ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:.

திருமங்கையாழ்வார் திருவாய்மலர்ந்தருளிய

பெரிய திருமொழி.

௪, ௫, ௬, ௭ பத்துக்கள்.

இந்த க்ரந்தம்

பரமகாருணிகரான பெரியவாச்சான்பிள்ளை யருளிச்செய்த

வ்யாக்யாநத்துடனும்,

அப்பு அரும்பதத்துடனும்,

உரையுடனும்,

தார்க்கதீர்த்தரான ஸ்ரீமான்

சிங்கப்பெருமாள்கோவில்-மாடபூசி-ராமாநுஜாசார்யராலும்,

ஸ்ரீமான் புதுப்பட்டு-திருவேங்கடாசார்யராலும்,

நாநாதேசாந்த்ர அநேக கோசங்களின் ஸஹாயத்தினால்

பரிசோதிப்பிக்கப்பட்டு,

ஸ்ரீவைஷ்ணவ க்ரந்த முத்ராபக ஸபையாரால்,

பராங்குச திருவவதாராதி ௫௦௧௦-வது ஸம்வத்ஸரமான

ஸௌம்யஸம்வத்ஸரத்தில்

காஞ்சீபுரம்,

ஸ்ரீ[illegible]சார்ய அச்சுக்கூடத்தில்,

அச்சிட்டு ப்ரசுரம் செய்யப்பட்டது.

1909.

விஜயதேதராம்.

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீவைஷ்ணவக்ரந்த முத்ராபகஸபை (லிமிடெட்).

இச்சபையில் தமிழ்லிபியில் அச்சிட்ட க்ரந்தங்கள்.

தனிஸ்லோகம் வ்யாக்யானம், ப்ரதிபத தாத்பர்ய ஸஹிதம்		3	4	0
பாரதாதி தனிஸ்லோகம்	,, ,,	0	5	0
ராமசரமஸ்லோகம்	,, ,,	0	3	0
துஷ்கரஸ்லோகடிப்பணி		0	5	0
யதிதர்ம ஸமுச்சயம்		1	2	0
முதல் திருவந்தாதி	,, அரும்பத ப்ரதிபத ஸஹிதம்	1	2	0
இரண்டாம் திருவந்தாதி	,, ,, ,,	0	12	0
மூன்றாம் திருவந்தாதி	,, ,, ,,	0	11	0
நான்முகன் திருவந்தாதி	,, ,, ,,	0	14	0
திருவிருத்தம்	,, அரும்பத ப்ரதிபத தாத்பர்ய ஸஹிதம்	3	12	0
திருவாசிரியம்	,, ,,	0	6	0
பெரிய திருவந்தாதி	,, ப்ரதிபத ஸஹிதம்	0	14	0
திருவெழுகூற்றிருக்கை	,, ,,	0	6	0
சிறிய திருமடல்	,, ,,	0	9	0
பெரிய திருமடல்	,,	0	10	0
திருக்குறுந்தாண்டகம்	,,	0	5	0
திருநெடுந்தாண்டகம்	,,	2	0	0
பெரியதிருமொழி-க-முதல்-எ, பத்துக்கள்	,,	10	12	0
திருப்பல்லாண்டு	,, ,,	0	15	0
இராமாநுச நூற்றந்தாதி உரையுடன்		0	15	0
பராசரவிசிஷ்ட பரமதர்ம சாஸ்த்ரம் தாத்பர்ய ஸஹிதம்		0	14	0
ஷண்மததர்சிநி		0	3	0

இப்படிக்கு,

கராலபாடி - ஆழ்வாரய்ய,

கார்யதர்சி - தநாதிகாரி.

ஸ்ரீமதேராமாநுஜாயநம:

பெரியதிருமொழி - நாலாம்பத்து - க - ம் திருமொழி

முதற்பாட்டு போதலர்ந்த வ்யாக்யாநம்.

ப்ரவேசம்.—†தனக்கஸாதாரணரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடையப்ரதிபந்தகத்தைப் போக்கி அவர்கள்பக்கலிலே ப்ரஸாதத்தைப் பண்ணுகைக்காக அ॥ரிமேயவிண்ணகரிலே ஸந்நிஹிதனானனென்றார்; அவ்வளவன்றிக்கே, ப்ரயோஜநாந்தரபரரான ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் திருப்பாற்கடலிற்போலே அபிமதங்களைக்கொடுக்கைக்காக ஸர்வேஶ்வரன்வந்து வர்த்திக்கிறதேசம் †திருத்தேவனார்தொகை யென்கிறார். ... *

அரு.—போதலர்ந்தப்ரவேசம்.—கீழ்த்திருமொழியில் - முதற்பாட்டில் "அருவினைகள் போயகல வடியவர்கட்கென்றுமருள்நடந்து" என்றத்தையும், இத்திருமொழியில் - "இந்திரனு மிமையவரும்" என்கிற பாட்டையும்கடாக்ஷித்து ஸங்கதியருளிச்செய்கிறார் (தனக்கித்யாதி). (திருத்தேவனார் தொகை) என்றவநந்தரம், நெஞ்சே! அங்கேசென்றநுபவி என்று கூட்டுவது. ... ...

மூ.—போதலர்ந்தபொழில்சோலைப்புறமெங்கும்பொருதிரைகள்
தாதுதிர வந்தலைக்கும் தடமண்ணித் தென்கரைமேல்
மாதவன்றானுறையுமிடம் வயல் நாங்கை வரி வண்டு
தேதெனவென்றிசைபாடும் திருத்தேவனார்தொகையே. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
போது	பூக்கள்	தடம்	பரந்த
அலர்ந்த	விகஸியாநின்ற	மண்ணி	மண்ணியென்னும் ஆற்றினுடைய
பொழில்சோலை	நெருங்கின தோட்டங்களினால்நிறைந்த	தென்கரைமேல்	தெற்குக்கரையின் மேல்
புறம்எங்கும்	ப்ரதேசங்கள் முழுதும்	மாதவன்தான்	ஸ்ரீய:பதியான ஸர்வேஶ்வரன்
தாது	பூக்களின்தாதுகள்	உறையும்	நித்யவாஸம் பண்ணு[கிற
உதிர	உதிரும்படியாக	இடம்	ஸ்தாநமானது;
பொரு	ஒன்றோடொன்று பொராநின்ற	வயல்	கழனிகள்சூழ்ந்த
திரைகள்வந்து	அலைகளானவைவந்து	நாங்கை	திருநாங்கூரில்
அலைக்கும்	எறியாநின்ற	வரி	ரேகைகளையுடைய

வண்டு	வண்டுகள் [மு	பாடும்	பாடாநின்ற
தேதென	தென்னதென்ன என்	திருத்தேவனா	திருத்தேவனார் தொ
இன் இசை	இனிமையான பாட்டை	ர்தொகை	கையென்னும் திவ்யதேசமாம். (க)

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (போதலர்ந்த) காலத்திலே யலர்ந்த வென்னுதல்; பூக்களலர்ந்தவென்னுதல். (பொழில்சோலைப்புறமெங்கும்)†செறிந்தபொழிலை யுடைத்தான பர்யந்தங்களெங்கும், தன்னில் தான்பொராநின்றுள்ள திரைகளானவை, அப்பொழிலில் தாது உதிரும்படியாகவந்து அலையெறிகிற தடமண்ணித்தென்கரைமேல்.(மாதவன்றானுறையுமிடம்) ரவிகுலனவன் நித்யவாஸம் பண்ணுகிறதேசம்; பிராட்டியும்தானுமாகத் திருச்சித்திரகூடத்திலே †வர்த்தித்தாற்போலே. வயலையுடைத்தான திருநாங்கூரில், வரியையுடைத்தான வண்டானது மதுபாநத்தைப்பண்ணி, முக்தர் ஸாமகாநம்பண்ணுமாபோலே தேதென என்று இசைபாடாநின்றுள்ள திருத்தேவனார்தொகை. (தேதென) "தென்ன, தென்ன" என்று இங்ஙனேசொல்லக்கடவது. ஆளத்திவைக்கையைச் சொன்னபடி. ... ... (க)

அரு.—முதற்பாட்டு. (போதித்யாதி). "பொழில்" என்றும் "சோலை" என்றும் பர்யாயமாகையாலே, பொழில் பொழிலாயிருக்கிறப்ரதேசமெல்லாமென்று விவக்ஷித்து, பலிதார்த்தமருளிச்செய்கிறார் (செறிந்தவித்யாதி). (வர்த்தித்தாற்போலே - ரவிகுலனவன்) என்று கீழோடே அந்வயம். (க)

மூ.—யாவருமா யாவையுமா யெழில் வேதப் பொருள்களுமாய்
மூவருமாய் முதலாய மூர்த்தி யமர்ந்துறையுமிடம்
மாவரும் திண் படை மன்னைவென்றிகொள்வார்மன்னுநாங்கைத்
தேவரும்சென்றிறைஞ்சு பொழில் திருத்தேவனார்தொகையே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
யாவருமாய்	சேதநரெல்லாரையும் தனக்கு ப்ரகாரமாகவுடையனாய்	பொருள்களுமாய்	வஸ்துக்களை ப்ரகாரமாகவுடையனாய்
யாவையுமாய்	அசேதநங்களெல்லாவற்றையும் ப்ரகாரமாகவுடையனாய்	மூவருமாய்	ஸ்ருஷ்டிஸம்ஹார கர்த்தாக்களானப்ரஹ்மருத்ராகளுக்கு அந்தர்யாமியாகவும் அவர்கள்நடுவில் ஸ்திதிகர்த்தாவான விஷ்ணுவவதாரமுமானவனாய்
எழில்	அழகுபொருந்திய		
வேதம்	வேதங்களில் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்ட		

மூதலாய	அந்த ப்ரஹ்மருத்ரர்களுக்குக் காரணபூதனாய்	வென்றிகொள்வார்	ஜயிக்கவல்லரான ப்ராஹ்மணர்
		மன்னு	பொருந்தி வர்த்திக்கிற
மூர்த்தி	ப்ரதாநனான ஸர்வ வேச்வரன்	நாங்கை	திருநாங்கூரில்
அமர்ந்து	பொருந்தி	தேவரும்	இந்த்ராதி தேவர்களும்
உறையும்	நித்யவாஸம்செய்கிற	சென்று	கிட்டி
இடம்	ஸ்தாநமானது;	இறைஞ்சும்	ஆச்ரயிக்கும்படியிருப்பதாய்
மா	குதிரைமேலேறி	பொழில்	சோலைகளை யுடையதுமான
வரும்	வருகிற		
திண்	த்ருடமான	திருத்தேவனார்தொகை	திருத்தேவனார் தொகையென்னும் திவ்யதேசம். (உ)
படை	ஆயுதங்களையுடைய		
மன்னை	ராஜகுலத்தை		

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (யாவருமாயாவையுமாய்) †ப்ரத்யக்ஷ யோக்யமாயிருக்கிற †சேதநாசேதநங்களடங்கத் தான் என்கிற சொல்லுக்குள்ளே யடங்கும்படி இவற்றை ப்ரகாரமாகக்கொண்டு தான் ப்ரகாரியாயிருப்பானுமாய். (எழில்வேதப் பொருள்களுமாய்) †தேஹாதிரிக்தமான ஆத்மவஸ்து, காரணவஸ்த்தமான சிதசித்துக்கள், கல்யாணகுணங்கள், †பகவத்ஸ்வரூபம், இவற்றைப்ரதிபாதிக்கக்கடவ வேதைகஸமதிகம்யமான அர்த்தங்களும் தானாய். (மூவருமித்யாதி). ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாரங்களுக்குக் கடவரான ப்ரஹ்மாதிகளுக்கந்தராத்மாவாய்ப் புக்குநின்று அவ்வவ கார்யங்களை நடத்திக்கொடுத்தும் ஸ்வேநரூபேணநின்று பாலநத்தை நடத்தியும் போருகையாலே மூவருமாய் நிற்கிறான் தானேயென்றுசொல்லலாம்படியாய், †அவர்களுக்கும் காரணபூதனாய் †ப்ரதாநனானவன்வந்து நித்யவாஸம் பண்ணுகிறதேசம்.

(மாவித்யாதி) மாவின்மேலே வரும் - குதிரைமுதுகிலேவருவாராய், திண்ணிய ஆயுதத்தையுடையராயிருக்கிற ராஜலோகத்தை எதிரே புறப்பட்டோடி வெற்றிகொள்ளக்கடவராயிருக்கிற †ப்ராஹ்மணர் வர்த்திக்கிற திருநாங்கூரில். (க) "ஒண்டிறல்தென்னனோடவடவரசோட்டங்கண்ட, திண்டிறலாளர்" என்னக்கடவதிறே அவ்வூரிலுள்ளாரை. உடையபிள்ளை என்கிறவன் "அங்குத்தை ஆலயத்

(க) ௩-௫-௬.

ந்தைக்கவிபாட” என்றுவர, அவனையெதிரேசென்றடித்தோட்டி பின்னை பாடப்பெறுதேபோந்தான் என்றொரு ப்ரஸித்தியுண்டிறே.(தேவரித்யாதி) தேவர்களும் தந்தாமுடைய அதிகாரார்த்தமாக வந்தாஶ்ரயியா நிற்பதாய், பொழிலையுடைத்தான திருத்தேவனார்தொகை. ... (௨)

அரு.—இரண்டாம்பாட்டு. (யாவருமித்யாதி). நிழல்வாய்ப்பும் நீர்வாய்ப்புமான தேசமென்று பரமரஸிகன் வர்த்திக்கிறதேசமென்கிறார் கீழ்; அவ்வளவன்றிக்கே, ஸர்வவ்யாபகனானவன் ஆஶ்ரயணீயனாகைக்காக இருக்கிற இடமென்றநுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

“எழில்வேதப் பொருள்களுமாய்” என்றத்தோடு பௌநருக்த்யம் வாராமைக்கு கோபலீவர்த்தந்யாயேந பிரித்தருளிச் செய்கிறார் (ப்ரத்யக்ஷேத்யாதி). (சேதநாசேதநங்கள்) என்றது- தேவாதிஶரீராவிஷ்டங்களையும் கடாதிகளையும் சொல்லுகிறது. அதீந்த்ரியார்த்த ப்ரதிபாதகத்வமே எழில் என்று சொல்லாநின்றுகொண்டு, அவற்றுக்கும் ப்ரகாரியென்னுமிடம் சொல்லுகிறதென்கிறார்(தேஹேத்யாதி). (பகவத்ஸ்வரூபம்)என்றது- ஸ்வாஸாதாரணவிக்ரஹமென்கை. (அவர்களுக்கும்) ப்ரஹ்மருத்ரர்களுக்கும். * மூர்த்திஶப்தம் - ஸ்வரூபவாசியாய், அத்தால் பலித்த ப்ராதாந்யத்தை விவக்ஷித்து (ப்ரதாநனானவன்) என்றது; “முதலாயமூர்த்தி” என்று ஸ்வரூபத்தையநுஸந்தித்த ஆழ்வார்க்குக் காரணத்வப்ரயுக்த ப்ராதாந்யம் விவக்ஷிதமென்று திருவுள்ளம்.

“அருமறையோர்” என்று - மேற்பாட்டில் ப்ராஹ்மணர் ப்ரஸ்துதராகையாலே, “வென்றிகொள்வார்” என்றும்- அவர்களைச்சொல்லுகை உசிதமென்றருளிச்செய்கிறார்(ப்ராஹ்மணர்)என்று; (௧) “ధిగ్బలం క్షత్రియబలం బ్రహ్మతేజోబలం బలమ్ - திக்பலம் க்ஷத்ரியபலம் ப்ரஹ்மதேஜோபலம் பலம்” என்று மதிக்கும்படியான ப்ராஹ்மணருண்டென்று திருவுள்ளம்.

மூ.—வானாடும் மண்ணாடும் மற்றுள்ள பல்லுயிரும்
தானாய வெம்பெருமான் தலைவனமர்ந்துறையுமிடம்
ஆனாத பெருஞ் செல்வத்தருமறையோர் நாங்கைதன்னுள்
தேனாரும் மலர்ப் பொழில் சூழ் திருத்தேவனார்தொகையே.(௩)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வான்நாடும்	பரமாகாசத்திலுள்ள பரமபதமும்	மற்றுஉள்ள	அதுக்குமேலே அவ்வவலோகங்களிலுள்ள [த்மாக்களும்
மண்நாடும்	பூலோகத்தோடு கூடிய லீலாவிபூதியும்	பல்உயிரும்	பலவகைப்பட்டஜீவா

(௧) ரா-பா-௫௬-௨௩.

தான் ஆய	(இவையெல்லாம்) தனக்கு ப்ரகாரமாய் இவற்றுக்குத்தான் அந்தராத்மாவாயி	மறையோர்	வேதங்களைப் பூர்ணமாக அத்யயநம் பண்ணின ப்ராஹ்மணர் வர்த்திக்கிற
தலைவன்	ப்ரதாநனா[ருக்கிற	நாங்கை தன்னுள்	திருநாங்கூரில்
எம்பெருமான்	ஸர்வேஶ்வரன்		
அமர்ந்து உறையுமிடம்,		தேன் ஆரும்	தேன்நிறைந்த
ஆனாத	அழிவில்லாத	மலர்	பூக்களையுடைய
பெரும்	அபரிச்சிந்நமான (ய்	பொழில்	சோலைகளினால்
செல்வத்து	ஸம்பத்தையுடையரா	சூழ்	சூழப்பட்ட
அரு	கற்கவரிதான		திருத்தேவனார்தொகை. (௩)

வ்யா.—மூன்றாம்பாட்டு. (வானாடும்மண்ணாடும்) பரமபதமும், ஸம்ஸாரமும், அவ்வவதேசங்களையன்றிக்கே அவற்றிலுண்டான பலஆத்மாக்களும், தான் என்கிற சொல்லுக்குள்ளே தனக்கு ப்ரகாரமாயடங்கும்படியிருக்கிற ஸர்வேஶ்வரன்.† தானும் குடும்பமுமாய் கலநெல் ஜீவிப்பானொருவனை "உனக்கென்னவேணும்"என்றால், "எனக்குக்கலநெல்வேணும்" என்னுமிறே தன்னபிமாநத்துக்குளே யடங்குகையாலே; அப்படியே, தானேயிதுக்கெல்லா மபிமாநியாயிருக்கிற ஸர்வேஶ்வரன். (தலைவனமர்ந்துறையுமிடம்) ஸ்வவ்யதிரிக்த ஸமஸ்த வஸ்துக்களும் தனக்கு ப்ரகாரமாய் புறம்பொருவரின்றிக்கே உபயவிபூதியும் தன்னிழலிலேயொதுங்கும்படி யிருக்கையாலே தலைவனானவன்வந்து நித்யவாஸம்பண்ணுகிறதேசம்.

(ஆனாதவித்யாதி) அழியாத நிரவதிக ஸம்பத்தையுடையராயிருக்கிற ப்ராஹ்மணர் வர்த்திக்கிற திருநாங்கூரில். தேன்மிக்கிருந்துள்ளவென்னுதல். வண்டுகள்நெருங்கியிருந்துள்ளவென்னுதல். (௩)

அரு.—மூன்றாம்பாட்டு. (வானாடுமித்யாதி). கீழ்ப்பாட்டில் - ஸ்தூலஸூக்ஷ்மசிதசித்ப்ரகாரபாவத்தை யருளிச்செய்தார்; இனி இப்பாட்டில் - நித்யவிபூதிக்கும் அங்குள்ளநித்யமுக்தர்க்கும் ப்ரகாரத்வத்தை விசிஷ்ய வருளிச்செய்கிறாரென்று ஸங்கதி.

இங்கு "மண்ணாடும்" என்றது-த்ருஷ்டாந்தார்த்தம். நிர்வாஹ்ய நிர்வாஹகபாவத்தைப்பற்ற ஸாமாநாதிகரண்ய மென்றருளிச்செய்கிறார் (தானுமித்யாதி).

"ஆன" என்றதுக்கு-மாண்டுபோனவென்று பதார்த்தமாய், அப்படி ஆகாததானதாய், அத்தால் பலித்தது (அழியாத) என்றது. ... (௩)

மூ.—இந்திரனுமிமையவரும்முனிவர்களுமெழிலமைந்த
சந்தமலர்ச் சதுமுகனும் கதிரவனும் சந்திரனும்
எந்தையெமக்கருளென நின்றருளுமிடமெழில்நாங்கை
சுந்தர நற்பொழில் புடை சூழ் திருத்தேவனார்தொகையே. (௪)

பதம்.	உரை.
இந்திரனும்	தேவேந்த்ரனும்
இமையவரும்	(மற்றுமுள்ள) தேவர்களும்
முனிவர்களும்	(ஸநகாதி) மஹர்ஷிகளும்
எழில்அமைந்த	(எப்போதும் வேதாத்யயநத்தினு லுண்டான) அழகுபொருந்தி யிருப்பானுய்
சந்தம்	வேதங்களை (ஸம்பூர்ணமாகக்) கற்றவனுய்
மலர்	தாமரைமலரைப் பிறப்பிடமாக வுடையனுய்
சதுமுகனும்	நான்முகனுமான ப்ரஹ்மாவும்
கதிரவனும்	ஸூர்யனும்
சந்திரனும்	சந்த்ரனும்
எந்தை	எமக்கு ஸ்வாமியானவனே!
எமக்கு	எங்கள்விஷயத்தில்
அருள்என	க்ருபைபண்ணியருளவேணுமென்று ப்ரார்த்திக்க,
நின்றருளும் இடம்	(அவர்களபீஷ்டத்தைக் கொடுக்கைக்காக) எழுந்தருளியிருக்கிற ஸ்தாநம்,
எழில்	அழகுபொருந்திய
நாங்கை	திருநாங்கூரில்
சுந்தரம்	ஸௌந்தரமாய்
நல்	விலக்ஷணமான
பொழில்	சோலைகளாலே
புடை	பக்க ப்ரதேசங்களெங்கும்
சூழ்	சூழப்பட்ட
	திருத்தேவனார்தொகை. (௪)

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (இந்திரனித்யாதி) இந்த்ரனும், தேவர்களும், ஸநகாதிகளும், எழிலமைந்திருப்பானுய் ச(ஶ)ந்தஸ்ஸையுடையனுய் தாமரைமலரைப் பிறப்பிடமாக வுடையனான சதுர்முகனும். †வேதத்தை எப்போதுமொக்க அத்யயநம் பண்ணுதல் கொடுத்தல் செய்யக்கடவனுயிருக்குமிறே. கதிரவனும், சந்திரனும், விபூதியில் †தலைவலித்தாரடங்கலும், "எங்களுக்கு ஸ்வாமியானநீ எங்கள்பக்கலிலே ப்ரஸாதத்தைப்பண்ணியருளவேணும்"என்ன; அவர்களுடைய அதிகாரங்களை நடத்திக்கொடுக்கைக்காகவந்து நின்றருளுகிறதேசம்.

(எழிலீத்யாதி) இப்படி யொரு கார்யப்பாட்டாலன்றிக்கே, சோலைவாய்ப்புக்கண்டு விடாதே வர்த்திக்கிறதேசமாய்த்து. ... (௪)

அ௩.—நாலாம்பாட்டு. (இந்திரனித்யாதி). இப்படி உபயவிபூதிநாதன் இங்கார்க்காக வர்த்திக்கிறுனென்னவருளிச்செய்கிறுரென்று ஸங்கதி.

எழிலேதென்னவருளிச்செய்கிறுர் (வேதத்தையித்யாதி). (தலைவலித்தார்)என்றது - சாடு; பெருந்தலையாரென்னுதல், தந்தாமதிகாரத்துக்கு பாதக(ஜாட்ய)முள்ளவரென்னுதல். ... ... (௪)

மூ.—அண்டமுமிவ்வலைகடலுமவனிகளும் குலவரையும்
உண்டபிரானுறையுமிடமொளி மணி சந்தகில் கனகம்
தெண்டிரைகள் வரத் திரட்டும் திகழ்மண்ணித் தென்கரைமேல்
திண்டிறலார் பயில் நாங்கைத் திருத்தேவனுர்தொகையே. (ரு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
அண்டமும்	ஆகாசமும்	கனகம்	ஸுவர்ணங்களையும்
அலை	அலையெறிகிற	தெள்	தெளிந்து நிர்மலமான
இக்கடலும்	இந்தஸமுத்ரங்களும்	திரைகள்	அலைகளினுடைய
அவனிகளும்	(ஜம்பூத்வீபம் முதலிய) த்வீபங்களும்	வர	வரவிலே
குலவரையும்	(ஹிமவான் முதலிய ஏழு) குலபர்வதங்களும்	திரட்டும்	ராசிராசியாகக் குவியாநின்றதாய்
		திகழ்	விளங்காநின்ற
உண்ட	(ஆகிய இவற்றை ப்ரளயகாலத்திலே)அமுதுசெய்த	மண்ணி	மண்ணியாற்றி னுடைய
		தென்கரை மேல்	தெற்குக்கரையின்மேலேயிருப்பதாய்
பிரான்	உபகாரகன்	திண்	த்ருடமான
உறையும் இடம்,		திறலார்	பலமுடையவர்கள்
ஒளி	காந்தியையுடைய	பயில்	நெருங்கிவாஸம்செய்யுமிடமான
மணி	ரத்நங்களையும்		
சந்து	சந்தநமரங்களையும்		
அகில்	தேவதாருக் கட்டைகளையும்	நாங்கை	திருநாங்கூரில்
		திருத்தேவனுர் தொகை. (ரு)	

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (அண்டமித்யாதி) ஆகாசும், கடல்கள், த்வீபங்கள், குலகிரிகள், இவையெல்லாவற்றையும், ப்ரளயபத்திலே திருவயிற்றிலேவைத்துநோக்கின உபகாரகன் வர்த்திக்கிறதேசம்;—ஒளியையுடைத்தானமணிகள், சந்தநம், அகில், பொன் இவற்

றை, தெளிந்த திரைகள் வரத்திரட்டுகிற திகழ்மண்ணித்தென்கரை மேல், (திண்டிறலார்) "ஸிம்ஹம்வர்த்திக்கும்†முழஞ்சு" என்னுமா போலே -ஒருவரால் ஜயிக்கவொண்ணாத பெருமிடுக்கையுடையரா யிருக்கிறவர்கள் நெருங்கி வர்த்திக்கிற. ... ... (௫)

அரு.—அஞ்சாம்பாட்டு. (அண்டமித்யாதி). தேவர்கள் தந்தாமதிகாரங்களை நடத்துமென்று ஆஸ்ரயிக்கைக்கு இவன் ஆபத்ஸகனோவென்ன; அத்தையருளிச்செய்கிறாரென்று ஸங்கதி.

(முழஞ்சு) லதாக்ருஹம். ... ... (௫)

மூ.—ஞாலமெல்லாமமுதுசெய்து நான்மறையும் தொடராத
பாலகனாயாலிலையில் பள்ளிகொள்ளும் பரமனிடம்
சாலிவளம் பெருகிவரும் தடமண்ணித் தென்கரைமேல்
சேலுகளும் வயல்நாங்கைத் திருத்தேவனார்தொகையே. (௬)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
நால்மறையும்	ப்ரமாணதமமாய் நாலுவகைப்பட்டிருந்துள்ளவேதங்களாலும்	பரமன்	ஸர்வாதிகன்
தொடராத	அநுஸரித்துப் பேசப்போகாத பெருமையை யுடையனான	இடம்	நித்யவாஸம் பண்ணுகிறஸ்த்தாநமானது,
பாலகனாய்	இளம் பிள்ளையாய்க் [கொண்டு	தடம்	விசாலமான
		மண்ணித்தென்கரைமேல்	
ஞாலம்எல்லாம்	பூமியைமுழுதும்	சாலி	செந்நெற்பயிரினுடைய
அமுதுசெய்து	விழுங்கி	வளம்	செழுமை
ஆல்இலையில்	ஆலந்தளிரில்	பெருகிவரும்	மிக்குவாராநிற்பதாய்
பள்ளிகொள்ளும்	கண்வளர்ந்தருளுகிற	சேல்	சேலென்னும் மத்ஸ்யங்கள்
		உகளும்	துள்ளாநின்ற
		வயல்	கழனிகளை யுடைத்தான
		நாங்கைத் திருத்தேவனார் தொகை.	

வ்யா.—ஆறும்பாட்டு. (ஞாலமெல்லாமமுதுசெய்து) பூமிப்பரப்படையவமுதுசெய்து. (நான்மறையித்யாதி)†"ஸர்வேஶ்வரன் அபரிச்சேத்யன்" என்றறியக்கடவ வேதங்களுக்கு மெட்டவொண்ணாதபடியான அதிமாநுஷசேஷ்டிதத்தை யுடையனாய், ஒருபவனை ஆலிலையிலே கண்வளர்ந்தருளுகிற ஸர்வாதிகன் வர்த்திக்கிறதேசம்.

(சாலியித்யாதி)† தடமண்ணித்தென்கரைமேல்-சாலிவளம்பெருகாநிற்பதாய், சேல் உகளாநிற்பதான வயலையுடைத்தான திருநாங்கூரில்.

அரு.—ஆறும்பாட்டு. (ஞாலமித்யாதி). கீழ்ச்சொன்ன ஆபத்ஸகத்வந் தன்னை வேதங்களும் பேசியளவிடமாட்டாதென்று, அதுதன்னையே மீளவு மநுபவிக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

"நான்மறையும்" என்ற சகாரம்-ப்ராதாந்யத்தைச்சொல்லுகிறதாய், அது தானும் - இவன் சிறுவடிவால் பெரியவற்றை வயிற்றிலேவைத்திருக்கிறபடியைப் பேசமாட்டாதென்று தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (ஸர்வேஶ்வரனித்யாதி).

அந்வயமுகேந வர்த்தமருளிச்செய்கிறார் (தடமித்யாதி). ...   (௬)

மூ.— ஓடாத வாளரியி னுருவாகி யிரணியனை
வாடாத வள்ளுகிரால் பிளந்தளைந்த மாலதிடம்
ஏடேறு பெருஞ்செல்வத் தெழில்மறையோர் நாங்கைதன்னுள்
சேடேறு ‡பொழில் தழுவு திருத்தேவனார்தொகையே.   (எ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
ஓடாத	(நாட்டில்) நடையாடாத(அபூர்வமான)	பெரும்	அபரிச்சிந்நமா யிருக்கிற
ஆள்அரியின்	நரஸிம்ஹத்தினுடைய	செல்வத்து	ஸம்பத்தையுடையராய்
உருவாகி	வடிவை யுடையனாய்க்கொண்டு,	எழில்	பகவத்ஸ்வரூபாதிப்ரதிபாதநமாகிற அழகையுடைய
வாடாத	வளையாத (த்ருடமான)தாய்		
வள்	கூர்மைமிக்க		
உகிரால்	நகங்களினால்	மறையோர்	வேதங்களுக்கு நிர்வாஹகரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் நித்யவாஸம்செய்கிற
இரணியனை	ஹிரண்யாஸுரனை		
பிளந்து	கிழித்து		
அளைந்த	(அவ்வவயவங்களைக் கைகளால்) கலக்கிக்கொண்டிருந்த	நாங்கை தன்னுள்	திருநாங்கூரில்
மாலது	ஆஶ்ரித வ்யாமோஹமுள்ள ஸர்வேஶ்வரனுடைய	சேடு	இளமை
		ஏறு	வளராநின்றதாய்
இடம்,		மலர்	பூக்களையுடைய
ஏடு	புஸ்தகத்தில்	பொழில்	சோலைகளினால்
ஏறு	ஏறிட்டு (எழுதி)க் காணவேண்டும்படி,	சூழ்	சூழப்பட்ட
		திருத்தேவனார்தொகை.	(எ)

‡ (பா) மலர்ப்பொழில்சூழ்.

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (ஓடாதவித்யாதி)நாட்டில் நடையாடாத நரஸிம்ஹவேஷத்தைப் பரிக்ரஹித்து, ஹிரண்யனுடைய முரட்டுடலிலே வ்யாபரியாநிற்கச்செய்தேயும் †வாடக்கடவதல்லாத கூரியதிருவுகிராலே, (பிளந்தளைந்தமாலதிடம்)†ஒன்றுசெய்தானும் விடுகையன்றிக்கே (க)"உதிரமளைந்த கையோடிருந்தானை" என்கிறபடியே சிறுக்கன்மேலே சீறினவன்பக்கல் தனக்குச் சீற்றம்மாறாமையாலே பிளந்து, பின்னை யளைந்திருந்த வ்யாமோஹத்தையுடையவன் வர்த்திக்கிறதேசம்.

(ஏடேறித்யாதி)†அவ்வூரில் ப்ராஹ்மணருடைய ஸம்பத்தைக் கண்டு விடுமதன்றிக்கே புத்தகத்திலே யெழுதிப்பார்க்க வேண்டும்படியாய்த்திருப்பது ஸ்ரீராமாயணம்போலே. ஏறுகை - போகை, ஏடு - குற்றம்; குற்றமற்ற பெரிய வைஶ்வர்யம். அன்றிக்கே, ஏடு ஏறிப்போம்படியான வைஶ்வர்யம். ஏடேறுகையாவது - ஏடு மாண்டுபோகை. (சேடேறுபொழில்தழுவு) இளமைமிக்க பொழில் தழுவியிருந்துள்ள. அன்றிக்கே, (சேடேறுமலர்ப்பொழில்சூழ்) மலரையுடைத்தான பொழிலாலே சூழப்பட்ட; (உ)†"வளரிளம்பொழில்" என்னுமாபோலே. ... ... (எ)

அரு.—ஏழாம்பாட்டு. (ஓடாதவித்யாதி). ஸகலலோகங்களுக்கும் வந்த வாபத்தைப் பாலனுமொருபடியாலே யுதவினனென்கிறார்; அவ்வளவன்றியே,ஓரர்ப்பகனுக்காக இருபடியாலுதவின நரஸிம்ஹத்தினுடைய ஆபத்ஸகத்வத்தை யருளிச்செய்கிறாரென்று ஸங்கதி.

(வாடக்கடவதல்லாத) வளையக்கடவதல்லாத. "அளைந்த" என்றதுக்கு ஸம்வாதபூர்வகம் தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார்(ஒன்றுசெய்தானுமித்யாதி).

ஏட்டிலேயெழுதிப்பார்க்கவேண்டும்படியான வைஶ்வர்யமென்றும், குற்றமற்றவைஶ்வர்யமென்றும், ஏட்டிலெழுதினாலும் முடியாதவைஶ்வர்யமென்றும், மூன்றர்த்தமடைவே யருளிச்செய்கிறார் (அவ்வூரித்யாதி). சேடானது - இளமையானது, ஏறிவருமோவென்ன; ஸம்வாதமருளிச்செய்கிறார் (வளரித்யாதி); வளரவ்ளர இளமை மிகும்பொழிலென்கிறீரே ஆழ்வாரென்று திருவுள்ளம். ... ... (எ)

மூ.—‡வாராரு மிளங்கொங்கை மைதிலியை மணம் புணர்வான்
காரார் திண் சிலையிறுத்த தனிக்காளை கருதுமிடம்

(க) பெரி-திரு-ச-க-க. (உ) தி-வாய்-உ-கo-க. ‡ (பா) வாராரும்.

ஏராரும் பெருஞ்செல்வத்தெழில் மறையோர்நாங்கைதன்னுள்
சீராரும் மலர்ப்பொழில் சூழ் திருத்தேவனார்தொகையே. (அ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வார்	கச்சாலே	கருதும்இடம்	விரும்பி வர்த்திக்கிற ஸ்தாநமானது,
ஆரும்	தாங்கப்படுமதாய்	ஏர்ஆரும்	அழகுமிக்கிருந்துள்ள
இளம்கொங்கை	இளம்பருவத்தை யுடைய ஸ்தநங்களை யுடையளான	பெரும்	நிரவதிகமான
மைதிலியை	மிதிலாதிபனுடைய பெண்ணான பிராட்டியை	செல்வத்து	ஐஶ்வர்யத்தை யுடையராய்
மணம்புணர்வான்	விவாஹம்செய்துகொள்ளுகைக்காக,	எழில் மறையோர்	அழகிய வேதங்களைப் பரிசீலநம் பண்ணாநின்ற ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் நிறைந்திருக்கிற
கார்ஆர்	கருமைமிக்க (முற்றி	நாங்கைதன்னுள்	திருநாங்கூரில்
திண்	த்ருடமான [ன)தாய்	சீர்ஆரும்	அழகுவிஞ்சியிருக்கிற
சிலை	வில்லை	மலர்	பூக்களையுடைய
இறுத்த	முறித்தவனாய்	பொழில்	சோலைகளாலே
தனி	அத்விதீயமான	சூழ்	சூழப்பட்ட
காளை	யௌவநப்பருவத்தை யுடையனான சக்ரவர்த்தித் திருமகன்	திருத்தேவனார்தொகை. (அ)	

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. (வாராரித்யாதி) தோற்றுகிறபோதே வாராலே தாங்கவேண்டும்படியான முலையையுடைய ஸ்ரீஜநகராஜன் திருமகளை மணம்புணருகைக்காக, † வயிரம்பற்றி ஒருவரால் சலிப்பிக்கவொண்ணாதிருக்கிற வில்லைமுறித்த உபமாநரஹிதமான பருவத்தையுடையவன் விரும்பி வர்த்திக்கிறதேசம்.

அழகு மிக்கிருந்துள்ள நிரவதிக ஸம்பத்தையுடைய ப்ராஹ்மணர் வர்த்திக்கிற நாங்கைதன்னில். (சீராரித்யாதி) அழகுமிக்க மலரையுடைத்தான பொழிலாலே சூழப்பட்ட. ஊரில் ஸம்பத்தைக்கோட் சொல்லிக்கொடுக்குமாய்த்து சோலை. ... ... (அ)

அநு.—எட்டாம்பாட்டு. (வாராரித்யாதி). ஓராண்பிள்ளைக்குதவின வளவன்றியே, (க) “పతిసంయోగసులభం వయోదృష్ట్వాచ మే పితా । చిన్తార్ణవ గతః పారం నాససాదాప్లవోయథా – பதிஸம்யோகஸுலபம் வயோ

(க) ரா-அயோத்யா-௧௧௮-௩௪-௩௫.

த்ருஷ்ட்வாசமேபிதா । சிந்தார்ணவகதஃ பாரம் நாஸஸாதாப்லவோயதா" என்கிறபடியே-கொடியைக்கொள்கொம்பிலே சேர்க்கவேண்டும்படியான பருவத்திற்பெண்பிள்ளைக்குதவவந்து சிலைமுறித்த உதவியை யநுஸந்திக்கிருரென்று ஸங்கதி.

"காரார்" என்றது - கருமைமிக்கதென்று ஶப்தார்த்தமாய், அதை இப்போதுசொல்லுகைக்கு ப்ரயோஜநமருளிச்செய்கிருர் (வயிரமித்யாதி).

மூ.—கும்ப மிகு மத யானை பாகனொடும் குலைந்து வீழக்
கொம்பதனைப் பறித்தெறிந்த கூத்தனமர்ந் துறையுமிடம்
வம்பவிழும் செண்பகத்தின் மணங்கமழும் நாங்கைதன்னுள்
செம்பொன்மதிள்பொழில்புடைசூழ்திருத்தேவனார்தொகையே

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மிகு	பெருத்த [தாய்		உறையுமிடம்,
கும்பம்	மஸ்தகத்தை யுடைய	செண்பகத்தி ன்	செண்பகப் பூவினு டைய
மதம்	கொழுப்பேறி யிருக்கிற	வம்பு	புதுமையிலே
யானை	குவலயாபீடமானது	அவிழும்	அலராநின்ற
பாகனொடும்	(தன்னுடைய) பாக	மணம்	பரிமளமானது
குலைந்து	நடுங்கி [னொடுகூட	கமழும்	வாஸியாநின்ற
வீழ	விழும்படி		நாங்கைதன்னுள்,
அதன்கொம்பை	அதினுடைய தந்தத்தை	செம்பொன்	சிவந்த பொன்னாலே செய்யப்பட்ட
பறித்து	பிடுங்கி	மதிள்	ப்ராகாரங்களும்
எறிந்த	வீசிப்பொகட்ட	பொழில்	தோப்புக்களும்
கூத்தன்	அழகிய திவ்யசேஷ்டிதங்களையுடையக்ரு	புடை	தனக்குள்ளே யடங்கு
		சூழ்	பரந்திருக்கிற [ம்படி
அமர்ந்து	பொருந்தி [ஷ்ணன்		திருத்தேவனார்தொகை. (கூ)

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (கும்பமித்யாதி) பெரியமஸ்தகத்தை யுடைத்தான மத்தகஜம் பாகனோடேகூட † நட்டாற்றில் கோரைபோலே நடுங்கி விழும்படியாக அதின்கொம்பைக் குப்பைக்கீரைபோலே அநாயாஸேந பிடுங்கிப்பொகட்ட மநோஹாரியான சேஷ்டிதத்தையுடையவன் வர்த்திக்கிறதேசம்.

†செவ்வியிலே யலருகிற செண்பகத்தின் மணங்கமழுகிற நாங்கை தன்னில், மதிளையும் அத்தை வளைந்த சோலையையும் †உள்ளடக்கி யிருக்கிற ... ... (கூ)

அரு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (கும்பமித்யாதி). ஒரு பெண்கொடிக்காக மூச்சுவிட்ட வசேதநமான வில்லை முறித்ததிலுங்காட்டிலும், மதுரையில் பெண்கொடிகளுக்கெல்லா முதவும்படி மத்தகஜத்தின் கொம்பைமுறித்து அவர்களுக்குதவினமையை யநுஸந்திக்கிருரென்று ஸங்கதி.

(க) “நகரஸ்த்ரீகலாலாபமது ஶ்ரோத்ரேண பாஸ்யதி-நகரஸ்த்ரீகலாலாப மதுஶ்ரோத்ரேணபாஸ்யதி” என்று சொல்லுகிறபடியிறே அவர்களுக்காய் இவன் களிறுதருபுணர்ச்சி கொடுத்தது. “குலைந்து” என்றதினர்த்தம் (நட்டாற்றிலித்யாதி).

வம்பு-புதுமையாய், அத்தால் பலிதார்த்தம் (செவ்வியிலே) என்றது. புடையிலே - தன்னுள்ளேயாம்படி, சூழ்ந்ததிருத்தேவனார்தொகை என்று எல்லைப்பரப்பைச்சொல்லிற்றென்று விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிருர் (உள்ளடக்கியிருக்கிற) என்று. ... ... (௯)

மூ.— காரார்ந்த திருமேனிக் கண்ணனமர்ந் துறையுமிடம்
சீரார்ந்த பொழில் நாங்கைத் திருத்தேவனார்தொகைமேல்
கூரார்ந்த வேல் கலியன் கூறு தமிழ் பத்தும் வல்லார்
ஏரார்ந்த வைகுந்தத் திமையவரோ டிருப்பாரே. (கo)

திருமங்கையாழ்வார்திருவடிகளேசரணம்.

—o0:0:0o—

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கார்	மேகத்தோடு	வேல்	வேலாயுதமுடைய
ஆர்	ஸத்ருசமான	கலியன்	திருமங்கையாழ்வார்
திருமேனி	திவ்யவிக்ரஹத்தை யுடைய	கூறு	அருளிச்செய்த
கண்ணன்	க்ருஷ்ணன்	தமிழ்	த்ராவிடரூபமான திவ்யப்ரபந்தத்தில்
அமர்ந்து	பொருந்தி		
உறையும்	வர்த்திக்கிற	பத்தும்	(இந்தப்) பத்துப்பாட்டையும்
இடம்	தேசமாய்,		
சீர்ஆர்ந்த	எழில்நிறைந்த	வல்லார்	அப்யஸித்தவர்கள்
பொழில்	சோலைகளையுடைய	ஏர்ஆர்ந்த	நன்மைமிக்க
நாங்கை	திருநாங்கூரிலுள்ள	வைகுந்தத்து	ஸ்ரீவைகுண்டத்தில்
திருத்தேவனார் தொகை	திருத்தேவனார் தொகையென்னும் திவ்யதேச விஷயமாக,	இமையவரோடு	நித்யஸூரிகளுடன்கூடி
மேல்		இருப்பார்	நித்யவாஸம் பண்ணுவர்கள். (கo)
கூர்ஆர்ந்த	கூர்மைமிக்க		

(க) வி-பு-ரு-க அ-கச.

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (காரார்ந்தவித்யாதி) மேகம்போலே ஸ்ரமஹரமான வடிவையுடைய க்ருஷ்ணன்விரும்பி வர்த்திக்கிறதேசமான அழகுமிக்க பொழிலையுடைத்தான திருநாங்கூரில் திருத்தேவனார்தொகைமேல்.

(கூரார்ந்த) †ஶத்ருக்கள்பக்கல் வேல்கொண்டு வ்யாபரிக்குமிடத்தில் தலைமைபெற்றிருக்குமாபோலேயாய்த்துக் கவிபாட்டிலும் தலையாயிருக்கும்படி. இப்பத்தையு மப்யஸிக்கவல்லவர்கள், நன்மைக்கு வதியின்றிக்கே யிருக்கிற ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே திருவடி திருவநந்தாழ்வானோடே ஒருகோவையாய், (௧) ‘‘ந ச புநராவர்த்ததே - நசபுநராவர்த்ததே’ என்கிறபடியே ஒருநாளும்பிரியாதே யிருக்கப்பெறுவர்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

—ooXoo—

அரு.—பத்தாம்பாட்டு. (காரார்ந்தவித்யாதி) இப்படி ப்ரபந்தகர்த்ருத்வத்தை ஆப்த்யர்த்தம் சொல்லும்போது ‘‘கூரார்ந்தவேல்கலியன்’’ என்னவேணுமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஶத்ருக்களித்யாதி). (௧௦)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

—ooXoo—

நாலாம்பத்து முதல்திருமொழி முடிந்தது.

---

(௧) சாந்தோ-அ-௧௫.

ஆழ்வார்திருவடிகளேசரணம்.

பெரியதிருமொழி - நாலாம்பத்து - உ - ம் திருமொழி

முதற்பாட்டு கம்பமாகடல் வ்யாக்யாநம்.

ப்ரவேசம்.—†ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு †முத்பாதகனுமாய், அவர்கள் தாங்கள் தங்களுக்கு அநர்த்தத்தைச் சூழ்த்துக்கொள்ளுமன்று அவற்றைப்போக்கிரக்ஷிக்கும்ஸ்வபாவனுமாய்,† அவர்கள் தாங்கள்‡† அஸுரர்களோடேகூடிவருமன்றும் அவர்களைஜயித்து ஜகத்தை†ரக்ஷிக்குமவன் வந்தெழுந்தருளியிருக்கிறதேசம் வண்புருடோத்தமமென்று அத்தேசத்தினுடைய வைலக்ஷண்யத்தை யநுஸந்தித்து அத்தைப்பேசி யநுபவிக்கிறார். ... ... *

அரு.— கம்பமாகடலின் ப்ரவேசம்.— திருநாங்கூர் திருப்பதிகளுக்கெல்லாம் ஸங்கதி பூர்வமுக்தமாகையாலே, திருமொழியில் ப்ரமேயத்தை உபந்யஸிக்கிறார் (ப்ரஹ்மாதியித்யாதி). "இந்துவார்சடை" என்கிற ஒன்பதாம்பாட்டைக் கடாக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் (உத்பாதகனுமாய்) என்று. "வாளையார்" என்கிற எட்டாம்பாட்டில் ப்ரமேயம் (அவர்கள்தாங்களித்யாதி). "ஈசன்தன்" இத்யாதியைப்பற்ற வருளிச்செய்கிறார் (அஸுரர்களோடித்யாதி). மற்ற எல்லாப்பாட்டிலும் பலித்தவர்த்தம்(ரக்ஷிக்குமவன்) என்றது. ... ...

மூ.— கம்ப மா கடலடைத்திலங்கைக்குமன் கதிர் முடியவைபத்தும்
அம்பினாலறுத்தரசவன் தம்பிக்களித்தவனுறைகோயில்
செம் பலா நிரை செண்பகம் மாதவி சூதகம் வாழைகள் சூழ்
வம்புலாங்கமுகோங்கிய நாங்கூர் வண்புருடோத்தமமே. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கம்பம்	சலியாநின்ற (அலைகளை யுடைத்தான)	கதிர்	ஒளிவிடாநின்றுள்ள
		அவை	அப்படிப்பட்ட
மா	பெரிய	முடிபத்தும்	சிரங்கள்பத்தையும்
கடல்	ஸமுத்ரத்தை	அம்பினால்	பாணங்களினால்
அடைத்து	அணைகட்டி,	அறுத்து	சே(ச்)தித்து,
இலங்கைக்கு	லங்காநகரத்துக்கு	அவன்தம்பிக்கு	அந்தராவணன் தம்பியான விபீஷணாழ்வானுக்கு
மன்	ஸ்வாமியான ராவணனுடைய		

‡ அஸுரர்களோடே கூடிவருகை- பாணாஸுர யுத்தத்திலே ருத்ரன் கூடிவந்தது.

அரசஅளித்தவன்	ராஜ்யத்தை க்ருபைசெய்த சக்ரவர்த்தித்திருமகன்	வாழைகள்	வாழைமரங்களும் (ஆகிய இவற்றால்)
உறை	பொருந்தி வர்த்திக்கிற	சூழ்	சூழப்பட்டதாய்
தேசம்	ஸ்த்தாநமானது,	வம்பு	பரிமளம்
பலா	பலாமரங்களுடைய	உலா	வ்யாபியாநின்ற (வீசாநின்ற)
செம்	சிறந்த	கமுகு	பாக்குமரங்கள்
நிரை	வரிசைகளும்	ஓங்கிய	உயர்ந்திருப்பதான
செண்பகம்	செண்பகமரங்களும்	நாங்கூர்	திருநாங்கூரில்
மாதவி	குருக்கத்தியும்	வண்புருடோத்தமம்	வண்புருடோத்தமமென்கிற திவ்யதேசமாம். (௧)
சூதகம்	மாமரங்களும்		

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (கம்பமித்யாதி) †இட்டதடையைக் கரைந்துபோம்படி அலையெறியாநின்றுள்ள பெரியகடலை யணைசெய்து, "அரணுடைத்தானலங்கைக்கு நான் நிர்வாஹகனல்லேனோ" என்று அத்தாலே துர்மாநத்தைப்பண்ணியிருக்கிற ராவணனுடைய. (கதிர்முடியவைபத்தும்) †திக்விஜயம்பண்ணிச்சூடினமுடியையுடைத்தான தலைபத்தையும். (அம்பினாலறுத்து) ப்ரஹ்மாஸ்த்ராதிகளுக்கும் கேளாதபடி வரபலத்தாலே பூண்கட்டியிருக்கிற தலைகளை க்ஷத்ரியத்வத்துக்கேகாந்தமான அம்பாலே யழியச்செய்து. (அரசித்யாதி) "ராக்ஷஸருடைய ஐஶ்வர்யத்தை நம்முடையானொருவன் கடவனாகப்பெற்றோமிறே" என்று அந்த ஐஶ்வர்யத்தை அவன்தம்பியான விபீஷணனுக்குக்கொடுத்தருளினவன் வந்து நித்யவாஸம் பண்ணுகிறதேசம்.

(செம்பலாவித்யாதி) *பலாக்களுடைய செவ்வியநிரை, செண்பகம், குருக்கத்தி, தேமா, வாழைகள் இவை சூழ்ந்திருக்குமாய்த்து புறச்சோலைகள். உட்சோலைகளிருக்கும்படி, (வம்புலாங்கமுகோங்கிய) எப்போது மொக்கப் பாளைநாற்றத்தை, யுடைத்தான திருநாங்கூரில். ... ... (௧)

அரு.—முதற்பாட்டு. (கம்பமித்யாதி) "கம்பம்" என்று சலநமாய், அத்தால் அலையைச்சொல்லிற்றாய், இப்படி விசேஷித்ததாலே அணைசெய்கை துஷ்கரமென்று தோற்றத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (இட்டதித்யாதி). கதிர்முடிகள் பத்துமென்ன வமைந்திருக்க "அவை" என்றதாலே தோற்றுகிற உத்கர்ஷந்தன்னை யருளிச்செய்கிறார் (திக்விஜயமித்யாதி). அவன்தலையறுத்து அவன்தம்பிக் கரசளிக்கக் காரணமென்னெ

ன்னவருளிச்செய்கிருர் (ராக்ஷஸருடையவித்யாதி). ராக்ஷஸராஜ்யம் நரவாநரஜாதிக் கநர்ஹமாகையாலே அராஜகமாய்ப் போகாதே ஸ்வாதீநமாக ஒருநல்லவரக்க னுண்டாவதே! என்று கொடுத்தமைதோற்ற "அவன் தம்பி" என்று விசேஷித்தாரென்று திருவுள்ளம். ... ... (க)

மூ.—பல்லவம் திகழ் பூங்கடம்பேறி யக்காளியன் பண வரங்கில்
ஒல்லைவந்துறப்பாய்ந்தரு நடஞ்செய்தவும்பர்கோனுறைகோயில்
நல்ல வெந்தழல் மூன்று நால்வேத மைவேள்வியோடாறங்கம்
வல்ல வந்தணர் மல்கிய நாங்கூர் வண்புருடோத்தமமே. (உ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பல்லவம்	தளிர்கள்	செய்த	பண்ணின [ன்
திகழ்	விளங்காநின்ற	உம்பர்கோன்	தேவாதிநாத னுனவ
பூ	பூத்த		உறைகோயில்,
கடம்பு	கடம்பென்னும் மரத்தின் மேலே	நல்ல	கர்மாநுஷ்டாநயோக்யமான நன்மையை யுடையதாய்
ஏறி	ஏறி		
அ காளியன்	அப்படிப்பட்ட காளியனுடைய	வெம்	வெப்பத்தையுடைய
		தழல்மூன்று	த்ரேதாக்நிகளையும்
பணம்	படங்களாகிற	நால்வேதம்	சதுர்வேதங்களையும்
அரங்கில்	ரங்க (நர்த்தந) ஸ்தாநத்தில்,	ஐ வேள்வி	பஞ்சமஹா யஜ்ஞங்களையும்
உற	அவன்சேரும்படி (தப்பிப்போகாதபடி)	ஆறுஅங்கம்	(வேதங்களினுடைய) ஷடங்கங்களையும்
வந்து	கிட்டிவந்து [யாக	வல்ல	பிறர்க்குக்கற்பிக்க வல்லரான
ஒல்லை	சீக்ரமாக		
பாய்ந்து	குதித்து	அந்தணர்	ப்ராஹ்மணர்
அரு	அருமையான	மல்கிய	நிறைந்திருக்கிற
நடம்	நர்த்தநங்களை		நாங்கூர்வண்புருடோத்தமம். (உ)

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (பல்லவமித்யாதி) காளியனுடைய விஷத்தாலே தக்த (ஜ) மாய்க்கிடந்து திருவடிகளின் ஸ்பர்சத்தாலே தளிரும் பூவுமாய்த் தழைத்ததாய்த்து. தளிர் விளங்காநிற்பதாய்ப் பூத்த கடம்பின்மேலே யேறி காளியனுடைய பணங்களாகிற ரங்கத்தின்மேலே †அவன் தப்பாதபடியாக கினைவின்றிக்கே யிருக்கச்செய்தே வந்து கடுகப்பாய்ந்து. (அருநடஞ்செய்த) அந்த ந்ருத்தத்திலே வன்மைக் கூத்தென்றும் மென்மைக் கூத்தென்றும் சிலவுண்டு, †அவ

அநி

ற்றை யடையப்பண்ணின* அயர்வறு மமரர்க ளதிபதியானவன் வந்து வர்த்திக்கிற கோயில்.

(நல்ல வித்யாதி) அக்நித்ரயம், நாலுவகைப்பட்ட வேதம், பஞ்சமஹாயஜ்ஞம், அங்கங்க ளாறும் இவற்றைத் தாங்கள் வருந்தி யநுஷ்டித்தார்களாகையன்றிக்கே பிறரையு மநுஷ்டிப்பிக்கைக்கு க்ஷமரான ப்ராஹ்மணர் வர்த்திக்கிற தேசம் ... ... (உ)

அரு.—இரண்டாம்பாட்டு.(பல்லவமித்யாதி). ரணரங்கத்தில் தச(ஜ்ஜ) கண்டன் பத்துத்தலையறுத்ததிலும் விஷகண்டன் நாற்றெருதலையிலும் அடியிட்டபடியை யநுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

"உற வந்து ஒல்லை பாய்ந்து" என்றர்வயித்து அர்த்தமருளிச்செய்கிறார் (அவனித்யாதி). (அவற்றை) அருநடங்களை. ... ... (உ)

ரூ.—அண்டரானவர்வானவர்கோனுக்கென்றமைத்தசோறதுவெல்லா
முண்டுகோனிரைமேய்த்தவை காத்தவனுகந்தினிதுறை கோயில்
கொண்டலார்முழவில் குளிர்வார்பொழில் குலமயில்நடமாட
வண்டுதானிசைபாடிடு நாங்கூர் வண்புருடோத்தமமே. (௩)

பதம்.	உரை.
அண்டரான வர்	இடையர்கள்
வானவர் கோனுக்கு என்று	தேவேந்த்ரனுக்குப் பலியிட வேணுமென்று
அமைத்த	சமைத்த
அது சோறு	அந்த சோற்றை
எல்லாம்	முழுதும்
உண்டு	அமுது செய்து
கோ நிரை	பசுக் கூட்டங்களை
மேய்த்து	மேயச் செய்து
அவை	அப்பசுக்களை
காத்தவன்	ரக்ஷித்த க்ருஷ்ணன்
உகந்து	ஸந்தோஷித்து
இனிது	இனிமை யுடனே
உறை கோயில்,	
கொண்டல்	மேகங்களி னுடைய
ஆர்	நிறைந்த
முழவு	கர்ஜநங்களை யுடையதும்
குளிர்	ஸரமஹரமானதுமாய்
வார்	பெருகி யிருக்கிற
பொழில்	தோப்புகளில்
மயில் குலம்	மயில் களினுடைய ஸமூஹமானது
நடம் ஆட	நர்த்தநம் செய்ய
வண்டு தான்	வண்டுகள்
இசை	கானத்தை
பாடிடும்	பாடாநின்ற
நாங்கூர்வண்புருடோத்தமம்.	

வ்யா.—மூன்றாம்பாட்டு. (அண்டரித்யாதி) பசுக்களுக்கும்நம... கும் முகந்தோற்றநின்று வர்த்திக்கிற† இவனுக்கு மேல்பட ஒரு தே... வதை†யுண்டோவென்று கண்டதுக் கவ்வருகறியாதபடி †செவ்வியர...

யிருக்கிற இடையரானவர்கள், தேவஜாதிக்கெல்லாம் நியாமகனாய்ப் போந்தவனான இந்த்ரனுக்கென்று சமைத்த சோற்றையெல்லாம் தானமுதுசெய்து. (கோ நிரைமேய்த்து) அநந்தரம் அவற்றினுடைய ரக்ஷணமும் தனக்கே பரமாகையாலே அவற்றை மேய்த்து அவற்றினுடைய ஆபத்தைப் போக்கி ரக்ஷிக்கிறவன். (உகந்தினி துறைகோயில்) இன்னமு மிப்படி ரக்ஷிக்கைக்குப் பாங்கான தேசமென்று அவனுகந்து நித்யவாஸம்பண்ணுகிற தேசம்.

(கொண்டலித்யாதி) மேகங்களினுடைய மிக்க கோஷமான துவே வாத்யமாக ஸ்ரமஹரமாய்ப் பரந்திருந்துள்ள பொழிலின் நடுவே மயிலினுடைய ஸங்கமானது ஆட, அங்கே மதுபாநம்பண்ணுகிற வண்டுகளானவை இவற்றினுடைய காலுக்கீடாக இசைபாடாநின்றுள்ள ... ... (௩)

அரு.—மூன்றும்பாட்டு. (அண்டரித்யாதி) எதிரிட்ட திர்யக்ஜாதியை யடக்க வடியிட்டவளவன்றியே, "தேவஜாதிக்காகக்கடவன்" என்றிருப்பானைக் கையோயப்பண்ணின அதிமாநுஷசேஷ்டிதத்தை யநுபவிக்கிறுரென்று ஸங்கதி.

(இவனுக்கு) கோவர்த்தநாபிமாநியானவனுக்கு. (செவ்வியராய்) கவடறியாராய். (உண்டோவென்று) என்றதுக்கு (தானமுதுசெய்து) என்றத் தோடந்வயம். யத்வா (இவனுக்கு) என்றது-வர்ஷமுகேந முகங்காட்டின இந்த்ரனுக்கென்கை. இப்போது தாராந்வயமில்லை. ... ... (௩)

மூ.—பருங்கையானையின் கொம்பினைப்பறித்ததன்பாகனைச் சாடிப்புக்
கொருங்கமல்லரைக்கொன்று பின் கஞ்சனையுதைத்தவனுறை
கரும்பினூடுயர்சாலிகள் விளைதருகழனியில் மலிவாவி [கோயில்
மருங்கெலாம்பொழிலோங்கிய நாங்கூர்வண்புருடோத்தமமே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பரும்	பருத்திருக்கிற	சாடி	கொன்று,
கை	துதிக்கையை யுடைத்தான	புக்கு	உள்ளே நுழைந்து
		ஒருங்க	ஏகீபவித்துவந்த
ய		மல்லரை	சாணூர முஷ்டிகர்களை
யானையின்	குவலயாபீடத்தினுடை	கொன்று	அழியச்செய்து
கொம்பினை	தந்தங்களை	பின்	அநந்தரம்
பறித்து	பிடுங்கி	கஞ்சனை	கம்ஸனை
அதன் பாகனை	அந்த யானையை நடத்த வல்லவனான பாகனை	உதைத்தவன்	உதைத்த க்ருஷ்ணன்

	உறை கோயில், [டைய	மலி	ஸம்ருத்தமாயிருக்கிற
கரும்பின்	கருப்பஞ் சோலையினு	வாவி	இணறுகளுடைய
ஊடு	நடுவிலே	மருங்கெலா	பக்கங்களிலெங்கும்
உயர்	ஓங்கி வளராநின்ற	ம்	
சாலிகள்	செந்நெல் பயிர்கள்	ஓங்கிய	உயர்ந்து வளராநின்ற
விளைதரு	விளையாநின்ற	பொழில்	தோட்டங்களை யுடைய
கழனியில்	கழனிகளில்		நாங்கூர்வண்புருடோத்தமம். (௪)

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (பருங்கையித்யாதி) பெரிய துதிக்கையை யுடைத்தான, குவலயாபீடத்தினுடைய கொம்பை முறித்து, அது முடிந்தாலும் நடத்தவல்ல சக்தியையுடைத்தான பாகனை யழியச்செய்து, அநந்தரம் சாணூர முஷ்டிகாதி மல்லவர்க்கத்தை யழியச்செய்து, உள்ளேபோய்ப் புக்குக் கம்ஸன் தலைமயிரைப்பிடித்து முகங் கீழ்ப்படவலித்துத் திருவடிகளாலே யுதைத்து முடித்தவன், இன்னு மிப்படிப்பட்ட விரோத்யம்சத்தைப் போக்குகைக்காக நித்ய வாஸம் பண்ணுகிற தேசம்.

(கரும்பித்யாதி) கரும்பினுள்ளே அத்தோடொத்து இசலி†வளராநின்றுள்ள செந்நெலை யுடைத்தான வயலிலே மிக்க பொய்கைகளில் பரிஸரமெல்லாம், ஆகாசாவகாசம் வெளி யடையும்படி ஓங்கின பொழிலாய்க் கிடக்குமாய்த்து ... ... (௪)

அரு.—நாலாம்பாட்டு. (பருங்கையித்யாதி) பசிக்கோபத்தாலே வந்த வனைக் கை ஓய்ந்துபோகப்பண்ணின வளவன்றிக்கே, கைவிஞ்சின கைம்மாவையும் எதிரிட்ட முருடரையும் ஜந்மஶத்ருவான கம்ஸனையுமொருநாளிலே வென்றவிஜயத்தைப்பேசி யநுஸந்திக்கிறுரென்று ஸங்கதி.

இசலி - ஸ்பர்த்தைபண்ணி. ... ... (௪)

மூ.—சாடுபோய்விழத்தாள்நிமிர்த்தீசன்தன்படையோடுங்கிளையோடு மோடவாணனையாயிரம் தோள்களும் துணித்தவனுறைகோயில் ஆடுவான்கொடியகல் விசும்பணவிப்போய்ப் பகலவனொளிமறை மாடமாளிகைசூழ்தரு நாங்கூர்வண்புருடோத்தமமே. [க்கும்

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
சாடு	அஸுராவிஷ்டமான சகடமானது	தாள்	திருவடிகளை
		நிமிர்த்து	நீட்டி
போய்	தூரத்திலே போய்	ஈசன்	ருத்ரன்
விழ	விழுந்து முடியும்படியாக	தன் படையோடும்	தன்னுடைய ஸேனைகளோடும்

இவையோடும் ஷண்முகன் கணபதி		கொடி	த்வஜங்கள்
	முதலிய மற்று முள்	அகல்	பரந்த
	ள பரிகரங்களோடும்	விசும்பு	ஆகாசத்தை
	கூட [ய்து	அணவி	தழுவிக்கொண்டு
ஓட	தோற்றோடும்படி செ	போய்	உயரக்கிளம்பிப்போய்
வாணனை	பாணாஸுரனுடைய	பகலவன்	ஸூர்யனுடைய
ஆயிரந்தோ	ஆயிரம் புஜங்களையும்	ஒளி	கிரணங்களை [ன்ற
ள்களும்	[க்ருஷ்ணன்	மறைக்கும்	காணாதபடி மறையாநி
துணித்தவன்	வெட்டிப் போகட்ட	மாடம்	மண்டபங்களாலும்
	உறை கோயில்,	மாளிகை	க்ருஹங்களாலும்
ஆடு	அசையாநின்ற	சூழ்தரு	சூழப்பட்ட
வான்	பெரிய		நாங்கூர்வண்புருடோத்தமம். (ரு)

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (சாடித்யாதி) முலைவரவு தாழ்த்த ஸமயத்திலே சகடாஸுரன்வந்து கிட்ட, அவன் முடியும்படியாகத் திருவடிகளை நிமிர்த்து, ஈஶ்வராபிமாநியான ருத்ரன், (க)* முண்டநீறன் தொடக்கமான பரிகரத்தோடே வந்தெதிரிட்டு, பின்னை யவற்றை யடையக்கொண்டு கெட்டோட, இதர ஸமாஶ்ரயணம் பண்ணின பாணனுடைய ஆயிரம் தோளையும் துணித்தவன், இன்னும் ஆஶ்ரிதருடைய விரோதிகளைப் போக்குகைக் கிடாகவந்து வர்த்திக்கிறதேசம்.

(ஆடித்யாதி) அசையாநின்றுள்ள பெரிய கொடிகளானவை, பரப்புடைத்தான ஆகாசத்தைத் தழுவிக்கொண்டுபோய், ஆதித்ய கிரணங்களை மறையாநின்றுள்ள மாடங்களாலும் மாளிகைகளாலும் சூழப்பட்ட... ... ... (ரு)

அரு.—அஞ்சாம்பாட்டு. (சாடித்யாதி) இவன் விரோதி நிரஸந சீலனானது அடிதொடங்கி ஸித்தமென்று கொண்டு, ஈஶ்வராபிமாநியாயும் துர்மாநியாயு மிருக்கிற இந்த்ர கம்ஸாதி நிரஸநங்களைப் பண்ணினவனவன்றிக்கே, அந்த ஈஶ்வராபிமாநிகளில் தலையானவனும் கைவிஞ்சின துரபிமாநியும் கூடி எதிரிட, கெட்டோடவும் கைகழியவும் பண்ணின பெருமிடுக்கனென்றநுஸந்திக்கிறுரென்று ஸங்கதி ... ... (ரு)

மூ.—அங்கையாலடிமூன்று நீரேற்றயனலர் கொடுதொழுதேத்தக்
[redacted]தரக்கால் நிமிர்த்தருளியகண்ணன் வந்துறைகோயில்
கொங்கை கோங்கவைகாட்ட வாய்குமுதங்கள்காட்ட மாபதுமங்
மங்கைமார்முகங்காட்டிடு நாங்கூர்வண்புருடோத்தமமே. [கள்

(க) கி-ச-வி-எக.

பதம்.	உரை.
மூன்று அடி	மூன்றடி நிலத்துக்காக
அம்	அழகிய
கையால்	திருக் கையினால் [ன்பு)
நீர் ஏற்று	தாநஜலத்தைவாங்கி, (பி
அயன்	ப்ரஹ்மாவானவன்
அலர்கொடு	புஷ்பங்களை ஸம்பாதித்துக்கொண்டு
தொழுது	ஆஶ்ரயித்து
ஏத்த	ஸ்தோத்ரம் பண்ணும்படி யாகவும்
கங்கை	கங்காநதியானது
போதர	புறப்படும்படி யாகவும்
கால்	திருவடிகளை
நிமிர்த்தருளிய	நீட்டின
கண்ணன்	ஸர்வேஶ்வரன்
வந்து	(இன்னும்) ஆஶ்ரித ரக்ஷணார்த்தமாகவந்து
உறை கோயில்,	

பதம்.	உரை.
கோங்கு அவை	கோங்கு மரத்தி னரும்புகளானவை
மங்கைமார்	(அவ்வூரிலுள்ள) பெண்களுடைய
கொங்கை	ஸ்தநங்களை
காட்ட	தர்சிப்பியாநிற்க
குமுதங்கள்	செவ்வாம் பல்களானவை
வாய்காட்ட	அதரங்களைக் காட்டாநிற்க
மா	அழகிய [வை
பதுமங்கள்	தாமரைப் பூக்களான
முகம்	முகத்தை
காட்டிடும்	காட்டாநின்றுள்ள (அவ்வவ அவயவங்கள் போல் தோற்றுநின்ற கோங்கு முதலியவைகளையுடைய)
நாங்கூர்வண்புருடோத்தமம். (௬)	

வ்யா.—ஆறாம்பாட்டு. (அங்கை இத்யாதி) (க) "𑌗𑍋𑌸𑌹𑌸𑍍𑌰𑌪𑍍𑌰𑌦𑌾𑌤𑌾𑌰𑌂- கோஸஹஸ்ரப்ரதாதாரம்" என்கிறபடியே கொடுத்து வளர்ந்த அழகிய கையைக்கொண்டு மூவடியை நீரேற்று, திருக்கையிலே நீர் விழுந்த வநந்தரம் வளர்ந்தருளுகிறபோது ப்ரஹ்மபதத்தளவும் சென்று அவன்கையிலே திருவடிகளிருக்க, அவன் புஷ்பாத்யுபகரணங்களைக் கொண்டு ஆஶ்ரயிக்கும்படியாகவும், கங்கை புறப்படும்படியாகவும் திருவடிகளை நிமிர்த்தருளின ஸர்வேஶ்வரன் நித்யவாஸம் பண்ணுகிற தேசம்.

(கொங்கை இத்யாதி) அங்குத்தைக் கோங்குகளினுடைய அரும்புகளானவை அவ்வூரில் ஸ்த்ரீகளுடைய ஸ்தநங்களைக்காட்ட, அங்கே அலர்ந்துநிற்கிற அரக்காம்பலானவை அவர்களுடைய அதரத்தைக்காட்ட, †செவ்விபெற வலர்ந்த செந்தாமரைப்பூக்கள் முகங்களைக் காட்டாநிற்குமாய்த்து. † இத்தால் சொல்லிற்றாய்த்த தென்னென்

(க) ரா-யு-உ௯-௭.

ணில், ஊருக்கும் வயலுக்கும் வாசி தெரிந்து ப்ரதிபத்தி பண்ணுகை அரிதாயிருக்கு மென்றபடி. ... ... (கூ)

அரு.—ஆரும்பாட்டு. (அங்கையாலித்யாதி)கீழ்ப்பாட்டில். ஈஶ்வராபிமாநியான ருத்ரனையும் அவனைப்பற்றின தேவதாந்தர பரனையு மடக்கினபடி சொன்னார்; இதில், அவருக்குங்கூட ஜநகனாயிருக்கிற ப்ரஹ்மா தன்னீஶ்வராபிமாநம் கொலைந்து தொழும்படியையும், எல்லாரையு மடிக்கீழிட்டபடியையு மநுஸந்தித்து, த்ரிவிக்ரமாபதாநத்தை யருளிச்செய்கிறாரென்று ஸங்கதி. அன்றிக்கே, “சாடுபோய் விழத்தாள் நிமிர்த்து” என்று ப்ரஸ்துதமான தாள் நிமிர்த்தபடியை த்ரிவிக்ரமாபதாநத்திலும் காண்கையாலே அத்தை யநுபவிக்கிறாரென்னுதல் ஸங்கதி கண்டு கொள்வது.

“மா” என்று சோபா (ஸ்ரீ:) நிசயமாய், அத்தை யருளிச்செய்கிறார் (செவ்வியித்யாதி). திவ்யதேசத்துக்குச் சிறப்பு சொல்லவேண்டிற்றாகில் வேறே சில சொல்லவேண்டாவோ, வீதராகரான இவர் மங்கைமார்களை இப்படி வர்ணிக்கவேணுமோ வென்னும் ப்ரஶ்நத்தை யநுவதித்துப் பரிஹரிக்கிறார் (இத்தாலித்யாதி). இவர்க்கு திவ்யதேசத்திலுள்ள மரங்களோடு மங்கைமாரோடு வாசியில்லை, அங்குள்ளதெல்லாம் ததியமாகையாலே அவற்றில் பரஸ்பர ஸாரூப்யத்தைக்கண்டு பேசுகிறாரென்று பரிஹாரத்துக்குக் கருத்து... ... ... (சு)

மூ.—உளையவொண்டிறல் பொன்பெயரோன் தனதுரம்பிளந்துதிரத்
யளையும் வெஞ்சினத்தரிபரிகீறியவப்பன் வந்துறைகோயில் [தை
இளையமங்கையரிணையடிச் சிலம்பினேடெழில்கொள்பந்தடிப்போ
வளையில்நின்றொலிமல்கிய நாங்கூர்வண்புருடோத்தமமே. [ர்கை

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
ஒள்	அதிகமான	வெம்	க்ரூரமான [ணை
திறல்	பலத்தையுடைய	சினத்து	கோபத்தை யுடைய
பொன் பெ	ஹிரண்ய னுனவன்	அரி	நரஸிம்ஹனாய், [யை
யரோன்	[யாக	பரி	குதிரையாய்வந்த கேசி
உளைய	மனம் வருந்தும்படி	கீறிய	கிழித்துப்பொகட்டவ
(அவன்)தன	அவனுடைய		னை
து		அப்பன்	உபகாரகன்
உரம்	மார்வை		வந்து உறை கோயில்,
பிளந்து	கிழித்து	இளைய மங்	சிறுப்பெண்கள் (ஆடும்
உதிரத்தை	ரக்தத்தை	கையர்	போது)
அளையும்	கைகளினால் கலக்காநின்றவனாய்	இணை அடி	இரண்டு கால்களிலு மணிந்த

சிலம்பினோடு தண்டைச் சிலம்பின் ஒலியோடு கூட	கைவளையில் கைகளிலணிந்த வளைகளில் நின்றும் புறப்பட்டு
எழில்கொள் அழகுடைத்தான	ஒலி கோஷமானது [டாநின்ற
பந்து அடிப் பந்தடிப்பவர்களுடைய	மல்கிய அதிசயித்திருக்கிற
போர்	நாங்கூர்வண்புருடோத்தமம். (எ)

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (உளைய) †ஒருநாளு மச்சமிருக்கும்படி புதியதுண்டறியாதானும் மிக்க மிடுக்கையுடையனு மிருக்கிற ஹிரண்யனுனவன் நெஞ்சுளேயும்படியாக †அவன் மார்வை இருகூறும்படி பிளந்து. (உதிரத்தையளேயும் வெஞ்சினத்தரி) அவன் முடிந்துபோகச்செய்தேயும், சிறுக்கன் பக்கலுண்டான வாத்ஸல்யத்தாலே சீற்றம் மாறுதே ருதிரவெள்ளத்தை வெண்ணெய்போலே யளேந்த நரஸிம்ஹம். எல்லாருமொக்க அஞ்சும்படி வந்து தோற்றின கேசிவாயைக் கிழித்துத் தன்னைத்தந்த மஹோபகாரகன் வர்த்திக்கிறதேசம்.

அவ்வூரில் பா(லா)லைகளான ஸ்த்ரீகளாடுகிற காலில் சிலம்பினுடைய த்வநியோடேகூட அழகிய பந்துகளை யடியாநின்றுள்ளார் கைகளி லாபரணங்களுடைய த்வநியானது மிக்கு மற்றுமுண்டான நகரகோ(ஷா)ஷத்தை அபிபவித்துத் தான் மேற்படநிற்குமாய்த்து... (எ)

அரு.—ஏழாம்பாட்டு. (உளைய வித்யாதி) த்ரிவிக்ரமாவதாரம் பண்ணி எங்கும் வ்யாபித்த படியை யநுஸந்தித்தவாறே (க) "எங்குமுளன் கண்ணன்" என்கிறபடியே அந்தர்யாமித்வம் ப்ரத்யபிஜ்ஞாவிஷயமாய், அத்தை இசையாத வன்னெஞ்சனை பொன்னன் நெஞ்சிடந்த கேசவனை அநுபவிக்கிறுரென்று ஸங்கதி.

"ஒண்டிறல் பொன் பெயரோன், உளைய, அவன் றனது உரம்பிளந்து" என்று கூட்டி யர்த்த மருளிச்செய்கிறுர் (ஒருநாளுமித்யாதி). பிளந்திருக்கச் செய்தேயும் அளேயவேண்டுவா னென்னென்ன வருளிச்செய்கிறுர் (அவனித்யாதி). ... ... (எ)

மூ.—வாளேயார்தடங்கணுமைபங்கன் வன்சாபமற்றதுநீங்க [யில்
மூளேயார்சிரத்தைய முன்னளித்தவெம்முகில் வண்ணனுறைகோ
பாளேவான்கமுகூடுயர்தெங்கின் வன்பழம்விழவெருவிப்போய்
வாளேபாய்தடம்சூழ்தரு நாங்கூர் வண்புருடோத்தமமே. (அ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வாள்	ஒளியானது	தடம்	விசாலமான
ஆர்	நிறைந்திருக்கிற	கண்	கண்களையுடைய

(க) தி-வா-௨-அ-௯.

உமை	பார்வதியை		உறை கோயில்,
பங்கன்	(தன் சரீரத்தில்) ஒரு பக்கத்தி லுடையனான ருத்ரனுடைய	பாளை	பாளைகளை யுடைத்தாய்
வன்	க்ரூரமான	வான்	ஆகாசத்தில் ஓங்கி வளர்ந்திருக்கிற
சாபம்	சாபமானது	கமுகு	பாக்கு மரங்களுடைய
நீங்க	தொலைந்துபோம்படி	ஊடு	நடுவில்
அது	அந்தச்சாபத்துக்கீடான பாபமானது	உயர்	உயர்ந்திருக்கிற
அற்று	தீரும்படியாக,	தெங்கின்	தென்னை மரங்களுடைய
மூளை	எலும்பானது	வன்	பெரிதான
ஆர்	பூர்ணமாயிருக்கிற	பழம்	பழமானது
சிரத்து	(அவன் கையிலொட்டிய) ப்ரஹ்ம கபாலத்தில்	விழ	(குளத்தில்) விழ
ஐயம்	பிச்சையை	வாளை	(அங்குள்ள) மத்ஸ்யமானது
முன்	முற்காலத்திலே	வெருவி	பயந்து
அளித்த	இட்டவனாய்	போய்	அவ்விடத்தை விட்டுப் போய்
எம்	எமக்கு உபகாரகனாய்	பாய்	மற்றொரிடத்தில் குதித்துச் சேராநின்ற
முகில் வண்ணன்	மேகம்போன்ற ஸ்வபாவத்தை யுடையனான ஸர்வேச்வரன்	தடம்	தடாகங்களினால்
		சூழ்தரு	சூழப்பட்ட
			நாங்கூர்வண்புருடோத்தமம். (அ)

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. (வாளையித்யாதி) †மிக்க ஒளியையுடைத்தாய்ப் பரந்திருந்துள்ள கண்களையுடைய தேவிக்குத் தன்னுடம்பிலே ஒரு பார்ச்வத்தைக் கொடுத்துக்கொண்டிருக்கிற தேவனுடைய வலிய சாபமானது நீங்க, லோககுருவுமாய் பிதாவுமாயிருக்கிறவனுடைய தலையை ஒரு ஹேதுவின்றிக்கே யிருக்க அறுக்கையாலே, ஒன்றால் பரிஹரிக்கவரிதாம்படியான பாதகமானது அவனைவிட்டுப் போம்படி, ரக்தஸ்பர்சமொன்று மின்றிக்கே வெறும் அஸ்த்தி(ஷ்டி)யே யாயிருக்கிற தலையோட்டில் பிக்ஷையை முன்பருளின மஹோதாரனானவன், வர்த்திக்கிற தேசம்.

(பாளையித்யாதி) பாளையையுடைத்தாய் ஆகாசாவகாச மிடமடையும்படி ஓங்கின கமுகின்நடுவே யுண்டான தெங்குகளினுடைய பெரிய பழங்களானவை, பொய்கைக்கும் தெங்குக்குமுண்டான †அண்ணுமையாலே பொய்கையிலேவந்துவிழ, தன்னை யுத்தேசித்து

விழுகிறதாகக்கொண்டு வாளையானது அவ்விடத்தைவிட்டுத் தனக்கு அரணுடைத்தா யிருப்பதொரு ப்ரதேசத்தை யடையாநிற்கு மாய்த்து ... ... (அ)

அரு.—எட்டாம்பாட்டு. (வாளையித்யாதி) சிறுக்கன் பக்கல்வாத்ஸல்யத்தாலே உதிரமளைந்த கையோடிருந்தபடியை யநுஸந்தித்தவாறே, இதிற்காட்டில் அதிசயித குணமாகையாலே மஹா பாதகியானவனுக்குக் கை ஓடுகழிய உதிரத்தைக் கொடுத்த கையோடிருந்த படியை யநுஸந்திக்கிறுரென்று ஸங்கதி.

ஐகாரம் அவ்யயமாய், வாளார்தடங்கணுமையைப் பக்கத்திலே யுடைத்தான ருத்ரனுடைய வன் சாபம்நீங்க, அது-சாப ஹேதுவான பாதகமானது, அற்று-தீரும்படியாக, மூளை-எலும்பானது, ஆர்-பூர்ணமாயிருக்கும்படியான, சிரத்தில், ஐயத்தை-உதிரத்தைக் கொடுக்கையாகிற பிச்சையைக் கொடுத்து முகில்போன்ற ஸ்வபாவத்தை யுடையவனென்று சப்தார்த்தம் திருவுள்ளம்பற்றி யருளிச்செய்கிறுர் (மிக்கவித்யாதி).
(அண்ணுமையாலே) ஸாமீப்யத்தாலே... ... ... (அ)

மூ.—இந்துவார்சடையீசனைப்பயந்த நான்முகனைத்தன்னெழிலாரும்
உந்திமாமலர் மீமிசைப்படைத்தவனுகந்தினிதுறை கோயில்
குந்திவாழையின் கொழுங்கனிநுகர்ந்துதன் குருளையைத்தழுவிப்போய்
மந்திமாம்பணைமேல்வைகுநாங்கூர்வண் புருடோத்தமமே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
இந்து	சந்த்ரனை யுடைத்தா		உறைகோயில்,
வார்	நீண்டிருக்கிற [ய்	மந்தி	பெண் குரங்கானது
சடை	ஜடையையுடைய	வாழையின்	வாழை மரத்தினுடை
ஈசனை	ருத்ரனை	கொழு	ஸம்ருத்தமான [ய
பயந்த	ஸ்ருஷ்டித்த	கனி	பழங்களை
நான்முகனை	ப்ரஹ்மாவை	குந்தி	நால்களைக் குந்திக்
தன்	தன்னுடைய தாய்		கொண்டு
எழில்	அழகு	நுகர்ந்து	புஜித்து
ஆரும்	நிறைந்திருக்கிற	தன்	தன்னுடைய
உந்தி	திரு நாபியிலுள்ள	குருளையை	குட்டியை
மா	பெரிய	தழுவி	அணைத்துக்கொண்டு
மலர்	கமலப்பூவினுடைய	போய்	அங்கு நின்றும்போய்
மீமிசை	மேலே [ஸ்வரன்	மாம்பணைமே	மாமரத்தின் கிளைக
படைத்தவன்	ஸ்ருஷ்டித்த ஸர்வே	ல்	ளின்மேல்
உகந்து	களித்து	வைகு	உறங்காநின்ற
இனிது	விருப்பத்துடன்	நாங்கூர்வண் புருடோத்தமம், (௯)	

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (இந்து வித்யாதி) சந்த்ரனையுடைத்தான ஜடையையுடைய ருத்ரனை ஸ்ருஷ்டித்த சதுர்முகனைத் தன்னுடைய அழகு மிக்கிருந்துள்ள திருவுந்தியில் பெரிய மலரின்மேலே ஸ்ருஷ்டித்தவன், தன்னாலே ஸ்ருஷ்டனான சதுர்முகனாலே ஸ்ருஷ்டமான ஜகத்தென்று அதினுடைய ரக்ஷணத்துக்குறுப்பாக, அவன் விரும்பி வர்த்திக்கிற தேசம்.

அங்குண்டான வாழைகளானவை தரையிலே தட்டப்பழுத்துக் கிடந்தபடியாலே, அங்குண்டான மந்திகளுண்டு பெண்குரங்கு, "இது அணித்திறே" என்று, வாராக்கிட்டத்தொடங்கும்; அதுதான் பின்னையும் தனக்கெட்டாதே ஓங்கி நிற்கையாலே காலைக்குந்தி அதினுடைய அழகிய ப(ஃ)லங்களை புஜித்து, அநந்தரம் தன் குட்டியை யணைத்துக்கொண்டுபோய் மாம்பழங்களை புஜிப்பதாக உத்யோகித்த விது, அந்தக் குட்டியினுடைய ஸ்பர்சத்தாலும் புக்கத்ரவ்யம் ஜாத்மிக்கைக்காகவும் மாம்பணைகளிலே உறங்காநின்றுள்ள. (௯)

அரு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (இந்துவித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில், அரன் சாபம் தீர்க்கைக்கடி ஏதென்னு மாகாங்க்ஷை பேரனை முறையாலே யென்னுமிடம் தோற்ற அஜ்ஜநகத்வத்தை யநுஸந்திக்கிறுர் என்றுஸங்கதி. (௯)

மூ.—மண்ணுளார்புகழ்வேதியர் நாங்கூர் வண் புருடோத்தமத்துள்
அண்ணல்சேவடிக் கீழடைந்துய்ந்தவனொலிமனருள்மாரி
பண்ணுளார்தரப்பாடிய பாடலிப்பத்தும் வல்லாருலகில்
எண்ணிலாதபேரின்பமுற்றிமையவரோடும் கூடுவரே. (௧௦)

திருமங்கையாழ்வார்திருவடிகளேசரணம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மண்ணுள்	பூலோகத்தில்	நாங்கூர்	திரு நாங்கூரிலுள்ள
ஆர்	அதிசயித்திருக்கிற	வண்புருடோத்தமத்துள்	வண் புருடோத்தமமென்ற திவ்யதேசத்தில் எழுந்தருளி யிருக்கிற
புகழ்	கீர்த்தியையுடையராய்	அண்ணல்	ஸ்வாமியான ஸர்வேச்வரனுடைய
வேதியர்	வேதாத்யயநம் பண்ணுவதே ஸ்வபாவமாக வுடையரான ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் வர்த்திக்கிற	சே	ஸுந்தரமான
		அடிக்கீழ்	திருவடிகளின் கீழே

அடைந்து	சேர்ந்து	பாடல்	பாசுரமான [டையும்
உய்ந்தவன்	உஜ்ஜீவித்தவராய்	இப்பத்தும்	இந்தப் பத்துப்பாட்
ஆலி	திருவாலியி லுள்ளா	வல்லார்	அப்யஸித்தவர்கள்,
மன்	ராஜாவாய் [ர்க்கு	உலகில்	இந்த லோகத்தில்
அருள்மாரி	க்ருபாவர்ஷியான	எண் இலாத	அஸங்க்யேயமான
	மேகமாயிருக்கிற	பேர் இன்பம்	மஹாநந்தத்தை
	திருமங்கையாழ்	உற்று	அடைந்து(அநந்தரம்)
பண்ணுள்	காநத்திலே [வார்	இமையவரோ	நித்ய ஸூரிகளோடு
ஆர்தர	பூர்ணமாயிருக்கும்	டும்	
பாடிய	கீர்த்தித்த [படி	கூடுவர்	சேரப்பெறுவர்கள்.

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (மண்ணுளாரித்யாதி) மண்ணுள் ஆர் புகழ் வேதியர் என்னுதல், மண்ணுளார் புகழ்என்னுதல்.—† பூமியிலே மிக்க புகழையுடையராயிருக்கிற ப்ராஹ்மணரென்னுதல்; பூமியிலுள்ளாரால் புகழப்பட்ட வென்னுதல். †ஸர்வேஶ்வரன் திருவடிகளிலே கிட்டி (௧) "அஸந்நேவ ஸபவதி-அஸந்நேவ. ஸபவதி" என்னும் நிலை தவிர்ந்து உஜ்ஜீவிக்கப்பெற்றவர். (ஆலிமன்) திருவாலியிலுள்ளார்க்குப் ப்ரதாநரான ஆழ்வார். (அருள்மாரி) ஆஶ்ரிதர்க்கு ப்ரஸாதத்தைப் பண்ணுமிடத்தில் மேகம்போலே மஹோதாரரான ஆழ்வார், பண்ணிலே ஆரும்படியாகப் பாடிய பாடலிப்பத்தையும் வல்லவர்கள், லோகத்திலே நிரவதிகமான ஆநந்தத்தை யுடையராய், அநந்தரம் நிரவதிக ப்ரீதியுக்தரான நித்ய ஸூரிகளோடு ஒரு கோவையாகப் பெறுவர். ... ... (௧௦)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

அரு.—பத்தாம் பாட்டு. (மண்ணித்யாதி) யதாக்ரமமிரண்டு நிர்வாஹத்தையும் விவரிக்கிறார் (பூமியிலே மிக்க வித்யாதி). "அண்ணல்" இத்யாதிக் கர்த்தம் (ஸர்வேஶ்வரனித்யாதி). ... ... (௧௦)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

நாலாம்பத்து இரண்டாம்திருமொழி முடிந்தது.

(௧) தை-ஆ௫-௫-௪,

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

நாலாம்பத்து - மூன்றாம் திருமொழி

பேரணிந்து ப்ரவேசம்.

வ்யா.—†ஜ்ஞாநாநந்த ஸ்வரூபனாய் †நிரதிசய போக்யனாய் †என்று மொக்கவுளனாயிருக்கிற ஸர்வேச்வரன் †தன்னை யாச்ரயிக்குமிடத்தில் புருஷகாரமாம் பிராட்டிமாரோடே கூடவந்து நித்யவாஸம்பண்ணுகிற செம்பொன் செய்கோயிலினுள்ளே நான் காணப்பெற்றேனென்று தாம் பெற்ற பேற்றை யநுபவித்தினியராகிறார். ... *

அரு.—பேரணிந்தின் ப்ரவேசம்.—"பேதியா வின்பவெள்ளத்தை" என்றதைக் கடாக்ஷித்து (ஜ்ஞாநாநந்த ஸ்வரூபனாய்) என்றது. "ஏழிசையின் சுவைதன்னை" "உள்ளத்தூறியதேனை" இத்யாதியைப்பற்ற (நிரதிசய போக்யனாய்) என்றது. "இறப்பெதிர் காலக்கழிவுமானானை." என்றதை யுட்கொண்டு (என்று மொக்கவுளனாய்) என்றது. முதற்பாட்டைத் திருவுள்ளம்பற்றி யருளிச்செய்கிறார் (தன்னை யித்யாதி).... ... *

மூ.—பேரணிந்துலகத்தவர்தொழுதேத்தும்பேரருளாளனெம்பிரானை
வாரணிமுலையாள்மலர்மகளோடு மண்மகளுமுடன்நிற்ப
சீரணிமாடநாங்கை நன்னடுவுள்செம்பொன்செய்கோயிலினுள்ளே
காரணிமேகம்நின்றதொப்பானைக்கண்டுகொண்டுய்ந்தொழிந்தேனே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
உலகத்தவர்	லோகத்திலுள்ளாரனைவரும்	மேகம் ஒப்பானை	மேகத்தோடு ஸத்ருசனாயிருப்பானாய்
பேர்அணிந்து	பெருங் கூட்டமாகக் கூடி	எம் பிரானை	எமக்கு உபகாரகனானவனை,
தொழுது	ஆச்ரயித்து	வார் அணி	கச்சைபூண்ட [ளாய்
ஏத்தும்	ஸ்துதிக்கும்படியிருப்பானாய்	முலையாள்	ஸ்தநங்களை யுடைய
பேர் அருளாளன்	(அவர்கள் விஷயத்தில்) நிரவதிகமான க்ருபையைப் பண்ணுமவனாய் [டாய்	மலர் மகளோடு	புஷ்பத்திலவதரித்தவளாய் நித்ய யுவதியான பெரிய பிராட்டியாரோடு கூட
கார்	மழைகாலத்திலுண்	மண் மகளும்	ஸ்ரீ பூமிப்பிராட்டியும்
அணிநின்றது	அழகியதாயிருக்கிற	உடன் நிற்ப	கூட நிற்கச்செய்தே,

சீர்	ஸம்பத்தை யுடைத்	செம்பொன் செய்கோயி லினுள்ளே	செம்பொன் செய் கோயிலென்கிற தி வ்ய தேசத்திலே
அணி	அழகியதான [தாய்	கண்டு கொண்டு	கண்களாலநுபவித்து
மாடம்	மாடங்களை யுடைய	உய்ந்து	உஜ்ஜீவித்து
நாங்கை	திரு நாங்கூரில்	ஒழிந்தேன்	க்ருதார்த்தனானேன்.
நல் நடுவுள்	நன்ரான மத்யப்ரதே சத்தி லிருக்கிற		

வ்யா. — முதற்பாட்டு. (பேரணிந்தித்யாதி) †லௌகிகரடங்க லும் திரண்டு †என்றுமவன் றிருவடிகளிலேவிழுந்து திருநாமத்தைச் சொல்லி ஸ்தோத்ரம்பண்ணி யாஶ்ரயிக்க, அவர்களாஶ்ரயணத்தள வல்லாதபடி ப்ரஸாதத்தை யவர்கள் பக்கலிலேபண்ணி அப்படி யெ னக்கு உபகாரகனானவனை. நித்யமான யௌவநத்தையுடையளாய், அத்தாலே ஸர்வேஶ்வரன் திருவுள்ளத்தைத் தன்பக்கலிலே துவக்கி ஆஶ்ரிதருடைய குற்றத்தை (௧) “न कश्चिन्नापराध्यति - நகஶ்சிந்நாபரா த்யதி” என்னும் பெரிய பிராட்டியாரோடேகூட, †“முதல் தன்னிலே குற்றத்தைக் காண்கிறதென், பொறுத்தோமென்று தலை துலுக்குகிற தென்” என்று இவ்வழியாலே அவன்றனக்குங்கூடப் பொறைக்கு உவாத்தாயிருக்கும் ஸ்ரீ பூமிப்பிராட்டியும் கூடநிற்க.

(சீரித்யாதி) முதல் தன்னிலே, லோகத்திற்காட்டில் ஐஶ்வர்யம் விஞ்சி யிருக்குமாய்த்து அவ்வூரில், அதனையத் தோற்றும்படி தர்ச நீயமான மாடங்களையுடைய திருநாங்கூரில் நன்ரான நடுவுள் செம் பொன்செய்கோயிலினுள்ளே. (காரணியித்யாதி) கார்காலத்திலே வர்ஷோந்முகமாய்க் கொண்டு அழகிய வடிவையுடைத்தாயிருப்ப தொரு மேகம்போலே யிருக்கிறவனைக் கண்ணாலேகண்டநுபவிக்கப் பெற்று (௨) “असन्नेव - அஸந்நேவ” என்னும் நிலைதீர்ந்து, (௨) “सन्तमेनम् - ஸந்தமேநம்” என்கிறபடியே உஜ்ஜீவித்து க்ருதார்த்தனானே னென்கிறார். ... ... (௧)

அரு. — முதற்பாட்டு. (பேரணிந் தித்யாதி) பேரணிந்து - பெருக்கத் திரண்டு என்று சப்தார்த்தமாயருளிச்செய்கிறார் (லௌகிக ரித்யாதி). (எ ன்றும்) என்றது “தொழுதேத்தும்” என்கிற வர்த்தமான பலிதார்த்தம். மலர்மகளோடு மண்மகளுடன் நிற்ப என்ன வமைந்திருக்க, “மண்மகளு ம்” என்கிற சகாரத்துக்கு ப்ராதாந்ய மர்த்தமாய், அத்தை யருளிச்செய்கி றார் (முதல் தன்னிலேயித்யாதி). ... ... (௧)

(௧) ரா-யு-௧௧௬-௪௪. (௨) தை-ஆ-௬.

மூ.—பிறப்பொடு மூப்பொன்றில்லவன்றன்னைப்
பேதியா வின்பவெள்ளத்தை
இறப்பெதிர்காலக்கழிவுமானானை
யேழிசையின்சுவைதன்னைச்
சிறப்புடைமறையோர்நாங்கைநன்னடுவுள்
செம்பொன்செய்கோயிலினுள்ளே
மறைப்பெரும்பொருளை வானவர்கோனைக்
கண்டு நான் வாழ்ந்தொழிந்தேனே. (௨)

பதம்.	உரை.
பிறப்பொடு	ஜநநமும்
மூப்பு	வார்த்தகமும்(முதலான விகாரங்கள்)
ஒன்று	சிறிதும்
இல்லவன் தன்னை	இல்லாதவனாய்
பேதியா	ந்யூநாதிக பா(𑌭𑌾)வமாகிற பேத(𑌭𑍇𑌦)மில்லாத (எப்போதுமொருபடிப்பட்ட)
இன்ப வெள்ளத்தை	ஆநந்தத்துக்கு ஸமுத்ரம்போல் நிலையிடமானவனாய்
இறப்பு	பூதகாலத்திலும்
எதிர்காலம்	பவிஷ்யத்காலத்திலும்
கழிவும்	வர்த்தமான காலத்திலும் (காலத்ரயத்திலும்)
ஆனானை	வர்த்திக்குமவனாய்,

பதம்.	உரை.
ஏழ் இசையின்	ஸப்த ஸ்வரங்களினுடைய
சுவை தன்னை	ரஸம்போல் போக்யபூதனாய் [ன
மறை	வேதப்ரதிபாத்யமா
பெரும் பொருளை	ப்ரதாநார்த்தமானவனாய்
வானவர்கோனை	நித்யஸூரிகளுக்குத்தலைவனை ஸர்வேச்வரனை,
சிறப்பு உடை	ஆதிக்யத்தையுடைய
மறையோர்	ப்ராஹ்மணோத்தமர்கள் நித்யவாஸம் பண்ணுகிற
நாங்கைநல் நடுவுள் செம்பொன் செய்கோயிலினுள்ளே,	
நான் கண்டு	நான் கண்களாலநுபவித்து
வாழ்ந்து	உஜ்ஜீவித்து
ஒழிந்தேன்	க்ருதார்த்தனானேன்.

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (பிறப்பித்யாதி) பிறப்பது மூப்பதாகைக்கு ஹேதுவில்லாமையாலே ஜந்மஜராதிகளாகிற ப்ரஸங்கமுமின்றிக்கே யிருக்கிறவனை. பிறப்பது மூப்பதாகா நிற்கச்செய்தே ஒரு ப்ரஹ்மகல்பமாத்ரமிருந்து முடிகிறத்தைக் கொண்டு, பிறப்பும் மூப்புமில்லையென்று சொல்லாநின்றதிறே ப்ரஹ்மாதிகளை; முதலிலே அவ்விடையாட்டமும் சொல்லவொண்ணாதிருக்கிறவனை, (பே

தியா வின்பவெள்ளத்தை) பேதியாத ஆநந்தஸமுத்ரத்தை. (க)“ఆనన్ద మయః - ஆநந்தமய:” என்னக்கடவதிறே. ஆநந்தப்ராசுர்யத்தைச் சொல்லுகிறது. ஜீவாத்மாவினுடைய ஸ்வரூபமும் நித்யமாய், தர்மபூதஜ்ஞாநமும் நித்யமாயிருக்கச்செய்தேயும், ஜ்ஞாநப்ரஸரத்வாரத்தினுடைய ஸங்கோசவிகாஸத்தைப் பற்ற ஜ்ஞாநத்துக்கு உதயாஸ்தமய வ்யவஹாரம் பண்ணுகின்றதிறே. அவ்வோபாதி ஸ்வரூபமும் நித்யமாயிருந்ததேயாகிலும் கர்மநிபந்தநமாக உண்டான அசித்ஸம்ஸர்க்க வியோகங்களால் “பிறந்தான்,” “முடிந்தான்,” என்கிற வ்யபதேசத்துக்கு அர்ஹமாகா நின்றதிறே; அப்படியிருப்பதொரு கர்மமில்லாமையாலே ஒருநாளும் பேதிக்கக்கடவதன்றிக்கே என்றுமொக்க ஏகரூபமான ஸ்வரூபத்தை யுடையவனை.

இப்படி யிருக்கையாலே, காலத்ரயத்திலு முள்ளவனை. இறந்தவென்கிறவிது-பூதகாலத்தை; எதிர்-பவிஷ்யமானகாலத்தை; கழிவு-வர்த்தமாநகாலத்தை; காலத்ரயத்திலு முளனானவனை. ஜந்மஜராதிகளையுடையவனன்றிக்கே, என்றுமொக்க ஏகரூபமான ஸ்வரூபத்தையுடையனாய்க்கொண்டு காலத்ரயத்திலு முளனானவனை. (ஏழிசையின் சுவைதன்னை) ஸப்தஸ்வரங்களிலுமுண்டான ரஸவஸ்துதானொரு வடிவுகொண்டாப்போலே நிரதிசய போக்யபூதனா யிருந்துள்ளவனை. (பேதியா வின்பவெள்ளம்) என்றவிடம் ஸ்வரூபத்தினுடைய போக்யதை சொல்லிற்று; இங்கு, குணயோகத்தால்வந்த போக்யதை சொல்லுகிறது.

(சிறப்பித்யாதி) சிறப்பால், மிகுதியைச்சொல்லுகிறது. ஆக, ப்ராஹ்மண்யத்தால் வந்த ஆதிக்யத்தையுடைய ப்ராஹ்மணருடைய திருநாங்கூரில் நன்றான நடுவுள். (செம்பொன்செய் கோயிலினுள்ளே) பரமபதத்திலே போயன்றிக்கே. (மறைப்பெரும்பொருளை) மறைக்குப் பொருளாயிருப்பார்களிறே ஜீவாத்மாக்களும், ப்ரஹ்மாதிகளும்; அவர்களைப்போலன்றிக்கே, ஸ்வேதர ஸமஸ்தவஸ்துக்களும் தனக்குப்ரகாரமாய்த் தான் ப்ரகாரியாயிருக்கையாலே வேதத்துக்கு ப்ரதாந தயா வாச்யபூதனாயுள்ளவனை. (௨)“వేదైశ్చ సర్వైరహమేవ వేద్యః - வேதைஶ்சஸர்வை ரஹமேவவேத்ய:.” (௩) “సర్వే వేదా యత్పద మామనన్తి - ஸர்வேவேதா யத்பத மாமநந்தி.” (வானவர்கோனை) இப்படியிரு

(க) தை-ஆந-ரு. (௨) கீதை. (௩) கடோப-௨-கரு.

க்கிறவன் றான் *அயர்வறுமமரர்களதிபதியாய்த்து; இனி வேதந்தானும், (௧) "తద్విప్రాసో విపన్యవో జాగృవాంసస్సమిన్ధతే - தத்விப்ராஸோ விபந்யவோ ஜாக்ருவாம்ஸஸ் ஸமிந்ததே" என்றிறே ஓதுவது; இப்படியிருக்கிறவனை, வேதைகஸமதிகம்யனுகக் கேட்கையன்றிக்கே கண்ணாலே காணப்பெற்று. (வாழ்ந்தொழிந்தேன்) இனி வாழுகைக்கு ஒரு தேசவிசேஷம் தேடிப் பொதிசோறு கட்டி அறுகாதப்பயணம் போகவேண்டாதே க்ருதார்த்தனுகப் பெற்றேனென்கிருர். ... (௨)

அவ.—இரண்டாம்பாட்டு. (பிறப்பித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தை யநுபவித்தார்; இதில், அதுக்குள்ளீடான திவ்யாத்மஸ்வரூப வைலக்ஷண்யத்தை யநுபவித்து ஹ்ருஷ்டராகிருரென்று ஸங்கதி.

மூப்பில்லை என்ன வமையாதோ, "ஒன்றில்லை" என்று விசேஷிப்பானென்னென்ன வருளிச்செய்கிருர் (பிறப்பது மூப்பதாகாகிற்க வித்யாதி). "பேதியா" என்கைக்கு, பேதிக்கிற வின்பத்தையுடையதொரு வஸ்துவுண்டோவென்ன வருளிச்செய்கிருர் (ஜீவாத்மாவினுடைய வித்யாதி).

வேதப்ரதிபாத்யன் வானவர்கோனெவென்ன வருளிச்செய்கிருர், (இனி வேதந்தானு மித்யாதி). ... ... (௨)

மூ.—திடவிசும்பெரி நீர் திங்களும் சுடரும்
செழு நிலத்துயிர்களும் மற்றும்
படர் பொருள்களுமாய் நின்றவன்றன்னைப்
பங்கயத்தயனவனனைய
திடமொழி மறையோர் நாங்கை நன்னடுவுள்
செம்பொன்செய்கோயிலினுள்ளே
கடல்நிறவண்ணன்றன்னை நானடியேன்
கண்டுகொண்டுய்ந்தொழிந்தேனே. (௩)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
திடம்	த்ருடமான	நிலத்து	பூமியிலுள்ள
விசும்பு	ஆகாசமும்	உயிர்களும்	ப்ராணிகளும்
எரி	அக்நியும்	மற்றும்	இன்னுமுள்ள
நீர்	ஜலமும்	படர்	விஸ்த்ருதமான
திங்களும்	சந்த்ரனும்	பொருள்களும்	பதார்த்தங்களும் (ஆகிய இவற்றுக்கு)
சுடரும்	ஸூர்யனும்	ஆய்	அந்தராத்மாவாய்க் கொண்டு
செழு	வளம் மிக்க		

---

(௧) புருஷஸூ.

நின்றவன்தன் இருக்குமவனை		திடம்	அவிசால்யமான
கடல்	ஸமுத்ரத்தினுடைய	மொழி	உக்தியையுடையனை
நிறம்	வர்ணத்தோடொத்த	அயன் அனைய	ப்ரஹ்மாவோடொத்த
வண்ணன் தன்னை	மேனியையுடையனவனை,	மறையோர்	ப்ராஹ்மணோத்தமர் வஸிக்கிற
பங்கயத்து	திரு நாபிகமலத்தில் பிறந்தவனாய் [னாய்	நாங்கைநல் நடுவுள் செம்பொன் செய் கோயிலினுள்ளே,	
அவன்	அப்படி ப்ரஸித்த	அடியேன்	தாஸபூதனை
		நான்	நான்
		கண்டுகொண்டுய்ந் தொழிந்தேன்.	

வ்யா.—மூன்றும்பாட்டு. (திடவிசும்பு) †லோகாயதிகன், முதலிலே "ஆகாசமென்றொரு தத்வமில்லை" என்றான், அவனுடைய மதத்தை நிரஸிக்கைக்காக வைதிகப்ரக்ரியையின்படியே (க) "ஆகாசாத்வாயு: - ஆகாசாத்வாயு:" என்கிற க்ரமத்திலே அல்லாதவையெல்லாமுண்டாவதுக்கு முன்னே யுண்டாவதுமாய், அவையழிந்தாலும் சில நாள் நின்றழியுமதுவுமாயிருக்கையாலும்,(திடவிசும்பு) என்கிறாராகவுமாம். †அன்றிக்கே, பதார்த்தங்களுக்கெல்லாம் ஒரோஸ்வபாவம் நியதமாயிருக்கையாலே வ்யவஸ்த்திதஸ்வபாவமான பூதபஞ்சகத்தைச்சொல்லுதல். †இம்மூன்றும் அஞ்சுக்குமுபலக்ஷணமாய்; இது தன்னில் ஒன்றில் சொன்னஸ்வபாவம் மற்றை நாலிலு மேறக்கடவதாயிருக்குமாய்த்து. (திங்களும்சுடரும்)கார்யவர்க்கத்துக்கெல்லா முபலக்ஷணம். கார்யகோடியில் சந்த்ரஸூர்யர்களும், பூமியில்மநுஷ்யர்களும், மற்றும் அநுக்தமான தேவ திர்யக் ஸ்த்தாவரங்களுமாய்க்கொண்டு விஸ்த்ருதனாய் நின்றவனை. (உ) †"தத்ஸ்ருஷ்ட்வா-தத்ஸ்ருஷ்ட்வா" இத்யாதியிற்படியே இவற்றையடையவுண்டாக்கி, இவற்றினுள்ளே தானநுப்ரவேசித்து, அத்தாலே இவையெல்லாம் தானென்னலாம்படி நிற்கிறவனை. (௩) "தத்த்வமஸி - தத்வமஸி" (௪) "அயமாத்மாப்ரஹ்ம - அயமாத்மாப்ரஹ்ம" (௫) "ப்ரஹ்மதாஸா: - ப்ரஹ்மதாஸா:" என்றும் சொல்லுகிறபடியே.

(பங்கயமித்யாதி) திருநாபிகமலத்தைப் பிறப்பிடமாகவுடைய ப்ரஹ்மாவைப்போலே, பழுதுபோகாதவார்த்தையை யுடையராயிருப்பார்கள். †தாநொன்றைச்சொன்னால் தன்னாலுமது பேதிக்கப்போ

(க) தை-ஆ௩-க. (உ) தை-ஆ௩-௬. (௩) சாந்தோ-௬-அ-எ.
(௪) ப்ரு-உ-ப-௬-௪-௫. (௫)

காதே வேறே யதுக்கொரு போக்கடிதேடவேணுமிறே. நீசொன்னது பழுதுபோகாமையாலே நாங்கள் †மிறுக்குப்படாநின்றோமிறே என்றார்கள் தேவர்கள். (கடலித்யாதி) காணவே தாபத்ரயமாறும்படி ஸரமஹாரமான வடிவையுடையவனைக் கண்டநுபவித்து நான் உஜ்ஜீவிக்கப் பெற்றேனென்கிறார். ... ... (௩)

அ௩.—(இடமித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் அநுஸந்தித்த திவ்யாத்ம ஸ்வரூபத்தினுடைய ஸர்வவ்யாபக சீலதையை யநுஸந்தித்து இனியராகிறாரென்று ஸங்கதி.

எரி, நீர், இவற்றுக்கு விசேஷணமிடாமல், *விசும்பொன்றுக்கும் "இடம்" என்று விசேஷிப்பானென் னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (லோகாயதிக னித்யாதி). இப்போது பரமதநிரஸநத்துக்கு ப்ரஸக்தியில்லாமையாலே, இப்பதம் எல்லாவற்றுக்கும் விசேஷணமென்று யோஜநாந்தர மருளிச்செய்கிறார் (அன்றிக்கே யித்யாதி). "இடம்" என்றது, வ்யவஸ்தித ஸ்வபாவமா யிருக்கையைச் சொல்லுமென்கை. மற்றை யிரண்டுக்கும் இது விசேஷணமாகைக்குப் பதங்களில்லையே யென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இம்மூன்று மித்யாதி). நின்றவனை என்ன வமைந்திருக்க, "தன்னை" என்றத்தால் தோற்றின காரணத்வ நிபந்தநமான அதிசயத்தை யுபபாதிக்கிறார் (தத்ஸ்ருஷ்ட்வேத்யாதி). தாசாঃ - சம்படவர்களும், ப்ரஹ்ம-ப்ரஹ்மமென்றபடி.

இவ்வூரில் ப்ராஹ்மணர்க்குப் போலியாகச் சொல்லுகைக்கு ப்ரஹ்மாதான் திடமொழியோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (தாமொன்றை யித்யாதி). ஒன்றைச் சொல்லுகை - ராவணாதிகளுக்கு வரம் கொடுக்கை. (மிறுக்குப்பட) என்றது, ராவணாதிகளாலே பீடைபட வென்றபடி. இத்தால். ப்ரஹ்மாவைப்போலே அங்குள்ள ப்ராஹ்மணர் வரப்ரதாந ஸமர்த்தமான வசந தார்ட்யமுடையராயிருப்பரென்றதாய்த்து. ... (௩)

மூ.—வசையறுகுறளாய் மாவலிவேள்வியில்
மண்ணளவிட்டவன் றன்னை
அசைவறு மமரரடியிணை வணங்க
வலைகடல் துயின்ற வம்மானைத்
திசைமுகனனையோர் நாங்கைநன்னடுவுள்
செம்பொன்செய்கோயிலி னுள்ளே
உயர்மணிமகுடஞ்சூடி நின்றானைக்
கண்டுகொண்டுய்ந்தொழிந்தேனே. (௪)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வசை	தோஷம்	கடல்	திருப்பாற்கடலில்
அறு	அற்ற	துயின்ற	கண்வளர்ந்தருளின
குறளாய்	வாமநனாய்க்கொண்டு	அம்மானை	உபகாரகனாய்
மாவலி	மஹாபலியினுடைய	உயர்	ஶ்லாக்யமான [த
வேள்வியில்	யாகத்தில்	மணி	மாணிக்கங்க ளிழைத்
மண்	பூமியை	மகுடம்	திருவபிஷேகத்தை
அளவிட்டவன் தன்னை	அளந்தவனாய்	சூடி	அணிந்து [வனை,
		நின்றானை	எழுந்தருளி யிருக்கிற
அசைவு	சாஞ்சல்யம்	திசைமுகன்	சதுர்முகனோடு
அறும்	அற்றிருக்கிற	அனையோர்	ஒத்தப்ரபாவமுடையரான ப்ராஹ்மணருடைய
அமரர்	நித்யஸூரிகள்		
அடி இணை	ஸ்ரீபாதத்வந்த்வத்தில்		
வணங்க	ஆஶ்ரயித்து அடிமை செய்யும்படியாக	நாங்கைநல் நடுவுள்செம்பொன்செய் கோயிலினுள்ளே	
அலை	அலை யெறிகிற	கண்டுகொண்டுய்ந்தொழிந்தேன்.	

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (வசையறுகுறளாய்) வாமநவேஷத்தைப்பரிக்ரஹிக்கிற விடத்தில்† ஒருகுறை சொல்லவொண்ணாதபடியான—குறள்வடிவை யுடையனாய், மஹாபலியுடைய யஜ்ஞவாடத்திலே பூமிப்பரப்படைய வளந்தவன்றன்னை. (அசைவித்யாதி) †ப்ரஹ்மாதிகள் திருப்பாற்கடலிலே சென்று கூப்பிட்டால், இக்கரையிலேநின்று கூப்பிடுகையொழிய உள்ளுப்புக்கு ஒருபரிசர்யைபண்ணவொண்ணாதபடியிருக்கையாலே, அஸ்ப்ருஷ்டதோஷகந்த(ஸ்)ரான நித்யஸூரிகள் வந்தடிமைசெய்யும்படி அலையெறியாநின்றுள்ள திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளினவனை. அசைவறுகையாவது - ஒருநாளுத்க்ருஷ்டராகா ஒருநாளாகத் தாழ்ச்சிசெய்யுமதன்றிக்கேயிருக்கை.

(திசைமுகனித்யாதி) தனித்தனியே ஸ்ருஷ்டிக்ஷமராயிருக்கிற ப்ராஹ்மணர்வர்த்திக்கிற. (உயர்) பசுக்களையுமிடையரையும் நோக்குகைக்காகக் கோவிந்தாபிஷேகம்பண்ணி நின்றாப்போலே, ஸம்ஸாரிகளுடைய ரக்ஷணத்துக்காக முடிசூடிநிற்கிறவனை. ... ... (௪)

அரு.—நாலாம்பாட்டு. (வசையித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் அந்தர்யாமித்வத்தை யநுஸந்தித்தவர், இப்பாட்டில் விபவத்தையும் அதுக் கடியான வ்யூஹத்தையு மநுஸந்தித்து உகக்கிறரென்று ஸங்கதி.

*"வசை" என்றதினர்த்தம் (ஒருகுறை) என்றது; வாமநவ(டு)டுவாய் நடந்தவிடத்தில் அதுக்கு விரோதியான ஸ்ரியஃபதித்வாதி லிங்கங்களால்

ஈஶ்வரத்வ சங்கைபண்ண வொண்ணாதப்படியாயிருக்கை என்று கருத்து. அசைவு - சாஞ்சல்யமாய், அதுதானும் சேஷத்வம் போகையாய், அதில்லாதாரென்று விசேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிருர் (ப்ரஹ்மாதிக ளித்யாதி). ... ... (ச)

மூ.-தீமனத்தரக்கர்திறலழித்தவனேயென்று
சென்றடைந்தவர்தமக்குத்
தாய்மனத்திரங்கி யருளினைக் கொடுக்கும்
தயரதன்மதலையைச்சயமே
தேமலர்ப்பொழில்சூழ் நாங்கை நன்னடுவுள்
செம்பொன்செய்கோயிலினுள்ளே
காமனைப்பயந்தான்றன்னைநானடியேன்
கண்டுகொண்டுய்ந்தொழிந்தேனே. (ரு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தீ	துஷ்டமான	தயரதன்	தசரதனுடைய
மனத்து	மநஸ்ஸையுடைய	மதலை	புத்ரனானவனாய்
அரக்கர்	ராக்ஷஸர்களுடைய	காமனை	மந்மதனை
திறல்	பலத்தை	பயந்தான் தன்னை	பெற்றவனான ஸர்வேஶ்வரனை,
அழித்தவனே	நாசம் செய்தவனே!	சயம்	ஸமூஹமாகச் சூழ்ந்திருப்பதாய்
என்று	என்றுசொல்லிக்கொண்டு	தே	தேன்நிறைந்த
சென்று	கிட்டி	மலர்	புஷ்பங்களை யுடைத்தான
அடைந்தவர்தமக்கு	அநந்ய கதிகளாய் ஆஶ்ரயித்தவர்கள் விஷயத்தில்	பொழில்	சோலைகளாலே
தாய்மனத்து	மாதாவினுடைய மநஸ்ஸுபோலே	சூழ்	சூழப்பட்ட
இரங்கி	கரைந்து	நாங்கைநல்நடுவுள் செம்பொன்செய் கோயிலினுள்ளே,	
அருளினை	க்ருபையை	அடியேன் நான் கண்டுகொண்டுய்ந் தொழிந்தேன்.	
கொடுக்கும்	செய்யாநின்ற		(ரு)

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (தீமனத்தித்யாதி) தண்ணியநெஞ்சையுடைய ராக்ஷஸருடைய. †ஜநநி என்று வாசிவைத்து ப்ரதிபத்திபண்ணமாட்டாத பொல்லாத நெஞ்சையுடைய ராக்ஷஸர்மிடுக்கைப்போக்கினவனே! என்று. (சென்றடைந்தவர்தமக்கு) "அப்படியே எங்கள் ப்ரதிபந்தகத்தைப் போக்கி ரக்ஷிக்கவேணும்" என்று கிட்டினவர்களுக்கு, தாயினுடைய நெஞ்சின்படியே இரங்கி, †"புறம்பொரு புகலின்

றிக்கே நம்பக்கலிலேவந்து கிட்டினவர்களிறே!" என்று ப்ரஸாதத்தைப் பண்ணியருளும் சக்ரவர்த்தித்திருமகனை.

(சயமே) ஸ்வயமென்றபடியாய், அவன் தானேவந்து வாதந்துகிறவென்னுதல்; அன்றிக்கே, ஜயஶப்தமாய், சொன்னசொன்னவிஜயங்களெல்லாம் பொறுக்கும்படி யிருக்கிற திருநாங்கூரென்னுதல்; (சயமேதேமலர்ப்பொழில்)†ஸமூஹமானதேமலர்ப்பொழிலையுடையவென்னுதல். (காமனைப்பயந்தான்றன்னை) நாட்டிலழகுக்குத்தன்னை மதிக்கும்படி திரிவான்காமனிறே; அவனுக்குங்கூட உத்பாதகனானவனை, சேஷபூதனான நான்கண்டுகொண்டு. ... ... (௫)

அ௫.—அஞ்சாம்பாட்டு. (நீமனத்தித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் விபவத்திலே நெஞ்சு செல்லுகையாலே, விபவந்தான் பலபடி யிருக்கையாலே அவற்றில் ராமக்ருஷ்ணாவதாரங்களைப் பேசி யநுபவித்துக் களிக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

கீழ்ச்சொன்ன நெஞ்சின்தண்மையை விவரிக்கிறார் (ஜநநியித்யாதி). அடைந்தவர்க்கு என்னாதே, "தமக்கு" என்கையாலே ஆகிஞ்சந்யாநந்யகதித்வங்களாகிற தானான தன்மை தோற்றுகையாலே, அத்தை யுட்கொண்டருளிச்செய்கிறார் (புறம்பித்யாதி).

"சயம்" என்றது-ச (ஸ) யசப்தமாக மூன்றும்யோஜனை யருளிச்செய்கிறார் (ஸமூஹமான வித்யாதி). ... ... (௫)

மூ.—மல்லை மா முந்நீரதர்பட மலையா
லணைசெய்து மகிழ்ந்தவன்றன்னை
கல்லின்மீதியன்றகடிமதி ளிலங்கை
கலங்க வோர்வாளி தொட்டானைச்
செல்வநான்மறையோர் நாங்கை நன்னடுவுள்
செம்பொன்செய்கோயிலினுள்ளே
அல்லிமாமலராள்தன்னொடுமடியேன்
கண்டுகொண்டல்லல் தீர்ந்தேனே. (௬)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மல்லை	ஸம்ருத்தமான	மகிழ்ந்தவன்ற	ஸந்தோஷித்தவனை
மா	ஸம்பத்தையுடைய	ன்னை	[லையின்மேலே
முந்நீர்	ஸமுத்ரமானது	கல்லின்மீது	த்ரிகூடமென்கிற ம
அதர்பட	வழிபடும்படியாக	இயன்ற	கட்டப்பட்ட
மலையால்	பர்வதங்களினால்	கடி	ரக்ஷையான
அணைசெய்து	அணைகட்டி	மதிள்	ப்ராகாரத்தையுடைய

இலங்கை	லங்கையானது	நாங்கைநல்நடுவுள் செம்பொன்செய் கோயிலினுள்ளே,	
கலங்க	வ்யாகுலமாகும்படி	அல்லி	இதழ்களையுடைய
ஓர்	அத்விதீயமான	மா	ஶ்லாக்யமான
வாளி	பாணத்தை [னை,	மலராள் தன்	கமலப்பூவில் வாஸம்
தொட்டானை	ஸ்பர்சித்து விட்டவ	னொடும்	செய்கிற பெரியபிராட்டியோடு கூட
செல்வம்	ஸம்பத்தையுடைய		அடியேன் கண்டுகொண்டு
நால்மறையோர்	நாலு வேதங்களையுமோதின ப்ராஹ்மணருடைய	அல்லல்	துக்கமானது
		தீர்ந்தேன்	தீரப்பெற்றேன். (௬)

வ்யா.—ஆறும்பாட்டு. (மல்லையித்யாதி) நிரவதிகமான ஸம்பத்தையுடைத்தாய்ப் பரந்திருந்துள்ள, முந்நீருண்டு-கடல், அதுவழிபடும்படியாக. †ரத்நாதிகளால் குறைவற்றிருக்குமிறே. நீரிலேயாழக்கடவமலையாலே மல்லைமாமுந்நீர தர்படவணைசெய்து, †லீலாரஸமநுபவித்து ஹ்ருஷ்டனானவனை. த்ரிகூடசிகரத்திலேயிறே லங்கை; அதுக்குமேலே, அரணுகப்போரும்படி மதிளையுடைத்தான லங்கை †ஒருவர் கூறை எழுவருடுக்கும்படி, கைக்கெட்டிற்றோரம்பை விட்டவனை.

நிரவதிகமான ஸம்பத்தையுடைய ப்ராஹ்மணருடைய. (அல்லியித்யாதி) அவர்களைஸ்வர்யத்துக்கு நிதாநபூதையான பெரியபிராட்டியாரோடேகூடக் காணப்பெற்று, ஸாம்ஸாரிக ஸகல துரிதங்களும் தீரப்பெற்றேன்.... ... ... (௬)

அரு.—ஆறும்பாட்டு. (மல்லையித்யாதி) தீமனத்தரக்கர்திற லழித்தப்ரகாரந் தன்னை யநுஸந்தித்து மகிழ்கிறரென்று ஸங்கதி.

கடலுக்கு ஸம்பத்தென்னென்ன வருளிச்செய்கிறர் (ரத்நாதிகளாலித்யாதி). "தன்னை" என்றத்தால் பலிதம் (லீலாரஸ மநுபவித்து) என்றது. "கலங்க" என்றதினர்த்தம் (ஒருவர் கூறையித்யாதி). ... (௬)

மூ.—வெஞ்சினக்களிறும் வில்லொடுமல்லும்
வெகுண்டிறுத்தடர்த்தவன் றன்னைக்
கஞ்சனைக்காய்ந்த காளை யம்மானைக்
கருமுகில் திருநிறத்தவனைச்
செஞ்சொல் நான்மறையோர் நாங்கைநன்னடுவுள்
செம்பொன்செய்கோயிலினுள்ளே
அஞ்சனக்குன்றம் நின்ற தொப்பானைக்
கண்டுகொண்டல்லல்தீர்ந்தேனே. (எ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வெம்	க்ரூரமான	கரு	நீலவர்ணமான
சினம்	கோபத்தையுடைய	முகில்	மேகம் போன்ற
களிறு	குவலயாபீடத்தை	திருநிறத்தவனை	ஶ்லாக்யமான மேனியை யுடையனாய்
வெகுண்டும்	கோபித்தும்	அஞ்சனக்குன்றம்	மைமலை யானது
வில்	தநுஸ்ஸை	நின்றது ஒப்பானை	நின்றாற்போல் ப்ரகாசியாநின்றவனை,
இறுத்தும்	முறித்தும்	செம் சொல்	அழகிய (யதார்த்தமான) சொல்லையுடையரான
மல்லும்	மல்லர்களையும்		
அடர்த்தவன்தன்னை	நெருக்கினவனுமாய்		
கஞ்சனை	கம்ஸனை		
காய்ந்த	கோபித்து நிரஸித்த		
காளை	யுவாவான		
அம்மானை	ஸ்வாமியாய்		

நால்மறையோர் நாங்கைநல் நடுவுள்
செம்பொன்செய் கோயிலினுள்ளே
கண்டுகொண் டல்லல்தீர்ந்தேன்.

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (வெம்சினமித்யாதி) வெவ்விய சினத்தையுடைத்தாயிருக்கிற குவலயாபீடத்தையும், அதுக்கவ்வருகே யிட்டு வைத்த வில்லையும், அதுக்குள்ளாக நிறுத்தின மல்லவர்க்கத்தையும்; குவலயாபீடத்தைச் சீறி; வில்லை முறித்து, மல்லை யடர்த்தவன்றன்னை; அதுக்குள்ளே நின்ற கம்ஸனை நிரஸித்த காளை. பருவம்நிரம்பாத வளவிலேயாய்த்து ஈஶ்வரன் செய்ததைச்செய்தது. கம்ஸனை நிரஸித்து, "ஆஶ்ரிதவிரோதி போகப்பெற்றோம்" என்று ஶ்ரமஹரமான வடிவோடே நின்றவனை.

(செஞ்சொலித்யாதி) செவ்வியசொல்லையுடையராய்த்து அவ்வூரில் ப்ராஹ்மணரிருப்பது. கண்டபடியே சொல்லக்கடவராய், பூதஹிதமே சொல்லக்கடவரான ப்ராஹ்மணர். (அஞ்சநம்) கண்டார்கண் குளிரும்படி ஓரஞ்ஜநகிரி நின்றாற்போலே நிற்கிறவனை. ... (எ)

அரு.— ஏழாம்பாட்டு. (வெஞ்சினமித்யாதி) "காமனைப்பயந்தான்" என்று ப்ரஸ்துதமாய், அந்தக்ருஷ்ணாவதாரத்தில பதாநபரம்பரைகளிலே திருவுள்ளம் மூண்டு, மேல் மூன்றுபாட்டிலும் அநுஸந்தித்து ஹ்ருஷ்டராகிறாரென்று ஸங்கதி.

"அம்மானை" என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (பருவமித்யாதி).... (எ)

மூ.—அன்றியவாணனாயிரந்தோளும்
துணியவன்றாழி தொட்டானை
மின்திகழ்குடுமி வேங்கடமலைமேல்
மேவிய வேத நல் விளக்கைத்

தென்திசைத் திலதமனையவர் நாங்கைச்
செம்பொன்செய்கோயிலினுள்ளே
மன்றது பொலிய மகிழ்ந்து நின்றானை
வணங்கி நான் வாழ்ந்தொழிந்தேனே. (அ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
அன்றிய	கோபித்த (கலஹித்த)	விளக்கை	தீபம்போலேஸ்வயம் ப்ரகாசனாய் [யில்
வாணன்	பாணாஸுரனுடைய	மன்று	(பாகவத) கோஷ்டி
ஆயிரம் தோளும்	ஆயிரம் தோள்களும்	அது	அந்த கோஷ்டியானது [க
துணிய	அறுந்துவிழும்படி	பொலிய	ஸம்ருத்த மாம்படியா
அன்று	அக்காலத்திலே	மகிழ்ந்து	ஸந்தோஷித்து
ஆழி	ஸுதர்சநத்தை	நின்றானை	எழுந்தருளி யிருக்குமவனை,
தொட்டானை	ஸ்பர்சித்து ப்ரயோகித்தவனாய்	தென்திசை	தென்திக்குக்கு
மின்	ஒளி	திலதமனையவர்	திலகம்போலே ப்ரகாசகரான ப்ராஹ்மணோத்தமருடைய
திகழ்	விளங்காநின்ற	நாங்கைச்செம்பொன்செய்கோயிலினுள்ளே,	
குடுமி	சிகரங்களையுடைய	வணங்கி	ஆஶ்ரயித்து
வேங்கடமலைமேல்	திருவேங்கடமென்னும் திருமலையின்மேல் [கிறவனாய்	நான்வாழ்ந்தொழிந்தேன். (அ)	
மேவிய	நித்யவாஸம் பண்ணு		
வேதம்	வேதப்ரதிபாத்யனாய்		
நல்	விலக்ஷணமான		

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. (அன்றியவித்யாதி) †தன்போரோடே பகைத்த பாணனுடைய தோள்களாயிரமும் கழியும்படி அன்று திருவாழியை ஸ்பர்சித்தவனை. "இன்னமும் பாணன்போல்வார் விரோதிகள்வந்து மூளைக்கில் செய்வதென்?" என்று, மின்விளங்காநின்றுள்ள சிகரத்தையுடைத்தான திருமலையிலே நித்யவாஸம் பண்ணுகிற வேதைகஸமதிகம்யனாய், ஸ்வயம்ப்ரகாசமான ஸ்வரூபத்தை யுடையனாயுள்ளவனை.

தெற்குதிக்குக்குத் திலகம்போலே யிருக்கிறவர்களுடைய, (மன்றதுபொலியமகிழ்ந்துநின்றானை) எல்லாரும் திரளுமிடத்திலே, அவ்விடம் ஸம்ருத்தமாம்படியாகப் பரமபதவிபூதியிற்போலே நிரவதிகப்ரீதியுக்தனாயுள்ளவனை. ... ... (அ)

அரு.—எட்டாம்பாட்டு. (அன்றியவித்யாதி) பாலோடு சர்க்கரையைச் சேர்த்துப் பருகுவாரைப்போலே, க்ருஷ்ணாவதாராநுபவத்தில் திருவேங்கடமுடையானையும் சேர்த்தநுபவிக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

"அன்றிய" சீறிய என்றாய், அருளிச்செய்கிறார் (தன்னித்யாதி). (அ)

மூ.—களங்கனிவண்ணா கண்ணனே என்றன்
கார்முகிலே என நினைந்திட்டு
உளங்கனிந்திருக்குமடியவர் தங்க
ளுள்ளத்துளூறிய தேனைத்
தெளிந்த நான்மறையோர் நாங்கை நன்னடுவுள்
செம்பொன்செய்கோயிலினுள்ளே
வளங்கொள் பேரின்பம் மன்னி நின்றானை
வணங்கி நான் வாழ்ந்தொழிந்தேனே. (௯)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
களங்கனி	களாப்பழம்போன்ற	உள்ளத்துள்	ஹ்ருதயத்தில் [இற
வண்ணா	வர்ணத்தையுடைய வனே!	ஊறிய	ஊற்றுமாறாதே யிருக்
		தேனை	தேன்போலே போக்யபூதனாய்
கண்ணனே	க்ருஷ்ணனே! [கின்ற		
என்றன்	எனக்கு ப்ரகாசியா	வளம்கொள்	அழகையுடைத்தாய்
கார்முகிலே	வர்ஷாகால மேகம் போல் ஶ்ரமஹர மான வடிவை யுடையவனே!	பேர் இன்பம்	அபரிச்சிந்நமான ஆநந்தத்தை
		மன்னி	அடைந்து [ந்தத்தை
		நின்றானை	எழுந்தருளி யிருக்குமவனை,
என	என்று	தெளிந்த	தத்வார்த்தநிஶ்சயமுடையரான
நினைந்திட்டு	த்யாநித்து		
உளம்	ஹ்ருதயமானது	நான்மறையோர் நாங்கை நன்னடுவுள் செம்பொன்செய் கோயிலினுள்ளே	
கனிந்திருக்கும்	பக்வமாயிருக்கிற		
அடியவர்தங்கள்	சேஷபூதருடைய	நான்வணங்கி வாழ்ந்தொழிந்தேன்.	

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (களங்கனியித்யாதி) சிவந்திருத்தல் வெளுத்திருத்தல் செய்கையன்றிக்கே கண்ணுக்குக்குளிர்ந்து களாப்பழம்போலேயிருக்கிற வடிவையுடையவனே!, க்ருஷ்ணனே! ஶ்ரமஹரமான வடிவை எனக்கு முற்றூட்டாக்கினவனே! என்று நினைந்து, ஹ்ருதயமானது பக்வமாயிருக்கும் சேஷபூதருடைய ஹ்ருதயத்திலே யூறின தேன்போலே நிரதிசயபோக்யனானவனை,

(தெளிந்த) ஒருகால் "ஸர்வேஶ்வரன் ரக்ஷகன்" என்றிரா, மற்றொருபோது "வேறொன்று ரக்ஷகம்" என்றிருக்கை யன்றிக்கே, என்றுமொக்க "ஸர்வேஶ்வரனே நமக்கு ரக்ஷகன்" என்று தெளிந்திருக்கிற ப்ராஹ்மணர். அழகியதாய் நிரவதிகமான ஆநந்தத்தை யுடையவனாய் நிற்கிறவனை. ... ... (கூ)

அநு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (களங்கனியித்யாதி) பாலும் சர்க்கரையு மநுபவித்தவன் அதில் ரஸ்யதாதிசயத்தைக் கொண்டாடுமாபோலே, தமக்கினிதாகையாலே எல்லார்க்கும் ரஸித்தவனென்றுகொண்டு, இப்படி பரமபோக்யத்தைப் பெறுகையாலே க்ருதார்த்தராய் ஆநந்திக்கிறு றென்று ஸங்கதி. ... ... (கூ)

மூ.—தேனமர் சோலை நாங்கை நன்னடுவுள்
செம்பொன்செய்கோயிலினுள்ளே
வானவர்கோனைக் கண்டமை சொல்லும்
மங்கையார் வாள் கலிகன்றி
ஊனமில் பாடலொன்பதோடொன்று
மொழிவின்றிக் கற்று வல்லார்கள்
மான வெண் குடைக்கீழ் வையகமாண்டு
வானவராகுவர் மகிழ்ந்தே. (க௦)

திருமங்கையாழ்வார்திருவடிகளேசரணம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தேன்	வண்டுகள்	சொல்லும்	ப்ரதிபாதியா நின்ற
அமர்	நிறைந்த [தான		வராய்
சோலை	பொழில்களையுடைய	மங்கையார்	திருமங்கையிலுள்ளா
நாங்கை	திருநாங்கூரில்		ர்க்கு ரக்ஷகமான
நல்	அழகியதான [லுள்ள	வாள்	வலிய வாளையுடைய
நடுவுள்	மத்யப்ரதேசத்தி		ரான
செம்பொன்	செம்பொன் செய்	கலிகன்றி	ஆழ்வாருடைய
செய் கோயி	கோயிலென்கிற	ஊனம் இல்	லக்ஷணங்களில்குறை
லினுள்ளே	திவ்யதேசத்திலே	பாடல்	பாசுரமான [வற்ற
வானவர்	நித்யஸூரிகளுக்கு	ஒன்பதோடு	(இப்)பத்துப்பாட்டுக்
கோனை	ஸ்வாமியான ஸர்வே	ஒன்றும்	களையும்
	ஶ்வரனை [யை	ஒழிவு இன்றி	பதவாக்யங்களொன்
கண்டமை	ஸாக்ஷாத்கரித்த படி		றும் தவறாமல்

கற்றுவல்லார்கள்	அப்யஸிக்க வல்லவர்கள்,	ஆண்டு	பரிபாலநம் பண்ணி (பின்பு)
மானம்	ப்ரப்பை யுடைத்தாய்	மகிழ்ந்து	ப்ரீதியுக்தராய்
வெண்	வெண்மையான	வானவர் ஆகுவர்	நித்ய ஸூரிகளோடொருவராகப்பெறுவர். (௧௦)
குடைக்கீழ்	குடையின்கீழேயிருந்து		
வையகம்	பூமியை		

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (தேனித்யாதி) வண்டுகள் நெருங்கியிருந்துள்ள சோலையையுடைத்தான திருநாங்கூரிலே செம்பொன்செய் கோயிலினுள்ளே †*அயர்வறுமமரர்களதிபதியைக் கண்டமையாய்த்து சொல்லிற்று. திருமங்கையிலுள்ளார்க்கு மிடுக்கான வாளை யுடையரான ஆழ்வார், லக்ஷணங்களில் குறையறச் சொன்னபத்தும், †ஒன்றும் ‡வழுவவிடாதே அப்யஸிக்கவல்லவர்கள், †பரப்பையுடைத்தான வெண்கொற்றக் குடைக்கீழே, பூமியையடைய பாகவதசேஷமாக்குகைக்காக நிர்வஹித்து, அநந்தரம் நிரவதிக ப்ரீதியுக்தராய், நித்யஸூரிகளோடே ஒரு கோவையாகப்பெறுவர். ... ... (௧)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

அரு.—பத்தாம்பாட்டு. (தேனமரித்யாதி) முதற்பாட்டில் "பேரருளாளனெம்பிரானை" என்று உபக்ரமித்து நிகமத்தில் "வானவர்கோனை" என்று உபஸம்ஹரிக்கையாலே, தேவராஜாபிதா(நா)நமுடைய தேவப்பெருமானைத் தாம் செம்பொன்செய் கோயிலில் கண்டாராக வருளிச்செய்தாரென்று திருவுள்ளம்பற்றி யருளிச்செய்கிறார் (அயர்வறுமித்யாதி). போ(பூ)கமண்டபத்தை "நலமுடையவன்" என்றும், *அருள் கொடுக்கும்படிக்கேழில்லாப்பெருமானை "அருளினன்" என்றும், கோயில் திருமலைகளி லெம்பெருமானை யநுஸந்தித்த வநந்தரம், பெருமாள்கோயில் தேவராஜனை "அயர்வறு மமரர்களதிபதி" என்றருளிச்செய்தாரிறே என்று திருவுள்ளம்; இங்ஙனன்றாகில், "கண்டமையாய்த்து சொல்லிற்று" என்னவொண்ணாது; பரமபதநாதனைச் சொல்லிற்றென்றால், கண்ணாலே காணவும் கூடாது, "தொழுது" என்னவும் கூடாதிறே தேசவிப்ரகர்ஷத்தால்; ஆகையால் இங்ஙனே நிர்வஹிக்க வடுக்கும், "உய்ந்தொழிந்தேனே" "வா

‡ (பா) விழவிடாதே.

ழ்ந்தொழிந்தேனே" "அல்லல் தீர்ந்தேனே" என்கிற ஒன்பதுபாட்டு மொருதட்டும், பல(ஃ)லஶ்ருதியான விப்பாட்டு ஒருதட்டுமாகத் திருவுள்ளம் பற்றி "ஒன்பதோடொன்றும்" என்கிறுரென்று திருவுள்ளம்பற்றி யருளிச் செய்கிறுர் (ஒன்றும் வழுவவிடாதே) என்று. இத்தால் இத்திருமொழியெல்லாம் ஹர்ஷப்ரகர்ஷத்தால் சொன்னதாகையாலே எல்லாமநுஸந்திக்கத்தக்கதென்றதாய்த்து. "மானம்" என்று அளவாய் (பரப்பை யுடைத்தான) என்றது. (கo)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

நாலாம்பத்து மூன்ரும்திருமோழி முடிந்தது.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

நாலாம்பத்து - நாலாம் திருமொழி

மாற்றரசர் ப்ரவேசம்.

வ்யா.—ஆஸ்ரிதவிரோதி நிரஸநசீலனாய் ஸர்வரக்ஷகனாயிருக்கிற ஸர்வேஸ்வரன் திருத்தெற்றியம்பலத்திலே நம்முடைய விரோதியைப்போக்கி †நம்மையடிமைகொள்ளுகைக்காக வந்து நின்றானென்று ஹ்ருஷ்டராகிறார். ... ... *

அநு.—மாற்றரசர் ப்ரவேசம் (நம்மை யடிமைகொள்ளுகைக்காக வந்து நின்றானென்று ஹ்ருஷ்டராகிறார்) என்றது - "என்செங்கண்மால்" என்று பாட்டுத்தோறும் சொன்னத்தைப்பற்ற. ... ... *

மூ.—மாற்றரசர் மணி முடியும் திறலும் தேசும்
மற்றவர்தம் காதலிமார் குழையும் தந்தை
கால் தளையு முடன்கழல வந்து தோன்றிக்
கதநாகம் காத்தளித்த கண்ணர்கண்டீர்
நூற்றிதழ்க்கொளரவிந்தம் நுழைந்த பள்ளத்
திளங்கமுகின் முதுபாளை பகுவாய் நண்டின்
சேற்றளையில் வெண்முத்தம் சிந்து நாங்கூர்த்
திருத்தெற்றியம்பலத்தென் செங்கண்மாலே. (க)

பதம்.	உரை.
பள்ளத்து	பள்ளத்திலே முளைத்த [யுடைய
நூறு இதழ் கொள்	அநேகம் இதழ்களை [வை
அரவிந்தம்	தாமரைப் பூக்களான
நுழைந்த	ப்ரவேசித்த
பகுவாய்	பெரிய வாயையுடைய
நண்டின்	நண்டினுடைய
சேறுஅளையில்	சேற்றை யுடைத்தான வளையிலே
இளங்கமுகின்	இளையதான பாக்கு மரங்களுடைய
முதுபாளை	முற்றின பாளையானது
வெண்முத்தம்	வெளுத்தமுத்துக்களை
சிந்து	இறையாநின்ற
நாங்கூர்	திருநாங்கூரிலுள்ள
திருத்தெற்றி யம்பலத்து	திருத்தெற்றியம்பலமென்கிற திவ்யதேசத்திலெழுந்தருளியிருக்கிற
என்	எனக்கு ஸ்வாமியாய்
செங்கண் மால்	சிவந்த கண்களையுடையனை ஸர்வேஸ்வரன்,
மாற்று அரசர்	சத்ருக்களான துர்யோதநாதிகளுடைய

மணி	மாணிக்கங்களிழைத் [த	கால்	காலிலேகட்டப்பட்ட
முடியும்	கிரீடங்களும்	தளையும்	விலங்கும்
திறலும்	ப(ப)லமும்	உடன்	ஒருபொழுதே
தேசும்	மதிப்பும்	கழல	கழன்று விழும்படியாக
மற்று	அதுக்குமேலே		
அவர்தம்	அந்த துர்யோதநாதிகளுடைய	வந்து	பரமபதத்தில் நின்றும் வந்து
காதலிமார்	ஸ்த்ரீகளின்	தோன்றி	அவதரித்தவனுமாய்
குழையும்	காதணியோடுகூடின மங்கள ஸூத்ராதிகளும்	கதம்	கோபத்தையுடைய
		நாகம்	கஜேந்த்ராழ்வானை
		காத்து	ரக்ஷித்து
தந்தை	(தன்) தகப்பனாரான வஸுதேவருடைய	அளித்த	க்ருபைபண்ணின
		கண்ணர்	தயாவானான க்ருஷ்ணன்
		கண்டீர்	இடீர். (௧)

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (மாற்றரசரித்யாதி) (௧)‡"𑌦𑍍𑌵𑌿𑌷𑌦𑌨𑍍𑌨𑌂 𑌨𑌭𑍋𑌕𑍍𑌤𑌵𑍍𑌯𑌂 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌷𑌨𑍍𑌤𑌂 𑌨𑍈𑌵𑌭𑍋𑌜𑌯𑍇𑌤𑍍-த்விஷதந்நம் நபோக்தவ்யம் த்விஷந்தம் நைவ போஜயேத்" என்று பாண்டவர்களுக்கு சத்ருக்களான துர்யோதநாதிகளை "நீங்களெனக்கு சத்ருக்கள்; உங்கள் சோறுமெனக்குண்ணலாகாது, உங்களுக்கு என்னை (பு)புஜிப்பிக்கலுமாகாது" என்றருளிச்செய்தபடியே, தனக்கு மாற்றாரான துர்யோதநாதிகளுடைய, ரத்நங்களாலே சமைக்கப்பட்ட முடியும், மிடுக்கும், திக்விஜயம் பண்ணிப்பெற்ற மதிப்பும். (மற்றவரித்யாதி) (௨) †‡"சந்தமர்குழலாள்" என்னும்படியே - அவர்கள் ஸ்த்ரீகளுடைய மங்களஸூத்ரமும். (தந்தை கால்தளையுமுடன் கழலவந்துதோன்றி) ஸ்ரீவஸுதேவர்காலில்தளையும், இவையெல்லாம் போம்படியாக வந்தவதரித்து. (கதநாகம்) சீற்றத்தையுடைய ஆனையை ரக்ஷித்த கண்ணர்கிடீர். †சீற்றமாவது- முதலையாலே யிடர்பட்டவளவிலேவந்து உதவிற்றிலன் என்று "எனக்கு நான் கடவேனாயிடர்ப்பட்டேனோ, ஒருவரில்லாதாரைப்போலே † இடர்படுவதே!" என்று.

†"நாற்றிதழ்க்கொள்" என்று பாட்டைமுடியச்சொல்லி†;†பள்ளத்திலே அநேகமிதழ்களை யுடைத்தாயிருந்துள்ள தாமரையிலே நுழைந்த பகுவாய்நண்டினுடைய சேற்றளையிலே இளங்கமுகினுடைய முதுபாளையானது வெண்முத்தைச் சிந்தாநின்றுள்ள திருநாங்கூர்.

---

(௧) பார-உத்யோ. (௨) ௧௦-எ-௫. ‡ (பா) சந்தமல்.

†அன்றிக்கே,(பருவாய் இளங்கமுகின்முதுபாளை) பக்வமான வாயையுடைத்தாயிருந்துள்ள இளங்கமுகினுடைய முதுபாளை என்று கமுகுக்கு விசேஷணமாய், நண்டினுடைய சேற்றளையிலே என்னவுமாம். †அன்றிக்கே, பள்ளத்திலே யுண்டாயிருந்துள்ள நாற்றிதழ்க் கொளரவிந்தமானது நுழைந்த பருவாய் நண்டின் சேற்றளையிலே; †தாமரையானது நண்டினுடைய சேற்றளையிலேநுழைந்து அலர்ந்து தன் பரிமளத்தைக்கொடுக்க, இளங்கமுகின் முதுபாளை வெண்முத்தைச் சிந்துகிற திருநாங்கூரென்னவுமாம்... ... ... (க)

அரு.—முதற்பாட்டு. (மாற்றரசரித்யாதி) (க) ‹‹ ந மே த்வேஷ்யோஸ்தி - நமே த்வேஷ்யோஸ்தி'' என்ற கண்ணனுக்கு மாற்றருண்டோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (த்விஷந்தமித்யாதி). மற்று-அது ஒழிய வென்று சப்தார்த்தமாய், அவர் தம் காதலிமாருண்டு-அந்த துர்யோதநாதிகளுடைய ஸ்த்ரீகள், குழை-காதுப்பணியும்; அது உபலக்ஷணமாய், மங்கள ஸூத்ரமுமென்று விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் (சந்தமலித்யாதி).''சந்தமல் குழலாளலக்கண் நூற்றுவர்தம் பெண்டிருமெய்தி நூலிழப்ப'' என்றதில், ''நூலிழப்ப'' என்றதிலே நோக்கு. முதலையின்மேல் சீற்றமென்றால் காத்தளிக்கைக்கு ஹேதுவாகாமையால், சீற்றத்தை விவரிக்கிறார் (சீற்றமித்யாதி). (பருவதே) என்ற வநந்தரம், உண்டாமது என்று சேஷம்.

அந்வயப்ரகாரத்தை தர்சிப்பிக்கிறார் (நாற்றிதழித்யாதி). (சொல்லி) என்ற வநந்தரம், அந்வயித்துக்கொள்வது என்று சேஷம். தமக்கநுபாவ்யரான் திருத்தெற்றியம்பலத்தி லெம்பெருமானுக்கு விரோதி நிரஸநசீலதை முதலான குணங்களை அநுஸந்திக்கைக்காக இவற்றை யநுஸந்திக்கையாலே உத்தேஸ்யம் முன்னாக வநுஸந்திக்கவேணுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி, பூர்வார்த்தம் பின்பநுஸந்திப்பதென்று மருளிச்செய்ததென்று கொள்வது.''பள்ளத்து-நாற்றிதழ்க் கொளரவிந்தத்திலே நுழைந்த, பருவாய்-பெரிய வாயையுடைய, நண்டினுடைய சேறுடையவளையிலே - இளங்கமுகின் முதுபாளை-வெண்முத்தம் சிந்து நாங்கூர்'' என்று முதலொரு யோஜநை யருளிச்செய்கிறார் (பள்ளத்திலே யித்யாதி). இத்தால்-பகவச்சரணாரவிந்தங்களிலே புக்க ஜந்துவின் ஸம்பந்திகளிடத்தில் பஞ்ச விம்சதி வார்ஷிகரான ஸூரிகள் ப்ரஸாதத்தைப் பண்ணுவரென்று ஸ்வாபதேசம் த்வநிக்கும். ''பருவாய்-இளங்கமுகின் முதுபாளை-பள்ளத்து-நாற்றிதழ்க்கொளரவிந்தத்தில் நுழைந்த-நண்டின் சேற்றளையில் வெண்முத்தம் சிந்துநாங்கூர்'' என்று யோஜநாந்தர மருளிச்செய்கிறார் (அன்றிக்கே பருவாயித்யாதி). த்வந்யர்த்தம்-பூர்வவத். ''பள்ளத்து-நாற்றிதழ்க் கொளரவிந்

(க) கீதை-கூ-உகூ.

தமானது தான் நுழைந்த-பகுவாய் நண்டின் சேற்றளையில்"- இளங்கமு கின் முதுபாளையானது - வெண்முத்தம் சிந்து நாங்கூர்'' என்று மூன்றும் யோஜனையருளிச்செய்கிறார் (அன்றிக்கே பள்ளத்திலே யித்யாதி). இப் போது பகவச்சரணாரவிந்த திவ்யபரிமளம் யாதொரு ஜந்துவிடத்தி லுண் டாகிறது, அங்கு ஸூரிகள் ப்ரஸாதமும் குறைவற வுண்டாமென்று த்வநி. அரவிந்தமளையில் நுழைந்தமை பாளைமுத்துச் சொரிகைக்கு ஹேதுவென் னு மிடத்தைக் காட்டுகிறார் (தாமரையான தித்யாதி). ... ... (க)

மூ.—பொற்றொடித் தோள் மடமகள் தன் வடிவுகொண்ட
 பொல்லாத வன் பேய்ச்சி கொங்கை வாங்கிப்
பெற்றெடுத்த தாய் போல் மடுப்ப வாரும்
 பேணா நஞ்சுண்டுகந்த பிள்ளைகண்டீர்
நெற்றொடுத்த மலர் நீலம் நிறைந்த சூழ
 லிருஞ்சிறைய வண்டொலியும் நெடுங்கணார்தம்
சிற்றடிமேல் சிலம்பொலியும் மிழற்று நாங்கூர்த்
 திருத்தெற்றியம்பலத்தென் செங்கண்மாலே. (உ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
நெல்	நெல்கதிர்களின் மே	ஒலியும்	சப்தமும் [கின்ற
	லே [கட்டப்பட்ட	மிழற்று	அவ்யக்தமாக ஒலியா-
தொடுத்த	வரிசை வரிசையாகக்		நாங்கூர்த்திருத்தெற்றியம்பலத்
நீலம் மலர்	கருநெய்தல் புஷ்பங்க		தென் செங்கண்மால்,
	ளாலே	பொன்	ஸ்வர்ணமயமான
நிறைந்த	பரிபூர்ணமான	தொடி	முன்கை வளைகளையு
சூழல்	பர்யந்த ப்ரதேசங்க		டைய
	ளிலே	தோள்	புஜங்களையுடையளா
இரும்	அழகியதான [ன		ய்
சிறைய	சிறகுகளை யுடைத்தா	மடம்	ஆத்மகுண ஸம்பந்
வண்டு	வண்டுகளினுடைய		நையான
ஒலியும்	சப்தமும்	மகள் தன்	யசோதையி னுடைய
நெடும்	தீர்க்கமான	வடிவு	ரூபத்தை
கணார்தம்	கண்களை யுடையரா	கொண்ட	பரிக்ரஹித்துக்கொ
	ன ஸ்த்ரீகளுடைய		ண்டு வந்தவளாய்
சிறு	சிறிதான [த	பொல்லாத	துஷ்டையாய்
அடிமேல்	பாதங்கள் மேலணிந்	வன்	க்ரூரஹ்ருதயையான
சிலம்பு	தண்டைச் சிலம்பினு	பேய்ச்சி	பூதனையானவள்
	டைய	கொங்கை	(தன்) ஸ்தநத்தை

வாங்கி	கச்சையில் நின்றும் வெளியிலே யெடுத்து	ஆரும்	ஒருவரும்
		பேணா	ஆதரியாத
பெற்றுஎடுத்த	பெற்றெடுத்த	நஞ்சு	(அந்த ஸ்தநத்திலுண்டான) விஷத்தை
தாய்போல்	மாதாவைப்போலே	உண்டு	அமுதுசெய்து
மடுப்ப	(இவன்வாயில்) கொடுக்க, (அப்பொழுது)	உகந்த	ஸந்தோஷித்த
		பிள்ளைகண்டீர்	பாலன் கிடீர். (உ)

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (பொற்றொடி) பொன்னாலேபண்ணப்பட்ட முன்கையில் வளையையுடைய தோளையுடையளாய், ஆத்மகுணோபேதையாயிருந்துள்ள யசோதைப்பிராட்டி "பிள்ளைமநஸ்ஸோடும்"என்று மாறுதேயொப்பித்த வொப்பனையை யநுகரித்த. (வடிவுகொண்ட பொல்லாதவன்பேய்ச்சி)†எவ்வடிவை எவ்வடிவுடையவளநுகரிக்கிறாள்!. †பொல்லாதவன்பேய்ச்சி-தான்; அவள் - பொற்றொடித்தோள்மடமகள். (கொங்கைவாங்கிப் பெற்றெடுத்ததாய்போல்மடுப்ப) தன்முலையைப்பிடித்துப்பெற்றெடுத்த தாய்போல் கொடுக்க. (ஆரும்பேணாநஞ்சுண்டுகந்தபிள்ளைகண்டீர்) ஒருத்தரும் விரும்பாத நஞ்சையுண்டு அறிவு குடிபுகுராமையாலே யுகந்தபிள்ளைகண்டீர். அறிவுநடையாடில் செய்யுமதன்றிறே.

(நெற்றொடுத்த)நெல்லின்மேலே தொடுத்த பூக்களையுடைத்தான குவளையானது†நிறைந்த சூழலிலே,அழகிய சிறகையுடைத்தான வண்டினுடைய ஒலியும், விலக்ஷணமான கண்ணையுடையரான ஸ்த்ரீகளுடைய சிற்றடிமேல் சிலம்பொலியும். (மிழற்றுநாங்கூர்) இரண்டும், எழுத்தும் சொல்லும் பொருளும் தெரியாத நிரம்பா மென்சொற்களாகையாலே, சிலம்பொலிக்கும் வண்டினுடைய ஒலிக்கும் வாசி தெரிக்கப்போகிறதில்லை. ... ... (உ)

அரு.—இரண்டாம்பாட்டு. (பொற்றொடியித்யாதி) பூபா (பூபார) நிரஸநார்த்தமாக வஸுதேவர் காலில் விலங்கு கழல வந்தவதரித்தபடியை யருளிச்செய்து, இனிவளர்ந்தவிடத்தில் செய்த வபதாநங்களில் ப்ரதமம்செய்த பூதநாநிரஸநத்தின் படியை யருளிச்செய்கிறாரென்று ஸங்கதி.

மடமகள் வடிவுகொண்ட என்ன வமைந்திருக்க, "தன்" என்றத்தாலே-அவளுக்கஸாதாரணமான வேஷங்கொள்ளுகை எங்ஙனே என்று ஆழ்[illegible]க்கு [illegible]பொ[illegible]லே திருவுள்ளமென்று அத்தைக் காட்டுகிறார் (எவ்

வடிவை யித்யாதி). கீழ்வாக்ய விவரணம் (பொல்லாத வித்யாதி). (நிறைந்த சூழலிலே) என்றது-புஷ்பங்கள் நிறைந்த பர்யந்தங்களிலே என்றபடி. ... ... (உ)

மூ.—படலடைத்த சிறு குரம்பை நுழைந்து புக்குப்
பசு வெண்ணெய் பதமாரப் பண்ணை முற்றும்
அடலடர்த்த வேற்கண்ணார் தோக்கை பற்றி
யலந்தலைமை செய்துழலு மையன்கண்டீர்
மடலெடுத்த நெடுந்தெங்கின் பழங்கள் வீழ
மாங்கனிகள் திரட்டுருட்டா வரு நீர்ப் பொன்னி
‡திடலெடுத்து மலர் சுமந்தங்கிழியுநாங்கூர்த்
திருத்தெற்றியம்பலத்தென் செங்கண்மாலே. (௬)

பதம்.	உரை.
மடல் எடுத்த	பாளைகளாலே மிகுந்ததாய்
நெடு	உயர்ந்திருந்துள்ள
தெங்கின்	தென்னை மரங்களில் நின்றும்
பழங்கள்	பழங்களானவை
வீழ	(தன்மேல்) விழ (அதிலே உதிர்ந்த)
மாங்கனிகள்	மாம்பழங்களை
திரட்டு	கும்பலாகச் சேர்த்து
உருட்டா	உருட்டிக்கொண்டு
வரு	வாராநின்ற
நீர்	ஜலத்தையுடைய
பொன்னி	காவேரியானது
திடல்	மேடுகளை
எடுத்து	எடுத்துவிட்டு
அங்கு	முன் மேடாயிருந்த அந்த ப்ரதேசங்களிலே
மலர்	புஷ்பங்களை [வந்து
சுமந்து	வஹித்துக்கொண்டு
இழியும்	இழியாநின்ற

பதம்.	உரை.
நாங்கூர்த் திருத்தெற்றி யம்பலத்தென் செங்கண்மால்,	
பசுவெண்ணெய்	அப்போது கடைந்து வைத்த வெண்ணெயை
பதம்	பக்வமாக (பக்வமழிவதற்கு முன்னே)
ஆர	அமுது செய்கைக்காக
படல்அடைத்த	தட்டி யடைத்துவைத்த
சிறு	சிறிதான
குரம்பை	குடிசைகளில்
நுழைந்து	ப்ரவேசித்து
புக்கு	உள்ளொங்கும் ஆராய்ந்துகொண்டு புகுந்து
அடல்அடர்த்த	யுத்தோந்முகமான
வேல்	வேல்போலே தீக்ஷ்ணமான

‡ (பா) திடரெடுத்து.

கணார்	கண்களையுடையரான இடைச்சிகளுடைய	செய்து	பண்ணி
தோக்கை	முன்றானையை	பண்ணைமுறும்	இடைச்சேரியெங்கும்
பற்றி	பிடித்து (இழுத்து)	உழலும்	திரியாநின்ற
அலந்தலைமை	அலமாப்பை	ஐயன்கண்டீர்	ஸ்வாமிகிடீர். (௩)

வ்யா.—மூன்றாம்பாட்டு. (படலிடித்யாதி) இடைச்சிகள் சிறு குடில்களின் வாசலில் படலைத்திருக்கிவைத்துப்போனால், படலைத் திறந்து நுழைந்துபுக்கு. இவனுக்கு நுழைந்து புகுகையாகையிறே குடியினுடைய †பெருமை. (பசுவெண்ணெய்பதமாற) அன்று கடைந்தவெண்ணெய் செவ்வியழியாமலமுது செய்கைக்காக. ‡(பண்ணை-இடைச்சேரி) (அடலடர்த்த) யுத்தோந்முகமான வேல்போன்ற கண்ணையுடையவர்கள். ஓராளுமொருநோக்கும் நேரான கண்ணை யுடையவர்களுடைய. (பண்ணைமுற்றும்) திரள்களடங்கலும். (தோக்கை பற்றி) அவர்கள் கண்ணாலே †யொடியெறிவர்கள். முன்றானையைப்பற்றி. (அலந்தலைமை)† ஓரூராக ஒருவர்கூறை யெழுவருடுக்கப் பண்ணுமவன்கிடீர்.

(மடலெடுத்த) ஓங்கினமடல்களை யுடைத்தான நெடியதெங்கினுடைய பழம் மாவிலேவிழ, மாம்பழங்களெல்லாமுதிர, அவற்றை வாரித் திரளவிட்டு உருட்டிக்கொண்டுவருகிற நீரையுடைத்தான பொன்னியானது† திடர்களையெடுத்துப் பொகட்டுப் பூக்களைப் பரப்பாநின்றுள்ள திருநாங்கூர். ... ... (௩)

அரு.—மூன்றாம்பாட்டு. (படலித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் நஞ்சுண்டபடியை யருளிச்செய்த வநந்தரம், அவ்வூரில் வெண்ணெயுண்டபடியை யநுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

(பெருமை) என்றது-வ்யதிரேகலக்ஷணயா சிறுமையைச் சொல்லுகிறது. (ஒடியெறிவர்கள்) போகவொட்டாமல் தகைவர்கள். "அலந்தலைமை" அலமாப்பாய், தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (ஓரூராக வித்யாதி). (திடர்களை) மேடுகளை. ... ... (௩)

மூ.—வாராரும் முலைமடவாள் பின்னைக்காகி
வளைமருப்பில் கடுஞ்சினத்து வன்றாளார்ந்த
காரார்திண்விடையடர்த்து வதுவையாண்ட
கருமுகில்போல் திருநிறத்தென்கண்ணர்கண்டீர்

‡ குண்டலிதம் க்வாசித்கம்.

ஏராரும்மலர்ப்பொழில்கள் தழுவி யெங்கு
மெழில்மதியைக் கால் தொடர விளங்குசோதிச்
சீராருமணிமாடம் திகழு நாங்கூர்த்
திருத்தெற்றியம்பலத்தென் செங்கண்மாலே. (௪)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
ஏர் ஆரும்	பூர்ணமான அழகை யுடைய [தான	பின்னைக்காகி	நப்பின்னைப்பிராட்டிக்காக
மலர்	புஷ்பங்களை யுடைத்	வளை	வளைந்த
பொழில்கள்	சோலைகளிலே [லும்	மருப்பில்	கொம்புகளை யுடையதாய்
எங்கும்	எல்லா ப்ரதேசங்களி		
தழுவி	அணைந்துவந்து	கடும்	க்ரூரமான
எழில்	அழகை (பரிமளத்தை) யுடைத்தான	சினத்து	கோபத்தை யுடையதாய்
கால்	காற்றானது	வன்	பலிஷ்டமான
மதியை	சந்த்ரனை	தாள் ஆர்ந்த	கால்களையுடையதாய்
தொடர	போகவொட்டாமல் கால்கட்ட	கார் ஆர்	(யௌவநத்தினால்) கறுத்திருந்துள்ள
விளங்கு	(அதினால்) விளங்கா நின்ற	திண்	த்ருடமான
		விடை	ருஷபங்களை
சோதி	தேஜஸ்ஸை யுடைத்தாய் [மாய்	அடர்த்து	நெருக்கி நெரித்து
சீர் ஆரும்	ஸம்பத்தினால் பூர்ண	வதுவை ஆண்ட	விவாஹமங்களத்தை நிர்வஹித்தவனாய்
மணிமாடம்	ரத்நங்களா லிழைத்த மாடங்களாலே	கருமுகில் போல்	காளமேகம்போலே
திகழும்	விளங்காநின்றதான	திருநிறத்து	அழகிய ஸௌந்தர்யத்தை யுடையனாய்
நாங்கூர்த் திருத்தெற்றி யம்பலத்தென் செங்கண்மால், [ட்ட		என்	அவ்வடிவைக் காட்டி என்னை அடிமை கொண்ட
வார் ஆரும்	கச்சாலே தாங்கப்ப		
முலை	ஸ்தநங்களை யுடையளாய் [ளான	கண்ணர் கண்டீர்	க்ருஷ்ணன்கிடீர். (௪)
மடவாள்	மடப்பத்தை யுடைய		

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (வாராரும்) ப்ராப்தயௌவநையாகையாலே வாராலே தாங்கப்பட்ட முலையையுடைய நப்பின்னைப்பிராட்டிக்காக, வளைந்த கொம்புகளை யுடைத்தாய் கடிய சினத்தை யுடைத்தாய் வலிய தாள்களையுடைத்தாய் கறுப்பு ஆர்ந்து திண்ணிதான ருஷ

பங்களையடர்த்து விவாஹமங்களத்தை நிர்வஹித்த கருமுகில்போல் திருநிறத்தென்கண்ணர்.

(ஏரார்) அழகார்ந்திருந்துள்ள பூக்களையுடைத்தான பொழிலெங்கும் தழுவி பரிமளத்தை யெறட்டிக்கொண்டு காற்று சந்த்ரனைக்†காற்கட்ட, விளங்காநின்றுள்ள ஜ்யோதிஸ்ஸை யுடைத்தாய் ஸம்பத்து ஆர்ந்து மாணிக்கங்களாலே யலங்கரிக்கப்பட்ட மாடங்கள் திகழுகிற திருநாங்கூர். ... ... (ச)

அரு.—நாலாம்பாட்டு. (வாரித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டிலே * வேற்கணாரான இடைப்பெண்களெல்லா மொருதட்டும் நப்பின்னை யொருதட்டு மாகையாலே, அவளுக்காக இவன் தன்னைப் பேணுதே விடைகொண்டபடியை யநுஸந்திக்கிறுரென்று ஸங்கதி.

(காற்கட்ட) என்றது-பரிமளத்தில் நச்சிப் போக மாட்டாமல் கிடக்கும்படி பண்ணவென்றபடி. ... ... (ச)

மூ.—கலையிலங்குமகலல்குல் கமலப்பாவை
கதிர்முத்த வெண்ணகையாள் கருங்கணுய்ச்சி
முலையிலங்குமொளி மணிப்பூண் வடமும் தேய்ப்ப
மூவாத வரை நெடுந்தோள் மூர்த்திகண்டீர்
மலை யிலங்கு நிரைச் சந்தி மாடவீதி
யாடவரை மடமொழியார் முகத்திரண்டு
சிலைவிலங்கி மனம் சிறை கொண்டிருக்கு நாங்கூர்த்
திருத்தெற்றியம்பலத்தென் செங்கண்மாலே. (ரு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மலை இலங்கு	மலைகள்போலே விளங்காநின்றதாய்	இரண்டு சிலை	இரண்டு விற்கள்போன்ற புருவங்களானவை
நிரை	வரிசை வரிசையாக	விலங்கி	வளைந்து
சந்தி	ஒன்றோடொன்று ஸம்பந்தித்திருக்கிற	ஆடவரை	நாயகர்களுடைய
மாடம்	க்ருஹங்களை யுடைத்தான	மனம் சிறை கொண்டு	மநஸ்ஸைக் காவலிலே வைத்திருக்கிற
வீதி	வீதிகளிலே	இருக்கும்	
மடம்	அவ்யக்த மதுரமான	நாங்கூர்த்திருத்தெற்றி யம்பலத்தென் செங்கண்மால்,	
மொழியார்	சொற்களையுடைய ஸ்த்ரீகளுடைய	கலை	மேகலையினுல்
முகத்து	முகத்திலே விளங்காநின்ற	இலங்கும்	விளங்காநின்றதாய்
		அகல்	விசாலமான

அல்குல்	நிதம்பப்ரதேசத்தை யுடையளாய்	ஒளிமணி	காந்தியையுடைய மாணிக்கங்களாலே செய்யப்பட்ட
கதிர்	கிரணங்களையுடைய		
முத்த	முத்துப்போலே	பூண்	கண்டாபரணமும்
வெண்	வெளுத்த [யளான	வடமும்	முத்துமாலையும்
நகையாள்	தந்தபங்க்திகளையுடை	தேய்ப்ப	(மார்பிலே) உரசாநிற்க (அதிலே)
கமலப்பாவை	பெரியபிராட்டியினுடையவும் [ய	மூவாத	முறருத - (செவ்வியழியாத)
கருங்கண்	கறுத்தகண்களையுடை		
ஆய்ச்சி	நப்பின்னைப்பிராட்டியினுடையவும்	வரை	மலைபோன்ற
		நெடும்	தீர்க்கமான
		தோள்	புஜங்களையுடைய
முலை	ஸ்தநங்களிலே	மூர்த்திகண்டீர்	ஸ்வாமிகிடீர். (ரு)
இலங்கும்	விளங்காநிற்பதாய்		

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (கலையிலங்கும்) கலைகளிலங்காநின்றுள்ள அகன்ற நிதம்பப்ரதேசத்தை யுடையளாய், ஒளியை யுடைய முத்துப்போலே வெளுத்த தந்தபங்க்தியையுடைய பெரியபிராட்டியார். (கருங்கணாய்ச்சி) அவன் திருமேனியைப் பார்த்தபடியே யிருக்கையாலே திருமேனியில் கறுப்பு கண்ணிலே யூறின நப்பின்னைப்பிராட்டி. (முலையிலங்கும்) இருவருடைய முலைகளிலும் விளங்காநின்றுள்ள வொளியை யுடைத்தான மாணிக்கங்களாலே சமைக்கப்பட்ட ஹாரமானதுவும் த்ரிஸரம் பஞ்சஸரமான முத்துவடமும் உரச, அத்தாலே †மூவாதேயிருக்கிற மலைபோன்ற நெடுந்தோள்மூர்த்தி கண்டீர்.

மலைபோலே யிலங்காநின்ற, நிரையாய் ஒன்றோடொன்று சந்தித்துச் செறிந்திருந்துள்ள மாடங்களை யுடைத்தாயிருந்துள்ள வீதியிலே, மடமொழியார் முகத்திலேநின்ற சிலைகள், ஆடவரை-காந்தரை, விலங்கி, மநஸ்ஸைச் சிறையிட்டுவைக்கிற திருநாங்கூர். சந்தி என்று-ஸாயம்ஸமயத்துக்குப் பேராய், ஸாயம்ஸமயத்திலே காந்தருடைய மநஸ்ஸைச் சிறையிட்டுவைக்கிற திருநாங்கூரென்னவுமாம். சிலைவிலங்கி என்றது - ப்ருவம் வளைகை. ... ... (ரு)

அரு —அஞ்சாம்பாட்டு. (கலையிலங்கித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் ப்ரஸ்துதையான நப்பின்னைப்பிராட்டி இடைக்குலத்துக்கடுத்த தேவியாகையாலே அவள் ப்ரஸ்துதையானவாறே, யதுகுலத்துக்கடுத்த தேவியான ருக்மிணிப் பிராட்டியைத் திருமணம்புணர்ந்ததும் திருவுள்ளத்திலோடி, இருவரோடும் ஸம்ஶ்லேஷித்தபடியை அநுஸந்திக்கிறாரென்கிற ஸங்கதி.

(க) "[illegible] நீளாகுலேந ஸத்ருசீ தவ ருக்மிணீச" என்னக்கடவதிறே.

"நகை" என்றது - தந்தபங்க்தியை லக்ஷிக்கிறது. (மூவாதே) முற்றிப்போகாதே, இளகிப்பதிக்கிற வென்றபடி. ... ... (ரு)

மூ.—தான்போலுமென்றெழுந்தான் தரணியாள
னதுகண்டு தரித்திருப்பானரக்கர்தங்கள்
கோன்போலுமென்றெழுந்தான்குன்றமன்ன
விருபதுதோளுடன் துணித்த வொருவன்கண்டீர்
மான்போலுமென்னோக்கிற் செய்ய வாயார்
மரதகம்போல் மடக்கிளியைக் கைமேற்கொண்டு
தேன்போலுமென்மழலை பயிற்று நாங்கூர்த்
திருத்தெற்றியம்பலத்தென்செங்கண்மாலே. (ரு)

பதம்.	உரை.
மான்போலும்	மானோடொத்த
மெல்	ம்ருதுவான
நோக்கில்	பார்வையையும்
செய்ய	சிவந்த
வாயார்	அதரத்தையு முடைய [ஸ்த்ரீகள்
மரதகம்போல்	மாகதமணி போன்ற பசுமையை யுடைத்தாய்
மடம்	மௌக்த்யத்தை யு[டையதான
கிளியை	கிளியை
கைமேல்கொண்டு	தங்கள் கைகள்மேலே வைத்துக்கொண்டு
தேன்போலும்	தேனோடொத்து
மெல்	இனிதாய்
மழலை	ம்ருதுவானபேச்சை
பயிற்றும்	கற்பியாநின்ற
நாங்கூர்த்திருத்தெற்றியம்பலத் தென்செங்கண்மால்,	
தரணியாளன்	பூபதியான சக்ரவர்த்தித் திருமகன்
தான்போலும்	க்ஷத்ரியனைப் போலே
என்று	கிளர்ந்து

பதம்.	உரை.
எழுந்தான்	எதிரிட்டுவந்தான்
என்று	என்றிப்படி எளிதாக எண்ணி
அதுகண்டு	அந்த எளிமையைக் கண்டு
தரித்திருப்பான்	நிர்ப்பயனா யிருப்பா[னாய்
அரக்கர்தங்கள்	ராக்ஷஸர்களுடைய
கோன்போலும்	ராஜாவைப்போலே (தன்னை மதித்து)
என்று	கிளர்ந்து
எழுந்தான்	எதிரிட்டுவந்த ராவணனுடைய
குன்றமன்ன	மலைகள்போலே யிருக்கிற
இருபதுதோள்	இருபதுபுஜங்களையும்
உடன்	ஏககாலத்திலே
துணித்த	அறுத்துப்பொகட்ட
ஒருவன்கண்டீர்	அத்விதீயன்கிடீர், (ரு)

(க) ஸுந்தர-ஸ்த-கஎ.

வ்யா.—ஆறும்பாட்டு, (தான்போலும்) †ஆப்பான் திருவழுந்தூரரையரும் மற்றுமுள்ள முதலிகளுமாக "இப்பாட்டிற் சொல்லுகிறதென்?" என்று பட்டருக்கு விண்ணப்பஞ்செய்ய; ஒருகால் †இயலைக் கேளா, "ராவணன்வார்த்தைகாண்" என்றருளிச்செய்தார். (தான்போலும்) ஒரு க்ஷத்ரியன்போலே எதிரி என்றுவந்தான். (அதுகண்டித்யாதி) அதுகண்டு தரித்திருப்பான், ராக்ஷஸராஜனும் என்று கிளர்ந்தெழுந்த ராவணனுடைய, மலைபோலேயிருக்கிற விருபதுதோளையும் துணித்த தனிவீரன்கிடீர்.

(மான்போலும்) †ஒருகிளியை ஒருகிளி கற்பித்தாப்போலேயிருக்கிறது. †கற்ற கிளியினுடைய பேச்சிற்காட்டில் கற்பிக்கிறவள் பேச்சு இனிதென்கை. மான்போலே ம்ருதுவான நோக்கையும் சிவந்தவதரத்தையு முடையவர்கள், மரதகம்போன்று மடப்பத்தை யுடைத்தான கிளியைக் கைமேலேகொண்டு, தேன்போலே இனிதாய் ம்ருதுவான பேச்சைப் பயிற்றுகிற திருநாங்கூர்... ... (௬)

அரு.—ஆறும்பாட்டு. "தரணியாளன் - தான்போலும்" என்று-ராஜா தான்போலே வந்தானென்றால், ராஜாவன்றென்று தோற்றுமாபோலே, எம்பெருமானிடத்தில் தாழ்மையும், அதுகண்டு - அந்தத் தாழ்மையைக் கண்டு நிர்ப்பயனாக, அரக்கர் தங்கள் கோன்போலே எதிர்ந்து வந்தானென்று - அவனிடத்தில் ராஜாவைப்போல் வந்தானென்றாப்போலே உத்கர்ஷமும்தோற்ற ஆழ்வார் சொல்லக்கூடுமோ, சொன்னால்தான் மேலே "தோள் துணித்த ஒருவன்" என்கிற ஸ்துதிக்குச்சேராதே என்கிற சங்கையைப் பரிஹரிக்கைக்காக, பூர்வத்தில் ப்ரஸ்நப்ரதிவசநங்களை யருளிச்செய்கிறார் (ஆப்பானித்யாதி). இத்தால் "தான்போலும்" என்றவிடத்தில் ஸ்வரத்தாலும் "தான்" என்கிற பதத்தாலும்-தாழ்மைதோற்றும்; "கோன்போலும்" என்றவிடத்தில் ஸ்வரத்தாலும், * கோன்பதத்தாலும் - உத்கர்ஷமும் தோற்றுமென்று முதலிகளுக்குக் கருத்து; அப்படியேயானாலுமொருகுறையில்லை; ராவணனுடைய கருத்து - "ராஜ்யத்தில் துறப்பட்ட தாபஸர்த்தனைபோக்கி தரணியாளரோ" என்று தன் துர்மாநத்தாலே எண்ணியிருக்குமத்தை யநுவதித்தாராழ்வாரென்று பட்டர்க்குக் கருத்தென்றதாய்த்து. "தரணியாளன்-தான்போலுமென்றெதிர்ந்தான்"என்று, அதுகண்டு தரித்திருப்பானாய், ராக்ஷஸராஜாவைப்போலே யெண்ணிக்கொண்டுவந்த ராவணனுடைய தோளைத்துணித்த வொருவனென்று அத்யாஹரித்துக்கொண்டு அர்த்தம் கண்டுகொள்வது. (இயலைக்கேளா) இயலைக் கேட்கவே.

சொல்லுப்பயிற்று மென்றுதே "மென்மழலை பயிற்றும்" என்கையா ல் - இவர்கள் வார்த்தையும் அவ்யக்தமதுரம் என்றத்தால் பலித்தவர்த் தத்தை யருளிச்செய்கிறார் (ஒருகிளியையித்யாதி). "மென்மழலை" என் றத்தால் அவ்யக்தமதுரம் தோற்றுமே, "தேன்போலும்" என்று விசே ஷிப்பானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (கற்றவித்யாதி). (௬)

மூ.—பொங்கிலங்கு புரிநூலும் தோலும் தாழப்
பொல்லாத குறளுருவாய்ப் பொருந்தா வாணன்
மங்கலம்சேர் மறை வேள்வியதனுட்புக்கு
மண்ணகலம் குறையிரந்த மைந்தன்கண்டீர்
கொங்கலர்ந்த மலர்க்குழலார் கொங்கை தோய்ந்த
குங்குமத்தின் குழம்பளைந்த கோலந்தன்னால்
செங்கலங்கல் வெண்மணல்மேல் தவழு நாங்கூர்த்
திருத்தெற்றியம்பலத்தென் செங்கண்மாலே. (எ)

பதம்.	உரை.
கொங்கு	பரிமளமானது
அலர்ந்த	பரவாநின்ற
மலர்	பூக்களைமுடித்த
குழலார்	கேசங்களை யுடைய ரான பெண்களு டைய
கொங்கை	ஸ்தநங்கள்மேல்
தோய்ந்த	படிந்திருக்கிற
குங்குமத்தின்	குங்குமத்தினுடைய
குழம்பு	சேற்றோடு
அளைந்த	கலந்திருக்கிற
கோலந்தன்னால்	அழகாலே
செம்	சிவந்திருக்கிற
கலங்கல்	காலுஷ்யத்தை யுடைத்தான ப்ரவாஹமானது
வெண்	வெளுத்த [மேலே
மணல்மேல்	மணற் குன்றுகள்
தவழும்	மெள்ளமெள்ளப் பாயாநின்ற

பதம்.	உரை.
நாங்கூர்த்திருத்தெற்றி யம்பலத்தென் செங்கண்மால்,	
பொங்கு	அபிவ்ருத்தமான காந்தியை யுடையதா
இலங்கு	விளங்காநின்ற [ய்
புரி	புரிகளை யுடைய
நூலும்	யஜ்ஞோபவீதமும்
தோலும்	க்ருஷ்ணாஜிநமும்
தாழ	தொங்காநிற்க
பொல்லாத	ஸுந்தரமான
குறள் உருவாய்	வாமந வேஷத்தையுடையனாய்,
பொருந்தா	தன்னோடொவ்வாத ஜந்மத்தை யுடையனான
வாணன்	மஹாபலியினுடைய
மங்கலம்	மங்களங்கள் [ய்
சேர்	பொருந்தி யிருப்பதா
மறை	வேதகோஷத்தை யுடையதான
வேள்வியதனுள்	யாகத்தில்

புக்கு	ப்ரவேசித்து [ருந்த	இரந்த	யாசித்த	
குறை	தனக்குக் குறையாயி	மைந்தன் க	பாலன்கிடீர்	(எ)
மண் அகலம் பூமியை		ண்டீர்		

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (பொங்கிலங்கு) மிக்கிலங்காநின்ற- ஒளி விடாநின்ற திருயஜ்ஞோபவீதமும், க்ருஷ்ணாஜிநமும் தாழ. (பொல்லாதகுறளுருவாய்) "அழகிது" என்னில் நாட்டார் கண்ணெச்சில்படுவர் என்று, விபரீதலக்ஷணையாலே சொல்லிற்றாகவுமாம்; †அன்றிக்கே, வைரூப்யத்தாலே வைத்தகண் வாங்கப்போகாதபடி யிருக்குமென்னவுமாம். (பொருந்தாவாணன்) (௧) "ஆஸுரம் பாவமாஶ்ரிதா:- ஆஸுரம் பாவமாஶ்ரிதா:" என்று ஹ்ருதயம் தண்ணிதாகை யன்றிக்கே ஜந்மமே தண்ணிதானவாணன். (மங்கலம்சேர்) ஸர்வேஶ்வரன் செல்லும்படியான யாகமிறே; மங்களங்கள் சேரத்தட்டில்லையிறே. (மண்ணகலம்) மஹாபலி உடையவனாய் தான் குறைவாளனாயிரந்த. (மைந்தன்கண்டீர்) †என்ன பிள்ளைத்தான்.

(கொங்கலர்ந்தவித்யாதி) பரிமளம் மாறாதேயிருந்துள்ள மலரை யுடைத்தான குழலையுடைய ஸ்த்ரீகளுடைய கொங்கைதோய்ந்த குங்குமத்தினுடைய குழம்பையளைந்த கோலந்தன்னாலே, செங்கலங்கல் வெண்மணலிலே தவழுநாங்கூர்; தாரை †ஸ்க்கலித்து நடந்தாப்போலே (௧) "ஸாப்ரஸ்க்கலந்தீ - ஸாப்ரஸ்க்கலந்தீ" என்னும்படியே... (எ)

அரு.—ஏழாம்பாட்டு. (பொங்கித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில்-பிராட்டிக்காக ராவணனைக் கைகழியவிட்டானென்றார்; அப்படிப்பட்ட பிராட்டியையும் க்ருஷ்ணாஜிநத்தில் மறைத்துக்கொண்டு இந்த்ரனுக்காகக் கையேற்றான், அதிமாத்ர ப்ரதிகூலரை யழியச்செய்யவும் அநுகூலாபாஸரை உபாயத்தாலே வெல்லவும் வல்லனென்று வாமநாவதாரத்தை யநுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

குறளாயிருக்கிற வைரூப்யந்தானே ஆகர்ஷகமாகையாலே - நிந்தாஸ்துதியென்று அர்த்தாந்தரமருளிச் செய்கிறார் (அன்றிக்கேயித்யாதி). "மைந்தன்" என்றதை விவரிக்கிறார் (என்னபிள்ளைத்தான்) என்று, (பிள்ளை) பிள்ளைத்தனம்.

*மாங்கனிகள் திரட்டுருட்டாவருநீர்ப்பொன்னியிலே அவ்வூரில் ஸ்த்ரீ ஜநங்கள் நீராட, அக்குங்குமத்தை யளைந்தத்தாலே சிவந்த கலங்கலான

(௧) கீதை ௧௬-௨௰.   (௧) ரா-கி-௩௩-௩௮.

வெள்ளமானது மெள்ளவருகைக்கு த்ருஷ்டாந்த மருளிச்செய்கிறார் (தாரையித்யாதி). ... ... (எ)

மூ.—சிலம்பினிடைச்சிறுபரல்போல்பெரியமேரு
திருக்குளம்பில் கணகணப்பத்திருவாகாரம்
குலுங்க நிலமடந்தைதனை யிடந்து புல்கிக்
கோட்டிடை வைத்தருளிய வென்கோமான்கண்டீர்
இலங்கிய நான்மறையனைத்துமங்கமாறு
மேழிசையும் கேள்விகளுமெண்டிக்கெங்கும்
சிலம்பிய நற்பெருஞ்செல்வம் திகழுநாங்கூர்த்
திருத்தெற்றியம்பலத்தென் செங்கண்மாலே. (அ)

பதம்.	உரை.
இலங்கிய	விளங்காநின்ற
நால்மறைய னைத்தும்	நாலுவகைப்பட்ட ஸமஸ்த வேதங்களும்
அங்கம் ஆறும்	[ங்கங்களும் வ்யாகரணாதி ஆற
ஏழிசையும்	ஸப்தஸ்வரங்களும்
கேள்விகளும்	இதிஹாஸாதிகளும் (ஆகிய இவை)
எண் திக்கு	எட்டுத்திக்குகளில்
எங்கும்	எல்லா ப்ரதேசங்களிலும்
சிலம்பிய	சப்தியாநிற்பதாய்
நல்	விலக்ஷணமாய்
பெரும்	அபரிச்சிந்நமான
செல்வம்	ஸம்பத்து
திகழும்	விளங்காநின்ற
நாங்கூர்த்திருத்தெற்றி யம்பலத்தென் செங்கண்மால்,	
சிலம்பினிடை	தண்டைச் சிலம்பினுடைய நடுவிலிட்ட
சிறுபரல்போல்	சிறியபருக்கைபோல்

பதம்.	உரை
பெரிய மேரு	மிகவும் உயர்ந்து பெருத்திருக்கிற மேருமலையானது
திருக்குளம்பில்	அழகிய குளம்பிலே
கணகணப்ப	கணகணவென்று சப்திக்கும்படியாகவும்
திரு	(மார்பிலெழுந்தருளியிருக்கும்) பிராட்டியினுடைய
ஆகாரம்	ஸந்நிவேசமானது
குலுங்க	அசையும்படியாகவும்
இடந்து	(பூமியை) குத்தியெடுத்து
நிலமடந்தைதனை	பூமிப்பிராட்டியை
புல்கி	தழுவிக்கொண்டு
கோட்டிடை	தந்தத்தின்மேல்
வைத்தருளிய	எழுந்தருளுவித்துக்கொண்ட
என் கோமான் கண்டீர்	என்னுடைய ஸ்வாமின் கிடீர். (அ)

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. (சிலம்பினிடையித்யாதி) சிலம்பினிடையிட்ட சிறுபரல்போல் பெரிய மஹாமேருவானது திருக்குளம்

பிலே (க) "மேரு: கணகணாயதே - மேருஃகணகணாயதே" என்னும்படி யே கணகணப்ப. (திருவாகாரங்குலுங்க) (உ) *"அகலகில்லேனிறை யும்" என்று பிராட்டியிருக்குமிருப்புக் குலுங்கும்படிக்கீடாக. (நில மடந்தை) பூமியையிடந்து அதுக்கபிமாநிநியான ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டி யைப்புல்கி, கோட்டிடையிலே நீலமணியழுத்தினாப்போலே வைத்த செயலாலே †யென்னையடிமைகொண்டவன்கிடீர்.

(இலங்கியவித்யாதி) ப்ராமாண்ய ப(ல)லத்தாலே யொளிவிடா நின்றுள்ள வேதங்கள்நாலும், ஆறங்கமும், ஸப்தஸ்வரங்களும், இதி ஹாஸபுராணங்களும், எட்டுத்திக்குக்களும். (சிலம்பிய நற்பெருஞ் செல்வம் திகழுநாங்கூர் †(சப்திக்கக்கடவதாய் நன்றாய்ப்பெரியசெல் வம். ... ... (அ)

அரு.—எட்டாம்பாட்டு. (சிலம்பித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டுக்களிலே-நீளைக் காகச் செய்த செயலையும் பெரிய பிராட்டியார்க்காகச் செய்த செயலையும் சொல்லி, அவற்றோடொக்க இந்த்ரன் கார்யத்தைச் செய்தமையை ப்ராஸ ங்கிகமாகச் சொன்னார்; ஸ்ரீ பூமிநீளைகளில் மத்யஸ்த்தையான பூமிப்பிரா ட்டி யிடையாட்டத்தில் செய்த சேஷ்டிதத்தையு மநுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி. அன்றிக்கே, மண்ணளந்த செயல்தானே மண்ணிடந்த செய லுக்கு ஸ்மாரகமாய் அத்தை யநுஸந்திக்கிறாரென்னவுமாம்.

"என்கோமான்" என்றதின் கருத்தை யருளிச்செய்கிறார் (என்னை யடிமைகொண்டவன்) என்று.

"சிலம்பிய" என்றதினர்த்தம், (சப்திக்க) என்றது. ... (அ)

மூ.—ஏழுலகும் தாள்வரையுமெங்குமூடி
யெண்டிசையுமண்டலமுமண்டியண்டம்
போழுழுமெழுந்தாழிமிகுமூழிவெள்ளம்
முன்னகட்டிலொடுக்கிய வெம்மூர்த்திகண்டீர்
ஊழிதொறு மூழிதொறு முயர்ந்தசெல்வத்
தோங்கிய நான்மறையனைத்தும் தாங்குநாவர்
சேழுயர்ந்த மணிமாடம் திகழு நாங்கூர்த்
திருத்தெற்றியம்பலத்தென் செங்கண்மாலே. (கூ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
ஊழிதொறும்	காலங்கள் செல்லும் ஊழிதொறும் தோறும்	உயர்ந்த செல்வத்து	அபிவ்ருத்த(த்த)மான ஸம்பத்தை யுடையதாய்

(க) (உ) தி-வாய்-சூ-கம-கம.

ஓங்கிய	கிளர்த்தியை யுடைத்தான	ஊடி	ஏறிப்பாய்ந்து [லும்
நால்மறை யனைத்தும்	நாலுவகைப்பட்ட ஸமஸ்த வேதங்களை	எண்திசையும்	எட்டுத்திக்குக்களி
தாங்கும்	தரியாநின்ற [யும்	மண்டலமும்	எல்லா ப்ரதேசங்களிலும்
நாவர்	நாவையுடைய ப்ராஹ்மணரை யுடையதாய் [கிற	அண்டம்	ப்ரஹ்மாண்டத்திலும்
		மண்டி	அதிசயித்து
		மோழை எழுந்து	மோழைகிளம்பி
சேழ்உயர்ந்த	மிகவும் உயர்ந்திருக்	ஆழி	ஸமுத்ரமானது
மணி	மணிமயமான	மிகும்	பொங்கிவாராநின்ற
மாடம்	க்ருஹங்களாலே	ஊழிவெள்ளம்	ப்ரளய காலத்தில் வெள்ளத்தை
திகழும்	விளங்காநின்ற	முன்	முற்காலத்தில்
நாங்கூர்த்திருத்தெற்றி யம்பலத்தென் செங்கண்மால், [லும்		அகட்டில்	திரு வுதரத்தில்
ஏழ்உலகும்	ஸப்தத்வீபங்களி	ஒடுக்கிய	அடக்கின
தாள்	பர்யந்த பர்வதங்களை யுடைய	எம்மூர்த்தி கண்டீர்	எங்கள் ஸ்வாமிகிடீர்.
வரையும்	மலைகளிலும் [லும்		(கூ)
எங்கும்	எல்லா ப்ரதேசங்களி		

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (ஏழுலகம்)ஸப்தத்வீபங்களும் †தாள்களையுடைத்தான மலைகளும் எங்குமேறி, எட்டுத்திக்குக்களும் மண்டலமும் அண்டமும் †மிக்கு மோழையெழுந்து, ஆழியானது மிக்கிருந்துள்ள ஊழிவெள்ளத்தைப்பண்டு திருமேனியி லேகதேசத்திலே யடக்கின ஸர்வேஶ்வரன்கிடீர்.

(ஊழிதொறுமித்யாதி) காலம் செல்லச்செல்லக் குறைந்து காட்டாதே (க) "க்லௌக்ருதயுகம்தஸ்ய - கலிஸௌக்ருதயுகம்தஸ்ய" என்னும்படியே உயர்ந்தசெல்வத்தை யுடையராய், ஓங்கியிருந்துள்ள நான்மறையை நாவாலே தாங்கவல்ல ப்ராஹ்மணரை யுடைத்தாய், ஆகாசத்திலேதட்ட உயர்ந்த மணிமாடங்களை யுடைத்தான திருநாங்கூர். (கூ)

அரு.—ஒன்பதாம் பாட்டு. (ஏழுலகு மித்யாதி) கீழ்ச்சொன்ன அவதாரங்களெல்லா மொருதட்டும், ஹிரண்யகர்ப முதல ப்ரபஞ்சமெல்லாம் கீழ் வயிற்றிலே வைத்த அபதானமொருதட்டுமாம்படி அத்புதமாகையாலே, அத்தை யநுஸந்திக்கிறரென்று ஸங்கதி.

(க)

(தாள்களையுடைத்தான) என்றது - (௧) "పాదాః ప్రత్యన్త పర్వతాః - பாதாஃப்ரத்யந்த பர்வதாஃ" என்கிறபடியே பர்யந்த பர்வதங்களையுடைத்தா னென்றபடி. "மண்டி" என்றதினர்த்தம், (மிக்கு) என்றது... (௯)

மூ.—சீரணிந்த மணிமாடம் திகழுநாங்கூர்த்
திருத்தெற்றியம்பலத்தென்செங்கண்மாலைக்
கூரணிந்த வேல் வலவனாலிநாடன்
கொடியாட மங்கையர்கோன் குறையலாளி
பாரணிந்த தொல் புகழான் கலியன் சொன்ன
பாமாலையிவை யைந்துமைந்தும் வல்லார்
சீரணிந்த வுலகத்து மன்னராகிச்
சேண்விசும்பில் வானவராய்த் திகழ்வர்தாமே. (௧௦)

திருமங்கையாழ்வார்திருவடிகளே சரணம்.

பதம்.	உரை.
சீர்	ஸம்பத்தானது
அணிந்த	அடைந்திருக்கிற
மணி	மணிமயமான
மாடம்	க்ருஹங்கள்
திகழும்	விளங்காநின்ற
நாங்கூர்	திருநாங்கூரிலுள்ள
திருத்தெற்றியம்பலத்து	திருதெற்றியம்பலமென்கிற திவ்யதேசத்திலெழுந்தருளியிருக்கிற
என்	எனக்கு ஸ்வாமியான
செம்கண்	சிவந்த திருக்கண்களையுடைய
மாலை	ஸர்வேஶ்வரன் விஷயமாக,
கூர் அணிந்த	கூர்மையையுடைய
வேல்	வேலாயுதத்தை
வலவன்	ஆளுமவராய்
ஆலிநாடன்	திருவாலிநாட்டுக்கு நிர்வாஹகராய்

பதம்.	உரை.
கொடி	த்வஜங்களையுடைய
மாடம்	க்ருஹங்கள்நிறைந்த
மங்கையர்	திருமங்கையிலுள்ளார் [ர்க்கு
கோன்	ராஜாவாய்
குறையல்	திருக்குறையலூரை
ஆளி	பரிபாலநம் பண்ணுமவராய்
பார் அணிந்த	பூமியெங்கும் வ்யாப்தமான
தொல்	ஸ்வாபாவிகமான [ன
புகழான்	கீர்த்தியை யுடையரா
கலியன்	ஆழ்வார்
சொன்ன	அருளிச்செய்த
பாமாலை	பாசுரங்களுடைய ஸந்தர்ப்பரூபமான
இவை ஐந்துமைந்தும்	இப்பத்துப் பாட்டையும் [கள்
வல்லார்	அப்யஸிக்க வல்லவர்
சீர் அணிந்த	ஸம்பத்தை யுடையதான

(௧) அமரகோசம்-௨-௪௫.

உலகத்து	இந்த லோகத்தில்	வானவராய்	நித்யஸூரிகளோடு ஒரு கோஷ்டியில் அந்வயமுடையவர்களாய் [கள்.
மன்னர் ஆகி	ராஜாக்களாயிருந்து (அநந்தரம்)		
சேண்விசும்பில்	பரமபதத்தில்	திகழ்வர்	விளங்கப்பெறுவர்

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (சீரணிந்த) ஐய்ம்வர்யமணிந்த மணிமயமான மாடத்தையுடைய திருநாங்கூர்த் திருத்தெற்றியம்பலத்திலே நிற்கிற †புண்டரீகாக்ஷனை ஸர்வேய்ம்வரனை. (கூரணிந்த) †வேலில் கூர்மைபோலேயிருக்கும் கவிபாட்டில் கூர்மை என்கை. திருவாலிக்கு நிர்வாஹகரானவர், கொடிகளையுடைத்தான மாடங்களையுடைய திருமங்கைக்கு ராஜாவானவர், குறையலாளி. (பாரணிந்த) ‡ இட்டளத்தில் வெள்ளம்போலே பூமியெல்லாம் நெருங்கின புகழையுடைய ஆழ்வாரருளிச்செய்த† பாமாலை யிவையைந்துமைந்தும் வல்லார். (சீரணிந்தவித்யாதி) ஐஹிகத்திலைய்ம்வர்யமும் குறைவற புஜித்து, பரமபதத்திலே நித்யஸூரிகளோடொரு கோவையாய் விளங்குவர். (௧௦)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

அரு.—பத்தாம்பாட்டு. (சீரணிந்தவித்யாதி) அணிந்த-அடைந்த.(புண்டரீகம்) ரக்தாப்ஜம். வேலின்கூர்மை சொன்னதுக்குக் கருத்து (வேலிலித்யாதி). “குறையலாளி” என்றது-திருக்குறையலூரை யாளுமவரென்றபடி. க்ருஷ்ணாவதாரா பதாநங்களுக்கு ப்ரதிபாதகங்களைந்தும், அது கலசாத வைந்துமாக வொரு சேர்த்தி திருவுள்ளமென்னு மிடந்தோன்ற மூலஸ்த்தபதங்களையே யருளிச்செய்கிறார் (பாமாலை யித்யாதி). ... (௧௦)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

நாலாம்பத்து நாலாம்திருமொழி முடிந்தது.

‡ இட்டளம்-நெருங்கினவிடம்.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

நாலாம்பத்து - அஞ்சாந் திருமொழி

தூம்புடை ப்ரவேசம்.

வ்யா.—†ஸர்வநிர்வாஹகனாய், †ஸர்வாபேக்ஷிதப்ரதனாய், ஆஶ்ரித †விரோதி நிரஸநசீலனாய், விரோதியைப் போக்குமிடத்தில் தானே வந்தவதரித்துப் போக்குமவன் திருமணிக்கூடத்தில் நின்றானென்று, க்ருதஜ்ஞராகையாலே இவையெல்லாம் தமக்குச்செய்கைக்கு வந்திருக்கிறானென்று ஹ்ருஷ்டராகிறார்... ... ... *

அரு.—தூம்புடையின் ப்ரவேசம்.-"குன்றமும்" "சங்கையும்" "பாவமும்" என்கிற மூன்றுபாட்டில் ப்ரமேயத்தை யருளிச்செய்கிறார் (ஸர்வநிர்வாஹகனாய்) என்று. "கெண்டையும்" என்கிறபாட்டில் அவதாரபல (ஃல) மான ஸர்வரக்ஷகத்வத்தைப்பற்ற வருளிச்செய்கிறார் (ஸர்வாபேக்ஷித ப்ரதனாய்) என்று. இரண்டாம்பாட்டு முதல் நாலுபாட்டின் ப்ரமேயம் (விரோதி நிரஸநசீலனாய்) என்றது. ... ...

மூ.—தூம்புடைப் பனைக்கை வேழம் துயர்கெடுத்தருளி மன்னு
காம்புடைக் குன்ற மேந்திக் கடு மழை காத்த வெந்தை
பூம்புனல்பொன்னி முற்றும் புகுந்து பொன்வரண்ட வெங்கும்
தேம்பொழில் கமழு நாங்கூர்த் திருமணிக்கூடத்தானே. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தூம்புஉடை	துளைகளையுடைத்தாய்	ஏந்தி	குடையாகவேந்தி
பனை	பனைமரம்போலே பெருத்திருக்கிற	கடு	க்ரூரமான
		மழை	கல்மாரியை [ரக்ஷித்த
கை	துதிக்கையையுடைய	காத்த	தடுத்து கோகுலத்தை
வேழம்	கஜேந்த்ராழ்வானு	எந்தை	என்னுடைய ஸ்வாமியானவன்,
துயர்	துக்கத்தை [டைய		
கெடுத்தருளி	போக்கியும்	பூ	அழகியதான
மன்னு	(பூமியிலே) பொருந்தி (வேர்பாய்ந்து) இருக்கிற	புனல்	ஜலத்தையுடைய
		பொன்னி	திருக்காவேரியானது
		முற்றும்	எல்லாவிடங்களிலும்
காம்பு உடை	மூங்கில்களையுடைய	புகுந்து	ப்ரவேசித்து
குன்றம்	கோவர்த்தநமலையை	பொன்	(அங்குள்ள) ஸுவர்ணங்களை

வரண்ட	தள்ளிக்கொண்டுவர,	நாங்கூர்	திருநாங்கூரிலுள்ள
எங்கும்	எல்லாப்ரதேசங்களி லும் [ள்ளனவை	திருமணிக் கூடத்தான்	திருமணிக் கூடத்தில் எழுந்தருளி யிருக் கிறான். (க)
தேம்பொழில்	நீர்நிறைந்த சோலைக		
கமழும்	பரிமளம் வீசாநின்ற		

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (தூம்புடையித்யாதி) துளையை யுடைத்தாய், (க) "பனைத்தாள்மதகளிறு" என்னுமாபோலே பனைபோலே இருந்துள்ள கையையுடைய ஆனையினுடைய துயர்கெடுத்தருளி. (பணைக்கை) என்று பாடமாய்த்ததாகில் †அகப்பட்டாரை †யிடையற வீசும் கையையுடைய ஆனை. இத்தால் - என்றும் மதித்துப்போந்த வித்தனை; பரிபவப்பட்டறியாத ஆனையென்று கருத்து. (மன்னுவித்யாதி) பூமியிலே வேர்பாய்ந்த †மூங்கிலையுடைத்தான மலையை ஏந்தி, பரிஹரிக்கப்போகாத மழையைக்காத்த வென்ஸ்வாமி.

(பூம்புனலித்யாதி) பூத்தபுனலையுடைத்தான பொன்னியானது. அழகியவென்றுமாம். (முற்றம்புகுந்து) ஒருகாலால் புகுருகையன்றிக்கே அடையப்பரந்துபுகுந்து. (முற்றம்) என்று பாடமாய்த்ததாகில், வெளியுள்ளவிடமெல்லாம் புகுந்து. (பொன்வரண்டவெங்கும்) †கிடந்தபொன்னை எல்லாமுருட்டிக்கொண்டு தள்ள. (தேம்பொழிலித்யாதி) நீர்மாறுதே பாய்கையாலே பொழிலானது பரிமளம் கமழாநின்ற திருநாங்கூர். ... ... (க)

அரு.—முதற்பாட்டு. (தூம்பித்யாதி) "பணைக்கை" என்று - தழைக்கை; அத்தால் - பருமனைச்சொல்லுகிறதென்று விவக்ஷித்து பலிதார்த்தமருளிச்செய்கிறார் (அகப்பட்டாரையித்யாதி). (இடையற) நடுவொடிய. "காம்பு" என்றதினர்த்தம் (மூங்கிலை) என்றது.

"வரண்ட" கொழிக்கவென்று சப்தார்த்தமாயருளிச்செய்கிறார் (கிடந்த வித்யாதி) ... ... (க)

மூ.—கவ்வைவாளெயிற்றுவன்பேய்க்கதிர்முலைசுவைத்திலங்கை
மன்னிய விடும்பை தீரக் கடுங்கணை துரந்த வெந்தை
கொவ்வைவாய்மகளிர் கொங்கைக்குங்குமம் கழுவிப்போந்த
தெய்வநீர்க் கமழு நாங்கூர்த் திருமணிக்கூடத்தானே. (உ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கவ்வை	பேரொலியை யுடையளாய்	எயிறு	பற்களையுடையளாய்
வாள்	வாள்போன்ற	வன்	க்ரூரசித்தையான
		பேய்	பூதனையினுடைய

(க) திருவாய். ௬-க-௬.

கதிர்	(விஷம்மிக்கு) ஒளிவிடாநின்ற	கொவ்வை	கோவைப்பழம்போன்ற.
முலை	ஸ்தநத்தை	வாய்	அதரத்தையுடையரான
சுவைத்து	அமுதுசெய்தும்	மகளிர்	ஸ்த்ரீகளுடைய
இலங்கை	லங்கையினுடைய	கொங்கை	ஸ்தநங்களின்மேல் பூசப்பட்ட
மன்னிய	நித்யமான	குங்குமம்	குங்குமச்சேறுகளை
இடும்பை	துர்வர்க்க ஸம்பந்தமாகிற தாரித்ர்யமானது	கழுவி	அலம்பிக்கொண்டு
தீர	தொலையும்படி	போந்த	ப்ரவஹியாநின்ற
கடும்	க்ரூரமான (கொல்ல	தெய்வம்	விலக்ஷணமான
கணை	பாணங்களை [வல்ல)	நீர்	ஜலமானது
துரந்த	விட்டவனுமான	கமழும்	பரிமளியாநின்ற
எந்தை	என்னுடைய ஸ்வாமியானவன்,	நாங்கூர்த் திருமணிக்கூடத்தானே. (க)	

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (கவ்வையித்யாதி) †யசோதைப்பிராட்டி விக்ருதையாய் வாயாலே ஏத்துமென்றுகொண்டு அவளை யநுகரித்து ஆர்ப்பரவத்தையுடையளாய், வாள்போலே யிருந்த வெயிற்றையுடைய திண்ணிய பேய்ச்சியுடைய, விஷத்தாலே விம்மிப் புகரையுடைய முலையைச்சுவைத்து. (இலங்கைமன்னியவிடும்பைதீர) லங்கைக்கு நித்யமாயிருப்பதொரு தாரித்ர்யமுண்டு - புற்று பாம்பாருதாயிருக்குமாபோலே துர்வர்க்கமான ராக்ஷஸஜாதி மாறாதே யிருக்கையாகிற தாரித்ர்யம் தீர. †ஒருருக்கு நன்மையாவது-வஸ்துபூதர்வர்த்திக்கை; ஊருக்குக் ‡கீழ்மையாவது - அவஸ்துக்கள் வர்த்திக்கை. (கூர) என்று பாடமாய்த்ததாகில்-இடும்பைமிக, அத்தை அம்பாலே போக்கின வெந்தை. (கடுங்கணைதுரந்தவெந்தை) ப்ரதிபக்ஷத்தின்மேலே கண் பாராதே அம்பைவிட்டவென்ஸ்வாமி. (வவ்வியவிடும்பைதீர) என்று பாடமாய்த்ததாகில் - லங்கையைப்பற்றின துக்கமானது போம்படியாக. ராவணஸம்பந்தத்தால்வந்த துக்கம் போம்படியாக.

(கொவ்வையித்யாதி) கோவைப்பழம்போலே யிருக்கிற வாயையுடையரான ஸ்த்ரீகளுடைய கொங்கையிற்குங்குமத்தைக் கழுவிக்கொண்டுபோந்து †அப்ராக்ருதமான நீரானது பரிமளத்தைப் புறப்பட்விடாநின்றுள்ள திருநாங்கூர். ... ... (உ)

அரு.—இரண்டாம்பாட்டு. (கவ்வையித்யாதி) ஆஸ்ரிதனான ஸ்ரீகஜேந்த்ராழ்வானுக்கும் ஆய்ச்சியர்க்கும் பசுக்களுக்கும் வந்தவாபத்தைப்போக்கினவளவன்றியே, தனக்கும் தன்தேவியான வைதேவிக்கும் வந்தவா

‡ (பா) தீமையாவது.

பத்தைப் போக்கி எனக்கு அச்சேர்த்தியை யநுபவிக்கத்தந்த உபகாரக னென்று அநுஸந்திக்கிறுரென்றுஸங்கதி.

கல்லை - ஆர்ப்பரவமாய், அதுதானும் - ஒரு விக்ருதியாலே சப்தித் துக்கொண்டு வருகையாய், அத்தாலே - பிள்ளையிடத்தில் பரிவாலேவந்த விக்ருதியால் பிறந்த சப்தமாய், இது இவன் முலே சுவைக்கைக்கு ஹேது வென்று விவக்ஷித்துத் தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறுர் (யசோதையித்யாதி). ராக்ஷஸர்மாருதே யிருக்கை ரிக்ததாரூபமான தாரித்ர்யமாமோவென்ன வருளிச்செய்கிறுர் (இருக்கித்யாதி). (க) "ஸந்த்மேநம் தமோவிது: - ஸந்த மேநம் ததோவிது:" என்கிறபடியே ப்ரஹ்மஜ்ஞாநிகள் வர்த்திக்கையில் லாமையாலே, அவஸ்துக்களிருந்தாலும் (உ) "ஶேயமஸ்தி புரீ லங்கா - நேய மஸ்தி புரீ லங்கா" என்னுமாபோலே ரிக்தமான ஸ்த்தலமென்னலாமே என்று கருத்து.

(௩) "காவேரீ விரஜா ஸேயம்-காவேரீ விரஜா ஸேயம்" என்றருகையை யாமல (அப்ராக்ருதமான) என்றது. ... ... (உ)

மூ.—மாத்தொழில்மடங்கச் செற்று மருதிற நடந்து வன்தாள் [ளெந்
சேத்தொழில்சிதைத்துப் பின்னைசெவ்வித்தோள் புணர்ந்தவெந்
நாத்தொழில் மறை வல்லார்கள் நயந்தறம் பயந்த வண்கைத்
தீத்தொழில் பயிலு நாங்கூர்த் திருமணிக்கூடத்தானே. (௩)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மா	கேசியென்னும் அஸுரனுடைய	பின்னை	நப்பின்னைப்பிராட்டி
தொழில்	வ்யாபாரமானது	செவ்வி	அழகியதான[யுடைய
மடங்க	முடங்கும்படி	தோள்	புஜங்களோடு [மான
செற்று	நிரஸித்தும்,	புணர்ந்த	ஸம்ஶ்லேஷித்த வனு
மருது	மருதமரங்கள்	எந்தை	என்னுடைய ஸ்வாமி யானவன்,
இற	முறியும்படியாக	நா தொழில்	நாவினுடைய வ்யா பாரமான அத்யய நம்பண்ணப்பட்ட
நடந்து	அவற்றின் நடுவே போயும்	மறை	வேதங்களை
வன்	த்ருடமான	வல்லார்கள்	நிர்வஹிக்கவல்ல ப்ர ஹ்மணர்கள்
தாள்	கால்களையுடைத்தான	நயந்து	ஆதரித்து
சே	ருஷபங்களுடைய	அறம்	தர்மத்தை
தொழில்	வ்யாபாரத்தை		
சிதைத்து	அழித்து		

(க) தை-ஆந- (உ) ரா-ஸு-௫௩-உ௫. (௩)

ப்பயந்த	உத்பாதித்த (செய்ய	தீ தொழில்	அக்நிகர்மங்களை
வண்	உதாரமான [வல்ல)	பயிலும்	அநுஷ்டிப்பாரிருக்கிற
கை	கைகளினாலே	நாங்கூர்த்திருமணிக் கூடத்தானே	

வ்யா.—மூன்றாம்பாட்டு. (மாத்தொழிலித்யாதி) கேசியுடைய வ்யாபாரமடங்கும்படி நிரஸித்து, நடைகற்கிறபோதே மருதுகளிற் றப்போம்படி நடைகற்று, வலிய தாளையுடைத்தாயிருக்கிற சேக்களு டைய வ்யாபாரத்தை †மணற்கொட்டக மழிக்குமாபோலே யழித்து, நப்பின்னைப்பிராட்டியுடைய செல்வியையடைக்கான கோளோடே புணர்ந்தவென்ஸ்வாமி.

நாவுக்குத் தொழிலான மறைவல்லார்கள், ஆதரித்துக்கொண்டு தர்ஹத்தையுத்பாதித்த உதாரமான கையைக்கொண்டு தீத்தொழில்பயி லாநிற்பர்களாய்த்து. †" 'வ்ருத்த (வ்ரு த்) வானுய்ப்போந்தவன் வ்ருத்த (வ்ரு த்) ஹீநனுனன்' என்னுமாபோலே, தீத்தொழில் என்ற த்வநி விசேஷத்தைப்பற்றச் சொன்னவார்த்தை†" என்றருளிச்செய்தார். தீ யினுடைய தொழிலென்றபடி. †அத்யயநத்தைப்பண்ணி, அத்யயநத் தாலே விதேயமாயிருக்கிற கர்மங்களையு மநுஷ்டியாநிற்பர்களாய் த்து. †அத்யயநத்தைப்பண்ணி, ஆந்ருசம்ஸ்ய ப்ரதாநராகையாலே ஆர்த்த (ர்) விஷயங்களிலே யிரக்கத்தையுடையராய், தர்மங்களை யுத் பாதிக்கிற உதாரமான கையைக்கொண்டு ‡அக்நித்ரயங்களையும் அநு ஷ்டியாநிற்பர்கள் †அவ்வூரிலுள்ளார்க்கு அத்யயநமும் அநுஷ்ட் டாநமும் யாத்ரையாயிருக்குமாபோலே யாய்த்து அவனுக்கு விரோ திநிரஸநம் யாத்ரையாயிருக்கும்படி. ... ... (௩)

அரு.—மூன்றாம்பாட்டு. (மாத்தொழிலித்யாதி) தன்மேல்வந்த வி ரோதியையும் பெரிய பிராட்டியார்க்கு வந்த விரோதியையும் போக்கின வளவு மன்றிக்கே, திர்யக் ஸ்தாவரங்களுங்கூட தனக்கும் நப்பின்னைக் கும் ப்ரதிபந்தகங்களாக அவற்றை அநாயாஸேந நிரஸித்து நப்பின்னை யும் தானுமாயிருக்கிற சேர்த்தியை எனக்குத்தந்த வென்னை என்கிறூரெ ன்று ஸங்கதி.

—(க) "சிற்றில் சிதைத்து" என்றாப்போலே யிருக்க, "சிதைத்து" என் கையாலே யருளிச்செய்கிறூர் (மணலித்யாதி).

"அறம் பயந்த" என்று சொல்லிவைத்து "தீத்தொழில்" என்னும் போது, வ்ருத்தவானென்று சொல்லிவைத்து வ்ருத்தஹீந னென்றாப்போ

(க) பெரி-திரு-௩-௨-௨. ‡ (பா) அக்நி ஹோத்ரங்களையும்.

லே பரஸ்பர வ்யாஹதம்போலே யிருக்கிறதே என்னும் சங்கையைப் பரி ஹரிக்கிறுர் (வ்ருத்தவாறு மித்யாதி). (சொன்னவார்த்தை) என்ற வநுஷங்கம், அல்ல என்றொருபதம் கூட்டுவது. தீதான தொழிலென்றர்த்தமல்லவாகிலும், தீயினுடைய தொழில் என்றபோதும் தாஹகத்வாதி குணஹீநதை ஸ்ப்புரியாதோ,"அறம் பயந்த" என்றத்தோடே விருத்தமன்றோ வென்ன வருளிச்செய்கிறுர் (அத்யயநத்தை யித்யாதி). திருமணிக்கூடத்திலிருக்கும் வேதார்த்த வித்துக்கள் பகவத்பாரதந்த்ர்ய ஜ்ஞாநவான்களாயிருக்க, வேத விதேயங்களான கர்மங்களை யநுஷ்ட்டிக்கைக்கு ப்ரயோஜநமென்னென்ன வருளிச்செய்கிறுர் (அத்யயநத்தைப் பண்ணி ஆந்ருசம்ஸ்யேத்யாதி). ஆந்ருசம்ஸ்யப்ரதாநராய் லோகோஜ்ஜீவநார்த்தம் அநுஷ்ட்டிப்பர்களென்று கருத்து. எம்பெருமானுடைய வபதாநங்களிலே யீடுபட்ட விவர் அவர்களுடைய வநுஷ்ட்டாந விசேஷத்தைச் சொல்லுகைக்குக் கருத்தென்னென்ன வருளிச்செய்கிறுர் (அவ்வூரி லித்யாதி). இத்தால் - இவர்களைப்போலே எம்பெருமான் ஆஸ்ரிதர்க்காகவே தன்னுடைய விரோதிகளைப் போக்கினுனென்று பரார்த்ததை தோற்றுகைக்கருளிச்செய்தா ரென்றதாய்த்து ... ... (௩)

மூ.—தாங்கரும் சினத்து வன்தாள் தடக்கை மா மருப்பு வாங்கிப்
பூங்குருந்தொசித்துப் புள்வாய்பிளந்தெருதடர்த்த வெந்தை
மாங்கனிநுகர்ந்து மந்தி வந்து வண்டிரிய வாழைத்
தீங்கனி நுகரு நாங்கூர்த் திருமணிக்கூடத்தானே. (௪)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தாங்கு அரும்	(ஒருவரால்) பொறுக்க வரிதான	பூம்	பூத்திருக்கிற
		குருந்து	குருந்தமரத்தை
சினத்து	கோபத்தை யுடையதாய் [யதாய்	ஒசித்து	முறித்தும்
		புள்	பகாஸுரனுடைய
வன் தாள்	வலிய கால்களையுடை	வாய்	வாயை
	பெருத்த துதிக்கையை யுடையதுமான குவலயாபீடத்தினுடைய	பிளந்து	கிழித்தும்
		எருது	ருஷபங்களை
		அடர்த்த	நெருக்கி ஸம்ஹரித்தவனுமான
மா	பெரிதான	எந்தை	என்னுடைய ஸ்வாமியானவன்,
மருப்பு	கொம்பை		
வாங்கி	பிடுங்கியும்	மாங்கனி	மாம்பழங்களை

நுகர்ந்த	புஜித்த	இரிய	சிதறியோடும்படியாக
மந்தி	பெண்குரங்கானது	வாழை	வாழையினுடைய
வந்து	அங்குநின்றும் வந்து	தீ	இனிதான
வண்டு	(மதுபாநார்த்தமாக இழிந்த) வண்டுக ளானவை	கனி	பழங்களை
		நுகரும்	புஜியாநின்ற
			நாங்கூர்த்திருமணிக் கூடத்தானே.

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (தாங்கித்யாதி) ஒருவரால்தாங்கவரிதான சினத்தையுடைத்தாய், வலியதாளையுடைத்தாய், பெரியகையையுமு டைத்தாயிருக்கிற குவலயாபீடத்தினுடைய பெரியகொம்புகளை அநா யாஸேந குப்பைக்கீரைபோலேவாங்கி, அடியேபிடித்துத் தலையளவும் செல்லப்பூத்து தர்சநீயமாம்படிநின்ற குருந்தை முறித்து, பகாஸு ரன் வாயைக்கிழித்து, எருதுகளேழையுமடர்த்த வென்ஸ்வாமி.

(மாங்கனி) மாம்பழத்தை புஜித்த மந்தியானது, "இனிரஸாந்தரத் தாலே போதுபோக்கவேணும்" என்றுபார்த்து, மதுபாநத்துக்காகப் புகுந்த வண்டுகளானவை சிதறிப்போம்படியாக, வாழையினுடைய இனியகனியை புஜியாநின்றுள்ள. †அவன் விரோதிநிரஸநத்தாலல்லது போதுபோக்க மாட்டாதாப்போலே யாய்த்து இவையும் ரஸாநுபவத் தாலல்லது போதுபோக்கமாட்டாதே யிருக்கும்படியும். ... (௪)

அரு.—நாலாம்பாட்டு. (தாங்கரு மித்யாதி) தனக்கும் நப்பின்னைக் கு முள்ள விரோதிகளை நிரஸித்தமை பின்னாட்டச் செய்தே, மதுரையிற் பெண்களுக்குதவினமையு மருளிச்செய்கிறுரென்று ஸங்கதி.

"நுகரும்" என்கிற வர்த்தமாநார்த்தத்தை ஸத்ருஷ்டாந்த முபபாதிக் கிறுர் (அவனித்யாதி). ... ... (௪)

ரு.—கருமகளிலங்கையாட்டி பிலங்கொள்வாய்திறந்து தன்மேல்
வருமவள் செவியும் மூக்கும் வாளினால் தடிந்த வெந்தை
பெருமகள்பேதைமங்கை தன்னொடும் பிரிவிலாத
திருமகள்மருவு நாங்கூர்த் திருமணிக்கூடத்தானே. (ரு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கருமகள்	சண்டாள ஸ்த்ரீபோல் அதி நீசையாய்	தன்மேல்	தன்னுடையமேலே
		வருமவள்	வந்தவளான சூர்ப்பணகையினுடைய
இலங்கையாட்டி	லங்கைக்கு நிர்வாஹகையாய்	செவியும்	காதையும்
பிலங்கொள்	குஹைபோன்ற[ண்டு	மூக்கும்	நாஸிகையையும்
வாய்திறந்து	வாயைத் திறந்துகொ	வாளினால்	வாளாயுதத்தினால்

தடிந்த	அறுத்துப் பொகட்ட	மங்கை	பூமிப்பிராட்டியும்
எந்தை	என்னுடைய ஸ்வாமி யானவன்,	தன்னொடும்	தன்னோடு
பெருமகள்	நிருபாதிக ஸ்த்ரீத்வ த்தை யுடையவ ளாய்	பிரிவு இலாத	விஶ்லேஷத்தை யு டையளாகாத (எ ப்போதும் ஸம்ஶ் லிஷ்டையான)
பேதை	ஆஶ்ரித தோஷத்தில் அஜ்ஞாநமுடைய ளான	திருமகள்	ஸ்ரீதேவியும் [இற
		மருவும்	நித்யவாஸம் பண்ணு
		நாங்கூர்த்திருமணிக் கூடத்தானே.	

வ்யா:—அஞ்சாம்பாட்டு. (கருமகள்) †தண்ணிய ஸ்த்ரீ, †ராவண னுடன் பிறந்தாளாகையாலே லங்கையிலுள்ளாரடையக் கொண்டாடும் படி யிருக்கிறவள், பிலம்போலே யிருக்கிற வாயைத்திறந்து. (தன் மேல்வருமவள்) †அநந்யையானவனை நோக்கி வந்தபடியாலே தன்மே லே வந்ததாயிருந்தபடி. (செவி) †ஏறிட்டுக்கொடுவந்த துர்மாநத்தைப் போக்கித் †தானானபடியே யாக்கிவிட்டபடி. †இவனை புஜிக்கைக்கு விரோதியிவளிறே என்று பிராட்டியை நலிவதாக வாயையங்காந்து கொண்டு வந்தாளாய்த்து; அவளுடைய செவியையும் மூக்கையும் வாளாலே யறுத்தவென்ஸ்வாமி.

(பெருமகள்) நிருபாதிக ஸ்த்ரீத்வத்தையுடையவள். (பேதைமங் கை) பிறர்குற்றமறிகைக்கு அறிவில்லாதபடி யிருக்கிறவள். ஸ்ரீபூமிப் பிராட்டியைச் சொன்னபடி. (தன்னொடும்பிரிவிலாததிருமகள்) (க) "அகலகில்லேனிறையும்" என்கிறபடியே - ஒருகாலும் பிரியக்கடவ ளன்றிக்கேயிருக்கிற பெரியபிராட்டியார். † ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டியும் பெரியபிராட்டியாரும் நித்யவாஸம் பண்ணுகின்றுள்ள. ... (ரு)

அரு.—அஞ்சாம்பாட்டு. (கருவித்யாதி) இரண்டாம்பாட்டில் *இலங் கை வவ்விய விடும்பைகூரக் கடுங்கணை துரந்ததுக்குக் காரணமான சூர்ப் பணகையின் துர்மாநத்தைப் போக்கின செயலைச்சொல்லி, இத்தால்-அந ந்யரை யநாதரித்துத் தன்னை யாசைப்பட்டார்க்கு முகங்கொடாதவ னென்னு மர்த்தத்தை எனக் கறிவித்தவ னென்கிறுரென்று ஸங்கதி.

(தண்ணியஸ்த்ரீ) சண்டாளியென்றபடி. இலங்கையாட்டி-மண்டோ தரியன்றே, இவள் நிர்வாஹகையோ வென்ன வருளிச்செய்கிறுர் (ராவ ணனித்யாதி). பிராட்டிமேலென்ன வேண்டாவோ வென்ன வருளிச்

(க) திருவாய்-௬-௧௦-௧௦.

செய்கிறார் (அநங்கையயானவனை யித்யாதி). (ஏறிட்டுக்கொடுவந்த துர்மாநத்தை) என்றது - காமரூபையாய்வந்து, "எனக்கெதிரில்லை" என்றிருந்த துர்மாநத்தை யென்றபடி. (தானானபடியே) முன்புத்தை ராக்ஷஸவேஷத்துக்கடுத்த வைரூப்யம் ப்ரகாசிக்கும்படியே.

விவரணம் (இவனை யித்யாதி) தொகுத்தவர்த்தம் (ஸ்ரீபூமி யித்யாதி) ... ... (ரு)

அவ. — ஆறும்பாட்டு. (கெண்டையித்யாதி) தனக்குப் போராத ஜந்மங்களிலே பிறந்து ரக்ஷகனானவன் தானான நிலையிலே காணலாம்படி திருமணிக் கூடத்திலே வந்து ஸந்நிஹிதனானனென்கிறார். ... ... *

மூ.—கெண்டையும் குறளும் புள்ளும் கேழலு மரியு மாவும்
அண்டமும் சுடரு மல்லா வாற்றலுமாய வெந்தை
ஒண்டிறல் தென்னனோட வடவரசோட்டங் கண்ட
திண்டிறலாளர் நாங்கூர்த் திருமணிக்கூடத்தானே. (கூ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கெண்டையும்	மத்ஸ்யமும்	ஒண்திறல்	மிக்க பலத்தை யுடையனாய்
குறளும்	வாமநனும்	தென்னன்	தென்தேசத்துக் கரசனான பாண்ட்யனானவன்
புள்ளும்	பக்ஷியான ஹம்ஸமும்	ஓட	ஓடும்படியாகவும்
கேழலும்	வராஹமும்	வடவரசு	பாண்ட்ய தேசத்துக்கு வடக்கிலுள்ள சோள தேசத்துக்குராஜாவான சோழனை
அரியும்	நரஸிம்ஹமும்	ஓட்டங்கண்ட	தோற்றோடும்படி யாகவும் பண்ணின
மாவும்	ஹயக்ரீவனும் (ஆகிய இவ்வவதாரங்களை யுடையனாய்)	திண்திறலாளர்	த்ருடமான பலத்தை யுடையரான ப்ராஹ்மணருடைய
அண்டமும்	ப்ரஹ்மாண்டமும்	நாங்கூர்த்திருமணிக் கூடத்தானே.	
சுடரும்	ஸூர்யசந்த்ரர்களும்		
அல்லா	மற்றுமுண்டான		
ஆற்றலும்	ச்ரேஷ்ட்ட வஸ்துக்களும்		
ஆய	தனக்குப்ரகாரமாம்படி யெழுந்தருளியிருப்பவனுமான		
எந்தை	என்னுடைய ஸ்வாமியானவன்,		

வ்யா.—(கெண்டையும்) மத்ஸ்யமும், ஸ்ரீவாமநனும், ஹம்ஸமும், ஸ்ரீவராஹமும், நரஸிம்ஹமும், ஹயக்ரீவமும், விபூதியும்,

அதுதனக்கு ப்ரகாசத்தைப்பண்ணக்கடவ சந்த்ரஸூர்யர்களும், மற்றும், (க) "யத்யத்விபூதிமத்ஸத்வம் ஸ்ரீமதூர்ஜிதமேவவா - யத்யத் விபூதிமத்ஸத்வம் ஸ்ரீமதூர்ஜிதமேவவா" என்கிறபடியே - விபூதியில் உச்ச்ரிதயான பதார்த்தங்களுமெல்லாம் தாமென்று சொல்லலாம்படியிருக்கிறவன். (ஆற்றலுடைய) வலியுடைத்தாய் நித்யமானபதார்த்தங்களாய் நின்றவென்ஸ்வாமி.

(ஒண்டிறலித்யாதி) ஒள்ளியதிறலையுடைய பாண்ட்யனோடும்படியாக, வடவரசான ராஜாவையோட்டங்கண்ட திண்ணியமிடுக்கையுடைய ப்ராஹ்மணர் வர்த்திக்கிற. அவனவதரித்துச் செய்ததெல்லாம் தாங்களேசெய்ய வல்லராயாய்த்து அவ்வூரிலுள்ளாரிருப்பது. (சா)

அரு —ஆறும்பாட்டு. (கெண்டையித்யாதி) கீழெல்லாம் ராமக்ருஷ்ணவதார சரித்ரத்திலே மண்டினவர்க்கு, அவன் ஸர்வாபேக்ஷித ப்ரதனைக்காக மத்ஸ்யாத்யவதாரங்களைச் செய்தபடியைப் பார்க்கவே, அவையிரண்டும் பரத்வத்தோடொக்குமென்று தோன்றுகையாலே அவற்றை யருளிச்செய்கிறாரென்று ஸங்கதியை ஸ்புரிப்பிக்கிறார் (தன்க்கித்யாதி). (போராத) தகாத.

ராஜாக்களா யிருப்பாரை ப்ராஹ்மணராயிருப்பார் பராஜிதராம்படியடிக்கைக்கு ஹேதுவென்னென்ன; அவர்களங்யாயம் பண்ணி பகவத்வேஷிகளாகில் (க) "அறுப்பதே கருமம்" என்கிறபடியே வெல்லவல்ல மிடுக்குடையரா யிருப்பரென்னு மத்தை ஸத்ருஷ்டாந்த முபபாதிக்கிறார் (அவனித்யாதி). ... ... (சா)

அவ. — ஏழாம்பாட்டு. (குன்றமித்யாதி) பரார்த்தமான பதார்த்தங்களுக்கு நியந்தாவான ஸர்வேஶ்வரனிங்கேவந்து வர்த்தியாநின்றானென்கிறார் ... ...

மூ.—குன்றமும் வானும் மண்ணும் குளிர்புனல் திங்களோடு
நின்ற வெஞ்சுடரு மல்லா நிலைகளுமாய வெந்தை
மன்றமும் வயலும் காவும் மாடமும் மணங்கொண்டெங்கும்
தென்றல் வந்துலவு நாங்கூர்த் திருமணிக்கூடத்தானே (எ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
குன்றமும்	மலைகளும்	குளிர்	சைத்யத்தையுடைய
வானும்	ஆகாசமும்	புனல்	ஜலமும்
மண்ணும்	பூமியும்	திங்களோடு	சந்த்ரனும்

(க) கீதை-அ-சக. (க) திருமாலை-அ.

நின்ற	நிலைநின்றவனாய்	காவும்	தோட்டங்களும்
வெம்சுடரும்	உஷ்ண கிரணனுமான ஸூர்யனும்	மாடமும்	க்ருஹங்களும் (ஆகிய இவற்றி லுண்டான)
அல்லா நிலைகளும்	மற்றுமுண்டான நக்ஷத்ரங்களும் (ஆகிய இவற்றை)	மணம்	பரிமளத்தை
		கொண்டுவந்து	க்ரஹித்துக் கொண்டுவந்து
ஆய	தனக்கு ப்ரகாரமாக வுடையனான [வன்,	எங்கும்	எல்லா ப்ரதேசங்களிலும்
எந்தை	எனக்கு ஸ்வாமியான	தென்றல்	மலய மாருதமானது
மன்றமும்	பெரிய வீதிகளும்	உலவும்	ஸஞ்சரியாநின்ற
வயலும்	கழனிகளும்	நாங்கூர்த்திருமணிக் கூடத்தானே.	

வயா.—(குன்றம்) சேதநர்க்கு போக்ய போகோபகரண போகஸ்த்தாநங்களைப் பண்ணிக்கொடுக்கக் கடவதான மலைகளும், அவர்களுக்கு அவகாசப்ரதாநம்பண்ணுகிற ஆகாசமும், போக்யங்களைத்தரக்கடவதான பூமியும், சைத்யத்தைப்பண்ணக்கடவதான ஜலமும், சந்த்ரனும், அவனால்வந்தவவ்வலை ஆற்றுமாதித்யனும், சேதநருடைய ஜீவநத்துக் குறுப்பான நன்மை தீமைகளைத் தெரிவியாநின்றுள்ள நக்ஷத்ரங்களுமாய் நின்ற.

(மன்றமும்) மன்றிலேதானே சோலையுண்டாயிருக்குமே, வயலிலே பொய்கைகளுமுண்டாயிருக்குமே, சோலையிலும், மாடங்களிலே ஸ்த்ரீகளிருப்பர்களே, அவ்வோவிடங்களிலுண்டான பரிமளத்தைக் கொண்டுவந்தெங்கும் தென்றலுலாவாநின்றுள்ள வென்னுதல்; எங்குமுண்டான பரிமளத்தைக் கொண்டுவந்துலாவாநின்றுள்ளவென்னுதல் ... ... (எ)

அ௫—ஏழாம்பாட்டு. (குன்றமித்யாதி) "அண்டமும் சுடரும்" என்று கீழ்ப்பாட்டில் ப்ரஸ்துதமான ஸர்வநிர்வாஹகத்வத்தை, மேல் மூன்று பாட்டிலே யருளிச்செய்கிறாரென்று திருவுள்ளம்பற்றி, அதில், இதில் சொல்லுகிற அம்சத்தை யருளிச்செய்கிறார் (பரார்த்தமான வித்யாதி).

"நிலைகள்" சேதநருடைய ஸ்த்திதிகளாய், அவற்றுக்கு ஜ்ஞாபகங்களான நக்ஷத்ரங்களை சந்த்ர ஸூர்ய ஸமபிவ்யாஹார பலத்தாலே சொல்லலாமென்றருளிச்செய்கிறார் (சேதநருடைய வித்யாதி).

காவில் பரிமளம் சொல்லலா மித்தனை போக்கி, மன்றிலும் வயலி லும் மாடத்திலும் பரிமளப்ரஸக்தி எங்ஙனே யென்ன வருளிச்செய்கிறார் (மன்றிலே யித்யாதி). ஸ்த்ரீகள் ஸ்வத꞉ பத்மகந்திகளா யிருப்பரென்று கருத்து. (எங்குமுண்டான) என்றது-மன்று முதலானவிவற்றி லெங்கு முண்டான வென்றபடி... ... ... (எ)

அவ.—எட்டாம்பாட்டு. (சங்கையும்) த்யாஜ்யமாயும் உபாதேய மாயும் பௌதிகமாயுமுள்ள பதார்த்தங்களுக்கு நியந்தாவானவனிங் கே வந்து வர்த்தியாநின்றானென்கிறார். ... ... *

மூ.—சங்கையும் துணிவும் பொய்யும் மெய்யு மித்தரணியோம்பும்
பொங்கிய முகிலு மல்லாப் பொருள்களு மாய வெந்தை
பங்கய முகுத்த தேறல் பருகிய வாளை பாயச்
செங்கயலுகளு நாங்கூர்த் திருமணிக்கூடத்தானே. (அ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
சங்கையும்	ஸம்சயமும்	எந்தை	என்னுடைய ஸ்வாமி
துணிவும்	நிஶ்சயமும்		யானவன், [-றும்
பொய்யும்	அஸத்யமும்	பங்கயம்	தாமரைப்பூவில் நின்
மெய்யும்	ஸத்யமும்	உகுத்த	பெருகாநின்ற
இத்தரணி	இந்தபூமியை	தேறல்	தேனை
ஓம்பும்	ரக்ஷிக்கத்தக்கதாய்	பருகிய	பாநம்பண்ணின
பொங்கிய	அபிவ்ருத்த மாகா	வாளை	பெரியமீனானது [கு)
முகிலும்	மேகமும் [நின்ற	பாய	துள்ளாநிற்க, (அதுக்
அல்லா	மற்றுமுண்டான	செம்	சிவந்த
பொருள்க	வஸ்துக்களும் (ஆகிய	கயல்	சிறுமீனானது [நின்ற
ளும்	இவற்றை)	உகளும்	(அஞ்சி) குதித்து ஓடா
ஆய	நியமிக்க வல்லவனான	நாங்கூர்த்திருமணிக் கூடத்தானே.	

வ்யா.—(சங்கையும்) (க) "𑌸𑌂𑌶𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌵𑌿𑌨𑌶𑍍𑌯𑌤𑌿-ஸம்சயாத்மா விநஶ்யதி" என்கிறபடியே - விநாசத்தைப் பண்ணக்கடவதான ஸம்ச யமும், துணிவும்-(உ) "𑌵𑍍𑌯𑌵𑌸𑌾𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌿𑌕𑌾 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌰𑍇𑌕𑌾- வ்யவஸாயாத்மிகாபுத் திரேகா" என்கிற துணிவும், பொய்யும் - ப்ரயோஜநநிரபேக்ஷமாகச் சொல்லும் அஹிதமான பொய்யும், ஹிதரூபமான மெய்யும். (இத்த ரணியித்யாதி) ப்ரயோஜந நிரபேக்ஷமாக பூமியை ரக்ஷிக்கக்கடவதாய் விஸ்த்ருதமாயிருக்கிற மேகங்களும், மற்றும் இடி மின் தொடக்கமா னவை எல்லாவற்றுக்கும் நியந்தாவான ஸர்வேஶ்வரன்.

(க) கீதை-௪-௪௦. (உ) கீதை-உ-௪க.

(பங்கயமித்யாதி) தாமரைப்பூவானது நிறைந்து உகுத்த தேனை ப்பருகின வாளையானது களிப்பாலேபாய, சிவந்த கயலானது அஞ்சி ஸ்வஸ்த்தாநத்தில்நின்றும் பேராநின்றுள்ள. ... ... (அ)

அரு.—எட்டாம்பாட்டு. (சங்கையு மித்யாதி) பரார்த்தமான பதார்த்தங்களுக்கெல்லாம் நிர்வாஹகனுகில், லோகத்தில் இவ்வர்த்தத்தில் ஸம்சயிப்பார் சிலர், நிஸ்சயிப்பார் சிலர், பொய்யும் மெய்யும் சொல்லிக்கொண்டு திரிவாராய் கேவல தைவிகமான வ்ருஷ்ட்யாதிகளில் ஜீவிப்பாரும் முடிவாருமாய், இப்படி நாடு கிடப்பானென்னென்கிற சங்கைக்குப் பரிஹாரமாக, சேதநகர்மாநுஸாரியாய் அவனே நிர்வஹிக்கிருனென்று ஸங்கதியை ஸ்ப்புரிப்பிக்கிருர் (த்யாஜ்யமாயு மித்யாதி).

"ஓம்பும்" என்றதினர்த்தம் (ரக்ஷிக்கக் கடவதாய்) என்றது. உகுத்த-ப்ரவஹித்த. வாளை-பெரியமீன். கயல்-சிறுமீன். ... ... (அ)

அவ. — ஒன்பதாம்பாட்டு. (பாவமுமித்யாதி) நிஷித்தாநுஷ்ட்டாநம், விஹிதாநுஷ்ட்டாநம், மோக்ஷம், மோக்ஷத்துக்கு உபயோகியான ஆத்மகுணங்கள், அதுக்கு விரோதியான அநாத்ம குணங்கள், இவற்றுக்கெல்லாம் நியந்தாவானவன் இங்கே வந்து வர்த்தியாநின்ருனென்கிருர் ... ... *

கூ.—பாவமு மறமும் வீடு மின்பமும் துன்பந்தானும்
கோவமு மருளு மல்லாக் குணங்களு மாய வெந்தை
மூவரி லெங்கள் மூர்த்தி யிவனென முனிவரோடு
தேவர் வந்திறைஞ்சு நாங்கூர்த் திருமணிக்கூடத்தானே. (கூ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பாவமும்	பாபமும்	மூவரில்	ப்ரஹ்ம விஷ்ணு ருத்ரர்களில்
அறமும்	புண்யமும்		
வீடும்	மோக்ஷமும்	எங்கள்	எங்களுக்கு ஆஸ்ரயணீயனான
இன்பமும்	ஸுகமும்		
துன்பந்தானும்	துக்கமும்	மூர்த்தி	ஸ்வாமியானவன்
கோவமும்	க்ரோதமும்	இவன் என	இந்த விஷ்ணுவே என்று தெளிந்து
அருளும்	அநுக்ரஹமும்		
அல்லா	மற்றுமுள்ள	முனிவரோடு	ஸநகாதி ருஷிகளோடு கூட [கள்
குணங்களும்	ஸத்வாதி குணங்களும் (ஆகிய இவற்றை) [னை	தேவர்	இந்த்ராதி தேவதை
		வந்து	கிட்டி [ருக்கிற
ஆய	நிர்வஹிக்க வல்லவ	இறைஞ்சும்	ஆஸ்ரயிக்கும்படி யி
எந்தை	என்ஸ்வாமியானவன்;	நாங்கூர்த்திருமணிக் கூடத்தானே.	

வ்யா.—(பாவமும்) நிஷித்தாநுஷ்டாநமும், விஹிதாநுஷ்டாநமும், மோக்ஷமும், ஸுகமும், இதுதான் நிலைநில்லாமையாலே வரக்கடவதான துக்கமும், அறிவுடையார்க்கு த்யாஜ்யமானகோபமும், ப்ரஸாதமும்; மற்றும் ஸத்வாதி குணங்களுமெல்லாம் தானென்று சொல்லலாம்படி யிருக்கிற வென்ஸ்வாமி.

(மூவரில்) ப்ரஹ்மாதிகளுக் கந்தராத்மாவாய் நின்றும் ஸ்வேந ரூபேண நின்று ரக்ஷித்தும் போருகையாலே ஜகத்துக்கு ப்ரதாநராய்த் தோற்றுகிற மூவரில் ஸத்வப்ரசுரரானவெங்களுக்கு ஆஸ்ரயணீயனிவனென்று, ஸநகாதிகளோடே தேவர்கள் வந்தாஸ்ரயிக்கும்படி நிற்கிற.

அ௫.—ஒன்பதாம் பாட்டு. (பாவமு மித்யாதி) சேதநர் ஸம்சயாதிகளோடே கூடியிருக்கும்படி கர்மாநுகுணமாக ஈஸ்வரனே யவற்றுக்கெல்லாம் நிர்வாஹகனுகைக்கு மூலமான க்ரியைகளுக்கும் தத்பலங்களுக்கும் நிர்வாஹகராரென்னும் சங்கையிலே; சேதநப்ரதம ப்ரயத்நாபேக்ஷையைக்கொண்டு அவற்றுக்கு மவனே நிர்வாஹகனென்னு மர்த்தத்தை யருளிச்செய்கிறரென்னும் ஸங்கதியை ஸூசிப்பிக்கிறர் (நிஷித்தாநுஷ்டாந மித்யாதி). ... ... (௯)

மூ.—திங்கள் தோய் மாட நாங்கூர்த் திருமணிக்கூடத்தானை
மங்கையர்தலைவன் வண்டார் கலியன் வாயொலிகள் வல்லார்
பொங்கு நீருலகமாண்டு பொன்னுலகாண்டு பின்னும்
வெங்கதிர்ப் பருதிவட்டத் தூடுபோய் விளங்குவாரே. (௧௦)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
திங்கள்	சந்த்ரமண்டலத்தி	மங்கையர்	திருமங்கையி லுள்
	லே (போய்)	தலைவன்	ராஜாவாய் [ளார்க்கு
தோய்	படிந்திருக்கிற	வண்	ஸுந்தரமான [ன
மாடம்	க்ருஹங்களையுடைய	தார்	மாலையை யுடையரா
நாங்கூர்	திருநாங்கூரிலுள்ள	கலியன்	ஆழ்வார்
திருமணிக் கூ	திருமணிக் கூடமென்	வாய்	அருளிச்செய்த
டத்தானை	கிற திவ்யதேசத்	ஒலிகள்	சப்த ஸந்தர்ப்பமான
	தி லெழுந்தருளி		இந்தப் பத்துப்பா
	யிருக்கிற எம்பெரு		ட்டையும் [கள்,
	மான் விஷயமாக,	வல்லார்	அப்யஸிக்க வல்லவர்

பொங்கு	வ்ருத்தியடையாநின்ற	பின்னும்	அதுக்குமேலே
நீர்	ஜலத்தையுடையஸமுத்ரத்தினால் சூழப்பட்ட	வெம்கதிர்	ஸூர்யனது
உலகம்	பூமியை	பருதிவட்டத்து	மண்டலத்தினுடையது
ஆண்டு	பரிபாலநம்பண்ணி	ஊடுபோய்	நடுவழியாக(அர்ச்சிராதி மார்க்கமாகப்) போய்
பொன் உலகு	ஸ்வர்க்கலோகத்தை	விளங்குவார்	(பரமபதத்தில்) உஜ்ஜ்வல ராவர்கள்.
ஆண்டு	அநுபவித்து		

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (திங்கள்) சந்த்ரபதத்தளவும் செல்லவோங்கின மாடங்களையுடைத்தான திருநாங்கூரில் திருமணிக்கூடத்திலேவந்து ஸந்நிஹிதனானவனை. (மங்கையர்) திருமங்கையிலுள்ளார்க்கு ப்ரதாநர், வண்மையையுடைத்தான தாரையுடையரான ஆழ்வாரருளிச்செய்தவித்தை வல்லவர்கள், கடல்சூழ்ந்த பூமியையாண்டு, ஸ்வர்க்கத்தை நிர்வஹித்து, அதுக்குமேலே ஆதித்யமண்டலத்தின் நடுவிட்டு அர்ச்சிராதிமார்க்கமேபோய் பரமபதத்திலேசென்று ஸ்வஸ்வரூபத்தைப்பெற்று உஜ்ஜ்வலராவர். ... ... (௰)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

அரு.—பத்தாம்பாட்டு. (திங்களித்யாதி) இத்திருமொழியில் ப்ரமேயம்-ஸர்வஸ்வாமியாகநினவன், ஸர்வாபேக்ஷிதப்ரதன், விரோதி நிரஸநசீலன் என்கிறவை யாகையாலே, அந்தவந்த வதிகாரிகளுக்கு விரோதி நிவ்ருத்தி பூர்வக பலப்ரதத்வம் சொல்லவேணுமென்று அதிகாரி பேதத்தைப் பற்ற வருளிச்செய்கிறார் (கடல்சூழ்ந்த வித்யாதி). ... ... (௰)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

நாலாம்பத்து அஞ்சாந்திருமொழி முடிந்தது.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

நாலாம்பத்து - ஆறும் திருமொழி

தாவளந்து ப்ரவேசம்.

வ்யா.— ஸுகுமாரராயிருப்பார் வழிபோகப்புக்கால் நீர்கண்ட விடமெங்கும் மேலே யேறிட்டுக்கொள்ளுமாபோலே, இவரும், தம்முடைய மார்த்தவத்தாலே அவனையொழியச் செல்லாமையாலே ஸம்ஸாரத்தில் பொருந்தாமையுமுடையராய், இவ்விரோதியைப்போக்கி அவனைப்பெறுகைக் குடலாகப் பலகாலும் ப்ரபத்திபண்ணுகிற்பராய்த்து. கடுக பலிப்ப தோருபாயத்தைப்பற்ற வேணுமிறே; ஒரு வ்யபிசாரமாதல் விளம்பமாதலில்லாத ஸாதநத்தைப் பரிக்ரஹிக்கவேணுமிறே. அதாகிறது-(க) "త్వమేవోపాయభూతో మే భవ- த்வமேவோபாயபூதோமேபவ" என்கைபிறே. (க) "అహమస్మ్యపరాధానామాలయః, అకిఞ్చనః - அஹமஸ்ம்யபராதாநாமாலயஃ, அகிஞ்சநஃ" என்கையாலே - தானுமுபாயமல்லாமை சொல்லிற்று; "அகதிஃ" என்கையாலே - பிறருபாயமாக மாட்டார்களென்றது. தன்னை முற்படச்சொல்லுவானென்னென்னில்; தன்னநர்த்தத்துக்கு ஹேது தானேயிறே. இவ்வளவும் வர ஸம்ஸரிக்கைக்குக் கார்யம்பார்த்தான் தானேயன்றோ, இனி பிறர்தானே அநுக்ரஹம் பண்ணுவாரைப்போலே யிருந்து அநர்த்தத்தை விளைக்குமத்தனையல்லது ரக்ஷகராகமாட்டார்களே. பித்தோபஹதன் உணர்த்தியுண்டான வளவிலே "நானே என் தலைமயிரைப் பறித்துக்கொள்ளுதல் கண்ணைக் கலக்கிக்கொள்ளுதல்செய்து என்விநாசத்தைச் சூழ்த்துக்கொள்ளுவன், அவ்வளவில் நீ எனக்கு ரக்ஷகனாகவேணும்" என்று தெளிந்திருப்பானொருவன்கையிலே தன்னைக் காட்டிக்கொடுக்குமாபோலே யிருப்பதொன்றிறே ப்ரபத்திபண்ணுகையாவது தான். மத்யமபதத்தாலே தன்னைக்கழித்திறே ப்ரபத்திபண்ணுவது; ஆகையாலே, நானு மெனக்கில்லை, பிறரு மெனக்கில்லை, நீயே ரக்ஷகனாகவேணும் என்று, திருக்காவளம்பாடி நாயனார்திருவடிகளிலே சரணம் புகுகிறாராயிருக்கிறது.

(க) பாஞ்சரா-

கீழ்த் திருமொழியோடிதுக்குச் சேர்த்தியென்னென்றால்; சரண்யனைவன் பிராட்டிமாரோடேகூடத் திருமணிக்கூடத்திலே வர்த்தியா நின்றானென்றார்; லக்ஷ்மீபதியிறே ஆஶ்ரயணீயனுவான், இங்கே சரணம்புகுகிறார். ... ... *

அரு.—தாவளந்தின் ப்ரவேசம்.—திருநாங்கூர்திருமணிமாடக் கோயில்துடங்கி இவ்வளவு மநுபவித்துக்கொண்டு வந்தவர், இங்கே திருக்காவளம்பாடியிலே "களைகணீயே" என்று சரணம் புகுகைக்கு ஸங்கதியென்னென்னு மாகாங்க்ஷையிலே யருளிச்செய்கிறார் (ஸுகுமாரராயித்யாதி). (மார்த்தவத்தாலே) என்றது-விரஹாஸஹிஷ்ணுத்வத்தாலே என்கை. இத்தால்-அவயவங்கள்தோறு மநுபவிப்பாரைப்போலே அநுபவியாநிற்கச்செய்தே, அதின் மிகுதியாலே, இங்கே "இது நமக்குத் தொங்கப்புகுகிறதோ" என்னு மதிசங்கையாலே சரணம் புகுகிறாரென்றதாய்த்து. அதிசங்கையாலே கலங்கினால் ஸாதநாநுஷ்டாநங்களைப் பண்ணலாகாதோ, ப்ரபத்தி பண்ணவேணுமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (கடுகவித்யாதி). விவரணம் (ஒருவித்யாதி). (அதாகிறது) என்றது-அந்த ஸாதநமாகிறதென்றபடி. "த்வமேவ" என்கிற அவதாரணத்தின் கருத்தை ப்ரமாணமுகேந வெளியிடுகிறார் (அஹமித்யாதி). ப்ரபத்தியின் ஸ்வரூபந்தன்னை ஸத்ருஷ்டாந்த முபபாதிக்கிறார் (பித்தோபஹத வித்யாதி). இந்த வர்த்தத்துக்கு மூலமானப்ரமாணம் காட்டுகிறார் (மத்யமேத்யாதி). திருமொழியின் ப்ரமேயத்தைக் காட்டுகிறார் (ஆகையாலே யித்யாதி).

சரணம் புகுகிறாராகில் பிராட்டி முன்னாகவிறே சரணம் புகுருவது, மந்த்ரரத்நத்திலங்ஙனேயிறே யிருப்பதென்னு மதிசங்கை தீரவேணுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி, கீழ்த் திருமொழியோடித் திருமொழிக்கு விசேஷஸங்கதியை ப்ரஶ்நப்ரதிவசந ரூபேண தர்சிப்பிக்கிறார் (கீழ்த்திருமொழியோடித்யாதி). கீழ்த்திருமொழியில் அஞ்சாம்பாட்டில் "தன்னொடும் பிரிவிலாத திருமகள்" என்றநுஸந்தித்தாரிறே என்று கருத்து. இத்திருமொழியில் அஞ்சாம்பாட்டிலே "மடவரல் மங்கைதன்னை" என்றிருக்கிறதே யென்னில்; முதற்பாட்டிலே "கண்ணனே களைகணீயே" என்று சரணம்புகுருகைக்கு முன்பேயன்றோ பிராட்டியை முன்னிடவேணுமென்று திருவுள்ளம். ... ... *

ஶ.—தாவளந்துலக முற்றும் தடமலர்ப் பொய்கை புக்கு
நாவள நவின்றங்கேத்த நாகத்தின் நடுக்கம் தீர்த்தாய்
மாவளம் பெருகி மன்னு மறையவர் வாழும் நாங்கைக்
காவளம்பாடிமேய கண்ணனே களைகணீயே. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
உலகம்முற்றும்	(ஸ்ரீ கஜேந்த்ராழ்வான்) எல்லா லோகங்களையும்	நடுக்கம்	பயத்தை
தாவளந்து	தாவித்திரிந்து (அப்பொழுது காணப்	தீர்த்தாய்	போக்கினவனே!
தடம்	பெரிதான [பட்ட)	மாவளம்	அதிக ஸம்பத்தானது
மலர்	பூவையுடைய	பெருகி	வ்ருத்தியடைந்து
பொய்கை	(ஒரு) மடுவிலே	மன்னு	பொருந்தியிருக்கிற
புக்கு	இழிந்து	மறையவர்	ப்ராஹ்மணர்கள்
அங்கு	அந்தப் பொய்கையிலே (இருந்து)	வாழும்	ஸுகமாகவர்த்திக்கிற
நா	நாவுக்கு [நாமத்தை	நாங்கை	திருநாங்கூரிலுள்ள
வளம்	அலங்காரமான திரு	காவளம்பாடி	திருக்காவளம்பாடியென்னும் திவ்யதேசத்திலே
நவின்று	சொல்லி [நித்க	மேய	பொருந்தி வர்த்திப்பவனை
ஏத்த	ஸ்தோத்ரம் செய்யா	கண்ணனே	க்ருஷ்ணனே!
நாகத்தின்	(அந்த) ஆனையினுடைய	நீயே	ஆஸ்ரித பக்ஷபாதியான நீயே
		களைகண்	ரக்ஷகனுக்வேணும்.

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (தாவளந்தித்யாதி) முதலையாலே யிடர்பட்ட ஆனை தன்னை நோக்கிக்கொள்ளுதல், அம்முதலை இத்தை நோக்குதல் செய்ததோ; பாதக (வார்த்தை) மானது ரக்ஷகமாகமாட்டாதே. அந்த ஆனையினுடைய ஸ்த்தாநேயாய்த்து நான்; முதலையினுடைய ஸ்த்தாநேயாய்த்து பிறர். (தாவளந்துலகமுற்றும்) என்கிற விது தன்னையும் ஆனை தனக்கேயாக்கி ஓரிடத்திலே யொருபூமலர் காணுமையாலே பூமிப்பரப்படங்கலும் தாவித்திரிந்ததென்னவுமாம்; அன்றிக்கே, திருவுலகளந்தருளினபடியையாக்கி, பூமிப்பரப்படங்கலும் அநாயாஸேந அளந்து கொண்டானென்னுதல். நீ பூமியளந்துகொள்ளுகைக்கு அந்த பூமியிலுள்ளார் தாங்களேதேனும் யத்நித்ததுண்டோ? (தாவளந்தித்யாதி) "ஒருபூமலர் காணலாமோ" என்னுமாசையாலே பூமிப்பரப்படங்கலும் தட்டித்திரிந்து, பின்பு ஒருப்ரதேசத்திலே பெரியமலரையுடைத்தாயிருப்பதொரு பொய்கையைக்கண்டு, அதிலே முதலையுண்டென்றறியாதே போய்ப்புக்கு அதின்வாயிலே யகப்பட்டு ஒருபோக்கடியறியாதே தடுமாறி, முன்பாய்ந்தால் "அம்மே" என்னுமாபோலே பூர்வஜந்மவாஸநையாலே, நாவுக்கலங்காரமான திருநாமத்தைச்

சொல்லி. (௧) "நாவாயிலுண்டே நமோநாரணவென்று ஓவாதுரைக்கு முரையுண்டே" என்னக்கடவதிறே. அதுவும் (௨) "நாராயணவோ" என்றிறே கூப்பிட்டது. (அங்கு) தானகப்பட்ட பொய்கையிலே நின்று, திருநாமத்தைச்சொல்லுகிற ஆனையினுடைய அச்சத்தைப் போக்கினவனே! ஆனைதான் தனக்குதவுதல் முதலையுதவுதல் செய்ததோ நீயேயன்றோ மடுவின்கரையிலே அரைகுலையத் தலைகுலைய வந்துதவினாய்.

(மாவளம்) நிரவதிக ஸம்பத்தானது, ஆற்றுவாயில்நீர் மேன்மேல் நெடுகுமாபோலே பெருகிவாராநிற்பதாய், அது தனக்கொரு விச்சேதமின்றிக்கே யிருக்கிற ப்ராஹ்மணர், வேதைகஸமதிகம்யனானவனைக் கண்ணாலேகண்டு வர்த்திக்கிற திருநாங்கூரில் திருக்காவளம்பாடியிலே நித்யவாஸம்பண்ணுகிற க்ருஷ்ணனானவனே! (மேய) அவதாரங்களில் வ்யாவ்ருத்தி. ஓரோகாலவிசேஷங்களிலேயாய் தீர்த்தம் ப்ரஸாதித்ததன்றாமே, நித்யவாஸம் பண்ணுகிற. (கண்ணனேகளைகண்நீயே) உன்னை யுகந்தாரைவிடமாட்டாதே வர்த்திக்கிற நீயே ரக்ஷகனாகவேணும். அவன் (௩) "ஸ்ம் மேகே - மாமேகம்" என்றவார்த்தை இவர்தாமே யருளிச்செய்கிறார். ... ... (௧)

அரு.—முதற்பாட்டு. (தாவளந்தித்யாதி) "கண்ணனேகளைகணீயே" என்று சரணம் புகுகிறவிடத்தில் ஸ்ரீகஜேந்த்ரரக்ஷணம் சொல்லுகைக்கு உபயோகம் காட்டுகிறார் (முதலையாலே யித்யாதி). (பிறர்)என்றவநந்தரம், ஆகையாலே நீயே களைகணென்கிறார் என்று கூட்டுவது.

திருவுலகளந்த வபதாநத்தைச் சொன்னதுக்கு ப்ரக்ருதோபயோகம் காட்டுகிறார் (நீபூமியித்யாதி). நாவுக்கலங்காரமோ திருநாமமென்ன வருளிச்செய்கிறார் (நாவாயிலித்யாதி). வாயில் நாவுண்டே அதுக்குத்தான் உரையுண்டே என்று தோற்றுகையாலே நாவுக்கலங்காரமாமென்று திருவுள்ளம். ஸ்ரீகஜேந்த்ராழ்வானும் ஆதிமூலமென்று கூப்பிட்டதென்றன்றோ ப்ரஸித்தி, நாராயணசப்தத்தாலே கூப்பிட்டதோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அதுவு மித்யாதி).

"மன்னும்" என்றதின் பொருளருளிச்செய்கிறார் (அது தனக்கித்யாதி). "கண்ணன்" என்றதத்தால்-நீ சொன்னவர்த்தத்தையே யுனக்கு நான் உபதேசிக்க வேண்டிற்றே! என்னும் தாத்பர்யத்தை ஸ்புரிப்பிக்கிறார் (அவனித்யாதி) ... ... (௧)

---

(௧) ௧-திரு-௩௰, (௨) சிறியதிரு-௫௦.
(௩) கீ-௧அ-௬௬,

மூ.—மண்ணிடந்தேனமாகி மாவலி வலி தொலைப்பான்
விண்ணவர் வேண்டச் சென்று வேள்வியிற் குறையிரந்தாய்
துண்ணெனமாற்றார் தம்மைத் துலைத்தவர் நாங்கைமேய
கண்ணனே காவளந்தண் பாடியாய் களைகணீயே. (௨)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
ஏனமாகி	ஆதிவராஹமாய்க் கொண்டு	துலைத்தவர்	ஸம்ஹரித்த வீரர்கள் வர்த்திக்கிற
மண்	அண்டபித்தியி லழுந்தின பூமியை	நாங்கை	திருநாங்கூரில்
இடந்து	குத்தியெடுத்து,	காவளந்தண் பாடியாய்	திருக்காவளம் பாடியென்னும் திவ்ய தேசத்தில் ஸந்நிதி பண்ணியிருப்பவனே!
மாவலி	மஹாபலியினுடைய		
வலி	பலத்தை		
தொலைப்பான்	போக்குகைக்காக	மேய	(அந்தத்திவ்ய தேசத்தில்) நித்யவாஸம் பண்ணுமவனான
விண்ணவர்	தேவர்கள்		
வேண்ட	ப்ரார்த்திக்க		
சென்று	போய் [தில்	கண்ணனே	க்ருஷ்ணனே! [னும்
வேள்வியில்	(அவனுடைய) யாகத்	நீயேகளைகண்	நீயே ரக்ஷகனுகவே
குறை	தனக்குக் குறையாயிருந்த பூமியை	காவளந்தண்பாடி யென்று-கா-சோலைகளுடைய, வளம்-ஸம்ருத்தியினாலே, தண்-குளிர்ந்திருக்கிற, பாடி - திவ்யதேசம் என்று சப்தார்த்தம் கண்டுகொள்வது. (௨)	
இரந்தாய்	யாசித்தவனே!		
துண்ணென	சீக்ரமாக		
மாற்றார் தம்மை	சத்ருக்களை		

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (மண்ணிடந்தேனமாகி) காவலாக இட்டுவைத்த கடல்தானே பாதக (ஜாதிக) மானவாறே நீருக்கும் சேற்றுக்கு மிறுயாத வடிவைக்கொண்டு பூமியை யிடந்தெடுத்து. (மாவலி வலிதொலைப்பான்) மஹாபலி பக்கலிலே ஔதார்யமென்றொரு குணம் கிடக்கையாலே, ராவணாதிகளைப்போலே தலையை யறுக்கவேண்டிற்றில்லை; ஆனாலும், தேவர்களை நெருக்குகையாலே, ராவணன்செயலுண்டாயிருந்தது; நிரஸிக்கவேண்டி யிருக்கச்செய்தே மாட்டிற்றிலன்; அவனை யழிக்கமாட்டாதே தன்னையழித்தானாய்த்து. கொடுத்து வளர்ந்தகையைக்கொண்டு தானிரந்தானாய்த்து. மஹாபலியினுடைய மிடுக்கை யழிக்கைக்காக, அவனாலே நோவுபட்ட தேவர்களர்த்திக்க. (சென்று) அவனுடைய யஜ்ஞவாடத்திலேசென்று, (வேள்வியில்)

தனியிருப்பிலன்றிக்கே. (குறையிரந்தாய்) அவாப்த ஸமஸ்தகாமனான தான் குறைப்பட்டிரந்தானாய்த்து. தேவர்கள் குறை கண்டவாறே, தான் குறைவாளனாயிரந்தானாய்த்து.

(துண்ணெனவித்யாதி) அவ்வூரிலுள்ளார்க்கு இந்த்ராதிகள் படியில்லையாய்த்து. அவனை இரப்பாளனாக்கித் தாங்கள் வயிறு வளரார்களாய்த்து. மஹாராஜரைப்போலே தங்களை யழியமாறிநோக்குவர்கள். (க) "అథహరివరనాథః ప్రాప్య సఙ్గ్రామకీర్తిం నిశిచరపతి మాజౌ యోజయిత్వా శ్రమేణ - அதஹரிவரநாதஃ ப்ராப்ய ஸங்க்ராமகீர்த்திம் நிசிசரபதி மாஜௌ யோஜயித்வா ஶ்ரமேண" அவன் கண்டறியாத பயத்தோடே துணுக்கென்னும்படி பண்ணி. (காவளந்தண்பாடியாய்களைகணீயே) அவ்வூரிலுள்ளாரிலே யொருவனாய்ப் புகுந்திருக்கிற நீயே யெனக்கு ரக்ஷகனாகவேணும். ... ... (௨)

அரு.—இரண்டாம்பாட்டு. (மண்ணித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டிலே - ஸ்ரீகஜேந்த்ரரக்ஷணம் பண்ணுமத்தை யநுஸந்தித்தார்; அது தானும், பெரிய திருவடியை மேற்கொண்டு கையுந் திருவாழியுமாய் தன் திறம் குலையாமே யுதவினதாயிருந்தது; தம்மார்த்தியின் மிகுதியாலே தன்னை யழியமாறிச்செய்த ஆபத்ரக்ஷணங்களைச் சொல்லிக்கொண்டு மீளவும் சரணம் புகுகிறாரென்று ஸங்கதி.

ராவணாதிகளைப்போலே முடிக்கவொண்ணாதோ, வலிதொலைப்பானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (மஹாபலியித்யாதி). தன்னை யழிக்கையாவதென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (கொடுத்தித்யாதி).

துண்ணென - ஶீக்ரமாக, மாற்றார்தம்மை - சத்ருக்களை, துலைத்தவர் - ஸம்ஹரித்தவரென்று சப்தார்த்தமாய், தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (அவ்வூரிலித்யாதி). விவரிக்கிறார் (அவனை யித்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே) ... ... (௨)

மூ.—உருத்தெழு வாலி மார்வி லொருகணை யுருவ வோட்டிக்
கருத்துடைத்தம்பிக்கின்பக் கதிர் முடி யரசளித்தாய்
பருத்தெழு பலவும் மாவும் பழம் விழுந்தொழுகு நாங்கைக்
கருத்தனே காவளந்தண்பாடியாய் களைகணீயே. (௩)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
எழு	வ்ருத்தியடையாகின்ற	வாலி	வாலியினுடைய
உருத்து	கோபத்தை யுடையனை	மார்வில்	மார்பில்
		ஒருகணை	ஒருபாணத்தை

(க) ரா-யு-௯௦-௨௬.

உருவ	நன்றாகத் தைக்கும்படியாக	பருத்து	பருமனாய்க்கொண்டு
ஓட்டி	ப்ரயோகித்து	எழு	முளையாகின்ற [வும்
கருத்துடை	உன் திருவுள்ளத்துக்கு விஷயமாய்	பலவும்	பலாமரத்தி னுடைய
தம்பிக்கு	(அந்த வாலியினுடைய) தம்பியானமஹாராஜர்க்கு	மாவும்	மாமரங்க ளுடையவும்
இன்பம்	ஸுகாவஹமாய்	பழம்	பழங்களானவை
கதிர்	தேஜஸ்ஸை யுடைத்	விழுந்து	கீழே விழுந்து
முடி	கிரீடத்தையும் [தான	ஒழுகும்	தேன் வெள்ளமிடாநின்ற
அரசு	ராஜ்யத்தையும் [னே!		நாங்கைக் காவளந்தண் பாடியாய்!
அளித்தாய்	க்ருபை பண்ணினவ	கருத்தனே	ஸமர்த்தனானவனே!
			களைகண்நீயே. (௩)

வ்யா.—மூன்றாம்பாட்டு. (உருத்தித்யாதி) உருவென்று - சீற்றம். (௧) வெஞ்சினத்தவேழ வெண்மருப்பொசித்துருத்தமாகஞ்சனைக்கடந்து" என்றதிறே. மிக்கசீற்றத்தை யுடையனாய், "அகாலத்திலே வந்து அறைகூறுகிறவனாரோ" என்று பெரிய கிளர்த்தியோடே வந்து தோற்றின. (வாலிமார்விலொருகணையுருவவோட்டி) விட்டார் விட்டவம்புகளடங்கலும் வாய்மடிந்து போமித்தனையாய், தனக்கோரழிவில்லாதபடியிருக்கிற வாலியுடைய திண்ணிய மார்விலே (௨) "ஏகேந மஹேஷுணா-ஏகேந மஹேஷுணா" என்கிறபடியே-கைக்கெட்டிற்றோரம்பைவாங்கி மறுபாடுருவத் தைக்கும்படி விட்டு. ஓசமுக்காக விட்டவம்புதானே மறுபாடுருவும்படி நடத்தி. (கருத்தித்யாதி) வாலிசெலுத்திப்போந்த ராஜ்யத்தை அப்படி நடத்துகைக்கீடான கருத்தையுடையவனென்னுதல்; வாலிபேர்கேட்க வாமடைந்து கிடந்த ஸுக்ரீவன்றன்னையே. (௩) "நகாங்க்ஷே விஜயம் க்ருஷ்ண-நகாங்க்ஷே விஜயம் க்ருஷ்ண" என்னச் செய்தேயிறே பின்னையுமவர்களை ஜயிப்பித்தது. உன்திருவுள்ளமுடைய மஹாராஜர்க்கென்றுமாம். (௪) [தத்ராஜ்யே - தத்ராஜ்யே] ஸிம்ஹம்நின்ற முழஞ்சிலே மான்பேடையைக் கொடுக்கு நிறுத்தினாப்போலே யாய்த்து. [ராகவ:-ராகவ:] அளவுடையார் அளவில்லாதார் என்றொருவாசியின்றிக்கே, ஆரேனுமாகத் தாங்கள் கொடுத்தாரது ராஜ்யமாம்படி மதிப்புடைய குடியிலே பிறந்தவர்.

---

(௧) தி-ச-வி-௪௩. (௨) ரா-பா-௩-௬௭. (௩) கீ-௧-௩௨.
(௪) ரா-பா-௧-௭0.

(௧) "శ్రీమతా రాజరాజేన లఙ్కాయామభిషేచితః - ஸ்ரீமதாராஜராஜேந லங்காயாமபிஷேசிதః" என்றார்களிறே அவன்றன் பரிகரமான சுக ஸாரணர் தாங்களே. [శ్రీమతా - ஶ்ரீமதா] உனக்கு முடிதந்த ப்ரஹ்மாதிகளுடைய ஐஶ்வர்யம் போலன்றிக்கே, ஊற்றுமாறு தஸம்பத்துடையவனாலேகாண் அவன் முடிபெற்றது. [రాజరాజేన-ராஜராஜேந]உனக்கு முடிதந்தவர்களுக்கு முடிகொடுக்கப் பிறந்தவனாலே காண். [లఙ్కాయామభిషేచితః - லங்காயாமபிஷேசிதः] இனி உனக்கு ஒருகுடியிருப்புத் தேடிக்கொள்ளாய். அவன்பரிகரமாயிருந்துவைத்து அவன் மிடுக்கையும் ஐஶ்வர்யத்தையும் காணுகிற்கச்செய்தே இப்படி சொல்லுகைக்கடி-அவர் கையும் வில்லும் கண்டுபோந்த நாளனுமையாலே; "இக்கொசுகு நம்மை என்செய்யப்புகாநின்றதோ" என்று இவன் மதிப்பற நினைத்திருந்தபடியாலே. (இன்பக்கதிர் முடியரசளித்தாய்) இன்பத்தை விளைப்பதாய் ஆநந்தாவஹமாய் மதிப்புடைத்தான முடியையும் அதுக்கு விஷயமான ராஜ்யத்தையும் கொடுத்தருளினாய்.

(பருத்தித்யாதி) ஸ்ரீவாமநன்படியாய்த்து அங்குள்ளவையெல்லாமிருப்பது. அதாவது-தோற்றத்தில் காரியப்பாடுண்டா யிருக்கை. (பழம்) போ (ஞ்) க்யம் குறைவற்று போக்தாக்கள் தேட்டமாயாய்த்திருப்பது. (கருத்தனே) அசக்தன்சக்தனையன்றோ அபாஶ்ரயமாகப் பற்றுவது. (காவளந்தண்) இப்படி சக்தனான நீயே ஸந்நிஹிதனான பின்பு நீயே ரக்ஷகனாகவேணும் ... ... (௩)

அரு.—மூன்றாம்பாட்டு. (உருத்தித்யாதி) ஶ்ரீகஜேந்த்ராழ்வானுடைய ஆர்த்தியும் மண்ணினுடைய விலக்காமையும் இந்த்ரனுடைய விலக்காமையும் பற்றாசாகரக்ஷித்தவளவன்றிக்கே, விரோதியான வாலியின் ப(ப)லமும் பெருமாளுடைய ஸௌகுமார்யமும்கண்டு இவர் ரக்ஷகராகமாட்டாரென்றிருந்த மஹாராஜருக்கும், ‡ மழுவேந்திக்கொடுத்தாகிலும் அவர் விரோதியைப்போக்கின வபதாநத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு சரணம் புகுகிறாரென்று ஸங்கதி.

"உருத்து" என்றது சீற்றத்தைச் சொன்னவிடமுண்டோவென்னவருளிச்செய்கிறார் (வெஞ்சினத்த வித்யாதி). வாலிமாளக் கணையைப் பொகட்டென்னாதே, "மார்வில்" என்றும் "ஒருகணை" என்றும் விசேஷித்ததுக்குக் கருத்து (விட்டாரித்யாதி). (ஒசழக்காக) அஶ்ரத்தையாக. யோஜநாந்தர மருளிச்செய்யக் கோலி தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (வாலியித்

(௧) ரா-யு-௨-அ-உ-அ. ‡ மழுவேந்துகை-ஸத்யம்பண்ணுகை.

யாதி). (தன்னையே) என்ற வநந்தரம், ஆளாக்கி ஜயிப்பித்தாய் என்று சேஷம். இதுக்குத்ருஷ்டாந்தம் (நகாங்க்ஷே விஜயமித்யாதி). அர்த்தாந்தரந்தன்னை யருளிச்செய்கிறார் (உன்னித்யாதி). இந்த விரண்டாமர்த்தத்துக்கு ப்ரமாணம் காட்டுகிறார் (தத்ராஜ்ய இத்யாதி). "ஸுக்ரீவமேவ தத்ராஜ்யே ராகவ: ப்ரத்யபாதயத் - ஸுக்ரீவமேவ தத்ராஜ்யே ராகவ: ப்ரத்யபாதயத்".

வாசிவையாதே தமக்கிஷ்டமானரை ராஜ்யத்தில் வைத்தமைகண்டவிடமுண்டோ வென்ன (ஶ்ரீமதேத்யாதி). (அடி) என்ற வநந்தரம், என்னென்னில் என்று சேஷம். "கதிர்" தேஜஸ்ஸாய், அத்தாலே-மதிக்கப்பட்டவென்று பலித்த வர்த்தத்தை யருளிச்செய்கிறார் (மதிப்புடைத்தான) என்று.

முனைத்தன்றோ பருக்கவேண்டுவது, பருத்த முனைகூடுமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஶ்ரீவர்மாந னித்யாதி). தோற்றத்தில் காரியப்பாடுண்டாகையாவது-வாமநன்றான் பிறந்தவுடனே வளர்ந்தாப்போலே, இவையும் முளைத்தவுடனே ப(ஃ)ல பர்யந்தமாகை.... ... ... (௩)

மூ.—முனைமுகத்தரக்கன்மாளமுடிகள் பத்தறுத்து வீழ்த்தாங்
கனையவற் கிளையவற்கே யரசளித்தருளினானே
சுனைகளில் கயல்கள் பாயச்சுரும்பு தேனுகருநாங்கைக்
கனைகழல் காவளந்தண்பாடியாய் களைகணீயே. (௪)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
முனைமுகத்து	போர்முகத்திலே	சுனைகளில்	நீர்நிலைகளில்
அரக்கன்	ராவணன்	கயல்கள்	மத்ஸ்யங்கள்
மாள	முடியும்படியாக	பாய	(பயந்து) அப்புறத்தே ஓடும்படியாக
பத்துமுடிகள்	(அவனுடைய) பத்துத்தலைகளையும்	சுரும்பு	வண்டுகளானவை
அறுத்து	சேதித்து [ணி	தேன்	மதுவை
வீழ்த்து	கீழே விழும்படிபண்	நுகரும்	(ஆரவாரத்துடனே) பாநம் பண்ணுகின்
ஆங்கு	அந்தவிடத்திலே	நாங்கைக்காவளந்தண்பாடியாய்! [ற	
அனையவற்கு	அப்படிப்பட்ட ராவணனுக்கு	கனை	ஒலியாநின்ற
இளையவற்கே	தம்பியான விபீஷண	கழல்	வீரத்தண்டையை யுடையவனே!
அரசு	ராஜ்யத்தை [னுக்கே		
அளித்தருளினானே	க்ருபை பண்ணினவனே!	களைகண்நீயே. (௪)	

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு.—(முனைமுகத்து) பூசல் நெற்றியிலே. (அரக்கன்மாள) வஞ்சநத்தாலே பொருதழிக்கப் பார்க்குமவர்கள் தங்களைப்போலன்றியே, பூசல்நெற்றியிலே அவனழியும்படியாக. (முடிகள் பத்தறுத்து வீழ்த்து) தலைகளையறுத்து ஹோமம்பண்ணி அவ்வழியாலே பூண்கட்டின தலைகளையறுத்து விழவிட்டு. (ஆங்கு) அந்தயுத்தபூமிதன்னிலே, உயிரையுமுடலையும் பிரித்தாப்போலே இருவருமிப்பண்டிடத்திலேயாம்படி ப்ராதிகூல்யத்திலே கைவளர்ந்த அப்படிப் பட்டவனுக் கிளையவனுக்கே. (அரசளித்தருளினனே) ராஜத்ரோஹத்தைப்பார்த்தால் ஸம்பந்தமுள்ள விடமெங்கு மழியச்செய்யவேண்டியிருக்க, அவன்தம்பிக்கே கொடுத்தானாய்த்து. அவன்றானும், தோஷத்துக்கு (க) "[illegible]-தஸ்யாஹ மநுஜோ ப்ராதா" என்றிறே சொல்லுவது. மஹாராஜரருளப்பாடிட்ட வநந்தரம் அந்த ப்ரீதியிலே நெஞ்சு செல்லாதே, "ஆர்பின்னே பிறந்தவென்னை இப்படியருளப்பாடிடுவது" என்று அதிலே தரைப்பட்டானிறே.

(சுனை) சுனைகளிலே வர்த்தியாநின்றுள்ள கயல்களானவை, சுரும்புகள் மதுபாநம் பண்ணுகிறபோதை ஆர்ப்பரவத்தை யநுஸந்தித்து, தன்மேலே விழுகிறனவாகக்கொண்டு பாயாநின்றுள்ள திருநாங்கூரிலே. (கனையித்யாதி) ஆபரணவொலியைச் சொல்லுதல்; செறிந்த வீரக்கழலை யுடையவென்னுதல். (உ) "[illegible] - ஏதத்வ்ரதம் மம" என்கிறபடியே ரக்ஷிக்கைக்கீடாக வீரக்கழலிட்டு அதுக்கீடாக ஸந்நிஹிதனுமாயிருக்கிற உன்னையொழிய வெனக்கபாஸ்ரயமுண்டோ? ... ... (ச)

அரு.—நாலாம்பாட்டு. (முனையித்யாதி) வாலியை யெதிரிடாதே ஒளியம்பாலேயழித்து அவன் தம்பிக் கரசளித்த வளவன்றியே, எதிரம்புகோத்துப்பூசல் தலையிலே வெற்றிபெற்று அவன்தம்பிக் கரசளித்த வபதாநத்தை யநுஸந்தித்து சரணம் புகுகிறாரென்று ஸங்கதி.

அரக்கன் மாளப்பண்ணி என்ன வமைந்திருக்க, "முடிகள் பத்தறுத்து வீழ்த்து" என்று இத்தனை யருளிச்செய்கையாலே தோற்றின துஷ்கரத்தையை யுபபாதிக்கிறார் (தலைகளை யித்யாதி). "ஆங்கனையவற்கு" என்றதுக்கு-அந்த யுத்தரங்கத்தில் நின்ற தம்மோடொத்தவற்கென்று சப்தார்த்தமாய், அதாவது-தாமவனுடைய உடலையு முயிரையும் பிரித்தாப்போலே (௩) "[illegible]-ப்ராணேப்யோ பிகரீயஸீம்" என்னும்படி

(க) ரா-யு-கஎ-கஉ. (உ) ரா-யு-கஅ-௩௩. (௩) ரா-கி-உஎ-௩க.

யான பிராட்டியையும் தம்மையும் பிரித்த ராஜத்ரோஹிக்கென்று கருத்தாய், அத்தை யருளிச்செய்கிருர் (அந்த வித்யாதி). (க) “விபீஷணஸ்து தர்மாத்மா - விபீஷணஸ்து தர்மாத்மா” என்று அவரைக் கொண்டாடி யிருக்க, குற்றந்தோன்ற தத்ஸம்பந்தத்தை முன்னிட்டுச் சொல்லுகை சேருமோ வென்ன வருளிச்செய்கிருர் (அவன்ருனுமித்யாதி). தாம் சரணம்புகுகிறவ ராகையாலே தமக்கு த்ருஷ்டாந்த பூதரிடத்தில் குணந்தன்னைச் சொல்லாரிறே; அவர் கருத்தையே சொல்லவடுக்குமென்று கருத்து. தோஷாநுஸந்தாநமானவழி எங்ஙனே, ஸ்வரூபகதநமாக வொண்ணுதோ வென்ன வருளிச்செய்கிருர் (மஹாராஜரித்யாதி). அபயப்ரதாநாநந்தரம் தத்ஸம்பந்தத்தைச் சொல்லுகைக்கு தோஷாநுஸந்தாநம் விநா சொல்லவொண்ணுதென்று திருவுள்ளம்.

சுரும்புகள்-வண்டுகள். கனையாநின்றுள்ள, கழல்-திருவடிகளை யுடையவென்று கிழருளிச்செய்த பதத்வயத்துக் கர்த்தாந்தரம் (செறிந்தவித்யாதி). ... ... (௪)

மூ.—படவரவுச்சிதன்மேல் பாய்ந்து பன்னடங்கள்செய்து
மடவரல்மங்கை தன்னை மார்வகத்திருத்தினனே
தடவரை தங்கு மாடத் தகு புகழ் நாங்கைமேய
கடவுளே காவளந்தண் பாடியாய் களைகணீயே. (ரு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
படம்	(விரிக்கப்பட்ட)படங்களையுடைய ஞன	இருத்தினனே	நித்யமாக வைத்தவனே!
அரவு	காளியனுடைய	தடம்	விசாலமான
உச்சிதன்மேல்	சிரஸ்ஸில்	வரை	பர்வதங்கள் போன்ற
பாய்ந்து	குதித்து	மாடம்	மாளிகைகள்
பல்நடங்கள்	அநேக விதங்களான நர்த்தநங்களை	தங்கு	தங்காநிற்பதாய்
செய்து	பண்ணி [வளாய்	தகு	தகுதியான
மடவரல்	மடப்பத்தை யுடைய	புகழ்	கீர்த்தியானது
மங்கைதன்னை	நித்யயௌவந முடையளான பெரிய பிராட்டியை	மேய	சேர்ந்திருக்கிற
		நாங்கைகாவளந்தண்பாடியாய்!	
		கடவுளே	ஸர்வாதிகனே!
மார்வகத்து	திருமார்பிலே	களைகண்நீயே. (ரு)	

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (படவரவித்யாதி) மடுவின்கரையிலே சென்று உவப்புத்தட்டி ஆர்த்துக்கொண்டபோது, “ஆர்தான் என்கல

(க) ரா-யு-கஎ-உச.

விருக்கையில் நின்று என்னைத் துரந்துவருகிறவன்" என்று சீறி, படம் விரித்துக்கொண்டு வந்துதோற்றின காளியனுடைய உச்சியிலே இலக்காகப்பாய்ந்து, பரதசாஸ்த்ரத்தில் இத்தைக்கொண்டே இன்னும் வேண்டும் லக்ஷணங்களெழுதிக்கொள்ளலாம்படி பலவகைப்பட்ட கூத்துக்களையாடி. (மடவரல்மங்கைதன்னை) ஆச்ரிதஸம்ரக்ஷணத்துக்கும் அநாச்ரிதஸம்ஹாரத்துக்கு முறுப்பாகப் பிராட்டியோடே நித்யஸம்ச்லேஷமாய்ச் செல்லாநிற்கும்; அன்றியே, அவளோடணைகைக்கீடான ஸௌகுமார்யத்தை யுடையவன்கிடீர் ப்ரதிகூலனான காளியன் தலையிலே பாய்ந்தானென்னுதல். ஆத்மகுணோபேதையாய் நித்ய யௌவந ஸ்வபாவையான பெரியபிராட்டியாரைத் திருமார்விலே வைத்தவனே!

(தடவரையித்யாதி) அவ்வூரில் மாடங்களைக்கண்டால் குலகிரிகள் நீஸ்த்த (ஙீஷ்ட) மாம்படியிருக்குமாய்த்து. அன்றிக்கே, தடவரைபோலே யிருந்துள்ள மாடங்கள் தங்காநிற்பதாய், சொன்னசொன்ன ஏற்றங்களெல்லாம் தகும்படி யிருக்கிற திருநாங்கூரில். (கடவுளே) கடவுளென்று - பரதேவதையென்றபடியாய், ஸர்வாதிகனான ஸர்வேச்வரனே! ஸர்வாதிகனை நீயே ஸந்நிஹிதனுமாயிருக்க நான் வேறொருவரைத் தேடிப்போகவோ? ... ... (௫)

அரு.—அஞ்சாம்பாட்டு. (படவரவித்யாதி) கீழெல்லாம்-ஆச்ரிதர்க்கு விரோதிகளைப்போக்கி ரக்ஷித்தபடி சொன்னார்; அவ்வளவன்றிக்கே, எதிரிட்ட ஜந்துவே சரணமடையும்படி பண்ணி அதுக்கு சரண்யனானையென்று அவ்வபதாநத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு சரணம்புகுகிறாரென்று ஸங்கதி.

அரவானபோதே படமுண்டாயிருக்க, விசேஷித்ததுக்குக் கருத்தருளிச்செய்கிறார் (மடுவித்யாதி). (உவப்புத்தட்டி) ஹர்ஷித்துக்கொண்டு. (துரந்து) தொடர்ந்து. உச்சிமேலென்றதே, "உச்சிதன்மேல்" என்கையாலே அதின் நடுவே யென்று தோற்றி, அதின் பலிதார்த்தம் (இலக்காக) என்றது. ... ... (௫)

மூ.—மல்லரை யட்டு மாளக் கஞ்சனை மலைந்து கொன்று
பல்லரசவிந்து வீழப் பாரதப்போர் முடித்தாய்
நல்லரண் காவின் நீழல் நறை கமழ் நாங்கைமேய
கல்லரண் காவளந்தண் பாடியாய் களைகணீயே. (௬)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மல்லரை	சாணூராதி மல்லவர்கத்தை	அரண்	அழகை (நிழலை) யுடைத்தான
அட்டு	யுத்தம்பண்ணி	காவின்	சோலைகளுடைய
மாள	முடியச்செய்தும்	நீழல்	நிழலிலே
கஞ்சனை	கம்ஸனை	நறை	பரிமளமானது
மலைந்து	எதிரிட்டு	கமழ்	வாஸியாநின்ற
கொன்று	ஸம்ஹரித்தும்	நாங்கை	திருநாங்கூரிலே
பல் அரசு	அநேகக்ஷத்ரியர்களை	மேய	பொருந்தி வர்த்திக்கிற
அவிந்து வீழ	நசித்துப்போம்படியாக	கல்	த்ருடமான
பாரதப்போர்	பாரதயுத்தத்தை	அரண்	ரக்ஷையையுடையனாய்க் கொண்டு
முடித்தாய்	நிறைவேற்றினவனே!	காவளந்தண்பாடியாய்! களைகண் நீயே. (சு)	
நல்	விலக்ஷணமான (நெருங்கிய)		

வ்யா.—ஆறும்பாட்டு. (மல்லரையட்டுமாள) பெரிய கிளர்த்தியோடேவந்து தோற்றின சாணூரமுஷ்டிகாதி மல்லவர்க்கத்தைப் பொருது, இளைப்பித்து விடுகையன்றிக்கே முடியும்படி யழியச்செய்து, மல்லர் முடிந்தார்களென்று கேட்டவநந்தரம், பெரியசீற்றத்தோடே வந்து தோற்றின கம்ஸனை யெதிரிட்டுச் சென்றுகொன்று, இது பருவம் நிரம்புவதற்கு முன்பு செய்த காரியம்; இனிமேல் பருவம் நிரம்பினபின்பு செய்தகாரியம் சொல்லுகிறது.(பல்லரசித்யாதி) துர்வர்க்கமடையக்கூடு கொண்டதாய்த்து, துர்யோதநாதிகளோடே க்ஷத்ரியரென்று பேர்பெற்றாரடங்கலும் முடிந்துபோம்படியாக பாரதஸமரத்தை நடத்தி பூபாரத்தைப் போக்கினவனே!

(நல்லரணித்யாதி) செறிந்த நிழலையுடைத்தான சோலைநிழலிலே (க)"ஸர்வகந்த:-ஸர்வகந்த:" என்கிறவஸ்து நித்யவாஸம் பண்ணுகிற தேசமென்று தோற்றும்படி மிக்க பரிமளத்தையுடைத்தா யிருக்கிற திருநாங்கூரில். (கல்லரண்) இவருடைய உபாயம் ஸுரக்ஷிதமாகப்பெற்றதாய்த்து. ஸுரக்ஷிதமான உபாயத்தைவிட்டு வேறேயொன்றைத் தேடிப்போகவோ? ... ... (சு)

அரு.—ஆறும்பாட்டு. (மல்லரையித்யாதி) ஒரு காளியரக்ஷணம் மாத்ரமன்றியே,பொறைக்கு உவாத்தாய் குற்றங்களைக்காட்டக்கடவளல்லாத ஸர்

(க) சாந்தோ-கூ-கச.

வம் ஸஹைக்கும் பொறுக்கவொண்ணாதபடி ஸ்வாமித்ரோஹிகள்மிக்கபடி யாலே தானே சென்று முறையிட்ட பூமிக்காக வந்து பிறந்து, இளம்பரு வமே பிடித்துச்செய்த வபதாநங்களைச் சுருக்கி யநுஸந்தித்துக்கொண்டு, "கண்ணனே களைகண்" என்றத்தை ஸ்த்திரீகரித்து சரணம் புகுகிறாரென்று ஸங்கதி.

நல்லவரணுயிருக்கிற காவினுடைய நிழலில், நிறை-பரிமளமானது, கமழாநின்றுள்ள நாங்கையென்று சப்தார்த்தமாய், தாத்பர்ய மருளிச் செய்கிறார் (செறிந்த வித்யாதி). ... ... (௬)

மூ.—மூத்தவற்கரசுவேண்டி முன்பு தூதெழுந்தருளி
மாத்தமர் பாகன்வீழ மதகரி மருப்பொசித்தாய்
பூத்தமர் சோலையோங்கிப் புனல் பரந்தொழுகு நாங்கைக்
காத்தனே காவளந்தண் பாடியாய் களைகணீயே. (௭)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மூத்தவற்கு	பெரியோரான தர்ம புத்ரனுக்கு	மருப்பு	கொம்பை
அரசுவேண்டி	ராஜ்யத்தை (கொடுக்க) இச்சித்து	ஒசித்தாய்	முறித்தவனே!
முன்பு	முதலிலே	பூ அமர்	பூக்கள்நிறைந்த
தூதுஎழுந்தருளி	தூதுபோயும்	சோலை	சோலைகள்
மாத்து	ஆனையின்மேல்	ஓங்கி	உயர்ந்து
அமர்	பொருந்தியிருக்கிற	புனல்	ஜலமானது
பாகன்	ஆனைக்காரன்	பரந்து	(அச்சோலையைச் சுற்றி) வ்யாபித்து
வீழ	விழுந்து முடியும்படி	ஒழுகும்	பாயாநின்ற
மதம்	கொழுப்படைந்த	நாங்கைக்காவளந்தண்பாடியாய்!	
கரி	குவலயா பீடத்தினுடைய	காத்தனே	ரக்ஷகனே!
		களைகண் நீயே.	(௭)

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (மூத்தவற்கித்யாதி) "ப்ராப்தனானவனிருக்க அப்ராப்தன் தலையிலே முடியை வைக்கவொண்ணாது,ஜ்யேஷ்டனானவனுக்கு ராஜ்யம்வேணும்" என்று அதுக்காக முன்பு தூது போயருளி. த்ருதராஷ்ட்ரன் ஜ்யேஷ்டனாயிருக்கச்செய்தே ராஜ்யம் பண்ணுகைக்கு யோக்யதையில்லாதபடி அவயவத்திலே வைகல்யம் பிறந்திருக்கையாலே பாண்டு ராஜ்யம் பண்ணிப்போந்தான், அவனு

டைய வநந்தரத்திலே "எங்களதிறே ராஜ்யம்" என்று தாங்கள் பண்ணத் துடங்கினார்கள். "அங்ஙன் மர்யாதாபங்கம்பண்ணவொண்ணாது, பிதாவினுடைய ராஜ்யம் புத்ரன் பண்ணவேணும்" என்று அதுக்காகத் தூதெழுந்தருளினான். (மாத்தமரித்யாதி) தான்முடிந்தாலும் ஆனைக் கழுத்திலிருப்பு இளகாதபடி அதிலே மிகவும் பொருந்தினபாகனானவன் விழுந்து முடிந்துபோம்படி, மதமுதிதமாயிருந்துள்ள குவலயாபீடத்தின் கொம்பை அநாயாஸேந முறித்தாய்!

(பூத்தமரித்யாதி) மிக்க பூக்களையுடைத்தாய் ஓங்கியிருந்துள்ள சோலையும், அத்தை வளர்க்கைக்கிடான ஜலமும் பரந்துபாயாநின்றுள்ள திருநாங்கூரில். (காத்தனே) (க) ‹‹ஸ்ர்வ்ஸ்ய ஶரணம் - ஏதத்வ்ரதம் மம''என்கிறபடியே-இத்தையடைய ரக்ஷிக்கைக்காகக் காவல்பூண்டிருக்கிறவனே! (காவளமித்யாதி) ரக்ஷிக்கக்கடவதாக ஏறிட்டுக்கொண்டு அஸந்நிஹிதனாயிருக்கை யன்றிக்கே, திருக்காவளம்பாடியிலே ஸந்நிஹிதனான நீயே எனக்கு ரக்ஷகனாகவேணும். ... ... (எ)

அரு.—ஏழாம்பாட்டு. (மூத்தவற்கித்யாதி) பாரதப்போர் முடிக்கைக்கு முன்செய்த ஆஶ்ரித பாரதந்த்ர்யத்தையும், மல்லரை யட்டதுக்கு முன்பான குவலயாபீட நிரஸநத்தால் தோற்றின விரோதி நிவர்த்தகத்வத்தையு மநுஸந்தித்து சரணம் புகுகிறாரென்று ஸங்கதி.

மூத்தவரான பாண்டுபுத்ரற்கு ராஜ்யம்வேண்டி என்று சப்தார்த்தம் விவக்ஷித்தருளிச் செய்கிறார் (ப்ராப்தனானவனிருக்க வித்யாதி). பாண்டு மகனாகையாலே ப்ராப்தனென்று கருத்து. த்ருதராஷ்ட்ரனன்றோ பாண்டுவுக்கு மூத்தவன், அவன் ஸந்ததிக்கு ப்ராப்தியில்லையோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (த்ருதராஷ்ட்ர னித்யாதி). "மா" என்று-ஆனையாய், "அத்து"-ஸப்தம்யர்த்தத்திலேயாய், ஆனையிலமர்ந்த பாகனென்றாய், பாகனானபோதே ஆனையின் மேலிராநே, இங்ஙன் விசேஷித்ததுக்குக் கருத்தென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (தானித்யாதி). (இளகாதபடி) நழுவாதே. (எ)

மூ.—எவிளங் கன்னிக்காகி யிமையவர்கோனைச் செற்றுக்
காவளம் கடிதிறுத்துக் கற்பகங்கொண்டு போந்தாய்
பூவளம் பொழில்கள் சூழ்ந்த புரந்தரன் செய்த நாங்கைக்
காவளம்பாடி மேய கண்ணனே களைகணீயே. (அ)

(க) ரா-யு-க அ-௩௩.

பதம்.	உரை.
ஏவு	யுத்தத்திலே
இளங்கன்னிக்காகி	பாலையான ஸத்யபாமைக்காக
இமையவர்கோனை	தேவேந்த்ரனை
செற்று	நிரஸித்து
கா	தோட்டத்தினுடைய
வளம்	அழகை
கடிது	சீக்ரமாக
இறுத்து	அழியச்செய்து
கற்பகம்	கற்பகவ்ருக்ஷத்தை
கொண்டு போந்தாய்	கொண்டுவந்தவனே!
வளம்	ஸுந்தரமான
பூ	புஷ்பங்களையுடைய
பொழில்கள்	சோலைகளாலே
சூழ்ந்த	சூழப்பட்டதாய்
புரந்தரன்	இந்த்ரனாலே
செய்த	நிர்மிக்கப்பட்டதான

நாங்கை காவளம்பாடி மேயகண்ணனே களைகணீயே! (அ)

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. (ஏவிளங்கன்னியித்யாதி) ஏவிலே-யுத்தத்திலே; (இளங்கன்னிக்காகி) எல்லாம்பட்டும் அபேக்ஷிதம்செய்து கொடுக்க வேண்டும்படியிருக்கிற ஸ்ரீஸத்யபாமைப் பிராட்டிக்காகவென்னுதல்; அன்றிக்கே, சசி (ஸ்ரீ) யும் ஸத்யபாமைப்பிராட்டியுங்கூடவிருக்கச்செய்தே கல்பக வ்ருக்ஷத்தின் பூ வந்ததாய், அத்தை அவள் கையிலேவாங்கி, தேவஸ்த்ரீயான வபிமாநம்தோற்ற, "நீங்கள் மநுஷ்யரிறே, உங்களுக்கிதுபொருந்து, தலைநோம்" என்றுப்போலே சில அநாதரோக்திகளைப்பண்ண, அநந்தரம் அவளும்போந்து "இப்படிசெய்தாள்" என்ன, "நீயிப்போதே அந்த கல்பகவ்ருக்ஷத்தைக் கொடுவந்து என்முற்றத்திலே நட்டுத்தரவேணும்" என்று அவளேவ என்னவுமாம். (இமையவர்கோனைச்செற்று) தேவஜாதிகளுக்கெல்லாம் நியாமகனாயிருக்கிற இந்த்ரனை யழியச்செய்து, சோலையழகைச் சடக்கென வழியச்செய்து, கல்பகவ்ருக்ஷத்தைக் கொண்டுபோந்தாய்.

(பூவளமித்யாதி) தர்சநீயமான பூக்களையுடைத்தான பொழிலாலே சூழப்பட்ட இந்த்ரனேற்றின திருநாங்கூரில். ஸ்வர்க்கத்திலுண்டான வேண்டப்பாடு பூமிக்குமுண்டாகவேணும் என்று அக்கட்டளையிலே இந்த்ரனாலே சமைக்கப்பட்டது திருநாங்கூரென்று சொல்லக்கடவது. அன்றப்படி ஸத்யபாமைப்பிராட்டிக்குதவினது, எல்லார்க்குமொக்க உதவுகைக்காகத் திருக்காவளம்பாடியிலே வந்து ஸந்நிஹிதனான நீயே ரக்ஷகனாகவேணும். ... ... (அ)

அரு.—எட்டாம்பாட்டு. (ஏவிளமித்யாதி). பூமிப்பிராட்டி இரக்க பூபாரநிரஸநார்த்தமாக அவதரித்து ஆஸ்ரித பரதந்த்ரனாய்ப் பல்லரசவிந்து வீழப்பண்ணின வனவன்றியே, ஸ்ரீஸத்யபாமைப் பிராட்டிக்காக தேவர்களுடைய துர்மாநத்தைப் போக்கினாய்! நீயே ரக்ஷகனாகவேணுமென்று சரணம் புகுகிறாரென்று ஸங்கதி.

"ஏவிளங்கன்னி" என்றவிடத்தில் வகாரம் குறைந்திருக்கிறதாய்த் திருவுள்ளம்பற்றி யருளிச்செய்கிறார் (அன்றிக்கே யித்யாதி). (அழியச்செய்து) என்றது-கர்வபங்கம் பண்ணியென்றபடி.

பாரிஜாதத்தைக் கொடுத்தாப்போலே ஆஸ்ரித பாரிஜாதத்தைக் கொடுக்கவந்தாயென்று ப்ரக்ருதோபயோகத்தைக் காட்டுகிறார் (அன்றப்படியித்யாதி.) ... ... (அ)

மூ.—சந்தமாய்ச் சமயமாகிச் சமயவைம்பூதமாகி
அந்தமா யாதியாகி யருமறை யவையு மானாய்
மந்தமார் பொழில்கடோறும் மடமயிலாலு நாங்கைக்
கந்தமார் காவளந்தண்பாடியாய் களைகணீயே. (௯)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
சந்தமாய்	ச(஛)ந்தஸ்ஸுக்கு நியாமகனாய்	அரு	அர்த்தமறிவதற்கு அஶக்யமான
சமயமாகி	(அந்த சந்தஸ்ஸுக்களுடைய ஆறெழுத்து எட்டெழுத்தென்கிற) வ்யவஸ்தைக்கு நியாமகனாய்	மறையுமானாய்	வேதங்களுக்குநிர்வாஹக னானவனே!
		மந்தம்	மந்தார வ்ருக்ஷங்கள்
		ஆர்	நிறைந்திருக்கிற
		பொழில்கள் தோறும்	சோலைகளெங்கும்
சமயம்	வ்யவஸ்திதஸ்வபாவங்களான	மடம்மயில்	மடப்பத்தை யுடைய பெண் மயில்களானவை [ற
ஐம்பூதமாகி	பஞ்ச பூதங்களுக்கு நியாமகனாய்	ஆலும்	நர்த்தநம் பண்ணுகின்
அந்தமாய்	லயத்துக்குக் காரணபூதனாய் [பூதனாய்	நாங்கை	திருநாங்கூரிலே
		கந்தம் ஆர்	பரிமளம் மிக்கிருந்துள்ள
ஆதியாகி	ஸ்ருஷ்டிக்குக்காரண		
அவை	அவ்வர்த்தங்களை ப்ரதிபாதிக்கிற		காவளந்தண் பாடியாய் களைகண்நீயே. (௯)

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (சந்தமாய்) ச (ஸ்) ந்தஸ்ஸுக்கு நியந்தாவாய். (சமயமாகி) இன்னதனை அக்ஷரங்கள் கூடினது அநுஷ்டுபு, த்ருஷ்டுபு, ஜகதி என்றுப்போலே சொல்லப்படுகிற இந்த வ்யவஸ்த்தைக்கு நியாமகனாய். (சமயவைம்பூதமாகி) எல்லாவற்றுக்குமடியாய் வ்யவஸ்த்தித ஸ்வபாவமான ப்ருதிவ்யாதி பூதபஞ்சகத்துக்கும் நியாமகனாய். (அந்தமாய்) இவ்வருகுண்டான கார்யவர்க்கமடைய அழிந்து கிடந்தவன்று, (க)"ஸதே-ஸதேவ" என்கிறபடியே இவையடங்கத் தன் பக்கலிலே லயித்துத் தானொருவனுமே என்னும்படி யிருக்குமவனுமாய்; இவற்றையடங்க விபக்தமாக்கிக் கார்யங்கொள்ள நினைத்தவன்றைக்கு, அப்படி கார்யங்கொள்ளலாம்படி இவற்றுக்கடங்கலும் காரணபூதனுமாய். ஆத்யந்தங்களுக்கு நியாமகனையென்றபடி. (அருமறையவையுமானாய்) இப்படி கார்யாவஸ்த்தமாயும் காரணாவஸ்த்தமாயும் போருகிறது ப்ரஹ்மமொன்றுமே என்று வேதங்களாலே ப்ரதிபாதிக்கப்படுமவனுமாய். (மந்தமார்)‡ (மந்தாரமார்ந்த) பொழில்களெங்கும் பேடைமயிலானது ஆலியாநின்றுள்ள திருநாங்கூரில். (கந்தமார்) (உ) "ஸர்வகந்தஃ - ஸர்வகந்தஃ" என்கிறவஸ்து நித்யவாஸம்பண்ணுகிற தேசமென்று தோற்றும்படி யிருக்குமாய்த்து, (களைகணீயே) இப்படி நிரதிசயபோக்யனான நீயே ரக்ஷகனாகவேணும். ... ... (௯)

அரு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (சந்தமித்யாதி). சரணாகதிக் கபேக்ஷிதங்களான சரண்யனானவனுடைய விரோதி நிரஸந அபேக்ஷித பலப்ரதத்வங்களுக்கு உபயுக்தங்களான வப்தாநங்களாலே - கார்யாபாதக குணங்களையும், "காவளம்பாடி மேயகண்ணனே" என்கையாலே-ஸௌகர்யாபாதக குணங்களில் ஸௌலப்யத்தையு மருளிச்செய்தாராய், இப்பாட்டில்-நிகரில் புகழான வாத்ஸல்யத்தை யநுஸந்திக்கைக்காக, தத்கார்யமான ஸர்வாந்தராத்மதையை யநுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

"அந்தம்" நாசமாய், "ஆதி" உத்பத்தியாய், அதுக்கு நியாமகனானபடியை யருளிச்செய்கிறார் (இவ்வருகுண்டான வித்யாதி). "மந்தம்" என்று - மந்தாரவ்ருக்ஷமாய், "ஆர்தல்" மிகுதியாய், அருளிச்செய்கிறார் (பொழில்களித்யாதி). ... ... (௯)

மூ.—மாவளம்பெருகி மன்னு மறையவர் வாழு நாங்கைக்
காவளம்பாடிமேய கண்ணனைக் கலியன் சொன்ன

(க)சாந்தோ-௬-உ-க. ‡குண்டலிதம் ப்ரக்ஷிப்தம். (உ)சாந்தோ-௩-௧௪-உ.

பாவளம் பத்தும் வல்லார் பார்மிசை யரசராகிக்
கோவிளமன்னர் தாழக் குடை நிழல் பொலிவர்தாமே. (௧௦)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மாவளம்	பெரியஸம்பத்தானது	வளம்	அழகியதான
பெருகி	வ்ருத்தியடைந்து	பாபத்தும்	பாசுரங்கள்பத்தையும்
மன்னும்	பொருந்தியிருக்கிற	வல்லார்	அப்யஸிக்க வல்லவர்கள்,
மறையவர்	ப்ராஹ்மணோத்தமர்	பார்மிசை	பூமியிலே
வாழும்	ஸுகமாகவர்த்திக்கிற	அரசராகி	ராஜாக்களாயிருந்து,
நாங்கை	திருநாங்கூரிலே	கோ	பூமியில் [லும்
காவளம்பாடி	திருக்காவளம்பாடி என்னும் திவ்யதேசத்திலே [ற	இளமன்னர்	யுவராஜாக்க ளடங்க
மேய	பொருந்தி வர்த்திக்கி	தாழ	கீழ்ப்படும்படியாக
கண்ணனை	க்ருஷ்ணன் விஷய	குடைநிழல்	குடையின்நிழலிலே
கலியன்	ஆழ்வார் [மாக	பொலிவர்	ஸம்ருத்தரா யிருப்பர்கள். (௧௦)
சொன்ன	அருளிச்செய்ததாய்,		

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (மாவளமித்யாதி) நிரவதிகமான ஸம்பத்து மேன்மேலன் கரை புரண்டு அதொருநாள்வரையிலே மாறுகையன்றிக்கே நித்யமாய்ப்போருகிற ப்ராஹ்மணர் வேதார்த்தபூதனை ஸர்வேஶ்வரனைக் கண்ணாலேகண்டு வாழாநின்றுள்ள திருநாங்கூரில் திருக்காவளம்பாடியிலே வந்து நித்யவாஸம்பண்ணுகிற க்ருஷ்ணனை க்ருஷ்ணாவதாரம் பரதசையோடொக்கச் சொல்லலாம்படியிறே இங்குத்தை ஸௌலப்யம். "ஆழ்வாரருளிச்செய்த விது தன்னை வாயாலே சொல்லுமது தானே ப்ரயோஜநமாகப்போரும்" என்னும்படி நல்ல ச(ஃ)ந்தஸ்ஸையுடைத்தான இப்பத்தையும் வல்லவர். பாவளமென்றது-பாவினமென்றபடி. பாவளம் பத்தும் வல்லார் பூமியிலே அரசராகி. (கோவிளமன்னர் தாழவித்யாதி) "மோக்ஷத்தை ப(ஃ)லமாகச் சொல்லில் அதிகாரிகளைக் கிடையாது" என்று, "அபிமதஸாதநமென்னவே கற்பார்கள், பின்னை மோக்ஷத்திலே கொடுபோய் மூட்டுகிறோம்" என்று, ஐஶ்வர்யத்தை ப(ஃ)லமாகச் சொல்லிற்று. ... (௧௦)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

அரு.—பத்தாம்பாட்டு. (மாவளமித்யாதி). "பாவளம்" - வளமான பா - அழகிய சந்தஸ்ஸென்று திருவுள்ளம்பற்றி, அழகின்படியை யருளிச் செய்கிறார் (ஆழ்வாரித்யாதி). "வளம்" என்று-ஸம்ருத்தியாய், ‡ இனம் முற்றின ஸம்ருத்தியாக வர்த்தாந்தர மருளிச்செய்கிறார் (பாவளமென்ற தித்யாதி). ... ... (௧௦)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

—oo:o:oo—

நாலாம்பத்து ஆறாந்திருமொழி முடிந்தது.

—oo:o:oo—

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

நாலாம்பத்து - ஏழாம் திருமொழி

கண்ணார்கடல் ப்ரவேசம்.

வ்யா.— "காவளம்பாடிமேய கண்ணனே களைகணீயே" என்று சரணம்புக்கவிடத்திலும், ஸம்ஸாரத்திலே சப்தாதிவிஷயங்கள் நடையாடுகிற விடத்தில் தம்மையிருக்கக்கண்டார்; (௧) "ప్రియంజనమపశ్యన్తీం పశ్యన్తీం రాక్షసీగణమ్ । స్వగణేన మృగీం హీనాం శ్వగణైరావృతామివ- ப்ரியஞ் ஜந மபஶ்யந்தீம் பஶ்யந்தீம் ராக்ஷஸீகணம்! ஸ்வகணேந ம்ருகீம்ஹீநாம் ஶ்வகணைராவ்ருதாமிவ" என்னும்படியே - இழக்கிறது - நித்ய ஸூரிகளோடேகூட விருக்கிறவிருப்பையும், பெறுகிறது - சப்தாதி விஷயங்களையும் அவற்றுக்குப்பணிசெய்து திரிகையுமாயிராநின்றது. "நீ அசக்தனாயிருந்து என்னபிமதமிழக்கிறேனன்று, நீசக்தனாயிருக்க நானிழப்பதே!" என்ன; "உனக்கபிமதமேது"? என்ன; த்வத்ப்ராப்தி விரோதியான ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தை யறுத்துத் தரவேணுமென் கிறார். ... ... *

அரு.—கண்ணார் கடலின்ப்ரவேசம்.— "கண்ணனே களைகணீயே" என்று சரணம் புக்காராகில் இனி அநிஷ்ட நிவ்ருத்தி பூர்வ கேஷ்டப்ரா ப்தி பண்ணிக் கொடுக்கை அவன் கார்யமாயிருக்கத்தானே செய்யாநே, "இடரைக் களையாயே" என்று இவர் ப்ரார்த்திப்பானென்னென்கிற சங்

(௧) ரா-ஸு-கு-௨௪. ‡ இது ஸந்திக்தம்.

கையிலே; வ்ருத்த வர்த்திஷ்யமாண கதந பூர்வகம் ஸங்கதியை யருளிச்செய்கிறார் (காவளமித்யாதி). இவ்வாழ்வார், (க) வாடி துடங்கி திருமந்த்ரத்தைப் பெற்ற ஹர்ஷத்தாலே, ததர்த்தாநு ஸந்தாந பூர்வகமாகத் திருப்பிரிதி முதலாய் திருமலைநடுவாகத் திருநாங்கூரளவும் தமக்கு ப்ராப்யதயா திருவுள்ளம் பற்றியும், இத்திருப்பதிகளில் மண்டின ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களையே ப்ராப்யமாக வெண்ணியும், திருவுள்ளத்தைக் குறித்து மற்றும் ஸம்ஸாரிக ளறியும்படி உபதேசித்துக்கொண்டுவந்தவர், பதறி, திருக்காவளம்பாடியிலே ஒருகால் சொன்னப்போலே ஒன்பதின்கால் சரணம்புக்கு, அவன் (க) "மாமேகம் சரணம்வ்ரஜ-மாமேகம் சரணம்வ்ரஜ" என்ற வர்த்தத்தை அவன் திருவுள்ளத்திலே படுத்த; அவனும், ஸர்வஜ்ஞனாகிலும் இவர்பாசுரம்கேட்டு உகக்குமவனாகையாலே, "இத்தனைநாளும் திவ்யதேசங்களிலே மண்டியிருந்த உமக்கு வேறு அபிமதமேது" என்னும் ப்ரஸ்நரூபத்தாலே (க) "ஸர்வபாபேப்யோமோக்ஷயிஷ்யாமி - ஸர்வபாபேப்யோமோக்ஷயிஷ்யாமி" என்ற வர்த்தத்தை இவரையிட்டு வெளியிடப் பண்ணுகிறானென்று திருவுள்ளம். ... . (க)

மூ.—கண்ணார் கடல்போல் திருமேனி கரியாய்
நண்ணார் முனை வென்றி கொள்வார் மன்னு நாங்கூர்த்
திண்ணார் மதிள்சூழ் திருவெள்ளக்குளத்து
ளண்ணா வடியே னிடரைக் களையாயே. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கண் ஆர்	இடமுடைத்தான	திண் ஆர்	த்ருடமான
கடல்போல்	ஸமுத்ரம்போன்ற(அழகையும் காம்பீர்யத்தையுமுடைய)	மதிள்	ப்ராகாரங்களாலே
		சூழ்	சூழப்பட்ட
		திருவெள்ளக் குளத்துள்	திருவெள்ளக் குளமென்கிற திவ்யதேசத்தி லெழுந்தருளியிருக்கிற [வனே!
திருமேனி	திவ்ய விக்ரஹத்தையுடையனை		
கரியாய்	கண்ணனே!		
நண்ணார்	சத்ருக்களுடைய	அண்ணா	நிருபாதிக பந்துவான
முனை	யுத்தத்திலே	அடியேன்	அநந்யகதியான அடியேனுடைய
வென்றிகொள்வார்	(சத்ருக்களை) ஜயிக்க வல்லரான ப்ராஹ்மணோத்தமர் [கிற	இடரை	துக்கங்களை (ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தை)
மன்னு	நித்யவாஸம் பண்ணு	களையாய்	அறுத்துத்தரவேணும்.
நாங்கூர்	திருநாங்கூரில்,		

(க) க-க-க. (உ) கீதை-கஅ-சுசு.

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (கண்ணாரித்யாதி) இவ்வடிவையநுபவிக்கையை யிழக்கப்போமோ. வைத்த கண் வாங்கப் போகாதபடியான, கடல்போலேயிருக்கிற திருமேனியை யுடையவனே! அன்றிக்கே, இடமுடைத்தான கடல்போலே யிருந்துள்ள திருமேனியை யுடையவனே என்றுமாம். ஒருகால், அழகிலே, ஒருகால், காம்பீர்யஸ்வபாவத்திலே. — (நண்ணார்முனைவென்றிகொள்வார் மன்னுநாங்கூர்) சத்ருக்களுடைய யுத்தத்திலே முதுகு காட்டாதே வென்றிகொண்டல்லது மீளாதவர்கள் மன்னுகிற திருநாங்கூர். (திண்ணார்மதிளித்யாதி) பயப்ரஸங்கமில்லாத தேசத்திலே யிருக்கிற திருபாதிகபந்துவே! (அடியேன்) புறம்பு புகலுண்டென்றிருக்கிலன்றோ ஆறியிருக்கலாவது; அநந்யகதியாயிருக்கிற என்னிடரைக் களையாய். ... ... (க)

அரு.—முதற்பாட்டு. (கண்ணாரித்யாதி). இத்தால் காம்பீர்யம் தோற்றுமென்று திருவுள்ளம்; இப்போது நான் "களைகணீயே" என்னச்செய்தேயும் நீ கம்பீரனாயிருக்கையாலே உன்திருவுள்ள மறியப்போகிறதில்லை, அடியேனிடரைக் களையாயே என்கிறாரென்று தாத்பர்யம்.... (க)

மூ.—கொந்தார் துளவ மலர் கொண்டணிவானே
நந்தாத பெரும் புகழ் வேதியர் நாங்கூர்ச்
செந்தாமரை நீர்த் திருவெள்ளக்குளத்து
ளெந்தா யடியே னிடரைக் களையாயே. (உ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கொந்து ஆர்	பூங்கொத்துக்கள் நிறைந்திருக்கிற	வேதியர்	ப்ராஹ்மணோத்தம ருடைய
துளவம்	திருத்துழாயினுடைய	நாங்கூர்	திருநாங்கூரில்,
மலர்கொண்டு	புஷ்பங்களை மாலையாகக்கட்டி	செந்தாமரை	செந்தாமரைப் பூக்களையுடைய
அணிவானே	(திருமுடியில்) சாத்தியருளுமவனே!	நீர்	தடாகங்கள் சூழ்ந்த
நந்தாத	அழிவில்லாத	திருவெள்ளக் குளத்துள்	திருவெள்ளக் குளத்தி லெழுந்தருளி யிருக்கிற
பெரும்	அபரிச்சிந்நமான	எந்தாய்	என்னுடைய ஸ்வாமியே!
புகழ்	கீர்த்தியையுடைய		அடியேனிடரைக் களையாயே. (உ)

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (கொந்தாரித்யாதி) ரக்ஷணத்துக்கு வளையம்வைத்திருக்கிறுயே. திருக்குழலில் ஸ்பர்சத்தாலே கொந்தாரா நின்றுள்ளதுளவமலரை யணிந்தவனே! (நந்தாத பெரும்புகழித்

யாதி) விச்சேதியாதே ஸாவதியன்றிக்கே யிருந்துள்ள புகழையுடைய ப்ராஹ்மணருடைய திருநாங்கூர். அவ்வூரிலுள்ளார்படி யுனக்கு வேண்டாவோ வென்கை. (செந்தாமரைநீரித்யாதி) திருமேனிக்கும் அவயவசோபைக்குமொப்பாயிராநின்றது ஊரில்பொய்கையில்நீரும் தாமரையும். ... ... (உ)

அரு.—இரண்டாம்பாட்டு. (கொந்தாரித்யாதி) அவன் திருமேனியழகை யிழக்கமாட்டாதே "அண்ணா வடியேனிடரைக் களையாய்" என்னச் செய்தேயும், இவர் இன்னும் சொல்லும் வார்த்தை கேட்கவேணுமென்றிருக்க; இவர், நீரக்ஷணத்துக்குத் தனிமாலையிட்டு ஆச்ரிதரக்ஷணத்தால் புகழ்படைத்தார் நடுவேயிருக்கிறாயே என்று சொல்லுகிறாரென்றுஸங்கதி.

(புகழை) என்றது-ஆச்ரித ரக்ஷணத்தால் வந்த கீர்த்தியை என்றபடி.

மூ.—குன்றால் குளிர் மாரி தடுத்துகந்தானே
நன்றாய பெரும்புகழ் வேதியர் நாங்கூர்
சென்றார் வணங்கும் திருவெள்ளக்குளத்துள்
நின்றாய் நெடியா யடியேனிடர் நீக்கே. (௩)

பதம்.	உரை.
குன்றால்	கோவர்த்தந மலையை யெடுத்து
குளிர்மாரி	வவ்வலிடப் பண்ணுவதான மழையை
தடுத்து	நிரோதித்து
உகந்தானே	ஸந்தோஷித்தவனே!
நன்றாய	விலக்ஷணமான
பெரும்புகழ் வேதியர் நாங்கூர்,	
சென்றார்	போமவர்களெல்லாரும்
வணங்கும்	ஆச்ரயியாநின்ற
திருவெள்ளக்குளத்துள்	திருவெள்ளக்குளத்திலே
நின்றாய்	எழுந்தருளியிருக்குமவனே!
நெடியாய்	அபரிச்சிந்ந ஸ்வரூபகுணாதிகளையுடையவனே!
அடியேனிடர்	அடியேனுடைய துக்கத்தை
நீக்கு	போக்கியருளவேணும். (௩)

வ்யா,—மூன்றாம்பாட்டு. (குன்றாலித்யாதி) இன்னத்தாலே இன்னத்தைக் காப்பதென்னும் நியதியில்லை. மலையைக் குடையாகக் கொண்டு மழையைக்காத்து, "இவற்றுக்குறுப்பாகப்பெற்றோம்!" என்று உகந்தவனே! மழையிலகப்பட்ட இடையரிடருக்கும் என்னிடருக்கும் வாசிபார்த்துக்கொள்ளாய். (நன்றாயவித்யாதி) ஸர்வேச்வரனுக்கு ஹேயப்ரத்யநீகமாய் கல்யாணைகதாநமான புகழாயிருக்கும்; அப்படியே அவ்வூரில் ப்ராஹ்மணர் புகழும்.

(சென்றார்வணங்குமித்யாதி) (க) “யதார்ஹம் கேசவே வ்ருத்திமவசா: ப்ரதிபேதிரே - யதார்ஹம் கேசவே வ்ருத்தி மவசா: ப்ரதிபேதிரே” துர்யோதநன், பாண்டவர்கள்பக்கல் பக்ஷபாதத்திலே க்ருஷ்ணன் வாரா நின்றானென்று, தானும் தன்னுடைய பரிகரமுமாக ஒப்பித்துக் கொண்டிருந்து, ஒருத்தனெழுந்திருத்தல் வணங்குதல் செய்யக்கடவ தன்றென்று வ்யவஸ்த்தை பண்ணிக்கொண்டிருக்க, தந்தாம்வசமன்றிக்கே வணங்கினார்கள். சருகெல்லாம்கூடி “காற்றடித்தால் பறக்கக்கட வோமல்லோம்” என்று பண்ணும் வ்யவஸ்த்தைபோலேயிறே சேஷி முன்பு சேஷபூதர் “அநுகூலிக்கக் கடவோமல்லோம்” என்னும் வ்ய வஸ்த்தை; அப்படியே, சென்றாரெல்லாரும் வணங்காநின்ற திருவெ ள்ளக்குளத்துள்நின்றாய். (நெடியாய்) ஸ்வரூப ரூபகுணங்களா லெல் லை காணவொண்ணாதவனே! (அடியேனிடர்நீக்கே) இரண்டுதலையு மொக்க ஆற்றாமை யுண்டாகிலன்றோ ஆறியிருப்பது. ... (௩)

அ௫.—மூன்றாம்பாட்டு. (குன்றாலித்யாதி) நான் ரக்ஷணத்துக்குத்தனி மாலை யிட்டிருந்தமை நீரென்கொண்டு சொல்லுகிறீரென்னவருளிச் செய் கிறாரென்று ஸங்கதி.

இவ்வபதாநத்தை யிங்குச் சொன்னதுக்கு உட்கருத்தருளிச்செய்கி றார் (மழையிலித்யாதி).

(ஆறியிருப்பது) என்றது - அடியேனாறியிருப்பதென்றபடி. (௩)

மூ.—கானார் கரி கொம்ப தொசித்த களிறே
நாநாவகை நல்லவர் மன்னிய நாங்கூர்
தேனார் பொழில்சூழ் திருவெள்ளக்குளத்து
ளானா யடியேனுக் கருள் புரியாயே. (௪)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கான்	காட்டிலே	களிறே	மத்தகஜமே!
ஆர்	பருவம் நிரம்பியிருக் கிற (எப்போதும் காட்டிலே ஸஞ்சரி யாநின்ற) [டைய	நாநாவகை	எல்லாப்ரகாரங்களா லும் பரிபூர்ணமாயி ருக்கிற
கரி	குவலயாபீடத்தி னு	நல்லவர்	வைலக்ஷண்யத்தை யுடைய ஸத்புருஷர் கள் [ற
அது கொம்பு	அப்படி பெருமை பொருந்திய கொம் [பை	மன்னிய	பொருந்தி வர்த்திக்கி
ஒசித்த	முறித்த	நாங்கூர்	திருநாங்கூரிலே,

(க) பாரதம்.

தேன் ஆர் - வண்டுகள் நிறைந்த பொழில் - சோலைகளாலே சூழ் - சூழப்பட்ட திருவெள்ளக் குளத்துள் - திருவெள்ளக்குளத்தி லெழுந்தருளி யிருக்கிற	ஆனாய் - மத்தகஜம் போன்றவனே! அடியேனுக்கு அடியேனிடத்தில் அருள்புரியாய் க்ருபைபண்ணியருளவேணும். (௬)

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (காணார்கரியித்யாதி) (க)"பொற்றையுற்ற முற்றல்யானை" என்னும்படியே - புகும் வயஸ்ஸெல்லாம் காட்டிலே புக்கு மனிச்சரோடே முகம்பழகாதே யிருக்கிற ஆனையினுடைய கொம்பை முறித்தகளிறே! ஒருமத்தகஜம் ஓரானையின் கொம்பை முறித்தது.

(நாநாவகையித்யாதி) ஜந்மத்தால், வ்ருத்தத்தால், ஜ்ஞாநத்தால், ஆண்பிள்ளைத்தனத்தால், எல்லாவற்றாலும் கரைபுரண்டுவருகிற நன்மையையுடையவர்கள் மன்னுகிற திருநாங்கூர். (தேனாரித்யாதி) வண்டுகளார்ந்த பொழில் சூழ்ந்திருந்துள்ள திருவெள்ளக்குளத்தானாய்! செல்லநின்றதுவும் வரநின்றதுவு மாகர்ஷகமாயிருக்கைக்கும், கிட்டினார் குற்றம் காணக் கண்ணிட்டிருக்கும்படியாலேயும், (ஆனாய்) என்கிறார் அடியேனுக்கருள்புரியாயே. ... ... (௬)

அரு —நாலாம்பாட்டு. (காணாரித்யாதி) இடையரிடர் தீரமாரிதடுத்தவளவோ, மதயானையைவென்ற சக்திமானல்லையோ, என்னிடத்தில் ஆறியிராதே க்ருபையைச் சொரியவேணுமென்று ப்ரார்த்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி. நீரக்ஷணத்துக்குத் தனிமாலையிட்டதுக்கு கோவர்த்தநோத்தரணமாத்ரமன்றியே இதுவுமொரு ஸாஹசகமன்றோ வென்கிறாரென்று கருத்து.

பொற்றையை - காட்டை, உற்ற - அடைந்து அங்கேதானே முற்றின ஆனையென்று சப்தார்த்தம். கானிலே, ஆர் - வயஃபூர்த்தியுடையவென்று விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் (புகுமித்யாதி). "கொம்பது" என்கையாலே-அந்தக் கொம்புக்குப் பெருமைதோற்றுகையால், அத்தை இக்களிறு ஒசித்தபடி எங்ஙனேயென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஒருவித்யாதி).

"வேதியர்" என்ற பதத்தையும், "நண்ணார்முனைவென்றிகொள்வார்" என்றத்தையு முட்கொண்டு நாநார்த்தர் தன்னையருளிச்செய்கிறார் (ஜந்மத்தாலித்யாதி). கீழே "களிறே" என்றுவைத்து, இங்கு மீளவும் "ஆனாய்" என்கைக்குக் கருத்தென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (செல்லநின்றதுவுமித்யாதி). ஆனையினுடைய கமநாகமநங்களுடைய ஆகர்ஷகத்வத்தாலும்,

(க) தி-௪-வி-௫௨.

மத்தமாயிருக்கையாலே ஒன்றும் தெரியாதிருக்கையாலும், த்ருஷ்டாந்தமாக மீளவும் சொன்னரென்றபடி. ... ... (௪)

மூ.—வேடார் திருவேங்கடம் மேய விளக்கே
நாடார் புகழ் வேதியர் மன்னிய நாங்கூர்
சேடார் பொழில் சூழ் திருவெள்ளக்குளத்தாய்
பாடா வருவேன் வினையாயின பாற்றே. (௫)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வேடு ஆர்	வேடர்களாலே நிறைந்திருக்கிற	திருவெள்ளக்குளத்தாய்	திருவெள்ளக் குளத்துள் எழுந்தருளியிருக்குமவனே!
திருவேங்கடம்	திருவேங்கட மலையில் [கிற	பாடா	(உன்னை)ப் பாடிக்கொண்டு
மேய	நித்யவாஸம் பண்ணு		
விளக்கே	ஸ்வயம் ப்ரகாசனானவனே!	வருவேன்	வாராநின்ற என்னுடைய
நாடு ஆர்	தேசமெங்கும் நிறைந்திருக்கிற	வினையாயின	பாபங்களெல்லாவற்றையும்
புகழ்	கீர்த்தியையுடைய	பாற்று	ஓடவடித்தருள வேணும் (நசிப்பிக்க வேணும்). (௫)
வேதியர் மன்னியநாங்கூர்,			
சேடு ஆர்	தளிர்கள் நிறைந்த		
பொழில் சூழ்	சோலைகள் சூழ்ந்த		

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (வேடாரித்யாதி) பரிவுக்கும் ஆண்பிள்ளைத்தனத்துக்கும் குறைவற்று, திருமலையில் நின்றும் பூமியிலே இழியில் குடிப்பழியாயிருக்கும் திருவேடுவராலே நிறையப்பட்ட திருமலையிலே மேவின விளக்கே! தன் ஸ்வரூப ரூப குணங்களுக்குத் தானே ப்ரகாசகனானவனே!

(நாடாரித்யாதி) குளப்படியிலே கடலை மடுத்தாப்போலே, அவ்வூரில் ப்ராஹ்மணருடைய புகழுக்கு பூமியிலிடம் போராதென்கை. சேடாரித்யாதி) சேடு- திரட்சியும், தளிரும். (பாடாவருவேன்) உன்னுடைய குணங்கள் பாடிவருகிற வென்னுடைய வினைகளை. (பாற்றே) அவயவியாய்க் காணப்போகாதபடி சிதறப்பண்ணு. அன்றிக்கே, (பாடாவருவேன்) நீ எதிர்சூழல்புக்குத் திரியாநின்றால், இருயாதே பாங்காக வருவேன். ... ... (௫)

அந.—அஞ்சாம்பாட்டு. (வேடாரித்யாதி) நான் விபவமா யிருந்த போது செய்தவற்றைக் கொண்டு நீர் விளக்கிறதென், திரு வெள்ளக்குளத்தில் ஜந்ம வ்ருத்தாதிகளால் குறைவற்றார்க்கு முகங்காட்டிக்கொண்டிருக்கு மவனன்றோ; நீரு மவர்களைப் போலே சில தர்மங்களைச் செய்து விரோதியைப் போக்கிக்கொள்ள வொண்ணாதோவென்ன; கானமும் வானரமும் வேடுமானவற்றுக்கு முகங்கொடுத்துக் கொண்டிருந்தவனல்லையோ, நீ என்னுடைய விரோதிகளையெல்லாம் போக்கவேணு மென்கிறாரென்று ஸங்கதி.

வேடு-வேடுவருடைய ஜாதியானது; ஆர்-பொருந்தியிருக்கும்படியிருக்கிற திருவேங்கடமென்றாய், அவர்க ளங்கே பொருந்துகைக்கு ஹேதுவான பரிவையும், ஜாதிப்ரயுக்தமான சௌர்யத்தையும், பொருந்தியிருக்கையினெல்லை நிலத்தையும் விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் (பரிவுக்கு மித்யாதி).

"பாடாவரு" - பாடிக்கொண்டு வருகிறவென்றும், பாடு - பார்ச்வத்திலே, ஆம்படி வருகிறவென்றும் இரண்டர்த்த மருளிச்செய்கிறார் (உன்னுடைய வித்யாதி). ... ... —(கு)

மூ.—கல்லால் கடலை யணைகட்டி யுகந்தாய்
நல்லார் பலர்வேதியர் மன்னிய நாங்கூர்ச்
செல்வா திருவெள்ளக்குளத் துறைவானே
எல்லாவிடரும் கெடுமாறருளாயே. (கூ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கல்லால்	மலைகளினாலே	திருவெள்ளக் குளத்து	திருவெள்ளக் குளத்தில்
கடலை	ஸமுத்ரத்தை	உறைவானே	நித்யவாஸம் பண்ணுமவனே!
அணைகட்டி	ஸேதுபந்தநம் பண்ணி	செல்வா	ஸ்ரீமானே!
உகந்தாய்	ஸந்தோஷித்தவனே!	எல்லா இடரும்	ஸமஸ்த பாபங்களும்
நல்லார்	ஆந்ருசம்ஸ்யமான நன்மையை யுடையராய்	கெடுமாறு	நசிக்கும்படி
பலர்	அநேகரான	அருளாய்	அருள்புரியவேணும்.
வேதியர்மன்னிய நாங்கூர்,			

வ்யா.—ஆறும்பாட்டு. (கல்லால் கடலையணைகட்டியுகந்தாய்) நீரிலாழும் கல்லாலே கடலிலே யணைகட்டி, "ஸம்ஸாரிகளுக் குறுப்பாகச் செய்யப்பெற்றோம்!" என்றுகந்தாய். (நல்லார்பலர் வேதியர் மன்னியநாங்கூர்) பரஸம்ருத்த்யைக ப்ரயோஜநராய் ஆந்ருசம்ஸ்ய ப்ர தா

நரான ப்ராஹ்மணர் மன்னுகிற திருநாங்கூர். (செல்வாவித்யாதி)(எல்லாவிடரும்)அவித்யா கர்ம வாஸநா ருசி பகவதபசாராதிகள், ப்ராரப்தகர்மம், இவை துடக்கமான வெல்லாவிடரும் கெடுமாறருளாயே. (௬)

அரு.—ஆரும்பாட்டு. (கல்லாவித்யாதி). "திருவேங்கடத்தில் வேடுவர் பாபவிநாசம் முதலான புண்யதீர்த்தங்களாலே நிரஸ்தபாபராகையாலே அவர்களுக்கு முகங்கொடுத்த தித்தனை போக்கி, உம்முடைய விரோதிகளைப் போக்குகை யரிதன்றோ" என்று, இவர் சொல்லுமது கேட்கமீளவும் "இது நமக்கரிது"என்ன; "கல்லைநீரிலே மிதக்கப்பண்ணின உனக்கு ஒன்று அரிதுண்டோ? ஸமஸ்த ப்ரதிபந்தகங்களையும் போக்கி யருளவேணும்" என்கிறுரென்று ஸங்கதி.

(ஸம்ஸாரிகளுக்குறுப்பாக) என்றது-ஸேது தர்சநாதிகளாலே ஸம்ஸாரிகளுக்குப் பாபம் போக்கிக்கொள்ளுகைக்காக வென்றபடி ... (௬)

மூ.—கோலால் நிரை மேய்த்த வெங் கோவலர் கோவே
நாலாகிய வேதியர் மன்னிய நாங்கூர்
சேலார் வயல்சூழ் திருவெள்ளக்குளத்துள்
மாலே யென வல்வினை தீர்த்தருளாயே. (௭)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கோலால்	கோலை ஸாதநமாகக் கொண்டு	சேல் ஆர்	சேல் என்னும் மத்ஸ்யங்கள் நிறைந்திருந்துள்ள
நிரைமேய்த்த	பசுக்களை மேய்த்தவனுய்க்கொண்டு	வயல்சூழ்	கழனிகள் சூழ்ந்த
எம்	என்னை வசமாக்கிக் கொண்ட	திருவெள்ளக் குளத்துள்	திருவெள்ளக்குளத்திலெழுந்தருளியிருக்கிற
கோவலர் கோவே	கோபால ஶ்ரேஷ்டனே!	மாலே	பெரியோனே!
நால் ஆகிய	நாலுவகைப்பட்ட	எனவல்வினை	என்னுடைய க்ரூரமான பாபங்களை
வேதியர்	வேதங்களை யோதின ப்ராஹ்மணோத்தமர்கள்	தீர்த்தருளாய்	போக்கியருளவேணும். (௭)
மன்னியநாங்கூர்,			

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (கோலாலித்யாதி) ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாரங்களை ஸங்கல்பத்தாலே செய்யும் நீ, அந்த ஈஶ்வரத்வப்பிடாரலன்றிக்கே, கையிலே கோலைக்கொண்டு ஜாத்யுசிதமான வ்ருத்தியைச் செய்

தாயென்று இடைச்சாதியாக வெழுதிக்கொடுத்திருக்குமத்தாலே என்னை அநந்யார்ஹனாகப் பண்ணினவனே!

(நாலாகியவித்யாதி) நாலுவகைப்பட்ட வேதத்தைக் கரைகண்டிருக்கிற ப்ராஹ்மணர் மன்னுகிற திருநாங்கூர். (சேலாரித்யாதி) நீர்மாறுமையாலே சேல்களார்ந்திருந்துள்ள வயல்சூழ்ந்த திருவெள்ளக்குளத்திலே நிற்கிற பெரியோனே! (எனவல்வினை தீர்த்தருளாயே) என்னால் பொறுக்கவொண்ணாத பாபத்தைப்போக்கி யருளாய். ... (எ)

அநு.—எழாம்பாட்டு. (கோலாலித்யாதி) திருவணை யணித்தாயிருந்தால் நீருமங்கே சென்று தவிர்த்துக்கொள்ள வொண்ணாதோ, என்னையே "எல்லாவிடரும் கெடுமாறருள்" என்கிறதென்? நான்குணத்தை யெளியனே என்று மேன்மையைக் காட்ட; இவர், நாட்டார்க்குச் சிலஙிடக்கச் சில போக்குமாபோலே எனக்காக வொண்ணாது, அது ஸகல விரோதி நிவ்ருத்திக்கு முறுப்பாகமாட்டாது,நீ இடையர் கையில் கோலைக்கொடுத்துப் பசுமேய்க்கப்போக விட்டால் போனவனல்லையோ, நான் சொல்லிற்றுக் கேட்கலாகாதோ என்று ப்ரார்த்திக்கிறரென்று ஸங்கதி.

"மாலே" என்றதை யுட்கொண்டு "கோலால்" என்று விசேஷித்ததுக்குக் கருத்தருளிச் செய்கிறர் (ஸ்ருஷ்டி யித்யாதி).

சேல்கள்—மத்ஸ்யங்கள். ... ... (எ

மூ.—வாராகமதாகி யிம்மண்ணை யிடந்தாய்
நாராயணனே நல்லவேதியர் நாங்கூர்ச்
சீரார் பொழில்சூழ் திருவெள்ளக்குளத்து
ளாராவமுதே யடியேற் கருளாயே. (அ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
அது	அப்படி விலக்ஷணமான		வேதியர் நாஙகூா,
வாராகமாகி	வராஹாவதாரமெடுத்தவனுய்க்கொண்டு	சீர் ஆர்	செல்வம் [illegible]
இம்மண்ணை	இந்த பூமியை		பொழில்சூழ் திருவெள்ளக்குளத்துள்
இடந்தாய்	(அண்டபித்தியில் நின்றும்) குத்தியெடுத்தவனே!	ஆராவமுதே	த்ருப்திபிறவாத (நிரதிசயமான) போக்யபூதனே!
நாராயணனே	(ப்ராணிகளிடத்தில்) வாத்ஸல்யமுடையவனே!	அடியேற்கு	தாஸபூதனான-வெனக்கு
நலல	ஆசாரப்ரதாநரான	அருளாய்	க்ருபை பண்ணவேணும். (அ)

வ்யா.— எட்டாம்பாட்டு. (வாராகமித்யாதி) பூமியைப் ப்ரளயம் கொள்ள, பிறப்பே பூமியையிடக்கவல்ல வராஹமாய் பூமியை யிடந்தாய்!(நாராயணனே)ப்ரஜை அறியாதேயிருக்கக்கட்டிக்கொண்டு கிடக்கும் தாயைப்போலே, ஸம்ஸாரிகளறியாதேயிருக்க வத்ஸலனானவனே! (நல்லவேதியர்) ஆசாரப்ரதாநரான ப்ராஹ்மணர் வர்த்திக்கிற திருநாங்கூர். (சீராரித்யாதி) ஊரிலைஸ்வர்யத்தைக் கோட்சொல்லாநின்ற பொழில்சூழ்ந்த திருவெள்ளக்குளத்திலே அபூர்வவத் போக்யனானவனே! (அடியேற்கருளாயே) ஆருடைய வஸ்து இங்ஙனலமாக்கிறது. ... ... (அ)

அரு.—எட்டாம்பாட்டு. (வாராகமித்யாதி). இடையரும் இங்குள்ள ப்ராஹ்மணரு மிவ்விபூதியி லிருந்தாப்போலே நீரும் நம்மை யநுபவித்துக் கொண்டிருக்கலாகாதோ, நீரித்தனை பதறுகைக்குக் காரணமென்னென்ன; பூமியை ப்ரளயங்கொண்டாப்போலே என்னை ஸம்ஸார ப்ரளயங் கொண்டது, என்னையெடுக்கவேணும், நீ வத்ஸலனல்லையோ வென்கிறுரென்று ஸங்கதி. இடையர் உன் குணசேஷ்டிதங்களைக் கண்டு மண்டியிருந்தார்கள், ப்ராஹ்மணர் வேதங்களைக் கரைகண்டவராகையாலே மன்னியிருந்தார்கள், எனக் கங்ஙனொரு திடரில்லாமையால் ஸம்ஸார ப்ரளயத்தில் மக்நனேனென்று கருத்து.

(இடக்கவல்ல) - ஒட்டு விடுவிக்கவல்ல. ... ... (அ)

மூ.—பூவார் திருமாமகள் புல்கிய மார்பா
நாவார்புகழ் வேதியர் மன்னிய நாங்கூர்த்
தேவா திருவெள்ளக் குளத்துறைவானே
ஆவா வடியானிவ னென்றருளாயே. (கூ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பூ ஆர்	கமலப்பூவில் பொருந்தி வஸிக்கிற	புகழ்	கீர்த்தியை யுடையரான
திருமாமகள்	பெரிய பிராட்டியார்		வேதியர் மன்னியநாங்கூர்,
புல்கிய	ஸம்ஸ்லேஷித்த	திருவெள்ளக்	குளத்துறைவானே!
மார்பா	திருமார்பை யுடையவனே!	தேவா	ஸௌசீல்யத்தால்விளங்கா நின்றவனே!
நா ஆர்	(லோகத்தா ருடைய) நாவிலே நிறைந்திருக்கிற	இவன்	இந்த
		அடியான்	தாஸபூதன்

ஆ ஆ	ஐயோ! ஐயோ! (ஸம்ஸாரத்தில் நலி வுபடாநின்றான்)	என்று அருளாய்	என்று க்ருபை பண்ணி யருளவேணும்.

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (பூவாரித்யாதி) பூவிலேபிறந்தவள், பூ அடிக்கொதித்து விரும்பி யணைக்கும்படி மார்வுபடைத்தவனே! (நாவாரித்யாதி) கண்டபோது புகழ்ந்து, காணாதபோது "என்செய்தோம்" என்றுவெருவி, "இவர்கள் குணங்களைப்புகழப்பெற்று நாப்படைத்தப்ரயோஜநம் பெற்றோம்" என்னும்படியான ப்ராஹ்மணர் வர்த்திக்கிற திருநாங்கூர். (தேவாவித்யாதி) பரமபதத்தில் நின்றும் வந்து ஸம்ஸாரிகள்பக்கலிலே உறைகையாலே தீப்யமானனாயிருக்கிறவனே! (ஆவாவித்யாதி) ஸம்ஸாரத்திலே வர்த்திக்கிறேன்! ஐயோ! ஐயோ! என்றருள்புரியாயே. ... ... (௯)

அரு—ஒன்பதாம்பாட்டு. (பூவாரித்யாதி). ஸம்ஸார ப்ரளயம் தீர்க்க வல்லனாய் வத்ஸலனான நாராயணனை ஸ்ரீமானாக வநுஸந்தித்து, (௧) "ஸீதாமுவாச - ஸீதாமுவாச" என்னுமாபோலே *அலர்மேல் மங்கையை முன்னிட்டு ப்ரார்த்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

லோகத்தார் நாவிலே பொருந்தும்படியான புகழையுடைய ப்ராஹ்மணரென்று சப்தார்த்தம் விவக்ஷித்தருளிச் செய்கிறார் (கண்டபோதித்யாதி). ... ... (௯)

மூ.—நல்லன் புடை வேதியர் மன்னிய நாங்கூர்ச்
செல்வன் திருவெள்ளக்குளத் துறைவானைக்
கல்லின் மலி தோள் கலியன் சொன்னமாலை
வல்லரென வல்லவர் வானவர்தாமே. (௧௦)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
நல் அன்பு உடை	பரமபக்தி யுக்தரான	திரு வெள்ள க்குளத்து	திரு வெள்ளக்குளமென்னும் திவ்யதேசத்தில்
வேதியர்	ப்ராஹ்மணோத்தமர்		
மன்னிய	வர்த்திக்கிற	உறைவான்	நித்யவாஸம் பண்ணுமவனை
நாங்கூர்	திருநாங்கூரிலே		

(௧) ரா-அயோ-௬௧-௨.

செல்வனை	ஸ்ரீமான் விஷயமாக		டையும்
கல்லில்	மலையைக் காட்டிலும்	வல்லர் என	அப்யஸிக்க வல்லவர்
மலி	அதிசயித்த (பலமு		கள் என்று
	டைய) [ன	வல்லவர்	(பிரருல்) சொலத்த
தோள்	புஜங்களை யுடையரா		க்கவர்கள்
கலியன்	ஆழ்வார்	வானவர்	நித்யஸூரிகளுடைய
சொன்ன	அருளிச்செய்த		கோஷ்டியில் ஒரு
மாலை	சப்த ஸந்தர்ப்பமான		வராகப் பெறுவர்.
	இப்பத்துப் பாட்		

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (நல்லன்புடையித்யாதி) பரமபக்தியுக்தரான ப்ராஹ்மணர் வர்த்திக்கிற திருநாங்கூர்ச்செல்வன், திருவெள்ளக்குளத்துறைவானை. (கல்லின்மலியித்யாதி) தோள்வலிபோலே கவிபாடவல்ல வலியும். (வல்லரெனவித்யாதி) தங்களுக்குப் போய்த்தில்லையாகிலும் பிறர்போமென்னும்படியாக வல்லவர்கள், நித்யஸூரிகளோடொரு கோவையாவர்கள். ... ... (௧௦)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

அரு.—பத்தாம்பாட்டு. (நல்லன்புடை யித்யாதி). கல்-மலையாய், மலையில் மிக்க தோள்பலமுடைய வாழ்வாரென்று இப்போது விசேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (தோளித்யாதி). (போய்த் தில்லையாகிலும்) விசதமாக வாராதே போனாலும். ... ... (௧௦)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

நாலாம்பத்து ஏழாந்திருமொழி முடிந்தது.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

நாலாம்பத்து - எட்டாந் திருமொழி

கவளயானை ப்ரவேசம்.

வ்யா.—திருவடிகளிலே விழுந்து சரணம்புக்கு, "அடியேனிடரைக் களையாய்" என்று - தேவரோட்டை யநுபவத்துக்கு விரோதியைப்போக்கித் தரவேணுமென் றபேக்ஷித்தார்; அவனு மப்படியே செய்வானாக வொருப்பட, அது பற்றாமல், ப்ராப்யத்தி லுண்டான த்வரையாலே, தாமான தன்மைபோய் எம்பெருமானோடே இயற்கையிலே, கலந்து பிரிந்து பிரிவாற்றாமையாலே நோவுபட்டு அவன் படிகளை யநுஸந்தித்து ‡வாய்புலத்துகிற வொருபிராட்டி தசையை யநுஸந்தித்த திருத்தாயார் பாசுரமாகச் செல்லுகிறது. *

அரு.—கவளயானையின் ப்ரவேசம்.—கீழிரண்டு திருமொழியில் ப்ர மேயத்தையு மநுவதித்துக்கொண்டு ஸங்கதி யருளிச்செய்கிறார் (திருவடிகளிலே யித்யாதி). (செய்வானாக வொருப்பட) என்றது - (க) "மாகவைகுந்தம் காண்பதற் கென்மன மேகமெண்ணும்" என்று ஆழ்வார்க்கு அதிலே உத்கடேச்சை பிறந்தாப்போலே, இவர்க்கு உகந்தருளின நிலங்களில் உத்கடேச்சை யுண்டாயிருக்கையாலே, பரமபத ப்ராப்தியிலே உத்கடமாக இச்சை பிறப்பித்துக்கொடுப்போமென்று உத்யோகிக்க என்றபடி.

மூ.—கவளயானை கொம்பொசித்த கண்ணனென்றும் காமருசீர்
குவளை மேகமன்னமேனி கொண்டகோனென்னானை யென்றும்
தவளமாட நீடுநாங்கைத் தாமரையாள் கேள்வனென்றும்
பவளவாயா ளென்மடந்தை பார்த்தன்பள்ளி பாடுவாளே. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பவளம்	பவழம்போல் ஸுந்தரமான	கவளம்	க்ராஸத்தை யுடைத்தான (அதிகமாத பக்ஷிக்கவல்ல)
வாயாள்	அதரத்தையுடைய		
என்மடந்தை	என்னுடைய பெண்ணானவள்	யானை	குவலயாபீடத்தினுடைய

(க) தி-வாய்-கூ-௩-எ.   ‡ (பா) வாய்புலற்றுகிறாள்.

பாலிற்காட்டிலென்னுதல்; பாலோடொத்தவென்னுதல். தன்பேச்சி லினிமையிலே தோற்று அவன் வாய்வெருவ விருக்கக்கடவவிவள், இப்போது தான் அவனிருந்த ஊரைச்சொல்லி வாய்வெருவாநின்றாள். (க) "மதுரா மதுராலாபா - மதுராமதுராலாபா" என்று இவள் பேச்சுக்கேட்டு வாய்வெருவுவானவனிறே. ... ... (சு)

அரு.—ஆரும்பாட்டு. (ஞாலமித்யாதி) ஸ்ரீஜநகராஜன் திருமகளுக்கு ஸ்வஜநமின்றிக்கே லங்கையில் ராக்ஷஸர்கையி லகப்பட்டபடியாலே உதவினான், உனக்கித்தனைபேர் நாங்களிருக்க உனக்கென்ன இத்தனைவாய் புலத்துவா னென்னென்ன; "ஜகத்துக்கெல்லாம் வந்த ப்ரளயாபத்தோ டொவ்வாதோ அவன் கோலமேனி காணாத வெனக்கு" என்னுமிடந்தோன்ற, அவனுடைய ஆபத்ஸகத்வத்தைச் சொல்லுகிறா ளென்கிறாளென்று ஸங்கதி.

கீழ் தாத்பர்ய மருளிச்செய்து வாக்யார்த்த மருளிச்செய்கிறார் (வரையாதே-யித்யாதி). சேஷித்வம் ஹேதுவென்னு மத்தை லோகந்யாயத்தாலே ஸ்த்திரீகரிக்கிறார் (உடையவனித்யாதி).

"மேலெழுந்து" என்று விசேஷிக்கையாலே - நீர்சுடும் என்னும்படியான குளிர்த்தியை யுடைய நிலவண்மையைச் சொல்லுகிறவளுக்கு, உங்களோடிருக்கை எனக் கடிக்கொதிப்பாம்படி அவன் வர்த்திக்கிற தேசமெனக்கு ஸ்ரமஹரமாயிருந்ததீ என்னு மபிப்ராயம் ஸ்ப்புரிக்கும்படி ப்ரக்ருதோபயோகம் காட்டுகிறார் (ஜலசரேத்யாதி). (ஸத்வங்களுங்கூட) என்ற சகாரம் - இவ்வர்த்தத்துக்கெல்லாம் ஸூசகம் ... ... (சு)

அ.—நாடியென்றனுள்ளங்கொண்ட நாதனென்றும் நான்மறைகள்
தேடியென்றுங்காணமாட்டாச்செல்வனென்றும்சிறைகொள்வண்டு
சேடுலவு பொழில்கொள் நாங்கைத் தேவதேவனென்றென்றோதிப்
பாடகம்சேர் மெல்லடியாள் பார்த்தன் பள்ளிபாடுவாளே. (எ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பாடகம்	பாடகமென்னும் பாதாபரண மானது	என்றன்உள்ளம்	என்மநஸ்ஸை
சேர்	பொருந்தியிருக்கிற	கொண்ட	வசமாக்கிக்கொண்ட
மெல்	ம்ருதுவான	நாதன்என்றும்	ஸ்வாமியென்றும்,
அடியாள்	ஸ்ரீபாதங்களை யுடையபெண்ணானவள்,	நான்மறைகள்	நாலுவகைப்பட்ட வேதங்களானவை
நாடி	தேடிக்கொண்டு வந்து	என்றும்	ஸர்வகாலமும்

(க) ரா-ஸு-சு சு-கரு.

தேடி	ஆராய்ந்துபார்த்து	சேடு	ஸமூஹமானது
காணமாட்டா	காணப்போகாதபடியான	உலவு	ஸஞ்சரியாநின்ற
செல்வனென்	ஸ்ரீமான் என்றும்,	பொழில்கொள்	சோலைகளையுடைய
றும்		நாங்கைத்	தேவதேவ னென்றென்
சிறைகொள்	ப்ரசஸ்தமான இறகுகளையுடைய		ருேதி பார்த்தன்பள்ளி பாடுவாளே. (எ)
வண்டு	வண்டுகளுடைய		

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (நாடி) எதிர்சூழல் புக்கு என்னைத்தேடி என்னெஞ்சைத் தனக்காக்கிக்கொண்ட சேஷியென்றும். (நான்மறை) என்னைத் தேடிவருந்தித் தனக்காக்குகிறவன், தன்னை வேதங்கள் தேடிக்காணப்போகாத ஸ்ரீயை யுடையவனென்றும். (சிறைகொள்) சிறகை யுடைத்தாயிருந்துள்ள வண்டுகள் சோலைத் தலையிலே உலாவாநின்ற திருநாங்கையிலே வர்த்திக்கிற தேவதேவனென்றென்ருேதி. (பாடகம்) காலும் பாடகமும் பொருந்தினபடியை அவன் பாடவிருக்குமவள், அவனூரைப் பாடாநின்ருள். ... ... (எ)

அரு.—ஏழாம்பாட்டு. (நாடியித்யாதி) ஜகத்துக்கு வந்த ஆபத்தை அவன்ருனேவந்து போக்கிருப்போலே உனக்கு மவனேவந்து உதவு மத்தனையும் நெஞ்சை வருந்தி ஆறியிருக்க வொண்ணுதோ, நீ வாய்புலத்துவானென்னென்ன; என்னை யங்ஙனிருக்க வொட்டாதபடி நெஞ்சைக் கைக்கொண்டான், வேதங்களவனைப் புலத்துமாபோலே நானும் புலம்பா நின்றேனென்னு மிடம் தோற்றச்சொல்லா நின்ருளென்கிருளென்று ஸங்கதி.

(ஸ்ரீயை) ஸம்பத்தை. சிறைகொள் வண்டுகளினுடைய, சேடு - திரட்சியானது, உலாவாநின்றுள்ள பொழிலென்று சப்தார்த்தம் திருவுள்ளம் பற்றி அருளிச்செய்கிருர் (சிறகையித்யாதி). ... ... (எ)

மூ.—உலகமேத்துமொருவனென்று மொண்சுடரோடும்பரெய்தா
நிலவுமாழிப்படையனென்றும்நேசனென்றும்தென்திசைக்குத்
திலதமன்னமறையோர்நாங்கைத்தேவதேவனென்றென்ருேதிப்
பலருமேசவென்மடந்தை பார்த்தன் பள்ளிபாடுவாளே. (அ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
என்மடந்தை	என்பெண்ணனவள்,	ஒருவனென்	அத்விதீயனென்றும்,
உலகம்	லோகமெல்லாம்	றும்	
ஏத்தும்	ஸ்தோத்ரம் பண்ணத் தகுந்தவனை	ஒள்	அழகிய [டுகூட
		சுடரோடு	சந்த்ரஸூர்யர்களோ

உம்பர்	தேவர்களால்	தென்திசைக் தெற்கு திக்குக்கு [கிற
எய்தா	கிட்டப்போகாதபடி	
நிலவும்	ப்ரகாசியாநின்ற	திலதம்அன்ன திலகம்போலேயிருக்
ஆழி	திருவாழியை	மறையோர் ப்ராஹ்மணர்களுடைய
படையன் என்றும்	திவ்யாயுதமாக உடையன் என்றும்	நாங்கைத்தேவதேவ னென்றென்றோதி
நேசன் என்றும்	ஆஶ்ரிதர் பக்கல் ஸ்நேஹமுடையவன் என்றும்,	பலரும் எல்லாரும்
		ஏச பழிக்கும்படியாக
		பார்த்தன்பள்ளி பாடுவாளே. (அ)

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. (உலகமித்யாதி) லோகமாக ஆஶ்ரயிக்கைக்கு அத்விதீயனான ஸர்வஸமாஶ்ரயணீயனென்றும், (ஒண்சுடர்) சந்த்ராதித்யர்களோடேகூடின தேவர்களால் கிட்டப்போகாதே யிருக்கிற திருவாழியை, (க) "எப்போதும் கைகழலாநேமியான்" என்னும்படி உடையனாயிருக்கிறவனென்றும். (நேசனென்றும்) ஆஶ்ரிதர்பக்கல் ஸ்நேஹம் ஒருவடிவு கொண்டவனென்றும். (தென்திசை) தெற்குதிக்குக்குத் திலகபூதரான ப்ராஹ்மணர் வர்த்திக்கிற திருநாங்கையிலே நின்றருளின தேவதேவனென்றென்றோதி. (பலருமேச) பலரும் தன்னைப்பழிக்க, அவர்களைத் தனக்குக் கூட்டென்று அவனூரைப்பாடுவாளானாள். ... ... (அ)

அரு.—எட்டாம்பாட்டு. (உலகமித்யாதி) அவன் உள்ளங்கொண்டான் என்று நீயவனைப் புலம்பினால் லோகத்தார் உன்னை ஏசார்களோ, இங்ஙன் நெஞ்சழிந்து புலம்ப வொண்ணாதென்ன; நானொருத்தியோ அவனைப் பற்றினது, ஸர்வருமவனை ஏத்தவில்லையோ, ப்ரஹ்மாதிகளால் கிட்டக்கூடாத ஆழியானும் ஸ்நேஹிக்குமவனன்றோ, அவனைப் பிரிந்திருக்கக்கூடுமோ என்னும் தாத்பர்யம் தோற்றச்சொல்லுகிறாளென்கிறாளென்று ஸங்கதி.

(க) "ஊரவர்கவ்வை யெருவிட்டு" என்கிறபடியே பலருமேசகை பாடுகைக்குடலென்னு மது தோன்ற அருளிச்செய்கிறார் (அவர்களை யித்யாதி). ... ... (அ)

மூ.—கண்ணனென்றும் வானவர்கள் காதலித்து மலர்கள்தூவும்
எண்ணனென்று மின்பனென்று மேழுலகுக் காதியென்றும்
திண்ணமாட நீடுநாங்கைத் தேவதேவனென்றென்றோதிப்
பண்ணினன்னமென் மொழியாள் பார்த்தன் பள்ளிபாடுவாளே.

(க) பெரிய திருவ-அஎ. (உ) திவாய்-நி-ஈ-ரு.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பண அன்ன	கானத்தோடொத்த	எண்ணன் என்றும்	எ (அவர்களுடைய) எண்ணத்திலே வஸிக்குமவனென்றும்,
மென்	ம்ருதுவான	இன்பனென்றும்	ஸுகப்ரதனென்றும்,
மொழியாள்	சொல்லையுடைய இப்பெண்ணானவள்	ஏழ்உலகுக்கு	ஸப்த லோகங்களுக்கும்
கண்ணன் என்றும்	ஸ்ரீக்ருஷ்ணனென்றும்,	ஆதியென்றும்	காரண பூதன் என்றும்,
வானவர்கள்	தேவர்கள்	திண்ணம்	த்ருடமான
காதலித்து	ஸ்நேஹத்தை யுடையவர்களாய்	மாடம்நீடுநாங்கைத் தேவதேவனென்றென்றோதி	
மலர்கள்	புஷ்பங்களை	பார்த்தன் பள்ளிபாடுவாளே.	(௯)
தூவும்	ஸமர்ப்பிக்கும்படியாக		

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (கண்ணனித்யாதி) க்ருஷ்ணனென்றும், ப்ரஹ்மாதிகள் ஸ்நேஹத்தைப்பண்ணி புஷ்பாத்யுபகரணங்களைக் கொண்டாஸ்ரயிக்கும்படியாக அவர்கள் மநோரதத்தே நிற்கிறவனென்றும். (இன்பனென்றும்) ஆநந்தாவஹனென்றும். (ஏழுலகுக்காதியென்றும்) ஜகத்காரணபூதனென்றும். (திண்ணமித்யாதி) திண்ணமான மாடங்கள் நீடின நாங்கையிலேவர்த்திக்கிற தேவதேவனென்றென்றோதி. ... ... (௯)

அநு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (கண்ணனித்யாதி) இவன் நேசனென்று நீ கண்டதெங்கே, உலகர்தானிவனை யாஸ்ரயித்தார்களோ, ஆஸ்ரயிக்கைக்கு ஹேதுதானென்னென்று, ஏகவந்த பலரும் கேட்க; அவர்களுக்கும் தெரியும்படி பெண்பித்த னென்ன ப்ரஸித்தனை க்ருஷ்ணன்றன்னையே (௧) "க்ருஷ்ணஏவஹி லோகாநா முத்பத்திரபிசாப்யய: - க்ருஷ்ணஏவஹி லோகாநா முத்பத்தி ரபிசாப்யய:" என்றதில்லையோ என்று தம் துறையான க்ருஷ்ணவதாரத்தை மீளவும் பிதத்துகிறுளென்று சொல்லுகிறுளென்று ஸங்கதி.

"எண்ணன்" என்றதினர்த்தம் (மநோரதத்தே நிற்கிறவன்) என்றது. (நீடின) - நீண்டிருக்கிற. ... ... (௯)

மூ.-பாருள்நல்லமறையோர்நாங்கைப்பார்த்தன்பள்ளிச்செங்கண்மாலை
வார்கொள் நல்லமுலைமடவாள் பாடலைத்தாய் மொழிந்தமாற்றம்

---

(௧) பார-ஸபா-ராஜஸூ-ய-௩௮-௨௩.

கூர்கொள் நல்லவேற்கலியன் கூறுதமிழ்பத்தும் வல்லார்
ஏர்கொள் நல்ல வைகுந்தத்து ளின்பநாளுமெய்துவாரே. (க௦)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

—ooXoo—

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பாருள்	பூமியிலே	பாடலை	ஸ்ரீஸூக்திகளை
நல்ல	விலக்ஷணராயுள்ள	தாய்	தாயாரானவள்
மறையோர்	ப்ராஹ்மணோத்தமர் வர்த்திக்கிற	மொழிந்த	சொன்ன
நாங்கை	திருநாங்கூரில்	மாற்றம்	உக்தியின் ப்ரகாரத்தை,
பார்த்தன்பள்ளி	பார்த்தன் பள்ளியென்னும் திவ்ய தேசத்தில் எழுந்தருளியிருக்குமவனாய்	கூர்கொள்	கூர்மையாய்
செம்கண்	(வாத்ஸல்யத்தால்) சிவந்த கண்களையுடையனாய்	நல்ல	ஸ்லாக்யமான
மாலை	ஆஸ்ரித வ்யாமுக்தனான ஸர்வேஸ்வரன் விஷயமாக,	வேல்	வேலாயுதத்தையுடைய
வார்கொள்	கச்சையுடைத்தாய்	கலியன்	ஆழ்வார்
நல்ல	விலக்ஷணமான	கூறும்	அருளிச்செய்த
முலை	ஸ்தநங்களையுடைய	தமிழ்	த்ராவிடரூபமான
மடவாள்	பெண்ணானவள் (பாடின)	பத்தும்	இப்பத்துப்பாட்டுகளையும்
		வல்லார்	அப்யஸிக்க வல்லவர்கள்,
		ஏர்கொள்	அழகுபொருந்தி
		நல்ல	அவிஸ்லேஷமாகிற நன்மையையுடைய
		வைகுந்தத்து	ஸ்ரீவைகுண்டத்தில்
		நாளும்	ப்ரதிதினமும்
		இன்பம் எய்துவார்	ஸுகிக்கப் பெறுவர்கள். (க௦)

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (பாருள்நல்ல) பூமியில் நல்லவிலக்ஷண ப்ராஹ்மணரெல்லாம் திரண்ட திருநாங்கையில் பார்த்தன் பள்ளியிலே வர்த்திக்கிற வாத்ஸல்யத்தையும் வ்யாமோஹத்தையு முடையனானவனை. (வார்கொள்நல்ல) ப்ராப்தயௌவனையானவள் பாடலைத்தாயார் சொன்னமாற்றத்தை. (கூர்கொள்) அப்பிராட்டி தசைவந்து ஆழ்வாரருளிச்செய்த விப்பத்தும் வல்லவர். (ஏர்கொள்) ஒருத்தி வாய்வெருவ ஒருத்தி கூப்பிட்ட எளிவரவுதீர, ஒருநாளும் பிரியவேண்டாதே இருக்கிற தேசத்திலே இருக்கப்பெறுவர். ... (க௦)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

—ooXoo—

அரு.—பத்தாம்பாட்டு. (பாரித்யாதி) "செங்கண்" என்றத்தாலே - வாத்ஸல்யம். "மாலை - மொழிந்த - பாடலை" என்று இங்கும் கூட்டுவது. கூர்மைமிக்க வேலையுடைய கலியனென்று சப்தார்த்த முட்கொண்டருளிச்செய்கிறார் (அப்பிராட்டி யித்யாதி). ... ... (௧௦)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

நாலாம்பத்து எட்டாந்திருமொழி முடிந்தது.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

நாலாம்பத்து ஒன்பதாந் திருமொழி

நும்மைத்தொழுதோம் ப்ரவேசம்.

வ்யா.—பெறவேணுமென்னு மபேக்ஷையில் கண்ணழிவில்லாமை சொல்லிற்றிறே - கீழிற்றிருமொழியிலே; "பார்த்தன் பள்ளிபாடுவாள்" என்று உகந்தருளின நிலங்களைச்சொல்லி வாய்வெருவுகைக்கு மேற்படவில்லையிறே அபேக்ஷைக்கு; (௧) "மாகவைகுந்தங் காண்பதற்கென் மனமேகமெண்ணும்" என்றும், (௨) கண்ணன் விண்ணூர் தொழவே சரிகின்றன சங்கம்" என்றும் சொல்லுகிறவையடைய இவர்க்கு உகந்தருளின நிலங்களிலே யாய்த்து; ஆகையாலே, "பரமபதம் கலவிருக்கையாயிருக்க அவ்விடத்தைவிட்டு ஆஸ்ரிதர்க்கு ஸர்வாபேக்ஷித ப்ரதனாகைக்காகத் திருவிந்தளூரிலேவந்து ஸந்நிஹிதனானான், நாமங்கேபோய்ப்புகவே நினைத்த வகைகளெல்லாம் பெறலாம்"என்று பெரியபாரிப்போடே போய்ப்புக்க விடத்து, ஒரு ஸ்ரீபுண்டரீகன் அக்ரூரன் என்றாப்போலே சொல்லுகிற இவர்கள்பக்கல் பண்ணின விசேஷகடாக்ஷத்தைத் தம்பக்கலிலேயும் பண்ணி, திருக்கண்களாலே குளிரநோக்குதல், அணைத்தல், வினவுதல், இவர் (௩) "வழுவிலாவடிமை செய்யவேண்டுநாம்" என்று பாரித்துக்கொடு புக்கபடியே அடிமையிலே ஏவுதல் செய்யக்கண்டிலர், அத்தாலே மிகவுமவஸந்நராய், ஒரு(௪)*மின்னிடைமடவார்(௫)*காதில் கடிப்பில் பிராட்டிமார் தசை

(௧) தி-வாய்-௯-௩-எ. (௨) தி-வி-௪எ. (௩) தி-வாய்-௩-௩-௧.
(௪) தி-வாய்-௬-௨, (௫) ௧௦-அ.

பிறந்தால் ப்ரணய கலஹத்தாலே கிலாய்த்துச் சொல்லும் பாசுரமுடைய ஆழ்வார் தாமான தன்மையிலே சொல்லலாம்படியான பா(ஞ)வம்பிறந்து, ஸந்நிதியு முண்டாய், எனக்கபேக்ஷயிலும் கண்ணழிவற்று ப்ராப்தனுமாயிருக்க என்னை அடிமை கொள்ளாதொழிவதே! என்னுமின்னாப்புடனே சிவிட்குப் பிறந்து வார்த்தை சொல்லுகிறார். ... ... *

௮௫. — நம்மையின் ப்ரவேசம்.—*தாவளந்துலகில் - சரணம்புக்கு, *கண்ணார்கடலில்-ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தை யறுத்துத்தரச்சொல்லி, ப்ராப்யத்வரையாலே உகந்தருளின நிலத்தில் உத்கடமான அபேக்ஷையைக் கீழில்திருமொழியிலே அருளிச்செய்தவர்க்குத் திருவிந்தளூரில் ஊடல் தலையெடுக்கைக்கு ஸங்கதியிடுகிறார் (பெறவேணுமித்யாதி). (பெறவேணும்) என்றதுக்கு முன்னே, ப்ராப்யத்தை என்று கூட்டுவது. ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தை யறுத்துத் தரவேணுமென்று ப்ரார்த்தித்தவர்க்கு முன்பு போலே உகந்தருளின நிலத்திலே தானே ப்ராவண்யம் பிறக்கையாலே, இவரபேக்ஷித்தபடியே கொடுக்கக்கடவனாய் சரீராந்தத்தில் ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தை நிவர்த்திப்பிக்க நினைத்து திவ்யதேசத்தில் நிலையைக்காட்டிக் கொடுக்க; இவனர்ச்சாவ்யவஸ்த்தையாலே வாய்திறவாதிருக்கையை எண்ணியிராதே, ஆசையாலே, "ஸர்வாபேக்ஷித ப்ரதனன்றோ, என்னபேக்ஷையும் தலைக்கட்டினாலாகாதோ" என்று கிலாய்க்கிறாரென்று கருத்து. அபேக்ஷை பரமபதத்திலே யன்றோ பிறக்கவேண்டுவது, இங்குப் பிறப்பானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (மாகமித்யாதி). (க) "பண்டைநாளாலே" என்கிற திருவாய்மொழியில் ஆழ்வார்க்குப் பிறந்தாப்போலே அர்ச்சாவதாரத்தில் சில பரிமாற்றங்களை யாசைப்பட்டு "நம்மை யொரு கால்காட்டி நடந்தால்" என்று ப்ரார்த்திக்கை யுண்டாகையாலே, அதில், (க) "சோதிவாய்திறந்துன் தாமரைக்கண்களால் நோக்காய்" (உ) "நின் பாதபங்கயமே தலைக்கணியாய்" இத்யாதி பரிமாற்றத்திலாசை இவர்க்கு மர்த்தவஸித்த மென்றருளிச்செய்கிறார் (திருக் கண்களாலே யித்யாதி). (எவுதல்) என்றது-"கருமமருளி" என்றத்தைப்பற்ற. (தாமானதன்மையிலே) என்கையால்-இவ்விடத்தில் தாமாயிருந்து ஊடுகை ப்ராப்யத்தினுத்கடேச்சாக்ருதமான கலக்கத்தின் மிகுதியின் கார்யமென்கை. ...

௧. - நம்மைத்தொழுதோம்நுந்தம்பணிசெய்திருக்கும்நும்மடியோம்
இம்மைக்கின்பம் பெற்றோமெந்தா யிந்தளூரீரே

(க) தி-வாய்-கூ-உ-க. (உ) தி-வாய்-கூ-உ-உ.

எம்மைக்கடிதாக் கருமமருளி யாவாவென்றிரங்கி
நம்மையொருகால் காட்டிநடந்தால் நாங்களுய்யோமே. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
நும்மை	தேவரீரை [தோம்;	எம்மை	என்விஷயத்தில்
தொழுதோம்	உபாயமாக ஆஶ்ரயித்	கடிதா	சீக்ரமாக
நுந்தம்	தேவரீருடைய	கருமம்	பரம ப்ரயோஜநமான கைங்கர்யத்தை
பணி	கைங்கர்யத்தை	அருளி	க்ருபைபண்ணி [று
செய்து	அநுஷ்டித்தே [க	ஆவாவென்று	ஐயோ! ஐயோ! என்
இருக்கும்	தரித்திருக்கும் படியா	இரங்கி	இரக்கமுற்று,
நும் அடியோம்	தேவரீருக்கு தாஸபூதராளோம்;	நம்மை	நம்மைக்குறித்து
இம்மைக்கு	இப்பொழுது	ஒருகால்	ஒருகாலத்திலே
இன்பம் பெற்றோம்	ஜ்ஞாந லாப்மாகிற ஸுகத்தைப் பெற்றோம்;	காட்டி	உம்முடைய திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தைக்காட்டி
இந்தளூரீர்	திருவிந்தளூரிலே எழுந்தருளி யிருக்கிற	நடந்தால்	எழுந்தருளினால்
		நாங்கள்	அநந்ய ப்ரயோஜநரான நாங்கள்
என்தாய்	எனக்குத் தாய்போன்றவரே!	உய்யோமோ	உஜ்ஜீவிக்க மாட்டோமா? (க)

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (நும்மைத்தொழுதோம்) இதரதேவதைகளுக் கந்தர்யாமியாயிருக்கிற நிலையை புத்திபண்ணித்தொழுதோமோ ஆறியிருக்கைக்கு. (க) "யோயோ யாம்யாம் தநும் பக்தః - யோயோ யாம்யாம் தநும்பக்தః" இத்யாதி. "இந்த்ராதிதேவர்கள் அவனுக்கு தநுபூதர், அவர்களுக் கிவனந்தர்யாமி" என்று ஆஶ்ரயித்தால், அவ்வவருடைய அதிகாரத்தளவிலே ப(ஃ)லமாகையால் விளம்பம் பிறந்திருக்கவு மாமிறே. அன்றிக்கே, (நும்மைத்தொழுதோம்) படுகுலைப் பட்டோமென்னவுமாம். அதாவது - பிரிந்தாலும் ஒருகூது. சதுரங்கத்தாலே போதுபோக்கித் தரிக்கலாவதொரு விஷயத்தை யாஶ்ரயிக்கப் பெற்றிலோமே. (தொழுதோம்) முன்பெல்லா மீரசென்றிருந்து கார்யகாலத்திலே கைங்கர்யமே யமையுமென் றிருப்பார்க்கன்றோ தாழ்த்திருக்க லாவது.

(க) கீதை-எ-உக.

பாலிற்காட்டிலென்னுதல்; பாலோடொத்தவென்னுதல். தன்பேச்சி னினிமையிலே தோற்று அவன் வாய்வெருவ விருக்கக்கடவவிவள், இப்போது தான் அவனிருந்த ஊரைச்சொல்லி வாய்வெருவாநின்றாள். (௧) "மதுரா மதுராலாபா- மதுராமதுராலாபா" என்று இவள் பேச்சுக்கேட்டு வாய்வெருவுவானவனிறே. ... ... (௬)

௬.—ஆறாம்பாட்டு. (ஞாலமித்யாதி) ஸ்ரீஜநகராஜன் திருமகளுக்கு ஸ்வஜநமின்றிக்கே லங்கையில் ராக்ஷஸர்கையி லகப்பட்டபடியாலே உதவினான், உனக்கித்தனைபேர் நாங்களிருக்க உனக்கென்ன இத்தனைவாய் புலந்துவானென்னென்ன; "ஜகத்துக்கெல்லாம் வந்த ப்ரளயாபத்தோடொவ்வாதோ அவன் கோலமேனி காணாத வெனக்கு" என்னுமிடந்தோன்ற, அவனுடைய ஆபத்ஸகத்வத்தைச் சொல்லுகிறாளென்கிறாளென்று ஸங்கதி.

கீழ் தாத்பர்ய மருளிச்செய்து வாக்யார்த்த மருளிச்செய்கிறார் (வரையாதே யித்யாதி). சேஷித்வம் ஹேதுவென்னு மத்தை லோகந்யாயத்தாலே ஸ்த்திரீகரிக்கிறார் (உடையவனித்யாதி).

"மேலெழுந்து" என்று விசேஷிக்கையாலே - நீர்சுடும் என்னும்படியான குளிர்த்தியை யுடைய நிலவண்மையைச் சொல்லுகிறவளுக்கு, உங்களோடிருக்கை எனக் கடிக்கொதிப்பாம்படி அவன் வர்த்திக்கிற தேசமெனக்கு ப்ரமஹரமாயிருந்ததீ என்னு மபிப்ராயம் ஸ்ப்புரிக்கும்படி ப்ரக்ருதோபயோகம் காட்டுகிறார் (ஜலசரேத்யாதி). (ஸத்வங்களுங்கூட) என்ற சகாரம் - இவ்வர்த்தத்துக்கெல்லாம் ஸூசகம் ... ... (௬)

மூ.—நாடியென்றனுள்ளங்கொண்ட நாதனென்றும் நான்மறைகள்
தேடியென்றுங்காணமாட்டாச்செல்வனென்றுஞ்சிறைகொள்வண்டு
சேடுலவு பொழில்கொள் நாங்கைத் தேவதேவனென்றென்றோதிப்
பாடகம்சேர் மெல்லடியாள் பார்த்தன் பள்ளிபாடுவாளே. (௭)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பாடகம்	பாடகமென்னும் யாதாபரண மானது	என்றன் உள்ளம்	என் மநஸ்ஸை
சேர்	பொருந்தியிருக்கிற	கொண்ட	வசமாக்கிக் கொண்ட
மெல்	ம்ருதுவான	நாதன் என்றும்	ஸ்வாமியென்றும்,
அடியாள்	ஸ்ரீபாதங்களை யுடையபெண்ணானவள்,	நான்மறைகள்	நாலுவகைப்பட்ட வேதங்களானவை
நாடி	தேடிக்கொண்டு வந்து	என்றும்	ஸர்வகாலமும்

---

(௧) ரா-ஸு-௬௧-௧௫.

தேடி	ஆராய்ந்துபார்த்து	சேடு	ஸமூஹமானது
காணமாட்டா	காணப்போகாதபடியான	உலவு	ஸஞ்சரியாநின்ற
செல்வனென்றும்	ஸ்ரீமான் என்றும்,	பொழில்கொள்	சோலைகளையுடைய
சிறைகொள்	ப்ரசஸ்தமான இறகுகளையுடைய	நாங்கைத் தேவதேவ னென்றென்றோதி பார்த்தன்பள்ளி பாடுவாளே.	(எ)
வண்டு	வண்டுகளுடைய		

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (நாடி.) எதிர்சூழல் புக்கு என்னைத்தேடி என்னெஞ்சைத் தனக்காக்கிக்கொண்ட சேஷியென்றும். (நான்மறை) என்னைத் தேடிவருந்தித் தனக்காக்குகிறவன், தன்னை வேதங்கள் தேடிக்காணப்போகாத ஸ்ரீயை யுடையவனென்றும். (சிறைகொள்) சிறகை யுடைத்தாயிருந்துள்ள வண்டுகள் சோலைத் தலையிலே உலாவாநின்ற திருநாங்கையிலே வர்த்திக்கிற தேவதேவனென்றென்றோதி. (பாடகம்) காலும் பாடகமும் பொருந்தினபடியை அவன் பாடவிருக்குமவள், அவனூரைப் பாடாநின்றாள். ... ... (எ)

அரு.—ஏழாம்பாட்டு. (நாடியித்யாதி) ஜகத்துக்கு வந்த ஆபத்தை அவன்றானேவந்து போக்கினாப்போலே உனக்கு மவனேவந்து உதவு மத்தனையும் நெஞ்சை வருந்தி ஆறியிருக்க வொண்ணாதோ, நீ வாய்புலத்துவானென்னென்ன; என்னை யங்ஙனிருக்க வொட்டாதபடி நெஞ்சைக் கைக்கொண்டான், வேதங்களவனைப் புலத்துமாபோலே நானும் புலம்பாநின்றேனென்னு மிடம் தோற்றச்சொல்லா நின்றாளென்கிறாளென்று ஸங்கதி.

(ஸ்ரீயை) ஸம்பத்தை. சிறைகொள் வண்டுகளினுடைய, சேடு - திரட்சியானது, உலாவாநின்றுள்ள பொழிலென்று சப்தார்த்தம் திருவுள்ளம் பற்றி அருளிச்செய்கிறார் (சிறகையித்யாதி). ... ... (எ)

மூ.—உலகமேத்துமொருவனென்று மொண்சுடரோடும்பரெய்தா
நிலவுமாழிப்படையனென்றும்நேசனென்றும்தென்திசைக்குத்
திலதமன்னமறையோர்நாங்கைத்தேவதேவனென்றென்றோதிப்
பலருமேசவென்மடந்தை பார்த்தன் பள்ளிபாடுவாளே. (அ)

பதம்.	உரை.	பதம்	உரை.
என்மடந்தை	என்பெண்ணானவள்,	ஒருவனென்றும்	அத்விதீயனென்றும்,
உலகம்	லோகமெல்லாம்		
ஏத்தும்	ஸ்தோத்ரம் பண்ணத் தகுந்தவனை	ஒள்	அழகிய
		சுடரோடு	சந்த்ரஸூர்யர்களோடே கூட

உம்பர்	தேவர்களால்	தென்திசைக்	தெற்கு திக்குக்கு
எய்தா	கிட்டப்போகாதபடி	திலதம்அன்ன	திலகம்போலேயிருக்கிற
நிலவும்	ப்ரகாசியாநின்ற	மறையோர்	ப்ராஹ்மணர்களுடைய
ஆழி	திருவாழியை	நாங்கைத்தேவதேவனென்றென்றோதி	
படையன் என்றும்	திவ்யாயுதமாக உடையன் என்றும்	பலரும்	எல்லாரும்
நேசன் என்றும்	ஆஶ்ரிதர் பக்கல் ஸ்நேஹமுடையவன் என்றும்,	ஏச	பழிக்கும்படியாக
		பார்த்தன்பள்ளி பாடுவாளே. (௮)	

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. (உலகமித்யாதி) லோகமாக ஆஶ்ரயிக்கைக்கு அத்விதீயனான ஸர்வஸமாஶ்ரயணீயனென்றும். (ஒண்சுடர்) சந்த்ராதித்யர்களோடேகூடின தேவர்களால் கிட்டப்போகாதே யிருக்கிற திருவாழியை, (க) "எப்போதும் கைகழலாநேமியான்" என்னும்படி உடையனாயிருக்கிறவனென்றும். (நேசனென்றும்) ஆஶ்ரிதர்பக்கல் ஸ்நேஹம் ஒருவடிவு கொண்டவனென்றும். (தென்திசை) தெற்குதிக்குக்குத் திலகபூதரான ப்ராஹ்மணர் வர்த்திக்கிற திருநாங்கையிலே நின்றருளின தேவதேவனென்றென்றோதி. (பலருமேச) பலரும் தன்னைப்பழிக்க, அவர்களைத் தனக்குக் கூட்டென்று அவனூரைப்பாடுவாளானாள். ... ... (௮)

அரு—எட்டாம்பாட்டு. (உலகமித்யாதி) அயன் உள்ளம்கொண்டான் என்று நீயவனைப் புலம்பினால் லோகத்தார் உன்னை ஏசார்களோ, இங்ஙன் நெஞ்சழிந்து புலம்ப வொண்ணாதென்ன; நாமொருத்தியோ அவனைப் பற்றினது, ஸர்வருமவனை ஏத்தவில்லையோ, ப்ரஹ்மாதிகளால் கிட்டக்கூடாத ஆழியானையும் ஸ்நேஹிக்குமவனன்றோ, அவனைப் பிரிந்திருக்கக்கூடுமோ என்னும் தாத்பர்யம் தோற்றச்சொல்லுகிறாளென்கிறாளென்று ஸங்கதி.

(க) "ஊரவர்கவ்வை யெருவிட்டு" என்கிறபடியே பலருமேசுகை பாடுகைக்குடலென்னுமது தோன்ற அருளிச்செய்கிறார் (அவர்களை யித்யாதி). ... ... (௮)

மூ.—கண்ணனென்றும் வானவர்கள் காதலித்து மலர்கள்தூவும்
எண்ணனென்றும் இன்பனென்றும் ஏழுலகுக்காதியென்றும்
திண்ணமாட நீடுநாங்கைத் தேவதேவனென்றென்றோதிப்
பண்ணினன்னமென் மொழியாள் பார்த்தன்பள்ளிபாடுவாளே.

(க) பெரியதிருவ-௮௭. (உ) தி-வாய்-௫-௯-௪.

பதம்.	உரை.	பதம்	உரை.
பண் அன்ன	கானத்தோடொத்த	எண்ணன் என்றும்	எ (அவர்களுடைய) எண்ணத்திலே வஸிக்குமவனென்றும்,
மெல்	ம்ருதுவான	இன்பனென்றும்	ஸுகப்ரதனென்றும்,
மொழியாள்	சொல்லையுடைய இப்பெண்ணானவள்	ஏழ்உலகுக்கு	ஸப்த லோகங்களுக்கும்
கண்ணன் என்றும்	ஸ்ரீக்ருஷ்ணனென்றும்,	ஆதியென்றும்	காரணபூதன் என்றும்,
வானவர்கள்	தேவர்கள்	திண்ணம்	த்ருடமான
காதலித்து	ஸ்நேஹத்தை யுடையவர்களாய்	மாடம்நீடுநாங்கைத் தேவதேவனென்றென்றேநி	பார்த்தன் பள்ளிபாடுவாளே. (௯)
மலர்கள்	புஷ்பங்களை		
தூவும்	ஸமர்ப்பிக்கும்படியாக		

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (கண்ணனித்யாதி) க்ருஷ்ணனென்றும், ப்ரஹ்மாதிகள் ஸ்நேஹத்தைப்பண்ணி புஷ்பாத்யுபகரணங்களைக் கொண்டாஸ்ரயிக்கும்படியாக அவர்கள் மநோரதத்தே நிற்கிறவனென்றும். (இன்பனென்றும்) ஆநந்தாவஹனென்றும். (ஏழுலகுக்காதியென்றும்) ஜகத்காரணபூதனென்றும். (திண்ணமித்யாதி) திண்ணமான மாடங்கள் நீடின நாங்கையிலேவர்த்திக்கிற தேவதேவனென்றென்றேநி. ... ... (௯)

அரு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (கண்ணனித்யாதி) இவன் நேசனென்று நீ கண்டதெங்கே, உலகர்தானிவனை யாஸ்ரயித்தார்களோ, ஆஸ்ரயிக்கைக்கு ஹேதுதானென்னென்று, எசவந்த பலரும் கேட்க; அவர்களுக்கும் தெரியும்படி பெண்பித்த னென்ன ப்ரஸித்தனை க்ருஷ்ணன்றன்னையே (௧) "க்ருஷ்ணஏவஹி லோகாநா முத்பத்தி ரபிசாப்யய: - க்ருஷ்ணஏவஹி லோகாநா முத்பத்தி ரபிசாப்யய:" என்றதில்லையோ என்று தம் துறையான க்ருஷ்ணவதாரத்தை மீளவும் பிதத்துநிருளென்று சொல்லுகிருளென்று ஸங்கதி.

"எண்ணன்" என்றதினர்த்தம் (மநோரதத்தே நிற்கிறவன்) என்றது. (நீடின) - நீண்டிருக்கிற. ... ... (௯)

மூ.-பாருள்நல்லமறையோர்நாங்கைப்பார்த்தன்பள்ளிச்செங்கண்மாலை
வார்கொள் நல்லமுலைமடவாள் பாடலைத்தாய் மொழிந்தமாற்றம்

(௧) பார-ஸபா-ராஜஸூ-ப-௩அ-௨௩.

கூர்கொள் நல்லவேற்கலியன் கூறுதமிழ்பத்தும் வல்லார்
ஏர்கொள் நல்ல வைகுந்தத்து ளின்பநாளுமெய்துவாரே. (௧0)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

—oo✲oo—

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பாருள்	பூமியிலே	பாடலை	ஸ்ரீஸூக்திகளை
நல்ல	விலக்ஷணராயுள்ள	தாய்	தாயாரானவள்
மறையோர்	ப்ராஹ்மணோத்தமர் வர்த்திக்கிற	மொழிந்த	சொன்ன [தை,
		மாற்றம்	உக்தியின் ப்ரகாரத்
நாங்கை	திருநாங்கூரில்	கூர்கொள்	கூர்மையாய்
பார்த்தன்பள்ளி	பார்த்தன் பள்ளியென்னும் திவ்ய தேசத்தில் எழுந்தருளியிருக்குமவனாய்	நல்ல	ஸ்லாக்யமான [ய
		வேல்	வேலாயுதத்தையுடை
		கலியன்	ஆழ்வார்
		கூறும்	அருளிச்செய்த
செமகண	(வாத்ஸல்யத்தால்) சிவந்த கண்களை யுடையனாய்	தமிழ்	த்ராவிடரூபமான
		பத்தும்	இப்பத்துப்பாட்டுகளையும் [கள்,
மாலை	ஆஶ்ரித வ்யாமுக்த்தனு ஸர்வேஶ்வரன் விஷயமாக,	வல்லார்	அப்யஸிக்க வல்லவர்
		ஏர்கொள்	அழகுபொருந்தி
		நல்ல	அவிஶ்லேஷமாகிற நன்மையையுடைய
வார்கொள்	கச்சையுடைத்தாய்		
நல்ல	விலக்ஷணமான	வைகுந்தத்து	ஸ்ரீவைகுண்டத்தில்
முலை	ஸ்தநங்களையுடைய	நாளும்	ப்ரதிதினமும்
மடவாள்	பெண்ணானவள் (பாடின)	இன்பம் எய்துவார்	ஸுகிக்கப் பெறுவர்கள். (௧0)

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (பாருள்நல்ல) பூமியில் நல்லவிலக்ஷண ப்ராஹ்மணரெல்லாம் திரண்ட திருநாங்கையில் பார்த்தன் பள்ளியிலே வர்த்திக்கிற வாத்ஸல்யத்தையும் வ்யாமோஹத்தையு முடையனானவனை. (வார்கொள்நல்ல) ப்ராப்தயௌவனையானவள் பாடலைத்தாயார் சொன்னமாற்றத்தை. (கூர்கொள்) அப்பிராட்டி தசைவந்து ஆழ்வாரருளிச்செய்த விப்பத்தும் வல்லவர். (ஏர்கொள்) ஒருத்தி வாய்வெருவ ஒருத்தி கூப்பிட்ட எளிவரவுதீர, ஒருநாளும் பிரியவேண்டாதே இருக்கிற தேசத்திலே இருக்கப்பெறுவர். ... (௧0)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

—oo✲oo—

அ௫.—பத்தாம்பாட்டு. (பாரித்யாதி) "செங்கண்" என்றத்தாலே - வாத்ஸல்யம். "மாலை - மொழிந்த - பாடலை" என்று இங்கும் கூட்டுவது. கூர்மைமிக்க வேலையுடைய கலியனென்று சப்தார்த்த முட்கொண் டருளிச்செய்கிறார் (அப்பிராட்டி யித்யாதி). ... ... (௧௦)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

—•—

நாலாம்பத்து எட்டாந்திருமொழி முடிந்தது.

—∞—

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

நாலாம்பத்து ஒன்பதாந் திருமொழி

நும்மைத்தொழுதோம் ப்ரவேசம்.

வ்யா.—பெறவேணுமென்னு மபேக்ஷையில் கண்ணழிவில்லா மை சொல்லிற்றிறே - கீழிற்றிருமொழியிலே; "பார்த்தன் பள்ளிபாடுவாள்" என்று உகந்தருளின நிலங்களைச்சொல்லி வாய்வெருவுகைக்கு மேற்படவில்லையிறே அபேக்ஷக்கு; (௧) "மாகவைகுந்தங் காண்பதற்கென்மனமேகமெண்ணும்" என்றும், (௨) கண்ணன் விண்ணூர் தொழவே சரிகின்றனசங்கம்" என்றும் சொல்லுகிறவையடைய இவர்க்கு உகந்தருளின நிலங்களிலே யாய்த்து; ஆகையாலே, "பரமபதம் கலவிருக்கையாயிருக்க அவ்விடத்தைவிட்டு ஆஶ்ரிதர்க்கு ஸர்வாபேக்ஷித ப்ரதனாகைக்காகத் திருவிந்தளூரிலேவந்து ஸந்நிஹிதனானான், நாமங்கேபோய்ப்புகவே நினைத்த வகைகளெல்லாம் பெறலாம்" என்று பெரியபாரிப்போடே போய்ப்புக்க விடத்து, ஒரு ஸ்ரீபுண்டரீகன் அக்ரூரன் என்றாப்போலே சொல்லுகிற இவர்கள்பக்கல் பண்ணின விசேஷகடாக்ஷத்தைத் தம்பக்கலிலேயும் பண்ணி, திருக்கண்களாலே குளிரநோக்குதல், அணைத்தல், வினவுதல், இவர் (௩) "வழுவிலாவடிமை செய்யவேண்டுநாம்" என்று பாரித்துக்கொடு புக்கபடியே அடிமையிலே ஏவுதல் செய்யக்கண்டிலர், அத்தாலே மிகவுமவஸந்நராய், ஒரு(௪)*மின்னிடைமடவார்(௫)*காதில் கடிப்பில் பிராட்டிமார் தசை

(௧) தி-வாய்-௯-௩-௭. (௨) தி-வி-௪௭. (௩) தி-வாய்-௩-௩-௧.
(௪) தி-வாய்-௬-௧, (௫) ௧௦-௮.

பிறந்தால் ப்ரணய கலஹத்தாலே கிலாய்த்துச் சொல்லும் பாசுரமடைய ஆழ்வார் தாமான தன்மையிலே சொல்லலாம்படியான பா(ஞ)வம்பிறந்து, ஸந்நிதியு முண்டாய், எனக்கபேக்ஷையிலும் கண்ணழிவற்று ப்ராப்தனுமாயிருக்க என்னை அடிமை கொள்ளாதொழிவதே! என்னுமின்னாப்புடனே சிவிட்குப் பிறந்து வார்த்தை சொல்லுகிறார். ... ... *

அரு. — நம்மையின் ப்ரவேசம்.—*தாவளந்துலகில் - சரணம்புக்கு, *கண்ணார்கடலில்-ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தை யறுத்துத்தரச்சொல்லி, ப்ராப்யத்வரையாலே உகந்தருளின நிலத்தில் உத்கடமான அபேக்ஷையைக் கீழில்திருமொழியிலே அருளிச்செய்தவர்க்குத் திருவிந்தளூரில் ஊடல் தலையெடுக்கைக்கு ஸங்கதியிடுகிறார் (பெறவேணுமித்யாதி). (பெறவேணும்) என்றதுக்கு முன்னே, ப்ராப்யத்தை என்று கூட்டுவது. ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தை யறுத்துத் தரவேணுமென்று ப்ரார்த்தித்தவர்க்கு முன்பு போலே உகந்தருளின நிலத்திலே தானே ப்ராவண்யம் பிறக்கையாலே, இவரபேக்ஷித்தபடியே கொடுக்கக்கடவனாய் சரீராந்தத்தில் ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தை நிவர்த்திப்பிக்க நினைத்து திவ்யதேசத்தில் நிலையைக்காட்டிக் கொடுக்க; இவனர்ச்சாவ்யவஸ்த்தையாலே வாய்திறவாதிருக்கையை எண்ணியிராதே, ஆசையாலே, "ஸர்வாபேக்ஷித ப்ரதனன்றோ, என்னபேக்ஷையும் தலைக்கட்டிற்றலாகாதோ" என்று கிலாய்க்கிறாரென்று கருத்து. அபேக்ஷை பரமபதத்திலே யன்றோ பிறக்கவேண்டுவது, இங்குப் பிறப்பானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (மாகமித்யாதி). (க) "பண்டைநாளாலே" என்கிற திருவாய்மொழியில் ஆழ்வார்க்குப் பிறந்தாப்போலே அர்ச்சாவதாரத்தில் சில பரிமாற்றங்களை யாசைப்பட்டு "நம்மை யொரு கால்காட்டி நடந்தால்" என்று ப்ரார்த்திக்கை யுண்டாகையாலே, அதில், (க) "சோதிவாய்திறந்துன் தாமரைக்கண்களால் நோக்காய்" (உ) "நின் பாதபங்கயமே தலைக்கணியாய்" இத்யாதி பரிமாற்றத்திலாசை இவர்க்கு மர்த்தலித்த மென்றருளிச்செய்கிறார் (திருக் கண்களாலே யித்யாதி). (ஏவுதல்) என்றது-"கருமமருளி" என்றத்தைப்பற்ற. (தாமானதன்மையிலே) என்கையால்-இவ்விடத்தில் தாமாயிருந்து ஊடுகை ப்ராப்யத்திலுத்கடேச்சாக்ருதமான கலக்கத்தின் மிகுதியின் கார்யமென்கை. ... *

மூ.-நம்மைத்தொழுதோம்நந்தம்பணிசெய்திருக்கும்நம்மடியோம்
இம்மைக்கின்பம் பெற்றோமெந்தா யிந்தளூரீரே

(க) தி-வாய்-கூ-உ-க.   (உ) தி-வாய்-கூ-உ-உ.

எம்மைக்கடிதாக் கருமமருளி யாவாவென்றிரங்கி
நம்மையொருகால் காட்டிநடந்தால் நாங்களுய்யோமே. (௧)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
நும்மை	தேவரீரை [தோம்;	எம்மை	என்விஷயத்தில்
தொழுதோம்	உபாயமாக ஆஶ்ரயித்	கடிதா	சீக்ரமாக
நுந்தம்	தேவரீருடைய	கருமம்	பரம ப்ரயோஜநமான கைங்கர்யத்தை
பணி	கைங்கர்யத்தை	அருளி	க்ருபைபண்ணி [று
செய்து	அநுஷ்டித்தே [க	ஆவாவென்று	ஐயோ! ஐயோ! என்
இருக்கும்	தரித்திருக்கும் படியா	இரங்கி	இரக்கமுற்று,
நும் அடியோம்	தேவரீருக்கு தாஸபூதராகேனும்;	நம்மை	நம்மைக்குறித்து
இம்மைக்கு	இப்பொழுது	ஒருகால்	ஒருகாலத்திலே
இன்பம் பெற்றோம்	ஜ்ஞாந லாபமாகிற ஸுகத்தைப் பெற்றோம்;	காட்டி	உம்முடைய திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தைக்காட்டி
இந்தளூரீர்	திருவிந்தளூரிலே எழுந்தருளி யிருக்கிற	நடந்தால்	எழுந்தருளினால்
என்தாய்	எனக்குத் தாய்போன்றவரே!	நாங்கள்	அநந்ய ப்ரயோஜநரான நாங்கள்
		உய்யோமோ	உஜ்ஜீவிக்க மாட்டோமா? (௧)

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (நும்மைத்தொழுதோம்) இதரதேவதைகளுக் கந்தர்யாமியாயிருக்கிற நிலையை புத்திபண்ணித்தொழுதோமோ ஆறியிருக்கைக்கு. (௧) "யோயோ யாம்யாம் தநும் ப⁴க்த꞉ - யோயோ யாம்யாம் தநும்பக்தஃ" இத்யாதி. "இந்த்ராதிதேவர்கள் அவனுக்கு தநுபூதர், அவர்களுக் கிவனந்தர்யாமி" என்று ஆஶ்ரயித்தால், அவ்வவருடைய அதிகாரத்தளவிலே ப(ஃ)லமாகையால் விளம்பம் பிறந்திருக்கு மாமிறே. அன்றிக்கே, (நும்மைத்தொழுதோம்) படுகுலைப் பட்டோமென்னவுமாம். அதாவது - பிரிந்தாலும் ஒருகூது சதுரங்கத்தாலே போதுபோக்கித் தரிக்கலாவதொரு விஷயத்தை யாஶ்ரயிக்கப் பெற்றிலோமே. (தொழுதோம்) முன்பெல்லா மீரசென்றிருந்து கார்யகாலத்திலே கைங்கர்யமே யமையுமென் றிருப்பார்க்கன்றோ தாழ்த்திருக்க லாவது.

(௧) கீதை-எ-உக.

(நுந்தம்பணிசெய் திருக்கும்நும்மடியோம்) கைங்கர்யத்தை யொழியச்செல்லுவதாதல், கைங்கர்யம் பண்ணுகைக்கீடான ப்ராப்தியின்றிக்கே யொழிதல் செய்யிலன்றோ தரித்திருக்கலாவது. தேவரீர் திருவடிகளிலுண்டான கைங்கர்யத்தைப் பண்ணி அது பெறில் ஜீவித்தல் இல்லையாகில் முடிதல் செய்யும்படி தேவர்க்கநங்யார்ஹர். (க) [ந சஸீதே த்யாதி - நசஸீதேத்யாதி] தேவரை யொழிந்தவன்று பிராட்டியுமுளளாகாள், அடியேனுமுளனுகேன். தேவரை யொழிந்தவன்று முதலிலே ஜீவிக்குமது தானில்லை. [அபிஜீவாவः - அபிஜீவாவஃ] யதிஜீவாவः - யதிஜீவாவஃ, [முஹூர்த்தம் - முஹூர்த்தம்] ஒருக்ஷணகாலம். [ஜலாந் மத்ஸ்யாவிவ - ஜலாந் மத்ஸ்யாவிவ] ஜலத்தைப்பிரிந்த மத்ஸ்யம் ஜீவிப்பது அந்நீர் நசையறுமளவுமிறே; அப்படியே, நில்லென்று சொன்னவார்த்தை உம்முடைய திருவுள்ளத்திலேயு முண்டென்றறியு மளவுங்காணும் நாங்கள் ஜீவிப்பது. இவருடைய ஸத்தையுண்டு-உண்மை, அது நிலா தென்றல் சந்தநம் தண்ணீர்போலே பரார்த்தமாயாய்த்து இருப்பது; சேஷிக்கதிசயத்தைப் பண்ணியாய்த்து இவர்க்கு ஸ்வரூபஸித்தி. (அடியோம்) அத்தலைக்கதிசயத்தைப் பண்ணுகையே ஸ்வரூபமாம்படி யாய்த்து ப்ராப்தியிருப்பது.

(இம்மைக்கின்பம்பெற்றோம்) அடிமையாலே ஸ்வரூபலாபமாம்படி யிருக்கிற எங்களுக்கு, அழகிதாக விடாய்த்தவிடத்தே தண்ணீர் வார்த்தீர். அன்றிக்கே, ஜ்ஞாநலாபத்தாலே வந்ததரிப்பைச்சொல்விற்றாகவுமாம். அலாபத்தையே சொல்லாநிற்க இப்போது இந்த த்ருப்திகூடுமோவென்னில்; இந்த ஜ்ஞாநலாபந்தானிறே கிலாய்க்கப் பண்ணுகிறது, இல்லையாகில் அல்லாதாரோபாதி உண்டுடுத்துப் போதுபோக்கித் திரியலாமே.

(எந்தாயித்யாதி) அதுக்கடியாக ஸ்ரீவைகுண்டத்தைவிட்டுத் திருவிந்தளூரிலே வந்து ஸந்நிதிபண்ணின ஸ்வாமீ! "இவ்வஸ்து உனக்கு சேஷம்" என்னுமிம்முறையை அறிவித்தவனே! இன்றிப்படி ஆறியிருக்கிற நீ முன் நீம்புசெய்து ஸம்பந்தஜ்ஞாநத்தை எனக்குப்பிறப்பிப்பானென்?

ஸம்பந்தஜ்ஞாநத்தைப் பிறப்பித்தோமென்றீர், பெற்ற திவ்வம்சமாகில் நீர் பொருந்தாகச் சொல்லுகிற தெவ்வம்சமென்ன, (எம்மைக்

(க) ரா-அயோ-ருரு-ருக.

கடிதாக்கருமமருளி) சேஷத்வ ஜ்ஞாநத்தைப் பிறப்பித்தருளிற்று; அந்த சேஷத்வாநுரூபமான வ்ருத்தியை என்னைக் கொண்டருள வேணும். (எம்மை). "க்ரமத்திலே ஒரு தேசவிசேஷத்தே கொடுபோய்க் காரியம் செய்கிறோம்" என்று அறியிருக்கலாம்படியோ என்தசை. (௧) ‘‘ക്ഷിപ്രം നിവേദയത മാം - க்ஷிப்ரம் நிவேதயதமாம்’’ என்னுமாபோலே ராவணபவநத்தில் பொருந்தாமையும், ராமகோஷ்டியில் புகுரப்பெறாமையும், இரண்டாலும் நோவுபட்ட ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வானைப்போலே, ஜ்ஞாநலாபத்தாலே ஸம்ஸாரத்தில் பொருந்தாமை யுண்டாகப்பெறுவது, ப்ராப்திபலமான கைங்கர்யத்தில் அந்வயிக்கப் பெறாதொழிவதாய் நோவுபடுகிறபடி. (கடிதாக்கருமமருளி) ஸர்வஜ்ஞனானவனுக்குமறிவிக்கவேண்டும்படி யிருக்கிறதுகாணும் க்ரமப்ராப்தி பற்றாதபடியான இவருடைய ஸௌகுமார்யம். அது செய்யுமிடத்திலும் (ஆவாவென்றிரங்கி) "அடிமை பெறாமையாலே உறாவின அகிஞ்சநன், அநந்யகதி’’ என்று என்னுடைய தயநீய தசையை புத்திபண்ணி, ஐயோ! ஐயோ! என்று க்ருபைபண்ணியருளி. "தொழுதோம்’’ என்று வளைப்பிடவொண்ணாது காணும், அபிமதம் பெறும்போது அவனுடைய இரக்கமே வேணும்.

(நம்மை) உம்மை நீர் கண்ணாடிப்புறத்திலே கண்டறியாமையில்லையே; "நம்மைப் பிரிந்தார் பிழையார்கள்’’ என்றிருக்கவேண்டாவோ. (ஒருகால் காட்டிநடந்தால்) ஒருகால்காட்டினால் பின்னையிவன் வளைப்பிடுகிறானென்றிருக்கவேண்டா; ஜ்வரஸந்நிபதிதர் "ஒருகால் நாக்கு நனைக்கவமையும்’’ என்னுமாபோலே. (காட்டி) (௨) ‘‘ഏഷ സര്വസ്വ ഭൂതസ്തു - ஏஷ ஸர்வஸ்வ பூதஸ்து’’ என்கிறபடியே-"நாமிருந்தபடிகண்டாயே!’’ என்று வடிவைக்காட்டி. (நடந்தால்)என்கிறது-போனாலென்கிறதல்ல, என் முன்பே நாலடியிட்டு நடந்து காட்டினால். (௩) ‘‘അഗ്രതഃ പ്രയയൗ രാമഃ - அக்ரதஃ ப்ரயயௌ ராமஃ’’ என்கிறபடியே-பிராட்டிக்கிட்ட விருந்திடவேணுங் காணுமிவர்க்கு. இப்படி நடந்தால் பெறும்பேறென்னென்னில். (நாங்களுய்யோமே)போனஉயிர் மீளும். உறாவினபயிரிலே ஒருபாட்டம் மழைவிழுந்தால் அது ஜீவிக்கச் சொல்லவேணுமோ? ... ... (௧)

(௧) ரா-யு-௫௭-௧௦. (௨) ரா-யு-௧-௧௪. (௩) ரா-ஆர-௧௧-௧.

அரு.—முதற்பாட்டு. (நும்மை யித்யாதி). "இந்தளூரீரே" என்ற பதத்தைக் கடாக்ஷித்து 'நும்மை" என்றதுக்கு ப்ராபகத்வ விவக்ஷயாதாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (இதரேத்யாதி). அஸாதாரண விக்ரஹ விசிஷ்டனை தோற்றுகையாலே ஸாதாரணமான அந்தர்யாமித்வ வ்யாவ்ருத்தி தோற்றுமென்று திருவுள்ளம். அந்தர்யாம்யாஶ்ரயணம் பண்ணினவனுக்கு விளம்பம் ஸித்தமாமென்று ஆறியிருக்கவேணுமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (யோயோயாம் யாமித்யாதி). கர்மயோக நிஷ்டன் அக்நீந்த்ராத்யந்தர்யாமியைத் தன்னுடைய பலார்த்தமாகத் தொழுகையால், அந்த கர்மயோகந்தானும் பக்தித்வாரக மாகையாலும், வஸ்வாத்யுபாஸநம் பண்ணினவனுக்கு வஸ்வாத்யதிகாராநந்தரத்திலே பலமாக வேண்டுகையாலும், விளம்பம்ஸித்தமென்று கருத்து. "எந்தாய்" என்றத்தால் தோற்றின சேஷத்வ நிபந்தநமான ப்ராப்யத்வம் "நும்மை" என்றதுக்கர்த்தமாக விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் (படுகுலையித்யாதி). (பெற்றிலோமே) என்ற வநந்தரம், என்கைஎன்று சேஷம். "தொழுதோம்" என்கிற பூத நிர்த்தேசத்தாலே-(க) "அடியேனடைந்தேன் முதல் முன்னம்" என்கிறபடியே அநாதியாகத் தொழுதோ மென்கை தோற்றுகையாலே, ஈஶ்வரனையும் தன்னையும் சேஷியென்று புத்திபண்ணி தத்விஷயத்தில் கைங்கர்யத்தை ஸ்வார்த்தமாக்கி, ஸ்வாதிசயத்தைப்பெற விருப்பாராய், இன்றுஶ்ரயித்திருக்கும் ப்ரபந்நரை வ்யாவர்த்திக்கிறதென்கிறார் (முன்பெல்லா மித்யாதி). *மயர்வற்றவராகையாலே அவனுக்கே சேஷமாயிருக்கும் வஸ்துவென்று தெளியக் கண்டாரென்று கருத்து.

நம்மையே ப்ராபகமாகவும் ப்ராப்யமாகவு மெண்ணி அநாதியான ஸம்ஸாரம் தவிர்த்தீராகில் நம்மைக் கிலாய்க்கைக்கடி ஏதென்னு மாகாங்க்ஷையிலே "நுந்தம்" இத்யாதி யருளிச்செய்கிறாரென்று திருவுள்ளம் பற்றி யருளிச்செய்கிறார் (கைங்கர்யத்தை யித்யாதி). கைங்கர்யாலாபத்தில் தரிக்கமாட்டாமையாலே கிலாய்க்கிறேனென்கிறாரென்று கருத்து. வாக்யார்த்தந்தன்னை யருளிச்செய்கிறார் (தேவரித்யாதி). பணிசெய்தால் தரிக்கையும் அதில்லாவிட்டா லில்லாதபடியுமா யிருக்குமோ ஸ்வரூபமென்ன வருளிச்செய்கிறார் (நசேத்யாதி). "அஹமபி" என்கிறவிடத்தில், அபி-சார்த்தகமாய், ஸீதாத்வயாஹீநாந-அஹஞ்சத்வயாஹீநோந" என்று விவக்ஷித்து, ஸ்வரூபஸ்த்திதியைப் பற்ற வருளிச்செய்கிறார் (தேவரை யித்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே). இனி சகாரத்வய மிருக்கையாலே - "த்வயாஹீநாஸீதா நஜீவதி, அஹஞ்ச நஜீவாமி" என்னுமர்த்தம் ஸ்ப்புரிக்கையாலே, அத்தை யருளிச்செய்கிறார் (தேவரையொழிந்த வித்யாதி). இளையபெருமாளைப்போலே இவ்வாழ்வாருடைய ஸ்வரூபமும் பரார்த்தமா யிருக்குமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இவருடைய வித்யாதி). பரார்த்தமாக

(க) தி-வாய்-உ-ங-ரு.

வேண்டுவா னென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (சேஷிக்கித்யாதி). "நும்மைத் தொழுதோம், பணிசெய்திருக்கும்" என்றத்தாலே ஸித்தமாயிருக்க, "அடியோம்" என்பானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அத்தலைக்கித்யாதி).

பரார்த்தமான கைங்கர்யமே புருஷார்த்தமாகில் நமக்கு வேண்டும்போது கைக்கொள்ளுகிறோ மென்னு மபிப்ராயத்தின்மேலே கிலாய்ப்புப் பிறந்து சொல்லுகிறாரென்னு மிடம்தோன்ற விபரீத லக்ஷணயா தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (அடிமையாலே யித்யாதி). விபரீதலக்ஷணையாகாமல் யதாவஸ்திதத்துக்கே தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (அன்றிக்கே யித்யாதி).

(அதுக்கு) அந்தஜ்ஞாநலாபத்துக்கு. (எந்தாய்) என்று முழுச்சொல்லாய், ஸ்வாமிவாசகமாக வருளிச்செய்து, என்னுடைய, தாய் - தாயைப்போலே உபகரித்தவனே என்றர்த்தாந்தர மருளிச்செய்கிறார் (இவ்வஸ்து வித்யாதி).

"என் தசை" என்றத்தை விவரிக்கிறார் (க்ஷிப்ரமித்யாதி). *கழி துக்குத்தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (ஸர்வஜ்ஞனித்யாதி). "கருமம ருளி" என்றால் போராதோ, "ஆவாவென்றிரங்கி" என்ன வேணுமோவென்ன (தொழுதோ மித்யாதி). அன்றிக்கே, கிலாய்க்கும்போது இங்ஙன் சொல்லுகிறதென்னென்ன வருளிச்செய்கிறாராகவுமாம்.

நம்மைக்குறித்து ஒருகால் வடிவைக்காட்டி நடந்தாலென்று சப்தார்த்தம் திருவுள்ளம்பற்றி, வடிவுஇத்தனை போக்யமா யிருந்ததோ என்னு மாகாங்க்ஷையில் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (உம்மை யித்யாதி). ... (க)

மூ.—சிந்தைதன்னுள் நீங்காதிருந்த திருவே மருவினிய
மைந்தா வந்தணாலி மாலே சோலை மழகளிறே
நந்தா விளக்கின் சுடரே நறையூர்நின்ற நம்பீ யென்
னெந்தா யிந்தளூரா யடியேற்கிறையு மிரங்காயே. (உ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
சிந்தைதன்னு	நெஞ்சிலே	அம்	ஸௌந்தரமாய்
ள்	[மல்	தண்	குளிர்ந்திருக்கிற
நீங்காது	எப்போதும் பிரியா	ஆலி	திருவாலியில் எழுந்த
இருந்த	வாஸம்பண்ணுகின்ற		ருளி யிருக்கிற
திருவே	ஸம்பத்தே!	மாலே	ஆஶ்ரித வ்யாமுக்த
மருவ இனிய	அநுபவிக்க அநுபவிக்		னே! [ரிக்கிற
	க போக்யனாயிருக்	சோலை	சோலைகளிலே ஸஞ்ச
	[கிற	மழ களிறே	ஆனைக்குட்டிபோன்ற
மைந்தா	யுவாவானவனே!	நந்தா	அவியாத [வனே!

விளக்கின் கூ ரே	தீபத்தினுடைய தேஜஸ்ஸுபோலே உஜ்ஜ்வலனானவனே!	என் எந்தாய்	எனக்கு ஸ்வாமியானவனே! [கு
நறையூர்	திருநறையூரில்	அடியேற்கு	தாஸபூதனான எனக்
நின்ற	எழுந்தருளியிருக்கிற	இறையும்	(அடிமை கொள்ளுகையாகிற) இவ்வல்பத்தையும்
நம்பீ	பூர்ணனே!	இரங்காய்	க்ருபை பண்ணுகிறிலை (உ)
இந்தளூராய்	திருவிந்தளூரிலே எழுந்தருளி யிருந்தவனாய்க் கொண்டு		

வ்யா.— இரண்டாம்பாட்டு. (சிந்தை தன்னுள் நீங்காதிருந்த திருவே) அகவாயில் ப்ரகாசிக்கிற இதுக்கு நானேதேனும் க்ருஷிபண்ணிற்றுண்டாகிலன்றோ ப்ராப்திக்கென்றால் க்ருஷி பண்ணலாவது, ஹ்ருதயத்திலே எப்போதுமொக்க ப்ரகாசியா நின்றானாய்த்து. (திருவே) இவருடைய ஸம்பத்து அவனாய்த்து; (க) *திருவுக்கும் திருவிறே. (மருவினிய) அவ்விருப்புத் தானிவர்க்கினிதாகிறபடி. மருவ மருவ விட்டுப் பற்றவேண்டும்படி யிருக்கையன்றிக்கே நிரதிசயபோக்யனாக நின்றானாய்த்து. (மைந்தா) நித்யமான யௌவநத்தை யுடையவனே! தர்சநீயமாய் ஸ்ரமஹரமான திருவாலியிலே நித்யவாஸம்பண்ணி வ்யாமோஹத்தைத் தெரிவித்தவனே! (சோலையித்யாதி) சோலைக்குள்ளே வளர்ந்ததொரு இளவானைக் கன்றுபோலே யாய்த்து செய்ததுடைய இனிதாயிருக்கிறபடி.

(நந்தா விளக்கித்யாதி) ஒரு விச்சேதமில்லாத தீபத்தில் திரியுமெண்ணெயும் புகையுமான அழுக்கின்றிக்கே, புகர்தானொருவடிவு கொண்டாப்போலே யிருக்கிற ஸ்வரூபத்தை யுடையவனே! (நறையூரித்யாதி) திருநறையூரிலே வந்து ஸந்நிஹிதனாய், "ஆஸ்ரயணீய வஸ்துவுக்கு இன்னமொன்று †கூட்டுப்பெற்றதில்லை" என்னும் குறைதீரும்படி யிருக்கிற பூர்ணனே! (என்னெந்தா யிந்தளூராய்) திருவிந்தளூரிலே வந்து ஸந்நிதிபண்ணி, எனக்கு ஸம்பந்த ஜ்ஞாநத்தைப் பிறப்பித்தவனே! (அடியேற்கித்யாதி) ஸம்பந்தஜ்ஞாநத்தைப் பிறப்பித்த உனக்கு, என்னுடைய ஸ்வரூபாநுரூபமான வ்ருத்தி விசேஷத்தைக் கொள்கையாகிற இம்மாத்ரமித்தனையும் செய்கை பெரிய பணியோ. ... ... (உ)

(க) எ-எ-க. † (பா) கூடப்பெற்றதில்லை.

அ௩.—இரண்டாம்பாட்டு. (சிந்தையித்யாதி) "நும்மடியோம்" என்று வைத்து, "நம்மை யொருகால் காட்டி நடக்கவேணும், இல்லையாகில் நாங்களுய்யோம்" - என்று இங்ஙனே நம்மைக் கிலாய்க்கைக்கடியென்? வேணுமாகில் பேற்றுக்கொரு கைம்முதல் செய்துகொள்ளலாகாதோ என்னும் பகவதபிப்ராயத்தின்மேலே, நிரதிசய போக்யனாயிருக்கு மிருப்பை நீயே காட்டினாய், இனி நாமொன்று செய்யவேணுமோ, குறையும் நீயே செய்தருளவேணுமென்று ப்ரார்த்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

"மருவினிய" என்றது கடைக்குறைத்தலாய்க் கிடக்கிறதென்று திருவுள்ளம்பற்றி யருளிச்செய்கிறார் (மருவ வித்யாதி). அம் - அழகியதாய், தண் - குளிர்ந்த, ஆலி நகரிலிருக்கிற, மாலே-(க)"கள்வன்கொல்" என்னும்படி கைப்பிடித்து வ்யாமோஹத்தை யறிவிப்பித்தவனே! என்றுவிவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் (தர்சநீயேத்யாதி).

(௨) "நண்ணு நறையூர் நான்தொழுது மெழுநெஞ்சமே" என்று இவர் ப்ராபகத்வேந பற்றப்போகிறாராகையாலே அத்தைத் திருவுள்ளத்திலே வைத்துக்கொண்டு, ஸித்தோபாயத்தினுடைய ஸஹாயாந்தர நைரபேக்ஷ்யம் *நம்பி பதத்துக்குப் பொருளாக விவக்ஷித்தருளிச் செய்கிறார் (திருநறையூரிலே யித்யாதி). திருவாலியானைக் கைப்பிடித்தவனாகவும், திருநறையூரானை உபாயபூதனாகவும், திருவிந்தளூரானை சேஷித்வஸம்பந்தத்தை யறிவிப்பித்தவனாகவும் விவக்ஷித்து "எந்தாய்" என்றதுக்குத் தாத்பர்யத்தை யருளிச்செய்கிறார் (திருவிந்தளூரிலே யித்யாதி). இத்திருமொழியில் ஸம்பந்தஜ்ஞாநம் குறைவற்றபடியாலே கிலாய்த்தாகிலும் பேறுபெறவேணுமென்று த்வரைபிறந்ததென்று திருவுள்ளம். ... ... (௨)

மூ.—பேசுகின்றதிதுவே வைய மீரடியாலளந்த
மூசி வண்டு முரலும் கண்ணி முடியீருமைக் காணு
மாசையென்னும் கடலில் வீழ்ந்திங்கயர்த்தோமயலாரு
மேசுகின்றதிதுவே காணு மிந்தளூரீரே. (௩)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
இந்தளூரீரே	திருவிந்தளூரிலே எழுந்தருளி யிருக்கு[மவரே!	முரலும்	சப்தியாநின்ற
வையம்	பூமியை	கண்ணி	மாலையை
ஈரடியால்	இரண்டடியினால்	முடியீர்	திருவபிஷேகத்தில் சூ[டினவரே
அளந்த	ஆக்ரமித்தவராய்க் கொண்டு,	உம்மை	உம்மை
வண்டு	வண்டுகளானவை	இங்கு	இந்தலோகத்தில்
மூசி	மொய்த்துக்கொண்டு	காணும்	காணவேணுமென்கிற
		ஆசையென்னும்	ஆசையாகிற

(க) ௩-௭-௧. (௨) ௬-௫-௧.

கடலில்	ஸமுத்ரத்தில்	இதுவே	இந்த விஷயத்தைப் பற்றியே
வீழ்ந்து	விழுந்து	ஏசுகின்றது	பழிசொல்லுகிறது,
அயர்த்தோம்	அறிவுகெட்டோம்;	நான்	நானும் [பற்றியே
அயலாரும்	அண்டையி லுள்ளவர்களும்	இதுவே	இந்த விஷயத்தைப்
		பேசுகின்றது	சொல்லுகிறதும். (௩)

வ்யா.—மூன்றாம்பாட்டு. (பேசுகின்றதிதுவே) உமக்கு வருமவத்யத்தைப் பரிஹரிக்கவேணு மென்னுமிதுவே நாங்கள் சொல்லுகிறது. (வையம்) நீர் குணார்ஜ்ஜநம் பண்ணுகைக்குப் பட்டபாடெல்லா மறிவீரே; இப்போதொரு வ்யக்தியிலே அல்பம் நெகிழநின்று அப்பெரிய குணமெல்லா மிழக்கவன்றோ புகுகிறீர்; வரையாதே நோக்கின உமக்கு இப்போது ஒருவனை நெகிழநின்றீரென்றால் குணஹாநி விளையாதோ? பூமிப்பரப்பை ஈரடியாலே யளந்துகொண்ட. மூசுகையாவது - மொய்க்கை. வண்டுகளானவை மதுபாநம்பண்ணி அத்தாலே ஆளத்தி வையா நின்றுள்ள மாலையை யுடைய திருவபிஷேகத்தை யுடையீர்! உம்முடைய வடிவு பரார்த்தமென்றன்றோ ப்ரஸித்தி; நீர் ஸர்வரக்ஷகராயன்றோ முடிசூடிற்று.

அதெல்லாமப்படியே, அதுக்கிப்போது வந்ததென்னென்ன; அதுக்கு வந்ததன்றோவிது; (உம்மை) உம்மைக் காணவேணுமென்றாசைப்பட்டுப் பெருமையாலே சிலர் முடிந்தார்களென்றால், உமக்கிதுபோக்கி அவத்யமுண்டோ? உம்மைக் காணவேணுமென்கிற ஆசையாகிற பெருங்கடலிலே புக்கு அகப்பட்டு அறிவுகெட்டோம். இத்தால் நமக்கு வருவதோரவத்யமுண்டோ வென்ன, (அயலாரித்யாதி) புறம்புள்ளார், "அழகியதாக ஆசைப்பட்டான், ஆசைப்பட்டவனுக் கழகிதாக முகங்கொடுத்தார், இதுவோதான் சில ராசைப்பட்டால் பஃலிக்கும்படி" என்று உம்மைப் பழிசொல்லாநின்றார். அயலாரு மேசுகின்றதிதுவே, நான் பேசுகின்றதுமிதுவே. (இந்தளூரீரே) உகவாதார்சொல்லும் பழியைப் பரிஹரிக்கைக்கும், உகப்பார் நினைத்த வகைகளெல்லாம்பரிமாறுகைக்குமாகவன்றோ திருவிந்தளூரிலே வந்து நித்யவாஸம் பண்ணுகிறது... ... ... (௩)

அரு.—மூன்றாம்பாட்டு. (பேசுகின்ற தித்யாதி) ஸம்பந்த ஜ்ஞாநத்தையும் நானே யுண்டாக்கி உபாயோபேயங்களும் நானேயாய் உம்முடைய திருவுள்ளத்தில் நீங்காதிருந்தேனாகவும் சொல்லிவைத்தீர், "இறையு மிரங்காய்" என்கிறதென்? உம்மைக்கண்டு பரமபதத்திற்போலே இங்கே பரி

மாறக்கூடுமோ, அப்படியாகில் நமக்கவத்யமன்றோ என்னு மபிப்ராயத்திலே, உமக்கு வருமவத்யத்தைப் பரிஹரிக்கைக்காகவே நானிங்கச் சொல்லுகிறே னென்கிறாரென்று ஸங்கதி.

கீழ்தாத்பர்ய மருளிச்செய்து சப்தார்த்த மருளிச்செய்கிறார் (பூமியித்யாதி). வண்டுகளைச்சொல்லி கண்ணியை விசேஷித்ததுக்கு ப்ரக்ருதோபயோகம் காட்டுகிறார் (உம்முடைய வித்யாதி). வண்டுக்காகக் கண்ணியிருக்குமாபோலே யன்றோ எங்களுக்காக நீரிருக்கும்படி யென்கை. "முடியீர்" என்றதுக்கு பா(ஞா)வம் (நீரித்யாதி).

நீர் காணவாசைப்பட்டு நீரயர்த்தால் இது நமக்கவத்யமாமோ, இத்தைச் சொல்லுவார்தானுண்டோ வென்னும் சங்கையை யநுவதிக்கிறார் (இத்தாலித்யாதி). இப்படி வரும்பழிக்கு நாமஞ்சுகிறோமோ வென்ன; இந்தளூரீரே யென்கிறாரென்று விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் (உகவாதாரித்யாதி) ... ... (௩)

மூ.—ஆசைவழுவாதேத்து மெமக்கிங்கிழுக்காய்த் தடியோர்க்குத்
தேசமறிய வுமக்கே யாளாய்த் திரிகின்றோமுக்குக்
காசினொளியில் திகழும் வண்ணம் காட்டீரெம்பெருமான்
வாசிவல்லீரிந்தளூரீர் வாழ்ந்தே போம் நீரே. (௪)

பதம்.	உரை.
இங்கு	இந்த உம்முடைய விஷயத்தில்
ஆசை	உம்மை ஸேவிக்கவேணுமென்னும் ஆசையானது
வழுவாது	தவறாமல் (விச்சேதியாமல்)
ஏத்தும்	ஸ்தோத்ரம் பண்ணும் ஸ்வபாவத்தை யுடையவரா[ன]
அடியோர்க்கு	உமக்கு தாஸபூதரா
எமக்கு	எங்களுக்கு
இழுக்காய்த்து	(ஸ்தோத்ரம் பண்ணுகை) அவத்யமாய்த் தலைக்கட்டிற்று;
தேசம்	தேசமெல்லாம்
அறிய	அறியும்படியாக
உமக்கே	சேஷியான உமக்கே

பதம்.	உரை.
ஆளாய்	தாஸபூதராய்
திரிகின்றோமுக்கு	திரிகிற எங்களுக்கு
காசின்	(உருக்கின) பொன் காசினுடைய
ஒளியில்	ப்ரகாசத்தைக் காட்டில்
திகழும்	விளங்காநின்ற
வண்ணம்	வடிவழகை
காட்டீர்	காட்டுகிறிலீர்;
எம்பெருமான்	எமக்குஸ்வாமியாய்க் கொண்டு
இந்தளூரீர்	திருவிந்தளூரிலெழுந்தருளி யிருக்குமவரே! [ரான
வாசிவல்லீர்	தாரதம்யமறியுமவ
நீரே	நீரே
வாழ்ந்துபோம்	ஸுகித்திரும் (௪)

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (ஆசையித்யாதி) நமக்கவத்யம் வருமென்றிறே நீர்தாமிப்படிபடுகிறது, நாம் அத்தைப்பொறுக்கிறோமென்ன; உமக்குப் பொறுக்கவொண்ணாதது மொன்றுண்டு, எங்களுக்கு மவத்யமென்கிறார்; (க) † "ந தேரூப:-நதேநுரூப:" என்னக்கடவதிறே.

(ஆசையித்யாதி) நாட்செல்ல நாட்செல்ல (உ) "அஹந்யஹநி வர்த்ததே - அஹந்யஹநி வர்த்ததே" என்கிறபடியே ஆசையானது கரைபுரண்டு, எத்தனையே ஸ்வபாவமாம்படியான மஹாபாபத்தைப் பண்ணின எங்களுக்கு இழுக்காய்த்து. (அடியோர்க்கு) சேஷபூதன் சேஷியை ஆசைப்பட்டு எத்தனை முறையன்றோ என்றிருக்கை யன்றிக்கே, இது தன்னை அவத்யமாக உபபாதிக்கும்படியாய் வந்து விழுந்தது. (எமக்கு) உமக்கு வருமதில் வேணுமாகிலாறியிருக்கிறீர், எங்களுக்கு வருமதில் உமக்காறி யிருக்கப்போமோ? (தேசமித்யாதி) பாவியோம் விழுக்காடறியப்பெற்றிலோம். இப்படி விளைவதறிந்தோமாகில் நீரும் நாங்களு மறிந்ததறிவாக ஸ்நேஹித்துவிடலாய்த்தே. லோகமடங்க இருந்ததே குடியாக வறியும்படி உமக்கே யாளாய்த்திரிகின்றோமுக்கு. இன்னமும் வேறேயொரு ரக்ஷகனுண்டாய் அவன் வாசலிலேசென்று தான் தன்காரியம் குறையும் தலைக்கட்டிக் கொள்ளுகிறோனென்று தான் ஆறி யிருக்கிறீரோ.

(காசித்யாதி) உமக்கே அநந்யார்ஹராயிருக்கிற எங்களுக்கு, (ங) "சுட்டுரைத்த நன்பொன்னுன் திருமேனியொளி யொவ்வாது" என்கிறபடியே-பொன்னொளியிற் காட்டிலும் விளங்காநின்றுள்ள வடிவழகைக்காட்டுகிறீர். (எம்பெருமான் வாசிவல்லீர்) உம்முடைய வடிவில் வீறும் ஆசைப்பட்ட எங்கள் சிறுமையும் நோக்கணக்கிடவல்லீர். (இந்தளூரீர்) நித்யஸூரிகளுக்குப் படிவிடும் வடிவை ஸம்ஸாரிகளுக்கு மொக்கப் படிவிடுகைக்காகவன்றோ திருவிந்தளூரிலே வந்து நிற்கிறது. வாசியற முகங்கொடுக்க வந்துநிற்கிற விடத்தே வாசிவையாநின்றீர். (வாழ்ந்தே போம்நீரே) உம்முடைய உடம்பு உம்மை ஆசைப்பட்டார்க்காகக் கண்ட தென்றிருந்தோம், அங்ஙனன்றாகில், அத்தை நீர் கட்டிக்கொண்டு வாழும். ... ... (ச)

அரு.—நாலாம்பாட்டு. (ஆசை யித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டோடே ஸங்கதி தன்னைக் காட்டுகிறார் (நமக்கித்யாதி). (பொறுக்கவொண்ணாதும்) என்ற

(க) ஸ்தோ-ர-உ௫. † (பா) நாதேரூபம்.

து-அன்பற்றுரைப் பின்பற்றித் திரிகிறுனென்று எங்களைச் சொல்லுகிறது உமக்குப் பொறுக்கவொண்ணுது; உம்மை அன்பற்றுரென்று நாட்டார் சொல்லுகிறது எங்களுக்கவத்யம், அது எங்களுக்குப் பொறுக்கவொண்ணு தென்றபடி. ஆச்ரிதபரிபவம் பொறுக்கவொண்ணுதோ வென்ன வருளிச்செய்கிருர் †(நசேதநரூபஃ) என்று. ஸ்வரூபாதிகளெல்லாம் ஆச்ரிதரிட்ட வழக்காம்படி பண்ணியிருக்கு மவனுக்குப் பொறுக்கப்போமோ வென்று கருத்து.

காசு-பொற்காசு. "நீரே-வாழ்ந்துபோம்" என்றந்வயம் திருவுள்ளம் பற்றி யருளிச்செய்கிருர் (உம்முடைய வித்யாதி). ... ... (௪)

மூ.—நீ யெம்பெருமான் நீரெம்பெருமான் திசையு மிருநிலனு
மா யெம்பெருமானுகி நின்றுலடியோம் காணேமால்
தாயெம்பெருமான் தந்தைதந்தை யாவீரடியோமுக்
கே யெம்பெருமானல்லீரோ நீரிந்தளூரீரே. (௫)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
நீ	அக்நிக்கந்தர்யாமியாய்	காணேமால்	ஸேவியாதொழிந்தோமாகில் (என்ன உபயோகமுண்டு);
எம்பெருமான்	அதுக்கு நிர்வாஹகனாய்	தாய்	மாதாவாகவும்
நீர்	ஜலத்துக்கந்தர்யாமி	எம்பெருமான்	ஸ்வாமியாகவும்
எம்பெருமான்	அதுக்கு நிர்வாஹகனாய்	தந்தை தந்தை யாவீர்	பிதாவுக்கும் பிதாவுமானவராய்க் கொண்டு (குலநாதனுய்க் கொண்டு)
திசையும்	திக்குக்களுக்கும்	இந்தளூரீர்	திருவிந்தளூரிலே யெழுந்தருளியிருக்குமவரான
இரு	விசாலமான	நீர்	தேவரீர்
நிலனும்	பூமிக்கும்	அடியோமுக்கு	அநந்யகதிகளான எங்களைக் கைங்கர்யம் கொள்ளுமவரான
ஆய்	அந்தர்யாமியாய்	எம்பெருமானல்லீரோ	ஸ்வாமியன்றோ. (௫)
எம்பெருமான் ஆகி	அவற்றுக்கும் நிர்வாஹகனாய்க்கொண்டு		
நின்றால்	(நீர்) எழுந்தருளி யிருந்தீராகிலும்		
அடியோம்	தாஸபூதரான நாங்கள்		

வ்யா—அஞ்சாம்பாட்டு. (நீயித்யாதி) இங்கே ஸந்நிஹிதரானேமாகில், ஜகத்காரணனுயிருக்கிற விருப்பைக் காட்டித் தந்தோமாகில், நாட்டுடைய விஷயத்திலே யொன்றும் செய்யாதோமாக நீரிங்ஙனே கிடந்து படாநிற்கிற தென்னென்ன; கண்ணாலே குளிரநோக்கி வாயாலே வினவி அடிமை கொள்ளவேணு மென்றுசைப்பட்ட எனக்கு இத்தாலென்செய்ததாய்த் தென்கிருர்.

† (பா) நாசேதரூப மித்யாதி.

வ்யா.—(தீயெம்பெருமான் நீரெம்பெருமான்) இவையிரண்டும் ஐந்துக்கு முபலக்ஷணமாய், இத்தாலே - காரணவர்க்கத்தை யடைய நினைத்து, காரணபூதனு யிருக்கு மிருப்பைச் சொல்லுகிறது. (திசையு மிருநிலனுமாய்) இத்தால் கார்யவர்க்கத்தை நினைக்கிறது. இப்படி காரணபூதனுயும் கார்யபூதனுயு மிருக்கிற இவ்வாகாரத்தாலே நீ உன்னுடைய ஸ்வாம்யத்தை நிர்வஹிப்பதாக வொருப்பட்டால். (அடியோம் காணுமால்) தேவரோடே கலந்தநுபவிக்க வேணுமென்றாசைப்பட்ட அடியோங்கள் என்பெற்றோ மாவுதோம். (தாயெம்பெருமான்) தேவர் நெகிழவிருந்தால் புறம்பு போகைக்கோ ரிடமுண்டோ? (தந்தை தந்தையாவீர்) இதுதான் என்னளவிலேயு மாயிருந்ததோ? (அடியோமித்யாதி) அநந்யகதிகளாயிருக்கிற எங்களுக்கு ருசிபிறந்தபோதே நினைத்தபடிகளெல்லா மநுபவிக்கைக்காகவன்றோ தேவர் திருவிந்தளூரிலே வந்து கிட்டி நிற்கிறது. பூவலரும் போதைச் செவிப்பார்த்துப் பறித்துக்கொடுவாராநிற்பாரைப்போலே, ருசிபிறந்தபோதே அடிமைகொள்ளுகைக் கீடாகக் காலம்பார்த்தன்றோ தேவர் இங்கேவந்து நிற்கிறது. பரத்வம், நித்யஸூரிகளுக் கநுபாவ்யமாயிருக்கும்; வ்யூஹம், ப்ரஹ்மாதிகளுடைய கூக்குரல் கேட்கைக் கீடாயிருக்கும்; ராமக்ருஷ்ணாத்யவதாரம், தசரத வஸுதேவாதிகளுடைய பாக்யபலமாயிருக்கும்; உகந்தருளின நிலங்கள், தங்களுக்கு ஹித மின்னதென்று மறியாதே ஸம்ஸாரம் த்யாஜ்யமென்று மறியாதே ஸர்வேஶ்வரன் ப்ராப்யனென்று மறியாதே யிருக்கிற ஸம்ஸாரிகளுக்கே முகங்கொடுக்கைக்காகவாயிருக்குமிறே. குருடர்க்கு வைத்த இறைப்பியில் விழித்தார்க்கு ப்ராப்தி யில்லையிறே; (க)"பின்னானார் வணங்கும் சோதி" என்னக்கடவதிறே. ... ... (ரு)

அரு.—அஞ்சாம்பாட்டு. (தீயித்யாதி) நீரே வாழ்ந்துபோமென்னவே இவரை பஹுமுகமாக ஸமாதாநம்பண்ண வொருப்பட்ட எம்பெருமானபிப்ராயத்தை வெளியிடாநின்று கொண்டு ஸங்கதியை யருளிச்செய்கிறார் (இங்கே யித்யாதி).

நான் ஐசதாகாரன், இருந்ததெல்லாம் என் ஸ்வாம்யத்தை நிறுத்திக்கொண்டவளவேயாய் நீரொன்றும் காணுதே போனீராகில் பெற்றார் வளர்த்தா ரண்டைகொண்டிருக்கலாகாதோ, நம்மைக் கிலாய்ப்பானென்னென்கிற சங்கையில் உத்தரார்த்தமென்று திருவுள்ளம்பற்றித் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (தேவரித்யாதி). ... ... (ரு)

(க) தி-ரெ-கO.

மூ.—சொல்லாதொழியகில்லே னறிந்த சொல்லில் நும்மடியா
ரெல்லாரோடு மொக்க வெண்ணியிருந்தீரடியேனை
நல்லாரறிவீர் தீயாரறிவீர் நமக்கிவ்வுலகத்து
எல்லாமறிவீரீதே யறியீரிந்தளூரீரே. (௬)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
இந்தளூரீரே	திருவிந்தளூரிலெழுந்தருளி யிருக்கும் ஸ்வாமியே!	அறிவீர்	அறிந்திருப்பீர்;
சொல்லாது	(தேவரீரை நிர்ப்பந்தித்துச்) சொல்லாமல்	தீயார்	தேவரீருடைய விரஹ ஸஹிஷ்ணுத்வமாகிற தீமையையுடையவர்களுடையப்ரக்ருதியையும்
ஒழியகில்லேன்	இருக்கமாட்டுகிறிலேன்,	அறிவீர்	அறிந்திருப்பீர்,
அறிந்த	(நான்) அறிந்தவற்றை	இவ்வுலகத்து	இந்த லோகத்தில்
சொல்லில்	சொல்லப்புகில்	எல்லாம்	மற்றையெல்லாவற்றையும்
அடியேனை	பிரிவாற்றமாட்டாத என்னை	அறிவீர்	அறிந்திருப்பீர்,
நும் அடியார்	தேவரீருடைய தாஸபூதர்களான	நமக்கு	விரஹாஸஹிஷ்ணுக்களாகிற எங்களுக்குள்ள
எல்லாரோடும் ஒக்க	மற்றை எல்லாரோடும் ஸமாநமாக	ஈதேயறியீர்	இந்த மார்த்தவமொன்றையுமே அறியமாட்டீர். (௬)
எண்ணியிருந்தீர்	நினைத்திருக்கிறீர்;		
நல்லார்	தேவரீருடைய விரஹாஸஹிஷ்ணுத்வமாகிற நன்மையையுடையவர்களுடைய ப்ரக்ருதியையும்		

வ்யா.—ஆறும்பாட்டு. (சொல்லாதொழிய கில்லேன்) சேஷிஸந்நிதியில் சேஷபூதன் பரிமாறும் முறையில் பரிமாற க்ஷமனாகிறிலேன். சேஷிசெய்தபடி கண்டிருக்கைக்கு மேற்பட சேஷபூதன் நிர்பந்திக்கக் கடவனன்றிறே; இப்படியிருக்க மாட்டுகிறிலேன். (அறிந்த சொல்லில்) அறிந்தவற்றைச் சொல்லில். முறை செய்யக்கடவதல்லதாகப் பார்த்தபின்பு இனி அதுக்கீடாக ப்ரதிபந்நங்களைச் சொல்லில். (உம்மடியாரித்யாதி) உம்மைப்பிரிந்து பின்னையும் "காணலாம்" என்னும் நசையாலே பத்துமாஸம் தரித்திருக்கைக் கீடான எலும்பு முற்றின பிராட்டியோபாதியாக நினைத்திராநின்றீர்; உம்மை அரைக்ஷண

மும் காணுவிடில் ஜீவிக்கமாட்டாத அடியேனையும். அவள் முன்னாகப் பற்றினார்க்கு இத்தனைவாசியுண்டு போலேகாணும். ஜீவிக்கிலும் சில நாள் தரித்திருக்கும்படி ஜீவித்து, பட்டினிவிடிலும் சிலநாள் பொறுக்கவல்லாரைப்போலேயாய்த்து நம்மாழ்வார் போல்வார் ப்ரக்ருதி; உண்ணவும் பொறாது பட்டினி விடவும் பொறாது என்னும் ஸுகுமாரரைப்போலே யாய்த்து இவருடைய ஸௌகுமார்யம். தூதுவிடப் புக்கு விட்டதூது அத்தலைப்பட்டு மீளுவதற்கு முன்பே பற்றாமை தாங்கிடந்து கூப்பிடுகிறாரிறே (க) *தூவிரிய மலருழக்கியிலே.

(நல்லாரறிவீ ரித்யாதி) தேவரை யொழியச்செல்லாதார் ப்ரக்ருதியு மறிவீர்; தேவரை யொழியவும் ஜீவித்திருப்பார் ப்ரக்ருதியுமறிவீர். இங்ஙன் தனித்தனி பிரித்துச்சொல்லுகிறதென், (இவ்வுலகத்தெல்லா மறிவீர்) (உ) "அஜ்ஞாதம் நாஸ்தி தே கிஞ்சித் த்ரிஷு லோகேஷு ராகவ - அஜ்ஞாதந்நாஸ்திதே கிஞ்சித்த்ரிஷு லோகேஷுராகவ" இந்த லோகத்தில் உம்முடைய ஜ்ஞாநத்துக்கு அவிஷயமா யிருப்பதொன்றில்லை. (ஈதே யறியீர்) ஸர்வஜ்ஞனையும் அஜ்ஞனாக்க வேண்டும்படி காணும் இவருடைய ப்ரக்ருதி மார்த்தவம். (இந்தளூரீரே) "நம்மை ஆசைப்பட்டார் பருவமறிந்து முகங்காட்டிற்றிலர்" என்னு மலத்யத்தைப் பரிஹரிக்கைக்காக வன்றோ நீர் திருவிந்தளூரிலே வந்து நிற்கிறது; போந்த காரியத்தை மறக்கிறதென்? ... ... (௬)

அ௫.—ஆறும்பாட்டு. (சொல்லாதித்யாதி). நீரே வாழ்ந்துபோமென்பது, "அடியோமுக்கே எம்பெருமானல்லீரோ" என்பது, இப்படி நீர் ஸ்வரூபத்துக்குச் சேராதவற்றைச் சொல்லக்கடவீரோ வென்ன வருளிச்செய்கிறாரென்று ஸங்கதி.

இவருடைய ம்ருதுப்ருக்ருதித்வத்துக்குச் சேர கிலாய்ப்பில் தளர்த்தி தோற்ற அநுதபிக்கிறாராக விவக்ஷித்துத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (சேஷி ஸந்நிதியி லித்யாதி). கீழ்வாக்ய விவரணம் (சேஷியித்யாதி). (எலும்பு முற்றின) சக்தையான என்றபடி. பிராட்டியைக்காட்டிலும் நீர் தரியாமைக்கு ஹேதுவென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அவள் முன்னாக வித்யாதி). அவள் ஏகோநசேஷியாகையாலே அவள் அவன் ஸ்வாதந்த்ர்யத்தைஅறிந்து வேறு கடக (஘டக) ரில்லாமையாலும் அவனே வரவேணுமென்று ஆறியிருக்கவேணும், இவர்க்கது வேண்டாவிறே என்று கருத்து. "எல்லாரோடும்" என்று சொன்னதுக்கு - ஒரு பிராட்டியை வ்யாவர்த்

(க) ௬-௬- (உ) ரா-

திப்பித்தமை போராமையாலே, மற்றை யாழ்வாரையும் வ்யாவர்த்திப்பிக்கிறார் (ஜீவிக்கிலும்) ஸம்ச்லேஷிக்கிலும் என்றபடி. இவர் ப்ரக்ருதி இதுவென்று நாமறியும்படி எங்ஙனே யென்ன வருளிச்செய்கிறார் (தூதித்யாதி). ... ... (சு)

மூ.—மாட்டீரானீர் பணி நீர் கொள்ள வெம்மைப்பணியறியா
வீட்டீ ரிதனை வேறே சொன்னோ மிந்தளூரீரே
காட்டீரானீர் நுந்தமடிக்கள் காட்டிலுமக்கிந்த
நாட்டேவந்து தொண்டரான நாங்களுய்யோமே. (எ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
இந்தளூரீரே	திருவிந்தளூரிலெழுந்தருளியிருக்கும் ஸ்வாமியே!	நுந்தம்	தேவரீருடைய
		அடிக்கள்	திருவடிகளை
		காட்டீரானீர்	காட்டாமல் போனீர்,
நீர்	தேவரீர்	காட்டில்	காண்பித்தீராகில்
பணிகொள்ள	(எங்கள்) கைங்கர்யத்தை ஸ்வீகரிக்க	இந்நாட்டே	சேஷத்வத்துக்கிசையாத இந்த லோகத்திலே
மாட்டீரானீர்	இச்சியாமல்போனீர்,		
எம்மை	எங்களை	வந்து	இசைந்துவந்து
பணி	கைங்கர்ய ரஸத்தை	உமக்கு	தேவரீருக்கு
அறியா	அறியும்படி பண்ணி	தொண்டரான	அடிமையிலுற்றவர்களான
வீட்டீர்	கைவிட்டு விட்டீர்;		
இதனை	இத்தை [மாக)	நாங்கள்	நாங்கள்
வேறே	தனியே (வ்யாவ்ருத்த	உய்யோமே	ஜீவிக்க மாட்டோமோ? (எ.
சொன்னோம்	விண்ணப்பம் செய்தோம்;		

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (மாட்டீர்) நமக்கொருகுற்றமுமில்லையாக வன்றோ (க) "யஸ்ஸர்வஜ்ஞ ஸ்ஸர்வவித்" இத்யாதி ப்ரமாணங்கள் சொல்லுகிறது, நம்மை "ஸர்வஜ்ஞன், ஸர்வசக்தி" என்று ப்ரமாணங்கள் சொல்லாநிற்க நீர்நமக்கு ஜ்ஞாநசக்திகளில் வைகல்யம் சொல்லுகிறதென்கொண்டென்னில்; அதொரு வ்யக்தியிலே பலிக்கக் கண்டேனென்கிறார். பருவமறிந்து வந்து முகங்காட்டாமையைக்கொண்டு ஸர்வஜ்ஞனை அஜ்ஞனாக உபபாதித்தார்; தம்தசைக்கீடாக உதவாமையைக்கொண்டு ஸர்வசக்தியை அசக்தனாக உபபாதிக்கிறார்.

(க) முண்ட-க-க,

வ்யா.—(மாட்டீரானீர்பணிநீர்கொள்ள) சேஷத்வத்தை இப்போது உம்மாலே உண்டாக்குதல் ஒழித்தல் செய்யவொண்ணாதே! இதினுடைய ஸ்வரூபாநுரூபமான வ்ருத்திவிசேஷத்தைப் பண்ணுவித்துக் கொள்ள மாட்டீரானீர். (எம்மைப்பணியறியாவீட்டீர்) உம்மையொழியச்செல்லாத ஸ்வபாவத்தையுடைய எங்களை, உம்முடைய திருவடிகளிலடிமைச்சுவட்டையறிவித்துப்பொகட்டீர்.(இதனை வேறேசொன்னோம்) இத்தை அல்லாதவைபோலன்றியே வ்யாவ்ருத்தமாகச்சொன்னோம். (சொன்னோம்) நம்மாற்றாமைக்கு வேண்டுமளவன்றியே கண்ணுஞ்சுழலேயிட்டு இனி இவ்வஸ்துவைப் பிறர் நம்பாதபடி தொட்டோம். (இந்தளூரீரே) பரமபதம் கலவிருக்கையாயிருக்க அடிமை கொள்ளுகைக் கீடாகத் திருவிந்தளூரிலே வந்து ஸந்நிதிபண்ணின உம்மையன்றோ நானிவ்வார்த்தை சொல்லுகிறது. இவ்வுபகார ஸ்ம்ருதியு மநுவர்த்தியாநின்றதாகில் பின்னை நீரிப்படி சொல்லுவானென்னென்னில்; அதுக்கு ஹேதுவுண்டு. (காட்டீர்னீர் நுந்தமடிக்கள்) பரார்த்தமான வஸ்துவை உமக்கென்றிராநின்றீர். உம்முடைய திருவடிகளைக்காட்டாமையே ஸ்வபாவமாம்படியானீர். அவ்வபிஸந்தியைக் குலைத்து அத்தை யப்படிசெய்யப் பெறில். (இந்தநாட்டேவந்து தொண்டரான நாங்களுய்யோமே) "நாமுபேக்ஷித்தால் தான் இவற்றுக்கவ்வருகு போக்குண்டோ, ஆனபின்பு நாம் நினைத்தபோது காரியம் செய்கிறோம்" என்றுறியிருக்கைக்கு உம்முடைய பரமபதத்தில் நித்யஸூரிகளோ; மருபூமியில் தண்ணீர்போலே உம்மையொழிய உண்டுடுத்துப் போதுபோக்குகிற இஸ்ஸம்ஸாரத்திலே உம்மாலல்லது செல்லாதபடியிருக்கிற நாங்களுமுஜ்ஜீவியோமோ.   ...   ...   (௭)

அரு.—ஏழாம்பாட்டு. (மாட்டீரித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டோடிப் பாட்டுக்கு ஸங்கதியைக் காட்டுகிறார் (நமக்கித்யாதி). கீழ்வாக்ய விவரணம் (பருவமித்யாதி),

"நீர்-பணி-கொள்ள-மாட்டீர்" என்றந்வயித்து வ்யாவ்ருத்தி பூர்வகம் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார்(சேஷத்வேத்யாதி). பணி யறியாநிற்கச் செய்தே, "எம்மை-வீட்டீர்" என்றந்வயித்துத்தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார்(உம்மையொழிய வித்யாதி).(இத்தை) என்றது-"அறியீர்" என்றும் "மாட்டீர்" என்றும் "வீட்டீர்" என்றும் சொன்னவற்றை யென்றபடி. வ்யாவ்ருத்தமாகச்சொன்னபடியைக் காட்டுகிறார் (நம்மித்யாதி).(தொட்டோம்)பிறர்க்கர்ஹமாகாதபடி ஸ்பர்சித்தோம்.குற்றம் சொன்னோமென்றபடி. நீரிந்த

ளூரராய் வந்திருக்கச்செய்தே இங்ஙன் சொன்னது தப்பச்சொன்னோமென்றபடி.

இப்படியறிந்த நீர் முன்னே அப்படி சொன்னதுக் கடியென்னென்னும் சங்கையை யநுவதிக்கிறார் (இவ்வுபகாரேத்யாதி). தாத்பர்ய மருளிச்செய்து, சப்தார்த்த மருளிச்செய்கிறார் (உம்முடையவித்யாதி). "காட்டில்" என்றதுக்கர்த்தம் (அவ்வபிஸந்தியை யித்யாதி). "இந்த நாட்டேவந்து தொண்டர்" என்று விசேஷித்ததுக்கு உட் கருத்தருளிச் செய்கிறார் (நா மித்யாதி). இத்தால் - நீர் (க) ‘‘அவாக்யநாதர:-அவாக்யநாதர:’’ என்று இங்கிருந்தால், நாங்கள் ஸ்வரூபஜ்ஞாநத்தாலே அதிலே துவக்குண்டு, கண்டுகொண்டிருக்க மாட்டோமே, வாய்திறந்து சொல்லிக் காரியம் கொள் உஜ்ஜீவிப்போ மென்றதாய்த்து ... ... (எ)

மூ.—முன்னைவண்ணம் பாலின்வண்ணம் முழுதும் நிலைநின்ற
பின்னைவண்ணம் கொண்டல்வண்ணம் வண்ணமெண்ணுங்கால்
பொன்னின் வண்ணம் மணியின்வண்ணம் புரையும் திருமேனி
இன்னவண்ணமென்று காட்டீர் இந்தளூரீரே. (அ)

பதம்.	உரை	பதம்.	உரை
இந்தளூரீரே!	[வழகை	மணியின்வண்ணம்	(பின்பு த்வாபரயுகத்தில் வடிவழகு) நீல மணியினுடைய வர்ணத்தை யுடைத்தாயிருக்கும்,
வண்ணம்	(தேவரீருடைய) வடி	முழுதும்	ஸர்வகாலத்திலும்
எண்ணுங்கால்	நினைக்கப்புகில்,	நிலைநின்ற	ஸ்த்திரமாயிருக்கிற
முன்னை வண்ணம்	முன்பு க்ருதயுகத்திலுள்ள வடிவழகு	வண்ணம்	வடிவழகானது
பாலின் வண்ணம்	பாலினுடைய நிறமான வெண்மையாயிருக்கும்,	கொண்டல் வண்ணன்	மேகத்தினுடைய நிறமாயிருக்கும்,
பின்னை வண்ணம்	பின்பு த்ரேதாயுகத்திலுண்டான வடிவழகு	புரையும்	(இப்படி நாலுவர்ணங்களோடு) சேர்ந்திருக்கிற
பொன்னின் வண்ணம்	பொன்னினுடைய சிவந்த வர்ணத்தையுடைத்தாயிருக்கும்,	திருமேனி	திவ்ய விக்ரஹத்தை
		இன்ன வண்ணம் என்று	இப்படிப்பட்ட நிறத்தையுடையதென்று
		காட்டீர்	காட்டியருளீர். (அ)

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. (முன்னையித்யாதி) சேதநருகந்தத்தையே நிறமாகக்கொள்ளும் ஸ்வபாவரான நம்பக்கல் உம்முடைய அபேக்ஷிதம் பெற்றுப்போகையில் குறையுண்டோ, உம்முடைய அபேக்ஷித

(க) சாந்தோ-ங-௧௪.

ந்தன்னைச் சொல்லீரென்ன; நீ உகந்தாருகந்தவடிவுகளைக் கொண்டு வந்து அவர்களுக்குக் காட்டிக்கொடுத்தாயே யாகிலும், உன்னுடைய ஸ்வேச்சாக்ருஹீதமான அஸாதாரண விக்ரஹத்தை "இதுகாணிருக்கும்படி" என்று கொடுவந்து எனக்குக் காட்டவேணுமென்கிறார்.

(முன்னை வண்ணம் பாலின்வண்ணம்) க்ருதயுகத்தில் புருஷர்கள் ஸத்வப்ரசுரராகையாலே வெளுத்த நிறத்தை யுகப்பர்களென்று, அதுக்காக வெளுத்த நிறத்தைக் கொண்டானாய்த்து, அவர்களுகந்தத்தை நாம் செய்யவே "நாமுகந்தத்தை இவன் செய்தான், நாமுமிவன் றன்னை யுகப்போம்" என்றாதரிப்பார்களென்று பார்த்து; அவ்வழியாலே, அநந்தரத்திலுள்ளார்க்கு ரஜோகுண மளாவியிருக்கையாலே அவர்களுகந்த சிவந்த நிறத்தையுடையனானான்; அதுக்கநந்தரம், மணியின் வண்ணத்தையுடையனானான். (வண்ணமெண்ணுங்கால்) இவனுடைய வடிவை ஆராயப்புக்கால், நித்யமான அஸாதாரண விக்ரஹம் நீர் கொண்டெழுந்த காளமேகம்போலே யாய்த்திருப்பது. "இவன் யுகங்கள்தோறும் அவ்வவருகந்த வடிவுகளைக் கொள்ளும், இவனுடைய அஸாதாரண விக்ரஹம் காளமேகம்போலே யிருக்கும்" என்று சாஸ்த்ரங்களிலே கேட்டுப் போகையன்றியே, "நீ இப்படி சாஸ்த்ரங்களிலே கேட்டுப் போந்தவடிவு தானிருக்கும்படி இதுகாண்" என்றொருவார்த்தை யருளிச்செய்து, அவ்வடிவைக் காட்டவேணும். (இந்தளூரீரே) நீர் கொள்ளும் வடிவுகளுக்கெல்லாம் சாஸ்த்ரங்களில்லையோ, "ப்ரமாணங்களிலே கேட்டுப்போக வொண்ணாது, நம்முடையார்க்கு, 'இவ்வடிவு தான் இது காணுங்கோள்' என்று காட்டவேணும்" என்று அதுக்காகவன்றோ நீர் திருவிந்தளூரிலே வந்து நிற்கிறது. (அ)

அரு.—எட்டாம்பாட்டு. (முன்னையித்யாதி) இந்தளூரில் வந்ததெல்லாம் நம்மைக் காட்டவேயன்றோ! நீர் "காட்டீரானீர்" என்று சொல்லுகைக்கு உமக்கு இது வன்றிக்கே அபேக்ஷிதமுண்டோ? என்னும் ப்ரஶ்நத்தின்மேல் இப்பாட்டு நடக்கிறதென்னு மிடந்தோன்ற ஸங்கதி யருளிச்செய்கிறார் (சேதநரித்யாதி).

"வண்ண மெண்ணுங்கால் - முன்னை வண்ணம் பாலின் வண்ணம், பின்னை வண்ணம்-பொன்னின் வண்ணம், அதுக்குப் பின்னை வண்ணம் - மணியின்வண்ணம், ஸ்வாபாவிகமான வண்ணம்-முழுதும் நிலைநின்ற-கொண்டல் வண்ணம், புரையும் திருமேனி-நாலுவண்ணத்தோடொத்திருக்கிற திருமேனியை, சாஸ்த்ரங்களிலே கேட்டுப் போகையன்றிக்கே, இன்ன

வண்ணமென்று காட்டீர்" என்றர்வயம் விவக்ஷித்தர்த்த மருளிச்செய்கி றார் (திருமேநித்யாதி). தாமஸப்ரக்ருதிகளுக்கு (க) "நநமேலக்ஷ - நநமே ய" என்றிருக்கையேஸ்வபாவமாய் பகவத்விஷயத்தில் ருசிபிறக்கைக்கு யோக்யதையில்லாமையாலே, (உ) *பாசியின்பசும் புறம்போலும் நீர்மை யாய், ஜ்ஞாநவிபாக கார்யமான அஜ்ஞாநத்தாலே இருண்டு கலங்குமவரு க்கும்படி (ங) "மல்லாண்டதிண் டோள்மணிவண்ணா" என்னும்படி கரு ப்பச்சையான மணிவண்ணத்தைக் கொண்டானென்று திருவுள்ளத்தில் வைத்துக்கொண் டருளிச்செய்கிறார் (அதுக்கநந்தர மித்யாதி). ... (அ)

மூ.—எந்தை தந்தை தம்மானென்று‡ எமரேழளவும்
வந்து நின்ற தொண்டரோர்க்கே வாசிவல்லீரால்
சிந்தைதன்னுள் முந்திநிற்றிர் சிறிதும் திருமேனி
இந்தவண்ணமென்று காட்டீரிந்தளூரீரே. (கூ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
இந்தளூரீரே!		தொண்டரோர்க்கே	அடியோங்கள் விஷயத்திலேயே
எந்தை	எனக்கும் என்னுடைய தகப்பனுருக்கும்	வாசிவல்லீர்	(சேவை ஸாதிக்கவொண்ணாதென்று) விசாரியா நின்றீர்;
தந்தை	அவருடைய தகப்பனுருக்கும் (இப்படி எங்கள் குலத்துக்கெல்லாம்)	சிந்தைதன்னுள்	(என்) நெஞ்சுக்குள்ளே
தம்மான்	ஸ்வாமியானவன்	முந்தி	சிரகாலமாகவும்)
என்று	என்றுசொல்லிக்கொண்டு [ருஷர்கள்	நிற்றிர்	நில்லாநின்றீர், (ஆகி
எமர்	எங்களுடைய பூர்வபு	திருமேனி	திவ்ய விக்ரஹத்தை
ஏழளவும்	ஏழு தலைமுறையாக	இந்தவண்ணம் என்று	இவ்விதமானவர்ணத்தை யுடையதென்று
வந்து	(தேவருடைய) கைங்கர்யத்துக்கிசைந்து வந்து	சிறிதும்	அல்பமும்
நின்ற	அடிப்பட்டுநின்ற	காட்டீர்	காட்டுகிறிலீர். (கூ)

வ்யா. — (எந்தையித்யாதி) மூன்றாம்பாட்டு. (எந்தையித்யாதி) என்னுடைய தகப்பனென்ன ஏழுபடிகால் தேவர் திருவடிகளில் கைங்கர்யத்தை [illegible] வந்துநிற்கிற எங்களுக்கே நேராகக் கணக்கிட [illegible] நின்றீர், (சிந்தை தன்னுள் முந்திநிற்றிர்) "அணைக்கைக் கீடாகக் கைக்கெட்டாதே யிருக்கிற நீர் இத்தைப்போர வளர்க்கிறமித்

(க) ரா-யு-௬௬-௧௧. (உ) தி-௪-வி-௪௪. (ங) தி-பல்லா-க.
‡ (பா) என்றெமரேழளவும், எமரேழேழளவும்.

ன்?" என்று பிள்ளான். நாமென்ன† வாசிவைத்தோமாகத் தான் இப்படி சொல்லுகிறதென்ன; இவருக்கு ஹ்ருதயப்ரகாசமே யுண்டு என்று அறியிராதே, நெஞ்சிலே ப்ரகாசிக்கிற வோபாதி அணைக்கைக்கு மெட்டுதல், அணைக்கைக் கெட்டாதாப்போலே ஹ்ருதயத்திலே ப்ரகாசியாதிருத்தல் செய்யப்பெற்றிலோம். (சிறிதும்) சொல்லுக்கும் குறைவறக் காட்டுகிறாப்போலே யாய்த்து கண்ணுக்கு ஒன்றும் காட்டாதொழிகிறபடி. பண்டொரு ராஜா விஷய ப்ரவணனாய் நாட்டுக்குக் காட்சி கொடாதொழிய, இவனுடைய ஸத்பாவத்திலே அதிசங்கை பண்ணின ராஜலோகத்தைக் கண்ட மந்த்ரிகள் வாசலிலே வந்து கூப்பிட, ஜாலகத்வாரத்தாலே காலை நீட்டிவிட்டானிறே. (இந்நெஞ்சிலே) நெஞ்சில் ப்ரகாசத்தை யொழியவே, நித்யஸூரிகளுக்குக் காட்சி கொடுக்கும் வடிவை அங்குள்ளாரோபாதி முழுக்கக் காட்சி கொடுக்கைக்காக வன்றோ இங்கு வந்து நிற்கிறது. ... ... (௯)

அரு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (எந்தை யித்யாதி) அவ்வவ காலாநுகுணமாக அவர்களுகந்தபடிக்கெல்லாம் காட்டவேணுமோ, உம்முடைய பேராசை ஒருவரா லாற்றப்போமோ, உமக்காக ஆஶ்ரிதரிட்ட வழக்காக்கிக்கொண்டு நின்ற அர்ச்சாவதாரத்தைக் காட்டிக்கொடுத்திருக்கவும் த்ருப்தியின்றிக்கே யிருந்தீரே என்ன; நீர் ப்ரயோஜநாந்தர பரர்க்காக (க)*மீனாயாமையுமாய் நரசிங்கமுமாய்க் குறளாய்க் கானேனமுமாய்ப் பிறக்கலா மித்தனை போக்கி, *குடி குடியாட் செய்யும் தொண்டரான எங்களுக்குக் காட்டக்கூடுமோ, ஆனால் நெஞ்சிலே நீர் ப்ரகாசிப்பானேன் என்னாசை வளரும்படி என்று கிலாய்த்து, சிறிதும் காட்டாதே போனீரென்கிறாரென்று ஸங்கதி,

எந்தைக்கும் தந்தைக்கும் தம்மான ஸ்வாமியென்றெண்ணி என்று சப்தார்த்தமா யருளிச்செய்கிறார் (என்னுடைய வித்யாதி). (கணக்கிட வல்லீர்) என்றது-என்னெஞ்சில் தோற்றுகை போக்கி அத்தைக் கண்ணுக்குக் காட்டவொண்ணாதென்று விசாரிக்க வல்லீரென்கை. (இத்தைப்பேரா வளர்க்கிறதென்) பேராசையை வளர்க்கிற தென்னென்றபடி. கீழ்ச்சொன்ன ஸம்வாதாநுகுணமாக ப்ரஶ்ந ப்ரதிவசந முகேந அர்த்த மருளிச்செய்கிறார் (நாமென்ன வித்யாதி). (ஹ்ருதய ப்ரகாசமே) என்றது - அந்தர்யாமியா யிருக்கையே யென்கை; (நெஞ்சிலே ப்ரகாசிக்கிற) என்றது- (உ)*அரவத்தமளிப்படியே ஸ்விக்ரஹனாய் விளங்குகை யென்கை. அன்றிக்கே, ஹ்ருதயப்ரகாச மென்றதும் - ஸவிக்ரஹ ப்ரகாசமேயாய், அவ்வ

---

† (பா) வாசியறிந்தோ மாகத்தான். வாசி யடித்தோமாகத்தான்.

(க) தி-வாய்-நி-க-௩௦, (உ) பெரி-திரு-நி-உ-௩௦.

ளவு போருமென்றிராதே யென்று பகவதபிப்ராயத்தைச் சொன்னபடியா கவுமாம். சிறிது காட்டினால் போருமென்கைக்கு ஸம்வாதம் காட்டுகிறு (பண்டொருவித்யாதி). ... ... (௬

வ்யா.—ஏரார்பொழில் சூழிந்தளூரிலெந்தை பெருமானைக்
காரார்புறவில் மங்கை வேந்தன் கலியனொலிசெய்த
சீராரின் சொல் மாலை கற்றுத் திரிவாருலகத்து
ஆராரவரே யமரர்க்கென்று மமரராவாரே. (௧௦

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
ஏர் ஆர்	அழகு மிக்கிருந்துள்	மாலை	சப்தஸந்தர்ப்பரூப
பொழில்	சோலைகளாலே [ள		மான இப்பத்துப்
சூழ்	சூழப்பட்ட		பாசுரத்தையும்
இந்தளூரில்	திருவிந்தளூரி லெழு ந்தருளியிருக்கிற	கற்று	அப்யஸித்து
எந்தை	எனக்கு ஸ்வாமியான	திரிவார்	நிர்ப்பயமாக ஸ்வைர ஸஞ்சாரம் பண்ணு
பெருமானை	ஸர்வேஶ்வரன் விஷ யமாக, [ருக்கிற	உலகத்து	லோகத்தில்[மவர்கள்
கார் ஆர்	மேகங்கள் நிறைந்தி	ஆர் ஆர்	எவர் (எவர்கள், ஏ
புறவில்	பர்யந்த ப்ரதேசங்க ளோடு கூடிய		தேனும் ஜந்மவ்ருத் தாதிகளை யுடைய ராயினும்),
மங்கை	திருமங்கைக்கு		
வேந்தன்	ராஜாவாகிய	அவரே	அவர்களே
கலியன்	ஆழ்வார்	அமரர்க்கு	நித்யஸூரிகளுக்கு
ஒலிசெய்த	அருளிச்செய்ததாய்,	என்றும்	ஸர்வகாலத்திலும்
சீர் ஆர்	பகவத்குணங்கள் நி றைந்திருப்பதாய்,	அமரராவார்	கொண்டாடத் தகுந்த வர்களா யிருப்பர் கள். (௧௦)
இன்சொல்	மதுரமான ஸூக்தி யை யுடையதாய்,		

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (ஏரார்) அழகுமிக்கிருந்துள்ள பொழி லாலே சூழப்பட்ட திருவிந்தளூரிலே வந்து ஸந்நிஹிதனாய் எனக்கு ஸ்வாமியான ஸர்வேஶ்வரனைக் கவிபாடிற்று. (காராரித்யாதி) நிரந்தர மேக ஸஞ்சாரத்தை யுடைத்தான பர்யந்தத்தோடு கூடின திருமங்கை க்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வாருளிச்செய்தார், கவிதானேனுவென்றுகை

(ஏராரித்யாதி) பகவத்குணங்களை நிறையத்தொடுத்த தொடை. (க) "அஹம் வக்தா ப⁴வாஞ் ச்²ரோதா வாச்யோ யோகோ³ விமுக்தித³:-அஹம் வக்தா பவாங்ஶ்ரோதா வாச்யோயோகோ விமுக்தித꞉." (உ) [ரகு⁴வம்ஶசரிதம் - ரகுவம்சரிதம்] ரகுகுலத்தில் ரக்ஷகரான பெருமாளுடைய வ்ருத்தாந்தம் சொல்லிற்று. [முநிப்ரணீதம் - முநிப்ரணீதம்] ஆப்ததமனானவனுயித்துச் சொன்னான். [த³ஶஶிரஸ்ஸம்வத⁴ம் - தசசிரஸ்ஸம்சவதம்] நாட்டுக்குக் களையறுத்துக் கொடுத்தபடியாய்த்துச் சொல்லிற்று. (கற்றுத்திரிவார்) இவற்றை அப்யஸித்து, அந்த கர்வத்தாலே யமாதிகள் தலைமேலே அடியிட்டுத் திரியுமவர்கள். (ஆரார்) இவற்றை அப்யஸிக்குமித்தனையே வேண்டுவது; அவர்களுக்கு ஜந்மவ்ருத்தாதிகளேதேனுமாகவுமாம். (அவரே யமரர்க்கென்று மமரராவாரே) அந்த ஜந்மத்திலே அந்த வ்ருத்தத்திலே அந்த ஜ்ஞாநத்திலே அந்த ஜந்மாதிகளால் வருமுத்கர்ஷம் வேண்டாதே, ஸ்வதஃ உத்கர்ஷத்தை யுடையரான நித்யஸூரிகளே சிரஸா வஹிக்கப் பெறுவர். ... ... (க0)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

அரு.—பத்தாம்பாட்டு. (ஏராரித்யாதி) ப்ரபந்த ப்ரதிபாத்ய தத்வத்ரு வைலக்ஷண்யங்களைச் சொல்லுவாருண்டோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அஹமித்யாதி). (ங) "நமன்றமர் தலைகள்மீதே நாவலிட்டுழிதருகின்றோம்" என்றத்தை யுட்கொண்டு, "திரிவார்" என்றதுக் கர்த்த மருளிச்செய்கிறார் (இவற்றை யித்யாதி). ... ... (க0)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

நாலாம்பத்தில் ஒன்பதாந்திருமொழி முடிந்தது.

(க) (உ) ரா-பா-உ-சச- (ங) தி-மா-க.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

நாலாம்பத்து பத்தாந் திருமொழி.

ஆய்ச்சியர் ப்ரவேசம்.

வ்யா.—“நினைத்த வகைகளெல்லாம் பரிமாறப் பெற்றிலோம்” என்றின்னாதானார் - கீழ்; நீரிப்படி இன்னாதாகிற தென்? நம்மை ஆசைப்பட்டார்க்கு நினைத்த வகைகளெல்லாம் பரிமாறலாம்படி ராமக்ருஷ்ணாத்யவதாரங்களைப் பண்ணி முகங்கொடுத்த நாமன்றே திருவெள்ளியங்குடியிலே வந்து ஸந்நிஹிதராநோம், ஆனபின்பு நினைத்த வகைகளெல்லாம் பரிமாறத்தட்டென்? என்று ஸமாதாநம்பண்ண, ஸமாஹிதராய் அவனைப்பேசி அநுபவிக்கிறார். (க) “ஶோகஸ்தாநஸஹஸ்ராணி ப்ரஸாதாயச ஜாயதே-ததேவ கோபாய யதஃ ப்ரஸாதாயச ஜாயதே” இறே.

அரு.—ஆய்ச்சியின்ப்ரவேசம். கீழு மிங்கு மர்ச்சாவதாரமாகை ஒத்திருக்க, அங்கே வெறுப்பும் இங்கே ஸந்தோஷமும் கூடுமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ததேவேத்யாதி). ஒரு குணவிஷ்காரத்தைத் தோற்றுவித்தா னென்கை. ... ... (க)

மூ.—ஆய்ச்சியரழைப்ப வெண்ணெயுண்டொருகா
லாலிலை வளர்ந்தவெம்பெருமான்
பேய்ச்சியைமுலையுண்டிணை மருதிறுத்துப்
பெருநிலமளந்தவன்கோயில்
காய்த்த நீள் கமுகும் கதலியும் தெங்கு
மெங்குமாம் பொழில்களின்நடுவே
வாய்த்த நீர் பாயும் மண்ணியின் தென்பால்
திருவெள்ளியங்குடி யதுவே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
ஆய்ச்சியர்	இடைச்சிகள்	ஆலிலை	ஆலந்தளிரில்
அழைப்ப	முறையிடும்படியாக	வளர்ந்த	கண்வளர்ந்தருளினவனைக்கொண்டு
வெண்ணெய்	வெண்ணெயை		
உண்டு	அமுதுசெய்து,	எம்பெருமான்	எனக்கு ஸ்வாமியானவனாய்,
ஒருகால்	ஒருகாலத்திலே (ப்ரளயகாலத்திலே)	பேய்ச்சியை	பூதனையினுடைய

முலை	ஸ்தநத்தை	தெங்கும்	தென்னைமரங்களும்
உண்டு	அமுதுசெய்தும் (அவளை முடித்து)	எங்குமாம்	எங்கும் நிறைந்திருக்கிற
இணை	சேர்ந்திருக்கிற	பொழில்களின்	சோலைகளினுடைய
மருது	மருதமரங்களை	நடுவே	நடுவில்
இறுத்து	முறித்தும்,	வாய்த்த	ஸம்ருத்தமான
பெருநிலம்	விசாலமானபூமியை	நீர்	ஜலமானது
அளந்தவன்	(மஹாபலியி னிடத்தில் நின்றும்) அளந்துகொண்டவனுமான ஸர்வேஶ்வரன் நித்யவாஸம் பண்ணுகி	பாயும்	பாயாநின்றுள்ள [ய
		மண்ணியின்	மண்ணியாற்றினுடை
		தென்பால்	தென் கரையிலிருக்கிற
கோயில்	திவ்யதேசமானது,[ற	திருவெள்ளியங்குடி	திருவெள்ளியங்குடியென்கிற
காய்த்த	காயாநின்றுள்ள	அதுவே	அந்த திவ்யதேசமேயாம். (௧)
நீள்	உயர்த்தியை யுடைய		
கமுகும்	பாக்குமரங்களும்		
கதலியும்	வாழைமரங்களும்		

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (ஆய்ச்சியரழைப்ப) பஞ்சலக்ஷம் குடியில் இடக்கை வலக்கை வாசியறியாத இடைச்சிகள் கையெடுத்துக் கூப்பிடும்படி வெண்ணெயை யமுதுசெய்து. (ஒருகாலாலிலைவளர்ந்த) அப்பருவத்தில் ஜகத்தை யடங்கலும் வயிற்றிலேவைத்து, கூப்பிடுகைக்கு மொருவரில்லாத ஸமயத்திலே, ஒருபவனான ஆலந்தளிரிலே கண்வளர்ந்தருளின. (எம்பெருமான்) ஆஶ்ரித ஸ்பர்சமுள்ள த்ரவ்யமொழியச்செல்லாமையையும், அகடிதகடநாஸாமர்த்யத்தையும் காட்டி என்னை அநந்யார்ஹனாக்கினவன். (பேய்ச்சியை) துரபிஸந்தியோடே வந்த பூதனையுடைய முலையையுண்டு அவளை முடித்து, பொல்லாத அபிஸந்தியை யுடைத்தாய் தன்னிலே புணர்ந்துநின்ற மருதுகளை முறித்து. (பெருநிலமித்யாதி) மஹாபலியாலே அபஹ்ருதமான பூமிப்பரப்பையடைய அநாயாஸேந அளந்துகொண்டவன் வர்த்திக்கிறதேசம்.

(காய்த்த) "ஆஶ்ரயணீய வஸ்து ஸந்நிஹிதமான விடம்" என்று தோற்றும்படியாய்த்து அத்தேசத்தில் போக்யதை யிருப்பது. எல்லா மெங்குமொக்க பூக்வயாயாய்த்து அங்கிருப்பது. (வாய்த்த நீர்பா

யும்) சேர்ந்து குளிர்ந்த தண்ணீரே குடிக்கும் செருக்கரைப்போலே யாய்த்து. (திருவெள்ளியங் குடியதுவே) அவன் கோயிலதுவே என்கையாலே - ஆஶ்ரயணீயஸ்த்தலமதுவே என்கை. ... (க)

அரு. — முதற்பாட்டு (ஆய்ச்சியரித்யாதி) யசோதாஸ்தநந்தயமும் வடதளசிசுவும் திருக்குறளனும் ஒத்தவடிவும் செயலுமாயிருப்பராகையாலே, தமக்குக் கீழ்த்திருமொழி லிலாய்ப்பெல்லாம் தீரும்படி பரிவுபிறந்து தம்மை யெழுதிக்கொடுத்து, அவன் வந்திருக்கிற தேசத்தைப் பற்றுகிறாரென் றவதாரிகை.

வெண்ணெயுண்டு என்னவே யமைந்திருக்க, "ஆய்ச்சியரழைப்ப" என்று மவர்க்குக் கருத்தென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (பஞ்சலக்ஷமித்யாதி). ஆக்களையிட்டுச் சொல்லும்படியான ஆயருடைய ஸ்த்ரீகளகப்படப் பரிந்து (க) "வயிறு பிள்ளை பரமன்று" என்று கூப்பிடும்படி யுண்டானென்று, தம்பரிவாலே அங்ஙனே விசேஷித்துச் சொன்னாரென்று கருத்து. வெண்ணெயுண்டபோது பரிவருண்டாய்க் கூப்பிடுவாருண்டாய்த்து, மண்ணையெல்லா முண்ணும்போது பரிவரில்லாத காலமாய்த்தென்னும் கருத்தாலே "ஒருகால்" என்கிறாரென் றருளிச்செய்கிறார் (அப்பருவத்திலித்யாதி). மண்ணையுண்டபோது ஒருவருமில்லாமை துஷ்டரில்லை என்றிறி யிருக்கலாமென்று அத்தைவிட்டு, மீளவும் இளம்பிள்ளையாய் முலையுண்டதிலேயும், இருவராய் க்ருதஸங்கேதரான விரோதிகளை முடித்த செயலிலு மாறியிருக்க வொண்ணாதென்று சொல்லுகிறாரென்று விவக்ஷித்தருளிச் செய்கிறார் (துரபிஸந்தி யித்யாதி). விரோதியென்று நிரஸிக்கவும் கூடாதே தன்னைச் சிறுக்கி யிரக்க வேண்டும் செயலாகையாலே அத்தை யருளிச்செய்கிறாரென்று விவக்ஷித்தருளிச் செய்கிறார் (மஹாபலி யித்யாதி). ... ... (க)

மூ.—ஆனிரைமேய்த்தன் றலைகடலடைத்திட்
டரக்கர்தம் சிரங்களை யுருட்டிக்
கார் நிறைமேகம் கலந்ததோருருவக்
கண்ணனார் கருதிய கோயில்
பூ நிறைச் செருந்தி புன்னை முத்தரும்பிப்
பொதும்பிடை வரி வண்டு மிண்டித்
தேனிரைத்துண்டங் கின்னிசை முரலும்
திருவெள்ளியங்குடி யதுவே. (௨)

(க) கா.எ.௩.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
ஆநிரை	பசக்கூட்டங்களை	செருந்தி	செருந்தி மரங்களினு டையவும்
மேய்த்து	ரக்ஷித்தவனாய்,	அரும்பி	அரும்பு விடாநின்ற (மேல்மேல் உண்டாகாநின்ற) [தான
அன்று	அந்த ராமாவதாரகாலத்தில்	முத்து	முத்துக்களை யுடைத்
அலை	அலைமோதாநின்ற	புன்னை	புன்னை மரங்களினு டையவும்
கடல்	ஸமுத்ரத்தை	பொதும்பு	பொந்துக்களுடைய
அடைத்திட்டு	அணைசெய்து	இடை	நடுவிலே
அரக்கர்தம்	பலிஷ்டரான ராக்ஷஸர்களுடைய	வரி	ரேகைகளையுடைய (ஸுந்தரமான)
சிரங்களை	தலைகளை [ளாய்	வண்டு	வண்டுகள்
உருட்டி	அறுத்துத்தள்ளினவ	மிண்டி	நெருங்கியிருந்து
கார்	வர்ஷாகாலத்தில்	தேன்	மதுவை
நிரை	அடர்ந்திருக்கிற	இரைத்து	சப்தித்துக்கொண்டு
மேகம்கலந்து	மேகத்தோடொத்திருக்கிற	உண்டு	புஜித்து
ஓர்	அத்விதீயமான	அங்கு	அவ்விடத்திலே
உருவம்	வடிவையுடையனான	இன்	மதுரமாக
கண்ணனார்	ஸ்ரீக்ருஷ்ணன்	இசை	கானத்தை
கருதிய	விரும்பி வர்த்திக்கிற	முரலும்	பாடாநின்ற
கோயில்	திவ்யதேசமானது,	திருவெள்ளியங்குடியதுவே. (உ)	
நிரை	கொத்துக்கொத்தாக		
பூ	புஷ்பியாநின்ற		

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (ஆநிரை) கோரக்ஷணம்பண்ணி, க்ஷாபி (ர்)தமான கடலை அணைசெய்து, வரபலத்தாலே திண்ணிதான ராக்ஷஸருடைய தலைகளையுருட்டி. (கார்நிரை) கார்காலத்தில் நிறைந்த மேகம்போலே யிருக்கிற வடிவையுடைய க்ருஷ்ணன், "ரக்ஷணத்துக்குப் பாங்கானவிடம்" என்று திருவுள்ளம்பற்றி வர்த்திக்கிறகோயில்.

(பூநிரை) நிரை நிரையான பூக்களையுடைத்தான செருந்தி, அரும்பின முத்தையுடைத்தான புன்னை, இவற்றிலுண்டான, பொதும்புகளிலே - த்வாரங்களிலே, தர்ஶநீயமான வடிவையுடைய வண்டுகள் நெருங்கிக்கொண்டு, மதுவரத்திற்புக்க முதலிகளைப்போலே பெரிய ஆரவாரத்தோடே மது பாநத்தைப்பண்ணி, உள்ளேப்புக்க த்ரவ்யம் இருந்தவிடத்தி லிருக்கவொட்டாதே ஆளத்தியையாநிற்கும்-ஸ்வேச்சையிலே பாடாநிற்குமாய்த்து. ... ... (உ)

௮௫.—இரண்டாம்பாட்டு. (ஆஸ்ரயித்யாதி) அகடிதகடநம் பண்ணின ஸ்ரீவாமநாவதாரத்தோடும் வடதளசாயியோடும் சேர்த்து க்ருஷ்ணாவதாரத்தைத் திருவெள்ளியங்குடியிலே அநுபவித்தவர், க்ருஷ்ணாவதாரத்தை, அப்படியே, நீரில் கல் மிதக்கும்படி அகடிதகடநம் பண்ணினீரென்று, விரோதி நிரஸநசீலனான சக்ரவர்த்தித் திருமகனாக அநுபவிக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

"அரக்கர் தம்" என்று-தாமான தன்மை சொல்லுகையாலே அத்தை அருளிச் செய்கிறார் (வரபலத்தாலே யித்யாதி).... ... ... (௨)

மூ.—கடுவிடமுடைய காளியன்தடத்தைக்
கலக்கி முன்னலக்கழித்தவன்றன்
படமிறப் பாய்ந்து பன் மணி சிந்தப்
பல்நடம் பயின்றவன் கோயில்
படவரவல்குல் பாவை நல்லார்கள்
பயிற்றிய நாடகத் தொலிபோய்
அடைபுடை தழுவி யண்டநின்றதிரும்
திருவெள்ளியங்குடியதுவே. (௩)

பதம்.	உரை.
முன்	முற்காலத்திலே
கடு	க்ரூரமான
விடம்உடைய	விஷத்தை யுடையனா[ன]
காளியன்	காளியனுடைய
தடத்தை	மடுவை
கலக்கி	சேறுக்கி(அவனை)
அலக்கழித்து	க்லேசப் படும்படி பண்[ணி]
அவன்றன்	அந்தக்காளியனுடைய
படம்	படமானது
இற	முறியும்படியாக
பாய்ந்து	குதித்து
பல்மணி	(அவன் தலைகளிலுள்ள) அநேகமான மணிகளும்
சிந்த	சிதறும்படியாக
பல்நடம்	அநேகவிதமான நர்த்தநங்களை
பயின்றவன்	பண்ணுகின்ற ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் வர்த்திக்கிற
கோயில்	திவ்யதேசமானது,
படம்	அகன்றபடத்தை யுடைய
அரவு	ஸர்ப்பம்போன்ற
அல்குல்	ஜகநப்ரதேசத்தை யுடையராய்
நல்லார்	விலக்ஷணரான
பாவைகள்	ஸ்த்ரீகள்
பயிற்றிய	அப்யஸிக்கிற
நாடகத்து ஒலி	நாடகத்திலுண்டான சப்தமானது
போய்	உயரப்போய்
அடைபுடை	அஹோராத்ரம்
தழுவி	சேர்ந்திருந்து
அண்டம்	ஆகாசத்திலே
நின்று	ஒருபடிப்பட்டிருந்து
அதிரும்	கோஷியாநின்ற
திருவெள்ளியங்குடி யதுவே! (௩)	

வ்யா.—மூன்றாம்பாட்டு. (கடுவிடமுடைய) நாலைந்துயோஜநத்துக்கவ் வருகே பறக்கிற பக்ஷிகள் சிறகற்று விழும்படி க்ரூரமான விஷத்

தையுடைய காளியனுடைய தடாகத்திலே மதியாதே போய்ப்புக்கு; அது குழம்பாம்படிபண்ணி, அலமந்து க்லேசப்படும்படியாக்கி. (அவன்றன்படமிறப்பாய்ந்து) கரையிலேநிற்கிற கடம்பினுச்சியிலே போயேறி, அவனுடைய பணங்களிறும்படியாகப்பாய்ந்து, அதிலுண்டான பலவகைப்பட்ட ரத்நங்கள் சிதறும்படி. (பல்நடம்பயின்றவன்கோயில்) அன்றுதுடங்கி பரதசாஸ்த்ரத்துக்கு வேண்டும் லக்ஷணங்களெல்லா மெழுதிக்கொள்ளலாம்படி பலவகைப்பட்ட ந்ருத்தங்களைப்பண்ணினவன் வந்து வர்த்திக்கிறதேசம்.

(படவரவித்யாதி) படத்தை யுடைத்தான பாம்போடொத்திருக்கிற நிதம்பப்ரதேசத்தையுடைய ஸ்த்ரீகள் சிரமஞ்செய்கிறபோதை நாடக த்வநியானது போய். (அடையுடைதழுவி) அஹோராத்ரமணைந்து ஆகாசத்திலே நின்று கோஷியாநிற்குமாய்த்து. ... (௩)

அரு—மூன்றும்பாட்டு. (கடுவித்யாதி) மற்றோவதாரத்திலே போகவொட்டாதபடியான அகடித கடநமான காளிய நிரஸநத்தை யநுபவிக்கிறரென்றவதாரிகை.

"முன்-பூர்வகாலத்திலே, நடம் பயின்றவன்" என்றந்வய முட்கொண்டு வாக்யார்த்த மருளிச்செய்கிறர் (நாலந்தித்யாதி). மேலே சொன்ன* பாவை நல்லாருடைய நடநத்துக்கு இவன் நடநம் ஹேதுவென்னுமிடம் தோன்ற பாவ மருளிச்செய்கிறர் (அன்றித்யாதி).

(சிரமம்செய்கை) பழகுகை. ... ... (௩)

மூ.—கறவை முன் காத்துக் கஞ்சனைக் காய்ந்த
காளமேகத் திருவுருவன்
பறவைமுன்னுயர்த்துப் பாற்கடல்துயின்ற
பரமனூர் பள்ளிகொள் கோயில்
துறைதுறைதோறும் பொன்மணி சிதறும்
தொகு திரை மண்ணியின்தென்பால்
செறி மணி மாடக் கொடி கதிரணவும்
திருவெள்ளியங்குடியதுவே. (௪)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கறவை	பசுக்களை [லே	காய்ந்த	சீறி யருளினவனுமாய்
முன்	க்ருஷ்ணவதாரத்தி	காளமேகம்	கறுத்த மேகம் போ
காத்து	ரக்ஷித்தும்,	திரு	ஸௌந்தரமான [ன்ற
கஞ்சனை	கம்ஸனை	உருவன்	நிறத்தை யுடையவனுமாய்,

முன்	முற்காலத்திலே	மணி	ரத்நங்களையும்
பறவை	பெரிய திருவடியை	சிதறும்	கொழியாநின்ற
உயர்த்து	கொடியாக எடுத்துக் கட்டி	தொகு	சேர்ந்துவருகிற
பாற்கடல்	திருப்பாற்கடலிலே	திரை	அலைகளையுடைய
துயின்ற	கண்வளர்ந்தருளினவனுமாய்,		மண்ணியின்தென்பால்,
பரமனார்	ஸர்வாதிகனுமான ஸர்வேச்வரன்	செறி	நெருங்க இழைக்கப்பட்டத்தான
பள்ளிகொள்	கண்வளர்ந்தருளுகிற	மணி	மாணிக்கங்களையுடை
கோயில்	திவ்யதேசமானது,	மாடம்	க்ருஹங்களிலே கட்டின
துறை துறை தோறும்	எல்லாத் துறைகளிலும்	கொடி	த்வஜங்களானவை
பொன்	ஸுவர்ணங்களையும்	கதிர்	ஸூர்யமண்டலத்தை
		அணவும்	அளாவியிருக்கிற
			திருவெள்ளியங்குடி யதுவே. (௪)

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (கறவை) கோரக்ஷணத்தைப் பண்ணி, அந்த கோவம்ருத்தியைப் பொறாத கம்ஸனை யழியச்செய்த. (காளமேகத் திருவுருவன்) அழிவுக்கிட்ட வடிவுதானிருக்கிறபடி. ரக்ஷணத்துக்கீடாகப் பெரியதிருவடியை த்வஜமாகவெடுத்து, ப்ரஹ்மாதிகள் கூக்குரல் கேட்கும்படியாக அடுத்தணித்தாகத் திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளின ஸர்வாதிகன் வந்து சாய்ந்தருளின கோயில்.

(துறைதுறையித்யாதி) துறைகள்தோறும் துறைகள்தோறும் பொன்மணிகள் கொழித்துக்கொடுவந்து எறடாநின்றுள்ள திரண்ட திரைகளை யுடைத்தான மண்ணியின்தென்பால், செறிய அழுத்தின மணிகளையுடைத்தான மாடங்களிலே கட்டின கொடிகளானவை ஆதித்யபதத்தளவும் சென்று அவனுக்கு இதஸ்ததஃ ஸஞ்சரிக்கவொண்ணாதபடி தகையாநிற்குமாய்த்து. ... ... (௪)

அ௩.—நாலாம்பாட்டு. (கறவையித்யாதி) (க) “ஏஷ நாராயண: ஸ்ரீமாந் க்ஷீரார்ணவநிகேதந:” என்கிறபடியே-க்ருஷ்ணாவதாரத்துக் கடியான க்ஷீரார்ணவ சாயித்வத்தையுங் கூட்டி யநுஸந்திக்கிறாரென் றவதாரிகை.

(அழிவுக்கிட்ட) * கரியதிருமேனி வாடப்பசு மேய்க்கைக் கிட்ட.
(மண்ணியின்) மண்ணியென்கிற நதியின்... ... ... (௪)

(க) ஹரிவம்சம்-கக௩-௬உ.

மூ.—பாரினையுண்டு பாரினையுமிழ்ந்து
பாரதம் கையெறிந்தொருகால்
தேரினையூர்ந்து தேரினைத்துரந்த
செங்கண்மால் சென்றுறைகோயில்
ஏர் நிரை வயலுள் வாளைகள்மறுகி
எமக்கிடமன்றிதென்றெண்ணிச்
சீர்மலிபொய்கை சென்றணைகின்ற
திருவெள்ளியங்குடியதுவே. (ரு)

பதம்.	உரை.
பாரினை	பூமியை
உண்டு	(ப்ரளயகாலத்தில்) அமுதுசெய்தும்
பாரினை	பூமியை
உமிழ்ந்து	(ஸ்ருஷ்டிகாலத்தில்) வெளிப்படுத்தியும்
ஒருகால்	க்ருஷ்ணவதாரத்தில்
பாரதம்	பாரதயுத்தத்திலே
கையெறிந்து	ஸேனையை வகுப்புவகுப்பாகப் பிரித்தும், [தேரை
தேரினை	அர்ஜுநனுடைய
ஊர்ந்து	நடத்தியும், [தேரை
தேரினை	பீஷ்மாதிகளுடைய
துரந்த	பின்னே ஓடும்படி துடர்ந்தவனுமாய்
செம்கண்	(வாத்ஸல்யத்தாலே) சிவந்தகண்களை யுடையவனுமாய்
மால்	ஆஶ்ரித வ்யாமுக்தனுமான ஸர்வேஶ்வரன்

பதம்.	உரை.
சென்று	வந்து [இற
உறை	நித்யவாஸம் பண்ணு
கோயில்	திவ்யதேசமானது,
ஏர்	உழுகிற ஏர்களுடைய
நிரை	வரிசைகளை யுடைத்தா
வயலுள்	கழனிகளிலுள்ள [ன
வாளைகள்	வாளை மத்ஸ்யங்களா
மறுகி	பயந்து [னவை
இது	இந்த வயலானது
எமக்கு	நாம் வாஸம் பண்ணுகைக்கு
இடம் அன்று	நிலம் அன்று
என்று எண்ணி	என்று நினைத்து,
சீர்	அழகாலே
மலி	ஸம்ருத்தமாயிருக்கிற
பொய்கை	தடாகங்களை
சென்று	கிட்டி
அணைகின்ற	அடையாநின்ற
திருவெள்ளியங்குடி யதுவே. (ரு)	

வ்யா.— அஞ்சாம்பாட்டு. (பாரினையுண்டு இத்யாதி) பரப்பை யுடைத்தான பூமியைத் திருவயிற்றிலே வைத்து, உள்ளுக்கிடந்து தளராதபடி வெளிநாடு காணப்புறப்படவிட்டு, பாரதஸமரத்திலே கையுமணியும்வகுத்து, ஒருகாலாஶ்ரிதன்பக்கல் வாத்ஸல்யத்தாலே

ஸாரத்யம்பண்ணி, அதிரத† (மஹாரத)ரான பீஷ்மாதிகள் தேரை விட்டோடும்படி துடர்ந்த. (செங்கண்யால் சென்றுறைகோயில்) ஆஸ்ரிதவாத்ஸல்யமடங்கலும் கண்ணிலே தோற்றும்படியிருப்பானாய், ஆஸ்ரித வ்யாமுக்தனானவன் வந்து வர்த்திக்கிறதேசம்.

(ஏர்நிரை) ஏரினுடைய நிரையையுடைத்தான வயலிலுண்டான வாளைகளஞ்சி, எப்போதும் மாறுதே உழப்புக்கவாறே "இப்படி ஸாபாயமானவிடம் நமக்கு வாஸஸ்தாநமல்ல" என்றெண்ணி, நிரபாயமாக வர்த்திக்கலாம்படியான தேசத்திலே போய்ப் புகுவோமென்று, சீர்மலிபொய்கை சென்றணையுமாய்த்து; ஏர்கள்விட்டுக் கொடுபோய்ப் பொய்கைகளிலுழுவாரில்லையே. "ஸம்ஸார மநித்யம்; துக்கம்" என்று அத்தைவிட்டு விரஜையைச்சென்று பற்றுவாரைப்போலே. (௫)

அரு.—அஞ்சாம்பாட்டு. (பாரித்யாதி) க்ருஷ்ணாவதாரத்துக்கு ப்ரதாந ப்ரயோஜநமான பூபார (भूभार) நிரஸநத்தைச் சொல்லப்புக்கு, பூமிக்கு உபகரித்தபடியும் சொல்லுகிறுரென்று ஸங்கதி.

பீஷ்மர் தேரைவிட்டோடினதில்லையாகிலும், இங்ஙன் போகவவொணுமென்று தொடர்ந்த துண்டாகையைப்பற்ற வருளிச்செய்கிறார் (அதிரதேத்யாதி).

ப்ரஹ்ம ருத்ராதிகளான வ்ருஷபங்களை அதிஷ்டித்து கர்மபாசங்களைக் கொண்டு கட்டியுழுகிற ஸர்வேஸ்வரன் ஸ்ருஷ்டிக்கிற லீலாவிபூதியைவிட்டு, பகவத்க்ருபா ஜலஜங்களான பாகவதர் நிரபாயமான விரஜாஜலத்தில் போகையை யுட்கொண்டருளிச்செய்தாரென்னு மிடம் தோன்ற வருளிச்செய்கிறார் (ஸம்ஸாரமித்யாதி). ... ... (௫)

மூ.—காற்றிடைப்பூளை கரந்தனவரந்தை
யுறக்கடலரக்கர் தம் சேனை
கூற்றிடைச்செல்லக் கொடுங்கணைதுரந்த
கோலவில்லி ராமன்றன்கோயில்
ஊற்றிடை நின்ற வாழையின்கனிகள்
ளூழ்த்துவீழ்ந்தன வுண்டு மண்டிச்
சேற்றிடைக்கயல்களுகள் திகழ் வயல்சூழ்
திருவெள்ளியங்குடியதுவே. (௬)

---

† குண்டலிதம் க்வாசித்கம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
காற்றிடை	பெருங்காற்றிலே	கோயில்	திவ்யதேசமானது,
பூளை	பூளைப்பூவானது	ஊற்றிடை	நீரூற்றுக்களுள்ள நிலங்களிலே
கரந்தன	உருமாய்ந்து போமாபோலே	நின்ற	முளைத்திருக்கிற
கடல்	ஸமுத்ரம்போன்ற	வாழையின்	வாழை மரங்களினுடைய
அரக்கர்தம்	ராக்ஷஸர்களுடைய		
சேனை	ஸைந்யமானது	ஊழ்த்து	(கனியப்பழுத்து) இ
அரந்தைஉற	துன்பமுறும்படியாகவும்	வீழ்ந்தன	ற்றுவிழ உதிர்ந்த [ற்று
		கனிகள்	பழங்களை
கூற்றிடை	யமாலயத்தை	மண்டி	மேல்விழுந்து
செல்ல	கிட்டும்படியாகவும்	உண்டு	புஜித்து [வை
கொடு	க்ரூரமான	கயல்கள்	கயல் மத்ஸ்யங்களான
கணை	பாணங்களை	சேற்றிடை	சேற்று நிலங்களிலே
துரந்த	ப்ரயோகித்த	உகள்	துள்ளா நின்றுள்ளன
கோல	ஸௌந்தரமான	திகழ்	விளங்காநின்ற [வாய்
வில்லி	தநுஸ்ஸையுடைய	வயல்	கழனிகளினுலே
ராமன் தன்	சக்ரவர்த்தித் திருமகனுடைய	சூழ்	சுற்றப்பட்ட
		திருவெள்ளியங்குடியதுவே. (௬)	

வ்யா.—ஆறும்பாட்டு. (காற்றிடையித்யாதி) பெருங் காற்றிலே பூளையானதுபறந்து உருமாய்ந்து போமாபோலே. (அரந்தையுற) துன்பமுற. ஓதங்கிளர்ந்த கடல்போலே மிகைத்து வந்து தோற்றின ராக்ஷஸஸேனை யெல்லாம். (கூற்றிடைச்செல்ல) முன்பு யமனைத்†திறைகொண்டு பரதந்த்ரனுக்கி வர்த்தித்தவர்கள், இப்போது அவனுக்குக்குடிமக்களாக. திக்விஜயம் பண்ணுகிறபோது முந்துற அழியச்செய்தது யமனையிறே. (கொடுங்கணைதுரந்த) பெருமாள் கண்பார்க்கிலும் கண்பாராத க்ரௌர்யத்தையுடைய அம்பைவிட்ட. (கோலவில்லிராமன்றன்கோயில்) கையில் விற்பிடித்த பிடியிலே முடிந்துபோகிற ராக்ஷஸரடங்க "இவன்கையிலே நாம் பட்டுப்போனுலாகாதோ" என்னும்படி தர்ஶநீயமான வில்லையுடைய சக்ரவர்த்தித் திருமகன் வர்த்திக்கிறகோயில். (௧) "ரஞ்ஜநீயஸ்ய விக்ரமை꞉ - ரஞ்சநீயஸ்ய விக்ரமைஃ" என்றுனிறே. (௨) [சாபஞ்ச முமோச - சாபஞ்சமுமோச] கறுவி வேணுமென்று பொகடுவாரைப்போலே. அங்ஙனேயாக வேணுமிறே பொகட்டவிடத்திலே [வீர꞉ - வீரஃ] என்னும்போது.

(௧) ரா-யு-௧௦௬-௬. (௨) ரா-யு-நிக-௧௩௦.
† திறைகொண்டு-ஜயித்து.

(ஊற்றிடையித்யாதி) நீர் நிலங்களிலே நின்ற வாழைகளானவை முற்றிப்பழுத்து அந்தப்பழங்கள் பேர்ந்துவிழ; ஆமிஷமானது கிடந்தவிடத்தே வந்துகிட்ட, அத்தை மேல்விழுந்து புஜித்து, சேற்றிலே யுண்டான வாளைகளானவை தன்செருக்குக்குப் போக்குவிட்டு உகளா நின்றுள்ள விளங்குகின்ற வயலாலே சூழப்பட்ட. நீர் நிலத்திற்போலேயாய்த்து சேற்றிலும் ஸஞ்சரிக்கும்படி, ப்ரளயத்தில் விடிலும் சேருக்சவற்றாய்த்து இவைதான் தன்செருக்காலே. ... (௫)

அ௫ —ஆரும்பாட்டு. (காற்றிடையித்யாதி). திருவெள்ளியங்குடியிலிருந்த கோலவில்லிராமனை க்ருஷ்ணபதாநங்களாலே அநுபவித்துக் கொடுவந்து, இரண்டாம்பாட்டில் * அரக்கர் சிரங்களுருட்டினபடி தன்னைக்காட்டிக்கொண்டு, அத்திவ்யதேசத்திலெம்பெருமானை யநுபவிக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

பூளையானது - பூளைப்பூவானது. (துன்பமுற) என்றது - அலைந்து போம்படி துஃக்கப்பட வென்றபடி. (கண்பார்க்கிலும்) தயை பண்ணிலும். வில்லுக்குக் கோலமாவது - பிடித்த பிடியிலே எதிரி மண்ணுண்ணும்படி யிருக்கை. வஜ்ராதிகளுக்கு அசங்காதவன்றானே *ப்ருசார்த்தனாய் சலிக்கும்படி காண்கையாலே. பெருமாள் விற்பிடியிலழகைக்கண்டு "நான் விற்பிடித்தது மொருபடியோ" என்று தன்னைத்தானே கறுவி வில்லையெறிந்து பொகட்டானென்று விவக்ஷித்து ப்ரமாணாந்தர மருளிச்செய்கிறார் (சாபஞ்சேத்யாதி). (கறுவி) என்றது-அவர் விற்பிடித்த வழகைக்கண்டு, "இவர் முன்னே நாம் என்ன விற்பிடித்தோம்" என்று "சீ" என்று வில்லைப் பொகட்டானென்கை. இப்படி அழகிலே ஈடுபட்டானென்கைக்கு ஜ்ஞாபகமென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அங்ஙனே யித்யாதி) (க) "யோவஜ்ரபாத" இத்யாதியாலே - வீரத்வம் சொல்லி, ப்ருசார்த்தனானென்றும் சொல்லி, புநஃ "வீரஃ" என்னும்போது - அவர் விற்பிடித்த பிடியில் சாதுர்யம் தன்னிடத்திலே தானே காணுமையாலே உகந்து தன்னை வெறுத்துவிட்டானென்னத் தட்டில்லை என்று கருத்து. "வில்லைக் காற்கட்டென்று பொகட்டான்" என்று நம்மாசார்யர்கள் அருளிச்செய்தத்தோடு சேராதே யென்னில்; இதுவுமொரு யோஜனையென்று கொள்வது.

ஊழ்த்து - இற்று, வீழ்ந்தபழங்களென்று சப்தார்த்தம் விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் (நீரித்யாதி). மீன்கள் சிறியவற்றைப் பெரியவை தின்னுமென்று ப்ரஸித்தியுண்டாகையாலே, வாழைப்பழங்களையு மவையாக புத்திபண்ணி உண்ணாநின்றன வென்னுமிடந்தோன்ற வருளிச்செய்கிறார்

(க) ரா-யு-௬௯-௧௪௦.

(ஆமிஷமித்யாதி).வாளைகளை "சேற்றிடை" என்பானென், நீரில் என்னவொண்ணுதோ வென்ன; மத்ஸ்யங்களுடைய மிடுக்குத் தோற்றவேண்டி விசேஷித்தாரென்றொரு பரிஹார மருளிச்செய்கிருர் (நீர்நிலத்திலித்யாதி). நீரிலே என்று தான்சொல்ல வழியில்லை, இவை இருந்தவிடமெல்லாம் தானே சேறுக்குகையாலே என்றொருபரிஹாரமருளிச்செய்கிருர் (ப்ரளயத்திலித்யாதி). ... ... (௬)

மூ.—ஒள்ளிய கருமம் செய்வனென்றுணர்ந்த
  மாவலி வேள்வியிற்புக்குத்
தெள்ளியகுறளாய்மூவடி கொண்டு
  திக்குற வளர்ந்தவன் கோயில்
அள்ளியம்பொழில் வாயிருந்து வாழ்குயில்க
  ளரியரியென்றவையழைப்ப
வெள்ளியார்வணங்க விரைந்தருள்செய்வான்
  திரு வெள்ளியங்குடியதுவே. (௭)

பதம்.	உரை.
ஒள்ளிய	அழகியதான
கருமம்	ஸர்வஸ்வதாநமாகிற கர்மத்தை
செய்வன்	செய்யக்கடவேன்
என்று உணர்ந்த	என்று நினைத்த
மாவலி	மஹாபலியினுடைய
வேள்வியில்	யாகத்திலே
தெள்ளிய	தெளிவை (த்ருடமான நிஸ்சயத்தை) யுடைத்தான
குறளாய்	வாமநனுய்க் கொண்டு
புக்கு	ப்ரவேசித்து
மூவடி	(அந்த மஹாபலியினிடத்தில் நின்றும்) மூன்றடி பூமியை
கொண்டு	தாநம்வாங்கி
திக்கு உற	எல்லாத் திக்குக்களிலும்சேரும்படியாக
வளர்ந்தவன்	திருமேனியிலுலே வளர்ந்தவனுடைய

பதம்.	உரை.
கோயில்	திவ்யதேசமானது,
அள்ளி	தாதுகளையுடையதாய்
அம்	ஸௌந்தரமான
பொழில்வாய்	சோலைகளிலே
இருந்து	வாஸம் செய்து கொண்டு
வாழ்	ஸுகியாநின்ற
அவை குயில்கள்	அந்தக் குயில்களானவை
அரிஅரி என்று	ஹரிః ஹரிః என்று
அழைப்ப	அழைக்கும்படி யிருப்பதாய்
வெள்ளியார்	ஸத்வ ஸ்வபாவமானவர்கள்
வணங்க	வணங்காநிற்க
விரைந்து	அதிசீக்ரமாக
அருள்செய்வான்	அவர்களுக்கு க்ருபைசெய்யாநின்ற ஸர்வேஶ்வரனுடையதான

திருவெள்ளியங் குடியதுவே. (௭)

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (ஒள்ளியகருமம்) யாகமென்றொரு வ்யாஜத்தையிட்டு ‘‘என்னுடைய ஸர்வஸ்வத்தையும் பரார்த்தமாக்கக் கடவேன்’’ என்றநுஸந்தித்த மஹாபலியுடைய வென்னுதல். (உணர்ந்து) என்றாகில், ‘‘என்னை இரந்த இந்த்ரனுக்காக நானென்னை இரப்பாளனாக்குவன்’’ என்று மஹாபலி யஜ்ஞவாடத்திலே போய்ப்புக்கு. (தெள்ளியகுறளாய்) சுக்ரன்மற்றையார் ‘‘இவன் தேவகார்யம் செய்யவந்தா னித்தனை, அகப்படாதேகிடாய்’’ என்று உபதேசித்தால், ‘‘நான்கொண்டல்லதுபோகேன், புக்ககாரியம் தலைக்கட்டாதே மீளுவனோ’’ என்னும் தெண்மையையுடைய வாமநனாய். அவன் நிரோதித்தாலும், இவன் ‘‘கொடேன்’’ என்றாலும், தான் ‘‘கொண்டல்லது போகேன்’’ என்று போய்ப் புக்கானாய்த்து. ‘‘மூன்றடி தரவேணும்’’ என்றபேக்ஷித்து அநந்தரம் திக்குக்களை யடையத் தன்வடிவாலே பாரித்தானாய்த்து.

(அள்ளி யித்யாதி) அள்ளியொன்று - அல்லியாய - தாதுகளையுடைத்தாய், அழகிதாயிருந்துள்ள பொழிலிடத்திலே யென்னுதல்; அன்றிக்கே, அளியை - அள்ளியென்றதாய், அத்தாலே - தண்ணளியாய், குளிர்ந்து தர்ஸநீயமான பொழிலிடத்திலேயிருந்து அங்குள்ள ப(ஷ்)லாதிகளைபுஜித்து வர்த்திக்கிற குயில்களானவை, ஸத்வநிஷ்டர் ப்ராஹ்ம முஹூர்த்தத்திலே எழுந்திருந்து ‘‘ஹரி:, ஹரி: - ஹரி: ஹரி:’’ என்னுமாபோலே திருநாம ஸங்கீர்த்தநம் பண்ணுமாய்த்து. ப்ராஹ்மணருடைய யாத்ரையாயிருக்குமாய்த்து அங்குத்தை திர்யக்குக்களுக்கும். (வெள்ளியார்) சுத்தபாவரானவர்களாஸ்ரயிக்கிற வென்னுதல்; அன்றிக்கே, சுக்ரன் அத்தேசத்தை உபாஸித்தான் என்றொரு ப்ரஸித்தியுண்டு, அத்தைச் சொல்லிற்றாகவுமாம். வெள்ளியாரென்கிறது - அவனை ஆதரித்துச் சொன்னபடி. (வெள்ளியார் வணங்க) ருத்ரன் வந்தாஸ்ரயிக்க, (க) ‘‘स्वप्नलब्धं धनं यथा - ஸ்வப்நலப்தம் தநம்யதா’’ என்கிறபடியே - சடக்கென அவன் பாதகத்தைப் போக்கினவன். (விரைந்தருள்) வணங்கி யெழுந்திருப்பதுக்கு முன்னே அவர்களுக்கு பலத்தைக் கொடுக்குமாய்த்து. ... ... (௭)

அ௫.—எழாம்பாட்டு. (ஒள்ளியவித்யாதி) *கோலவில்லி ராமன்றனே பெருநில மளந்தவனாக முதற்பாட்டிலே ப்ரஸங்கித்தா ராகையாலே, அளந்த ப்ரகாரத்தை இங்கே விசதமாக வநுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

"உணர்ந்த" என்று பாடம் விவக்ஷித்து ப(ப)லிக்கு விசேஷணமாக அருளிச்செய்து, "உணர்ந்து" என்று ல்யபந்தமாக பாடமான பக்ஷத்திலே ஶ்ரீவாமனனுக்கு விசேஷணமான படியை யருளிச்செய்கிறார் (உணர்ந்தித்யாதி). நான் கொண்டல்லது போகேனென்று நிஶ்சயரூப ஜ்ஞாநத்தை "தெளிவு" என்று விவக்ஷித்து, கலக்குவார் நூறாயிரம் பேரிருந்தாலும் இவன் கார்யத்தில் ஸம்ஶயத்தாலே கலங்காம லிருந்தானென்றருளிச் செய்கிறார் (சுக்ரனித்யாதி). (அவன்) சுக்ரன். (இவன்) மஹாபலி.

வெள்ளி மலையை யுடையவனென்றாய், மூன்றாமர்த்த மருளிச்செய்கிறார் (ருத்ரனித்யாதி). ... ... (௭)

மூ.—முடியுடையமரர்க்கிடர் செய்யுமசுரர்
தம்பெருமானை யன்றரியாய்
மடியிடைவைத்து †மார்வை முன்கீண்ட
மாயனார் மன்னியகோயில்
படியிடை மாடத்தடியிடைத்தூணில்
பதித்த பன்மணிகளி னொளியால்
விடிபகலிரவென் றறிவரிதாய
திரு வெள்ளியங்குடி யதுவே. (௮)

பதம்.	உரை.
முடியுடை	கிரீடம்பூண்டு(அபிமாநித்து) இருக்கிற
அமரர்க்கு	தேவர்களுக்கு
இடர்	துன்பத்தை
செய்யும்	விளையாநின்ற
அசுரர்தம்	அஸுரர்களுக்கு
பெருமானை	ராஜாவாகிய ஹிரண்யனை,
அன்று	ப்ரஹ்லாதன் நலிவுபட்ட அக்காலத்தில்
அரியாய்	நரஸிம்ஹமாய்க் கொண்டு
முன்	முன்னமே
மடியிடை	மடியிலே
வைத்து	ஏறிட்டுக்கொண்டு
மார்வை	அவனுடைய மார்வை
கீண்ட	கிழித்துப் பொகட்ட

பதம்.	உரை.
மாயனார்	ஆஶ்சர்யபூதனான ஸர்வேஶ்வரன்
மன்னிய	பொருந்தியிருக்கிற
கோயில்	திவ்யதேசமானது,
படியிடை	பூமியிலே யுண்டான
மாடத்து	க்ருஹங்களிலே
அடியிடை	நாட்டியிருக்கிற
தூணில்	ஸ்தம்பங்களில்
பதித்த	இழைக்கப்பட்ட
பல்	நாநாவிதமான
மணிகளின்	ரத்நங்களுடைய
ஒளியால்	காந்திகளாலே
விடி	விடிவுகாலமென்றும்
பகல்	பகல்காலமென்றும்
இரவு என்று	ராத்ரிகாலமென்றும்
அறிவு அரிதாய	அறிகைக்கு அஶக்யமான

திருவெள்ளியங்குடியதுவே. (௮)

† (பா) மார்வம்.

வ்யா —எட்டாம்பாட்டு.(முடியித்யாதி)"ஸம்வரோஹம்"என்று அபிமானித்திருக்கிற தேவஜாதிக்கு க்லேசத்தை விளைக்கிற, அஸுரேந்த்ரனுண்டு - ஹிரண்யன், அவனை. (அன்று) சிறுக்கனுக்கு அவன் நலிவைப்பண்ணினவன்று, நரஸிம்ஹமாய். (மடியிடைவைத்து) பிராட்டிபோல்வாரை ஏறிட்டுக்கொள்ளக்கடவ மடியிலே, துஷ்ப்ராக்ருதியான ஹிரண்யனை ஏறிட்டு. "(க)'தன்னுடைய தாள்மேல் கிடாத்தி' என்கிற விடத்துக்கு பட்டரருளிச்செய்ய நான் கேட்டேன்" என்று பிள்ளையருளிச்செய்வர்; "ப்ரதிகூலனான ஹிரண்யனைவிட்டு, ஆசையுடைய வென்னையன்றோ அம்மடியிலே ஏறிட்டுக்கொள்ள வடுப்பது" என்று தம்மைப் பார்த்தருளிச் செய்தாராக. அவனுடைய பரந்த மார்வைக் கிழித்துப் பொகட்ட ஆஸ்ரிதவ்யாமோஹத்துக்கு அவதியில்லாதவர் நித்யவாஸம் பண்ணுகிறதேசம்.

(படி-) பூமியிலே யுண்டான மாடங்களில் நட்ட தூணடியிலே அழுத்தின நாநாவான ரத்நங்களினொளியாலே அங்குள்ளார்க்கு திவாராத்ர விபாகம் பண்ணவொண்ணாதபடி யாயிருக்குமாய்த்து. இவை தான் ஒரு காலவிசேஷங்களிலே யுண்டாகையால் சொல்லிற்றாகவுமாம். அன்றியே, இவருடைய உகப்புக்கு அவதியில்லாமையாலேயாகவுமாம். உகந்த விஷயங்களில் எல்லா நன்மைகளுமுண்டாகத் தோற்றுமிறே. ... ... (அ)

அந.—எட்டாம்பாட்டு. (முடியித்யாதி) ஸ்ரீவாமநன்படியநுஸந்திக்க, அது ஒரு படியன்றிக்கே இருபடியாலே படியெல்லா மளக்க, இப்படி இன்ன மொருபடியுண்டோ வென்றாராய, ஒருபடி இருபடியான நரஸிம்ஹத்தின்படியை யநுபவிக்கிறாரென்று ஸங்கதி. பலபடியநுபவிப்பார்க்கு ஒருஸங்கதி படவேணுமே.

"அரியாய் - மார்வை - கீண்ட" என்ன வமைந்திருக்க "முன் - மடியிடைவைத்து" என்று விசேஷிக்க வேணுமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (பிராட்டி யித்யாதி). இப்படி "மடி" என்றத்தாலே கருத்தாக வேணுமோ, வரபலத்தால் தரையில் கொல்லக்கூடாமையாலே வைத்தானென்கிறா ரென்றதாலோ வென்ன; இவர்க்கிப்படி விவக்ஷிதமாகலாமென்கைக்கு ஸ்தலாந்தரத்தில் பாசுரத்துக்குத் தாத்பர்யம் ஆப்தோபதிஷ்டமாய்த் தாகையாலே,ப்ரேமபரவசர்க்குத் தம்மைப்போல்வாரிருக்கத்தக்க மடியிலே முந்துற ஏறப்பெறுவதே என்ற அம்சம் புருஷார்த்தமாகத் தோற்றுமென்று ஸம்வாதந் தன்னை யருளிச்செய்கிறார் (தன்னுடையவித்யாதி).

(க) பெரியதிருமடல்

(கிடாத்தி) ஏறிட்டு. (தம்மைப்பார்த்து) ஆழ்வார் தாமே தம்மைப்பார்த்து அருளிச்செய்தாரென்கை. ... ... (அ)

மூ.—குடிகுடியாகக் கூடி நின்றமரர்
குணங்களேபிதற்றி நின்றேத்த
அடியவர்க்கருளி யரவணைத்துயின்ற
வாழியானமர்ந்துறை கோயில்
கடியுடைக்கமல மடியிடைமலரக்
கரும்பொடு பெருஞ் செங்நெலசைய
வடிவுடையன்னம் பெடையொடுஞ்சேரும்
வயல் வெள்ளியங் குடியதுவே. (கூ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
அமரர்	ப்ரஹ்மாதிதேவர்கள்	கடியுடை	பரிமளத்தை யுடைத்தான
குடிகுடியாக	பார்யாபுத்ராதி ஸஹிதராய்	கமலம்	தாமரைப் பூவானது
கூடிநின்று	சேர்ந்திருந்து	அடியிடை	கரும்பினுடையவும் செந்நெலுடையவும் அடியிலே
குணங்களே	(தன்) கல்யாணகுணங்களையே		
பிதற்றிநின்று	சொல்லிக்கொண்டு	மலர	விகஸியாநிற்க (அதினால்)
ஏத்த	ஸ்தோத்ரம் பண்ணாநிற்க,	கரும்பொடு	கரும்போடேகூட
அடியவர்க்கு	தாஸபூதரான அவர்களுக்கு [ண்டு	பெரும்	பெருத்த [னது
		செங்கெல்	செந்நெல் தாந்யமா
அருளி	க்ருபைபண்ணிக்கொ	அசைய	அசையாநிற்க,
அரவணை	அநந்தசயநத்தில்	வடிவுடை	ஸௌந்தரமான ஆகாரத்தை யுடைத்தான
துயின்ற	கண்வளர்ந்தருளினவனாய்	அன்னம்	ஹம்ஸமானது [கூட
ஆழியான்	திருவாழி ஏந்தினவனான ஸர்வேஶ்வரன்	பெடையொடும்	தன் பேடையோடு
		சேரும்	அந்தத்தாமரைப்பூவில் வாஸம் பண்ணாநின்ற
அமர்ந்து	பொருந்தி [கிற		
உறை	நித்யவாஸம் பண்ணு	வயல்	கழனிகளையுடைய
கோயில்	திவ்யதேசமானது,		வெள்ளியங்குடியதுவே. (கூ)

வ்யா. — ஒன்பதாம்பாட்டு. (குடியித்யாதி) ப்ரஹ்மாதிகள், (க) "उमया सार्धमीशानः - உமயாஸார்த்த மீசாநஃ" என்கிறபடியே - பார்யாபுத்ராதிகளோடே திரண்டு, "நாங்க ளாபத்நரானவன்றைக்கு

(க)

தேவரை யொழிய ஒரு புகலிடமுண்டோ" என்று அவன் குணங்களைச்சொல்லி நின்றேத்த, தன் திருவடிகளில் அஸாதாரணராயிருப்பார் பக்கலிலே க்ருபையைப்பண்ணி இவர்கள் கூக்குரல் கேட்கைக்கு அடுத்தணித்தாகத் திருப்பாற்கடல் கோயிலிலே கண்வளர்ந்தருளினவ னென்னுதல்; (ஆழியான்) அன்றிக்கே, ரக்ஷணத்துக்குப் பரிகரமான திருவாழியை யுடையவன் பொருந்தி வர்த்திக்கிற தேசமென்னுதல்.

(கடி) பரிமள ப்ரசுரமான தாமரையானது, கரும்புக்கும் செந்நெல்லுக்கு மடியிலே மலர, அத்தாலே கரும்பும் பெருஞ் செந்நெலு மசைய, அதின்மேலே. தர்சநீயமான வடிவை யுடைத்தான அன்னம் பேடையோடே வர்த்திக்கிறபோது, ஓங்கின ஸிம்ஹாஸநத்தின் மேலே சாமரமிரட்ட மஹிஷியோடேகூட விருக்கும் ராஜபுத்ரனை போலே யிராநின்ற தாய்த்து. ... ... (௯

அரு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (குடியிசயாதி) * கோலவில்லிராமன்றன்னை நாலாம்பாட்டில் "பாற்கடல் துயின்ற" என்றது பவித்திருந்தவர், இப்பாட்டில் - * அமரர்க் கிடர்செய்த வஸுரர்களை நிரஸித்தமையை யநுஸந்தித்தார்; அந்த ப்ரஸங்கத்திலே, அமர ரேத்தும்படியை ஸப்ரகாரமாக உபபாதித்துக்கொண்டு, திருப்பாற்கடலானை அநுபவிக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

"ஆழியான்" என்றதுக்கு - ஸமுத்ரத்தை யுடையவனென் றர்த்த மருளிச்செய்து, அர்த்தாந்தர மருளிச்செய்கிறார் (அன்றிக்கே யித்யாதி). இரட்ட) வீச. ... ... (௯)

மூ.—பண்டு முனேனமாகி யன்றொருகால்
பாரிடந்தெயிற்றினிற் கொண்டு
தெண்டிரை வருடப் பாற்கடல் துயின்ற
திருவெள்ளியங்குடியானை
வண்டறைசோலை மங்கையர்தலைவன்
மானவேற்கலியன் வாயொலிகள்
கொண்டிவைபாடும் தவமுடையார்கள்
ஆள்வரிக்குரைகடலுலகே. (௧௦)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

—oo:o:oo—

பதம்.	உரை.
பண்டு	வராஹகல்பத்தின் ஆதியிலே
முன்	பூமியழிந்துபோவதற்கு முன்னே
ஏனமாகி	மஹா வராஹமாய்க் கொண்டு
அன்றுஒருகால்	ப்ரளயார்ணவங்கொக்கும் காலத்தில் (நான் உதவப்பெற்றிலேன் என்றதிருவுள்ளத்துடன்)
பார்	பூமியை
இடந்து	குத்தியெடுத்து
எயிற்றினில்	தந்தத்தின்மேலே
கொண்டு	வைத்துக்கொண்டு,
தென்	நிர்மலமான
திரை	அலைகளானவை
வருட	(திருவடிகளை) ஸ்பர்சிக்கும்படி
பாற்கடல்	திருப்பாற்கடலிலே
துயின்ற	கண்வளர்ந்தருளின
திருவெள்ளியங் குடியானை	திருவெள்ளியங்குடி என்னும் திவ்யதேசத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் ஸர்வேஶ்வரன்விஷயமாக

பதம்.	உரை.
வண்டு	வண்டுகளானவை
அறை	ஒலியாநின்ற [ள
சோலை	சோலைகளையுடைத்தா
மங்கையர்	திருமங்கையி லுள்ளவர்களுக்கு
தலைவன்	நிர்வாஹகராய்
மானம்	வைஷ்ணவாபிமாநத்தைப் பிறப்பிக்கவல்ல
வேல்	வேலாயுதத்தையுடையரான
கலியன்	ஆழ்வாருடைய
வாயொலிகள்	ஶ்ரீஸூக்திகளான
இவை	இப்பத்துப் பாசுரத்தையும்
கொண்டு	ஆதரித்துக்கொண்டு
பாடும்	அப்யஸியாநின்ற
தவமுடையார்	பாக்யவான்கள்,
குரை	சப்தியாநின்ற
கடல்	ஸமுத்ரத்தாலே சூழப்பட்ட
இவ்வுலகு	இந்தலோகத்தை
ஆள்வர்	பரிபாலநம் பண்ணப் பெறுவர்கள். (க௦)

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (பண்டு) வராஹகல்பத்தினுதியிலே. (முன்) அண்டபித்தியிலே யொட்டின பூமி உருமாய்வதற்கு முன்னே, மஹாவராஹமாய். (அன்று) அன்றைக்கு நான் உதவப்பெற்றிலேனென்னு மார்த்தத்திலே. பூமியை இடந்து, திருவெயிற்றிலே கொண்டு, அந்த ஶ்ரமமாறும்படியாக, கடல்திரைகளில் குறுர் திவலைகள் துடைகுத்தி உறக்கத் திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளினவனைத் தத் திருவெள்ளியங்குடியிலே ஸந்நிஹிதனுனேன்.

(வண்டித்யாதி) மதுபாந மத்தமான வண்டுகள் த்வநியாநின்றுள்ள சோலையையுடைத்தாய் திருமங்கையிலுள்ளார்க்கு நிர்வாஹகன். (மானவேல்) அளவுடைய வேலென்னுதல்; வைஷ்ணவாபிமாநத்தை

ப்பண்ணிக்கொடுக்கும் வேலென்னுதல். (கொண்டித்யாதி) இவற்றை ஆதரித்துக்கொண்டு அப்யஸிக்கைக்கிடான பாக்யாதிகர், கடல்சூழ்ந்த பூமியைத் தாங்களிட்ட வழக்காம்படி ஆளப்பெறுவர். பரிந்து பாகவதசேஷமாக்கப் பெறுகையாலே, ஐஶ்வர்யத்தைத் தாம் புருஷார்த்தமாக நினைத்தார்; அத்தாலே-இது கற்றார்க்கு மப்படிகூடில் இதுதானேயமையும் என்றிருந்தபடியாலே ராஜ்யஶ்ரீயைப் பெறுவரென்கிறார். அன்றிக்கே, இதுதன்னை ஸர்வாதிகாரமாக்குகைக்காகச் சொல்லிற்றாகவுமாம். ஐஶ்வர்யகாமரில்லையாகில் இத்தை அதிகரியார்களே; அவர்களிழக்கவொண்ணாது என்னுமுகப்பாலே சொல்லுகிறார். ... (க0)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

—oo✻oo—

அரு.—பத்தாம்பாட்டு. (பண்டித்யாதி). "பண்டு" என்றும் "முன்" என்றும் புநருக்தமாகையாலே அர்த்தபேதம் காட்டுகிறார் (வராஹேத்யாதி). மீளவும் "அன்றொருகால்" என்றால் இதுக்குப்பொருளென்னென்ன; ஸர்வேஶ்வர னீடுபாட்டாலே அர்த்தோக்தி சொன்னானென்று விவக்ஷித்து, "உதவப்பெற்றிலேன்" என்று இவ்வளவும் கூட்டிக் கருத்தருளிச்செய்கிறார் (அன்றைக்கித்யாதி). (அன்றைக்கு) ப்ரளயம் வந்தவன்றைக்கு. ப்ரளயார்ணவமக்நையான பின்பு (க) *மானமிலாப் பன்றியாயிருந்தபோது திருவுள்ள மீடுபட்டிருக்குமென்று திருவுள்ளமென்று கருத்து. (அர்த்தத்திலே) என்ற வநந்தரம், கிடக்கிறது என்று சேஷம்.

(சோலையையுடைத்தாய்) என்றவநந்தரம், இருக்கிற என்று சேஷம். (க0)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

—oo✻oo—

நாலாம்பத்தில் பத்தாந்திருமொழி முடிந்தது.

—oo✻oo—

நாலாம்பத்து ஸம்பூர்ணம்.

(க) நா-தி-சக-அ.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

அஞ்சாம்பத்து முதல் திருமொழி.

அறிவதரியான் ப்ரவேசம்.

வ்யா. — ஒருகாலோரிடத்தே நசை பண்ணிப் பெறுவிட்டால் "கிடைத்ததில்லை" என்று மீளலாம்படியன்றிறே இவர் நசை இருப்பது; நசைபண்ணுமவிருக்கவொண்ணாதபடியிருக்குமிறே விஷய ஸ்வபாவத்தைப் பார்த்தாலும். இனித்தான், உகந்தருளின நிலங்களிலே வந்து நிற்கிறது - தன்பக்கல் ருசியுடையாரோடே நினைத்தபடிகளெல்லாம் பரிமாறவிறே. ராஜாக்கள் தோப்புகள் பல சமைத்தால், "இன்னதோப்பிலே இன்னானுக்கு முகங்கொடுக்கக்கடவோம்" என்று துதியிட்டிருக்குமாபோலே, உகந்தருளின நிலங்கள் பலவிடங்களிலும் நிற்கிறது - ஒன்றல்லாவோரிடத்திலே ஒவ்வொருத்தருக்கு முகங்கொடுக்கைக்காக; ஆனபின்பு, நமக்கிவ்விடத்திலே முகந்தர நினைத்திலனாகில் மற்றோரிடத்திலேயாகிறது என்று உகந்தருளின நிலங்கள் தோறும் புக்குத்திரிவர்; "இன்னவிடத்திலே முகந்தரும்" என்றறியாரே; ஆகையால், திருப்புள்ளம்பூதங்குடியிலே ஸந்நிஹிதனானான், அங்கு நிற்கிறவன்றான் ஆஸ்ரிதர்க்குத் தானே அர்த்தியாய்க்கொண்டு காரியம் செய்யும் ஸ்வபாவன், ஆஸ்ரிதரோடு பிராட்டியோடு வாசியற முகங்கொடுப்பானொருத்தன், தன்னை யறிகைக்கீடான ஸுக்ருதம் பிறக்கைக்கும் தான் ப்ரவர்த்தகன், அதுக்குமேலே நிரதிசயபோக்யனும் என்று அவன்படிகளைப்பேசி யநுபவிக்கிறார். ... ... *

அரு.—அறிவதின்ப்ரவேசம்.—"சிறிதும் திருமேனி இந்த வண்ணமென்று காட்டீர்" என்று இந்தனூரில் இலாய்த்தவர், இங்குச் செய்யாதே போனாலும் திருவெள்ளியங்குடியிலே நினைத்தவகைகளெல்லாம் பரிமாறலாமென்று புக்கநுபவித்த விடத்தில், அங்கும் அர்ச்சாஸமாதி குலையாமலிருக்கக் கண்டவர், இன்னும் புள்ளம்பூதங்குடியிலே போகைக்குக் காரணமென், கைவிடவன்றோ வடுப்பது என்னும் ப்ரஶ்நத்தின்மேலே, இன்னும் நாலு திருப்பதிகளிலே போய்ப் பார்க்கிறாரென்று விவக்ஷித்து, அதுக்கு ஹேதுவை யருளிச்செய்கிறார் (ஒருகாலித்யாதி). (இவ்விடத்திலே) திருவெள்ளியங்குடியிலே. * மயர்வற மதிநலம் பெற்றவிவர், இன்னவிடத்

தில் செய்வன், செய்யான் என்றறியாரோ வென்ன; ஆசாபரவச ராகையாலே கலங்கியிருப்ப ரென்றருளிச்செய்கிறார் (இன்னவிடத்திலே யித்யாதி). தம்மாலறியப் போகாமையாலேயிறே முந்துற "அறிவதரியான்" என்றருளிச் செய்கிறாரென்று கருத்து. (௧) "மாணுருவாகிய" இத்யாதிகளைப்பற்ற (ஆஸ்ரிதர்க்கித்யாதி). (௨) "வெற்பால்மாரி" என்கிறபாட்டைக் கடாக்ஷித் தருளிச்செய்கிறார் (ஆஸ்ரிதரோடித்யாதி). (௩) "அன்னமாகி யருமறைக ளருளிச்செய்த வமலன்" என்றத்தை யுட்கொண் டருளிச்செய்கிறார் (தன்னை யித்யாதி). (௧) "கூத்தன்" (௪) "நேமியங்கை மாயன்" என்னு மவற்றை நோக்கி யருளிச்செய்கிறார் (அதுக்கித்யாதி). ... *

மூ.—அறிவதரியானனைத் துலகு முடையானென்னை யாளுடையான்
குறிய மாணுருவாகிய கூத்தன் மன்னி யமருமிடம்
நறியமலர்மேல் சுரும்பார்க்க வெழிலார் மஞ்ஞை நடமாடப்
பொறிகொள் சிறைவண்டிசைபாடும் புள்ளம் பூதங்குடிதானே

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
அறிவது	ஸ்வயத்நத்தாலே அறிகைக்கு	இடம்	திவ்யதேசமானது,
அரியான்	துர்லபனானவனும்,	நறிய	பரிமளமுடைத்தான
அனைத்துலகும்	ஸமஸ்த லோகங்களையும்	மலர்மேல்	புஷ்பங்களின்மேலே
உடையான்	தனக்கு சேஷமாக வுடையவனும்	சுரும்பு	சுரும்புஎன்னும் வண்டுகளானவை
என்னை	என்னை	ஆர்க்க	ஒலியாநிற்க,
ஆளுடையான்	அடிமை கொண்டவனும்	எழில்ஆர்	அழகுமிக்க
குறிய	வாமநமான	மஞ்ஞை	மயில்களானவை
மாணுருவாகிய	ப்ரஹ்மசாரி வேஷங்கொண்ட	நடமாட	ஆடாநிற்க,
கூத்தன்	மநோஹரமான சேஷ்டிதங்களை யுடையவனுமான ஸர்வேஸ்வரன்	பொறிகொள்	ரேகைகளை யுடையதும்
மன்னி	அமர்ந்து	சிறை	இறகுகளையுடையதுமான
உறையும்	வர்த்திக்கிற	வண்டு	வண்டுகளானவை
		இசைபாடும்	கானம் பண்ணுகின்ற
		புள்ளம்பூதங்குடி	புள்ளம்பூதங்குடி என்னும் திவ்யதேசமாம். (௧)

(௧) ௫-௧-௧. (௨) ௫-௧-௪. (௩) ௫-௧-௯.
(௪) ௫-௧-௫.

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (அறிவதரியான்) ஸ்வயத்நத்தாலே அறியப்பார்ப்பார்க்கு, என்றுமொக்க அறியவரிதாம்படி யிருக்கும் ஸ்வபாவன். (அனைத்துலகு முடையான்) அறிகையும் அறியாதொழிகையுமாகிற இவ்வர்த்தம் கிடக்க, ஸர்வலோகேஶ்வரனாக ஸர்வர்க்கும் ஸம்ப்ரதிபந்நன். (என்னையாளுடையான்) விஶேஷித்து என்னை யடிமை கொண்டவன்; (க) " ಅஸ்மத் ஸ்வாமின் - அஸ்மத் ஸ்வாமின் ". (குறியவித்யாதி) இப்படி ஸர்வாதிகனானவன் வாமநவேஷத்தைப் பரிக்ரஹித்து, இரப்பிலே தகணேறின வடிவோடேகூட மஹாபலி யஜ்ஞவாடத்திலே புக்கு மநோஹாரியான சேஷ்டிதத்தையுடையவன் நித்யவாஸம்பண்ணி "விடேன்" என்று வர்த்திக்கிறதேசம், யஜ்ஞவாடத்திலே நடந்தபோது வல்லாராடினாப்போலே யாய்த்திருந்தது.

(நறியவித்யாதி) பரிமளத்தை யுடைத்தான மலரின்மேலே, சுரும்பென்று - வண்டிலே ஒரு அவாந்தரஜாதி, அவை ஆரவாரத்தைப்பண்ண, அழகுமிக்கிருந்துள்ள வடிவையுடைத்தான மயில்களாட; (பொறியித்யாதி) வரியையும் சிறகையு முடைத்தான வண்டுகளானவை, அவற்றின் காலுக்கீடாகப் பாடாநிற்குமாய்த்து. ... (க)

அரு.—முதற்பாட்டு. (அறிவதித்யாதி). தாம் கிலாய்த்துப் பின்பு செய்வானென்றெண்ணித் திருவெள்ளியங்குடியில் புக, பின்பு செய்யாமையாலே அறிவதரியா னென்கிறாரென்று விவக்ஷித்துத்தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (ஸ்வயத்நத்தாலே யித்யாதி). துர்ஜ்ஞேயனாகில் விடலாகாதோ, புள்ளம்பூதங்குடியிலும் போய்த் தொடருவானென்னென்னும் சங்கையிலே யருளிச்செய்கிறாரென்று விவக்ஷித்துத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (அறிகையித்யாதி). அனைத்துலகில் தாமும் கூட்டன்றோ, விசேஷித்துச் சொன்னருண்டோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அஸ்மதித்யாதி). (க) "அகில ஜகத் ஸ்வாமின் - அகிலஜகத் ஸ்வாமின்" என்று வைத்து, மீளவும் "அஸ்மத்ஸ்வாமின்" என்றாரே யென்று கருத்து. "மன்னி" என்னச்செய்தே "அமரும்" என்னவேணுமோ வென்ன; பேதம்காட்டுகிறார் (நித்யேத்யாதி).

"பொறி - சிறை - கொள்" என்றந்வயித்தருளிச் செய்கிறார் (வரியித்யாதி). ... ... (க)

(க) கத்யத்ரயம்-க-

மூ.—கள்ளக்குறளாய் மாவலியை வஞ்சித்துலகம் கைப்படுத்துப்
பொள்ளைக்கரத்த போதகத்தின் துன்பந்தவிர்த்த புனிதனிடம்
பள்ளச்செறுவில் கயலுகளப் பழனக்கழனியதனுட்போய்ப்
புள்ளுப் பிள்ளைக்கிரைதேடும் புள்ளம் பூதங்குடிதானே. (௨)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கள்ளம்	வஞ்சகமான [டு	இடம்	திவ்யதேசமானது,
குறளாய்	வாமநனாய்க் கொண்	பள்ளம்	தாழ்ந்திருக்கிற
மாவலியை	மஹாபலியை	செறுவில்	கழனிகளில்
வஞ்சித்து	வஞ்சனை பண்ணி	கயல்	மத்ஸ்யங்களானவை
உலகம்	(அவனுடையதாயிரு ந்த) லோகத்தை	உகள	துள்ளாநிற்க,
கை படுத்து	ஸ்வாதீனமாக்கிக்கொண்டும்,	புள்ளு	பக்ஷிகளானவை
பொள்ளை	த்வாரத்தை யுடைய	பழனம்	நீர்நிலைகளையுடைய
கரத்த	துதிக்கையை யுடைத்தான [டைய	கழனியதனுள்	வயல்களினுள்ளே
போதகத்தின்	கஜேந்த்ராழ்வானு	போய்	ப்ரவேசித்து [கு
துன்பம்	துக்கத்தை	பிள்ளைக்கு	(தம் தம்) குட்டிகளுக்
தவிர்த்த	போக்கினவனுமான	இரை	ஆஹாரத்தை
புனிதன்	பரிசுத்தனை ஸர்வேஶ்வரன் நித்யவாஸம் பண்ணுகிற	தேடும்	ஆராயாநின்ற
		புள்ளம்பூதம் குடிதானே. (௨)	

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (கள்ளமித்யாதி) "இவன் ஸர்வேஶ்வரன், தேவர்கள் ஹிதம் செய்யவந்தான், அகப்படாதேகிடாய்" என்று சுக்ராதிகள் சொன்னவார்த்தை அவன் நெஞ்சில்படாதபடியான வாமந வேஷத்தைப் பரிக்ரஹித்து, தன்னதல்லாதத்தை "தன்னது" என்றிருந்தவன்பக்கல் நின்றும் தன்னதாக்கிக்கொண்டானாய்த்து. (பொள்ளை யித்யாதி) துளைக்கையையுடையனான ஸ்ரீகஜேந்த்ராழ்வானுடைய துக்கத்தைப்போக்கித் தன் துக்கம் தீர்ந்தானாயிருக்கிறவன் வர்த்திக்கிற தேசம்.

(பள்ளமித்யாதி) தாழ்ந்த செய்களிலே கயல்களானவை செருக்குக்குப் போக்குவிட்டு உகள, நீர்நிலையையுடைத்தான கழனிகளினுள் ளிட்டுப்போய். (புள்ளுப்பிள்ளைக்கிரைதேடும்) ஆகிறது - "ஆல்வாயுடையான் கேட்க, பட்டர் அருளிச்செய்தார்" என்று நாம் பரம்பரையாகச் சொல்லிப்போருமதிறே; - "கயலுகளாநின்றதாகில் புள்ளுக்குத் தேடிப்போக வேண்டுகிறதென்?" என்ன; "பிள்ளை, அவ்விடமறிந்ததில்லையோ; பிள்ளைக்கன்றோ தேடுகிறது; நிலமிதியாலே அவை

தான் தூணும் துலாமும்போலே வளர்ந்திருக்கும்; அதிலிதுக்கு ஸா ந்மிக்கு மவை தேடிப் போகாநிற்கும்". ... ... (உ)

அநு.—இரண்டாம்பாட்டு. (கள்ளமித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் தேவர்க ளுக்காகத் தன்னை இரப்பாளனாக்கினவன் செயலில் நசையாலே மீளவும் சொல்லிக்கொண்டு, இதிலும் ஒரு திர்யக்கு இரக்க வந்துதவினத்தையு மநுஸந்தித்து, தம்முடைய இரப்பும் தலைக்கட்டு மென்றிருக்கிறு ரென்று ஸங்கதி.

"புனிதன்" என்றதுக்குத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (தன்னித்யாதி).

"பழனம்" என்றதி னர்த்தம் (நீர்நிலையை யுடைத்தான) என்றது. (உ)

மூ.—மேவாவரக்கர் தென்னிலங்கை வேந்தன் வீயச்சரந்துரந்து
மாவாய் பிளந்து மல்லடர்த்து மருதம் சாய்த்தமாலதிடம்
காவார்தெங்கின் பழம் வீழக் கயல்கள் பாயக் குருகிரியும்
பூவார்கழனி யெழிலாரும் புள்ளம்பூதங்குடிதானே. (ங)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மேவா	(தன்னோடு) பொருந்தாத [ன	ஆர்	நெருங்கியிருக்கிற
அரக்கர்	ராக்ஷஸர்களுடையதா	கா	தோட்டங்களில்
தென்	தெற்குத்திக்கிலுள்ள	தெங்கின்	தென்னைமரங்களிலின்றும்
இலங்கை	லங்கைக்கு	பழங்கள்	பழங்களானவை
வேந்தன்	ராஜாவான ராவணன்	வீழ	விழ;(அதைக்கண்டு)
வீய	முடியும்படியாக	கயல்கள்	மத்ஸ்யங்களானவை (பயந்து)
சரம்	பாணங்களை		
துரந்து	ப்ரயோகித்தும்,	பாய	வேறோரிடத்தில் துள்ளியோட, (அதைக்கண்டு)
மா	குதிரையான கேசியி		
வாய்	வாயை [னுடைய		
பிளந்து	கிழித்தும்,	குருகு	நாரைகளானவை
மல்	மல்லர்களை [கியும்,	இரியும்	சிதறியோடாநிற்பதாய்,
அடர்த்து	நெருக்கிச் சூர்ணமாக்		
மருதம்	மருதமரங்களை	பூ ஆர்	கமலம்முதலிய பூக்கள் நிறைந்த
சாய்த்த	விழச்செய்தவனுமான		
மாலது	ஆச்ரித வ்யாமுக்தனை ஸர்வேச்வரனுடைய	கழனி	வயல்களுடைய
		எழில்	அழகினாலே
		ஆரும்	பூர்ணமான
இடம்	திவ்யதேசமானது,	புள்ளம்பூதங்குடிதானே	(ங)

வ்யா.—மூன்றாம்பாட்டு. (மேவாவித்யாதி) ஒரு உபாதியாலன்றிக்கே த்வேஷமே ப்ரக்ருதியாயிருக்கிற ராக்ஷஸர் வர்த்திக்கிற லங்கைக்கு நிர்வாஹகனான ராவணன் முடியும்படியாக அம்பையோட்டி, கேசிவாயைக்கிழித்து, மல்லவர்க்கத்தை யடர்த்து, ஒன்றோடொன்று சேர்ந்துநின்ற மருதுகளை முறித்தருளின, (மால்இடம்) பிராட்டிபக்கலிலும் ஆஶ்ரிதர் பக்கலிலுமொக்க வ்யாமோஹம் பண்ணுகிறவன் வர்த்திக்கிறதேசம்.

(காவாரித்யாதி) செறிந்தசோலையில் தெங்கின்பழம்வீழ, அது தன்னை உத்தேசித்து விழுகிறதாகக்கொண்டு கயல்களானவை பாய. (குருகிரியும்) அக்கயல்தன்னை யுத்தேசித்துப் பாய்கிறதாகக்கொண்டு குருகுகள் சிதறியோடா நிற்குமாய்த்து. இரண்டுக்கு மொக்குமாய்த் தாக்கலக்கம்; - தன்னைக்குறித்தன்றிக்கே யிருக்கச்செய்தே அஞ்சா நிற்குமாய்த்துக்கயல்; குருகு, அது தனக்கு ஆமிஷமாய் தானதுக்கு பாத (ஸாத்)க மாகா நிற்கச்செய்தேயும் அஞ்சியோடா நிற்குமாய்த்து. ... ... (௩)

அரு—மூன்றாம்பாட்டு. (மேவாவித்யாதி). ஒருநீர்ப்புழுவுக்கும் ஆனைக்கும் வந்த விரோதத்தைப் பரிஹரித்துப் புகுதனான வளவன்றிக்கே, தலைபத்துப் படைத்தவன் அபலையான பிராட்டிக்கு விரோதிக்க நிரஸித்தபடியும், அது தானும் பருவம் நிரம்பி வில்லுங்கையுமாக "எதிரிநான்" என்று வந்தவனை வென்றதாகையாலே அதிலுமாஶ்சர்ய மாம்படி, திர்யக்காயும் ஸ்த்தாவரமாயுமிருந்த விரோதிகளைக் கையாலும் காலாலும் பிள்ளைத்தனத்திலே நிரஸித்த விது விஞ்சினதாகையால் இவையிரண்டையு மநுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

மேவுதல் - பொருந்துதலாய், அதில்லாமையை நிரூபகமாக வருளிச்செய்ததுக்குத் தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (ஒருவித்யாதி).

மருதுகளிரண்டா யிருக்கவும் ஏகவசநமாக வருளிச்செய்தத்தாலே- ஒன்றிலே வெளிகண்டு போறுமென்னும்படி க்ருதஸங்கேதர்களாயிருந்தன வென்னுமர்த்தம் தோற்றுகிறதென்று விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் (ஒன்றோடொன்றித்யாதி). ... ... (௩)

மூ.—வெற்பால் மாரி பழுதாக்கி விறல்வாளரக்கர் தலைவன்றன்
வற்பார் திரடோளை நான்கும் துணித்த வல் விலிராமனிடம்
கற்பார் புரிசை செய் குன்றம் கவினார்கூடம் மாளிகைகள்
பொற்பார் மாட மெழிலாரும் புள்ளம்பூதங்குடிதானே. (௪)

பதம்.	உரை.
வெற்பால்	கோவர்த்தந மலையினல்
மாரி	மழையை
பழுதாக்கி	(கோ கோபர்க்கு பாதக([illegible]) மாகாதபடி) வீணும்படி பண்ணி,
விறல்	பலத்தையுடையராய்
வாள்	வாளாயுதத்தை யுடையரான
அரக்கர்	ராக்ஷஸர்களுக்கு
தலைவன்தன்	நிர்வாஹகனை ராவணனுடைய
வற்பு	திண்மையினல்
ஆர்	மிக்கிருந்துள்ளவைகளும்
திரள்	(மாம்ஸளங்களாய்) திரண்டவைகளுமான
ஐ நாங்கு தோளையும்	இருபது புஜங்களையும்
துணித்த	தறித்துப் பொகட்ட

பதம்.	உரை.
வல்	த்ருடமான
வில்	தநுஸ்ஸையுடைய
இராமன்	சக்ரவர்த்தித் திருமகனுடைய
இடம்	திவ்யதேசமானது,
கற்பு ஆர்	ஶ்லாக்யமான வேலைப்பாட்டை யுடையவைகளாய்
புரிசைசெய்	மதிள்களாகச் செய்யப்பட்டிருக்கிற
குன்றம்	மலைகளென்ன
கவின் ஆர்	அழகுமிக்க
கூடம்	க்ருஹங்களென்ன
மாளிகைகள்	அரண்மனைகளென்ன
பொற்பு ஆர்	ஸ்ப்ருஹணீயங்களான
மாடம்	மண்டபங்களென்ன (இவற்றினுடைய)
எழில்	அழகினலே
ஆரும்	ஸம்ருத்தமான

புள்ளம்பூதங்குடிதானே. (ச)

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (வெற்பால்மாரி பழுதாக்கி) மலையாலே, இந்த்ரன் அபிஸந்திபூர்வகமாக வர்ஷித்த வர்ஷத்தை வ்யர்த்தமாம்படி பண்ணி; பெருமிடுக்கராய் ஸாயுதருமாயிருந்துள்ள ராக்ஷஸர்க்கெல்லாம் வழியடித்துப் புக்கொதுங்கலாம்படி அஞ்சினன் புகலிடமாயிருந்துள்ளவனுடைய, வன்மைமிக்குத் திரண்டிருந்துள்ள தோள்களிருபதையும் துணித்த, மிடுக்கையுடைத்தான வில்லையுடைய சக்ரவர்த்தித்திருமகன் வர்த்திக்கிறதேசம்.

(கற்பாரித்யாதி) தொழில்மிக்கிருந்துள்ள மதிள்செய் குன்றங்கள், அழகுமிக்கிருந்துள்ள கூடங்கள், மாளிகைகள், அழகுமிக்கிருந்துள்ளமாடம், இவற்றினுடைய எழில் மிக்கிருந்துள்ள. (ச)

அரு.—நாலாம்பாட்டு. (வெற்பாலித்யாதி) க்ருஷ்ணவதாரத்தில் மிகவும் மாஶ்சர்யாவஹமாய் திர்யக்ஸ்தாவரங்களை ரக்ஷித்த வளவன்றியே தேவஜாதிக்கு நிர்வாஹகனை அநுகூலன் விரோதித்ததை, மலையைச்

சுமந்தாகிலும் கைநோயும்படி பண்ணின செயலும், ராமாவதாரத்தில் கைநோயாதே கைவிஞ்சி சரவர்ஷத்தை வர்ஷித்துக்கொண்டு நின்றவனிடத்திலும் வீய ஒருசரம் துரந்து முடித்துவிட மாட்டாதே "அநுகூலிக்குமோ" என்னும் நசையாலே கைகழியவிட்டுக்கொண்டு வந்ததும் இவரை ஈடுபடுத்துகையாலே அவ்வவதாரத்வயத்தை யநுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

(அஞ்சினான் புகலிடம்) என்றது - பயந்தார்க்கு அபயப்ரதாநம் பண்ணவல்லனென்கை. வற்பு - வல்லமை, ஆர் - மிகுந்திருந்துள்ள வென்று பதபேதம் திருவுள்ளம் பற்றி தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (வன்மையித்யாதி).

"கற்பு, ஆர்" என்றுபதபேதமாக்கி யருளிச்செய்கிறார் (தொழிலித்யாதி). (மதிள்செய்குன்றங்கள்) என்றது-மதிளாகச் செய்யப்பட்ட பர்வதமென்கை. "கவின்" என்றதினர்த்தம் (அழகு) என்றது. "பொற்பு" ஸ்ப்ருஹணீயதையாய் அருளிச்செய்கிறார் (அழகித்யாதி). ... ... (௪)

மூ.—மையார்தடங்கண் கருங்கூந்தலாய்ச்சி மறையவைத்த தயிர்
நெய்யார் பாலோடமுதுசெய்த நேமியங்கை மாயனிடம்
செய்யாராரலிரை கருதிச்செங்கால் நாரை சென்றணையும்
பொய்யாநாவில் மறையாளர் புள்ளம் பூதங்குடிதானே. (௫)

பதம்.	உரை.
மைஆர்	அஞ்சநத்தினாலே பூர்ணமாக அலங்கரிக்கப்பட்டு
தடம்	விசாலமான [ம்
கண்	கண்களையுடையவளு
கரு	கறுத்தவர்ணமுடைய
கூந்தல்	கேசங்களையுடையவளுமான
ஆய்ச்சி	யசோதையானவள்
மறைய	க்ருஷ்ணன் கண்படாதபடி
வைத்த	சேமித்துவைத்த
தயிர்	தயிரையும்
ஆர்	ஸம்ருத்தமான
நெய்	நெய்யையும்
பாலோடு	பாலோடுகூட
அமுதுசெய்த	அமுதுசெய்தவனாய்
நேமி	திருவாழியாலே
அம்	அழகியதான
கை	கையையுடைய

பதம்.	உரை.
மாயன்	ஆச்சர்யபூதனான ஸர்வேஸ்வரனுடைய
இடம்	திவ்யதேசமானது,
செய்	கழனிகளிலே
ஆர்	நிறைந்திருக்கிற
ஆரல்	ஆரல் என்னும் மத்ஸ்யங்களை
இரை	(தனக்கு) ஆஹாரமாக
கருதி	எண்ணி [ய
செங்கால்	சிவந்தகால்களையுடை
நாரை	நாரையானது
சென்று	போய்
அணையும்	சேராநிற்பதாய்
பொய்யா	பொய்யில்லாத
நாவில்	நாக்களிலே
மறை	வேதங்களை
ஆளர்	ஆளுமவர்களான ப்ராஹ்மணோத்தமர்கள் வர்த்திக்கிற

புள்ளம்பூதங் குடிதானே. (௫)

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (மையார்) பிள்ளை பக்கலுண்டான வாத்ஸல்யத்தாலே, அவனனுங் காமைக்காக, எப்போது மொக்க அஞ்ஜநங்கொண்டு கண்களை அலங்கரித்தும், மயிர்முடியைப் பேணியும் போருமாய்த்து. (ஆய்ச்சி மறையவைத்த தயிர்) இவனறியாத தோரிடம்தேடிவைக்குமாய்த்து. சாந்துப்பரணியிலே தயிரை வைக்குமாய்த்து. (நெய்யாரித்யாதி) நெய்யும் பாலு மமுதுசெய்த. (நேமியங்கை மாயனிடம்) யசோதைப் பிராட்டியைப் பேணியும் போருமாய்த்து.

(செய்யார்) செய்கள் நிறைந்திருந்துள்ள ஆரலாகிற மத்ஸ்யவிசேஷத்தை, கலியர் "கலவரிசிச் சோறுண்ணவேணும்" என்னுமா போலே, ஆமிஷமென்று புத்திபண்ணி, சிவந்த காலையுடைத்தான நாரைகள் சென்று கிட்டாநிற்குமாய்த்து. (பொய்யா) யதாபூதவாதிகளான ப்ராஹ்மணர் வர்த்திக்கிற... ... ... (ரு)

அரு.—அஞ்சாம்பாட்டு. (மையித்யாதி). கீழ்ப்பாட்டில்-இந்த்ரன் விரோதித்ததுக்கு ஹேது "ஆஸ்ரிதருடைய கரஸ்பர்சமுள்ள அடிசிலை தேவதாந்தரத்துக்கு ஆக்கவொண்ணாது" என்று, தானே (க) "கோவர்த்தநோஸ்மி" என்றநுபவித்ததாகையாலே, அத்தை நினைத்து, இவனுக்கு ஆஸ்ரித கரஸ்பர்சமுள்ள த்ரவ்யத்திலே இத்தனை நசையோவென்ன; யசோதை மறையவைத்தத்தையெல்லா மமுதுசெய்தபடி கண்டோமென்று அதிலே ஈடுபட்டநுஸந்திக்கிறுரென்று ஸங்கதி.

ஆய்ச்சியை இங்ஙன் விசேஷித்ததுக்குக் கருத்தருளிச்செய்கிறுர்(பிள்ளை யித்யாதி). (அனுங்காமைக்காக) வேற்றுருக்கண் டஞ்சி பிள்ளைநோய் வாராமைக்காக. மறையவைக்கைக்கு இவனறியாத விடமுண்டோ வென்ன அருளிச்செய்கிறுர் (சாந்தித்யாதி); இத்தால் - தரையிலே வைத்தாலும் உறியிலே வைத்தாலும் இவனறியாத விடமில்லையே, ஆகையாலே, இடங்காணுமல் சாந்துப் பரணியில்வைத்தா லத்தனை போக்கி அவளாலே மறைக்கவொண்ணுதென்றதாய்த்து. தன்னிலே தான் மறையவைத்ததாக எண்ணியிருக்கிறு ளித்தனை, *நேமியங்கையனுன நாராயணனுக் கொளிக்கப்போமோ வென்று கருத்து. (உ) "பூசும் சாந்தென்னெஞ்சமே" என்னும்படியான நெஞ்சுக் காஸ்ரயமான தம்முடம்பிலே, விருப்பத்தை - ஸ்நேஹத்தையும் போக்யதாபுத்தியையும் பண்ணிலும் அவன் விடாதே தனக்காக்கிக்கொள்வனென்னு மது ஸ்ப்புரிக்க, (சாந்துப் பரணியிலே) என்கிறுரென்று கண்டுகொள்வது. கையும் திருவாழியுமாய் அவள் முன்னே கூத்தாடி உகப்பிக்குமென்னும் தாத்பர்யத்தை யருளிச்செய்கி

(க) (உ) தி-வாய்-௪-௩-க.

ருர் (யசோதை யித்யாதி). (பேணியும்) என்ற சகாரத்தாலே - மறைய வைத்தத்தையும், பண்டுதானறியாதவனைப்போலே ஆதரித்துப் போரு மென்றதாய்த்து.

(கலியர்) க்ஷுதார்த்தர். பொய்யாகாத நாவிலே மறையை ஆளுவ ரென்று விவக்ஷித் தருளிச்செய்கிறுர் (யதேத்யாதி). ... ... (ரு)

மூ.—மின்னினன்ன நுண்மருங்குல்வேயேய்தடந்தோள் மெல்லியற்
மன்னுசினத்த மழவிடைக ளேழன்றடர்த்த மாலதிடம் [காய்
மன்னுமுது நீரரவிந்தமலர்மேல் வரிவண் டிசை பாட
புன்னைபொன்னேய் தாதுதிர்க்கும்புள்ளம்பூதங்குடிதானே.(சு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மின்னினன்ன	மின்னேடொத்த	இடம்	திவ்யதேசமானது,
நுண்	ஸூக்ஷ்மமான	மன்னு	(வற்றுமல்)பொருந்தியிருப்பதாய்
மருங்குல்	இடையையும் [தாய்		
வேய் ஏய்	மூங்கிலோ டொத்த	முது	பழையதான
தடம்	விசாலமான [ளான	நீர்	ஜலத்திலுண்டான
தோள்	புஜங்களையு முடைய	அரவிந்தமலர்	தாமரைப் பூக்களின்
மெல்லியற்காய்	பெண்ணான நப்பின்னைப்பிராட்டிக்காக	மேல்	மேலே
		வரி	ரேகைகளையுடைய
மன்னு	(மாறுதே) பொருந்தியிருக்கிற [தாய்	வண்டு	வண்டுகளானவை [ய்
		இசைபாட	கானம் பண்ணுகிற்பதா
சினத்த	கோபத்தை யுடைத்	புன்னை	புன்னை மரங்களானவை
மழம்	இளம் பருவத்தை யுடையனவான		
		பொன் ஏய்	பொன்னேடொத்த வர்ணத்தை யுடைய
ஏழ்விடைகள்	ஏழு ருஷபங்களையும்		
அடர்த்த	நெரித்தவனாய்		
மால்அது	வ்யாமோஹத்தை யுடையவனுமான ஸர்வேஶ்வரனுடைய	தாது	தாதுகளை
		உதிர்க்கும்	உதிரப்பண்ணுவதான
		புள்ளம்பூதங் குடிதானே. (சு)	

வ்யா.—ஆறும்பாட்டு. (மின்னித்யாதி) மின்னேடொத்த நேரியவிடையையும், வேய்போலே இருந்துள்ள பெரிய தோளையுமுடையளான நப்பின்னைப் பிராட்டிக்காக, கருமாரீ பாய்ந்தும் அணைய வேணுமாய்த்து வடிவழகு. (மன்னு) மாறுத சினத்தையுடைத்தாய், "காட்டு, காட்டு" என்று வருகிற இளமையை யுடைத்தான ருஷபங்களேழையும் ஊட்டியாக நெரித்த பரமப்ரணயியானவன் வர்த்திக்கிறதேசம்.

(மன்னித்யாதி) மாருத முது நீரில் தாமரைப்பூவின்மேலே, வரியையுடைத்தான வண்டு மதுபானமத்தமாய்க் கொண்டிசைபாட, புன்னையானது பொன்னையொத்த தாதுகளை உதிராநிற்குமாய்த்து; பொன்பொடிக்களைக் கொண்டு தூவுவாரைப்போலே பாடுவார்க்கு. ... (௬)

அரு—ஆரும்பாட்டு. (மின்னித்யாதி). கீழ்-வெண்ணெயமுதுண்டபடியை அநுஸந்தித்தவர், தம்மைப்போலே மெல்லியளான ஒரு பெண்ணமுதை யுண்டபடியை அநுஸந்திக்கிறுரென்று ஸங்கதி.

விடைகளின் கொம்புகளின் நடுவே இவன் குதிக்கைக்கு ஹேதுவாக வர்ணிக்கிருரென்கிருர் (கருமாரி யித்யாதி). கருமாரி பாய்கையாவது-காஞ்சீபுரத்திலே சக்தியினுலயத்திலே குளத்தி லிரண்டு கூச்சுக்கள்நடுவே குதிக்கை. ... ... (௬)

மூ.—குடையா விலங்கல் கொண்டேந்தி மாரி பழுதா நிரைகாத்து
சடையாஞேட வடல் வாணன் தடந்தோள் துணித்த தலைவனி
குடையாவண்டுகள்ளுண்ணக் கோலநீலம் மட்டு குக்கும் [டம்
புடையார்கழனி யெழிலாரும் புள்ளம்பூதங்குடிதானே. (௭)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
விலங்கல்	கோவர்த்தந மலையை	தலைவன்	ஸர்வ நிர்வாஹகனை க்ருஷ்ணனுடைய
குடையாகொண்டு	குடையாக அங்கீகரித்து	இடம்	திவ்யதேசமானது,
ஏந்தி	அநாயாஸேநதரித்து	குடியா	குடும்பமாகவிருந்து
மாரி	மழையை	வண்டுகள்	வண்டுகளானவை
பழுதா	வீணுக்கி	உண்ண	பாநம் பண்ணும்படியாக
நிரை	பசுக்கூட்டங்களை		
காத்து	ரக்ஷித்தும்,	கோலம்	ஸௌந்தரமான [னது
சடையான்	ருத்ரஞனவன்	நீலம்	கருநெய்தல் புஷ்பமா
ஓட	(யுத்தத்தில்முதுகுகாட்டி) ஓட	மட்டு	தேனை
		உகுக்கும்	பெருக்காநிற்பதாய்
அடல்	யுத்தோந்முகனை	புடை ஆர்	பரப்பையுடைத்தான
வாணன்	பாணு ஸுரனுடைய	கழனி	வயல்களினுடைய
தடம்	விசாலங்களான	எழில்	அழகினுலே
தோள்	புஜங்களை [வனுமான	ஆரும்	நிறைந்த
துணித்த	சேதித்துப் பொகட்ட		புள்ளம்பூதங்குடிதானே. (௭)

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (குடையாவித்யாதி) கல்வர்ஷத்துக்குப் பரிஹாரமாகக் கல்லைக் குடையாகத் தரித்து, (ஏந்தி) பாரார்த்தமான

வ்யாபாரமானக்யாலே வருத்தமற்றிருந்தபடி. (மாரி) ப்ரதாநனை இந்த்ரன் வயாபாரம் வ்யர்த்தமாம்படி, பண்ணின உபகார மறியாத பசுக்களை ரக்ஷித்து, ஈஸ்வராபிமாநி யானவன் முதுகுகாட்டியோட, யுத்தகண்டூதியையுடைய பாணனுடைய தோள்களைத்துணித்த. "ரக்ஷகனும் பொகட்டுப்போனான், நாமிவனைத் தலையறுக்கலாகாது" என்றிரங்கி தோள்களைக்கழித்துவிட்டானாய்த்து. அவன் விட்டுப்போனதாய்த்து இவனுக்கிரக்கத்துக்கடி. (க) [முண்டனீறணித்யாதி] பஸ்மத்தாலே உடம்படங்கலும் அலங்கரித்துக்கொண்டு வந்து தோற்றின ருத்ரன், அவனுடைய மக்கள், ஜ்வரம், பிடாரி, அக்நி, இவையடங்க ஓடி மடங்கக்கண்டு. [நாணி]"எதிரியைக்கண்டவாறே ஓடுகிறவர்களைப் பற்றி வந்தவனையோ நாமழியச்செய்யப் பார்ப்பது" என்று லஜ்ஜித்து, பாணனுக்கிரங்கினான்; பர்த்ரு ஹீநையான ஸ்த்ரீயைக்கண்டிரங்குவாரைப்போலே. (தலைவனிடம்) மாறாத இவ்வாதிக்யத்தை யுடையவன் வர்த்திக்கிறதேசம்.

(குடியாவித்யாதி)புத்ர பௌத்ராதிகளோடும் பார்யாதிகளோடுங்கூட வண்டுகளானவை மதுபானத்தைப்பண்ண, ஒரு கொசுகு கட்லிலே இழிந்ததென்றால் அதிலே ஒருமூலை சுவறுதிறே. தர்ஶநீயமான நீலமானது மது வெள்ளமிடாநின்றுள்ள பரந்த கழனியிலுண்டான எழில் மிக்கிருக்கிற புள்ளம்பூதங்குடிதானே. ... . (எ)

அந.—ஏழாம்பாட்டு. (குடையாவித்யாதி). கீழ்ப்பாட்டில்-ஓரிடைச்சிக்காக விடைகொண்டபடியை அநுஸந்தித்தார்; இடைச்சாதிக்காகக் கொடைபிடித்து இடையர்களோடு கூடின பசுக்களை நோக்கி, அவ்வளவன்றி, விடையோன் என்றபிமாநித்த சடையானைக் கடகாக்கிக் கொண்ட வாணன் கரங்கழித்தபடி தன்னையு மநுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

தலையறுக்கவொண்ணாதோ வென்ன (ரக்ஷகனு மித்யாதி). ஓட, அத்தை ஹேதுவாக்கி அருளிச்செய்கிறார் (அவனித்யாதி). ஓடுகை இவனிரக்கத்துக்கு ஹேதுவென்னு மதுக்கு ஸம்வாதம் காட்டுகிறார் (முண்டனித்யாதி).

"மட்டுகுக்கும்" என்றதினர்த்தம் (மதுவெள்ள மிடாநின்றுள்ள) என்றது. ... ... (எ)

மூ.—கறையார்நெடுவேல் மறமன்னர்வீய விசயன் தேர்கடவி
இறையான்கையில் நிறையாதமுண்டம் நிறைத்த வெந்தையிடம்

(க) தி-ச-வி-எக.

மறையால்முத்தீயவை வளர்க்கும் மன்னுபுகழால் வுண்மையால்
பொறையால்மிக்க வந்தணர்வாழ் புள்ளம்பூதங்குடிதானே. (அ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கறை ஆர்	ரக்தக்கறை மாறாத	நிறைத்த	பூர்ண மாக்கினவ
நெடு	நீண்ட		னுமான [ய
வேல்	வேலாயுதத்தை யுடை	எந்தை	என் ஸ்வாமியினுடை
	யவர்களும்	இடம்	திவ்யதேசமானது,
மறம்	கோபத்தை யுடையவ	மறையால்	வேதங்களினாலே
	ர்களுமான	முத்தீ அவை	த்ரேதாக்நிகளையும்
மன்னர்	ராஜாக்கள்	வளர்க்கும்	வளர்த்தாநிற்பாராய்
வீய	நசிக்கும்படியாக	மன்னு	(அதினால்) ஸ்திர
விசயன்	அர்ஜுநனுடைய		மான
தேர்	ரதத்தை	புகழால்	கீர்த்தியினாலும்
கடவி	நடத்தியும்,	வண்மையால்	ஔதார்யத்தினாலும்
இறையான்	ஈஶ்வராபிமாநியான	பொறையால்	க்ஷமையினாலும்
	ருத்ரனுடைய	மிக்க	அதிசயித்திருக்கிற
கை	கையிலே யொட்டின	அந்தணர்	ப்ராஹ்மணோத்தமர்
	தாய்	வாழ்	நித்யவாஸம் பண்ணு
நிறையாத	ஒருவராலும் நிறைக்		கின்ற
	கப்போகாத [தை	புள்ளம்பூதங்குடிதானே. (அ)	
முண்டம்	ப்ரஹ்ம கபாலத்		

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. (கறையாரித்யாதி) சத்ருநிரஸநத்தால் வந்த கறை கழுவ அவஸரமில்லாமையாலே மாறாத கறையையுடைய நெடிய வேலையும் மறத்தையு முடையரான ராஜாக்க ளுடைய முடியும்படி அர்ஜுநனுக்கு ஸாரத்யத்தைப் பண்ணி, ஈஶ்வராபிமாநியான ருத்ரன்கையில் ப்ரஹ்மாவினுடைய சாபத்தாலே ஒருகாலும் நிறையாதே யிருக்கிற தலையோட்டைத் தன் திருமேனியில் ஜலபிந்துவாலே நிறைத்த வென்ஸ்வாமி வர்த்திக்கிறதேசம்.

(மறையாலித்யாதி) வேதத்தாலே அக்நித்ரயத்தையும் வளர்க்கும் மாறாத புகழால், ஔதார்யத்தால், க்ஷமையால், இவை யெல்லாவற்றாலும் மிக்கிருந்துள்ள ப்ராஹ்மணர் வர்த்திக்கிறதேசம், ... (அ)

அரு.—எட்டாம்பாட்டு. (கறையித்யாதி). கீழ்ப்பாட்டில்-இந்த்ரனெதிரிடவும், அவனிலும் விஞ்சினசடையானைத் துணையாக்கி வாணனெதிரிடவும், இருவரையும் கையொழியப் பண்ணிவிட்டானென்றார்; இதில்-அந்த இந்த்ரன் சிறுவனுக்குக் கையாளாயும், அந்த சடையானுடைய கை

யோடு ஒழியவும் பண்ணினான், இதென்ன ஆஶ்சர்யம்! என்றீடு படுகிறாரென்று ஸங்கதி.

"முண்டம்" என்றதினர்த்தம் (தலையோட்டை) என்றது... (அ)

மூ.—துன்னிமண்ணும் விண்ணுடும் தோன்றாதிருளாய் மூடியநாள்
அன்னமாகி யருமறைகளருளிச்செய்த வமலனிடம்
மின்னுசோதி நவமணியும் வேயின்முத்தும் சாமரையும் [னே.
பொன்னும் பொன்னி கொணர்ந்தலைக்கும் புள்ளம்பூதங்குடிதா

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மண்ணும்	பூலோகமும்	அமலன்	பரிசுத்தனான ஸர்வேஶ்வரனுடைய
விண்ணுடும்	ஆகாசத்திலுள்ள ஸ்வர்க்காதி லோகங்களும்	இடம்	திவ்யதேசமானது,
தோன்றாது	தெரியாமற்படி	மின்னு	விளங்காநின்ற
இருளாய்	அந்தகாரமேயாய்	சோதி	காந்தியையுடைய
துன்னி	நெருங்கி	நவமணியும்	நவரத்நங்களையும்
மூடிய	கப்பியிருக்கிற	வேயில்	மூங்கிலில்நின்று முதிர்ந்த
நாள்	நாளிலே	முத்தும்	முத்துக்களையும்
அன்னமாகி	ஹம்ஸரூபியாய்க்கொண்டு	சாமரையும்	சாமரங்களையும்
அரு	துர்லபமான	பொன்னும்	ஸுவர்ணங்களையும்
மறைகள்	வேதங்களை	கொணர்ந்து	கொண்டுவந்து
அருளிச்செய்த	க்ருபைபண்ணி உபதேசித்த	பொன்னி	திருக்காவேரியானது
		அலைக்கும்	தள்ளாநின்றுள்ள

புள்ளம்பூதங் குடிதானே. (கூ)

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (துன்னியித்யாதி) மண்ணும் விண்ணும் தோன்றாது துன்னி, இருள்தானே மூடினநாள். (அன்னமாகி) "ஆசார்யாநுவர்த்தநம்பண்ணிக் கேட்கைக்கு அநதிகாரிகளாயிருக்கவும் கூடும்" என்று திர்யக்வேஷ பரிக்ரஹம் பண்ணினானாய்த்து; ஸாரதியாய் நின்று உபதேசித்தாப்போலே. அஸுரர்களோடே கலந்து உருமாய்ந்துபோனத்தைப் பிரிக்கைக்காக, நீரையும் பாலையும் பிரிக்கும் பதார்த்தத்தின் வடிவைக் கொண்டானாய்த்து. (அமலனிடம்) ப்ரத்யுபகார நிரபேக்ஷமாகவு முபகரித்த சுத்தியு மொருசுத்தியே! சிலரபேக்ஷிக்க வன்றிக்கே தன் பேறாக உபகரித்தானாய்த்து.

(மின்னித்யாதி) ப்ரத்யுபகார நிரபேக்ஷமாக உபகரிக்குமவன் படியுண்டாய்த்து காவேரிக்கும், புகரையுடைத்தாய் உள்ளு மண்பற்

றன்றிக்கே யிருக்கும் நவரத்நங்களும். புறம்பே புகருட்டி உள்ளு மண்பற்றுயிருக்கை யன்றிக்கே எங்குமொக்க ஒளியாயிருக்கும். ஜ்ஞா தாவும் ஜ்ஞாநமும் போலே இரண்டும் ஸ்வயம்ப்ரகாசமாயிறே இருப் பது. வேய்க ளுதிர்க்கிற முத்தையும், சாமரத்தையும், பொன்னையும், பொன்னி, கொணர்ந்தலைக்கும் - "இவற்றைக் கொள்ளு, கொள்ளு" என்று கொடுவந்து தள்ளாநிற்கும். ... ... (கூ)

அரு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (துன்னியித்யாதி). கீழ்ப்பாட்டில்-*இறை யான்கையில் நிறையாத முண்டம் நிறைத்தான்" என்று குருபாதகவிமோ சநத்தைப் பண்ணினபடி சொன்னூர்; இதில் - அவனுக்குங் கூட ஜநகனாய் பஹு (ப்ரஹ்ம) முகமான ஈஶ்வராபிமாநியா யிருக்குமவனுக்குக் கண்கொ டுத்தாப்போலே வேதப்ரதாநம் பண்ணினமையை அருளிச்செய்கிறுரெ ன்று ஸங்கதி.

தேவஸஜாதீயனாய் வந்து மறையைக் கொடுக்கலாகாதோ; அன்னமா வானென்னென்ன அருளிச்செய்கிறுர் (ஆசார்யேத்யாதி); (க)"ஈஶ்வரோ ஹம்" என்றிருப்பாரில் தலைவனாகையாலே ஆசார்யோபஸத்திப்ரகாரங்க ளைப்பண்ணு னென்று கருதி, இப்படிப்பட்டவனுக்கு முபதேசிக்க வேணு மென்று, திர்யக்காலல் அதிகாரிக் கொழியச்சொல்லலாகா தென்கிற நிய மமில்லாமையாலே அப்படியா யுபதேசித்தானென்று கருத்து. இப்படி தாழ்ந்தாகிலு மிவ னுபதேசித்த விடமுண்டோ வென்ன வருளிச்செய்கி றுர் (ஸாரதி யித்யாதி). திர்யக்காகவேண்டிலுல், வேதோத்த(த்)ரணம் பண்ணின மத்ஸ்யமான வேஷத்தாலே கொடுக்கலாகாதோ, ஹம்ஸமாக வேணுமோவென்ன அருளிச்செய்கிறுர் (அஸுரரித்யாதி). இத்தால்-அஸு ரர்கள் கையி லகப்பட்டு விஸ்வராதிகளாலே கெட்டு அர்த்தாந்தர ப்ராம கங்களானவற்றை, நீரக்ஷீர விபாகம் பண்ணுமாபோலே யதாவஸ்த்தித மாகவிபஜித்துக் கொடுத்தானென்றதாய்த்து. வேதரூப சப்தராசியை அப ஹரிக்கை யாவதென்? அத்தைக் கொண்டுவந்து கொடுக்கையாவதென் னென்னில்; வேதாபிமாநி தேவதையை அபஹரிக்க, அவ்வழியாலே இவ னுக்கு வேதம் மறக்க, அஸுரரில் ஸஹவாஸத்தாலே வேதபுருஷன் ப்ர ஸந்நனன்றிக்கே யிருக்க, அவர்கள் பலாத்காரத்தாலே சில அப்யஸிக்க, அது உருமாய, இவன் அவ்வஸுரனை ஸம்ஹரித்து, வேதாபிமாநி புருஷ னைக்கொடுத்து, யதாவஸ்த்திதமாக வேதாநுபூர்வியு முண்டாக்கிக் கொடுத் தானென்னத் தட்டில்லை யிறே. அமலத்வத்துக்கு ஹேத்வந்தர மருளிச் செய்கிறுர் (சிலரித்யாதி). ப்ரஹ்மா தானும் ஆசார்யோபஸத்தி பண்ணு தே திர்யக்கென்றெண்ணி யிருக்கவும் உபகரித்தானென்று கருத்து. (கூ)

(க) கீதை-கசு-கச.

மூ.—கற்றுமறித்துக் காளியன்றன் சென்னிநடுங்க நடம்பயின்ற
பொற்றாமரையாள் தன் கேள்வன் புள்ளம் பூதங்குடிதன்மேல்
கற்றார்பரவும் மங்கையர்கோன் காரார்புயற்கைக் கலிகன்றி
சொற்றானீரைந்திவைபாடச் சோர நில்லா துயர்தானே. (கo)

திருமங்கையாழ்வார்திருவடிகளே சரணம்.

—ooo—

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
ஆ	பசுக்கள்போலே வளர்த்தியையுடைய	பரவும்	ஸ்தோத்ரம்பண்ணப் பட்டவராய்
கன்று	கன்றுகளை ·[னும்)	மங்கையர்	திருமங்கையி லுள்ளார்க்கு
மறித்து	வளைத்து (மேய்த்தவ		
காளியன்தன்	காளியனுடைய	கோன்	நிர்வாஹகராய்,
சென்னி	சிரஸ்ஸானது		
நடுங்க	குலுங்கும்படியாக	கார் ஆர்	கருமைநிறைந்த
நடம்	நர்த்தநத்தை	புயல்	மேகம்போன்ற
பயின்ற	செய்தவனுமாய்,	கை	ஔதார்யத்தையுடையரான
பொன்	ஸ்ப்ருஹணீயமான		
தாமரையாள் தன்	தாமரைப்பூவை இருப்பிடமாக வுடைய பெரியபிராட்டியார்க்கு	கலிகன்றி	ஆழ்வாருடைய
		இவை	இந்த
		ஈரைந்து	பத்தான
கேள்வன்	வல்லபனான ஸர்வேஶ்வரன் நித்யவாஸம் பண்ணுகிற	சொல்தான்	பாசுரங்களை
		பாட	அப்யஸிக்கவே
		சோர	ஆத்மாவை நரகாதிகளில் விழப்பண்ணுமதாய்
புள்ளம்பூதங் குடிதன்மேல்	புள்ளம்பூதங்குடியென்னும் திவ்யதேச விஷயமாக,		
கற்றார்	பாகவத வைபவமறிந்து கற்க வல்லவர்களாலே	துயர்	துக்கப்ரதமான பாடமானது
		நில்லா	நில்லாது. (கo

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (கற்றுமறித்து) பசுமேய்க்கை நித்ய ஸூரிகளுக்கு ஓலக்கங் கொடுத்தவோபாதியாய், கன்றுகளை மேய்க்கிற விடத்திலே, * நல்லதோர் பொய்கை காளியனாலே தூஷிதமாய்க் கிடக்க, "அவனை அங்கு நின்றுமோட்டவேணும்" என்று அவன் தலை நடுங்கும்படி கூத்துக்களை யாடின. (பொற்றாமரையாள் தன்

கேள்வன்) தன்னைப்பாராதே யாய்த்து அழிவுக்கிட்டது. ஶ்ரிய:பதி யான தன் ஸௌகுமார்யத்துக்குச் சேராதிறே இஸ்ஸாஹஸம். (கற்று ரித்யாதி) (க) ‟𑌰𑌾𑌮𑍋 𑌰𑌾𑌮𑍋 𑌰𑌾𑌮𑌃 - ராமோ ராமோ ராம:" என்கிற படியே - இரண்டக்ஷரம் பிணைக்கவல்லா ரெங்குமுண்டு, ஆழ்வாரு மொருவரே! என்னுமிற்கு மத்தனையாய்த்து. (காரரித்யாதி) நீர் கொண்டெழுந்த காளமேகம்போலே யாய்த்துக் கொடையிருப்பது. இத் திருமொழியை உபகரித்தவரிறே. (சொற்றுணீரைந் திவைபாட)இது க்கு மேற்பட்டதில்லை யிறே ரஸ்யதைக்கு. (சோரகில்லா துயர்தானே) இவ்வாத்ம வஸ்துவைச் சோரக்கொடுக்கும் வினை நில்லாது. (கO)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

—oo❖oo—

அரு.—பத்தாம்பாட்டு. (கற்று வித்யாதி). வளர்த்தியாலே ஆக்களென்னும்படியான கன்றுகளை யென்று சப்தார்த்தம் விவக்ஷித்து, இப்படி விசேஷித்தத்தாலே ஸௌசீல்யம் தோற்றிற்றென் றருளிச்செய்கிறார் (பசு வித்யாதி). விவரணம் (ஶ்ரிய: பதி இத்யாதி). பரவுகை-ஸ்துதிக்கையாய், அத்தாலே - கற்றிருக்கை அர்த்தஸித்தமன்றோ, "கற்றார்" என்று விசேஷிப்பானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ராம இத்யாதி). பகவத்விஷயத்தி லிரண்டெழுத்தாகிலும் கூட்டாதாரில்லை, அதுவன்று கற்பது, பாகவத வைபவமறிந்து தத்விஷயத்திலே இரண்டெழுத்துக் கூட்டப்பெற்றுருண்டாகில் அவர்களிறே கற்றாரென்னத் தக்கவரென்றுகருத்து. "பாட" என்ற பதவாஸனை (இதுக்கித்யாதி). ... ... (கO)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

—oo❖oo—

அஞ்சாம்பத்தில் முதல்திருமொழி முடிந்தது.

——oo❖oo——

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

அஞ்சாம்பத்து இரண்டாந்திருமொழி

தாந்தம் ப்ரவேசம்.

வ்யா.— "வெள்ளியார்வணங்க விரைந்தருள் செய்வான்" என்றார் - கீழ்த்திருமொழியில்; "பிறராஶ்ரயிக்க விரைந்தருள்செய்வான்,

---

(க) ரா-யு-கஙக-கOச.

என்று இதொரு பழங்கதை சொல்லவேணுமோ, தானே வந்து என் ஹ்ருதயத்திலே புகுந்து விரைந்தருள் செய்தவனன்றோ" என்று அவன்படிகளை அநுஸந்தித்து, இப்படிப்பட்டவன்றான் திருக்கூடலூரிலே வந்து ஸந்நிஹிதனானான், அவனாகிறான்- ஸர்வாதிகனாயிருந்து வைத்துத் தன்மேன்மைபாராதே ஆஶ்ரிதர்க்காகத் தாழநின்று கார்யம் செய்யும் ஸ்வபாவன், அவன் வர்த்திக்கிற தேசந்தான்- நிரதிசயபோக்யம் என்று, அத்தைப்பேசி யநுபவிக்கிறார். ... ... *

அரு.—தாந்தம்பெருமையின் ப்ரவேசம்.— (கீழிற்றிருமொழியில்) என்றது- * அறிவதரியானுக்குக் கீழ்த்திருமொழியிலே என்றபடி. (அவன் படிகளை யநுஸந்தித்து) என்றது-"அறிவதரியான்"-ஸ்வயத்நபரர்க்கு துஷ்ப்ராபன், "என்னை யாளுடையான்" - எனக்குத் தன் ஸ்வாமித்வத்தை நிர்ஹேதுகமாகக் காட்டினவன் என்று, இப்புடைகளிலே * புள்ளம்பூதங்குடியோனிடத்திலே அநுஸந்தித்தென்றபடி. முதற்பாட்டில் ப்ரமேயத்தை அருளிச்செய்கிறார் (அவனாகிற னித்யாதி). ... ... (*)

மூ.—தாந்தம் பெருமை யறியார் தூது
வேந்தர்க்காய வேந்தரூர் போல்
காந்தள் விரல் மென்கலை நன்மடவார்
கூந்தல்கமழும் கூடலூரே. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தாம்	ஸர்வஜ்ஞரான தாமும் [யை	விரல்	விரல்களையுடையராய்
		மெல்	ம்ருதுவான
தம்பெருமை	தம்முடைய மேன்மை	கலை	வஸ்த்ரங்களை அணிந்தவராய்
அறியார்	அறியாதவராய்		
வேந்தர்க்கு	பாண்டவர்களுக்காக	நல்	விலக்ஷணர்களான
தூதுஆய	தூதுபோனவருமாய்	மடவார்	ஸ்த்ரீகளுடைய
வேந்தர்	ராஜாதி ராஜனுமான க்ருஷ்ணனுடைய	கூந்தல்	குழல்களானவை
		கமழும்	பரிமளியாநின்றுள்ள
ஊர்	திவ்யதேசமானது,	கூடலூர்	கூடலூரென்னும் திவ்ய தேசமாம். (க)
காந்தள்	காந்தள் புஷ்பம்போலே யிராநின்ற		

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (தாம்) ஸ்வதஸ்ஸர்வஜ்ஞரா யிருந்தாரேயாகிலும். (க) "யஸ்ஸர்வஜ்ஞஸ்ஸர்வவித் - யஸ்ஸர்வஜ்ஞஸ்ஸர்வவித்" (உ) "பராஸ்ய ஶக்திர் விவிதைவ ஶ்ரூயதே ஸ்வாபாவிகீ ஜ்ஞான பலக்ரியா ச - பராஸ்யசக்திர் விவி

(க) முண்டகோப-கக. (உ) ஶ்வேதாஶ்வ-சு.

தைவ ஶ்ரூயதே ஸ்வாபாவிகீ ஜ்ஞாந பலக்ரியாச" என்று ஶ்ருதிஸ்ம்ருதிகளோதாநின்றனவே யாகிலும். (தம்பெருமையறியார்) ஆஶ்ரிதராயிருப்பார் தம்மையநுபவித்து, "ஆஶ்ரிதர்க்காகத் தாழநிற்கிற இதுவுமொரு நீர்மையே!" என்று ஆழங்கால் படுமதொழிய, தம்மாலறியப்போகாது. (தூதித்யாதி) (க) "இன்னார் தூதனென நின்றான்" என்றும், (உ) "நாடுடைமன்னர்க்குத் தூதுசெல்நம்பி" என்றும் சொல்லுகிறபடியே - பிறர்க்காகத்தன்னைத் தாழவிட்டுத் தூதுபோகாநிற்குமாய்த்து. எத்தனையேனும் தாழ்ந்தாரும், பிறர்க்காகத் தாங்கள் தூதுபோக இசையார்களிறே; அங்ஙனன்றியே, இவனறிவித்துத் திரிகிற ராஜாக்களுக்காகத் தூதுபோகாநிற்குமாய்த்து. (வேந்தரூர்போல்) இவனிப்படியே தன்னைத் தாழவிட்டாலும் இவனைத் தாழநினைத்திருப்பாரைக் கிடையாதே!; ராஜாதிராஜன் என்கிற பெருமையாலும் மிக்குத்தோன்றுகிறது.

(காந்தளித்யாதி) செங்காந்தள்போலே யிருந்துள்ள விரலையுடையருமாய், ம்ருதுவான பரியட்டத்தையு முடையராய், ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் விலக்ஷணைகளான ஸ்த்ரீகளுடைய, (கூந்தல்கமழும்கூடலூரே) (ஙு) "ஸர்வகந்தஃ - ஸர்வகந்தஃ" என்கிறவஸ்து நித்யவாஸம் பண்ணுகிற தேசமாயிருக்கச்செய்தேயும், அத்தையமுக்கி, இவர்களுடைய குழலில் பரிமளமே விஞ்சிவாராநிற்குமாய்த்து. ... ... (க)

அரு.—முதற்பாட்டு. (தாமித்யாதி) "தம்பெருமை யறியார்" என்னவமைந்திருக்க, "தாம்" என்றதுக்குக் கருத்தருளிச் செய்கிறார் (ஸ்வத இத்யாதி). ப்ரமாண கதநபூர்வகம் விவரணம் (யஸ்ஸர்வேத்யாதி). ஸ்வதஸ்ஸர்வஜ்ஞனவ னறியாவிட்டால் அவனுக்குப் பெருமை யுண்டென்று மிது அறிவார்தாறெ்ன்ன வருளிச்செய்கிறார். (ஆஶ்ரித ரித்யாதி); *மயர்வற மதிநல மருளப்பெற்றவர் அவன் பெருமையைக் கரைகண்டு, ஸௌலப்யத்தைக் கரைகாண மாட்டாதே (ச) "எத்திறம்!" என்று மோஹிக்கையாலே, அவன் பெருமை யறிவாருண்டென்று கருத்து. (அங்ஙனன்றியே) என்றது - தாழ்மையில்லாத மாத்ரமன்றியே என்றபடி. (இவனறிவித்து) என்றது - "இவன் ஸர்வாதிகன்" என்று ருஷிகள் வாக்யங்களாலும் அதி மாநுஷ சேஷ்டிதங்களாலும் அறிந்து லோகத்தார்க் கறிவித்துத் திரிகிற என்றப்படி. அன்றிக்கே, தானே இவர்களுக்கு சதுர்ப்புஜத்வாதிகளாலே பரத்வத்தை யறிவிக்க அறிந்து திரிகிற வென்னுதல். இரண்டர்த்

(க) உ-உ-ங. (உ) தி-வாய்-சு-சு-ச.
(ங) சாந்தோ-ங-கச. (ச) தி-வாய்-க-ங-க.

தத்தாலும் - தன் பெருமையறிந்தவர்க்கே தாழ்மை செய்தானென்றதாய்த்து. தூதுபோவானை "தூதன்" என்னாதே, "வேந்தர்" என்பானென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் (இவனிப்படி யித்யாதி). ... ... (க)

மூ.—செறுந் திண் டிமிலேறுடைய பின்னை
பெறுந்தண் கோலம் பெற்றாரூர்போல்
நறுந்தண்டீன் தேனுண்ட வண்டு
குறிஞ்சி பாடும் கூடலூரே. (உ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
செறும்	மேல் விழா நிற்பனவாய்	பெற்றார்	லபித்தவரான க்ருஷ்ணனுடைய
திண்	பலிஷ்டங்களான	ஊர்	திவ்யதேசமானது,
திமில்	முசுப்புக்களையுடைய	நறு	பரிமளமுடைத்தாய்
ஏறு	ருஷபங்களை [ளான	தண்	குளிர்ந்தும்
உடைய	பந்தயமாக வுடைய	தீன்	போக்யமுமான
பின்னை	நப்பின்னைப்பிராட்டியினுடைய	தேன்	மதுவை
பெறும்	அவளை பெறத்தகுந்ததாய் [படியான	உண்ட	பானம்பண்ணுகின்ற
தண்	கண்டார் கண்குளிரும்	வண்டு	வண்டுகளா[illegible]
கோலம்	அழகை	குறிஞ்சி	குறிஞ்சியென்னும் காநத்தை
		பாடும்	பாடாநின்ற
		கூடலூர்.	(உ)

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (செறும்) எதிரிகள்மேலே செறாநிற்பனவாய், திண்ணிதான கருத்துக்களையுடைய ருஷபங்களுடைய (பின்னைபெறுந்தண்கோலம் பெற்றாரூர்போல்) நப்பின்னைப்பிராட்டி ஒருத்திக்குமேயாய் - வேறோராஸ்ரயத்தில் கிடவாதபடியான, அழகை லபித்துப் பெறாப்பேறு பெற்றானாய் அவன் வர்த்திக்கிற தேசம் போலே;

நறுவிதாய்க் குளிர்ந்து இனிதாயிருந்துள்ள தேனைப் பானம்பண்ணின வண்டுகள், உள்ளுப்புக்க த்ரவ்யம் இருந்தவிடத்திலிருக்க வொட்டாமையாலே, காலநியதி பாராதே எப்போதுமொக்க குறிஞ்சி என்கிற பண்ணைப்பாடா நிற்குமாய்த்து. ... ... (உ)

அரு.—இரண்டாம்பாட்டு. (செறுமித்யாதி) *தாம் தம்பெருமை அறியாமைக்குத் தூதுபோன வளவன்றியே, ஓரிடைச்சிக்காகத் தன்னைப் பேணாதே கருமாரி பாயத்துடங்கினானென்கிறாரென்று ஸங்கதி.

(செறா நிற்பனவாய்) என்றது - இட்டாநிற்பனவாய் என்றாய், மேல் விழாநிற்பனவாய் என்றபடி. "திமில்" என்றதினர்த்தம் (கருத்துக்களை)

என்றது. உடையவென்றது - சிதிலமாக வென்னுதல்; சுக்ஷ்மாக வுடைய வென்னுதல். நப்பின்னையே பெறத்தக்கதாய், தண் - குளிர்ந்த, கண்குளிரப் பார்க்கத்தக்கதான, நப்பின்னையின் கோலத்தைப் பெற்றவரென்று சப்தார்த்தம் விவக்ஷித் தருளிச்செய்கிறார் (நப்பின்னை யித்யாதி). கீழ்வாக்ய விவரணம் (வேறித்யாதி).

"தீன்" என்றதினர்த்தம் (இனிதாய்) என்றது. ... ... (உ)

ரூ.—பிள்ளை யுருவாய்த் தயிருண்டடியே
னுள்ளம் புகுந்த வொருவரூர்போல்
கள்ள நாரை வயலுள் கயல்மீன்
கொள்ளை கொள்ளும் கூடலூரே. (௩)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பிள்ளையுருவாய்	பாலனுடையவடிவை யுடையராய்க் கொண்டு	ஊர்	தேசமானது,
தயிர்	தயிரை	கள்ளம்	வஞ்சகமான
உண்டு	அமுதுசெய்து	நாரை	நாரையென்னும் பக்ஷியானது
அடியேன்	தாஸபூதனான என்னுடைய	வயலுள்	கழனிகளிலே
உள்ளம்	ஹ்ருதயத்திலே	கயல்மீன்	கயலென்னும் மத்ஸ்யங்களை
புகுந்த	ப்ரவேசித்த	கொள்ளை	அபஹரியாநின்ற
ஒருவர்	அத்விதீயரான க்ருஷ்ணன் வர்த்திக்கிற	கொள்ளும் கூடலூர்.	(௩)

வ்யா.—மூன்றும்பாட்டு. (பிள்ளையுருவாய்த் தயிருண்டு) ஸர்வேஸ்வரனாயிருந்து வைத்து வெண்ணெயமுதுசெய்யப் பார்த்தால் இசைவாரில்லை; அதுக்காக, பிள்ளைவடிவுகொண்டு தயிரமுதுசெய்து, இப்படி ஆஸ்ரித ஸ்பர்சமுடைய த்ரவ்யத்தாலல்லது செல்லாத நீர்மையைக் காட்டி அநந்யார்ஹனுக்கி, விலக்காததோரவகாசம் பெற்றவாறே ஹ்ருதயத்திலேவந்து அவன் வர்த்திக்கிற தேசம்போலே.

(கள்ளமித்யாதி) அங்குத்தை நாரைகளானவை; காலிலே மத்ஸ்யங்கள் குத்தாநிற்கச்செய்தேயும், அவற்றிலோரபேக்ஷை யில்லாதாப்போலே அநாதரித்திருந்து, தான்கணிசித்த ஆமிஷம்வந்து கிட்டினவாறே மேல்விழுந்து கொள்ளைகொள்ளுமாய்த்து. யசோதைப்பிராட்டி தயிரையும் வெண்ணெயையும் சேமிக்கும்போது (க) * ஊராதவன்

(க) சிறிய திருமடல்-௩உ.

போலுறங்கி, அவள் பேரநின்றவாறே தான்கண்டபடி கொள்ளைகொள்ளுமாபோலே யாய்த்து இவற்றின் ஸ்வபாவமும். அவன் நகரக்ஷாபத்தை விளக்குமாபோலே யாய்த்து இவையும். ... ... (௨)

அரு.—மூன்றாம்பாட்டு. (பிள்ளையித்யாதி) *தாந் தம்பெருமை யறியாமைக்கு நீளாதேவியான நப்பின்னைக்காகத் தன்னைப் பேணாமையே யன்றிக்கே, ஒரு சிறுப்பிள்ளையாய் கள்ளத்தனத்காலே தயிருண்டு என்னுள்ளம் புகுந்தானென்கிறரென்று ஸங்கதி.

(இசைவாரில்லை) ப்ராப்த சேஷியென்று ஸம்மதிப்பா ரொருவருமில்லை யென்கை.

நாரையின் கள்ளத்தனத்தை விவரிக்கிறர் (அங்குத்தை யித்யாதி). நாராயணன் படியாய்த்து நாரைகளின்படியு மென்கிறர் (யசோதை யித்யாதி). (ஓராதவன் போல்) அறியாதவன்போ லென்கை.... (௩)

மூ.—கூற்றே ருருவில் குறளாய் நிலநீ
ரேற்றா னெந்தை பெருமானூர்போல்
சேற்றே ருழவர் கோதைப் போதூண்
கோற்றேன் முரலும் கூடலூரே. (௪)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கூறு	சொல்லுகைக்கு(கொண்டாடுகைக்கு)	ஏர்	ஏர்கட்டி உழவல்ல
		உழவர்	கர்ஷகருடைய [ரான
ஏர்	தகுதியான	கோதை	மயிர்முடியிலே வைக்கப்பட்ட
உருவில்	வடிவையுடைய		
குறளாய்	வாமநனாய்க்கொண்டு	போது	புஷ்பங்களிலேயுள்ள தேனை
நிலம்	பூமியை		
நீரேற்றான்	.தாநம்வாங்கினவனாய்	ஊண்	உண்ணாநிற்பதாய்
எந்தை	எனக்கு ஸ்வாமியாய்	கோல்	சோலைகளிலே வாஸம் பண்ணாநின்ற
பெருமான்	என் குலநாதனானக்ருஷ்ணனுடைய	தேன்	வண்டுகளானவை
ஊர்	ஊரானது,	முரலும்	பாடாநின்ற
சேறு	சேறுகளிலே		கூடலூர். (௪)

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (கூற்றேரித்யாதி) "ஸ்லேக்ஷ- மமேதம்" என்னுமபேக்ஷையுடைய வாமநவேஷத்தைப் பரிக்ரஹித்து என்னுதல்; அன்றியே, கண்டாரடங்கலும் "இதொருகுறள் வடிவிருக்கும் படியே!" என்று கூறப்பட்ட வடிவையுடையனை யென்னுதல். தன்னதல்லாததைதான் ஈ பெற்றாப்போலேயிருக்க, பூமிப்பரப்படைய நீரே

ற்று அச்செயலாலே என்னை எழுதிக்கொண்ட என்குலநாதனானவன் வர்த்திக்கிற தேசம்போலேயிருந்தது.

(சேற்றேரித்யாதி) மிக்க சேறுகளிலே ஏரை நடத்தவல்லராயிருந்துள்ள உழவருடைய மயிர்முடியில் வைத்தமாலையில் பூக்களிலேயுண்டான மதுவைப் பானம்பண்ணின வண்டுகளானவை, மரத்திலே நின்றலர்ந்த போதைச்செவ்வியிலே மதுபானம் பண்ணினதிற்காட்டிலும், இவர்கள் குழலிற்போதைச் செவ்வியிலே மதுபானம்பண்ணி ஆளத்தி வையாநிற்கும். (கோல்தேன்) சோலையிலே படிந்த வண்டென்றபடி. ... ... (ச)

அநு.—நாலாம்பாட்டு. (கூற்றேரித்யாதி). பிள்ளையாய் கள்ளத்தனத்தால் தயிருண்டு அடியேனுள்ளம் புகுந்ததிலும், தன்னை இரப்பாளனாக்கினத்தாலே தம்பெருமை யறியாரென்னுமது ஸ்பஷ்டமாக அறியலாமென்கிறாரென்று ஸங்கதி.

கூறுகைக்கு-"தேஹி (देहि)" என்று கேட்கைக்கு, ஏர் - தகுதியான, உரு - ப்ரஹ்மசாரி வேஷத்தையுடைய, குறளாய் என்று சப்தார்த்தம் விவக்ஷித்துத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (மமேத மித்யாதி). ... (ச)

மூ.—தொண்டர் பரவச்சுடர் சென்றணவ
அண்டத்தமரு மடிகளூர்போல்
வண்டலலையுள் கெண்டை மிளிரக்
கொண்ட லதிரும் கூடலூரே. (ரு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தொண்டர்	ஆச்ரிதரானவர்கள்	வண்டல்	வண்டல்கள் பாய்ந்திருப்பதாய்
பரவ	ஸ்தோத்ரம் பண்ணுநிற்க,	அலையுள்	அலைகளையுடைத்தான நீர்நிலங்களிலே
சுடர்	ஸூர்ய மண்டலத்தை (திருமேனியான[து])	கெண்டை	கெண்டைமத்ஸ்யங்களானவை
சென்று	கிட்டி		
அணவ	ஸ்பர்சிக்கும்படியாக	மிளிர	(தன்னொளியாலே) மின்னுநிற்க (அதைக்கண்டு)
அண்டத்து	ஆகாசமெல்லாம்		
அமரும்	வ்யாபித்திருக்கிற		
அடிகள்	ஸ்வாமியான க்ருஷ்ணனுடைய	கொண்டல்	மேகங்களானவை
		அதிரும்	கர்ஜனம்பண்ணுகின்ற
ஊர்	ஊரானது;	கூடலூர்,	(ரு)

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (தொண்டரித்யாதி) (க) "ஸ்ஸ்ரா ஜாஸ் - ஸங்கைஸ்ஸுராணும்" என்கிறபடியே ஆச்ரிதரானவர்கள் திரண்டேத்த, திருமேனியில் ஏகதேசமானது ஆதித்யபதத்தளவிலே சென்று ஸ்பர்சிக்க, ஆகாசாவகாசமுள்ள இடமடையத் தன்திருமேனியாலே பாரித்த ஸ்வாமிகள் வர்த்திக்கிற ஊர்போலே. (அண்டத்தமரும்) அண்டபித்தியிலே செல்ல வளர்ந்த வென்னுதல்.

(வண்டலித்யாதி) வண்டலலைமிக்கிருந்துள்ள நீர் நிலங்களிலே கெண்டையானது செருக்காலே மிளிர, (கொண்டலதிரும் கூடலூரே) உடம்பில் புகரைக்கண்ட மேகமானது தன்னுடம்பின் மின்னாகக் கொண்டு, அதுக்கநந்தரமான முழக்கத்தை முழங்காநிற்குமாய்த்து. நீர் விழுகிறபோது இங்கே கண்டு; கார்யகாலத்திலே அங்கே கண்ட ஸ்ரீவாமநனைப்போலே யாய்த்து இசையும். ... ... (ரு)

அந. — அஞ்சாம்பாட்டு. (தொண்டரித்யாதி) கையில் நீர்விழுந்த உடனே, அல்பனைப்போலே, கார்யம்பெற்ற ஸந்தோஷாதிசயத்தாலே ஆகாசத்தை எட்டினதும் - தம் பெருமையைத் தாமறியாமைக்கு ஸூசகமென்று விவக்ஷித்து, த்ரிவிக்ரமன்படியையு மநுஸந்திக்கிறரென்று ஸங்கதி. ஏகரூபனாயிருப்பான் இத்தனை யுகந்து பெருக்கையும் பெருமை யறியாமைக்குடலிறே,

"சுடரை" திருமேனி, சென்றணவ என்றத்யாஹாரம் திருவுள்ளம் பற்றி யருளிச்செய்கிறார் (திருமேனியி லித்யாதி). (பாரித்த)-வ்யாபித்த.

வண்டலிட்டிருக்கிற, அலையுள் - ப்ரசுரமாக அலைகளையுடைய, நீர் நிலத்தி லென் றருளிச்செய்கிறார். (வண்டலித்யாதி). ... ... (ரு)

மூ.—தக்கன்வேள்வித் தகர்த்ததலைவன்
துக்கந்துடைத்த துணைவரூர்போல்
எக்கலிடு நுண்மணல்மேலெங்கும்
கொக்கின் பழம் வீழ் கூடலூரே. (சு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தக்கன்	தக்ஷ ப்ரஜாபதியினு	தலைவன்	தன்னை ப்ரதாநனாக
வேள்வி	யாகத்தை [டைய		அபிமானித்திருக்கி
தகர்த்த	அழித்தவனாய்,		ற ருத்ரனுடைய

(க) விஷ்ணுதத்வம்,

துக்கம்	துஃக்கத்தை	எங்கும்	எல்லாவிடங்களிலும்
துடைத்த	போக்கின	கொக்கின் ப	மாம்பழங்களானவை
துணைவர்	ஆபத்ஸகனான க்ருஷ் ணன் வர்த்திக்கிற	ழம்	
ஊர்	தேசமானது, [ற	வீழ்	விழாநின்ற
எக்கல் இடு	வண்டல் ஓடியிருக்கி		கூடலூர். (௬)
நுண் மணல் மேல்	சிறு மணற்களின்மே லே		

வ்யா.—ஆறும்பாட்டு. (தக்கனித்யாதி) "[illegible]-தக்ஷா த்வர த்வம்ஸன்" என்னக்கடவதிறே ருத்ரனை; "எல்லாரையும் கீழாக்கி த்தானே மேலாகவேணும்" என்று அபிமானித்திருக்கிறவனுடைய துஃக்கத்தைப் போக்கின ஆபத்ஸகனானவன் வர்த்திக்கிற ஊர்போலே யிருந்தது.

(எக்கலித்யாதி) வண்டலிட்ட நுண்ணிய மணல்களிலே மாம்ப ழங்கள் விழுந்து சேரக்கிடக்கிறபோது, பழுக்கைக்குச் சேரப்பதித்து வைத்தாப்போலே யிருந்ததாய்த்து. ... ... (௬)

அரு.—ஆறும்பாட்டு. (தக்கனித்யாதி) தம் பெருமையறியாதே இந்த் ரனுக்காக இரப்பாளனாய் அது பெற்றுத் திருவுடம்பு பூரித்த வளவன்றிக் கே, யஜ்ஞ விக்க்நகரனாய் "எனக் கெதிரில்லை" என்றிருந்து தம்மையும் நிர் ஜிதராம்படி பண்ணினவன் சாபம் தீர்த்ததும் ஒரு பெருமை யறியாமைக் குடலென்று அத்தை அநுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

அவன் தன்னை "தலைவன்" என்றெண்ணி யிருக்கவும், அவனுக்குத் தலைவனான தன் பெருமை பாராதே அவன் துஃக்கமே பார்த்தென்கை. இத்தால் - இச்சேதந ரெத்தனை துர்மாநிகளாகிலும் தன்னீஸ்வரத்வப் பி டாராலே நிக்ரஹிக்கமாட்டாதே, இவர்க ளாபத்தே செப்பேடாக உதவு கைக்கு இவனைப்போலில்லை என்றதாய்த்து.

"எக்கலிடு நுண்மணல்" என்று விசேஷிக்கையாலே - சில கொக்கின் பழங்கள் விழ, மேல் எக்கலிட, மீளவும் விழவும் அதின்மேல் எக்கலிட, [ங்கனிருப்பது தோற்றுகையாலே அத்தை யருளிச்செய்கிறார் (பழுக் கைக்கித்யாதி). ... ... (௬)

மூ.—கருந்தண்கடலும் மலையு முலகும்
அருந்து மடிக ளமருமூர்போல்
பெருந்தண் முல்லைப் பிள்ளை யோடிக்
குருந்தம் தழுவும் கூடலூரே. (எ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கரு	நீலவர்ணமாய்	ஊர்	ஊரானது,
தண்	குளிர்ந்திருந்துள்ள	பெரு	பெருத்தும்
கடலும்	ஸமுத்ரங்களையும்	தண்	குளிர்ந்துமிருக்கிற
மலையும்	பர்வதங்களையும்	முல்லைப்பிள்	முல்லைக் கொடியான
உலகும்	(மற்றுமுள்ள)லோகங் களையும்	ளை	து [த்து
அருந்தும்	அமுதுசெய்யாநின்ற	ஓடி	எங்குமொக்க வ்யாபி
அடிகள்	ஸ்வாமியான ஸர்வே ஶ்வரன் [நின்ற	குருந்தம்	குருந்தமரத்தை
அமரும்	நித்யவாஸம் பண்ணு	தழுவும்	மூடும்படியாக ஸம்ஶ் லேஷித்திருக்கிற
		கூடலூர்.	(எ)

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (கருந்தண்) கறுத்து ஶ்ரமஹரமாயிருந்துள்ள கடலும், பூமிக்கு ஆணியடித்தாப்போலே நிற்கிற பர்வதங்களும், மற்றுமுண்டான லோகங்களும், இவற்றை யடையக் கட்டளை கொலையாதபடி புஜித்த ஸ்வாமியானவன், இன்னுமிங்ஙனொத்த ஆபத்துக்களைப்போக்கி ரக்ஷிப்பதாகப் பொருந்தி வர்த்திக்கிற தேசம்போலே யிருந்தது.

(பெருந்தணித்யாதி) பெருத்து ஶ்ரமஹரமாயிருந்துள்ள முல்லைக்கொடியானது ஓடி குருந்தை மூட்டாக்கிடப் பட்டாநின்றுள்ள.

அரு.—ஏழாம்பாட்டு. (கருமித்யாதி) ஒரு துரபிமாநியான ருத்ரன் துஃக்கத்தைப் போக்கினவளவன்றிக்கே, மண்ணும் கல்லுமான லோகத்தை எல்லாம் தன்வயிற்றிலே வைத்துத் தன் ஸௌகுமார்யத்தைப் பாராதே ரக்ஷித்தவனென் றருளிச்செய்கிறாரென்று ஸங்கதி.

"உலகு மருந்துமடிகள்" என்ன வமைந்திருக்க * கடலும் மலையும் சொல்லுவானென்?, கடலுக்குக் கருமையையும் தண்மையையு மிட்டதுக் குத் தானும் கருத்தென்னென்கிற சங்கையிலே, கடல் கலங்காதே இருந்தபடியே யிருக்கும்படியும், மலையானது சலியாதே ஆணியடித்தாப்போலே இருந்தபடியே வயிற்றிலே வைத்தானென்று தோற்றுகைக்காக என்றும் விவக்ஷித்து, மலைக்குமொரு விசேஷண மிட்டருளுகிறார் (பூமிக்கித்யாதி).

"பிள்ளை" - பெண்பிள்ளையாய், அதுபோன்ற கொடியென்று யருளிச்செய்கிறார் (முல்லைக் கொடியானது) என்று. ... ... (எ)

மூ.—கலைவாழ் பிணையோ டணையும் திருநீர்
மலைவாழெந்தை மருவு மூர்போல்
இலைதாழ் தெங்கின் மேல் நின்றிளநீர்
குலைதாழ் கிடங்கின் கூடலூரே. (அ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கலை	ஆண்மானானது	தாழ்	தழைத்திருக்கிற
பிணையோடு	பெண்மானோடு	இலை	இலைகளையுடைய
அணை	சேர்ந்து	தெங்கின்மேல்	தென்னைமரங்களின் மேலே
வாழும்	வாழாநின்ற	நின்று	இருக்கிற [வை
திருநீர்மலை	திருநீர்மலையென்னும் திவ்யதேசத்திலே	இளநீர்க்குலை	இளநீர்க்குலைகளான
வாழ்	ஸுகமாக எழுந்தருளியிருக்கிற	தாழ்	(தன்மேல்) தாழ்ந்திருக்கிற
எந்தை	என்ஸ்வாமியானவன்	கிடங்கின்	வெற்றிலைத்தோட்டங்களையுடைய
மருவும்	பொருந்தி வர்த்திக்கிற		கூடலூர். (அ)
ஊர்	திவ்யதேசமானது,		

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. (கலைவாழ்) கலைகளானவை, பிணையோடே - மானோடே, அணைந்து வாழாநின்றுள்ள திருநீர்மலையைத் தனக்கு வாஸஸ்த்தாநமாகக் கொண்டு வர்த்திக்கிற வென் ஸ்வாமியானவன்; அத்தேசமும் தனக்குண்டாயிருக்க, பொருந்தி வர்த்திக்கிற தேசம் போலே யிருந்தது.

(இலைதாழ்) படர்ந்த இலைகளையுடைத்தான தெங்குகள் கிடங்கின்கரையிலே நிற்கும்; அவற்றிலுண்டான இளநீர்க் குலைகளானவை தாழ்ந்து நிற்கிறபோது, கிடங்கை இளநீராலே நிறைத்து இலையாலே மறைத்துவைத்தாப்போலே யிருக்குமாய்த்து. ... ... (அ)

அரு.—எட்டாம்பாட்டு. (கலையித்யாதி) இந்தப்ராக்ருதமான லோகத்தை வயிற்றிலே வைத்து நோக்கினவளவன்றிக்கே, "இவை ஈடுபடுமோ" என்று நிற்பதிருப்பது கிடப்பது நடப்பதாய் திருநீர்மலையி லப்படி கிடந்தான் தன் பெருமை யறியாதே யென்கிறுரென்று ஸங்கதி. (க) "நின்றுனிருந்தான் கிடந்தான் நடந்தாற்கிடம் மாமலையாவது நீர்மலையே" என்னக்கடவதிறே.

புருஷோத்தமனுன தான் ஸ்த்ரீப்ராயரான இவர்களோடே ஒரு நீராகக் கலக்கவேணு மென்னு மிதுக்குக் குருகுலவாஸம் பண்ணவேணுமென்று திருநீர்மலையிலே வந்தானென்று தோன்ற, அங்குள்ள திர்யக்குக்களை விசேஷிக்கிருரென்று உட்கொண்டு தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிருர் (அத்தேச மித்யாதி). அங்குப் பலபடியிருந்ததும் போராதே இங்கும் வந்தானே என்று கருத்து.

கிடங்கு - வெற்றிலைக்கொடிக்கால். ... ... (அ)

(க) உ-ச-க.

மூ.—பெருகு காத லடியேனுள்ள
முருகப் புகுந்த வொருவரூர்போல்
அருகு கைதை மலரக் கெண்டை
குருகென் றஞ்சும் கூடலூரே. (கூ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பெருகு	வளராநின்ற [ன	அருகு	ஸமீபத்திலே
காதல்	ஆசையை யுடையனு	கைதை	தாழையானது
அடியேன்	அடியேனுடைய	மலர	புஷ்பியாநிற்க(அதை க்கண்டு)
உள்ளம்	மநஸ்ஸானது		
உருக	கரையும்படியாக	கெண்டை	கெண்டை யென்னும் மத்ஸ்யமானது
புகுந்து	ப்ரவேசித்த		
ஒருவர்	அத்விதீயனுனவர் வேஸ்வரன் வர்த்திக்கிற	குருகு என்று	நாரைப்பக்ஷியென்று எண்ணி
		அஞ்சும்	பயப்படாநின்ற
ஊர்	திவ்யதேசமானது,	கூடலூர்.	(கூ)

வ்யா.— ஒன்பதாம்பாட்டு. (பெருகுகாதல்) நாட்செல்ல நாட்செல்ல ஆற்றுப்பெருக்குப்போலே பெருகாநின்றுள்ள காதலையுடைய அடியேனுடைய ஹ்ருதயமானது உருகும்படியாகப் புகுந்த அத்விதீயனுனவன் வர்த்திக்கிற தேசம்போலே யிருந்தது.

அருகே தாழையானது மலர, கெண்டைகளானவை அத்தைக் கண்டு குருகென்றஞ்சாநிற்கு மாய்த்து. இரண்டும் நித்யமாயிருக்கச் செய்தே, பயமும் நித்யமாய்ச் செல்லாநிற்குமாய்த்து. ... (கூ)

அரு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (பெருகித்யாதி) தம்பெருமை பாராதே "அடியேனுள்ளம் புகுந்த வொருவர்" என்றநுஸந்தித்திருந்தார்-மூன்றும் பாட்டில்; அது உயிர்ப்பாட்டாகையாலே அதுவே திருவுள்ளத்திற்கிடந்து, மீளவும் அதிலுண்டான ஈடுபாடுதோன்ற அநுஸந்திக்கிறுரென்று ஸங்கதி.

"அஞ்சாநிற்கும்" என்கிறதென், ஒருகால் கண்டஞ்சினல் "இது குருகன்று" என்று அஞ்சாதிருக்கவும் கூடுமே யென்னில் (இரண்டு மித்யாதி). குருகுக்கும் கைதைக்குமுள்ள ஸாதர்ம்யாதிசயத்தாலே பயம் மாருதென்று கருத்து.... ... ... (கூ)

மூ.—காவிப்பெரு நீர் வண்ணன் கண்ணன்
மேவித் திகழும் கூடலூர்மேல்

கோவைத்தமிழால் கலியன்சொன்ன
பாவைப்பாடப் பாவம்போமே. (கo)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளேசரணம்.

—oo—

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
காவி	கருநெய்தல்போலவும்	கூடலூர்மேல்	கூடலூரென்னும்திவ்யதேச விஷயமாக
பெரு	ஸம்ருத்தமான	கோவை	லக்ஷணக்ரமத்தை யுடைத்தான
நீர்	ஜலத்தையுடையஸமுத்ரம்போலவும்	தமிழால்	தமிழ்பாஷையிலுலே
வண்ணன்	வர்ணத்தை யுடையனை	கலியன்	ஆழ்வார்
		சொன்ன	அருளிச்செய்த
கண்ணன்	க்ருஷ்ணனானவன்	பாவை	பாசுரங்களை
மேவி	பொருந்தி	பாட	பாடவே
திகழும்	உஜ்ஜ்வலனாய் நித்யவாஸம்பண்ணுகிற	பாவம்	பாபங்களானவை
		போம்	நசித்துவிடும். (கo)

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (காவியித்யாதி) காவிபோலேயும் பெருங்கடல்போலேயு மிருந்துள்ள வடிவையுடைய க்ருஷ்ணன் திருவுள்ளத்தோடே பொருந்தி உஜ்ஜ்வலனாய் வர்த்திக்கிற திருக்கூடலூர்மேல். (கோவைத்தமிழால்) அடைவே, ஆழ்வா ரருளிச்செய்த. (பாவைப்பாடப் பாவம்போமே) "பால்குடிக்க நோவு போம்" என்பாரைப்போலே. ... ... (கo)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

—oo—

அரு.—பத்தாம்பாட்டு. (காவியித்யாதி) காவிபோலே - கருநெய்தல் போலே, "கோவை - "கோக்கையாய், லக்ஷணக்ரமத்திலென்று யருளிச்செய்கிறார் (அடைவே) என்று. "பாட" என்றபதத்தாலே ஸூசிதமான ரஸ்யதையை யுட்கொண்டருளிச்செய்கிறார் (பாவித்யாதி). ... (கo)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

—oo—

அஞ்சாம்பத்தில் இரண்டாம்திருமொழி முடிந்தது.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

அஞ்சாம்பத்து மூன்றாந் திருமொழி

வென்றிமா மழு ப்ரவேசம்.

வ்யா. — "அடியேனுள்ள முருகப்புகுந்த வொருவரூர்போல்" என்று தம்முடைய ஹ்ருதயத்திலே புகுந்திருந்த உபகாரத்தை அநுஸந்தித்து ஹ்ருஷ்டரானார் - கீழ்த்திருமொழியிலே; அவ்விருப்புத் தான் பேறாய்த்தோற்றுவது - திருவடிகளிலே ஸ்வரூபாநுரூபமான கைங்கர்யத்தைப்பண்ணி வர்த்திக்கப் பெறிலிறே; அது பெருமையாலே, க்லேசத்துக்குடலாய்த் தோற்றிற்று; - முதலிலே செய்யாதொழிந்திருந்ததல்ல, குறைவறச்செய்த தல்ல; ஒருவாசி செய்தருளப் பார்த்தால் அது முடியச்செய்து தலைக்கட்ட வேண்டாவோ, ஆனபின்பு, த்வத்ப்ராப்தி ப்ரதிபந்தகத்தைப்போக்கி தேவர் திருவடிகளிலுண்டான கைங்கர்யத்தை நான் பெறவேணும்படி என் பக்கலிலே க்ருபைபண்ணி யருளவேணு மென்கிறார். ... ... (*)

அரு.—வென்றிமாமழுவின் ப்ரவேசம்.—(அது பெருமையாலே) திருக்கூடலூரில் அது பெருமையாலே யென்கை. க்லேசத்துக்கு உடலாவானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (முதலிலே யித்யாதி). (வாசி)நாட்டாரில் வாசி. (வேண்டாவோ) என்ற வநந்தரம், "என்றெண்ணிக் கூடலூரில் பெறவிட்டால் திருவெள்ளறையில் பெறலாம்" என்று கூட்டுவது. (*)

மூ.—

வென்றி மாமழுவேந்தி முன் மண்மிசைமன்னரை மூவெழுகால் [யே
கொன்ற தேவ நின் குரைகழல் தொழுவதோர்வகையெனக் கருள்புரி
மன்றில்மாம்பொழில்நுழைதந்து மல்லிகைமௌவலின்போதலர்த்தித்
தென்றல்மாமணம் கமழ்தரவரு திருவெள்ளறை நின்றானே. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தென்றல்	தென்றல்காற்றானது	நுழைதந்து	ப்ரவேசித்தும்
மன்றில்	இடை வெளிகளிலே யுள்ள [லே	மல்லிகை	மல்லிகையி னுடையவும்
மாம்பொழில்	மாந் தோட்டங்களி	மௌவலின்	முல்லைகளுடையவும்

போது	புஷ்பங்களை	மழு	பரசுவென்னும் ஆயுத
அலர்த்தி	விகஸிப்பித்தும்	ஏந்தி	தரித்து [த்தை
மா	அதிசயித்திருக்கிற	மண்மிசை	பூலோகத்திலுள்ள
மணம்	பரிமளத்தை	மன்னரை	ராஜாக்களை [றை
கமழ்தர	லோகத்தில் பரிமளிப்பிக்கைக்காக	மூவெழுகால்	இருபத்தோரு தலைமு
		கொன்ற	கொன்ற
வரு	வந்துலாவாநின்ற	தேவ	தேவனே!
திருவெள்ளறை	திருவெள்ளறை என்னும் திவ்யதேசத்திலே	நின்	உன்னுடைய
		குரை	சப்தியாநின்ற
		கழல்	திருவடிகளை [க
நின்றானே	எழுந்தருளியிருக்கும் ஸ்வாமியே!	தொழுவது	ஆச்ரயிக்கும்படியா
முன்	பூர்வகாலத்திலே,	ஓர்வகை	ஒரு ப்ரகாரத்தை
வென்றி	ஜயப்ரதமாய்	எனக்கு	எனக்கு
மா	பெரிதான	அருள்புரி	க்ருபைபண்ணாய். (க)

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (வென்றியித்யாதி) பூமிக்கு ராஜாக்களால் வந்த நலிவைப்போக்கி ரக்ஷித்த அருமை வேணுமோ என்னுடைய ப்ரதிபந்தகத்தைப் போக்கி என்னை அடிமைகொள்ளுகைக் கென்கிறார். (முன்) நீதான் விரோதியைப்போக்கப் புக்கது இன்றே. (வென்றியித்யாதி) ஆரேனும் கையிலே கொடுக்கிலும் வெற்றியைப் பண்ணிக் கொடுக்கக்கடவதாய், எதிரிக ளளவல்லாதபடியான பெருமையை யுடைத்தாயிருக்கிற மழுவை, அழகுக்குத் தரிப்பாரைப்போலே தரித்து, முன்பொருநாள், பூமியில் ராஜாக்களை இருபத்தொருபடிகால் வாரியறுத்துப் பொகட்டு, ப்ரதிபந்தகத்தைப் போக்கின விது பிறர்க்கு உபகரித்தா யாகையன்றிக்கே உன்பேறென்னு மிடம் வடிவில் புகரிலே தோற்றும்படி யிருக்கிறவனே! (க) "విజ్వరః ప్రముమోదహ - விஜ்வரஃ ப்ரமுமோதஹ" என்கிறபடியே. அப்போது அதுசெய்தமை யுண்டு, உமக்குச் செய்யவேண்டுவதென்னென்ன; (நின்னித்யாதி) உன்னுடைய, ஆபரணங்களாலே அலங்க்ருதமாய் அவற்றால் வந்த த்வநியை யுடைத்தான திருவடிகளிலே, நான் என்னுடைய ஸ்வரூபாநுரூபமான வ்ருத்தி விசேஷத்தைப் பண்ணுவதொரு ப்ரகாரம் எனைபக்கலிலே க்ருபைபண்ணி யருளவேணும்.

(க) ரா-பால-க-அ௬.

(மன்றிலித்யாதி) அவ்வூரில் பதார்த்தங்க ளடங்கலும் பரார்த்த மாயாய்த்திருப்பது. தனக்காயிருக்குமதன்றி பிறர்க்காயிருக்கையே தனக்குப் பேறாயிருக்கை. மன்றுகளிலே செறியப்பூத்துப் பழுங்களையுடைத்தான மாமரங்களிலேபோய்ப்புக்கு அதிலுண்டான பரிமளத்தை வாஸித மாக்கிக்கொண்டு, மல்லிகை மௌவல் என்கிற இவற்றின் புஷ்பங்களை அலர்த்தி அவற்றிலுண்டான பரிமளத்தைத் தன்னுடம்பிலே ஏறிட்டுக்கொண்டு, தென்றலானது மிக்க பரிமளத்தையுடைத்தாய்க்கொண்டு வந்துலாவுகிற திருவெள்ளறை நின்றானே! அவ்வூரிலுள்ளார்க்கு அபிமதவிஷயத்துக்கு நின்றநிலையில்நின்றும் போகவேண்டாதபடி யன்றோ இருக்கிறது. சைத்ய ஸௌரப்ய ஸௌகந்த்ய மார்த்தவங்களை யுடைத்தாயிறே காற்றிருப்பது.

(௧) [పద్మకేసరసంసృష్టః- பத்மகே ஸரஸம்ஸ்ருஷ்டஃ] தூராவான அம்சத்தைக் கழித்து பூத்தன்னிலும் ஸம்ஸர்க்கத்துக்கு மேற்பட ஆழவிழியுமதன்றிக்கே யிருக்கை. [వృక్షాంతర వినిస్సృతః - வ்ருக்ஷாந்தர விநிஸ்ஸ்ருதஃ] வெய்யிற்படப் பொறுத செல்வாலே சோலைக்குள்ளிட்டாய்த்து †வழிபோந்தது. (௨) [குன்றாடுபொழில் நுழைந்து] சந்தநகிரியிலே போய்ப்புக்கு. [கொடியிடையார் முலையணவி] கறுவினவிடத்திலே முகங்காட்டி. [மன்றாடு தென்றலுலா] அதுகைபுகுந்த கர்வத்தாலே வெளிநிலத்திலே புறப்பட்டு உலாவாநின்றதாய்த்து. சேதநஸமாதியாலே சொல்லுகிறாராய்த்து. ... (௧)

அரு.—முதற்பாட்டு. (வென்றியித்யாதி) "மாமழுவேந்தி" என்றும் "மூவெழுகால்" என்றும் விசேஷித்து விரோதி நிரஸநத்தை இப்போதருளிச்செய்ததுக்குத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (பூமிக்கித்யாதி). மன்னரைக்கொன்றது முன்னாயிருக்க, "முன்" என்று விசேஷித்ததுக்குக்கருத்தருளிச்செய்கிறார் (நீதானித்யாதி). வாக்யார்த்த மருளிச்செய்கிறார் (ஆரேனுமித்யாதி). "தேவ" என்றத்தாலே - காந்திமத்தை தோற்ற வருளிச்செய்கிறார் (பிறர்க்கித்யாதி). மேலுக்கவதாரிகை (அப்போதித்யாதி).

(பதார்த்தங்களடங்கலும்) என்றது - பொழிலில் மரங்களோடு, கொடிகளோடு, அவற்றைத் தழுவிவரும் தென்றலோடு வாசியற எல்லாப்பதார்த்தங்களுமென்கை. மௌவல்-முல்லை. கமழ்தருளென்னலாயிருக்க, "வரு" என்றதுக்குத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (அவ்வூரிலுள்ளார்க் கித்யாதி).

(௧) ரா-கிஷ்கி-௧-௭௧. (௨) பெரி-திரு-௩-௮-௯.
† (பா) இழிந்துபோந்தது.

காற்று எவ்வாகாரத்தால் அபிமதமென்ன வருளிச்செய்கிறுர் (சைத்யேத்யாதி).

இது அபிமதமென்று கொண்டாடிறுண்டோ வென்ன அருளிச்செய்கிறுர் (பத்மேத்யாதி). "பத்ம - ஸம்ஸ்ருஷ்டஃ" என்றதே * கேஸரபதப்ரயோகத்தாலும், அதிலும் "ஸம்ஸ்ப்ருஷ்டஃ" என்றதே *ஸம்ஸர்க்கமாத்ரம் சொன்னத்தாலும் - பாஹ்யதள ஸம்பந்தமின்றிக்கே கேஸரங்களிலும் உள்ளில் தாள்படியும்படி, ஸம்பந்தியாதே வந்ததென்று விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறுர் (துராலித்யாதி). துரால் - ருஜீஷம். அஸாரமென்றபடி. (செல்வாலே) செல்வத்தாலே. "எனக் கருள்புரியே" என்று கைங்கர்யத்தை ப்ரார்த்திக்கிற இவ்வாழ்வாருக்கு ஒரு நாயிகாதசையின்றிக்கேயிருக்க, காமுகர்க்கு அபிமதமான தென்றலின்படிகளைச் சொல்லுவானென்னென்ன; பெரியாழ்வார் திருப்பதிக்கு அதிசயமாக வர்ணித்தாப்போலே இவரு மருளிச்செய்தாரென்று விவக்ஷித்தருளிச் செய்கிறுர் (குன்றூடித்யாதி). (கறுவினவிடத்திலே) என்றதுக்கு-காற்று முலையில்புக, அத்தாலே முலைகளுக்கு நாயிகாந்தராவயவவிசேஷ ஸம்ஸ்லேஷ மிதுக்குண்டாய்த்தென்று கறுவுதல் வருமென்னும் விவக்ஷையாலே அருளிச்செய்தாரென்று கருத்து.‡ காற்றை, ஒரு மலையைக்கிட்ட, வேறொருமலைக்குக் கறுவுதல் வர, அது தீரப்பெற்றவாறே உலாவிற்றென்று சொல்லுகை சேருமோவென்ன வருளிச்செய்கிறுர் (சேதநேத்யாதி). ... ... (௧)

மூ.—வசையில்நான்மறைகெடுத்தவம்மலரயற்கருளிமுன்பரிமுகமாய்
இசைகொள்வேதநூலென்றிவைபயந்தவனேயெனக்கருள்புரியே
உயர்கொள்மாதவிப்போ தொடுலாவிய மாருதம் வீதியின்வாய்த்
திசையெல்லாம்கமழும்பொழில்சூழ்திருவெள்ளறைநின்றுனே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
உயர்கொள்	ஆகாசத்தில் ஓங்கி வளராநின்ற [லே	சூழ்	சூழப்பட்ட
		திருவெள்ளறை நின்றுனே!	
மாதவி	குருக்கத்தி மரங்களி	வசை இல்	குற்றமற்றதான
போதொடு	அவை பூக்கும் காலங்களிலே(அணைந்து)	நால் மறை	நாலு வேதங்களையும்
		கெடுத்த	போக்கடித்துக் கொண்டவனுய்
வீதியின்வாய்	வீதிகள்தோறும்		
உலாவிய	ஸஞ்சரியாநின்ற	அம்மலர்	அந்தத் திருநாபீகமலத்திலே இருக்கிற
மாருதம்	காற்றுனது		
திசையெல்லாம்	திக்குக்களெங்கும்	அயற்கு	ப்ரஹ்மாவின் விஷயத்தில்
கமழும்	பரிமளியாநிற்பதாய்	அருளி	க்ருபைபண்ணி
பொழில்	சோலைகளாலே	முன்	பூர்வகாலத்திலே

‡ இதுஸந்திக்த்தம்.

பரிமுகமாய் ஹயக்ரீவனாய்க் கொண்டு	௭த்தான
இசைகொள் நல்ல த்வநியை யுடை வேதம்	வேதங்களென்ன
நூல்	சாஸ்த்ரங்களென்ன
என்று இவை என்கிற இவற்றை	
பயந்தவனே உண்டாக்கிக் கொடுத்தவனே!	
எனக்கு	என்விஷயத்தில்
அருள்புரி	க்ருபைபண்ணி யருளாய். (௨)

வ்யா.— இரண்டாம்பாட்டு. (வசையித்யாதி) விப்ரலம்பாதி தோஷ ஸம்பாவனையில்லாத நாலுவேதத்தைக்கொடுத்து, (க) "ধাতা যথা পূর্বমকল্পয়ৎ - தாதா யதாபூர்வ மகல்பயத்" என்று - "முன்பு போலே இவற்றையுண்டாக்கு" என்றுவிட, அவனும், வேதத்தை அஸுரர்கள் கையிலே பறிகொடுத்து (௨) "வேதா மே பரமஞ் சக்ஷு: வேதா மே பரமந்தநம் - வேதா மே பரமஞ் சக்ஷு: வேதா மே பரமந்தநம்" என்று கண்ணும் கண்ணநீருமாய் நின்றுகூப்பிட; அவன்பக்கலிலே க்ருபையைப்பண்ணி. (அம்மலரயற்கருளி) அவன் தன்னதிகாரத்தில் குலையாதே நின்றுய்த்து அபேக்ஷித்தது. (முன்பரிமுகமாய்) "ஓராசார்யானுவர்த்தநம் பண்ணிக்கேட்கவென்றால் இவனிருய்க்கும்" என்று தன்னைத் தாழவிட்டு ஹயக்ரீவனாய் நின்றுய்த்து உபதேசித்தது. ஸாரதியாய் நின்று உபதேசித்தாப்போலே யாய்த்து. (இசைகொள்) நல்லநாதத்தை யுடைத்தாயிருந்துள்ள வேதம், இதிஹாஸாதிகள், இவற்றையுண்டாக்கினவனே! என்பக்கலிலே க்ருபையைப்பண்ணி யருளவேணும். நூலென்று - சாஸ்த்ரங்களைச் சொல்லவுமாம். அன்றிக்கே, அல்லாத இதிஹாஸபுராணங்களைச் சொல்லிற்றனபோது, (௩) "தத்ஸர்வம் வைஹரேஸ்தநு: - தத்ஸர்வம் வைஹரேஸ்தநு:" என்கையாலே - அவர்களை சரீரமாகக்கொண்டு நின்று தான் சொல்லுகையாலே அவன் சொன்னனென்னத்தட்டில்லை.

(உயர்கொள்மாதவி) ஆகாசாவகாசமிடமடையும்படி வளர்ந்த குருக்கத்தியிலே, காலங்களிலே. (வீதியின்வாய்) வீதியிலே. (உலாவியமாருதம்) ஸஞ்சரியாநின்றுள்ள காற்றானது திக்குக்கள்தோறும் கமழாநிற்பதாய், பொழிலாலே சூழப்பட்டிருப்பதாய். (௨)

அரு —இரண்டாம்பாட்டு. (வசையித்யாதி) ஸ்ரீபரசுராமனாய் விரோதிகளைக் கிழங்கெடுத்தவனவன்றிக்கே, அதிகாரிபுருஷனை அயனுக்குக் கண்கொடுத்தாப்போலே வேதப்ரதாநம் பண்ணினவனல்லேயோ, தத்ப்ர

(க) தை-நாரா-க-௩அ. (௨.) (௩) வி-பு-க-௨௨-௩அ.

திபாத்யமான கைங்கர்யத்தை ஆசைப்பட்ட எனக்கு மத்தைத் தந்தருள வேணுமென்கிறாரென்று ஸங்கதி.

"அயற்கு" என்னாதே, "அம்மலர்" என்று விசேஷிக்கையாலே - தாய்கையில் குழந்தை என்றாப்போலே, திருநாபி கமலத்தில் பிறந்தபோதையில் செவ்வியழியாத சைசவம் தோற்றுகையாலே, அவன் கெடுக்கும்போது முன்பவன் கையில் கொடுத்தாருண்டாக வேணுமென்று விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் (விப்ரலம்பேத்யாதி). "அயன்" என்றத்தாலே - லோக ஸஜாதீய ஜந்மராஹித்யம் விவக்ஷிதமாய், அப்படி யருளிச்செய்ததுக்குக் கருத்தருளிச்செய்கிறார் (அவனித்யாதி). வேதம் போனவுடனே கொடுத்தவனைத் தேடித்தரச்சொல்லி ப்ரார்த்தித்தான் சிசுவைப்போலே என்று கருத்து. (சாஸ்த்ரங்களை) பகவச்சாஸ்த்ரங்களை. (அவர்களை) வ்யாஸாதிகளை.

'வீதியின்வாய்" என்னவேணுமோ, "திசையெல்லாம்" என்றால் போராதோ வென்ன; அதுக்காக, உயர்கொள் மாதவிப்போதொடு - வீதியின்வாய்-உலாவின மாருதம், அவ்வளவில் நில்லாதே, திக்குக்களெல்லாம் வ்யாபித்ததென்றருளிச்செய்கிறார் (ஆகாசேத்யாதி). ... (௨)

மூ.—வெய்யனாயுலகேழுடன் நலிந்தவனுடலக மிருபிளவாக்
கையில் நீளுகிர்ப்படையது வாய்த்தவனே யெனக்கருள்புரியே
மையினார் தருவராலினம்பாய வண்டடத்திடைக்கமலங்கள்
தெய்வநாறுமொண்பொய்கைகள் சூழ் திருவெள்ளறை நின்றானே.

பதம்:	உரை.	பதம்.	உரை
மை ஆர்தரு	கறுப்புமிக்கிருந்துள்ள	உலகுஏழ்	ஸப்தலோகங்களையும்
வரால்	மத்ஸ்யங்களுடைய	உடன்	ஏககாலத்தில்
இனம்	திரளானது	நலிந்தவன்	உபத்ரவித்த ஹிரண்யனுடைய
வண்	ஸௌந்தரமான		
தடத்து இடை	தடாகங்களிலே	உடல்	சரீரத்திலே யுள்ள
பாய	துள்ளிவிழாநிற்க,	அகம்	உள்ப்ரதேசமும்
கமலங்கள்	(அங்குள்ள) தாமரைப்பூக்கள் (அலர்ந்து)	இருபிளவா	இரண்டு கூறாம்படி
		கையில்	திருக்கைகளிலே
தெய்வம்	ச்லாக்யமாக	நீள்	நீண்டிருக்கிற
நாறும்	பரிமளியாநின்ற	உகிர்	நகங்களையே
ஒண்	ஸௌந்தரமான	அது	அப்படிப்பட்ட
பொய்கைகள்	தடாகங்களாலே	படை	ஆயுதமாக
சூழ் திருவெள்ளறை நின்றானே!		வாய்த்தவனே	பெற்றவனே!
வெய்யனாய்	அதிக்ரூரனாய்க்கொண்டு	எனக்கருள்புரி.	

(௩)

வ்யா.—மூன்றும்பாட்டு. (வெய்யனுயித்யாதி) மிக்க க்ரௌர்ய த்தையுடையனாய் ஸகலலோகங்களையு மொருகாலே நலிந்த ஹிரண்ய னுடைய சரீரமானது இரண்டு கூறும்படியாக, திருவாழியைக்கொண்டு கார்யம் செய்யப்பெறுதபடி அவன் வரம் பெற்றிருக்கையாலே திரு வுகிரே ஆயுதமாகக்கொண்டு வ்யாபரித்தவனே! (எனக்கருள்புரியே) என்னுடைய விரோதியைப்போக்கி என்பக்கலிலே க்ருபையைப் பண்ணி யருளவேணும்.

(மையித்யாதி) கறுப்பு மிக்கிருந்துள்ள வராலினமுண்டு, இவற் றினுடைய திரளானவை பூக்களைக் கிழித்துக்கொண்டு அழகிய தடா கங்களிலேபாய, அக்கமலங்கள் மணம் நாறுகின்றுள்ள பொய்கைகள் சூழ்ந்த திருவெள்ளறை நின்றானே. ... ... (ங)

அரு.—மூன்றும்பாட்டு. (வெய்யனுயித்யாதி) ப்ரஹ்மாவுக் கபேக்ஷித மான வேதப்ரதானம் பண்ணுகைக்கு பரிமுகமா யிரண்டு வடிவுகொண்ட வளவன்றிக்கே, ஒரு சிறுக்கனுக்காக விரோதி கழிக்கவேண்டி அரிமுகமா யிரண்டுவடிவு கொண்டு நகாக்ரத்தாலே விரோதியைக் கழித்தவனல்லே யோ வென்கிறாரென்று ஸங்கதி.

உடலில், அகம் - அந்தஃப்ரதேசமுங்கூட, இருபிளவாக, கையில் நீண்ட உகிராகிற அப்படிப்பட்ட படை, வாய்த்தவனே- பல(ஃல)வத்தாம் படி பெற்றவனே என்று சப்தார்த்தம் திருவுள்ளம்பற்றி தாத்பர்ய மருளி ச்செய்கிறார் (மிக்கவித்யாதி).

"இன்" - சாரியைச்சொல்லாய், "மையார்தரு" என்றதுக்கர்த்தம் (கறுப்பித்யாதி). வரால் - மத்ஸ்யம். "தெய்வம்" என்றது - திவ்யமென் றாய், ப்லாக்யமான நாறுகையைச் சொல்லுமென்கிறார் (மணம் நாறுகின் றுள்ள) என்று. ... ... (ங)

மூ.—வாம்பரியுகமன்னர்தமுயிர் செகவைவர்கட் கரசளித்த
காம்பினார் திருவேங்கடப் பொருப்ப நின் காதலையருளெனக்கு
மாம்பொழில்தளிர் கோதியமடக்குயில்வாயது துவர்ப்பெய்த
தீம்பலங்கனி தேனதுநுகர் திருவெள்ளறை நின்றானே. (ச)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை
மாம்பொழில்	மாந்தோட்டங்களி லே	மடம்	பவ்யதையை யுடைத் தான
தளிர்	அவற்றின் தளிர்களை	குயில்	குயில்களானவை
கோதிய	கொந்தாநின்றுள்ள	வாயது	தம்து வாய்களிலே

துவர்ப்பு	துவர்ப்பென்னும் ரஸத்தை	செக	அழியும்படியாகவும் செய்து
எய்த	அடைய (அந்த ரஸத்தை மாற்றுகைக்காக)	ஐவர்கட்கு	பஞ்சபாண்டவர்களுக்கு
தீ	மதுரமான	அரசு	ராஜ்யத்தை [ளும்,
பலங்கனி	பலாப்பழத்திலுள்ள	அளித்த	க்ருபை பண்ணினவ
தேனது	மதுவை	காம்பு ஆர்	மூங்கில்கள் நிறைந்த
நுகர்	பாநம் பண்ணுகின்ற	திருவேங்கடப் பொருப்ப	திருவேங்கட மென்னும் திருமலையிலெழுந்தருளியிருக்குமவனே!
திருவெள்ளறை நின்றானே! [ன்ற			
வரம்	மேல்விழுந்து வராநி	நின்காதலை	உன்விஷயமான பரம பக்தியை
பரி	குதிரைகள்		
உக	நசிக்கும்படியாகவும்		
மன்னர்தம்	ராஜாக்களுடைய	எனக்கு	எனக்கு
உயிர்	ப்ராணன்களானவை	அருள்	க்ருபைபண்ணியருள வேணும். (௪)

வியா.— நாலாம்பாட்டு. (வாம்பரி) தாவிவாராநின்றுள்ள குதிரைகள் உக்கிப்போம்படியாக, அவற்றை மேற்கொண்டு தோற்றின ராஜாக்கள் முடியும்படி, பாண்டவர்களுக்கு முடியைக்கொடுத்த. பரிகரத்தையுடையவர்கள் தங்களையழியச்செய்து, பாண்டவர்கள் பக்கலிலே ஓரத்தைப்பண்ணின. (காம்பினார்) மூங்கில்மிக்கிருந்துள்ள திருவேங்கடமாகிற மலையையுடையவனே! (நின்காதலையருளெனக்கு) தேவர் திருவடிகளிலுண்டான கைங்கர்யத்துக்கு பூர்வக்ஷணவர்த்தியான பரமபக்தியை எனக்குப் பண்ணியருளவேணும்.

(மாம்பொழில்) மாம்பொழிலிலேபோய்ப்புக்கு அதிலுண்டான தளிரைச் செருக்காலே தன்வாயாலே கோதின, மடக்குயிலானது - பெண்குயிலானது. (வாயது துவர்ப்பெய்த) "அத்தை ரஸாந்தரத்தையிட்டு மாற்றவேணும்" என்று, இனிய பலாப்பழத்திலே சென்று அதிலுண்டான தேனை புஜியாநின்றுள்ள. ... ... (௬)

அரு.—நாலாம்பாட்டு. (வாமித்யாதி) பக்தாக்ரேஸரரான ஸ்ரீப்ரஹ்லாதாழ்வானுக்காக நரஸிம்ஹமாயுதவின வளவன்றியே, ராஜ்யார்த்திகளா யிருப்பாரிடத்திலும் பக்ஷபதித்து *ஆதியஞ்சோதி யுருவுகொண்டே தூத்யஸாரத்யாதிகளைப் பண்ணியருளி, அவ்வளவன்றிக்கே, த்ருஷ்டார்த்திகளுக்கு இஷ்டங்களைக் கொடுக்கவேணுமென்று ஸ்ரீவேங்கடாசலத்தில்

நின்று உதவினவனல்லையோ, ஸ்வரூபாநுரூபமான கைங்கர்யோபயோகியானப்ரீதியைத் தந்தருளவேணுமென்கிறுரென்று ஸங்கதி.

(அழியச்செய்து) என்ற வநந்தரம், அதில்லாத என்று கூட்டுவது.(௪)

மூ.—மானவேலொண்கண் மடவரல்மண்மகளழுங்க முந்நீர்ப்பரப்பில்
ஏனமாகியன்றிருநில மிடந்தவனே யெனக்கருள்புரியே
கானமாமுல்லைகழைக்கரும்பேறி வெண்முறுவல்செய்தலர்கின்ற
தேனின்வாய்மலர் முருகுகுக்கும் திருவெள்ளறை நின்றுனே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கானம்	காட்டிலேயுள்ள	கண்	கண்களை யுடையளாய்
மா	பெரிய [து		
முல்லை	முல்லைக் கொடியான	மடவரல்	க்ஷமைமுதலிய ஆத்மகுணங்களை யுடையளான
கரும்பு	கரும்பினுடைய		
கழை	நுனியளவும்		
ஏறி	சென்று படர்ந்து	மண்மகள்	பூமிப்பிராட்டி
வெண்	வெண்மையான	அழுங்க	ப்ரளயார்ணவத்தில் மூழ்கிக்கிடக்க [லே
முறுவல்	புன்சிரிப்பை		
செய்து	செய்வதுபோல்	அன்று	அந்த ப்ரளய காலத்தி
அலர்கின்ற	விகஸியாநின்ற	முந்நீர்	அந்த ப்ரளயார்ணவத்தினுடைய
மலர்	(முல்லைப்) பூவானது		
தேனின்	வண்டுகளுடைய	பரப்பில்	மஹாஜலத்திலே
வாய்	வாயிலே	ஏனமாகி	மஹா வராஹமாய்க் கொண்டு (இழிந்து)
முருகு	தேனை		
உகுக்கும்	பெருக்காநின்ற	இருநிலம்	விசாலமான பூமியை
திருவெள்ளறை நின்றானே!		இடந்தவனே	அண்டபித்தியில் நின்றும் குத்தி எடுத்தவனே!
மானம்	பரப்பை யுடைத்தான		
வேல்	வேலாயுதம் போன்றதாய்		
		எனக்கு	அர்த்தியான எனக்கு
ஒள்	ஸௌந்தரமான	அருள்புரி	க்ருபைபண்ணாய் (ரு)

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (மானவேலித்யாதி) இலைகன்றவேல்போலேயாய் தர்சநீயமாயிருக்கிற திருக்கண்களையுடையளாய், க்ஷமை தொடக்கமான ஆத்மகுணங்களால் மிக்கிருக்கிற ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டி, தன் விபூதிமுகத்தாலே புக்கழுந்த. (முந்நீர்ப்பரப்பில்) ப்ரளயத்திலே யக ப்பட நீருக்கும் சேற்றுக்குமிருயாத வராஹவேஷத்தைப் பரிக்ரஹித்து, அண்டபித்தியிலே யொட்டினபூமியை இடந்தெடுத்துக்கொண்

டேறினவனே! (எனக்கருள்புரியே) அர்த்திக்கவும் மாட்டாதபூமியை ரக்ஷித்த உனக்கு, அர்த்தித்த என்னுடைய ரக்ஷணம் பண்ணுகை பெரியபணியோ?

(கானமாமுல்லை) நெய்தல், மருதம், குறிஞ்சி, பாலை, முல்லை என்கிற நிலங்களெல்லாம் தன்னிலே கலந்தாய்த்திருப்பது. ஊரையணைந்த வயலருகுண்டான காட்டில் பெரியமுல்லையானது, கரும்பின் நுனியளவும் மூடப்படர்ந்து, ஏறின ஓக்கத்தாலுண்டான ஹர்ஷத்தாலே ஸ்மிதம்பண்ணினாப்போலே அலருகிற மலரானது, தன்னிலே மதுபானார்த்தமாகப்படிந்த வண்டினுடைய வாயிலே தேனை ஒழுக்காநின்றுள்ள. ... ... (௫)

அரு.—அஞ்சாம்பாட்டு. (மானவேலித்யாதி) (க) "𑌦𑍍𑌰𑍌𑌪𑌦𑍍𑌯𑌾 𑌸𑌹𑌿𑌤𑌾𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇 𑌨𑌮𑌶𑍍𑌚𑌕𑍍𑌰𑍁𑌰𑍍𑌜𑌨𑌾𑌰𑍍𑌦𑌨𑌮𑍍 - த்ரௌபத்யா ஸஹிதாஸ்ஸர்வே நமஶ்சக்ருர்ஜநார்த்தநம்" என்று ப்ரார்த்தித்தவர்க்காகத் தான் இஷ்டத்தைக் கொடுத்த வளவன்றிக்கே, பூமி அர்த்தியாதே யிருக்க ஆபத்தையே செப்பேட்டாக்கி உதவினவனல்லையோ, எனக்கு மருளவேணுமென்கிறாரென்று ஸங்கதி.

காட்டிலிருக்கிற முல்லைக்கும் வயலிலிருக்கும் கரும்புக்கும் என்ன சேர்த்தியுண்டென்ன வருளிச்செய்கிறார் (நெய்தலித்யாதி). "முருகு" என்றதினர்த்தம் (தேனை) என்றது. உகுக்கை - கொடுக்கையாய், பலிதம் (ஒழுக்காநின்றுள்ள) என்றது. ... ... (௫)

மூ.—

பொங்குநீண்முடியமரர்கள் தொழுதெழவமுதினைக்கொடுத்தளிப்பான்
அங்கோராமையதாகியவாதி நின்னடிமையையருளெனக்கு
தங்குபேடையோடூடிய மதுகரம் தையலார் குழலணைவான்
திங்கள்தோய் சென்னிமாடம் சென்றணை திருவெள்ளறைநின்றானே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தங்கு	பூவிலே தங்கியிருக்கிற	குழல்	கேசபாசங்களை
பேடையோ	பெண் வண்டோடு	அணைவான்	கிட்டி (அங்கே மறை
டு	[த		ந்திருக்கைக்காக)
ஊடிய	ப்ரணயகலஹம்செய்	திங்கள்	சந்த்ரமண்டலத்திலே
மதுகரம்	வண்டானது,	தோய்	படிந்திருக்கிற
தையலார்	ஸ்த்ரீகளுடைய	சென்னி	சிகரங்களையுடைய

(க) பாரா.

மாடம்	க்ருஹங்களை
சென்று	கிட்டி
அணை	சேராநின்ற
திருவெள்ளறை நின்றானே!	[ய்
பொங்கு	அபி(பி)வ்ருத்த(த்)ரா
நீள்	சிரகாலஸ்த்தாயி யான [ரான
முடி	கிரீடங்களை யுடைய
அமரர்கள்	இந்த்ராதி தேவர்கள்
தொழுது	(தன்னை) ஆப்ரயிக் கைக்காக
எழ	உத்யோகிக்க,[ளுக்கு)
அங்கு	அக்காலத்திலே(அவர்க

அமுதினை	அம்ருதத்தை
கொடுத்து	கொடுத்து
அளிப்பான்	ரக்ஷிக்கைக்காக
ஓர்	அத்விதீயமாய் [ன
அது	அப்படி பலிஷ்டமா
ஆமையாகிய	கூர்மாவதாரத்தை ப்பரிக்ரஹித்த
ஆதி	காரணபூதனே!
நின்	உன்விஷயமான
அடிமையை	கைங்கர்யத்தை
எனக்கு	எனக்கு
அருள்	தந்தருளவேணும்.

வ்யா.—ஆறும்பாட்டு. (பொங்குநீண்முடியித்யாதி) விஸ்த்ருதராய், நிலைநின்ற முடியையுடையராயிருக்கிற தேவர்கள், திருவடிகளிலே விழுந்து உஜ்ஜீவிப்பதாக மநோரதிக்க; அவர்களுக்கு அஸுரர்களால் வந்த வினையைப்போக்கி ரக்ஷிக்கைக்காக, மந்தரத்தைத் தரிக்கவல்ல ஆமையின்வேஷத்தைப் பரிக்ரஹித்து அவர்களைரக்ஷித்து, அவர்களுக்கு ஸத்தாஹேதுவானவனே!(நின்னடிமையையருளெனக்கு)எனக்கு, தேவர்திருவடிகளிலுண்டான அடிமையைத் தந்து என்ஸத்தையைத் தந்தருளவேணும்.

(தங்கு) பூவிலே தங்கின பேடையோடே, அத்தை இத்தைச்சொல்லி ஊடினவண்டானது, "இதுக்குத் தெரியாததோரிடந்தேடி மறையவேணும்" என்று, அதுக்காக ஸ்த்ரீகளுடைய குழலிலே மறையக்கோலி, சந்த்ரபதத்தளவும் செல்ல ஓங்கின சிகரத்தையுடைத்தான மாடங்களிலே சென்றணையாநிற்குமாய்த்து. ... ... (௬)

அரு.—ஆறும்பாட்டு. (பொங்கித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில்-பூமிப்பிராட்டிக்கு விபூதியாகையாலே தான் பூதர (भूधर) ஞானென்றார்; ப்ரயோஜநாந்தர பரர்க்காக பூதர(भूधर)த்தைத் தரித்து அமுதளித்தானென்று, வராஹாவதாரத்துக்கு முன்னாகச் சொல்லப்பட்ட கூர்மாவதாரத்தை அருளிச்செய்கிறாரென்று ஸங்கதி.

அம்ருதரூப பலத்துக்குத் தொழுதெழுகை ஸாதநமாக வேண்டுகையாலே, தொழுகைக்கு, எழ - உத்யோகிக்க என்றாய், அருளிச்செய்கிறார் (மநோரதிக்க) என்று. (மந்தரத்தைத் தரிக்கவல்ல) என்றது-"அது" என்றதினர்த்தம். (என்ஸத்தையைத் தந்தருளவேணும்) என்றது-*ஆதிபதஸமபிவ்யாஹார லப்யார்த்தம்.

(அத்தை இத்தைச் சொல்லி) என்றது—"நானொரு பூவில்நின்று மொரு பூவில் போக வொருப்பட்டால் (க) "𑌅𑌗𑍍𑌰𑌤𑌸𑍍𑌤𑍇 𑌗𑌮𑌿𑌷𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿 - அக்ரதஸ்தே கமிஷ்யாமி" என்று புறப்படாதே யிருந்த உனக்கு, பூவில் கால்தங்கிற்றோ? என்னிலு முனக்குத் தேனினிதாய்த்தோ" என்றாப்போலே சொல்லுகை. ... ... (சு)

மூ.—ஆறினோடொருநான்குடை நெடுமுடியரக்கன்றன்சிரமெல்லாம்
வேறுவேறாக வில்லது வளைத்தவனே யெனக்கருள்புரியே
மாறில் சோதிய மரதகப்பாசடைத் தாமரைமலர் வார்ந்த
தேறல் மாந்திவண்டின்னிசைமுரல் திருவெள்ளறை நின்றானே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மாறுஇல்	ஒப்பில்லாத	ஆறினோடு	ஆறுதலைகளோடு
சோதிய	தேஜஸ்ஸை யுடையனவாய்	ஒருநான்குடை	ஒருநாலு தலைகளையுடையனாய்
மரதகம்	மரதக மணிபோன்ற	நெடு	தீர்க்கமான [னை
பாசு	பசுமை வர்ணத்தை யுடைத்தான	முடி	கிரீடங்களை யுடைய
அடை	இலைகளையுடைய	அரக்கன்தன்	ராவணேச்வரனுடைய
தாமரை	தாமரைகளினுடைய	சிரமெல்லாம்	எல்லாத்தலைகளையும்
மலர்	புஷ்பங்களில் நின்றும்	வேறுவேறாக	வெவ்வேறாக (அறுந்து விழும்படியாக)
வார்ந்த	பெருகாநின்ற		
தேறல்	தேனை	அது	அப்படிப்பட்ட
மாந்தி	பானம்பண்ணி	வில்	தநுஸ்ஸை
வண்டு	வண்டுகளானவை	வளைத்தவனே	வளைத்தசக்ரவர்த்தித் திருமகனே!
இன்	ச்ராவ்யமான		
இசை	கானங்களை	எனக்கு	என்விஷயத்தில்
முரல்	பாடாநின்றுள்ள	அருள்புரி	க்ருபைபண்ணாய்.(எ)

திருவெள்ளறை நின்றானே!

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (ஆறினோடித்யாதி) பத்துத்தலையையுடைய ராவணனுடைய தலைபத்தையும் சிந்நம் பிந்நமாய்ப் போம்படியாக வில்லை வளைத்தவனே! என் பக்கலிலே க்ருபையைப் பண்ணியருளவேணும்.

(மாறிலித்யாதி) ஒப்பில்லாத புகரையுடைய வாய் மரதகம்போலே யிருந்துள்ள பச்சையிலையையுடைத்தான தாமரைமலரில் நின்று மொழுகாநின்றுள்ள தேனைப்பருகி வண்டுகளானவை இனிய விசையைப் பாடாநின்றுள்ள.... ... ... (எ)

(க) ரா-அயோ-உஎ-ரு.

அவ.—ஏழாம்பாட்டு. (ஆதித்யாதி) தேவர்களுக்கு அமுதூட்டின படி சொன்னார் - கீழ்; அவர்களுக்குக் குடியிருப் பரிதாம்படி தலைபத்துப் படைத்தானாய் மிருந்த ராவணனை வென்று, அவர்களை ரக்ஷித்த குணத்தை யநுஸந்திக்கிறா ரென்று ஸங்கதி.

"வார்ந்த" என்றதினர்த்தம் (ஒழுகாநின்றுள்ள) என்றது. "மாந்தி" என்றதினர்த்தம் (பருகி) என்றது. ... ... (௭)

மூ.—முன்னிவ்வேழுலகுணர்வின்றி யிருள்மிகவும்பர்கள் தொழுதேத்
அன்னமாகியன்றருமறை பயந்தவனே யெனக்கருள்புரியே [த
மன்னு கேதகை சூதக மென்றிவை வனத்திடைசுரும்பினங்கள்
தென்னவென்றுவண்டின் னிசைமுரல் திருவெள்ளறை நின்றானே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மன்னு	மாறாதேபூத்திருக்கிற	முன்	முற்காலத்திலே
கேதகை	தாழைகளென்ன	இவ்வேழுல	இந்த ஸப்தலோகங்க
சூதகம்	மாமரங்களென்ன	கு	ளும்
என்று இவை	என்கிற இவற்றை யு	உணர்வுஇன்	ஜ்ஞாந சூந்யமாய்
	டைத்தான	றி	[க்கிடக்க
வனத்துஇடை	சோலைகளின் நடுவே	இருள்மிக	அந்தகாரம் மேலிட்டு
சுரும்பு	சுரும்பு என்னும் வ	உம்பர்கள்	ப்ரஹ்மாதிதேவர்கள்
	ண்டுகளுடைய	தொழுது	(உன்னை) ஆச்ரயி
இனங்கள்	கூட்டங்களானவை		த்து [நிற்க,
தென்ன என்	தென்ன தென்ன	ஏத்த	ஸ்தோத்ரம் பண்ண
று	என்று பாடாநிற்க,	அன்று	அக்காலத்திலே
	(அதைக்கேட்டு)	அன்னமாகி	ஹம்ஸரூபியாய்க்கொ
வண்டு	வண்டுகளானவை		ண்டு [தை
இன் இசை	(அப்பாட்டில் பரிப	அருமறை	துர்லபமான வேதத்
	க்வமாய்) போக்ய	பயந்தவனே	உண்டாக்கிக் கொடுத்
	மான கானத்தை		தவனே !
முரல்	பாடாநின்ற	எனக்கு	என்விஷயத்தில்
திருவெள்ளறை நின்றானே!		அருள்புரி	க்ருபைபண்ணு. (௮)

வ்யா. — எட்டாம்பாட்டு. (முன்னிவ்வேழுலகித்யாதி) பண்டு இந்த லோகங்களேழும் வெளிச்செறிப்பின்றியே இருளானது மிக ப்ரஹ்மாதிகள் திருவடிகளிலே விழுந்து ஸ்தோத்ரம்பண்ண, அஸுரர்களோடே கலந்து உருமாய்ந்துபோன வேதத்தைப் பிரிக்கைக்குடலாக, நீரையும் பாலையும் பிரிக்கவல்ல அன்னத்தின்வடிவைக்கொண்டு, தன்னைப்பெறிலும் பெறவரிதான, தன்படிகளை யடங்கலும் பேசவற்

றாயிருக்கிற வேதத்தை யுண்டாக்கினவனே! என் பக்கலிலே க்ருபையைப்பண்ணி யருளவேணும்.

மாறாத பூக்களையுடைத்தான தாழை தேமா என்கிற இவற்றாலே நெருங்கின சோலையினுள்ளே, சுரும்புகளானவை மதுபானம்பண்ணி, உள்ளுப் புக்க த்ரவ்யம் இருந்த விடத்திலிருக்க வொட்டாமையாலே "தென்ன, தென்ன" என்று ஆளத்திவைக்க, வண்டுகளானவை அதில் முறுகினபாட்டைப் பாடா நிற்குமாய்த்து. ... ... (அ)

அரு.—எட்டாம்பாட்டு. (முன்னித்யாதி) ஊண் கொடுத்தும் குடியிருப்புப் பண்ணிக்கொடுத்தும் ரக்ஷித்த வளவன்றிக்கே, தேவர்களை ஓதுவித்தவனும் நீயே யல்லையோ, எனக் கருளவேணு மென்கிறாரென்று ஸங்கதி.

இரண்டாம்பாட்டில் "பரிமுகமாய் வேதப்ரதானம் பண்ணினான்" என்றதுக்கும், இங்கே "அன்னமாய் வேதப்ரதானம் பண்ணினான்" என்றதுக்கும் தோற்றுகிற விரோதத்தை, கல்பபேதேந கூடுமென்று பரிஹாரம் பண்ணிக்கொள்ளுதல்; அன்றிக்கே, இரண்டும் வித்யாப்ரதங்களான அவதாரங்களாகையாலே தர்மைக்யத்தைப் பற்ற ஒன்று செய்ததை மற்றையதுக்கும் சொல்லலாமென்றாதல் கண்டுகொள்வது.

(முறுகினபாட்டை) பரி பக்வமான பாட்டை. ... ... (அ)

கூ.—ஆங்குமாவலிவேள்வியிலிரந்து சென்றகலிட முழுதினையும்
பாங்கினாற்கொண்ட பரமநிற்பணிந்தெழுவே னெனக்கருள்புரியே
ஓங்குபிண்டியின் செம்மலரேறி வண்டுழி தர மாவேறித்
தீங்குயில்மிழற்றும் படப்பைத் திருவெள்ளறை நின்றானே. (கூ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
ஓங்கு	உயர்ந்து வளராநின்	மிழற்றும்	அவ்யக்தமதுரமாகக்
	ற [டைய		கூவாநின்ற
பிண்டியின்	அசோக மரத்தினு	படப்பை	கொடித் தோட்டங்க
செம்மலர்	சிவந்த புஷ்பங்கள்		ளை யுடைத்தான
	மேலே	திருவெள்ளறை நின்றானே!	
வண்டு	வண்டுகளானவை	மாவலி	மஹாபலியினுடைய
ஏறி	ஏறி [தைக்கண்டு)	வேள்வியில்	யாகத்திலே [ஸ
உழிதர	ஸஞ்சரியாநிற்க (அ	ஆங்கு	அந்த மஹாஸபையி
தீன்	மதுரமான ஸ்வரத்	சென்று	போய்
	தை யுடைய	இரந்து	யாசித்து
குயில்	குயில்களானவை	அகல்	பரந்த
மா ஏறி	மாமரங்கள் மேலேறி		
	நின்று		

இடம் முழுதி னையும்	பூமி யெல்லாவற்றை யும்	கொண்ட	தாநம்வாங்கி ஸ்வாதீந மாக்கிக்கொண்ட
பாங்கினால்	செவ்வையினாலே (அந்த மஹாபலியினுடைய இடமாக எண்ணி)	பரம	ஸர்வாதிகனே!
		நின்	உன்னை
		பணிந்து	பணியவேணுமென்று
		எழுவேன்	உத்யோகித்திருக்கிற
		எனக்கு அருள்புரி.	(௯)

வ்யா—ஒன்பதாம்பாட்டு. (ஆங்குமாவலி யித்யாதி) மஹாபலியினுடைய யஜ்ஞவாடமான அவ்விடத்தில் தன்னை இரப்பாளனாக்கிக் கொண்டுசென்று, பூமிப்பரப்பை யடங்கலும் அவனதாகக்கொண்ட ஸர்வாதிகனே! ராவணாதிகளைப் போலே தலையையறுத்துப் பொகட்டு வாங்கிக்கொள்ளலா யிருக்கச்செய்தே ஔதார்யத்துக்குச்சமைந் திருந்தபடியாலே, தன்னை இரப்பாளனாக்கி அவனதாகக்கொண்டானாய்த்து. (நிற்பணிந்தெழுவே னெனக்கருள்புரியே) இந்த்ரனுடைய ஆஶ்ரயணத்தோபாதி போராதோ என்னுடைய ஆஶ்ரயணம்.

(ஓங்கித்யாதி) ஆகாசாவகாசம் வெளியடையும்படி வளர்ந்த அசோகமானது சிவக்கப்பூத்துக்கிடக்க, "இதிலே மதுபாநம் பண்ணலாம்" என்று அதுக்காக வண்டுகள் ஸஞ்சரிக்க, அத்தைக்கண்ட குயில்களானவை "நெருப்பு" என்று அருகுசெல்ல அஞ்சி நின்ற மாவிலே ஏறி, இவை நெருப்பிலே அகப்பட்டனவாகக் கொண்டு அநக்ஷரரஸமான பேச்சாலே "படுகுலை கிடிகோள்" என்றாற்போலே கூப்பிடாநின்றதாய்த்து. இதில் வாஸமும் நித்யமாயிருக்கச் செய்தே, படமும் நித்யமாய்ச் செல்லாநிற்கு மாய்த்து. ... ... (௯)

அரு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (ஆங்கித்யாதி) அமரர்களை யமுதூட்டிக் குடியிருப்புப் பண்ணிக்கொடுத்து வேதாத்யயநத்தைப் பண்ணுவித்த வளவன்றியே, அவர்களுக்காகத் தானிரந்திட்டான் என்று ஶ்ரீ வாமநாவதாரத்தை அநுஸந்திக்கிறா ரென்று ஸங்கதி.

"ஆங்கு" என்றதுக்கு - ஒரு தேச விசேஷமும், அவ்விடத்திலே மாவலி வேள்வியும், ‡(அருகேயொருப்ரதேசமுமாகத்)தோன்றுகையால் அதுக்கு ப்ரயோஜநமில்லாமையாலே, "மாவலி வேள்வியில் - ஆங்கு" என்று அந்வயம் திருவுள்ளம்பற்றி யருளிச்செய்கிறார் (மஹாபலி யித்யாதி). இப்போது, (அவ்விடத்தில்) என்றத்தால் - மஹா ஸதஸ்ஸென்று தோன்றுகையாலே, அப்படிப்பட்ட ஸதஸ்ஸி லிரந்தத்தாலே ஆஶ்ரித வாத்ஸல்யம் தோன்றுகை ப்ரயோஜநமாகவுமாம். அன்றிக்கே, இரப்பும் கார்யகரமாக

‡ குண்டலித மநந்விதம்.

வொட்டாத சுக்ராதிக ளிருந்தவிடமென்றுதல் ப்ரயோஜநம் கொள்ளலா மென்று திருவுள்ளம். அவனுடையபாங்கிறலென்று சப்தார்த்தம் திருவுள் ளம்பற்றித் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிருர் (அவனதாகவித்யாதி). இத்தால்- அவன் "என்னது" என்று அபிமாநித்திருந்தத்தை அப்படியே தானு மெண்ணிக் கையேற்றபடி சொல்லிற்றுய்த்து. பரஸ்வத்தைத் "தன்னது" என்றிருந்தால் தலையறுக்க வொண்ணுதோ, பிச்சையெடுக்கவேணுமோ வென்ன வருளிச்செய்கிருர் (ராவணுதி யித்யாதி). "கொடுக்கவேணும்" என்று இச்சை யுண்டாகையாலே பிச்சை யெடுத்தானென்று கருத்து.

படப்பை - கொடித்தோட்டம். ... ... (௯)

மூ.—மஞ்சுலா மணி மாடங்கள் சூழ் திருவெள்ளறை யதன்மேய
அஞ்சனம் புரையும் திருவுருவனை யாதியை யமுதத்தை
நஞ்சுலாவிய வேல்வலவன் கலிகன்றி சொல்லையிரண்டும்
எஞ்சலின்றி நின்றேத்தவல்லா ரிமையோர்க்கரசாவர்களே. (௧௦)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மஞ்சு	மேகமண்டலத் தளவும்	அமுதத்தை	போக்ய பூதனுமான ஸர்வேஶ்வரன் விஷயமாக,
உலா	சென்று ஓங்கியிருக்கிற	நஞ்சுஉலாவிய	விஷம்போலே திரியாநின்றுள்ள
மணி	ரத்நங்களிழைத்த	வேல்வலவன்	வேலை ஆளுமவரான
மாடங்கள்	க்ருஹங்களினுலே	கலிகன்றி	ஆழ்வார்
சூழ்	சூழப்பட்ட	சொல்	அருளிச்செய்த
திருவெள்ளறையதன்	திருவெள்ளறை என்னும் அந்தத் திவ்ய தேசத்திலே	ஐயிரண்டும்	இந்தப் பத்துப்பாட்டுக்களையும்
மேய	நித்யவாஸம் பண்ணுகிறவனுய்	எஞ்சலின்றி	குறைவின்றி
அஞ்சநம் புரையும்	அஞ்ஜநத்தோடொத்த	நின்று	ஒருபடிப் பட்டுநின்று
திரு	ஸௌந்தரமான	ஏத்தவல்லார்	ஸ்தோத்ரம் பண்ணத் தகுந்தவர்கள்
உருவனை	வடிவை யுடையனுய்	இமையோர்க்கு	நித்யஸூரிகளுக்கு
ஆதியை	ஜகத்காரண பூதனுய்	அரசாவர்கள்	ராஜாக்கள் போலே ஆதரணீயராவர்கள்.

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (மஞ்சித்யாதி) மேகபதத்தளவும் செல்ல வோங்கியிருப்பதாய் மணிமயமான மாடங்களாலே சூழப்பட்ட

திருவெள்ளறையதன், மேய - நித்யவாஸம் பண்ணுகிற. (அஞ்சன மித்யாதி) அஸங்ஷிஹிதனே யாகிலும் விட வொண்ணுதாய்த்து வடிவழகு; அழகில்லையே யாகிலும் விடவொண்ணுதாய்த்து ப்ராப்தி; ப்ராப்தியில்லையே யாகிலும் விடவொண்ணுதாய்த்து போக்யதை. (நஞ்சித்யாதி) த்ருஷ்டி விஷம்போலே யிருக்கிற வேலையுடைய ஆழ்வாரருளிச்செய்த இப்பத்தையும் ஒன்றும்விடாதே ஏத்த வல்லவர்களை, நித்யஸூரிகள் ஸ்ரீ வைகுண்டநாதனைவிட்டு இவர்களை ஆதரியா நிற்பர்கள். ... ... (கo)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

அரு.—பத்தாம்பாட்டு. (மஞ்சித்யாதி) (போக்யதை) என்றது- மற்றை ஸர்வப்ரகாரத்தாலு முள்ள போக்யதை. "எஞ்சலின்றி" என்றதினர்த்தம் (ஒன்றும் விடாதே) என்றது. ... ... (கo)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

அஞ்சாம்பத்தில் மூன்றாந்திருமொழி முடிந்தது.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

அஞ்சாம்பத்தில் நாலாந்திருமொழி

உந்திமேல் ப்ரவேசம்.

வ்யா.—"நின்குரைகழல் தொழுவதோர்வகை யெனக்கருள்புரியே" என்றார்-கீழ்த்திருமொழியிலே; " 'அருள்புரியே'என்று நீரிங்ஙனே இழவாளராய் ப்ரார்த்திக்கிறதென், நாமுமக்கொன்று முபகரித்திலோமோ, உபகரிக்கவன்றோ நாம் கோயிலிலே வந்து ஸங்நிஹிதராய்த்து" என்று இங்ஙனே ஸங்நிஹிதனானபடியைக் காட்டிக்கொடுத்தான்; அத்தை யநுஸந்தித்து ஹ்ருஷ்டராய் *இனித்தான் அறிவுடையாரடங்கலும் ப்ராப்யபுத்தி பண்ணி விடாதே வர்த்திக்கிற தேசமென்று அது தன்னைப்பேசி இனியராகிறார். ... ... (*)

அரு.—உந்திமேலின் ப்ரவேசம்.—"அருள்புரியே" என்று ஒருகால் சொன்னாற்போலே ஒன்பதின்கால் சொன்னவிடத்திலும் வாய்திறவாதே

யிருக்கவும், இவர் "இன்னமொரு தேசத்திலே யாகிலும் முகங்கொடுப்பன்" என்னும் நசையாலே யிருக்குமளவில், அரங்கத்தம்மான் அப்படியே ஸி(-ம)த்த ஸமாதாநம் பண்ண, ஸமாஹிதராருரென்று ஸங்கதி யருளிச்செய்கிறார் (நின்குறைகழலிதயாதி) (உபகரித்திலோமோ) என்ற வநந்தரம்"அப்படியே மேலும்"என்று சேஷம். *(இனித்தான்)ஸ்ருஷ்டரா யநுபவிக்கு மிடத்திலே. ... ... (*)

மூ.—உந்திமேல் நான்முகனைப் படைத்தானுலகுண்டவ
னெந்தைபெம்மா னிமையோர்கள் தாதைக்கிடமென்பரால்
சந்திரேடு மணியும் கொழிக்கும் புனல் காவிரி
அந்திபோலும் நிறத்தார் வயல்சூழ் தென்னரங்கமே. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
சந்திரேடு	சந்தநக்கட்டைகளோடு கூட	உந்திமேல்	(தன்னுடைய) திருநாபியிலே [மாவை
மணியும்	ரத்நங்களையும்	நான்முகனை	சதுர்முகனை ப்ரஹ்
கொழிக்கும்	தள்ளிக்கொண்டு வாராநின்ற	படைத்தான்	ஸ்ருஷ்டித்தவனும்
புனல்	ஜலத்தையுடைய	உலகு	(ப்ரளயகாலத்திலே) லோகங்களை
காவிரி	திருக்காவேரி நதியினுலும்,	உண்டவன்	அமுதுசெய்து தன் வயிற்றிலே வைத்தவனும்
அந்திபோலும்	ஸந்த்யாகாலம் போன்ற	எந்தை	என்னுடைய தகப்பன் முதலானபெரியோர்களுக்கு
நிறம்	வர்ணத்தினுல்	பெம்மான்	ஸ்வாமியானவனும்
ஆர்	பூர்ணமான	இமையோர்கள்	நித்யஸூரிகளுக்கு
வயல்	கழனிகளாலும்	தாதைக்கு	நாதனானவனுமான ஸர்வேஶ்வரனுக்கு
சூழ்	சூழப்பட்ட	இடம் என்பர்	வாஸஸ்தாநம் என்றுசொல்லுவர்கள்.
தென்	ஸுந்தரமான		
அரங்கம்	திருவரங்கமென்னும் திவ்ய தேசமானது,		

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (உந்திமேல் நான்முகனைப் படைத்தான்) ப்ரஹ்ம ஸ்ருஷ்டிக்கவ்வருகுள்ளசடங்கலும் தானே கைதொட்டாக்கி, பின்னை "இவ்வருகுண்டான கார்யவர்க்கத்தை இவன்வழியாலே யுண்டாக்கவேணும்" என்று தன்னுடைய திருநாபீகமலத்திலே சதுர்முகனை ஸ்ருஷ்டித்தவன். (உலகுண்டவன்) அப்படி கார்யங்

கொள்ளுமவர்களை ப்ரளயங்கொண்டவாறே பூமியை யெடுத்து வயிற்றிலேவைத்து நோக்கினவன். (எந்தை பெம்மான்) ஸர்வஸ்ரஷ்டாவாய் ஆபத்ஸகனுமாயிருக்கிற விருப்பைக்காட்டி என் குலத்துக்கு நாதனானவன். (இமையோரித்யாதி) அஸ்ப்ருஷ்ட ஸம்ஸாரகந்தரான நித்ய ஸூரிகளுக்கு நாதனானவன் வர்த்திக்கிறதேச மென்னுநிற்பர்கள், (௧) "அடியார்கள் குழாங்களை - உடன் கூடுவதென்றுகொலோ" என்று சொல்லும் நித்யஸூரிகளும் இவ்விடத்தை விரும்பி, இங்கே படுகாடு கிடப்பர்களாய்த்து.

(சந்தித்யாதி) சந்தநத்தோடே கூட மணிகளையும் கொழித்தெறடாநின்றுள்ள புனலையுடைத்தான காவேரி; அந்தியுண்டு -ஸந்த்யை, அதுபோலே யிருண்ட நிறத்தையுடைத்தான வயல்; இவற்றாலே சூழப்பட்ட தென்னரங்கமே. (௨)"கருநெற் சூழ் கண்ணமங்கை" என்னுமாபோலே - கருவடைந்த பயிராகையாலே எங்குமொக்க இருண்டு தோற்றுமாய்த்து. ஸந்த்யை சிவந்தன்றோ விருப்பது என்னும் நிர்ப்பந்தமுண்டாகில், நுனி நெல் பழுத்த வயலாலே சூழப்பட்ட என்றுகிறது. ... ... (௧)

அ௫.—முதற்பாட்டு. (உக்தியித்யாதி) (௩) "ఈశ్వరాయనివేదితుమ్ - ஈஶ்வராயநிவேதிதும்" என்கிறபடியே - தமக்குக் கரண களேபரப்ரதாநம் பண்ணினது தமக்குபகாரமாகத் தோற்றுவிக்க, இப்படி உபகரித்தவன்றனே ஆட்கொள்ளானோ என்று ஹ்ருஷ்டராய், அவன் கரணகளேப்ரப்ரதாநம் பண்ணுகைக்குப் பட்டபாடெல்லா மநுஸந்திக்கிறாரென்று தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (ப்ரஹ்ம ஸ்ருஷ்டிக் இத்யாதி). எந்தைகளுக்குப் பெம்மான் என்று விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் (ஸர்வேத்யாதி). தம்மைக்கொண்டு மேல் கைங்கர்யம் கொள்ளுவ னென்கைக்கு ஸூசகம் - "இமையோர்கள்" என்றதென்று விவக்ஷித்துத், தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (அடியார்களித்யாதி). அவர்களைக் கொண்டு கைங்கர்யம் கொள்ளுமாபோலே, ருசியுடைய தம்மையும் கொண்டு கைங்கர்யம் கொள்ளுவரென்று ஹ்ருஷ்டரானாரென்கை. ... ... (௧)

௨.—வையமுண்டாலிலை மேவுமாயன் மணி நீண்முடிப்
பைகொள் நாகத் தணையான் பயிலுமிடமென்பரால்
தைய நல்லார் குழல் மாலையும் மற்றவர் தடமுலைச்
செய்ய சாந்தும் கலந்திழி புனல்சூழ் தென்னரங்கமே. (௨)

---

(௧) தி-வாய்-௨-௩-௧௦- (௨) ௧௦-௪-௧. (௩) விஷ்ணுதத்வம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
நல்	ஸாத்விகாசாரமுடைய	உண்டு	(ப்ரளயகாலத்திலே)
தையலார்	ஸ்த்ரீகளுடையரான [		அமுதுசெய்து
குழல்	கேசங்களிலேசூட்டப்	ஆலிலை	ஆலந்தளிரிலே
மாலையும்	பூமாலையும், [பட்ட	மேவும்	பொருந்தி கண்வளர்
மற்று	அதுக்குமேலே		ந்தருளாநின்ற
அவர்	அந்தஸ்த்ரீகளுடைய	மாயன்	ஆஶ்சர்ய சக்தியுக்த
தடம்	விசாலமான		னாய்,
முலை	ஸ்தநங்களிலே பூசப்	மணி	ரத்நங்களிழைத்த
செய்ய	சிவந்த [பட்ட	நீள்	தீர்க்கமான [னாய்
சாந்தும்	சந்தநமும் (ஆகிய இ	முடி	கிரீடத்தை யுடைய
	வற்றோடு)	பைகொள்	விசாலமான [கிற
கலந்து	சேர்ந்து (கலங்கி)	நாகம்	திருவநந்தாழ்வானு
இழி	ப்ரவஹியாநின்ற	அணையான்	படுக்கையை யுடைய
புனல்	(காவேரி) ஜலத்தி		னுமான ஸர்வேஶ்வரன்
	னாலே		
சூழ்	சுற்றப்பட்ட	பயிலும்	நித்யவாஸம் பண்ணு
தென்னரங்கம்,			நின்ற
வையம்	பூமியை	இடம் என்பர்.	(உ)

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (வையமுண்டித்யாதி) ப்ரளயத்திலே பூமிப்பரப்படங்க எடுத்து வயிற்றிலேவைத்து ஒருபவனுன ஆலந்தளிரிலே கண்வளர்ந்தருளின ஆஶ்சர்ய சக்தியுக்தன். (மணியித்யாதி) ஆதிராஜ்ய ப்ரகாசகமான திருவபிஷேகத்தை யுடையனாய் கண்வளர்ந்தருளுகைக் கீடான பரப்பையுடையனா யிருக்கிற திருவநந்தாழ்வான்மேலே கண்வளர்ந்தருளுகிறவன் விடாதே வர்த்திக்கிற தேசமென்று சொல்லாநிற்பர்கள்.

(தையல் நல்லாரித்யாதி)குழலிலே பூக்களை வைத்து முலைகளைக் குங்குமத்தாலே அலங்கரித்திருந்துள்ளவர்கள், படுக்கையைவிட்டு ப்ராஹ்மமுஹூர்த்தத்திலே ஸ்நாநார்த்தமாக இழிவர்கள்; குழலில் மாலையும் குங்குமமுமாய்க் கலங்கி யோடாநிற்குமாய்த்து. ... (உ)

அரு.—இரண்டாம்பாட்டு. (வையமித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் "உலகுண்டவன்" என்று சொன்ன உபகாரத்தை அருளிச்செய்துகொண்டு, "இமையோர்கள் தாதை" என்கைக்கு ஜ்ஞாபகமான அநந்த சாயித்வத்தை அநுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

தையலாரென்றதே, "நல்லார்" என்கையாலே. (க) "வெள்வரைப் பதன் முன்னம் துறைபடிந்து" என்கிறபடியே-ஸாத்விக காலத்தில் துறை படிந்தமை நன்மையென்று விவக்ஷித்தருளிச் செய்கிறார் (ப்ராஹ்ம முஹூர்த்தத்திலே)என்று. மற்று-அதுவொழிய, அவர்களுடைய தடமுலைச் செய்ய சாந்தும் என்று சப்தார்த்த முட்கொண்டருளிச் செய்கிறார் (குழலி லித்யாதி). ... ... (உ)

மூ.—பண்டிவ்வையமளப்பான் சென்று மாவலி கையில் நீர்
கொண்ட வாழித் தடக்கைக் குறளனிடமென்பரால்
வண்டு பாடும் மது வார் புனல் வந்திழி காவிரி
அண்ட நாறும் பொழில் சூழ்ந்தழகார் தென்னரங்கமே. (ங)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வண்டு	வண்டுகளானவை	இவ்வையம்	இந்தபூமியை
பாடும்	பாடும்படியாக	அளப்பான்	அளந்து வசப்படுத்திக் கொள்ளுகைக்காக
மது	தேனை து		
வார்	ஒழுகாநின்ற		
புனல்	ஜலமானது	சென்று	போய் [டைய
வந்து	வந்து	மாவலி	மஹாபலியினு
இழி	ப்ரவஹியாநின்ற	கையில்	கையில்நின்றும்
காவிரி	திருக்காவேரியினுலும்,	நீர்	தாநஜலத்தை
அண்டம்	ஆகாசமெங்கும்	ஆழி	திருவாழியை ஏந்தத்தக்க
நாறும்	பரிமளியாநின்ற		
பொழில்	சோலைகளாலும்	தடம்	விசாலமான
சூழ்ந்து	சூழப்பட்டு	கை	ஸ்ரீஹஸ்தத்திலே
அழகு ஆர்	மிக அழகியதான	கொண்ட	ஏந்தின
தென்னரங்கம்,		குறளன்	வாமநனுடைய
பண்டு	பூர்வகாலத்தில்	இடம் என்பர்.	(ங)

வ்யா.—மூன்றாம்பாட்டு. (பண்டித்யாதி) மஹாபலியாலே அபஹ்ருதமான பூமியை மீட்டுக்கொள்ளுகைக்காக அவனுடைய யஜ்ஞவாடத்திலே சென்று, திருவாழியைப் பிடிக்கக்கடவ கையாலே நீரை ஏற்ற ஸ்ரீவாமநன் வர்த்திக்கிற தேசமென்றிருப்பர்கள்.

(வண்டித்யாதி) ஜலத்திலுண்டான ரஸ்யதையாலே வண்டுகளானவை மொய்த்துக்கிடக்குமாய்த்து. வண்டுகளானவை மதுபாந மத்தமாய்க்கொண்டு பாடுகைக்கீடான மதுவொழுகாநின்றுள்ள புனலானது

(க) நா-தி-க-உ.

வ்ந்திழிகாவிரியாலும், அண்டாவகாசமடைய கந்தி(ஸ்தி)யாநின்றுள்ள பொழிலாலும் சூழப்பட்டு தர்ஸநீயமான தென்னரங்கமே. அண்டநாறு மென்று - நாவி கஸ்தூரி தொடக்கமானவற்றைச் சொல்லவுமாம்.

அரு.—மூன்றும்பாட்டு. (பண்டித்யாதி) தமக்குக் கரணகளேபரப்ரதாநம் பண்ணியும் வழிற்றிலே வைத்து ரக்ஷித்த உபகாரத்தையும் கீழ்ப் பாட்டுக்களி லருளிச்செய்து, "எந்தை பெம்மான்" என்று சொல்லும்படி என்னைத் தனக்காக்கிக்கொண்டானென்னு முபகாரத்தை யநுஸந்தித்து, அதுக்கு த்ருஷ்டாந்ததயா வையங்கொண்டசெயலை அருளிச்செய்கிறரென்று ஸங்கதி.

"அண்டம்" என்றபதம் - ஆகாச வாசக மன்றிக்கே, புழுகுபூனையின் பீஜவாசகமாய், அது உபலக்ஷணமென்று விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் (அண்டமித்யாதி). ... ... (௩)

மூ.—விளைத்த வெம்போர் விறல் வாளரக்கன் நகர் பாழ்பட
வளைத்த வல் வில் தடக்கையவனுக் கிடமென்பரால்
துளைக் கை யானை மருப்புமகிலும் கொணர்ந்துந்தி முன்
திளைக்கும் செல்வப் புனல் காவிரிசூழ் தென்னரங்கமே. (௪)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
துளை	த்வாரத்தையுடைய	விறல்	பலிஷ்டனுமாய்
கை	துதிக்கையை யுடைத்தான	வாள்	வாளாயுதத்தை யுடையனுமான
யானை	யானையினுடைய	அரக்கன்	ராவணனுடைய
மருப்பும்	தந்தங்களையும் [யும்	நகர்	பட்டணமான லங்கையானது [க
அகிலும்	அகில் கட்டைகளை		
கொணர்ந்து	அடித்துக்கொண்டு வந்து	பாழ்பட	அழிந்து போம்படியா
		வளைத்த	வளைக்கப்பட்ட
முன்	முன்னே	வல்	த்ருடமான
உந்தி	தள்ளி [ஶ்வர்யத்தை	வில்	தநுஸ்ஸை
செல்வம்	(லீலாரஸமாகிற) ஐ	தடம்	விசாலமான
திளைக்கும்	அநுபவியாநின்ற	கை	கையிலேயுடையருன
புனல்	ஜலத்தையுடைத்தான	அவனுக்கு	அந்தச் சக்ரவர்த்தித் திருமகனுக்கு
காவிரிசூழ் தென்னரங்கம்,			
வெம்போர்	க்ரூரமான யுத்தத்தை	இடம் என்பர்.	(௪)
விளைத்த	செய்யுமவனும்		

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (விளைத்தவித்யாதி) வெம்போரை விளைப்பானும், பெருமிடுக்கனும், அத்தாலே வழிகெட வர்த்திப்பானும்,

ஸாயுதனாயிருக்கிற ராக்ஷஸனுடைய நகரமானது (க) "ஶ்மஶாந ஸத்ருஶீ - ஶ்மசாந ஸத்ருஸியாகவேணும்" என்றபடியே - பாழ்பட்டுப் போம்படியாக வளைத்த பெருமிடுக்கையுடைத்தான வில்லையும், அதுக்காஶ்ரயமாகப் போரும்படியான கையையுமுடைய சக்ரவர்த்தித் திருமகன் சாய்ந்தருளுகிற தேசமென்று நிற்பர்கள். (உ) "செருவிலே யரக்கர் கோனைச்செற்ற நம் சேவகனார் மருவிய பெரியகோயில்" என்பர்களிறே.

(துளைக்கை) துளையையுடைத்தான கையையுடைய ஆனைக்கொம்பும் அகிலும் துடக்கமானவற்றைக் கொடுவந்து, "கொள்வாருண்டோ" என்று கொடுப்பாரைப்போலே தள்ளி, தன் செருக்காலே லீலாரஸ மநுபவியா நின்றுள்ள புனலையுடைத்தான. சக்ரவர்த்தித் திருமகன்படியுண்டாய்த்து காவேரிக்கும். ... ... (௪)

அரு.—நாலாம்பாட்டு. (விளைத்தவித்யாதி) "எந்தை பெம்மான்" என்னும்படி என்னைத் தனக்காகக் கொள்ளுகையாலே ஸம்ஸார ஸமுத்ர மத்யகதமான (௩) *ஆக்கையின்வழி யுழலுகையைப் போக்கின உபகாரத்தையுமெண்ணி, இதுக்கு த்ருஷ்டாந்தமாக இலங்கை யழித்தமையை யருளிச்செய்கிறாரென்று ஸங்கதி.

(௪) "ஸஹ பத்ந்யா விஶாலாக்ஷ்யா நாராயணமுபாகமத் - ஸஹபத்ந்யா விசாலாக்ஷ்யா நாராயண முபாகமத்" என்கிறபடியே -பெருமாளுக்கு உபாஸ்யரான பெரிய பெருமாளை அவராகச் சொன்னாருண்டோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (செருவிலே யித்யாதி).

"முன்-உந்தி" ‡வேர்த்து-ந்ருத்தம்பண்ணி யென்றாய் அருளிச்செய்கி (கொள்வாரித்யாதி). லீலாரஸாநுபவத்திலே த்ருஷ்டாந்தமருளிச்செய்கிறார்(சக்ரவர்த்தியித்யாதி). ஓரம்பாலே இலங்கையழிக்க வல்லராயிருக்கச் செய்தேயும் செருக்காலே சர(ஶர)பரம்பரையாலே விளையாடினாப்போலே, அலைகளை மேன்மேலுமெறிந்துகொண்டு விளையாடுகிற தென்று கருத்து. ... ... (௪)

மூ.—வம்புலாம் கூந்தல் மண்டோதரி காதலன் வான்புக
அம்புதன்னால் முனிந்த வழகனிட மென்பரால்
உம்பர்கோனு முலகேழும் வந்தீண்டி வணங்கும் நற்
செம்பொனாரும் மதிள் சூழ்ந்தழகார் தென்னரங்கமே. (ரு)

(க) ரா-ஸு-உ௬-உ௬. (உ) திருமா-கக.
(௩) தி-வாய்-௩-உ-க. (௪) ரா-அயோ-௬-க.
‡ (பா) தீற்று.

பதம்.	உரை.
உம்பர்	தேவதைகளுக்கு [ம்
கோனும்	நாதனான ப்ரஹ்மாவு
உலகு ஏழும்	ஸப்தலோகங்களும்
வந்து	கிட்டி
ஈண்டி	ஒன்றாகத்திரண்டு
வணங்கும்	ஆஸ்ரயிக்குமதாய்,
நல்	ஸ்ப்ருஹணீயமாய்,
செம்பொன்	பசும்பொன்னோடு
ஆரும்	ஒத்திருக்கிற காந்தியை யுடையதுமான [லே
மதிள்	ப்ராகாரங் களினா
சூழ்ந்து அழகுஆர் தென்னரங்கம்,	

பதம்.	உரை.
வம்பு	பரிமளமானது
உலாம்	உலாவாநின்ற [ளான
கூந்தல்	மயிர்முடியை யுடைய
மண்டோதரி	மண்டோதரிக்கு [ன்
காதலன்	வல்லபனான ராவண
வான்	வீரஸ்வர்க்கத்தை [க
புக	ப்ரவேசிக்கும் படியா
அம்புதன்னால்	பாணத்தினாலே [ற)
முனிந்த	சீறி (அவனைக்கொன்
அழகன்	வீரஸ்ரீயை யுடையனான சக்ரவர்த்தித் திருமகனுடைய
இடம் என்பர்.	(ரு)

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (வம்புலாம்கூந்தல்) பிராட்டியோடே கூட சக்ரவர்த்தித்திருமக னநுபவிக்கத் தானும் மண்டோதரியோடே அநுபவிக்கை யன்றிக்கே வழிகெட வநுபவிப்பதாகப்பாரித்த ராவணனானவன் சித்ரவதத்தாலே வீரஸ்வர்க்கத்தைப்ராபிக்க, அவர்களைப்போலே வழிகெடவன்றிக்கே நேர்கொடு நேரே அம்பாலே அழியச்செய்த வீரஸ்ரீயால் குறைவற்ற சக்ரவர்த்தித் திருமகன் வர்த்திக்கிறதேசமென்றுநிற்பர்கள். எதிரிகளும் (க) “ரஞ்ஜநீயஸ்ய விக்ரமை: - ரஞ்ஜநீயஸ்ய விக்ரமை:” என்றுநிற்பர்களிறே.

(உம்பரித்யாதி) தேவர்களுக்கு நிர்வாஹகனான ப்ரஹ்மாவும் அவனாலே ஸ்ருஷ்டமான ஜகத்திலுள்ளாரும் திரண்டு ஆஸ்ரயிக்கும்படியாய், ஸ்ப்ருஹணீயமாய், உள்ளுச்சாய்ந்த வஸ்துவுக்கு அரணாகப்போரும்படியான மதிளாலே சூழப்பட்டு தர்ஸநீயமான தென்னரங்கமே. ... ... (ரு)

அநு.—அஞ்சாம்பாட்டு. (வம்பித்யாதி) எந்தை பெம்மானாகையாலே (உ) “என்னைத் தீமனம் கெடுத்தாய்” என்று சொன்ன உபகாரத்தை அநுஸந்தித்து, அதுக்கு த்ருஷ்டாந்தமாக, (௩) “தசேந்த்ரியாநநம் கோரம் யோ மநோ ரஜநீசரம் - தசேந்த்ரியாநநம் கோரம் யோ மநோ ரஜநீசரம்” என்று சொல்லத்தக்க ராவண நிரஸநத்தை யருளிச்செய்கிறாரென்று ஸங்கதி.

(க) ரா-யு-கo-௬-௬. (உ) தி-வாய்-உ-எ-அ. (௩)

ராவணனை இங்ஙன் விசேஷித்ததுக்குக் கருத்தருளிச் செய்கிறார் (பிராட்டி யித்யாதி). ... ... (ரு)

மூ.—கலை யுடுத்த வகலல்குல் வன் பேய்மகள் தாயென
முலை கொடுத்தா ளுயி ருண்டவன் வாழுமிடமென்பரால்
குலையெடுத்த கதலிப் பொழிலூடும் வந்துந்தி முன்
அலையெடுக்கும் புனல்காவிரிசூழ் தென்னரங்கமே. ... (௬)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
எடுத்த	உயர வெடுக்கப்பட்ட	அகல்	விசாலமான
குலை	குலைகளையுடைத்தான	அல்குல்	நிதம்ப ப்ரதேசத்தை யுடையளாய்
கதலி	வாழைகளுடைய	தாயென	தாயான யசோதையைப்போலே
பொழில் ஊடும்	சோலைகளினுள்ளே	முலைகொடுத்தாள்	முலையைக் கொடுத்தவளுமாய்,
வந்து	ப்ரவேசித்து (அம்மரங்களைப்பறித்துக் கொண்டு)	வன்	க்ரூர ஸ்வபாவையுமா[ய்
முன்	முன்னே	பேய்மகள்	பேய்ச்சியுமான பூதனையினுடைய
உந்தி	தள்ளி	உயிர்	ப்ராணனை
அலையெடுக்கும்	அலைவீசி யடியாநின்ற	உண்டவன்	பக்ஷித்த கண்ணன்
புனல்	ஜலத்தையுடைத்தான	வாழும்	நித்யவாஸம் பண்ணுகிற
காவிரிசூழ் தென்னரங்கம்,		இடம் என்பர்.	(௬)
கலை	பட்டவஸ்த்ரத்தை		
உடுத்த	அணிந்த		

வ்யா.—ஆறும்பாட்டு. (கலையுடுத்தவகலல்குல்) யசோதைப் பிராட்டியைப்போலே அலங்கரித்துக்கொண்டு கலையை யுடுத்து அகன்ற நிதம்பப்ரதேசத்தை யுடைய. (வன்பேய்மகள்) யசோதைப்பிராட்டியி லிவளுக்கோரேற்றம் - வன்மையாய்த்து. (தாயித்யாதி) யசோதைப் பிராட்டியைப்போலே பரிவெல்லாம் தோற்ற ஒசழுக்காகத் தூக்கியெடுத்து. (முலைகொடுத்தாளுயிருண்டவன்) அவள்முலை கொடாவிடில் தரியாதாளாய் வந்தாப்போலே, இவனும் முலையுண்ணாவிடில் தரியாதானாய் அவளுயிரை முடித்தவன். இன்னு மிங்ஙனொத்த விரோதிகளைப் போக்குகைக்காக அணித்தாகவந்து வர்த்திக்கிற தேசமென்று நிற்பர்கள்.

(குலை) ஓங்கின குலைகளையுடைத்தாயிருந்துள்ள வாழைச்சோலைக்குள்ளே வந்துபுகுந்து அவற்றையடையப் பறித்துக்கொடுபோந்து

சுமை தள்ளுவாரைப்போலே தள்ளாநின்றுள்ள புனலை யுடைத்தான காவிரிசூழ் தென்னரங்கமே. க்ருஷ்ணன் விரோதிகளைப்போக்குமாபோலே, நேரேநின்ற மரங்களைப் பறித்துக் கொடுவந்து பொகடாநிற்குமாய்த்து. ... ... (௬)

அநு.—ஆரும்பாட்டு. (கலை யித்யாதி) (க) * கள்ளத்தே நானும்தொடாய்த்தொண்டுக்கே கோலம்பூண்ட யாதொரு கள்ளமனமுண்டு, அத்தையும் தவிர்த்து, (உ) * மருவித்தொழும் மனமேதந்த உபகாரத்தை எண்ணி, இதுக்கு நேரான த்ருஷ்டாந்தமாக பூதநா நிரஸநத்தை யருளிச்செய்கிறரென்று ஸங்கதி.

(ஓசழக்காகத்தூக்கி) சற்றே தூக்கி. ... ... (௬)

மூ.—கஞ்சன்நெஞ்சும் கடுமல்லரும் சகடமும் காலினால்
துஞ்ச வென்ற சுடராழியான் வாழுமிடமென்பரால்
மஞ்சு சேர் மாளிகை நீடகிற்புகையும் மறையோர்
செஞ்சொல்வேள்விப் புகையும் கமழும் தென்னரங்கமே. (எ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மஞ்சு	மேகமண்டலத்தை	கமழும்	பரிமளியாநின்ற
சேர்	(ஓங்கி) அளாவியிருக்கிற [டாய்		தென்னரங்கம்,
மாளிகை	க்ருஹங்களிலே யுண்	கஞ்சன்	கம்ஸனுடைய
நீடு	ஓங்கிப்போகா நின்ற	நெஞ்சும்	மநஸ்ஸும்
அகில்புகையும்	அகில் தூமமும்	கடு	க்ரூரமான
மறையோர்	ப்ராஹ்மணர்களாலநுஷ்டிக்கப் பட்டதாய்	மல்லரும்	சாணூராதிகளும்
செம் சொல்	அழகிய சொல்லான வேதத்திலே ப்ரதிபாதிக்கப் பட்டதான	சகடமும்	சகடாஸுரனும்
வேள்வி	யாகத்திலேயுண்டான	துஞ்ச	அழியும்படியாக
புகையும்	தூமமும்	காலினால்	திருவடிகளாலே
		வென்ற	(உதைத்து) ஜயித்தவனாய்
		சுடர்	உஜ்ஜ்வலமான
		ஆழியான்	திருவாழியை யுடையவனுமான ஸர்வேஶ்வரன்
			வாழும் இடம் என்பர். (எ)

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (கஞ்சனித்யாதி) கஞ்சனுடைய திண்ணிய நெஞ்சும், அவன்றன் கார்யத்தில் அவன்றன்னிலும் பரிவராகை

(க) திருமா-௬௪. (உ) தி-வாய்-உ-ஏ-எ.

யாலே கடியராயிருக்கிறமல்லரும், கடுமைதோன்றுதபடி மறையநின்ற சகடமும். (காலினால்) திருவாழியும் கையிலே யுண்டாயிருக்கச் செய்தே அதுகொண்டு வ்யாபரிக்கப் பற்றாமையாலே, (க) "திருக்காலாண்ட பெருமான்" என்கிறபடியே - திருவடிகளாலே யழியச்செய்தவன் வர்த்திக்கிற தேசமென்பர்கள். தலைமயிரைப்பிடித்துக் கீழே விழவிட்டு முதுகிலே திருவடிகளாலே பாய்ந்தும், மல்லவர்க்கத்தைத் தானே திருவடிகளாலே நெருக்கியும், முலைவரவு தாழ்த்து நீட்டின வ்யாஜத்தாலே உதைத்தும் திருவடிகளாலே யிறே நிரஸித்தது.

(மஞ்சித்யாதி) மேகபதத்தளவும் செல்ல ஓங்கின மாளிகைகளிலே அகில்களாலே ப்ரவர்த்திப்பித்த ஓங்கின புகையும், வேதவிஹிதமானபடியே அங்குத்தை ப்ராஹ்மணர் யாகாதிகளிலே யுண்டாக்கின ஹோமதூமமும், இவை தன்னிலே விரவிக்கொண்டு கமழாநின்றுள்ள தென்னரங்கமே. ... ... (எ)

அரு.—எழாம்பாட்டு. (கஞ்சனித்யாதி) தம்முடைய ஸகலவிரோதி பாபங்களையும் போக்கினது தன் கால்வலத்தாலே என்றெண்ணி, இவ்வுபகாரத்துக்கு மொரு த்ருஷ்டாந்த மருளிச்செய்கிறாரென்று ஸங்கதி.

கஞ்சனும் என்னவேண்டி யிருக்கவும் "நெஞ்சும்" என்று சொல்லுகை இவனுடைய நெஞ்சே அதிக்ரூரமென்று தோற்றுகைக்கென்று விவக்ஷித் தருளிச்செய்கிறார் (திண்ணியநெஞ்சு) என்று. காலினால் பாய்ந்தது சகடத்தையன்றோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (தலையித்யாதி). (திருவடிகளாலே) என்ற வநந்தரம், "கஞ்சனை" என்று கூட்டுவது.

(விரவி) பரவியென்கை. ... ... (எ)

மூ.—ஏன மீனாமையோடரியும் சிறு குறளுமாய்த்
தானுமாய தரணித் தலைவனிட மென்பரால்
வானும் மண்ணும் நிறையப் புகுந்தீண்டி வணங்கும் நல்
தேனும் பாலும் கலந்தன்னவர் சேர் தென்னரங்கமே. (அ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வானும்	பரமபதத்திலுள்ள நித்யஸூரிகளும்	புகுந்து	வந்துப்ரவேசித்து
		ஈண்டி	ஒன்றாகத்திரண்டு
மண்ணும்	பூமியிலுள்ள ஸம்ஸாரிகளும்	வணங்கும்	ஆஶ்ரயியாநிற்க (அப்பொழுது)
நிறைய	ஸம்பூர்ணமாக	நல்	மதுரமான

(க) தி-வாய்-௪-௯-௮.

தேனும்	தேனும்	சிறு	மிகவும் சிறியனை
பாலும்	பாலும்	குறளும்	வாமநனைகவும்
கலந்தன்னவர்	ஒன்றுகச்சேர்ந்தாப் போலே ஏகரஸரா யிருக்கிற பக்தஜநங்கள்	ஆய்	அவதரித்தவனுய்,
		தானும் ஆய	தானே பூர்ணவதார மெடுத்தவனுய்க் [கொண்டு
		தரணி	பூமிக்கு
சேர்	அடைந்திருக்கிற	தலைவன்	நிர்வாஹகனை சக்ரவர்த்தித் திருமகனை அவதரித்தவனுமான ஸர்வேஶ்வரனுக்கு
தென்னரங்கம்,			
ஏனம்	மஹாவராஹமாகவும்		
மீன்	மத்ஸ்யரூபியாகவும்		
அரியும்	நரஸிம்ஹமாகவும்	இடம் என்பர்.	(அ)

வ்யா—எட்டாம்பாட்டு. அநேகாவதாரங்களைப் பண்ணிக்கொண்டு வந்து ரக்ஷகனனவன் அவ்வவதாரகாலங்களில் பிற்பாடர்க்கு இழக்க வேண்டாதபடி வந்து ஸந்நிஹிதனை தேசம் கோயிலென்கிருர்.

(ஏனமித்யாதி) ப்ரளயங்கொண்ட ஜகத்தை யெடுத்துக்கொண்டேறுகைக்காக வராஹவேஷத்தைப் பரிக்ரஹித்தும், அப்படிப்பட்ட ப்ரளயந்தன்னைத் தன் செலுவிலே யடக்கவற்றன மத்ஸ்யமாயும், மந்தரம் கீழ்விழாதபடி தரிக்கவல்ல ஆமையாயும், இப்படி யொருவடிவு கொண்டுவந்து உதவுகையன்றிக்கே, சேராத வடிவைச்சேர்த்துக் கொடுவந்து தோற்றின நாஸிம்ஹமாயும், நாட்டில் வாமநர்களடங்கலும் வளர்ந்தருளினவிடம் என்னும்படி குறள்வடிவைக் கொண்டும். (தானுமாய) (க) "முன்னு மிராமனுய்த்தானுய்ப் பின்னு மிராமனுய்" என்னக்கடவதிறே. அல்லாத விடங்கள் சக்த்யைக தேசம், அவன்றனே வந்தானென்னக் கடவதிறே ராமாவதாரத்தை. அப்படியே பூமிப்பரப்படங்கலுக்கும் நிர்வாஹகனை சக்ரவர்த்தித் திருமகன் வர்த்திக்கிற தேசமென்பர்கள்.

(வானுமித்யாதி) பரமபதத்தில் நித்யஸூரிகளும் பூமியிலுள்ள ஸம்ஸாரிகளும் நிறையப்புகுந்து திரண்டு ஆஶ்ரயிக்க, நன்றன தேனும்பாலும்கலந்தாப்போலே யாய்த்து இங்குள்ளாரெல்லாரும் தங்களிலே ஒருமிடறு யினியராயிருக்கும்படி. விஜாதீயத்ரவ்யம் கலந்தாப்போலன்றியே, ஸஜாதீயம் கலந்தாப்போலே யாய்த்து. நித்யஸூரிகள் ஸம்ஸாரிகள் என்கிற வாசிதெரியாதே ஒரு நீராய்ப்பரி

(க) அ-அ-கo.

மாருநிற்பர்கள். தேசாந்தரங்களில் முன்பு கண்டறியாதார் வந்து போகப்புக்கால், "பிரிந்துபோகா நின்றேம்" என்று கண்ணும் கண்ணீருமாயிறே யிருப்பது. ... ... (அ)

அரு.—எட்டாம்பாட்டு. (எனமித்யாதி) ஜீழெல்லாம் தமக்கு பஹு விதோபகாரங்களைப் பண்ணினவன் பலபடிகளைக் கொண்டானென்ற துவுமொரு தமக்கு உபகாரமென் நிர்வஹிக்கிறுரென்னும் ஸங்கதி தன்னை ஸூசிப்பிக்கிறுர் (அநேகேத்யாதி).

(நன்செலுவிலே) தன் கீழ்வயிற்றிலே. ப்ரளயஜலத்தைக் கீழ்வயிற்றிலே அடக்கி ப்ராணிகளைத் தன்மேலே வைத்தான் மத்ஸ்யாவதாரத்திலே யென்று கருத்து. "தாணித்தலைவன்" என்றுல் போராதோ, "தானுமாய" என்று விசேஷண மிடவேணுமோவென்ன; அஸாதாரண விக்ரஹ விசிஷ்டமாய் ஸகல கல்யாணகுணங்களுக்கு மாகரமாயிருக்கு மிருப்பு ராமாவதாரத்தில் ஸ்ப்புடமாகையாலே விசேஷித்தாரென்று திருவுள்ளம்பற்றி, இவர்க்கிப்படி கருத்தென்கைக்கு நியாமக மென்னென்ன வருளிச்செய்கிறுர் (மூன்னு மித்யாதி). அப்பாட்டில் தானும் அல்லாதவவதாரத்தைப் பற்றத் தானென தன்மை யருளிச்செய்வானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறுர் (அல்லாத வித்யாதி) ராமாவதாரம் பூர்ணவதார மாகையால் மற்றை யவதாரங்களை சக்த்யாவேசமென்று சொல்லலாம்படி யிருக்குமென்று கருத்து. இத்தால் - மற்றையவற்றுக்கு அபூர்த்தி சொல்லவந்ததில்லை; *நஹிநிந்தாந்யாயேந ராமாவதாரத்திலேற்றம் சொன்ன தித்தனை யென்றதாய்த்து.

தேனும்பாலும் கலந்தால் மாதுர்ய ரஸமொன்றுமே விஞ்சியிருக்குமா போலே ஏகரஸமாக விருந்தவர்களென்று ஒருயோஜனை யருளிச்செய்து, தேனும் தேனும் பாலும் பாலும் தன்னில் தான் கலந்தாப்போ லிருந்தவர்களென்று அர்த்தாந்தர மருளிச்செய்கிறுர் (விஜாதீயேத்யாதி). ... (அ)

மூ.—சேயனென்றும் மிகப்பெரியன் நுண்ணேர்மையினுயவிம்
மாயையை யாரு மறியாவகையானிடமென்பரால்
வேயின்முத்தும்மணியும் கொணர்ந்தார் புனல்காவிரி
ஆய பொன் மா மதிள் சூழ்ந் தழகார் தென்னரங்கமே. (கூ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வேயின்	மூங்கிலின்று முதிர்	ஆர்	ஸம்ருத்தமான
முத்தும்	முத்துக்களையும் [ந்த	புனல்	ஜலத்தையுடைய [ம்,
மணியும்	ரத்நங்களையும்	காவிரி	திருக் காவேரியினுலு
கொணர்ந்து	கொண்டுவந்து தன்னாநின்றுள்ள	ஆய	தகுதியாய்
		பொன்	பொன்போலே ஸ்ப்ருஹணீயமாய்

மா	பெரிதுமான	இம்மாயையை	இந்த ஆச்சர்ய சக்தியை
மதிள்	ப்ராகாரங்களிலுளும்	யாரும்	எவராலும்
சூழ்ந்த அழகு ஆர் தென்னரங்கம்,		என்றும்	எக்காலத்திலும்
சேயன்	தூரஸ்த்தனுயிருந்தும்	அறியா	அறியக்கூடாத
மிகப்பெரியன்	ஸர்வாதிகனுயிருந்தும்	வகையான்	ப்ரகாரத்தையுடையனை ஸர்வேஶ்வரனுடைய
நுண்	ஸூக்ஷ்மபதார்த்தங்களிலும்		இடம் என்பர். (௯)
நேர்மையினை	உட்புக்கு அதிஸூக்ஷ்மமாயிருக்கையாகிய		

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (சேயனித்யாதி) தூரஸ்த்தனுய் ஸர்வேஶ்வரனுயிருக்கு மிருப்பு, ஸூக்ஷ்மத்வத்தி லதி ஸூக்ஷ்மமான பதார்த்தங்க ளெங்கும் புக்கு வ்யாபித்துத் தரித்துக் கொடுநிற்கையாகிற இந்த ஆஶ்சர்ய சக்தியோகம், எத்தனையேனுமளவுடையராலு மொருநாளு மறியவொண்ணுதபடி யிருக்கிறவன் வர்த்திக்கிற தேசமென்பர்கள்.

(வேயித்யாதி) ஸஹ்யபர்வதத்தி லுண்டானவேய்க ளுதிர்த்த முத்தும், அதிலுண்டான மணிகளையும் கொண்டுவந்து ‡எறடாநின்றுள்ள மிக்க புனலையுடைத்தான காவிரி. உள்ளுச்சாய்ந்த வஸ்துவுக்கு அரணுகப் போரும்படியான ஶ்ப்ருஹணீயமா யிருந்துள்ள மதிள்களாலே சூழப்பட்ட தர்ஶநீயமான கோயில். ... (௯)

அரு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (சேயனித்யாதி) கீழ் அவதாரங்களை யெல்லாம் ஸ்வார்த்தமாக அநுஸந்தித்தாப்போலே வ்யாப்தியையும் ஸ்வார்த்தமாக வநுஸந்தித்து, தம்மைப்பிடிக்க வளைத்தானென்று அவ்வுபகாரத்தை யநுஸந்திக்கிருரென்று ஸங்கதி.

"என்றும்" என்றபதத்தை "ஆரும்" என்றவநந்தரம் அந்வயித்து அர்த்த மருளிச்செய்கிருர் (ஒருநாளும்) என்று.

"ஆய" என்றதினர்த்தம் (அரணுகப் போரும்படியான) என்றது. (௯)

மூ.—அல்லிமாதரமரும் திருமார்வ னரங்கத்தைக்
கல்லின் மன்னுமதிள் மங்கையர் கோன்கலிகன்றிசொல்
நல்லிசை மாலைகள் நாலிரண்டு மிரண்டுமுடன்
வல்லவர் தாமுலகாண்டு பின்வானுலகாள்வரே. (௰)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

‡ (பா) திரட்டாநின்றுள்ள.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
அல்லி	தாமரைப்பூவைப் பி	சொல்	அருளிச்செய்ததாய்
	றப்பிடமாக வுடை	நல்	அழகியதாய்
	ய [பிராட்டியார்	இசை	காநத்தோடு கூடின
மாதர்	பெண்ணை பெரிய	மாலைகள்	சப்த ஸந்தர்ப்ப ரூப
அமரும்	பொருந்தி நித்யவாஸ		மான
	ம் பண்ணுகின்ற	நால்இரண்டும்	பத்துப் பாட்டுக்களை
திரு	அழகிய	இரண்டும்	யும் [தோடு
மார்வன்	திருமார்பை யுடைய	உடன்	அர்த்தாநு ஸந்தாநத்
	னை ஸர்வேஶ்வர	வல்லவர்தாம்	அப்யஸிக்குமவர்கள்,
	ன் நித்யவாஸம் ப	உலகு	பூலோகத்திலுள்ள
	ண்ணுகிற		திருவரங்க மென்
அரங்கத்தை	திருவரங்கமென்னும்		னும் திவ்யதேசத்
	திவ்யதேச விஷய		திலே (இருந்து)
	மாக, [டு	ஆண்டு	பகவத்குணங்களை அ
கல்லில்	கல்லாலே கட்டப்பட்		நுபவித்து,
மன்னு	த்ருடமாயிருக்கிற	பின்	இந்த சரீரம் கழிந்த
மதிள்	ப்ராகாரத்தையுடைய		வாறே
மங்கையர்	திருமங்கையிலுள்ளா	வானுலகு	பரமபதத்தை
கோன்	ஸ்வாமியான [ர்க்கு	ஆள்வர்	ஆளக்கடவர்கள். ௧௦)
கலிகன்றி	ஆழ்வார்		

வ்யா, — பத்தாம்பாட்டு. அல்லிமாதரமரும் திருமார்வனரங்கத்தை யாய்த்துக் கவிபாடிற்று. "இம்மார்வைவிட்டு, பழையதாமரைப் பூவிலே போயிருக்க வேண்டில் செய்வதென்?" என்று அஞ்சும்படியான மார்வைப்படைத்தவன். (௧) "அகலகில்லேன்" என்றிறே வார்த்தை. (கல்லிலித்யாதி) அரணாகப் போரும்படியான மதிளாலே சூழப்பட்ட திருமங்கையிலுள்ளார்க்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வாரருளிச்செய்த, நன்றான இசையோடே கூடின தொடை நாலிரண்டுமிரண்டினையும். இதிலுண்டான ஆதரத்தாலே சேர்த்தநுபவிக்கிறார். இவற்றை ஸாபிப்ராயமாக அப்யஸிக்க வல்லவர்கள், கோயிலிலே யிருந்தநுபவித்து, பின்னை சரீர ஸமநந்தரம் பரமபதம் தாங்களிட்ட வழக்காகப் பெறுவர்கள். ... ...

பேரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

---

(௧) தி-வாய்-௬-௰-௧௦..

அரு.—பத்தாம்பாட்டு. (அல்லியித்யாதி) "அல்லி" என்று - தாமரை ...ழாய், அதில் ... "மாதரம்ருரும்" என்று விசேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (இம்மார்வை யித்யாதி). கல்லாலே, மன்னு - த்ருடமாயிருக்கிற வென்று சப்தார்த்தமா யருளிச்செய்கிறார் (அரணித்யாதி). பத்து என்றதே இப்படிப் பிரித்துச் சொன்னதுக்குத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (இதிவித்யாதி). இத்தால் - இரண்டிரண்டாக வொருநாலும் தனியே ஒரிரண்டுமாகப் பிரிக்கைக்கு, "உந்தி" "வையம்" என்கிற விரண்டும், உலகுண்ட வடதளசாயி விஷயதயா ஒரு சேர்த்தியுடைத்தாய், "விளைத்த" "வம்பு" என்கிற விரண்டும் - ராமன் விஷயமாகையால் ஒரு கோவையுடைத்தாய், "கலை" "கஞ்சன்" என்றிரண்டும் - க்ருஷ்ண விஷயமாகையால் அதொரு சேருடைத்தாய்; பரத்வ ப்ரதிபாதகமாய்க்கொண்டு அதுக்குறுப்பான ஸ்ரிய:பதித்வத்தை ப்ரதிபாதிக்கிற "சேயன்" "அல்லி" என்கிற பாட்டுக்கள் ஒரு சேர்வை; இப்படி நாலு த்விகத்தில் ஒருப்ரேமமும் திருக்குறளன் விஷயம் ஒருபாட்டும் ஸகலாவதார ஸமுதாய விஷயமாக ஒரு பாட்டுமா யிருக்கிற "பண்டு" "ஏனம்" என்கிற விரண்டில் தனித்தனியே ஒரு ப்ரீதியு முடையராய், இப்படி விசேஷித்தா ரென்றதாய்த்து. "உடன்" என்றதுக்கு உக்தப்ரகாரமான சேர்த்தியில் கருத்துடன் என்றர்த்தம் விவக்ஷித் தருளிச்செய்கிறார் (ஸாபிப்ராயமாக) என்று. அரங்கத்தை ப்ரதிபாதிக்கிற திருமொழிக்கு *அரங்கன் திருமுற்றத்தடியாரோடிருக்கையை பல(ஃபல)மாகச் சொல்லவேண்டுகையாலே, "உலகாண்டு" என்றது - பூலோகத்தில் ப்ரீமங்மந்திரமான விடத்தி லிருப்பைச் சொல்லுமென்று விவக்ஷித் தருளிச்செய்கிறார் (கோயிலிலே யித்யாதி). ... ... (௧௦)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

அஞ்சாம்பத்தில் நாலாந்திருமொழி முடிந்தது.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

அஞ்சாம்பத்து அஞ்சாந் திருமொழி

வெருவாதாள் ப்ரவேசம்.

வ்யா.—தன்னைப்பேணுதே ரக்ஷிக்குமவன் ஸந்நிஹிதனுயிருக்க, அபேக்ஷை யுண்டாயிருக்க, அபிமதமான கைங்கர்யம் பெருமையாலே தமக்குப்பிறந்த அவஸாதாதிசயத்தை, பகவத் விரஹத்தால் வந்த ஆற்றுமையோடே இருக்கிறு னொரு பிராட்டி தசையை யது

ஸந்தித்து, "அவனை இவளோடே கூட்டமாட்டுகிறிலேன், ...த்செய்ததாய் நோவுபடாதபடி பண்ணமாட்டுகிறிலேன், எத்தைச் ... என்று நோவுபடுகிறு ளொரு திருத்தாயார் பாசுரத்தாலே யருளிச் செய்கிறார். ... ... (*)

அரு. — வெருவாதாளின் ப்ரவேசம். — கீழ்த்திருமொழியில் தமக்கு பஹுப்ரகாரமாக அவன் பண்ணின உபகாரங்களை அநுஸந்தித்தவர், இதில் அவஸாதத்தாலே நோவுபடுகைக்கு ஸங்கதி யென்னென்ன; தாம் பல திருப்பதிகளிலும் நுழைந்தவிடத்திலும் நினைத்தபடி பரிமாற முகங் கொடாதிருக்க; அவன் *எனமீனுமையோ டரிகுறளாய் பலபடியுடைய னாய் அபேக்ஷித்தா ரபேக்ஷித்தபடி செய்யுமவன் என்னபேக்ஷிதம் செய் யாமல் போனானென்று நோவுபட்டு பிராட்டி தசையை யடைந்து வாய் வெருவுகிற ரென்னும் ஸங்கதியை யருளிச்செய்கிறார் (தன்னை யித் யாதி). ... ... (*)

மூ. —

வெருவாதாள் வாய்வெருவி வேங்கடமே வேங்கடமே யென்கின்றாளால்
மருவாளாலென்குடங்கால் வாணெடுங்கண்டுயில் மறந்தாள்வண்டார்கொ[ண்ட
லுருவாளன்வானவர்தமுயிராளனொலிதிரைநீர்ப்பௌவம்கொண்ட
திருவாள னென்மகளைச் செய்தனகளெங்ஙனம் நான் சிந்திக்கேனே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வெருவாதாள்	(என்மகள்) அச்சமற்றவளாய்க் கொண்டு	துயில்	உறக்கத்தை
		மறந்தாள்	மறந்துவிட்டாள் (நித்ரை போகிறிலள்);
வாய்வெருவி	வாய்புலற்றினவளாய்	வண்டு	வண்டுகளினாலே
வேங்கடமே	திருவேங்கடமே என்று பலகாலும் சொல்லாநின்றாள்;	ஆர்	பூர்ணமான
வேங்கடமே		கொண்டல்	மேகம்போன்ற [ய்,
என்கின்றாள்		உருஆளன்	திருமேனி யுடையனு
ஆல்	கஷ்டம்;	வானவர்தம்	நித்யஸூரிகளுக்கு
என்குடங்கால்	என்மடியில்	உயிராளன்	ப்ராணபூதனாய்,
மருவாள்	பொருந்துகிறிலள்;	ஒலி	சப்தியாநின்ற
ஆல்	கஷ்டம்; [ணமாய்	திரை	அலைகளினுடைய
வாள்	வாள்போலே தீக்ஷ	நீர்	ஜலத்தையுடைத்தான
நெடு	பரப்பையுடைத்தான	பௌவம்	ஸமுத்ரத்திலே [ள
கண்	கண்களிலே	கொண்ட	பிறப்பை யுடையளா

அரு.—பத்பிதழாய், அதில்	பெரிய பிராட்டியார்க்கு [யேஸ்வரன் வல்லபனுமான ஸர்	செய்தனகள்	செய்தவகைகளை
		நான்	நான்
		எங்ஙனம்	எப்படி
என்மகளை	என்னுடைய பெண்பிள்ளையை	சிந்திக்கேன்	நினைப்பிடுவேன்? (க)

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (வெருவாதாளித்யாதி) பெருமாளுடைய இங்குத்தை வரவாறே பிடித்து ஆற்றாமைக் குடலாம்படி காணும் பிறந்த ப்ராவண்யாதிசயம். "திருப்பாணாழ்வார் (க) 'அன்று நேர்ந்த நிசாசரரை' என்று - ராவணவதமே தொடங்கிப் பெருமாளை அடியொத்தினர், அது தெற்குத் திருவாசலாலே புகுந்து கிடந்தது; (உ) 'மந்திபாய்' என்று - பரமபதமே தொடங்கி அடியொத்தினர், திருமலையிலே புகுந்துகிடந்தது; அங்கே பார்த்தவாறே நின்றபடியைக் கண்டார், இன்னமும் போக்கிலே ஒருப்பாடுதோற்றி யிருந்தது என்று அவ்விடமேதொடங்கி அடியொத்தினவாறே வடக்குத் திருவாசலாலே புகுந்து, படுக்கை இங்கேயாயிருந்தது' என்று, பட்டர் *அமலனாதிபிரானருளிச்செய்யாநிற்க நான் கேட்டேன்" என்று பிள்ளை அருளிச்செய்தார். (வெருவாதாள்) அஞ்சாதாளென்றபடி; நெஞ்சில்†களவு கலமையாலே, தனக்கோடுகிறது சிலர்க்கு அஞ்சி மறைத்தல், சிலர்க்கு வெளியிடுதல் செய்யும் பருவமல்லாதவள்.‡அஞ்சவறியாதவளென்கை. நன்றால் மறைக்கலாவதெல்லாம் மறைத்தாள், மறைக்க முடியாமை. அவ்வளவேயோ, பரத்வத்தைவிட்டு, வ்யூஹத்தை விட்டு, விபவங்களைவிட்டு, உகந்தருளின தேசத்தையே வாய்வெருவி யிருக்கும்படியாய் விழுந்தது. ஒருகால் "திருமலை" என்ன, பின்னையும் உள்ளுப்புக வறிகிறிலள். (ங) *"காட்கரையேத்தும் அதனுட் கண்ணா" என்கிறிலள். (என்கின்றாளால்) அப்பேச்சு தனக்காகர்ஷகமாயிருக்கிறபடி. (ச) "ஸீதேதி மதுராம் வாணீம் - ஸீதேதி மதுராம் வாணீம்" என்று வாய் வெருவுவானவன் இருக்க, அத்தலை யித்தலையாய்விட்டது. "ஸீதேதி மதுராம்வாணீம்" என்று சொல்லுகிறவர் தாம் *தீமதாம் (தீமதாம்) வரராய், வார்த்தை தான் பிராட்டி விஷயமான பேச்சாய், பிரிவால் வந்த மிடற்றில் துவட்சியாலே சொல்லுகிறது சால மதுரமாயிருக்குமிறே. "பட்டர் 'அழகிய மணவாளப்

(க) அமல-உ. (உ) அமல-ங. (ங) தி-வாய்-கூ-கூ-எ. (ச) ரா-ஸு-ஙகூ-சச.
† களவு-யௌவநம். ‡ (பா) அஞ்சிமறையாதவள்

பெருமாள்' என்னும் போதும், அநந்தாழ்வான் 'திருவேங்கடமுடையான்' என்னும் போதும், பா(ஞ)வபந்தமடையத் தோற்றி யிருக்கும்படி காண்!" என்று ஜீயர்.

மற்றொன்றை வாய்வெருவாள்; ஏதேனு மளவிலும் முன்பு உன் மடியிலே வைத்து ஆற்றப்பார்க்கில் ஆறும், நீ அப்படி ஆச்வஸிப்பித்தாலோவென்ன; பண்டு மருவிப்போந்தவள் என்மடியிலிப்போது மருவுகிறிலள். அதுதான் செய்யாமையு மில்லை; இவளிசையாமையுமில்லை; அப்படி இவளால் செய்து தலைக்கட்டப் போகிறதில்லை. "தாய்மடி" என்று ‡மணிச்சடித்து நெருப்பிலே யிருக்கப்போகாதிறே; தாய்மடியும் பொருந்தாதபடி ஆர்மடி இவளை இப்படிதுச்சிக்ஷை பண்ணிவிட்டதோ! அறிகிறிலேன். என் மடியல்லது அறியாதவள் என்மடியில் பொருந்துகிறிலள். மடியிலிராளாகில் படுக்கையிலே வளர்த்தி உறங்குமாகில் பார்த்தாலோ வென்ன (வாணெடுங்கணித்யாதி) அது, முதலிலே பிடித்து வ்யுத்பத்தி பண்ணுவிக்கவேணும். (வாள்) ஓராளு மொருநோக்கும் நேராயிருக்கை. (நெடுங்கண்)- போக்தாவால் புஜித்துக் கரைகாண வொண்ணாதகண். பெரிய ஊர் குடி வாங்கினாப்போலே கண்ணில் பரப்பித்தனையும் நித்ரை குடிபோனபடி. ஆகையால், கண்ணில் பரப்பித்தனையும் தலைச்சுமையாய்த்து.

(க) "गोपजनं स्मरन् - கோபஜநம் ஸ்மரன்" என்னப்பண்ணினாரைச் சொல்லுகிறதுமேல். (வண்டாரித்யாதி) வடிவழகாலும் சேஷ்டிதங்களாலுமாகவாய்த்து இப்படி பண்ணிற்று. அகவாயில் ஜலத்தினுடைய ரஸ்யதையாலே மேகத்திலே வண்டுகள் படிந்திருக்குமென்றுமாம். (வண்டு) (உ) "செங்கட்கருமுகிலின் திருவுருப்போல் மலர்மேல் தொங்கிய வண்டினங்காள்" என்று வண்டை வடிவுக்குப் போலியாகச் சொல்லிற்றிறே. (வானவரித்யாதி) இவ்வடிவு தன்னை அரைக்ஷணம் கண்ணுக்கிலக்காகாதபடி மாறவைக்கில், ஒருநாடாக ஜீவியாதபடி பண்ணுமவன். (ஒலியித்யாதி) கடலைக்கடைந்து பிராட்டியை லபித்தவன், (என்னித்யாதி) அவளைப் பெறுகைக்குச் செய்ததித்தனையும் போருமாய்த்து இவளை நோவுபடுத்துகைக்குச் செய்ததும். (எங்ஙன மித்யாதி). இவள் தன் ஸர்வஸ்வத்தையும் நேர்ந்து செய்தத்தை என்னாலே நினைக்கப்போமோ? அவனகப்படுத்த இவள் குமிழி

(க) சாந்தோ-அ-கஉ. (உ) நா-தி-கூ-ரு.

‡ மணிச்சடித்து-முனையாலே சலிஷகபண்ணி. சலிகை-செல்வாக்கு.

நீருண்ணுமித்தனை யொழிய, கரையிலே நிற்கிற னென்றால் "இன்னபடி" என்று நினைக்கப்போமோ? ... ... (௧)

அநு —முதற்பாட்டு. (வெருவாதாளித்யாதி) கீழே திருவரங்கத்தை அநுபவித்தவராயும், மேலும் அரங்கத்தையே அநுபவிக்கையாலும், இத் திருமொழி நிகமத்திலே - "திருவரங்கத் தம்மானைச் சிந்தைசெய்த" என்கிருக்கையாலும், கோயிலையன்றோ வாய்வெருவ வேண்டுவது, திருமலையை வெருவுகைக்குக் காரண மென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (பெருமானுடைய வித்யாதி). (௧) "ஸந்தேஹவ்ருக்ஷலப்த்தாய ஸம்பீஷணக்ருதேபுந: । தத்தாய - விதேசீக்ஷ்வாகு லப்த்தாய விபீஷணக்ருதேபுந: । தத்தாய" என்றன்றோ வரவாறு, திருமலை வரவாறுவானென்னென்ன வருளிச் செய்கிறார் (திருப்பாணாழ்வாரித்யாதி). *அமலனாதிபிரானில் முதற்பாட்டில் - பரமபதத்தையும் திருமலையையும் திருவரங்கமுமாக அநுபவித்த வநந்தரம், திருவுலகளந்தவனையும் காருத்தலையு மநுபவித்தும், மூன்றாம்பாட்டில் - திருவேங்கடத்தை யநுபவித்தும், இங்ஙனே அரியுருவையும் ஆலினிலையானையும் வெண்ணெயுண்டவாயனையு மநுபவித்துப் போந்ததெல்லாம், (௨) "மற்றொன்றினைக் காணாவே" என்ற அதிமாத்ர ப்ராவண்யத்துக்குச் சேர அடியொத்தினையித்தனை யொழிய, இவர்க்கு அவற்றிலும் ப்ராதாந்யேந ப்ரேமமில்லையென்ன வேண்டுகையாலே, படடர் திருவாசற்களாலே புகுந்ததாக அநுபவமுண்டாய்த்தென்று அருளிச்செய்தாராகையாலே, இவ்வாழ்வாரும், கீழ்த்திருமொழியில் - ஆலிலைமேவு மாயன் முதலாக ராமக்ருஷ்ணாத்யவ தாரங்களை எல்லாம் பெரியபெருமாளாக அநுபவித்தபடி சொல்லுகையால், பாரிசேஷ்யாத் திருமலையை அடியொத்தின படியையும் சொல்ல வேண்டுகையாலே அத்தை இப்பாட்டி லருளிச்செய்தாரென்று திருவுள்ளம். "மந்திபாயென்று" என்றத்தை, "நின்றபடியைக்கண்டார்" என்றத்தோ டந்வயிப்பது அஞ்சாமைக்கு ஹேதுவென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (நெஞ்சி லித்யாதி). களவு கலசாமையாவ தென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (தனக்கித்யாதி). ‡பால்யத்தாலே மறைக்கமாட்டாமையன்றிக்கே, அவஸ்த்தை முறுகி அத்தாலும் மறைக்கமாட்டாளென்கிறார் (அஞ்ச வித்யாதி). எத்தனைதசை முறுகினாலும் தாய்க்கு ஒளிக்கவேண்டாவோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (தன்னாலித்யாதி). (முடியாமை) என்றவநந்தரம், வெருவுகிறாள் என்று சேஷம். (அவ்வளவேயோ) என்

(௧)- (௨) அமல-௧௦.

‡ தாய்க்கு மறைக்கையும் தோழிக்கு வெளியிடுகையும். பால்யத்தாலே மறைக்கமாட்டாமை யன்றிக்கே அவஸ்த்தைமுறுகி அதினாலும் மறைக்கமாட்டாளென்கிறார் (அஞ்சி மறையாதவளென்கை) என்று அரும்பதாந்தரம்; இதுக்கநுகுணமாக, "அஞ்சி மறையாதவள்" என்று சில வ்யாக்யாந ப்ரீகோசங்களில் பாடம் காணகிறது.

றது- அவன் பேரைச்சொல்லி வாய்வெருவுகிற மாத்ரமேயோ என்றபடி. வீப்ஸாதாத்பர்யம் (ஒரு காலித்யாதி). உள்ளுப்புக - திருவேங்கடத்தான் பேர்சொல்ல. வெருவாநின்றாள் என்று ஒரு சொல்லால் சொல்லாதே; இதே "வெருவி" என்றுவைத்து "என்கின்றாள்" என்றதுக்குத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (அப்பேச்சித்யாதி);"ஆல்"என்று ஆஶ்சர்யமாய், அதின் தாத்பர்ய மென்னவுமாம்."என்கின்றாள்" என்கிற வர்த்தமாந நிர்த்தேசத் தாலே - பெண்பிள்ளைக்கு இதிலினிமை தோற்றுகையால், அத்தைத் திருத்தாயார் சொல்லுகிறாளாக யோஜிக்கவுமாம். பெண்பிள்ளை பேச்சினி தாறுப்போலே அழகிய மணவாளப்பிள்ளை பேச்சு மினிதாயிருக்குமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஸீதேத்யாதி). அன்றிக்கே, ஆல் - விஷாதத் திலே அதின் தாத்பர்யமாகவுமாம். இடைவிடாம லநுஸந்திக்கைக்கு போக்யதை குறைவற்றிருக்கு மென்றதுக்கு த்ருஷ்டாந்தகதந பூர்வகமாக வ்யாக்யாதா ஈடுபடுகிறாரென்னவுமாம். "ஸீதே" என்று இரண்டெழுத் துக் கூட்டினால் இதில் மாதுர்ய முண்டாகைக்கு நியாமக மென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஸீதேத்யாதி). இப்பெண்பிள்ளை தனக்கினிமை தோற்றச் சொன்னாளென்கைக்கு த்ருஷ்டாந்த மருளிச்செய்கிறார் (பட்டரித் யாதி). அன்றிக்கே, பாவபந்தமுடையார் சொல் எல்லார்க்கும் போக்ய மாயிருக்கு மென்கைக்கு நியாமக மாகவுமாம்.

மேலுக்கவதாரிகை (மற்றொன்றை யித்யாதி). (வெருவாள்) என்ற வநந்தரம், ஆகிலும் என்று சேஷம். இப்போது "மருவாள்" என்றதுக்கு; முன்பு மருவுதலுண்டாகவேணுமென்று விவக்ஷித்தருளிச் செய்கிறார் (பண் டித்யாதி). இப்போது மருவாமைக்கு ஹேது என்றுடன்காலாகை யெ ன்று விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் (அதுதானித்யாதி). நான் தாயாராகை யாலே ஆஶ்வஸிப்பியாதே உபேக்ஷித்தவளுமன்று, பெண்ணாகையாலே அவள் வந்திராதே போனவளுமன்று, மடியிலிருப்பு அவள்மடியிலிருப் புக்கு ஸ்மாரகமாய் பாதக (஬ாதக) மாகையாலே இருக்கமாட்டாதே போனாளென்று கருத்து. "ஆல்" என்று விஷாதப்படுகைக்குக் கருத்தருளிச் செய்கிறார் (தாயித்யாதி). தாய் மடியிலிருக்கப் போகாதிருப்பா னென் னென்ன வருளிச்செய்கிறாராகவுமாம். பிண்டிதார்த்தம் (என்மடி யித் யாதி). "நெடும்" என்று விசேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்யாந்தர மருளிச்செய் கிறார் (பெரிய வித்யாதி)

வண்டோடோத்த உருவமென்று சப்தார்த்தமாக்கி யருளிச்செய்கிறார் (செங்கணித்யாதி). (சொல்லிற்றிறே) என்ற வநந்தரம், அப்படியாகவு மாம் என்று சேஷம். பௌவத்திலே பிறப்பைக்கொண்ட திருவாளனென்று விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் (கடலையித்யாதி). "நான் சிந்திக் கேனே" என்கையாலே - அவனையு மிவளையும் வ்யாவர்த்திக்கிற தென்கிறார் (இவள் தன்னித்யாதி). ... ... (க)

மூ.—
கலையாளா வகலல்குல் கனவளையும் கையாளா வென்செய்கேன் நான்
விலையாளாவடியேனைவேண்டுதியோ வேண்டாயோவென்னும்மெய்ய
மலையாளன் வானவர்தம் தலையாளன் மாராமரமேழெய்த வென்றிச்
சிலையாளனென்மகளைச் செய்தனக ளெங்ஙனம் நான் சிந்திக்கேனே.

பதம்.	உரை.
அகல்	பரந்த
அல்குல்	நிதம்பப்ரதேசமான
கலை	வஸ்த்ரத்தை
ஆளா	தரிக்கிறதில்லை;
கனம்	ஸ்வர்ணமயமான
வளையும்	வலயங்களும் [பற்றி
கை	(இவள்) கைகளைப்
ஆளா	ஆளமாட்டுகிறதில்லை; (தங்குகிறதில்லை);
நான்	நான் [ன்?
என்செய்கேன்	எத்தைச்செய்வே
அடியேனை	[ருந்தின என்னை தாஸ்யத்திலே பொ
விலையாளா	க்ரய விக்ரயார்ஹை யாம்படி கொள் கைக்கு
வேண்டுதியோ	இச்சிப்பாயோ? [யோ?
வேண்டாயோ	இச்சிக்கமாட்டா

பதம்.	உரை.
என்னும்	என்று சொல்லாநின் றாள்;
மெய்யம்	திருமெய்ய மென்கிற
மலை ஆளன்	திருமலையைவாஸஸ்த் தானமாக உடைய னாய்
வானவர்தம்	நித்யஸூரிகளுக்கு
தலைஆளன்	ஸ்வாமியாய்க் கொ [ண்டு
ஏழ்	ஏழான
மராமரம்	ஸால வ்ருக்ஷங்களை
எய்த	பிளந்துவிட்டதும்
வென்றி	ஜயசீலமுமான
சிலைஆளன்	பாணத்தை யுடையவ னுமான சக்ரவர் த்தித் திருமகன்

என்மகளைச் செய்தனகள் எங்ஙனம் நான் சிந்திக்கேனே. (உ)

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (கலையாளாவகலல்குல்) அடியில், அகன்றிருக்கும் நிதம்பப்ரதேசமானது இப்போது விரஹக்ருசமாகையாலே பரியட்டத்தை ஆளுகிறதில்லை. (கனவளையுங்கையாளா) ஶ்லாக்யமானவளை கையில் தங்குகிறதில்லை. (என்செய்கேன்நான்) இவள் பரியட்டப்பண்பும் கையும் வளையுமே ஜீவநமாயிருக்கக்கடவ நான் எத்தைச்செய்வேன்? பரியட்டத்தையும் வளையையும் தங்கும் படி பண்ணுவேனோ, இவளை ஈடுபடாதபடி பண்ணுவேனோ, அவனை ஆளாகக்கொள்ளும்படி பண்ணுவேனோ, எத்தைச்செய்வேன். (விலையாளாவித்யாதி) இது இரண்டுபடி,- விலையை ஆளாத அடியேனை - உன்னாலும் பிறர்க்காக்கவொண்ணாதபடி அநந்யார்ஹையான வென்னை; அன்றிக்கே, விலையாளாக - உனக்கு க்ரயவிக்ரயார்ஹையாக -

இஷ்டவிநியோகார்ஹையாக, என்னைக்கொள்வுதியோ? கொள்ளாயோ? நான் ஜீவியாதொழிய என்னும்; (க) "ஸேவத்யஹம் - தாவத்த்யஹம்" இத்யாதிவத்.

(மெய்யமித்யாதி) * அயர்வறு மமரர்களதிபதியா யிருந்துவை த்துத் தன்ஸௌலப்யத்தைக் காட்டி "விலையாளாவடியேனை வேண்டு தியோ?" என்று இவளையிட்டுச் சொல்லுவித்துக் கொள்கைக்காகத் திருமெய்யத்திலே வந்து ஸந்நிஹிதனானவன்;(உ)*பின்னானார் வணங் குஞ் சோதியிற்போனே;- (ங) "யத்ர பூர்வே ஸாத்யாஸ்ஸந்தி தேவா:- யத்ர பூர்வே ஸாத்யாஸ்ஸந்தி தேவா:" என்கிறபடியே-முற்பாடரான ஸூரி களுக்கு மவ்வருகாயிருந்துவைத்து, இவ்வருகுண்டான பிற்பாடர்க் கும் உதவுகைக்காகவிறே இங்கு வந்ததும். (மராமரமித்யாதி) தன் னைக்கொண்டு காரியங்கொள்ளாதார்க்கும் மழுவேந்திக்கொடுத்துக் காரி யம் செய்யுமவனன்றோ. (என்மகளித்யாதி) மஹாராஜரை விஸ்வஸி ப்பிக்கைக்குச் செய்ததித்தனையும் போருமாய்த்து இவளை விஸ்வா ஸம் குலைக்கைக்குச் செய்ததும். தானே ரக்ஷகன் என்றிருக்குமிவளை, வாய்விட்டுக் கூப்பிடும்படி பண்ணினானே. பெறுவிக்குமதைப் பார் த்தால், "நமக்கொன்று செய்யப்ராப்தியுண்டோ" என்றிருக்கிறா வள்; "பெறுவதவனையானால் இருந்தவிடத்தே யிருக்கப்போமோ" என்றிருக்கிறாள் மகள். ... ... (உ)

அரு —இரண்டாம்பாட்டு. (கலியித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் வடவேங்கட த்தை வாய் வெருவினவளாயன்றிக்கே, தெற்கில் திருமெய்ய மலையாளனை முன்னிட்டு வந்து ஸம்ஶ்லேஷியாமையால் பொய்யமலை யெனறெண்ணி, "வேண்டுதியோ வேண்டாயோ" என்னும்படி விரஹகார்ஶ்யம் மிகுத்து வாய்வெருவினமையைச் சொல்லித் திருத்தாயார் கூப்பிடுகிறாளென்று ஸங்கதி.

அல்லல் அகன்றிருந்தசாகில் கலியாளாதே யிருக்குமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அடியிலித்யாதி). அடியில்- விஶ்லேஷத்துக்கு முன்பு என்றபடி. கையல் தங்கி சிறப்பெற விருக்கும் வளைகளும் கையைப்பற்றி ஆளமாட்டாதாய்த் தென்று விவக்ஷித்துத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறா (ப்ர ஸாக்யேத்யாதி). "கனம்" என்றது - கனைக்குறைத்தலாய், கநகமென்ற படி. "நான்" என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (இவளித்யாதி). (பண்பும் உடையழகும். இத்தால்-"கனவளை அஹம் மமக்ருதிகள்" என்கிறபடியே த்யாஜ்யமானவை இரண்டும் ஆகாராந்தராத்தாலே (ச) "தாஸோஹம் - தாஸோஹம்" என்கிறபடியே உபாதேயங்களாய், நானென்று அபிமானித

(க) ரா-ஸு-க-ச-ங-க. (உ) தி-மொ-கா. (ங) பு-ஸ-ஸூ- (ச) ரா-ஸு.

துக்கொண்டு கையும் கைங்கர்யமுமா யிருக்கை உபாயாத்ய(த்ய)வஸாயத்துக்கு அபேக்ஷிதமென்ற ஸ்வாபதேசம் ஸூசிதமாய்த்து. (ஆளாகக்கொள்ளும்படி) இவளை அடிமை கொள்ளும்படி. (கொள்வதியோ) என்ற வநந்தரம்; ஜீவிக்கும்படி என்று சேஷம். அவருளாவிட்டால் ஜீவியேனென்ற விடமுண்டோ வென்ன (தாவத்த்யஹமித்யாதி); "నచాస్యమాతా న పితా న చాన్యే స్నేహాద్విశిష్టోస్తి మయాసమోవా। తావద్ధ్యహం దూత జిజీవిషేయం యావత్ప్రవృత్తిం శృణుయాం ప్రియస్య- நசாஸ்ய மாதாநபிதா நசாந்யஸ்ஸ்நேஹாத் விசுஷ்டோஸ்தி மயாஸமோவா। தாவத்த்யஹம்தூத ஜிஜீவிஷேயம் யாவத் ப்ரவ்ருத்திம் ஶ்ருணுயாம் ப்ரியஸ்ய" என்று - பெருமாளிடத்தில் ஸ்நேஹத்தில் வந்தால், தாயும் தகப்பனும் மற்றுமுள்ள பந்துஜநமும் என்னிலும் மிகுத்தாரும் ஒத்தாருமில்லை, ஆகையாலே, பெருமாளுக்கு நானும் வேணும் வேண்டாவென்னும் ப்ரக்ருஷ்டையான மநோவ்ருத்தி கேட்குமளவும் ஜீவித்திருக்க நினையாநின்றேன் என்கையாலே - வேண்டாதபோது ஜீவியாமை ஸித்தமிறே என்று கருத்து.

"வானவர்தம் தலையாளன், மராமரமேழெய்த வென்றிச்சிலையாளன்- மெய்யமலையாளன்" என்றநவயித்தருளிச்செய்கிறார் (அயர்வித்யாதி). (ஸௌலப்யத்தை) என்றது - மஹாராஜாக்காக மராமரமெய்த ஸௌலப்யத்தை யென்கை. உக்தார்த்தத்துக்கு ஸம்வாதம் (பின்முன்னரித்யாதி). "இமையோர்க்கென்றும் முன்னோய்" என்றத்தையும் கூட்டி ப்ரமாண பூர்வகம் பாசுரத்துக்கர்த்த மருளிச்செய்கிறார் (யத்ரேத்யாதி). ஸௌலப்யத்தைக் காட்டினமையை ப்ரதீக பூர்வகம் விவரிக்கிறார் (தந்னையித்யாதி). "என்மகளைச் செய்தனகள்" என்று வெறுத்திருக்கிற திருத்தாயார், கீழே விஶ்வாஸஹேதுவான அபதாநத்தைச் சொல்லுகை எங்ஙனே சேருமென்ன வருளிச்செய்கிறார் (மஹாராஜரை யித்யாதி). விஶ்வாஸம் குலையும்படி பண்ணின தென்னென்ன (தானேரக்ஷகனித்யாதி); இத்தால் ருஶ்ய(ऋश्य)மூகபர்வதத்தில் தன்னுடைய இஷ்டாநிஷ்ட ப்ராப்தி பரிஹார்த்ருத்வமாகிற உபாயத்வத்தில் விஶ்வாஸம் பிறக்கைக்கு மழுவேந்திக்கொடுத்து உபாயத்வத்தை நிலைநிறுத்திக்கொண்டதெல்லாம், ஸத்யபர்வதமான மலையில்வந்து ப்ராப்யவைலக்ஷண்யத்தைக்காட்டி, "அவனே உபாயம்" என்றிருக்கிற பெண்பிள்ளை அத்யவஸாயத்தைப் போக்கி, ஸ்வயத்ந பரையாக்க வந்தானென்னும்படி வந்தாலும், ததநுகுணமாக ஆளாதே கூப்பிடப் பண்ணினானென்று வெறுக்கிறாளென்று தாத்பர்யம் சொல்லிற்றாய்த்து. இவள் ப்ராப்யவைலக்ஷண்ய மடியாகக் கூப்பிடுகிறாளென்றறிந்தானாகில் "எங்ஙனம் நான் சிந்திக்கேன்" என்று விசாரப்பட்டு வெறுப்பா னென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (பெறுவிக்கு மத்தை யித்யாதி). இத்தால் - இவள் கூப்பீடு உபாய கோடியிலேயாய் விழுமோ என்னு மதிசங்கையாலே விசாரப்படுகிறாளென்றதாய்த்து. பெறுவிக்குமது - உபாயம், பெறுவது - ப்ராப்யம். ... ... (உ)

மூ.—

மானையமென்னேக்கி வாணெடுங் கண்ணீர்மல்கும் வளையும் சோரும்
தேனைய நறுந்துழா யலங்கலின் திறம்பேசி யுறங்காள்காண்மின்
கானையன் கடிமனையில்தயிருண்டு நெய்பருக நந்தன்பெற்ற
ஆனையனென்மகளைச் செய்தனகளம்மனைமீரறிகிலேனே. (௩)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மானைய	மானேடொத்ததாய்	உறங்காள் காண்மின்	உறங்குகிறிலள் கிடீர்;
மெல்	ம்ருதுவான	கான் ஆயன்	காட்டிலே தங்குமவனாய்
நோக்கி	கண்களையுடையளென் பெண்ணானவள்	கடி	ரக்ஷையை யுடைத்தான
வாள்	ஒளியை யுடைத்தாய்	மனையில்	இடையர்களுடைய க்ருஹங்களிலே
நெடு	தீர்க்கமான	தயிர்	தயிரை யுள்ள
கண்	கண்களிலே	உண்டு	புஜித்து
நீர்	ஜலத்தை	நெய்	நெய்யை யாக
மல்கும்	விழவிடாநின்றாள்,	பருக	பாநம் பண்ணும்படி
வளையும்	வலயங்களும்	நந்தன்	நந்தகோபர்
சோரும்	(கைகள்நின்றும்) நழுவாநின்றன;	பெற்ற	லபித்த [னை
தேனைய	தேனைப் பரிபூர்ணமாக உடையதாய்	ஆனையன்	இடையனை க்ருஷ்ண
நறு	பரிமள ப்ரசுரமான	என்மகளை	என் பெண்பிள்ளையை வசீகரிக்கைக்கு
துழாய்	திருத்துழாயாலே கட்டப்பட்ட	செய்தனகள்	செய்தவகைகளை
அலங்கலின்	மாலையினுடைய	அம்மனைமீர்	ஓ தாய்மார்களே!
திறம்	ப்ரகாரங்களை	அறிகிலேன்	அறிய மாட்டுகிறிலேன். (௩)
பேசி	சொல்லிக்கொண்டு		

வ்யா.—மூன்றாம்பாட்டு. (மானைய) முக்த்த (ம்ருக) மாய் ம்ருதுவான நோக்கையுடையவள். (வாளித்யாதி) எதிர்த்தலையிலே கண்ணநீரை யுண்டாக்கக் கடவ கண். வாளென்று - ஒளியாகவுமாம்; ஓராணுமொருநோக்கும் நேரானதென்றுமாம். (நெடும்) போக்தாவினளவல்லாத கண். கண்ணநீரையும் தாங்கப்போகிறதில்லை; வளையையும் தாங்கப்போகிறதில்லை. நித்ரையாலே போதுபோக்கப் பார்த்தாலோவென்ன(தேனையவித்யாதி) ஒரு தேன்வெள்ளமே! ஒரு செவ்வியே! ஒரு தொடையழகே! ஒரு குளிர்த்தியே! ஒரு மணமே! என்னாநின்றாள்.

(கானையனித்யாதி) தானென்னகார்யத்துக்கு வந்தான், இப்போது செய்து திரிகிறதென்னப்புது என்று ஒன்று மறிகிறிலேன்

(காணுயன்) (க) "கானம்சேர்ந்து" என்னும்படி-காட்டிலே தங்குமவன் நாகரிகர் செயலிலே அந்வயிப்பதே!. காட்டில் மரங்களின் வாசியறி யக்கடவவன், பெண்களின் வாசியறிவதே! கடி என்று-அரண். *தன் னுடைமைகளை யிட்டடைத்துச் சேமித்துவைப்பர்களிறே. (தயிரித் யாதி) (உ) "महातपसा - மஹாதாதபஸா" என்று சக்ரவர்த்தி "நாடாளவொருபிள்ளை பெறவேணும்" என்று ஒருநோன்பு நோற்று பெற்ருப்போலே, "க(ர்)வ்யங்கள் பாழ்போகவொண்ணுது, இவற் றை புஜிப்பாளுெரு பிள்ளைவேணும்" என்று இதுக்கன்றே இவளைப் பெற்றது. (ஆனுயன்) பசுக்களை மேய்க்குமவனுேதான். (என்மகளித் யாதி) (ங) "यतो वाचो निवर्तन्ते अप्राप्य मनसा सह-யதோவாசோநிவர்த் தந்தே அப்ராப்ய மநஸாஸஹ" என்கிற பகவதுத்கர்ஷத்தைச் சிறிதறி யலாம், ப்ரணயதாரையில் அவன் செய்துநிற்கிறவிவை என்னுெலொ ன்று மறியப்போகிறனவில்லை. (அறிகிலேன்) கீழ்ச்சொன்னவை ஒரு திங்மாத்ரமித்தனை, என்னுலறியப்போகாது ... ... (ங)

அரு.—மூன்ரும்பாட்டு. (மாறுயவித்யாதி) திருமலையிலும் மெய்யமலை யிலும் வாய்வெருவி மகளிடுபட்டபடிக்கு "நான்-என்செய்கேன்" என்று சிந்திக்கிற திருத்தாயாரைத்தேற்றுகைக்காக, சில அசலகத்தார்வந்து, "பதினுருமாயிரவர் முதலான பெண்களை யாண்டவனன்றே, வாசியறிந் து தானே வருவன்" என்று உணர்த்தி உறங்கப்பண்ணிக்கொண் டிருக்க லாகாதோ" என்று மூந்துறத்தோற்றினவாறே, அவர்களைக்குறித்து,*காடு வாழ்சாதியை விஶ்வஸித்துத் தேற்றக்கூடுமோ, அவன் செய்தனகள் என க்குத் தெரிந்ததில்லை என்கிருளென்று ஸங்கதி.

"மாறுய" என்றது - மான் நோக்குப் போலேயாய் என்று விவக்ஷி த்து, பலித்தஸௌந்தர்யத்தை யருளிச்செய்கிருர் (முக்த்தமாய்) என்று. கண்ணையிப்போது விசேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்யம் (எதிரித்யாதி). "வா ள்"-ஆயுதமாய், அர்த்தாந்தரம் (ஓராளுமித்யாதி). ஒருவெட்டுக்கு ஓராள் விழுமாபோலே ஒருபார்வைக்கு ஒருவன் வசப்படுமென்கை. தேனேயெ ன்னலாம்படி தத்ப்ரசுரமாய், என்றும் பரிமளத்தை யுடைத்தாய், துழாய லங்கலின் - திருத்துழாய்மாலையின், திறம் - ப்ரகாரங்களை, பேசி என்று சப்தார்த்தமாய், உக்தாநுக்தப்ரகாரங்களை எல்லாம் பேசி ஈடுபடுகிரு ளென்று தாத்பர்யமருளிச்செய்கிருர் (ஒருவித்யாதி).

இவளிப்படி துழாயின்திறங்களிலே ஈடுபட்டு உறங்காமைக்கு அவன் செய்தவை என்னென்றும், வாராமைக்கு ஹேதுவென்னென்றும் வரும்

(க) தி-பா-உ-அ.   (உ) ரா-ஆர-சுசு-கங.   (ங) தை-ஆந-கு.

சங்கையிலே, "காருயன்" இத்யாதி என்று விவக்ஷித்து, தாத்பர்யமருளிச் செய்கிறார் (தானித்யாதி). (என்னகாரியத்துக்கு) என்றது-காட்டில் வலிக்கைக்கும், மரங்களின் வாசியறிகைக்கும், நந்தன்மனையில் வெய்யும் பாலுமுண்கைக்கும், பசுமேய்க்கைக்கும் என்றபடி. (செய்துதிரிகிறது) என்றது - ப்ரணயதாரையில் தாழ்ந்து பரிமாறின செயல்களைச்செய்து திரிகிறதென்றபடி. இவரிப்படி பதிகைக்குஹேது - ப்ரணயதாரையில் செயல்களும், வருவனென்று நிச்சயியாமைக்குஹேது - காட்டில் வலிக்கை முதலானவையு மாகையாலே, என்பெண்ணைத் தேறப்போகிறதில்லை என்று கருத்து. மேலே "ஆருயன்" என்று சொல்லாநிற்கவும், இங்கே "ஆயன்" என்றதுக்குத்தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (காரமிஞ்யாதி). "கான்" என்று விசேஷித்ததுக்கு உட்கருத்தருளிச்செய்கிறார் (காட்டிலேயித்யாதி). (அவனேதான்) என்ற வநந்தரம், இங்கு வரப்புகுகிறான் என்றுசேஷம். "கண்ணீர்மல்கும்" என்று-ப்ரணயதாரையிலவன் செய்தமை கிடையாமையால் வந்தவிகாரங்களைச் சொல்லியிருக்க, நீ "அறிகிலேன்" என்பானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (கீழித்யாதி). †(திங்மாத்ரம்-) ஏகதேசம்.

மூ.—

தாய்வாயிற்சொற்கேளாள்தன்னாயத்தோடணையாள்தடமென்கொங்கை
யேயாரச்சாந்தணியா ளெம்பெருமான் திருவரங்க மெங்கேயென்னும்
பேய்மாயமுலையுண்டிவ்வுலகுண்ட பெருவயிற்றன் பேசில்நங்காய்
மாமாயனென்மகளைச் செய்தனகள் மங்கைமீர் மதிக்கிலேனே. (௪)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை
தாய்	தாயான என்னுடைய	அணியாள்	(முன்புபோலே) அலங்கரிக்கிறிலள்,
வாயில்	வாயினால் மொழிந்த		
சொல்	சொல்லையும்	எம்பெருமான்	எனக்கு ஸ்வாமியானவன் எழுந்தருளியிருக்கிற
கேளாள்	கேட்கிறிலள்,		
தன்	தன்னுடைய		
ஆயத்தோடு	ஸகிஜநங்களோடும்	திருவரங்கம்	திருவரங்கம் என்னும் திவ்யதேசமானது
அணையாள்	சேரமாட்டாள்,		
தடம்	பரந்தும் [மான		
மெல்	ம்ருது ஸ்வபாவமு	எங்கேஎன்னும்	எங்கேயென்று கேளாநின்றாள்;
கொங்கையே	ஸ்தநங்களையே		
ஆர	ஸம்பூர்ணமாக	மங்கைமீர்	யுவதிகளான—
சாந்து	சந்தநத்தினாலே	நங்காய்	பெண்களே!

† "(திங்மாத்ரம்) திக்கு என்று - ஏகதேசமாய், அல்பமென்றபடி." என்று அரும்பதாந்தரம்.

பேய் பூதனையானவள்
மாய முடியும்படியாக
முலை அவள் முலையை
உண்டு புஜித்து,
இவ்வுலகு இந்தபூமியை
உண்ட (ப்ரளய காலத்தில்) விழுங்கின
பெருவயிற்றன் பெரிய திருவுதரத்தை யுடையனாய்
மா அபரிச்சின்னமான

மாயன் ஆஸ்சர்யசக்தி யுடையனான அவன்
என்மகளை என்னுடைய பெண்பிள்ளை விஷயமாக
செய்தனகள் செய்தவற்றை
பேசில் சொல்லப்புகில்
மதிக்கிலேன் பரிச்சேதித்துச் சொல்ல மாட்டுகிறிலேன். (ச)

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (தாய்வாயிலித்யாதி) ஏதேனும் தசையிலும், தாய்சொல்லிற்றுச் செய்யவேணுமிறே; (க) "[illegible] - ஜீவதோர் வாக்யகரணாத்". தனக்கோடுகிற ப்ரேமத்துக்கு அபிமதமாக நான் வார்த்தைசொல்லிலும், தாய்வார்த்தையன்றோ! என்றிராநின்றாள். (கேளாள்) அநுஷ்டியாதொழிய வமையாதோ? ஹிதம்சொல்லும் த்யாஜ்யகோடியை விடுகிறாள்; ப்ரியம்சொல்லும் உபாதேயரை உபேக்ஷிக்கவேணுமோ? தோழிமாரும் தாய்மாரோபாதி [illegible]யாய்விட்டது. (உ) "[illegible] - மாதரம்" என்றவோபாதி * "[illegible]-ஸகீந்" இறே. இங்குவந்தால், அன்னைபக்கலணைவுண்டு, வார்த்தை கேளாதொழிகிற வித்தனை; அவர்கள்பக்கல் அணைகையேபிடித்துச் செய்கிறிலள். அவர்களையிட்டு வளைத்துக்கொள்ளலா மென்னுமிடமும் போய்த்து. (தடமித்யாதி) தாய்மாரையும் தோழிமாரையும் விட்டால், அவனை உபேக்ஷிக்கவேணுமோ? அவன் வரக்கடவனே, ததர்த்தமாகப் பண்ணும் வ்யாபாரங்களைத் தவிர்ந்தாளென்றபடி. போக்யதையாலும் பெருத்து விரஹஸஹமல்லாதபடி ம்ருதுவுமாயிருக்கையாலே அத்தையே பேணுமாய்த்து அல்லாத காலங்களில். (கொங்கையே ஆர) அவன்வந்திருந்தாலும் அவனை த்ருணீகரித்து இத்தையே பேணுமித்தனைகாணும். (எம்பெருமானித்யாதி) தாயையும் அல்லாதாரையுமொக்க உபேக்ஷிக்கும்படி நிருபாதிகபந்துவான தன்பக்கலிலே பாவ([illegible])பந்தத்தைப் பிறப்பிக்கிறவன் வர்த்திக்கிற தேசமெங்கே? என்னாநின்றாள். ஸ்வாமித்வம் இவைபோல் ஔபாதிகமல்லவிறே. (எம்பெருமான்) என்னைத் தோற்பித்தவன் என்றேகாணும் அவனையறிவது; இதிறே * நமஸ்ஸப்தார்த்தம்.

(க)

(உ) விஹகேந்த்ரஸம்ஹிதை ச-௨.உ-படலம்.

(பேயித்யாதி) பேயினுடைய, தாய்முலையாக வஞ்சித்துக்கொடு வந்த முலையென்னுதல்; பேய்மாயும்படியாக வென்னுதல். (இவ்வுலகித்யாதி) அநுகூலரக்ஷணத்தோடு விரோதிநிரஸநத்தோடு வாசியில்லையாய்த்து அவனுக்கு ஊணாகை. (நங்காய்) (க) "ஹ்ஹெ மைத்ரேய-மைத்ரேய" என்னுமாபோலே, (மாமாயன்) பிரிவில்முடியவொண்ணாத ஆச்சர்யங்களையுடையவன். ஒருபால்யத்திலே பேய் முலையையுண்பதாம், செய்வதறியாதே என்மகளைச்செய்தன. (மங்கைமீர்) நீங்களுமெல்லாம் ஒருபருவம் ஸ்த்ரீத்வமுடையிகோளாயிருக்கிறிகோளிறே. (மதிக்கிலேனே) என்னுல் "இவ்வளவு" என்று பரிச்சேதிக்கப்போகிறதில்லை. ... ... (ச)

அரு.—நாலாம்பாட்டு. (தாயித்யாதி) இங்ஙனே நீ "அறிகிலேன்" என்று சொல்லக்கடவையோ, ஹிதபரையான நீயும் ப்ரியபரரான தோழிமாரு மிருக்கப் பெண்ணை வசப்படுத்த வொண்ணாதோ வென்ன; அங்ஙன் சொல்லவொண்ணாதபடி த்யாஜ்யகோடியிலே யாக்கி, *வெண்ணெயுண்டவாயன் "பள்ளிகொண்டருளும் போகமண்டபத்தைப் பிதற்றாநின்றாளென்கிறாளென்று ஸங்கதி.

என்வாய் என்னாதே, "தாய்" என்றதுக்குக் கருத்தருளிச் செய்கிறார் (ஏதேனுமித்யாதி). தாய்வார்த்தை கேட்கவேணுமென்னு மிதுக்கு ப்ரமாணம் (ஜீவதோரித்யாதி). ஜீவந்தீச ஜீவம்ஶ்ச ஜீவந்தௌ, தயோர்மாதா பித்ரோ: - ஜீவந்தீச ஜீவம்ஶ்ச ஜீவந்தௌ, தயோர்மாதா பித்ரோ: என்றிறே இதுக்கர்த்தம். தாய்ச்சொல் என்ன வமையாதோ, "வாயில்" என்பானென்னென்ன; அஹ்ருதயமாக வாயிலே ப்ரியமானவார்த்தை வந்தாலும் அதுவும் என்வாய்என்று நினைத்துக்கேளாளென்கிறாள் என்றருளிச்செய்கிறார் (தனக்கித்யாதி). செய்யாள்என்னாதே, "கேளாள்" என்றதுக்குக் கருத்தருளிச்செய்கிறார் (அநுஷ்டியாதித்யாதி). தன் - தனக்கு அஸாதாரணரான, ஆயத்தோடு, ஸகீஜநத்தோடு - சேராளென்று சப்தார்த்தம் விவக்ஷித்து, தாத்பர்யங்களை அருளிச்செய்கிறார் (ஹிதமித்யாதி). உட்கருத்தருளிச்செய்கிறார் (அவர்களையித்யாதி). அவனை உபேக்ஷிக்கை யாவதென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அவனித்யாதி). ததர்த்தமாகப் பண்ணும் வ்யாபாரமாவது- (உ) "கொங்கைமேல் குங்குமத்தின் குழம்பழியப் புகுந்தொருநாள் தங்குமேல்" என்கிறபடியே விரஹதசையிலும் வருவன் என்றெண்ணித் தன்னை அலங்கரித்திருக்கை என்கை. "ஆரச்சாந்தணியாள்" என்றால் - சிறிதணியாநின்றாளென்று தோற்றுமே, அது கூடுமோ வென்ன அருளிச்செய்கிறார் (போக்யதையாலு மித்யாதி). "தடம்" என்றதினர்த்

(க) வி-பு-க-க-கஉ. (உ) நா-தி-அ-எ.

தம் (போக்யதையாலும் பெருத்து) என்றது. இத்தால் - முன்பெல்லா மாரச் சாந்தணியுமவள் இப்போது சிறிது மணியாளென்றதாய்த்து. ஏவ காரார்த்தம் (அவனித்யாதி). தாய்முதலாக எல்லாரையும் விடுவானென்? நீ அலங்கரியாதிருப்பானென்? என்று கேட்டார்க்குச் சொல்லும் வார்த்தையைக் கேளீகோளென்று சொல்லுகிறாளென்னு மிடக்தோற்ற அருளிச்செய்கிறார் (தாயையு மித்யாதி); இத்தால் எம்பெருமானாகையாலே தாய் முதலானாரை விட்டேனென்றும், திருவரங்கத்தில் புகுராமையாலே அலங்கரிக்கவில்லை என்றும் சொன்னாளென்றதாய்த்து.

இப்படி தசைமுறுகினால் இவள் தரித்திருக்கும்படி எங்ஙனே என்னு மபேக்ஷையிலே, “பேய்மாய” இத்யாதி என்று விவக்ஷித்தருளிச் செய்கிறார் (பேயினுடைய வித்யாதி). மாயமுலை - வஞ்சகமான முலையென்று சப்தார்த்தம். (மைத்ரேய என்னுமாபோலே) என்றது - மேலே “மங்கைமீர்” என்று பருவத்தைச் சொல்லி ஸம்போதித்ததிலும், ஆத்மகுணமான பூர்த்திக்கு வாசகமான விதுவே விசேஷ்யபதமென்றபடி. “மாமாயன்” என்றதுக் கர்த்தாந்தரம் (ஒருவித்யாதி). மேலுக்குத் தாத்பர்யம் (செய்வதறியாதே) என்றது; செய்யலாம் செய்யப்போகாது என்றறியாதே என்றபடி. “நங்காய்” என்றது- ஜாத்யேகவசநமாய், [மங்கைமீரான - நங்கைகாள், பேய்முலையித்யாதி, பெருவயிற்றன் - மாமாயன், என்மகளைச் செய்தன - பேசில் - மதிக்கிலேன்] என்றந்வயம். ... ... (௪)

மூ —

பூண்முலைமேல்சாந்தணியாள் பொருகயற்கண்மையெழுதாள்பூவைபேணாள்
ஏணறியாளெத்தனையுமெம்பெருமான்றிருவரங்கமெங்கேயென்னும் [ள்
நாண்மலராள் நாயகனாய் நாமறிய வாய்ப்பாடி வளர்ந்தநம்பி
ஆண்மகனாயென்மகளைச் செய்தனகளம்மனைமீரறிகிலேனே. (௫)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பூண்	அலங்கரிக்கப்பட்ட	பேணாள்	ஆதரிக்கிறிலள்;
முலைமேல்	ஸ்தநங்கள்மேல்	எத்தனையும்	ஏதேனுமொரு வஸ்துவையும் [ள்;
சாந்து	சந்தநத்தை	எண்அறியாள்	எண்ண மாட்டுகிறில
அணியாள்	பூசுகிறிலள்;	எம்பெருமான்	உபகாரகனானஸர்வேச்வரனுடைய
பொரு	ஒன்றோடொன்று ஸத்ருசமான	திருவரங்கம்	திருவரங்கமென்னும் திவ்யதேசமானது
கயல்	மத்ஸ்யங்கள்போன்ற		
கண்	கண்களிலே		
மை	அஞ்சநத்தை	எங்கேஎன்னும்	எங்கே யிருக்கிறது என்னாநின்றாள்;
எழுதாள்	இடுகிறிலள்;		
பூவை	லீலாசுகத்தை	நாள்	செவ்வியழியாத

மலராள்	கமலப்பூவில் வாஸம் பண்ணுகின்றபிராட்டிக்கு
நாயகனாய்	வல்லபனாய்
நாம்அறிய	நாமெல்லாரும் அறியும்படியாக
ஆய்ப்பாடி	திருவாய்ப்பாடியிலே
வளர்ந்த	வளர்ந்தருளின
நம்பி	பூர்ணனுமானவன்
ஆண்மகனாய்	புருஷஶ்ரேஷ்டனாய்க்கொண்டு
என்மகளைச் செய்தனகள் அம்மனைமீரறிகிலேன். (ரு)	

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (பூண்முலை) முத்தாரம் பூண்டிருக்கிறவென்னுதல்; தானே ஆபரணமான முலையென்னுதல்' (பொரு) வேறொன்றால் ஒருதன்னேற்றம் செய்யவொண்ணாத கண்களில், மங்களார்த்தமாகவும் அஞ்ஜநமெழுதுகிறிலள். (பூவை) "தன்னது" என்னத்துடங்குவதுக்கு முன்னே பேணிப்போரு மவற்றையும் பேணுகிறிலள். (ஏணறியாள்) அநுஸந்தேயபதார்த்த மின்னதென்று, லோகயாத்ரையிலொன்று மநுஸந்திக்கிறிலள். (எம்பெருமானித்யாதி) அதில் மாஸ்ஸஹகாரமும் வேண்டுகிறதில்லை.

(நாண்மலராளித்யாதி) ஶ்ரியஃபதி என்று ஒருத்தியை யிட்டன்றோ தம்மை வ்யபதேசிப்பது. (நாமறிய)இதொருபழங்கிணறு கண்டுவாரவேணுமோ; இவ்விசைவிருந்தபடி எல்லாருமறியோமோ?(நம்பி) பெண்களுக்குக்கையாளாய், அத்தாலே தன்னைப்பூர்ணனாகநினைத் திருக்குமவனன்றோ? (ஆண்மகனாய்) இவ்வளவிலே வந்தவாறே,(க)"ஶம்ஸஸ்ய - பதிம்விஶ்வஸ்ய" என்று ப்ரபுத்வம் கொண்டாடாநின்றான். பெண்ணடியான் முதன்மை கொண்டாடுவதே! (என்மகளித்யாதி) † இவளொருத்தியளவும் குறையுங்காட்டில் தம்முடைய முதன்மை ஒறுவாய்ப்போமோ? ... ... (ரு)

அரு. — அஞ்சாம்பாட்டு. (பூணித்யாதி) தாய்மார் தோழிமாரெல்லாரும் த்யாஜ்யகோடியிலேயாம்படி தசை முறுகிற்றென்னு நின்றாயாகிலும், சிறுபருவமே துடங்கி தானே ஆதரித்து வளர்த்த பூவைமுதலான லீலோபகரணங்களைக் காட்டி ஆற்றவொண்ணாதோவென்ன; அதுவும் செய்யவொண்ணாதபடி யானொன்கிறாளென்று ஸங்கதி.

"பொரு" என்று-ஒப்பாய், ஒன்றுக்கொன்று ஒப்பாமதொழுயறுப்பில்லாம லிருக்கிற கயல்கள்போலே யிருக்கிற கண்க ளென்கையா

(க) தை-நா-கக. † இவளொருத்தியளவும் குறையுங்காட்டில்- இவளொருத்திக்கும் தாழுங்காட்டில்.

லே - திரதிசய ஸௌந்தர்யம் ஸூசிதமாகையாலே - மையால் இதுக்கொரு அதிசயம் ஸம்பாதிக்க வேண்டாமை பலிக்கையாலே, அத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி யருளிச்செய்கிறார் (வேறித்யாதி). *பூவையைச் சொன்னது-லீலோபகரணங்களுக் கெல்லா முபலக்ஷணமாக்கி, எம்பெருமானோடே "உன்னது, என்னது" என்று ப்ரணயகலஹம் பிறக்கைக்கு முன்புதானே பால்யந்துடங்கி விரும்பப்படு மவை என்று விவக்ஷித் தருளிச்செய்கிறார் (தன்னதித்யாதி). "எத்தனையும் - எணறியாள்" என்றந்வயித்தர்த்தமருளிச்செய்கிறார் (அநுஸந்தேயேத்யாதி). எத்தனையும் - ஏகதேசமும். இத்தால் அநுஸந்தேயமான எம்பெருமானையும் மற்றும் லோகயாத்ரையிலொன்றும் எண்ணமாட்டா ளென்றதாய்த்து. எண்ணமாட்டாளாகில், "எம்பெருமான் திருவரங்கமெங்கே?" என்னக்கூடுமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அதி லித்யாதி).

தம்பெண்ணை இப்படி படுத்தின கொடுமையாலே திருத்தாயார் இப்போது ஶ்ரியஃபதித்வத்தைச் சொல்லுகைக்கு வெறுப்பாகத் தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (ஶ்ரியஃபதி யித்யாதி); இத்தால் - இப்படி என்மகளைப் படுத்தில் அவள் முகம்கொடுப்பளோ, அவளாலன்றோ தன்ஸ்வரூபம், அதறியாதே இப்படி படுத்தலாமோ வென்று கருத்து. (பழங்கிணறு கண்வசுர) என்றது - (க) "ह्रीश्च ते लक्ष्मीश्च पत्न्यौ - ஹ்ரீஶ்சதே லக்ஷ்மீஶ்ச பத்ந்யௌ" இத்யாதியான அநாதிஶ்ருதியில் விபரீதார்த்த கிரஸநபூர்வகமாக, வுற்றுகண் ணிளம்ப தூர்வாரவேணுமோ வென்றபடி. (இவ்விசைவிருந்தபடி) - இப்படி பெண்கள் இன்றுக இசைந்த ப்ரகாரம். (இவ்வளவிலே) - இப்போது இவ்வளவிலே என்றபடி. (பெண்ணடியான்) - இப்பெண்பிள்ளை முதலான். "ஆண்மகனாய்" என்ற பதத்தோடே கூட்டித் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (இவளித்யாதி). (ஒறுவாய்ப்போமோ) மூளியாமோ வென்றபடி. ... ... (௬)

மூ.—தாதாடுவனமாலைதாராரோவென்றென்றேதளர்ந்தாள் காண்மின்
யாதானுமொன்றுரைக்கிலெம்பெருமான்றிருவரங்கமென்னும்பூமேல்
மாதாளன்குடமாடிமதுசூதன்மன்னர்க்காய்முன்னம்சென்ற
தூதாளனென்மகளைச் செய்தனகளெங்ஙனம் நான்சொல்லுகேனே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தாது	தாதுகளானவை	வனம்	காட்டிலேயுண்டான
ஆடு	நடையாடாநின்ற (தாதுகள் நிறைந்த)	மாலை	பூமாலையை
		தாரான்	தாராதொழிந்தான்,

(க) பு-ஸூ-ரு.

ஓ	கஷ்டம்!
என்று என்றே	என்று பலகாலும் சொல்லி
தளர்ந்தாள்	சிதிலையாகாநின்றாள்
காண்மின்	காணுங்கோள்,
யாதானும்	ஏதாவது
ஒன்று	ஒருவித வசநத்தை
உரைக்கில்	சொல்லப்புகில்
எம்பெருமான்	ஸர்வேச்வரனெழுந்தருளி யிருக்கிற
திருவரங்கம்	திருவரங்கம்
என்னும்	என்று அதுக்குப்பதில் உரையாநின்றான்;
பூமேல்	தாமரைப்பூவின்மேல் நித்யவாஸம் பண்ணுகின்ற
மாது	பெண்ணான பெரியபிராட்டியார்க்கு
ஆளன்	வல்லபனாய், [னாய்,—
குடம்ஆடி	குடக்கூத் தாடினவ
மதுசூதன்	மதுவென்னும் அஸுரனை ஸம்ஹரித்தவனாய்,
மன்னர்க்காய்	பஞ்ச பாண்டவர்களுக்காக
முன்னம்	முற்காலத்தில்
தூதுசென்ற	தூதுபோன
ஆளன்	ஸ்வாமியானவன்

என்மகளைச்செய்தனகள் எங்ஙனம் நான் சொல்லுகேனே. (கூ)

வ்யா.—ஆறாம்பாட்டு. (தாதாடு) தாதுமாறுத. ஆடுகையாவது-நடையாடுகை. காட்டிலேதானும் (க) * தன்னோராயிரம்பிள்ளைகளுங் கூடப்பறித்துச் செவ்வியழியாதமாலையை. அது பரார்த்தமென்றிருந்தோம்; அத்தை "தாராளே" என்று வெண்கலத்வநிபோலே ஒரு சொல்லுக்கொருசொல்லு ஓயாநின்றாள். இனி இத்த்வநிதானும் கேளாதொழியப் புகுகிறேனோ. (யாதானுமித்யாதி) "இத்தனை அதிமாத்ர ப்ராவண்யமாகாதுகாண், இது குடிப்பிறப்புக்குப் போராதுகாண், இது தர்மி(ர்மி)லோபத்தை பலி(லி)ப்பிக்குங்காண், அவன் ஸ்த்ரைணன் காண்" என்று ஒருஹிதவசநம்பண்ணினால், அதுக்கு உத்தரமாக, என்னை அநந்யார்ஹையாக்கினவன்வர்த்திக்கிறதேசமென்னாநின்றாள்.

(பூமேல்) ஒருத்தியை அநபாயிநியாம்படி பண்ணுவிக்கிறவனன்றோ. பிரிவென்றறியாதபடி பண்ணுவிக்கிறவனன்றோ. (குடமாடி) பெண்களுக்காக மன்றிலே தன்னை ஸர்வஸ்வதாநம் பண்ணினவனன்றோ. (௨) [மங்கையர்தம் கண்களிப்பக் கொன்னவிலும் கூத்தனாய்] அவன் கையில்படிமது நன்றாய்த்து. அக்கூத்திற்காட்டிலும் (மதுசூதன்) ஆச்ரிதவிரோதிநிரஸநமே என்று மொக்கயாத்ரையாய்ப் போருமவன். (மன்னர்க்கித்யாதி) உகந்தார்க்குத் தன்னை அழிவுக்கிடுமவன். (என்மகளை) இப்போது இவளை அழிவுக்கிட்டுத் தன்னைக்கொண்டு எழுகிற்கிறபடியை என்னபாசுரமிட்டுச் சொல்லுவேன். (கூ)

(க) பெரி-திரு-௩-க-க. (௨) பெரியதிருமடல்-௬௨.

அரு.—ஆரும்பாட்டு. (தாதித்யாதி) லீலோபகரணங்களை முதலா உபேக்ஷிக்கும்படி இத்தனை கைகழியவிடலாமோ, நீங்கள் தாய்மாராயிருந்துவைத்து நாநாமுகமாக ஹிதம்சொல்லி அடக்கவேண்டாவோ வென்ன; நாங்க ளெத்தைச்சொன்னாலும் காதில்புகுராதே "திருவரங்கம்" என்னு மித்தனை, வேறுரைக்கவில்லை, என்ன சொல்லுவே னென்கிறாளென்று ஸங்கதி.

வநத்திலுண்டாக்கின மாலையென்று சப்தார்த்தம் திருவுள்ளம்பற்றியருளிச்செய்கிறார் (காட்டிலே யித்யாதி). "தாரான் ஓ!" என்று பதத்தைப் பிரித்து, "ஓ" என்று - விஷாத ஸூசகத்வநியாய், அதுக்குத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (அதித்யாதி). இங்ஙனன்றாகில் மிகவும் தளர்த்தி சொல்லக்கூடாதிறே என்று கருத்து. முன்னிலையாக இவளைப் பார்த்திருப்பார்க்கு "காண்மின்" என்று காட்டவேணுமோ வென்ன; தன்னுடைய அவஸாதத்தாலே சொல்லுகிறாளென்று விவக்ஷித்துத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (இனி யித்யாதி).

கீழ்வாக்ய விவரணம் (பிரிவித்யாதி). கொல்லுகையை நவிலுமதான கூத்தென்று எடுத்த பாசுரத்தில் பதத்துக்குத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (அவனித்யாதி). ... ... (௬)

மூ.—

வாராருமிளங்கொங்கை வண்ணம்வேறாயின வாறெண்ணாளெண்ணில்
பேராளன்பேரல்லால்பேசாளிப்பெண்பெற்றேனென்செய்கேன்நான்
தாராளன் தண்குடந்தை நகராளனைவர்க் காயமரிலுய்த்த
தேராளனென்மகளைச் செய்தனகளெங்ஙனம் நான்செப்புகேனே.

பதம்.	உரை.
வார்	கச்சாலே
ஆரும்	ஆர(கட்ட)த்தகுந்த
	தாய் [டைய
இளம்	இளம்பருவத்தை யு
கொங்கை	ஸ்தநத்தினுடைய
வண்ணம்	வர்ணமானது
வேறாயின	வேறுபட்ட படியை
ஆறு	
எண்ணாள்	நினைக்கிறிலள்,
எண்ணில்	நினைக்கப்புகில்
பேர்	பெரியோனை
ஆளன்	ஸ்வாமியினுடைய

பதம்.	உரை.
பேரல்லால்	திருநாமமல்லது
பேசாள்	உரைக்கமாட்டாள்,
இப்பெண்பெ	இவ்விதமான பெண்
ற்றேன்	ணைப்பெற்ற
நான்	நான்
என்செய்கே	என்ன செய்வேன்;
ன்	[தவனாய்
தார்ஆளன்	திருமாலையைத் தரித்
தண்	குளிர்ந்த
குடந்தைநகர்	திருக்குடந்தையிலே
ஆளன்	சேர்ந்தருளினவ
	னாய்

ஐவர்க்காய்	பஞ்ச பாண்டவர்களு க்காக	ஆளன்	ஸ்வாமியானவன்
அமரில்	யுத்தத்தில்		என்மகளைச்செய்தனகள்-எங்ஙனம் நான் செப்புகேனே.
தேர்	ரதத்தை		
உய்த்த	நடத்தின		செப்புகை - சொல்லுகை. (எ)

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (வாராளும்) போகயோக்யமாய், "இலக்கைக்காட்டு, காட்டு" என்று கிளர்ந்துவருகிற சொற்கேளாப்பருவமான முலையானது. வாராலே தாங்கவேண்டும்படியாய், "காட்டு, காட்டு" என்று வளருகிறமுலையானது, அபேக்ஷிதம் பெறுமையாலே தன்னிறம்மாறி விவர்ணமாகிறபடி யொன்று மெண்ணுகிறிலள். ஸ்வவிஷயத்தில் ஜ்ஞாநமொன்றுமில்லை. (க) [ಏಪಸ್ಮೃರತದಾತ್ಮಾನಮ್ - விஸ்ஸ்மார ததாத்மாநம்] தன்தசையை எண்ணாதவள் வேறொன்றை எண்ணுகையில்லையிறே; (எண்ணில்) எண்ணாதிருக்கும் போதாய்த்துப் பெரிது; அர்த்தாத் ஒன்றை எண்ணில், ஸர்வாதிகனான ஸர்வேஶ்வரன் திருநாமமல்லது சொல்லாள். (உ) "ಅವಾಪ ಪರಮಾಂ ಕಾಷ್ಠಾಂ ಮನಸಾಪಿ ಸಂಯಮೇ - அவாப பரமாம் காஷ்ட்டாம் மநஸாபி ஸம்யமே" இறே; ஆகையாலே எண்ணுவது மில்லை; மநஃபூர்வகமாகச் சொல்லுவதுமில்லை. (இப்பெண்ணித்யாதி) புறம்பொன்றை நினையாமையும், பகவத்விஷயத்தில் நினைவும் சொலவும் மாறாதிருக்கிறபடியையு மநுஸந்தித்து, பிறர்க்கு வெறுக்கிறாளாய், தன்களிப்புத்தோற்ற வார்த்தை சொல்லுகிறாள். ஸ்வவிஷயத்திலும் இதரவிஷயத்திலும் விரக்தியும் பகவத்விஷயத்தில் ப்ரீதியும்மாறாதே செல்லும்படியாயிருப்பாளொரு பெண்பிள்ளையை, என்னைப்போலே புறம்பு பெற்றாருண்டோ வென்கிறாள்.

(தாராளன்) ரக்ஷணத்துக்குத் தனிமாலையிட்டிருக்கிறவன் கிடீர் ஸ்த்ரீவதம் பண்ணுகிறான்!. (தண்குடந்தை) குறைவற்றாரான நித்யஸூரிகளுக்காக வன்றிக்கே, குறைவாளருடைய ரக்ஷணத்துக்காகக் கிட்டப் படைவீடுசெய்துகொடு கிடக்கிறவன்கிடீர்!. (ஐவர்க்கித்யாதி) அத்தை அநுஷ்ட்டாந பர்யந்தமாக்கி, உகந்தார்க்குத் தன்மார்விலே அம்பேற்குமவன்கிடீர்!. (ங) "தேசமறியவோர் சாரதியாய்" என்று எல்லாரும் காணத்தன்னை ஸாரதியாக்கி ஆஶ்ரிதர்க்காகத் தன்னை அழியமாறுமவனிறே. (என்மகளையித்யாதி) அப்போது பீஷ்மாதிகளம்

(க) (உ) (ங) தி-வாய்-எ-ஙு-௩.

புக்குத்தன்னை இலக்காக்கினுப்போலே, இப்போது தனக்காக இவளைக் காமசரத்துக்கு இலக்காக்குகிறுன்; இப்போதிவளை அழிவுக்கிட்டபடி என்றாலே பேசப்போமோ வென்கிறுள். ... ... (எ)

அரு.—ஏழாம்பாட்டு. (வாராளுமித்யாதி) ஹிதவசநம் கேளாதபடியிருப்பாருண்டோ, மெய்மறந்தாளோ, நாங்களும் பெண்களைப் பெறவில்லையோ வென்ன; இப்படிப்பட்ட பெண் பெற்றேன், என்செய்கேன் என்கிறுளென்று ஸங்கதி.

கீழ்விசேஷணங்களுககுத தாதபாய மருளசமசயதாராய, வாகயா ... த்த மருளிச்செய்கிறுர் (வாராலேஷ்யித்யாதி). உட்கருத் தருளிச்செய்கிறுர் (ஸ்வவிஷயத்தி லித்யாதி). மேனுக்குத் தாத்பர்யம் சொல்லுகைக்காக கீழ்பலித்த வர்த்தத்தை யருளிச்செய்கிறுர் (தன்னித்யாதி). யதி(ஆ)சப்தத்தாலே பலித்தவர்த்தம் (எண்ணுதித்யாதி). (ஒன்றை யெண்ணில்) என்றவநந்தரம், சொல்லி என்று கூட்டுவது. பேர் - பெரியோனை, ஆளன் - ஆளுமவனென்று சப்தார்த்தமாய், அத்தை யருளிச்செய்கிறுர் (ஸர்வாதிகனை) என்று. (அல்லது) என்ற வநந்தரம், எண்ணுள் என்றும் கூட்டுவது. இப்படி மூலத்திலும் அத்யாஹரித்துக்கொள்வது. "மநஸ்ஸ்சாபி" என்கையாலே-வாங் நியமமும் சொல்லுமென்று விவக்ஷித் தருளிச்செய்கிறுர் (ஆகையாலே யித்யாதி). "தாயைப் பார்த்து மகளைக்கொள்" என்கிற கணக்கிலே, பெண்பிள்ளை இப்படி அதிப்ரவணையாளுளாகில் தாய்க்கும் பகவத்விஷய ப்ராவண்ய முண்டாயிருக்கவேண்டாவோ, கேவலம் வெறுத்துக்கொண்டே யிருக்கக்கூடுமோ வென்ன; அங்ஙனன்று, உள்ளே உகப்புண்டு என்று விவக்ஷித்து, அத்தை "இப்பெண்" என்கிற பதத்தில் ஏறிட்டு அர்த்த மருளிச்செய்கிறுர் (புறம்பித்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே). (களிப்பு) என்ற வநந்தரம், தனக்கு என்று சேஷம்.

"அமர்" என்று - யுத்தமாய், பலிதார்த்தம் (அம்பேற்குமவன்) என்றது. ... ... (எ)

மூ.—உறவாது மிலனென்றென்றெழியாது பலரேசுமலராயிற்ருல்
மறவாதேயெப்பொழுதும்மாயவனே யாதவனேயென்கின்றுளால்
பிறவாத பேராளன் பெண்ணுளன் மண்ணுளன் விண்ணேர்தங்க
ளறவாள னென்மகளைச் செய்தனகளம்மனைமீரறிகிலேனே. (அ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
ஆதும்	எவ்விதமுமான	ஒழியாது	தீராமல்
உறவு இலன்	சுற்றத்தாரை யுடையனாயிருக்கிறிலன்,	பலர்	அநேகரும்
		ஏசும்	குற்றம் சொல்லும்படி
என்றென்று	என்று இவ்வளவுமாத்ரத்திலேயே	அலர்	பழியானது (லோகமெங்கும்)

ஆயிற்று	உண்டாயிற்று;	பெண் ஆளன்	பெண்களுக்கு நிர்வாஹகனாய்
அல்	கஷ்டம்!	மண் ஆளன்	பூமிக்கு ரக்ஷகனாய்
மறவாதே	விஸ்ம்ருதி யில்லாமல்	விண்ணோர் தங்கள்	நித்யஸூரிகள் விஷயத்தில்
எப்பொழுதும்	ஸர்வகாலமும்	அறவாளன்	ஆந்ருசம்ஸ்யத்தை யுடையனான அவன்
மாயவனே	ஆஶ்சர்யபூதனே!	என்மகளைச் செய்தனகள் எம்மனோர் அறிகிலேனே. (அ)	
மாதவனே	ஶ்ரிய:பதியே!		
என்கின்றாள்	என்று சொல்லாநின்றாள்;		
பிறவாத	ஜந்மத்தைப் போக்குமதானாய்		
பேர் ஆளன்	திருநாமத்தை யுடைய		

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. (உறவாதுமிலளென்று) பெற்றாரோடு தோழிமாரோடு வாசியற இவளிப்படி கண்ணறுவதே என்பர்கள்; பழமைகள்பார்த்து ஒன்றும் உறவுடையளாயிருக்கிறிலள். (க) "ஸீதா நாம ஸூர்த்த ஶ்வஶ்ரூர்ஸ்வதிகோஷ:- பிதாநாமஸூர்த்தஶ்ஶ்ரிரோரோக:" என்றாய்த்திருக்கிறது. (உ) [த்ருஷ்ட்வா ஸ்த்தித்வா பஹிர் - த்ருஷ்ட்வா ஸ்த்தித்வா பஹிர் குரும்] இதுக்கு பட்டர் "இவள் க்ருஷ்ணவிஷய ப்ரேமத்தில் புதிய துண்டிலள் காண்" என்றருளிச்செய்தார் சிலரைக் கண்ணுக்குத்தோற் றிற்றிறே என்று. (ங) [காசித் - காசித்] ஒருத்தி புறப்பட்டு க்ருஷ்ணன் பாடேறப்போனாள். வழிகாட்டினாரார்என்ன; ப்ரேமத்தாலே யிருண்டது, அவ்விருட்சி வழிகாட்டப்போனாள். (என்றித்யாதி) இத்தையே சொல்லிவிடாதே பலருமேசும்படி பழியாய் விழுந்தது. (மறவாதே) வ்யாபாரகருண்டாக மறப்பு வாராதிறே. இவளையும் அவனையும் சொல்லி அடுத்திறே பழிசொல்லுவது. இப்படி பழிசொல்லுகிறபோது அவள் செய்கிற தென்னென்னில்; (மாயவனே) ஆஶ்சர்ய குணசேஷ்டிதங்களை யுடையவனே! (மாதவனே) ப்ரணயதாரையில் அவளுக்கு ஆனைக்குக் குதிரைவைக்கையாலே பரமரஸிகனானவனே! என்னாநிற்கும். அதாவது- கலக்கிறவிடத்தில் தாழநின்று பரிமாறின படியையும், அதுக்கடியான சீலத்தையும், கலந்தபோதை பரிமாற்றத்தின் வகைகளையும், இதில் ஶ்ரோத்ரியனைக்கு வ்யுத்பத்திபண்ணினவிடத்தையும் சொல்லாநிற்கும்.

(க)   (க) வி-பு-ரு-கக.உ०.   (உ) வி-பு-ரு-கக-கக,

(பிறவாத) ஆஶ்ரிதார்த்தமாக நூறுயிரம்படி பிறவாநிற்கச்செய் தேயும் ஒன்றும் செய்திலனுய், (க) "ருணம் ப்ரவ்ருத்தமிவ" என்னும்படியான ‡ஆஶ்ரிதவிஷயத்தில் வ்யாமோஹாதிசயத்தை யுடையவன். பெரியோனென்றபடி. அன்றிக்கே, பிறவியை அறுப்பதான திருநாமத்தையுடையவன். துக்கநிவர்த்தகமான திருநாமங்கள் கிடீர்! இவளுக்கு துக்கத்தைப் பண்ணுகிறது. (பெண்ணுளன்) பெண்பிறந்தாரையடைய இப்படிபண்ணுமவன்; (உ)†("நங்கைமீர்" இத்யாதி). (மண்ணுளன்) (ந) "ரக்ஷிதா ஜீவலோகஸ்ய". (விண்ணோரித்யாதி) நித்யஸூரிகள் தன் ஆந்ருசம்ஸ்யத்தைக்கொண்டாட, அவர்களுக்கு ஓலக்கம் கொடுக்குமவன். (என்மகளித்யாதி) இவளளவில் அவன்பண்ணின ஆந்ருசம்ஸ்ய ப்ரவ்ருத்திகள் என்னுல் பேசிமுடியப்போகாது. ... ... (அ)

அரு.—எட்டாம்பாட்டு. (உறவித்யாதி). "இப்பெண் பெற்றேன்" என்று - கூடபாவை(...)யாய், உகப்பு உள்ளிருக்க மேலாக வெறுத்தவாறே, அவர்கள் ‡பாவ (...)ஜ்ஞராய், தாய்மாரையும் தோழிமாரையும் மற்றுமெல்லாரையும் விட்டு நாயகனையே விரும்பினுல் நாட்டார் பழிசொல்லாரோ, நீ உபேக்ஷிக்கலாமோ வென்ன; பழியும் விளைந்து அத்தாலே மிகவும் ப்ராவண்ய மிரட்டித்தது, எனக்கொன்றும் தெரிகிறதில்லை யென்கிருளென்று ஸங்கதி.

இப்படி பகவத்விஷயத்திலே உறவுகளற்று வர்த்தித்தாருண்டோ வென்ன (பிதாநாமேத்யாதி ப்ரமாணத்ரயம்). "... - காசிதாவஸதஸ்யாந்தே த்ருஷ்ட்வா ஸ்த்தித்வா பஹிர்குரும் । தந்மயத்வேந கோவிந்தம் தத்யளெ மீலிதலோசநா" இத்யாதி. ப்ரேமம் விஞ்சினுல் குருதர்சநம் இவளுக்குக் கூடுமோவென்ன (இதுக்கித்யாதி). "... - யயளசகாசித் ப்ரேமாந்தா தத்பார்ஶ்வ மவிலம்பிதம்" என்றதுக் கர்த்த மருளிச்செய்கிருர் (ஒருத்தி யித்

† குண்டலிதக்ரந்தம் க்வாசித்கமாகிலும் "பெண்பிறந்தாரை அப்படி படுத்துமோ வென்ன வருளிச்செய்கிருர் (நங்கைமீரித்யாதி)" என்று. அரும்பதாந்தரத்தில் காண்கையால், ப்ரக்ஷிப்தமன்று.

‡ இது ஸந்திக்த்தம். பாவஜ்ஞராய் (...) நபிஜ்ஞராய் என்றிருக்கலாமோ?

(க) பார-உத்யோ-நிஅ. (உ) தி-வாய்-ஜ-உ-ரு. (ந) ரா-ஸு-ந்டு-கo.

யாதி). (ஸ்மாரகர்)-பழியிடுவார். (ஶ்ரோத்ரியன்)-ப்ரணயதாரையில் ஸமர்த்தன்.

(ஆந்ருசம்ஸ்ய ப்ரவ்ருத்திகள்) என்றது-விபரீதார்த்த லாக்ஷணிகம். ... ... (அ)

மூ.—

பந்தோடுகழல்மருவாள் பைங்கிளியும்பாலூட்டாள் பாவைபேணாள்
வந்தானோ திருவரங்கன் வாரானோ வென்றென்றே வளையுஞ்சோரும்
சந்தோகன் பவுழியனைந்தழலோம்பு தைத்திரியன் சாமவேதி
அந்தோவந் தென்மகளைச் செய்தனகளம்மனைமீரறிகிலேனே. (௯)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பந்தோடு	பந்தோடுகூட	சோரும்	இழவாநின்றாள்;
கழல்	கழல்என்கிற (பெண்களாடுகிற) காய்களை	சந்தோகன்	ஸாம விசேஷத்தின் அர்த்த மறிந்தவனும்
மருவாள்	விரும்புகிறிலள்,	பவுழியன்	கௌஷீதகி ப்ராஹ்மணத்தின் அர்த்த மறிந்தவனும் [யும்
பை	பசுமையான		
கிளியும்	கிளிக்கும் [றிலள்,		
பாலூட்டாள்	க்ஷீரபாநம் செய்விக்கி	ஐந்து அழல்	பஞ்சாக்நிமத்யவர்த்தி
பாவை	பொம்மையை	ஓம்பு	ஹோமம் பண்ணுமவனும்
பேணாள்	ஆதரிக்கிறிலள்,		
திருவரங்கன்	அழகிய மணவாளன்	தைத்திரியன்	தைத்திரீயோபநிஷத்தினர்த்த மறிந்தவனும்
வந்தான்	எழுந்தருளினான்		
ஓ!	அதிசயம்	சாமவேதி	ஸாமவேதார்த்தமறிந்தவனுமான அவன்
என்று	என்றுசொல்லியும்,		
வாரான்	வருகிறிலன்	வந்து	இவளிருக்குமிடம் வந்து
ஓ!	கஷ்டம்		
என்றே	என்று சொல்லியும்	என்மகளைச்செய்தனகளம்மனைமீர றிகிலேனே.	
வளையும்	(கைகளில்) வலயங்களையும்	அந்தோ	கஷ்டம். (௯)

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (பந்து) நித்ராஸமயத்திலும் ஒன்றல்லாவொன்று கைவிடாதவள் இரண்டையும் விட்டாள். (பைங்கிளியும்) பெற்றாரை உபேக்ஷிக்கையன்றியே, பிறந்தாரையும் உபேக்ஷியாநின்றாள். (பாவைபேணாள்) முன்பு இவளுக்குச் சிலர் அநபிமதம் செய்கையாவது - பாவைபேணுதொழிகையாய்த்து; அத்தைத் தானே செய்யாநின்றாள். (க) * [illegible] -

(க) † (பா) [illegible]-ஸதா.

தஸ்மாத்பால்யே விவேகாத்மா யதேத ஶ்ரேயஸே நர: ஆனபடியைச் சொல்லிற்றாய்த்து. ஆக, பழைய யாத்ரையையடையக் கைவிட்டா ளென்றபடி. (க) [பரித்யக்தா மயா லங்கா - பரித்யக்தா மயா லங்கா] ப்ராபகவிஷயத்தில் தன்னையே உபாயமாகப்பற்றினால் இதரோபாயங் களோபாதி, ப்ராப்யவிஷயத்திலும் அல்லாதவை ப்ராப்யாபாஸமாய் த்யாஜ்யமாயிருக்குமிறே.

புறம்புள்ளவற்றையடையக் கைவிட்டாள்; அவன்வரவு நிஶ்சித மென்றிருந்தாள்; தன்தசையே செப்பேடாக (வந்தானே' திருவரங் கன் என்று) புறம்புள்ளபற்றறுக்க வந்திருக்கிறவன் பற்றற்றாலும் வந்து முகங்காட்டானோ என்னுமாய்த்து. (வாரானோ') நானித்தசை யோடே முடியுமித்தனையோ என்னும். குறைநிகரல்லாதார் விஷயத் தில் பற்றோபாதியாய் விழுந்ததே நமக்கு இவ்விஷயத்தில் பற்றும் என்னும். (வளையும்)பந்து கழல்கள் பாவையோபாதியாய் விழுந்தது வளையும். (உ) "ஶைதில்ய முபயாந்த்யாஶு - சைதில்ய முபயாந்த்யாசு".

(சந்தோகனித்யாதி) இத்தை ஒரு அஜ்ஞன்செய்தானாகில் பொ றுக்கலாய்த்திறே; (ங) "வேதவிதேவஸாஹம் -வேதவிதேவசாஹம்" என் றவன் கிடீர் இத்தைச்செய்கிறான். (சந்தோகன்) என்கிறவிது - சந் தோக ஸாமத்தைப் பிரித்துச்சொல்லுகிறதாகவுமாம்;அன்றிக்கே, இத் தால் - வேதைக ஸமதிகம்ய னென்றபடியாய், மேல் - வேதாந்தவித் தமனென்றதாகவுமாம். (அந்தோவித்யாதி) ஒருஸர்வஜ்ஞன், அஜ்ஞன் செய்வத்தைச்செய்தால், இதுக்குமேல் என்றால் போக்கடிதேடப் போமோ? (வந்து) இவள் தன் திறத்துப்படாதிருக்கத் தானேவந்து இப்படிபண்ணி, தானே உபேக்ஷிப்பதே!. முன்தீமை செய்வானும் தானேயாய் உபேக்ஷிப்பானும் தானேயாவதே!. (என்பொன்மகள்) என்றுபாடமானபோது - ஶ்லாக்யையான பெண்பிள்ளையென்றபடி.

அரு —ஒன்பதாம்பாட்டு. (பந்தித்யாதி) உன் பெண்பிள்ளை பழியே ஹேதுவாக ப்ராவண்ய மதிசயித்து இப்பாடு பட்டால் "அவனென்மக ளைச் செய்தனகள்" என்று வெறுப்பானென், "குற்றமென்பெண்ணது" என்று ஆறியிருக்கலாய்த்தே என்ன; ஸர்வஜ்ஞனறியானோ, பழி விளையா மல் பண்ணி ஆளவேண்டாவோ, உபேக்ஷித்தவரை யொழிய வெறுப்பது ஆரை என்கிறாளென்று ஸங்கதி.

(க) ரா-யு-கக-ரு. (உ)வி-பு-ரு-க அ-உ.க. (ங) கீ-கரு-கரு.

பந்தோடு மருவான் கழலோடு மருவான் என்று சப்தார்த்தமாய், மருவு-ஸதா(స్దా)பரிசயமாய், அதினெல்லாமிலத்தளவும் தாத்பர்யமருளிச் செய்கிறார் (நித்ரேத்யாதி). "கிளியும்" என்ற சகாரத்தாலே தோற்றின ப்ராதாந்யத்தை, "உறவாது மிலள்" என்கிறத்தைக்கடாக்ஷித்துத் தாத்பர்யமாக வருளிச்செய்கிறார் (பெற்றுரை யித்யாதி). மரப்பாவையை ஆதரியாளென்று சப்தார்த்தமாய், தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார்(முன்பித்யாதி). இத்தால் ஸ்வாபதேசமேதென்ன வருளிச்செய்கிறார் (தஸ்மாதித்யாதி); "బాల్యేక్రీడనకాసక్తాః యౌవనే విషయోన్ముఖాః। అజ్ఞా నయన్త్యశక్త్యాచ వార్ధక్యం సముపస్థితాః ॥ తస్మాద్బాల్యే వివేకాత్మా యతేత శ్రేయసే నరః - பால்யே க்ரீடநகாஸக்தாஃ யௌவநே விஷயோந்முகாஃ। அஜ்ஞா நயந்த்யசக்த்யாச வார்த்தக்யம் ஸமுபஸ்திதாஃ। தஸ்மாத் பால்யேவிவேகாத்மா யதேத ஶ்ரேயஸே நரஃ" என்கிறபடியே - க்ரீடநகங்களான பந்தும் கழலும்-விஷயங்களுக்கு உபலக்ஷணமாக, கிளி பாவை இவற்றையெல்லாம் விட்டாளென்றதாய்த்து. ஶ்ரேயஸ்ஸுக்கு இவள் யத்நம் பண்ணுகை யாவதென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஆக வித்யாதி). இப்படிவிட்ட பேறுண்டோ வென்ன (பரித்யக்தேத்யாதி). ப்ராபகாந்தரத்யாக மன்றோ வேண்டுவது, ப்ராப்யாந்தரத்யாகமும் பண்ணவேணுமோ அவன் வருகைக்கென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ப்ராபகேத்யாதி).

மேலுக்கவதாரிகை (புறம்பித்யாதி). "வந்தாலொ" என்றவிடத்தில "ஓ!" என்றது-ஹர்ஷத்திலே. "வாராளோ!" என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (புறம்புள்ள பற்றித்யாதி). "வாராளோ" என்கிற ஓகாரத்துக்கு - அவன் வரக்காணாமையாலே விஷாதத்திலேயாய், அதுக்குத்தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (நாணித்யாதி). "திருவரங்கன்-வந்தாளோ - என்று, திருவரங்கன்-வாராளோ - என்றேவளையும் சோரும்" என்று அந்வயம் திருவுள்ளம்பற்றி "என்றே" என்ற ஏவகாரத்துக்கு பலிதார்த்த மருளிச்செய்கிறார் (குணதிகரித்யாதி). தானே வளைகள்சோர்ந்த விடமுண்டோ வென்ன (சைதில்ய மித்யாதி); "అనురాగేణ శైథిల్య మస్మాసు వ్రజతో హరేః। శైథిల్య ముపయాన్త్యాశు కరేషు వలయాన్యపి- அநுராகேண சைதில்யமஸ்மாஸு வ்ரஜதோ ஹரேஃ। ஸைதில்ய முபயாந்த்யாசு கரேஷு வலயாந்யபி" என்று வசநசேஷம். "ஹரேர் வ்ரஜதிஸதி-அஸ்மாஸு-சைதில்யமுபயாதி" இத்யந்வயஃ.

"వేదైశ్చసర్వై రహమేవ వేద్యః వేదాన్తకృద్వేదవిదేవచాహమ్ - வேதைஶ்ச ஸர்வை ரஹமேவ வேத்யஃ வேதாந்தவித் வேதவிதேவசாஹம்" என்கிறபடியே-வேதவேத்யனுகையாலும், வேதவேதாந்தார்த்த வித்தமனுகையாலும், ஸர்வஜ்ஞனுக ப்ரஸித்தனுனவனே செய்தால் பொறுக்க வொண்ணுதென்னு மர்த்தத்தை வ்யதிரேகமுகேந வருளிச்செய்கிறார் (இத்தையித்யாதி). "சந்தோகன்" என்றது - ஸாம விசேஷார்த்தவித்தென்றும்,

"பவுழியன்" என்றது- கௌஷீதகிப்ராஹ்மணத்தி னர்த்த வித்தென்றும், "ஐந்தழல்" - பஞ்சாக்நி மத்யவர்வியாய், "ஓம்பு-" ஹோமசீலனுய், இத்தால் - வேதார்த்தாநுஷ்ட்டாதாவென்றும், "தைத்திரியன்-" தைத்திரீய சாகார்த்த வித்தென்றும், "சாமவேதி" ஸாமார்யேக ஸாமவேதார்த்த வித்தென்றும் ஒரு யோஜநை அருளிச்செய்தாராய்; *சந்தஸ்ஸப்தம்-ஸாமாங்யேக வேத பரமாக்கி, அத்தாலே - ஸகல வேதங்களை யடைந்தவனென்றதாய், தத்ப்ரதிபாத்ய னென்முக்கி, மேல்சொல்லுகிற "பவுழியன்" என்றது - உபநிஷத்தாகையாலே வேதாந்தார்த்த வித்தென்றும், "ஐந்தழலோம்பு தைத்திரியன் சாமவேதி" என்றதுக்கு - முன்புபோலே வேதார்த்தாநுஷ்ட்டாதாவாய்க்கொண்டு வேதார்த்த வித்தென்றும் திருவுள்ளம் பற்றி யோஜநாந்தர மருளிச்செய்கிறார் (அன்றிக்கே யித்யாதி). ஆக, இத்தால் - "சந்தோகன்" என்றதுக்கு - இரண்டர்த்தம் சொல்லிற்றுய்த்து. எல்லாவற்றுலும் - ஸர்வஜ்ஞனென்றதாய்த்து. இவெல்லாவற்றுலும் தோற்றின விஷாதாதிசயத்தை "அந்தோ!" என்கிற பதாரூடமாக்கிக் காட்டுகிறார் (ஒருவித்யாதி). "வந்து" என்கிற பதமில்லாமல் வேறு பாட (ஸ்ரீ) முண்டென்று காட்டி அர்த்த மருளிச்செய்கிறார் (என்னித்யாதி). (கூ)

ஃழூ.-சேலுகளும்வயல்புடைசூழ் திருவரங்கத்தம்மானைச்சிந்தைசெய்த
நீலமலர்க்கண்மடவாள் நிறைவழிவைத் தாய் மொழிந்தவதனை நேரார்
காலவேல் பரகாலன் கலிகன்றி யொலியாலை கற்றுவல்லார் [தாமே.
மாலைசேர் வெண்குடைக்கீழ் மன்னவராய்ப் பொன்னுலகில் வாழ்வர்

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
சேல்	மத்ஸ்யங்களானவை	நிறைவு	ஸ்த்ரீத்வ பூர்த்தி
உகளும்	துள்ளாநின்ற	அழிவை	அழிந்தமையை
வயல்	கழனிகளாலே	தாய்	தாயானவள்
புடை	பர்யந்த ப்ரதேசங்களெங்கும்	மொழிந்த	சொன்ன
சூழ்	வ்யாப்தமான	அதனை	அந்த அவஸ்த்தாவிஷயமாக,
திருவரங்கத்து	திருவரங்கமென்னும் திவ்ய தேசத்தில் கண்வளர்ந்தருளுகிற	நேரார்	எதிர்த்துவந்த சத்ருக்களுக்கு [கிற
அம்மானை	ஸ்வாமியான நம்பெருமாள் விஷயமாக	காலன்	யமன்போலே யிருக்கிற
சிந்தைசெய்த	சினைப்பிட்ட	வேல்	வேலாயுதத்தையுடையராய்(அதிலே)
நீலமலர்	கருநெய்தல்போன்ற	பரகாலன்	சத்ருக்களுக்குக் காலன்போன்றவரான
கண்	கண்களையுடைய	கலிகன்றி	ஆழ்வார்
மடவாள்	பெண்ணினுடைய	ஒலி	அருளிச்செய்த

மாலை	சப்தஸந்தர்ப ரூபமான இப்பத்துப் பாட்டையும்	வெள்	வெளுத்திருக்கிற
		குடைக்கீழ்	குடையின் கீழிருந்து
		மன்னவராய்	ராஜாக்களாய் ராஜ்ய பரிபாலநம் பண்ணி (அநந்தரம்)
கற்று	ஆசார்ய ஸகாசத்தில் அப்யஸித்து		
வல்லார்	அறிய வல்லவர்கள்	பொன்உலகில்	பரமபதத்தில்
மாலைசேர்	முத்துமாலைகள் ஸரம் ஸரமாக சேர்ந்திருக்கிற	வாழ்வர்	ஸுகாநுபவம் பண்ணுகிற்பர்கள். (௧௦)

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (சேலுகளும்) திர்யக்குக்களுங்கூடக் களித்து வர்த்திக்கும்படியான வயல்சூழ்ந்த கோயிலிலே வர்த்திக்கிற ஸர்வேஶ்வரனைச் சிந்தைசெய்தபடியாய்த்து. (நீலமலரித்யாதி) எதிர்த்தலை சிந்திக்கும்படியான வடிவழகையுடையவள். (நிறைவழிவை) ஸ்த்ரீத்வமழிந்தபடியை. (தாய்) அவள்தான் அறிவுநிறைவுகள் அழிந்துகிடக்க, திருத்தாயார் அவள்தசையைச் சொன்னபாசுரமாய்த்து. (நேராரித்யாதி) "நானெதிரி" என்று மார்தட்டி நேரேநிற்கும் எதிரிகளுக்கு ம்ருத்யுவான வேலை யுடையராகையாலே - பரகாலனென்று பேர்பெற்ற ஆழ்வாரருளிச்செய்த சொல்தொடையைக் கற்றுவல்லார்கள். கைப்பறிபறிக்கையன்றிக்கே, இதின்பொருளை ஆசார்யர்களோடே கற்றறியுமவர்கள். (மாலையித்யாதி) தனிமுத்துக் குடைக்கீழே இதிலபேக்ஷையுண்டாகில் ஐஶ்வர்யத்தை அநுபவித்து, பரமபதத்திலே நித்யாநுபவம் பண்ணப்பெறுவர்கள். ... ... (௧௦)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

அரு.—பத்தாம்பாட்டு. (சேலித்யாதி) பெண்பிள்ளை திருவரங்கத்தை "சேலுகளும்" என்று விசேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (திர்யக்கித்யாதி). திர்யக்குக்களும் களிக்கும் தேசமாகையாலே நாமிங்கே களிக்கவேணுமென்று சிந்தை செய்தாளென்றதாய்த்து. " வல்லார் " என்றபோதே கற்கை அர்த்தஸித்தமா யிருக்க, " கற்று " என்றதுக்குக் கருத்தருளிச் செய்கிறார் (கையித்யாதி). ஶ்ரீகோசத்தைப் பற்றி பலாத்காரத்தாலே தன் புத்தி பலத்தாலே, ஸ்வரஸமான அர்த்தம் கிடக்க, அதிலர்த்தத்தை அறிகையன்றிக்கே என்றபடி. "மாலை"-முத்து மாலையாக்கி அருளிச்செய்கிறார் (தனியித்யாதி). ... ... (௧௦)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

அஞ்சாம்பத்தில் அஞ்சாந்திருமொழி முடிந்தது.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

அஞ்சாம்பத்து ஆறுந் திருமொழி

கைம்மானம் ப்ரவேசம்.

வ்யா.— "மறவாதே எப்பொழுதும் மாயவனே மாதவனே என்கின்றாள்" என்று - திருநாமங்களைப் பலகாலும் தானே சொல்லியும், திருத்தாயார் அவற்றை அநுபாஷிக்கக்கேட்டும், ஆக இப்படி திருநாமங்களிலே வாஸனை பிறந்தது; ஸத்தாதாரகமாயிறே திருநாமங்கள் தானிருப்பது; அத்தாலே உணர்ந்து தரித்தார். தரித்தவநந்தரம், "நீரிங்ஙனேகிடந்து படுகிறதென், பரமபதம் கலவிருக்கையாயிருக்க நாமிங்கே வந்து ஸுலபராகிறது உமக்காகவன்றோ" என்று அவதார ஸௌலப்யங்களையும்காட்டி, "அங்ஙன் காதாசித்கமாகவன்றிக்கே கோயில்களிலே வந்து ஸந்நிஹிதராகிறதும் உமக்காக, அந்தப்பொதுவன்றிக்கே விசேஷித்துக் கோயிலிலே வந்து ஸந்நிஹிதராய்த்ததும் உமக்காக, நம்முடைய ஸந்நிதியாலுள்ள பல(ஃல)ந்தான் நீர் பெறுவதும் செய்தீர், நாமே உம்முடைய கார்யத்துக்குக் கடவோம் என்று நம் தலையிலே ந்யஸ்தபரராயிருக்கப் பெற்றீரிறே, இனி அலமாக்கிறதென்"என்ன; ஸ்ரீகௌஸலையார், பெருமாள் காடேறப்போகிறபோது, "ஏகபுத்ரையாயிருக்கிற நான் உம்மைவிட்டிருக்கமாட்டேன்" என்று புறப்பட; ஒருகால் அவர் முகத்தைப்பார்த்து, "ஆச்சீ! நீர் சொல்லுகிறது தர்மஹாநிகிடீர்!, இனி பர்த்தாவிருக்க புத்ரனை அநுவிதாநம் பண்ணவும் கடவதல்ல, ஆனபின்பு, இனி மீளும்" என்ன; அவள் காப்பிட்டு மீண்டாளிறே; அப்படியே, இவர் அவ்வார்த்தையாலே ஹ்ருஷ்டராய், பெற்றதிலே லாபாம்சத்தைச்சொல்லி க்ருதார்த்தராகிறார். ... ... *

அரு.—கைம்மானம் ப்ரவேசம் —*வெருவாதாளில்-நிறைவழிந்தபடியைத் தாய்மொழியும்படி அவஸாதமுண்டாயிருக்க, "யான் கண்ட தணிநீர்த்தென்னரங்கத்தே"என்று களிக்கக்கூடுமோ வென்ன; ஸத்ருஷ்டார்த்தமாக, அவஸாதம்தீர்ந்து ஹர்ஷித்ததுக்கு ஹேதுவைக் காட்டுகிறார் (மறவாதே யித்யாதி). ... ... *

மூ.—கைம்மான மழ களிற்றைக் கடற்கிடந்த கருமணியை
மைம்மான மரதகத்தை மறையுரைத்த திருமாலை
எம்மானை யெனக்கென்று மினியானைப் பனி காத்த
வம்மானை யான் கண்டதணிநீர்த் தென்னரங்கத்தே. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மானம்	நீண்டிருக்கிற [தாய்	எனக்கு	(அவனை அநுஸந்தியா
கை	துதிக்கையை யுடைத்		நின்ற) எனக்கு
மழம்	இளம்பருவத்ததான	என்றும்	ஸர்வகாலத்திலும்
களிற்றை	யானை போன்றவனை	இனியானை	போக்யபூதனாய்,
கடல்	ஸமுத்ரத்தில் [ய்,	பனி	கல்மழையை
கிடந்த	கண்வளர்ந்தருளுகிற	காத்த	(கோவர்த்தநமலையை
கருமணியை	நீலரத்நம் போன்றவ		யெடுத்துத்)தடுத்து
	னாய்,		ரக்ஷித்த [வனை
மை	ஶ்யாமவர்ணமானது	அம்மானை	எனக்கு ஸ்வாமியான
மானம்	அதிசயித்திருக்கிற	யான்	நான்
மரதகத்தை	மரதகப்பச்சை போ	அணி	அழகியதான [டு
	ன்றவனாய்,	நீர்	ஜலத்தினால் சூழப்பட்
மறை	வேதங்களாலே	தென்	ஸௌந்தரமான
உரைத்த	ப்ரதிபாதிக்கப்பட்ட	அரங்கத்து	திருவரங்கமென்னும்
திருமாலை	ஶ்ரியஃபதியாய்,		திவ்யதேசத்தில்
எம்மானை	எனக்கு ஸ்வாமியாய்,	கண்டது	காணுகின்றேன். (க)

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (கைம்மானமித்யாதி) (க) "ஆனையில் கிடந்தகிடக்கை" என்று ஓரானை கைகளையும் கால்களையும் பரப்பிக் கொடு கிடக்குமாபோலே கிடக்கிற கிடை. நீண்ட துதிக்கையையுடைத்தாய், பருவத்தால் இளையதாயிருப்பதொரு ஆனை சாய்ந்தாப் போலே யிருக்கிறவனை, (கடலித்யாதி) கடலில் பாழ்தீரும்படி ஒரு நீலரத்நம் சாய்ந்தாப்போலே திருப்பாற்கடலிலே கிடந்தவனை. (மையித்யாதி) ஶ்யாமத்வம் மிக்கிருந்துள்ள மரதகரத்நம்போலே யிருக்குமவனை. (மறை) வேதங்களாலே ஒருமிட்டுசெய்து பேசப்பட்ட ஶ்ரியஃபதியை. (உ) "ஹ்ரீஶ்ச தே - ஹ்ரீஶ்சதே" (ங) "அஸ்யேஶாநா - அஸ்யேசாநா".

(எம்மானை) இருவருமான சேர்த்தியைக்காட்டி என்னை அநந்யார்ஹனாக்கினவனை. (எனக்கு) ஏதேனும் நொந்ததசையிலும் தன்னை

(க) பெரு-திரு-எ-உ. (உ) பு-ஸூ-. (ங) ஶ்ரீஸூ-.

அநுஸந்தித்தால் எனக்கினியனாயிருக்குமவனை. (பனி) இப்படியே நானல்லது ரக்ஷகரில்லாதாரை அரியன செய்தும் ரக்ஷிக்குமவனை; "ஒருகால் மலையை எடுத்துப் பசுக்களையும் இடையரையும் ரக்ஷித்தான், திருப்பாற்கடலிலே கிடந்தான்" என்று கேட்டார் வாய் கேட்கையன்றிக்கே, நான் கோயிலிலே காணப்பெற்றேன். ... (க)

அரு.—முதற்பாட்டு.(கைம்மானமித்யாதி). தாத்பர்யமருளிச்செய்து, சப்தார்த்த மருளிச்செய்கிறார் (நீண்டவித்யாதி); மானமான கையையுடைய மழலையான ஆனையென்று சப்தார்த்தமென்று கருத்து. ஏகதேசத்தைச் சொல்லாமல், "கடல்" என்ற ஸாமாந்யோக்திக்குத் தாத்பர்யம் (கடலித்யாதி).

"பனி" என்று - கல்மாரியை லக்ஷணயா சொல்லுகிறதென்றருளிச்செய்கிறார் (இப்படியே யித்யாதி). இத்தால் - தம்முடைய விஶ்லேஷவ்யஸந ஜநிதமான கண்பனி காத்தமை ஸூசிதமென்று திருவுள்ளம் பற்றி, மேலுக்குத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (ஒருகா லித்யாதி). ... (க)

மூ.—பேரானைக் குறுங்குடியெம்பெருமானைத் திருத்தண்கா
லூரானைக் கரம்பனூருத்தமனை முத்திலங்கு ...
காரார் திண்கடலேழும் மலையேழிவ்வுலகேழுண்டு
ஆராதென்றிருந்தானைக் கண்டது தென்னரங்கத்தே, (௨)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பேரானை	திருப்பேர்என்னும் திவ்யதேசத்திலே ஸந்நிஹிதனாய்,	கார் ஆர்	கருமைமிக்கதாய்
குறுங்குடி	திருக்குறுங்குடியிலே எழுந்தருளி யிருக்கிற	திண்	த்ருடமான (அகம்பநீயமான)
எம்பெருமானை	ஸ்வாமியாய்,	ஏழ்கடலும்	ஸப்தஸமுத்ரங்களையும்
திருத்தண்கால் ஊரானை	திருத்தண்கால் என்னும் திவ்யதேசத்தில் நித்யவாஸம் பண்ணுமவனாய்,	ஏழ்மலை	ஸப்தகுலாசலங்களையும்
கரம்பனூர்	திருக்கரம்பனூரில் எழுந்தருளி யிருக்கும்	ஏழ் இவ்வுலகு	ஸப்தத்வீபங்களையுமுடைய இந்தலோகத்தை
உத்தமனை	ஸர்வாதிகனாய்,	உண்டு	அமுதுசெய்து
முத்து	முத்துக்களானவை	ஆராது என்று	த்ருப்தி பிறக்கவில்லை என்று
இலங்கும்	ஒளிவிடாநிற்பதாய்	இருந்தானை	ரக்ஷணத்தில் அத்ருப்திதோற்ற இருந்தவனுமான ஸர்வேச்வரனை
		கண்டது	தென்னரங்கத்தே. (௨)

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (பேரானை) ஆற்றங்கரையிலே, ஸர்வ போக்யமாம்படி திருப்பேரிலே ஸந்நிஹிதனானவனை. (குறுங்குடி) திருக்குறுங்குடியிலே ஒரு விசேஷ ப்ராப்தியுண்டிறே இவர்க்கு; ஆழ்வார் ஸ்வாதந்த்ர்யமிறே அங்கு நடப்பது. (திருத்தண்காலூரானை) அவ்வூரிலுள்ளவர்களிலே தானுமொருவனாய், தன் வ்யாவ்ருத்தி தோற்றுதபடி யிருந்தவனை. (கரம்பனூர்) வழிக்கரையிலே திருவாசலுக்கொரு கதவிடாதே வந்து கிடக்கிறவனை.

(முத்தித்யாதி) முத்துக்கள் ஒளிவிடாநிற்பதாய், கருமைமிக்கு, தான் கரையை அதிக்ரமிக்கக் கடவதன்றிக்கே நிற்கிறநிலையை ஒருவரால் கொலைக்கவொண்ணாதபடி அதில் திண்ணிதாயிருக்கிற கடல்களேழும், பூமிக்கு ஆணியடித்தாப்போலே இருக்கிற மலைகளேழுமான இந்த லோகங்களேழையும் தன் வயிற்றிலே வைத்து ரக்ஷிக்கச் செய்தேயும் ஒன்றும் செய்திலனாயிருக்கையாலே, உபகாரம் கொண்டார்க்கு ப்ரத்யுபகாரம்தேடி நெஞ்சாறல் படவேண்டாதபடி யிருந்தவனை. ... ... (௨)

அரு.—இரண்டாம்பாட்டு. (பேரித்யாதி). கீழ்ப்பாட்டில் பெரியபெருமாள் கிடையழகிலீடுபட்டாரிலே, பாற்கடல் கிடக்கையையும், தம்முடைய *[illegible] - ஸந்தத து:க்க வர்ஷத்தைப் போக்கினதுக்கு ஜ்ஞாபகமான பனிகாத்தமையு மநுஸந்தித்தவராகையாலே, அத்தோடு தோள் நீண்டியான திருப்பேரிலும் திருக்கரம்பனூரிலும் கிடந்தபடியை அநுபவித்துக்கொண்டும், "தெற்கு வீட்டிலே உம்மபேக்ஷிதம் செய்கிறோம்" என்று பெரிய பெருமாள் அருள்பாடிட்ட திருக்குறுங்குடிக்குப் போகிற வழியில் திருத்தண்காலூரானோடே கூடத் திருக்குறுங்குடி யெம்பெருமானை அநுபவிக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

"எம்" என்று விசேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்யம் (திருக்குறுங்குடியித்யாதி). விசேஷப்ராப்தி ஏதென்னவருளிச்செய்கிறார் (ஆழ்வாரித்யாதி). இத்தால், பெரிய பெருமாள், இவர் திருமேனியில் சாபல்யத்தாலே, இங்கே இவர் (௧) "மங்கவொட்டு" என்று சொன்னவளவிலும் ஸம்மதியாதே யிருந்து, *திருவாணையிடும்படியான பாகம்([illegible])முதிர்ந்தவாறே இங்குதாம்காணமாட்டாமல் தெற்குவீட்டுக்கு அருள்பாடிட, அவர் "நமக்கு ஆஶ்ரிதபாரதந்த்ர்ய மன்றோ ஸ்வரூபம், இஷ்டம் செய்கையும் அநிஷ்டம் தவிருகையு மன்றோ க்ருத்யம்" என்று வீடு கொடுக்கையாலே, ஆழ்வார் ஸ்வாதந்த்ர்யம் நடந்ததென்று கருத்து. தன்னைக் கொடுக்கும் ஔதார்யத்

(௧) தி-வாய்-௧௦-௭-௧௦.

தாலே உத்தமனென்று விவக்ஷித் தருளிச்செய்கிறார் (வழியித்யாதி). எல்லாரும் நடக்கும் வழியாகையாலே ஸேவிப்பார் மிகுகையால் கதவிட அவஸரமில்லை யென்று கருத்து. ... ... (௨)

மூ.—ஏனாகி யுலகிடந்தன் றிருநிலனும் பெருவிசும்பும்
தானாய பெருமானைத்தன்னடியார் மனத்தென்றும்
தேனாகி யமுதாகித் திகழ்ந்தானை மகிழ்ந்தொருகால்
ஆனாய னானானைக் கண்டது தென்னரங்கத்தே. (௩)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
அன்று	வராஹகல்பாதியில்	தன் அடியார்	தன் தாஸபூதருடைய
ஏனாகி	மஹா வராஹமாய்க் கொண்டு	மனத்து	மாநஸ்ஸில்
உலகு	பூலோகத்தை	என்றும்	ஸர்வகாலத்திலும்
இடந்து	(அண்டபித்தியில் நின்றும்) குத்தியெடுத்தவனுமாய்,	தேனாகி	தேன்போலவும்
இரு	விசாலமான	அமுதாகி	அம்ருதம் போலவும் போக்யபூதனாக
நிலனும்	பூமியையும்	திகழ்ந்தானை	விளங்குமவனாய்,
பெரு	பரந்த	மகிழ்ந்து	ப்ரீதியுடனே
விசும்பும்	ஆகாசத்தையும்	ஒருகால்	த்வாபராந்தத்தில் [ல
தானாய	தனக்கு ப்ரகாரமாகவுடையனான	ஆன்	பசுக்களைமேய்க்க வல்
பெருமானை	ஸ்வாமியுமாய்,	ஆயனானானை	இடையனான க்ருஷ்ணனுமானவனை
		கண்டது தென்னரங்கத்தே. (௩)	

வ்யா.—மூன்றாம்பாட்டு. (ஏனாகி) பூமியை ப்ரளயங்கொண்டவன்று ஏனமாய் இத்தை இடந்தெடுத்து. (இருநிலனும்) பூம்யந்தரிக்ஷாதிகளுடைய "தான்" என்கிற சொல்லிலே அடங்கும்படி இத்தை ப்ரகாரமாகவுடைய ஸர்வேச்வரனை. (தன்னடியாரித்யாதி) ஒருவன் காலிலே முள்பாய்ந்தால் சரீரியானவன் நோவுபடுமாபோலே, ஜகத்துக்கு வந்த ஆபத்து தன்னதாம்படி இதுக்கபிமாநியாயிருக்கிற இருப்பை யநுஸந்தித்திருக்கும்.

தனக்கஸாதாரணரானார்க்கு ஸர்வவிதபோக்யனாய், அத்தாலே உஜ்ஜ்வலனாயிருக்குமவனை. (மகிழ்ந்தித்யாதி) க்ருஷ்ணனாயவதரித்து, "பரமபதம் கலவிருக்கையாயிருக்க நமக்கிங்கே வந்து குறையநிற்க வேண்டாநின்றது" என்னும் இன்னாப்போடன்றிக்கே, "இப்படியாகிலு மிவர்களுக் குறப்பாகப்பெற்றோம்!" என்னும் ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்

தோடே, பண்டொருநாள் பசுக்களையும் கன்றுகளையும் மேய்க்குமி டையனாய், அதில் புரையற வர்த்தித்தவனை. ... ... (ச)

அநு.—மூன்றாம்பாட்டு. (எனக்கியித்யாதி), கீழ்ப்பாட்டில் - திருக்கு றுங்குடி எம்பெருமான் தம்மை ஸம்ஸார ப்ரளயத்தில் நின்றுமெடுத்தமை க்கு த்ருஷ்டாந்தயா வராஹநாயனார் வ்ருத்தாந்தத்தை அருளிச்செய்கிறு ரென்றாதல்; "ஒருபாகவதனுக்கு போக்யபூதையைத் திருக்குறுங்குடியிலே யிருந்தேன்" என்று பூமிப்பிராட்டிக்கு உரைத்த கைசிக வ்ருத்தாந்தத்தை ப்பற்றவாதல் எனத்தை அநுஸந்திக்கிறுரென்று ஸங்கதி. ... (ங)

மூ.—வளர்ந்தவனைத் தடங்கடலுள் வலியுருவில் திரிசகடம்
தளர்ந்துதிர வுதைத்தவனைத் தரியாதன்றி ரணியனைப்
பிளந்தவனைப் பெருநில மீரடிநீட்டிப் பண்டொருநா
ளளந்தவனை யான் கண்டதணிநீர்த் தென்னரங்கத்தே. (ச)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தடம்	விசாலமான	அன்று	அக்காலத்தில்
கடலுள்	ஸமுத்ரத்தில்	இரணியனை	ஹிரண்யாஸுரனை
வளர்ந்தவனை	கண் வளர்ந்தருளின	பிளந்தவனை	கிழித்துப் பொகட்
வலி	த்ருடமான [வனாய்		வனாய்,
உரு	சரீரத்தையுடைத்தாய்	பண்டு ஒருநா	முன்பு ஒருகாலத்தி
திரி	ஊர்ந்துவாராநின்ற	ள்	லே
சகடம்	சகடாஸுரனை [ய்	பெரு	விசாலமான
தளர்ந்து	ஸந்திபந்தம் சிதிலமா	நிலம்	பூமியை [ங்கும்படி
உதிர	விழும்படி	ஈரடி	இரண்டடியிலே யட
உதைத்தவ	உதைத்தவனாய்,	நீட்டி	திருவடிகளை நீட்டி
வனை		அளந்தவனை	அளந்த த்ரிவிக்ரமனு
தரியாது	ப்ரஹ்லாதனுடைய து:		மானவனை
	க்கத்தைப் பொறு	யான்கண்ட தணிநீர்த் தென்னரங்க	
	க்க மாட்டாதவனா		த்தே. (ச)
	ய்க் கொண்டு		

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (வளர்ந்தவனை) பரப்பையுடைய கட லிலே, அவதாரங்களுக்கு நாற்றங்காலாம்படி வந்து கண்வளர்ந்தவனை. (வலியித்யாதி) பின்பு, "அஸுரர்கள் மிகைத்தார்கள்" என்று கேட்ட வாறே வந்தவதரித்து, அஸுராவேசத்தாலே திண்ணிய வடிவையு டைத்தாய் ஊர்ந்துவருகிற சகடம் சிந்நம் பிந்நமாய்ப் போம்படி திரு வடிகளாலே உதைத்தவனை. (தரியாது) சிறுக்கனைக் கடலிலே தள்ளு

வது, மலையிட்டு அமுக்குவதாகப் புக்கவாறே, அத்தைப் பொறுக்க மாட்டாதபடியாலே, நரஸிம்ஹமாய் ஹிரண்யனைப் பிளந்து பொகட்டவனை.

(பெருநிலமித்யாதி) பரப்பையுடையபூமி இரண்டடியிலே யடங்கும்படி திருவடிகளை நீட்டி யளந்துகொண்டவனை. ... (ச)

அரு.—நாலாம்பாட்டு. (வளர்ந்தவனை யித்யாதி). கீழ்ப்பாட்டில்-ஆனையனையும் ஏனத்தையும் அநுபவித்தவ ராகையாலே; (க) "ஏஷ நாராயண: ஶ்ரீமாந் க்ஷீரார்ணவ நிகேதந: - ஏஷநாராயண ஸ்ஸ்ரீமான் க்ஷீரார்ணவ நிகேதந:" என்கிறபடியேயாய், அதுக்கடியான திருப்பாற்கடலானையும், ஏனத்துக்கு அநந்தராவதாரங்களான நாரஸிம்ஹ வாமநாவதாரங்களையு மநுபவிக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

"திரிசடகம்" என்னவேணுமோ, சகடமானபோதே திரியாதோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அஸுரேத்யாதி). ... ... (ச)

மூ.—நீரழலாய் நெடுநிலனாய் நின்றானை யன்றரக்க
னூரழலாலுண்டானைக் கண்டார் பின்காணுமே
பேரழலாய்ப் பெருவிசும்பாய்ப் பின்மறையோர் மந்திரத்தின்
ஆரழலாலுண்டானைக் கண்டது தென்னரங்கத்தே. (ரு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
நீராய்	ஜலஸ்வரூபியுமாய்	உண்டானை	அழித்தவனாய்,
அழலாய்	அக்நிரூபியுமாய்	பேர்	பெரிய [பியாய்
நெடு	விசாலமான	அழலாய்	பட(ப) பாக்நி ஸ்வரூ
நிலனாய்	பூமியுமாய்	பெரு	அபரிச்சிந்நமான
நின்றானை	இப்படி பஞ்சபூதங்களுக்கும் அந்தர்யாமியா யிருக்குமவனாய், [ல்	விசும்பாய்	பரமபதத்துக்கு நிர்வாஹகனாய்,
		பின்	அதுக்குமேலே [ய
		மறையோர்	ப்ராஹ்மணர்களுடை
அன்று	ராமாவதார காலத்தி	மந்திரத்து	மந்த்ர (பூ) பூதமான ஹவிஸ்ஸை
அரக்கன்	ராவணாஸுரனுடைய		
ஊர்	லங்காநகரத்தை	ஆர் அழலால்	(அந்த ஹவிஸ்ஸுக்களாலே) த்ருப்தனான அக்நிமுகத்தாலே
கண்டார்	(முன்னே) கண்டவர்கள்		
பின்	அநந்தரத்தில்		
காணுமே	(அவ்வழகுடன்) கா	உண்டானை	அமுதுசெய்தவனை
அழலால்	அக்நியினால்[ணுமற்படி	கண்டது தென்னரங்கத்தே. (ரு)	

(க) ஹரிவம்சம்-ககரு-சுஉ.

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (நீரழலித்யாதி) த்ரிவ்ருத்கரணத்தாலே பஞ்சீகரணத்தைச் சொன்னபடி. (அன்றித்யாதி) ராவணன் மிகைத்த வன்று, அவனூரை அரணும் அட்டாலையும் தெருவுமாகக்கண்டவர்கள், அநந்தரக்ஷணத்திலே அப்படி காணாதே (க) *ஶ்மஶாநஸத்ருஶ-ப்ரமஶாந ஸத்ருசமாகக்காணும்படி அக்நியாலே அத்தை முடித்தவனை.

(பேரழலாய்) படபா(஬஡஬ா)முகாக்நியாய். இங்குத்தை மர்யாதைகளைத்தப்பி அவ்வருகு பட்டார்க்கு ப்ராப்யமான பரமபதமுமாய். (மறையோரித்யாதி) அத்தை அவர்கள் பெறுகைக் குறுப்பாக, ப்ராஹ்மணருடைய யாகங்களிலே மந்த்ரபூதமான ஹவிஸ்ஸுக்களை த்ரேதாக்நிமுகத்தாலே புஜிக்குமவனை; (உ) “அஹம்ஹி - அஹம்ஹி”. (ரு)

அரு.—அஞ்சாம்பாட்டு. (நீரித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில்-வாமநனாய் மண்ணளந்த த்ரிவிக்ரமாபதாந வ்யாப்திக்கு ப்ரத்யபிஜ்ஞாபக மாகையாலே காரணாவஸ்த்தையில் வ்யாப்தியோடு,பேரழலானது உபலக்ஷணமாய் கார்யாவஸ்த்தையில் வ்யாப்தியோடு வாசியற அந்தர்யாமித்வத்தை அநுஸந்தித்துக்கொண்டு, கீழ்ச்சொன்ன நரஸிம்ஹாவதாரத்தில் நிரஸ்யஞ்ன ஹிரண்யனுடைய மறுபிறவியில் ப்ராதிகூல்யத்தைப்போக்கின ராமாவதாரத்தில் (ந) *சராசரங்களை வைகுந்தத்தேற்றின செயலோடு, தத்ஸாதந பூதகாமாராத்யத்வத்தையு மநுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

“நீராய்; அழலாய், நிலனாய்” என்று மூன்றைச் சொன்னது - மற்றையிரண்டுக்கு முபலக்ஷணமானமைக்கு ஶ்ருதியை த்ருஷ்டாந்தமாக்குகிறார் (த்ரிவ்ருதித்யாதி). சாந்தோக்யத்திற் சொன்ன த்ரிவ்ருத்கரணம் உபலக்ஷணமானாப்போலே இதுவு முபலக்ஷணமென்று கருத்து. “அன்றரக்கனூர், கண்டார் பின்காணாமே - அழலாலுண்டானை” என்றந்வயித்து அர்த்த மருளிச்செய்கிறார் (ராவணனித்யாதி). (அட்டாலை) மேல் தளம்.

*இன் - சாரியைச் சொல்லாய், “மந்திரத்து” என்ற பதம் - லக்ஷணையா ஹவிஸ்ஸைச்சொல்லிற்றாய், ஆரழல் - ஹவ்யங்களால் த்ருப்தி பிறந்த அழலென்று விவக்ஷித் தருளிச்செய்கிறார் (அத்தை யித்யாதி). அத்தை - பரமபதத்தை. ... ... (ரு)

மூ.—தஞ்சினத்தைத் தவிர்த்தடைந்தார் தவநெறியைத்தரியாது
கஞ்சனைக்கொன்றன் றுலகமுண்டு மிழ்ந்த கற்பகத்தை
வெஞ்சினத்த கொடுந்தொழிலோன் விசையுருவை யசைவித்த
அஞ்சிறைப் புட்பாகனை யான் கண்டது தென்னரங்கத்தே. (சு)

(க) ரா-ஸு-உ௬-உ௬. (உ) கீதை-௯-உ௪. (ங) பெரு-திரு-௧௦-௧௦.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தம்	தங்களுடைய	வெம்	அத்யுக்ரமான [னுய்
சினத்தை	கோபத்தை	சினத்த	கோபத்தை யுடைய
தவிர்த்து	விட்டுவிட்டு [ளுடைய	கொடும்	க்ரூரமான
அடைந்தார்	தன்னை அடைந்தவர்க	தொழிலோ	வ்யாபாரத்தை யுடை
தவம்	அத்யவஸாயரூபமான	ன்	யவனுமான ருத்ர
நெறியை	உபாயத்தை நிர்வஹிக்		னுடைய [ன
	குமவனாய்,	விசை	வேகத்தை யுடைத்தா
தரியாது	(தாய்தமப்பன்மார் ப	உருவை	சரீரத்தை
	ட்ட துஃக்கத்தைப்)	அசைவித்த	(பாணயுத்தத்தில்) சலி
	பொருமல்		க்கப் பண்ணினவ
கஞ்சனை	கம்ஸனை		னுமாய்,
கொன்று	ஸம்ஹரித்தவனுமாய்,	அம்	அழகிய
அன்று	அப்ப்ரளயகாலத்தில்	சிறை	இறகுகளையுடைய
உலகம்	லோகத்தை	புள்	பெரிய திருவடியை
உண்டு	விழுங்கி	பாகனை	நடத்துமவனுமானஸர்
உமிழ்ந்த	ஸ்ருஷ்டிகாலத்தில்வெ		வேஶ்வரனை
	ளிப்படுத்தின	யான்கண்டது	தென்னரங்கத்தே. கூ
கற்பகத்தை	பரமோதாரனாய்,		

வ்யா.—ஆறும்பாட்டு. (தம்சினத்தை) (க) "மநஸூயவே- அந ஸூயவே" என்று-"உன்றனை அதிகாரிகளைக் கண்டிலேன்காண், என் வைபவத்தைச் சொன்னவிடத்தில் சிவீலென்றிருந்திலை, இன்னமும் எனக்கு வைப்பானவற்றைச் சொல்லுகிறேன், செவிதாழ்த்துக்கேட்டுக்காண்" என்றானிறே. ப்ரத்வேஷம் பண்ணுதொழியு மத்தனையாய்த்து வேண்டுவது, த்வேஷத்தைத் தவிர்ந்து தன்னை யடைந்தவர்களுக்கு ஸ்வப்ராப்த்யுபாயத்தைத் தானே நிர்வஹித்துக் கொடுக்குமவனை. (தரியாது) த்வேஷமேயாயிருப்பா ளளவிலிருக்கும்படி. ஸ்ரீவஸுதேவரையும் தேவகியாரையும் நலியப்புக்கவாறே, அத்தைப்பொறாதே, "இனி அரைக்ஷணமிவனை வைக்கவொண்ணாது" என்று அவனைக் கொன்றாய்த்து. (அன்றித்யாதி) த்வேஷமும் பண்ணாதே தன்னை படைவதும் செய்யாதேயிருப்பா ளளவிலிருக்கும்படி. ஆபத்தை அடையாளமாக ரக்ஷிக்குமித்தனை யாய்த்து. தானறிந்த ஸம்பந்தத்தையேபார்க்கு மித்தனை. (கற்பகத்தை) "இப்படி உபகரித்தோம்" என்று நினைத்திராதவனை.

(க) கீதை-கூ-க.

(வெஞ்சினத்தவித்யாதி) வெவ்வியசினத்தையுடையனாய், ப்ராணி ஹிம்ஸாரூபமான உபஸம்ஹாரத்தைத் தொழிலாகவுடைய ருத்ரனுடைய, பெரியவேகத்தையுடைய வடிவை அசைவித்தானாய்த்து. ருஷபம் வாலையெடுத்துக்கொண்டோட, தான் ஜடையைவிரித்துக்கொண்டு முதுகுகாட்டி, (க) "க்ருஷ்ண க்ருஷ்ண மஹாபாஹோ-க்ருஷ்ண க்ருஷ்ண மஹாபாஹோ" என்றுப்போலே சொல்லிக்கொண்டோடும்படி பண்ணின, திருவடியை வாஹநமாகவுடையவனை. இது, † (பாணனை என்றும் சொல்லுவர்கள்). நரகனையென்றும் சொல்லுவர்கள். ... (௩)

அ௫.—ஆறும்பாட்டு. (தம்சினத்தை யித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில்-மோக்ஷ ஸாதநமான கர்மாராத்யதையையும், அதுக்குறுப்பான அந்தர்யாமித்வத்தையும், மோக்ஷத்தை பூரி (பூரி) தாநம் பண்ணின ராமனையு மநுபவித்தவர், இப்பாட்டில் - மோக்ஷத்துக்குத்தானே உபாயபூதனானென்னுமதுக்குறுப்பாக, விரோதி நிரஸநசீலனாய், ஆபத்ஸகனாய், ரக்ஷகாந்தரத்தில் நசையறப் பண்ணின க்ருஷ்ணாவதாரத்தை அநுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

சினத்தை - குணங்களில் தோஷபுத்தியாகிற அஸூயா ஹேதுவான த்வேஷத்தை, தவிர்த்து, தன்னை யடைந்தவருடைய, தவமாகிற - அத்யவஸாய ரூபமாகிற, நெறியை - மார்க்கமானவனை என்று அர்த்தமாக விவக்ஷித்து, ததேகோபாயத்வத்துக்கு வேண்டு மதிகாரம் - த்வேஷமின்றிக்கே யிருக்கையே என்றதுக்கு ப்ரமாணம் காட்டுகிறார் (அநஸூயவே இத்யாதி). "இதந்து தே குஹ்யதமம் ப்ரவக்ஷ்யாம்யநஸூயவே। ஜ்ஞாநவிஜ்ஞாந ஸஹிதம் யஜ்ஜ்ஞாத்வா மோக்ஷ்யஸேऽசுபாத் -இதந்துதே குஹ்யதமம் ப்ரவக்ஷ்யாம் யநஸூயவே। ஜ்ஞாநவிஜ்ஞாந ஸஹிதம் யத்ஜ்ஞாத்வா மோக்ஷ்யஸேऽசுபாத்" என்கிறதுக்குத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (என்னித்யாதி). (சிவீல்) அஸஹ்யப்படுகை. ப்ரக்ருதத்திலே ஏறிடுகிறார் (ப்ரத்வேஷ மித்யாதி). அந்வயமுகேந வாக்யார்த்த மருளிச்செய்கிறார் (த்வேஷத்தை யித்யாதி). (அடையாளம்) ரக்ஷணத்துக்கு வேண்டின குறி. ஆபத்து ரக்ஷணத்துக்குக் குறியாகைக்கு ஹேதுவேதென்ன வருளிச்செய்கிறார் (தானித்யாதி). (௨) "மாம் - மாம்" என்கிற ஸமாதிக்குச் சேரப் பொருள் (இப்படி யித்யாதி).

அசைவித்தபடி தன்னை விவரிக்கிறார் (ருஷபமித்யாதி). "கொடுந்தொழிலோன்" என்றது - ஸாமாந்ய சப்தமாகையாலே, நரகாஸுரனைச் சொல்லவுமாமென்கிறார் (இதித்யாதி). ... ... (௩)

(க) வி-பு-மி-௩௩-௭௧. † குண்டலிதம் க்வாசித்கம்.

(௨) கீதை-௧௮-௬௬.

மூ.—சிந்தனையைத் தவநெறியைத் திருமாலைப் பிரியாது
வந்தெனது மனத்திருந்த வடமலையை வரிவண்டார்
கொந்தணைந்த பொழிற் கோவலுலகளப்பானடிநிமிர்த்த
வந்தணனை யான் கண்டதணிநீர்த் தென்னரங்கத்தே. (எ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
சிந்தனையை	என்னுடைய மநோரதத்துக்கு விஷயமானவனும், [ன	வண்டு	வண்டுகளினாலே
		ஆர்	நிறைந்த
		கொந்து	பூங்கொத்துக்கள்
தவம்	அத்யவஸாய ரூபமா	அணைந்த	நெருங்கியிருக்கிற
நெறியை	உபாயத்தைநிர்வஹிக்குமவனும், [ம்,	பொழில்	சோலைகளாலே சூழப்பட்ட
திருமாலை	ஶ்ரியஃபதி யானவனு	கோவல்	திருக்கோவலூரில்
வடமலையை	திருவேங்கடத்தை	உலகு	லோகங்களை
பிரியாது	விஶ்லேஷியாமல் (அங்கேநின்று)	அளப்பான்	அளக்கைக்காக
		அடி	திருவடிகளை
வந்து	அங்குநின்றும் வந்து	நிமிர்த்த	நீட்டிய
எனது	என்னுடைய	அந்தணனை	ஸ்வாமியுமானவனை
மனத்து	மநஸ்ஸில் [மவனும்,	யான் கண்டதணிநீர்த்தென்னரங்கத்தே. (எ)	
இருந்த	நித்யவாஸம் பண்ணு		
வரி	ரேகைகளையுடைய		

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (சிந்தனையை) (க) "வழுவிலா வடிமை செய்யவேண்டு நாம்" என்றுண்டான என்மநோரதத்துக்கு விஷயமாய் ப்ராப்யமாயுள்ளவனை. (தவநெறியை) அத்தைப் பெறுவிக்குமுபாயம் தானேயாயுள்ளவனை. இப்படி ப்ராப்ய ப்ராபகங்களிரண்டும் தானேயாயிருக்கிறவஸ்து தானேதென்ன (திருமாலை) ப்ராபகத்தில் புருஷகாரமுமாய், ப்ராப்யத்துக்கு அவச்சேதி யாயிறேயிருப்பது. (பிரியாதித்யாதி) திருமலையைத் தனக்கு வாஸஸ்தாநமாக உடையனாயிருந்துவைத்து, இவ்வவஸ்த்தைகளை என்னெஞ்சிலே பிறப்பிக்கைக்காகத்தானே வந்து மாநஸ்ஸிலே விடாதே பொருந்தியிருக்கிறவனை.

(வரியித்யாதி) நல்லநிறத்தையுடைய வண்டுகள் படிந்திருக்கும் பூங்கொத்துக்கள் நெருங்கின பொழிலையுடைய திருக்கோவலூரிலே, இந்தலோகங்களை அளக்கைக்காகத் திருவடியை நீட்டிக்கொடு நிற்கிற

(க) தி-வாய்-௩-௩-௧.

விநீதவேஷத்தைக்காட்டி இத்தையடையத் தன்னதாக்கிக் கொண்டவனை. (யான்கண்டது) தானே அர்த்தியாய்க்கொண்டிருக்க, நான்கண்டது கோயிலிலே. ... ... (எ)

அரு.—ஏழாம்பாட்டு. (சிந்தனையை யித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில்- எம்பெருமானுடைய உபாயத்வத்தை ஸப்ரகாரமாக அநுஸந்திக்க, அத்தால் பெறும் ப்ராப்யமும், பெறுவிக்குமவனோட்டைச் சேர்த்தியும், இதெல்லாம் காணலாம்படி வடவேங்கடத்திலிருந்து திருவடிகளின் கீழிட்டுக்கொண்டபடி யெல்லாம் திருவுள்ளத்திலோடி, த்வயத்தின் பதங்களின் பொருளை அநுஸந்தித்திருக்கும்படி கடாக்ஷித்த பெரிய பெருமாளிடத்தில் க்ருதஜ்ஞதாநுஸந்தாநம் பண்ணுகிறாரென்று ஸங்கதி.

விசிஷ்டத்துக்கு ப்ராபகத்வம் சொல்லும்போது விசேஷணமான திருவுக்கும் ப்ராபகத்வம் வாராதோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ப்ராபகேத்யாதி). (இவ்வவஸ்த்தைகள்) என்றது-த்வயத்தில் பதங்களில் தோற்றின ப்ராப்யத்வ ப்ராபகத்வ ப்ரதிபத்திகள்.

"அந்தணனை" என்று - வேதத்தைக் காக்குமவனை என்று அவனைச் சொல்லுகையாலே, ப்ரஹ்மசாரியானவிநீத வேஷத்தைச் சொன்னதுக்குத்தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (தானே யித்யாதி). ... ... (எ)

மூ.—துவரித்த வுடையவர்க்கும் தூய்மையில்லாச்சமணர்க்கும்
அவர்கட்கங்கருளில்லா வருளானைத் தன்னடைந்த
எமர்கட்கு ‡அடியேற்கு மெம்மாற்கு மெம்மனைக்கும்
அமரர்க்கும் பிரானாரைக் கண்டது தென்னரங்கத்தே. (அ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
துவரித்த	செகப்பாகப் பண்ணின	தன் அடைந்த	தன்னையேஆச்ரயித்த
உடையவர்க்கும்	காவிவஸ்த்ர மணிந்த புத்தர்க்கும்	எமர்கட்கும்	என் ஸம்பந்த முடையார்க்கும்
தூய்மை இல்லா	பாரிசுத்ய மில்லாத	அடியேற்கும்	அடியேனுக்கும்
சமணர்க்கும்	ஜைநர்க்கும்	எம்மாற்கும்	என்னுடைய தந்தைக்கும்
அவர்கட்கு அங்கு	இப்படி வேதபாஹ்யரான அவர்கள் விஷயத்தில்	எம்மனைக்கும்	என்னுடைய தாய்க்கும்
அருள் இல்லா	க்ருபைபண்ணாத	அமரர்க்கும்	நித்ய ஸூரிகளுக்கும்
அருளானை	க்ருபாவானுமாய்,	பிரானாரை	உபகாரகருமானவரை
		கண்டது தென்னரங்கத்தே.	(அ)

‡ "அடியேற்கும்" என்றே மூலஸ்ரீகோசங்களில் காண்கிறது; அரும்பதத்துக்கு "அடியேர்க்கு" என்று பஹுவசநமாக பாடமாம்.

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு (துவரித்த) சிவந்தவாஸஸ்ஸைத்தரிக்கக் கடவ புத்தர்க்கும், வைதிகரல்லாமையாலே ஸ்பர்ஶயோக்யரல்லாத அமணர்க்கும், வேதோக்தமான கர்மத்தாலே தன்னை ஆஶ்ரயியாதாரளவிலொருகாலும் க்ருபைபண்ணக்கடவ தன்றிக்கேயிருக்குமருளையுடையவனை. பால்மரமே யாகிலும் அகாலத்திலே குத்தினால் பால் மறுத்திருக்குமாபோலேயாய்த்திருப்பது.

(தன்னடைந்தவித்யாதி) தன்னையேபற்றின என்னோடு ஸம்பந்தமுடையார்க்கும்;- வைஷ்ணவர்களுக்கு மென்றபடி; எனக்கும், எனக்குத்தாயும் தமப்பனுமென்றிருக்கிற விவர்களுக்கும், நித்யஸூரிகளுக்கு மொக்கத் தரம் வையாதே சேஷியாயிருக்குமவனை. ... (அ)

அரு.—எட்டாம்பாட்டு. (துவரித்தவித்யாதி). கீழ்ப்பாட்டிற் சொன்ன த்வயார்த்த நிஷ்டரிடத்தில் எம்பெருமானுக்குள்ள க்ருபையை யநுஸந்தித்து, இப்படி பரம வைதிகரான தம்மிடத்தில் (க) *கேசவன்றமரிற்படியே திருவடிகளின் ஸம்பந்தமுடையாரோடு திருமேனி ஸம்பந்தமுடையாரோடு வாசியற எல்லாரிடத்திலும் 'நித்யஸூரிகளிடத்திற் போலே பரிமாறினபடியைக் கண்டு, தம்மோடெதிரிட்ட புத்தாதிகளிடத்தில் பத்த(ஷ)வைரராயிருந்தபடியை அநுஸந்தித்தினியராகிறாரென்று ஸங்கதி.

"துவரித்த வுடையவர்க்கும்" என்றும் "சமணர்க்கும்" என்றும் எடுத்திருக்க, மீளவும் "அவர்கட்கு" என்று அநுவதிக்கைக்கு ப்ரயோஜநம் ஸ்வப்ரதி கோடித்வம் தோற்றுகைக்காக என்று விவக்ஷித்து, "அவர்கட்கு" என்றது- அவர்களிடத்தி லென்றாப்போலே ஸப்தம்யர்த்த மாக்கித் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (வேதோக்தமான வித்யாதி). "அருளானை" என்று - அருளே நிரூபகமானால் அவர்களிடத்தி லருளில்லாதவரா யிருக்கக்கூடுமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (பால்மர மித்யாதி).

விவரணம் (வைஷ்ணவரித்யாதி). "அடியேர்க்கும்" என்றது-ஸ்வாபாவிக பகவத்தாஸ்ய ப்ரபாவத்தாலே பூஜாயாம் பஹுவசநமென்று திருவுள்ளம்பற்றி யருளிச்செய்கிறார். (எனக்கும்) என்று. "எம்மனைக்கும்" என்றதினர்த்தம் (தாயும்) என்றது. "எம்மாற்கும்" என்றதி னர்த்தம் (தமப்பனும்) என்றது. ... ... (அ)

மூ.—பொய்வண்ணம் மனத்தகற்றிப் புலனைந்தும் செலவைத்து
மெய்வண்ணம் நினைந்தவர்க்கு மெய்நின்றவித்தகனை
மைவண்ணம் கருமுகில்போல் திகழ்வண்ணமரதகத்தின்
அவ்வண்ணவண்ணனை யான் கண்டது தென்னரங்கத்தே. (௯)

(க) தி-வாய்-உ-எ.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பொய்	அநித்யங்களான ப்ராக்ருத வஸ்துக்களினுடைய	வித்தகனை	ஆஶ்சர்ய பூதனும்,
வண்ணம்	ஸ்வபாவத்தைப்பற்றி	மைவண்ணம்	அஞ்ஜநத்தின் நிறம்போலவும்
மனம்	மநஸ்ஸை [யிருக்கிற	கருமுகில்போல்	இருண்ட மேகம்போலவும்
அகற்றி	நீக்கி [யும்	திகழ்	விளங்காநின்ற
ஐந்துபுலன்	பஞ்சேந்த்ரியங்களை	வண்ணம்	வர்ணத்தையுடைய
செலவைத்து	விஷயங்களில் நின்றும் புறம்பாக்கி	மரதகத்தின்	மரதகமென்னும் ரத்நத்தினுடைய
மெய்வண்ணம்	யதார்த்தமாக	அவ்வண்ணம்	அப்படிப்பட்ட நிறம்போன்ற [னவனை
நினைந்தவர்க்கு	தன்னைத்யாநித்தவர்களுக்கு	வண்ணனை	நிறத்தையுடையனுமா
மெய்நின்ற	யதார்த்த பூதனை	யான்கண்டது	தென்னரங்கத்தே. ௯

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (பொய்வண்ணம்) பொய்யென்றது-ப்ராக்ருதிப்ராக்ருதங்களை (௧) "ஸத்யஞ்சாந்ருதஞ்ச - ஸத்யஞ்சாந்ருதஞ்ச" பொய்யினுடைய வண்ணத்தைப்பற்றின மநஸ்ஸை. (அகற்றி) ப்ராக்ருதிப்ராக்ருதங்களை "நன்று, ஸ்த்திரம்" என்றுப்போலே நினைத்திருக்கு மவற்றைவிட்டு. (புலனித்யாதி) மநஸ்ஸை அகற்றினாலும் பின்னையு மவற்றிலே கொடுபோய் மூட்டுமவையிறே - பாஹ்யேந்த்ரியங்கள்; அவை விஷயங்களில் போகாதபடி பண்ணி. (மெய்யித்யாதி) ஆத்மயாதாத்ம்ய ஜ்ஞாநபூர்வகமாகத் தன்பக்கலிலே பக்தியைப்பண்ணுமவர்களுக்கு. (மெய்நின்றவித்தகனை) தன்ஸ்வரூபாதிகளை உள்ளபடியே காட்டிக்கொடுக்கும் விஸ்மயநீயனை.

அவர்களுக்கு உள்ளபடியேகாட்டிக் கொடுப்பதெத்தை என்ன, (மையித்யாதி) (௨) "விஷ்ணோஸ்தே தநூம் ஸ்வாம் - விஷ்ணோஸ்தே தநூம் ஸ்வாம்" அஞ்ஜநத்தினுடைய நிறம் இருண்டமேகம்போலே விளங்காநின்றுள்ள நிறத்தையுடைய மரதகத்தினுடைய அந்த நிறம்போலே யிருக்கிற நிறத்தையுடையவனை.... ... ... (௯)

அரு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (பொய்யித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில்-புத்தாதிகளான பொய்யர்க்கெல்லாம் பொய்யனானபடியும், தம்மிடத்தில் மெய்யனாய் ஸம்பந்திகளளவும் க்ருபை பண்ணுமவனென்றநுபவித்தவர், தம்

(௧) தைத்திரீ-ஆந-௬. (௨) கடோப-௩-௨௩.

மைப்போலே நிரதிசயபக்தி நிஷ்டரான ஆழ்வார்களிடத்தில் (க) * அரவத்தமளிப்படியே யெழுந்தருளி யிருக்கும்படியை அநுஸந்தித்து ஈடுபடுகிறாரென்று ஸங்கதி. அன்றிக்கே, பரிநிஷ்பந்நமான ஸாதநபக்தி நிஷ்டரிடத்திலே யிருந்தாப்போலே என்பக்கலநுக்ரஹித்தாரென்று த்ருஷ்டாந்தார்த்தமாக அநுஸந்திக்கிறாரென்னவுமாம்.

(அந்ருதம்) என்றது-அஸ்த்திரங்களான ப்ரக்ருதி ப்ராக்ருதங்களைச் சொல்லுகிறது. "செல" என்றது-செல்லவென்றாய், விஷயங்களில் நின்றும் புறம்பே போம்படி பண்ணியென்னு மர்த்தத்தை யருளிச்செய்கிறார் (அவையித்யாதி). ... ... (கூ)

மூ.—ஆமருவி நிரைமேய்த்த வணியரங்கத்தம்மானைக்
காமரு சீர்க் கலிகன்றி யொலிசெய்த மலிபுகழ்சேர்
நாமருவு தமிழ்மாலை நாலிரண்டோடிரண்டிணையும்
தாமருவி வல்லார் மேல் சாரா தீவினைதானே. (௧௦)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
ஆ நிரை	பசுக்கூட்டங்களை	நாமருவு	நாவிலே பொருந்தியிருக்குமதாய்
மருவி	பொருந்திநின்று	தமிழ்மாலை	த்ராவிடகாதா([illegible]) ரூபமான
மேய்த்த	ரக்ஷித்தவனாய்,	நால் இரண்டோடு இரண்டிணையும்	பத்துப் பாசுரங்களையும்
அணி	பூலோகத்துக் கலங்காரமான	தாம்	தாங்கள்
அரங்கத்து	திருவரங்கத்திலே கண் வளர்ந்தருளுகிற [ஷயமாக,	மருவி	பொருந்தியிருந்து
அம்மானை	ஸ்வாமியானவன் வி	வல்லார்மேல்	அப்யஸித்தவர்களிடத்தில்
காமரு	ஆசைப்படத்தகுந்த	தானே	ஸ்வயமே
சீர்	ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸ்ரீ	தீவினை	பாபங்களானவை
கலிகன்றி	ஆழ்வார் [யையுடைய	சாரா	அணையமாட்டா. ௧௦
ஒலிசெய்த	அருளிச்செய்ததாய்		
மலி	ஸம்ருத்தமான [ய்		
புகழ்சேர்	கீர்த்தியை யுடையதா		

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (ஆமருவி) ஸ்வரக்ஷணத்துக்கு ஒரு கைம் முதலில்லாத பசுக்களை அவற்றோடேபொருந்தி ரக்ஷித்து,"அது

(க) பெரி-திரு-ஐ-உ-௧௦.

தான் பரதசை'' என்னும்படி கோயிலிலேவந்து ஸுலபனானவனை. எல்லார்க்கும் ஸ்ப்ருஹை பண்ணவேண்டும்படியான வைஷ்ணவலக்ஷ்மியையுடைய ஆழ்வார், ஒலியுடைத்ததாகச்செய்த தமிழ்மாலை. (நாமருவு) பரஸ்ஸஹகாரம் வேண்டாதே, இத்தை ஒருகால் நாக்கிலேயிட்டால், பின்னை நா விடாதே யிருக்குமாய்த்து. (மருவிவல்லார்) மநஸ்ஸோடே இத்தை யநுஸந்தித்துக் கற்றவர்கள்மேல், இவர்கள் "போக்கவேணும்" என்று நினையாதிருக்க, துஷ்கர்மங்கள், தானே "இது நமக்கு நிலமல்ல" என்று விட்டோடிப்போம். ... ... (௧௦)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

அரு.—பத்தாம்பாட்டு. (ஆமருவி யித்யாதி) "ஆ - நிரையை - மருவி - மேய்த்த" என்று அந்வயம் திருவுள்ளம்பற்றி யருளிச்செய்கிறார் (ஸ்வரக்ஷணத்துக் கித்யாதி). (நாவிடாதே) என்றது - நாக்கானது ரஸ்யதையாலே விடாதே யென்கை. ... ... (௧௦)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

அஞ்சாம்பத்தில் ஆறுந்திருமொழி முடிந்தது.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

அஞ்சாம்பத்து ஏழாந் திருமொழி

பண்டை ப்ரவேசம்.

—ooo—

வ்யா.—ஜகத்காரணபூதனாய், ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் ஆஶ்ரயணீயனாய், ஸகலசேதநர்க்கும் துக்கநிவர்த்தகனாய், ஆஶ்ரிதர்க்கு அபேக்ஷிதஸமயங்களிலேவந்து உதவும் ஸ்வபாவனான ஸர்வேஶ்வரன், அவ்வவதாரங்களைப்பண்ணியருளுகிற காலங்களிலுதவாதாரு மிழக்கவேண்டாதபடி, அவதாரங்கள்போலே தீர்த்தம் ப்ரஸாதியாதே கோயிலிலே வந்து நித்யவாஸம்பண்ணியருள, கண்டநுபவிக்கப்பெற்றேன் என்று இனியராய்ப் பேசுகிறார்.

அரு.—பண்டைநான்மறையின் ப்ரவேசம். கீழ்த்திருமொழியில் தாம் கண்டுகளித்தமையை அநுபவித்தவர், இத்திருமொழியில் அவன் ஸ்த்தாவர

ப்ரதிஷ்டையா யிருந்தமையை அநுஸந்தித்து இனியராகிறாரென்னும் ஸங்கதி யுட்கொண்டு, ப்ரமேயோபந்யாஸம் பண்ணுகிறார் (ஜகதித்யாதி).

மூ.—

பண்டைநான்மறையும்வேள்வியும் கேள்விப்பதங்களும்பதங்களின்பொருளும்
பிண்டமாய் விரிந்த பிறங்கொளியனலும் பெருகியபுனலொடுநிலனும்
கொண்டல்மாருதமும்குரைகடலேழுமேழுமாமலைகளும்விசும்பும்
அண்டமும் தானாய்நின்ற வெம்பெருமா னரங்கமாநகரமர்ந்தானே,

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பண்டை	அநாதியான	கொண்டல்	மேகமும்,
நால் மறையும்	சதுர்வேதங்களும்,	மாருதமும்	காற்றும்,
வேள்வியும்	யாகங்களும்,	குரை	சப்தியாநின்ற
கேள்வி	கேட்டறியவேண்டிய	ஏழ்கடலும்	ஸப்தஸமுத்ரங்களும்,
பதங்களும்	வ்யாகரண சாஸ்த்ரமும்,	மா	பெரிய
		ஏழ்மலைகளும்	ஸப்தகுல பர்வதங்களும்,
பதங்களின்	சப்தங்களினுடைய	விசும்பும்	ஆகாசமும்,
பொருளும்	அர்த்தமான (சாஸ்த்ர ப்ரதிபாத்யமான) ஜீவ ஸமஷ்டியும்,	அண்டமும்	ப்ரஹ்மாண்டமும் (ஆகிய இவற்றை)
		தானாய்	தனக்கு ப்ரகாரமாக வுடையனாய்க்கொண்டு
பிண்டமாய்	காரணாவஸ்த்தமாயிருந்து		
விரிந்த	(பின்பு) விஸ்த்ருதமாகா நின்றுள்ளதாய்	நின்ற	எழுந்தருளி யிருக்கிற
		எம்பெருமான்	ஸர்வேஶ்வரன்
பிறங்கு	விளங்காநின்ற		
ஒளி	காந்தியை யுடைத்தான	அரங்கமாநகர்	திருவரங்கமென்னும் பெரிய திவ்யதேசத்தில்
அனலும்	அக்நியும்,		
பெருகிய	ப்ரவஹியாநின்ற		
புனலொடு	ஜலத்தோடுகூடின	அமர்ந்தான்	கண்வளர்ந்தருளாநின்றான். (க)
நிலனும்	பூமியும்,		

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (பண்டைநான்மறையித்யாதி)(க) "पूर्वे पूर्वेभ्यो वच एतदूचुः-பூர்வே பூர்வேப்யோ வச ஏததூசு:" என்கிறபடியே - பூர்வபூர்வோச்சாரண க்ரமத்தைப்பற்ற உத்தரோத்தரோச்சார்யமாணமாகையாலே, புருஷபுத்த்யதீநமாகால் வரக்கடவ தோஷங்களொன்றுமில்லாத வேதங்களும், அவ்வேதங்களாலே விதிக்கப்படுகிற யாகாதிக்ரியைகளும், பதரூபத்தாலும் அக்ஷரரூபத்தாலும் ஶ்ரவணம் பண்ணி யறியவேண்டும்படியிருக்கிற வ்யாகரணசாஸ்த்ரமும், அவ்

(க)

வோபதங்களாலே யறியப்படுகிற ஜீவஸமஷ்டியும், நாநாவான கார்யங் களுக்கெல்லாம் காரணமாயிருக்கிற அசித்ஸமஷ்டியில் நின்றும் விஸ்த் ருதமாகாநின்றுள்ள தேஜஃபதார்த்தம், ஜலதத்வம், பூமி என்றுப்போ லேசொல்லுகிற ப்ருதிவ்யாதிபூதபஞ்சகமும், சேதநர்க்கு அபேக்ஷித ஸமயங்களிலே முகங்காட்டி உபகரிக்கக்கடவமேகங்கள், அப்படி உப கரிப்பதான வாயுதத்வமும், பூமிக்குவேலியிட்டாப்போலேயாய் மிக்க கோஷத்தையுடைத்தான ஸப்தஸமுத்ரங்களும், பூமிக்கு ஆணியடித் தாப்போலேயிருக்கிற குலபர்வதங்களும், இத்தனைக்கும் அவகாசப்ர தாநம்பண்ணுகிற ஆகாசமும், இவை எல்லாமாயிருக்கிற அண்டமெ ங்கும்புக்கு அநுப்ரவேசித்து, (க) "तानि सर्वाणि तद्वपुः - தாநிஸர் வாணி தத்வபுஃ" என்கிறபடியே இவற்றைச்சொன்னபாசுரம் தன்ன ளவும் வரும்படியாயிருக்கையாலே இவையடைய "தான்" என்று சொல்லும்படி சரீரதயா சேஷமாகத்தான் சேஷியாயிருக்கிற ஸர்வேஶ் வரன், கோயிலிலேவந்து கண்வளர்ந்தருளக்கண்டு அநுபவிக்கப்பெற் றேனென்கிறார். ... ... (க)

அரு.—முதற்பாட்டு. (பண்டையித்யாதி) பண்டை- அநாதியான, நா லுவகைப்பட்ட மறைகளென்று சப்தார்த்தமாய், அப்போதைக்கப்போது உச்சார்யமாணமாயிருக்க அநாதித்வ மெங்ஙனே என்கிற சங்கையைப் பரிஹரியாநின்றுகொண்டு, தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (பூர்வ இத்யா தி). கேள்விக்கே யோக்யமாய் பதஸமுதாயாத்மகமான வ்யாகரணமெ ன்றருளிச் செய்கிறார் (பதேத்யாதி). (அக்ஷர ரூபத்தாலும்) என்றது "அ இ உண்" இத்யாத்யக்ஷரரூபத்தாலும் என்றபடி. மேல் அசித்தைச் சொல்லுகையாலே "பொருள்" என்று சேதந ஸமஷ்டியாக்கி அருளிச் செய்கிறார் (அவ்வோவித்யாதி). கட(घट)சராவாதிகளுக்குக் காரணவஸ் த்தமான பிண்டாவஸ்த்தைபோலே காரணவஸ்த்தாபந்நமான அவ்யக்தா வஸ்த்தமாய், விரிந்த- மஹதாதி ரூபேண விஸ்த்ருதமாய், பிறங்கு - விளங் காநின்றுள்ள, ஒளியையுடைய அனலும், ப்ரவஹிக்கை ஸ்வபாவமான ஜலமும், பூமியுமான தேஜோஉபந்நங்களை மற்றை இரண்டுக்கு முபலக்ஷ ணங்களாக்கி, காரணவஸ்த்தங்களான பஞ்சீக்ருதங்களைச் சொல்லுகிற தென்று விவக்ஷித் தருளிச்செய்கிறார் (நாநாவித்யாதி). ... ... (க)

மூ.—

இந்திரன்பிரமனீசனென்றிவர்க ளெண்ணில் பல்குணங்களேயியற்ற
தந்தையும் தாயும் மக்களும் மிக்க சுற்றமும் சுற்றிநின்றகலாப்

(க) வி-பு-க-உ௨-அ௬.

பந்தமும்பந்தமறுப்பதோர் மருந்தும் பான்மையும்பல்லுயிர்க்கெல்லா
அந்தமும் வாழ்வு மாய வெம்பெருமா னரங்கமாநகரமர்ந்தானே. [ம்

பதம்.	உரை.
இந்திரன்	இந்த்ரன்
பிரமன்	ப்ரஹ்மா
ஈசன்	ருத்ரன்
என்று	என்றுசொல்லப்பட்ட
இவர்கள்	இவர்கள்
எண்இல்	அஸங்க்யேயமான
பல்குணங்கள்	அநேக குணங்களைச் சொல்லி [நிற்கா
இயற்ற	ஸ்தோத்ரம் பண்ணா
பல்லுயிர்க்கெல்லாம்	அநேக ஜீவ கோடிகளுக்கும்
தந்தையும்	தகப்பனும்,
தாயும்	மாதாவும்,
மக்களும்	பிள்ளைகளும்,
மிக்க	அதிகமான
சுற்றமும்	ஜ்ஞாதிகளும்,
சுற்றிநின்று	சூழ்ந்திருந்து
அகலா	விட்டுநீங்காத
பந்தமும்	பந்துக்களும், [தை
பந்தம்	ஸம்ஸார ஸம்பந்தத்
அறுப்பது	போக்காநின்ற
ஓர்	அத்விதீயமான
மருந்தும்	ஔஷதமும், [ம்
பான்மையும்	ப்ராப்ய ஸ்வபாவமு
அந்தமும்	லயஸ்த்தாநமும்,
வாழ்வும்	ஸுகமும்,
ஆய	ஆகிய இந்த ஸ்வரூபியா யிருக்கிற
எம்பெருமான் அரங்கமாநகர் அமர்ந்தானே.	(உ)

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (இந்திரனித்யாதி) தன்னாலே ஸ்ருஜ்யரான இந்த்ரன், ப்ரஹ்மா, ருத்ரன் என்று ப்ரதாநராகச்சொல்லுகிற இவர்கள், இதில், இந்த்ரனை முற்படவெடுத்துப் பின்னை இவர்களைச் சொல்லுகையாலே-இவனோடு அவர்களோடு வாசியில்லை; சதுர்முகனை ஈஶ்வரன் என்று சிலர் சொல்லுமன்று ருத்ரன்பக்கல் ஈஶ்வரத்வமுள்ளது; இப்படி ஜகத்துக்கு ப்ரதாநராயிருக்கிற விவர்கள், பக்தாபிமாநராய்க்கொண்டு, அஸங்க்யேயமான பலகுணங்களையும் சொல்லி ஸ்துதியாநின்றுகொண்டு ஆஶ்ரயிக்க; ப்ராணிகளுக்கெல்லாம் ஹிதப்ரவர்த்தகராயிருக்கக்கடவ பிதாவும், ப்ரியத்திலே நடக்கக்கடவ தாயும், நிரயநிஸ்தாரகரான புத்ரர்களும், அளவிறந்திருந்துள்ள ஜ்ஞாதிவர்க்கமும், கிட்டிவிடாதே நிற்கக்கடவ பந்துவர்க்கமும்,இப்படிப்பட்ட ஸம்ஸார ஸம்பந்தத்தைப் போக்கக்கடவதான பேஷஜமும், இவ்ஸம்ஸாரஸம்பந்தமற்றால் இருக்கக்கடவ நிஷ்களஸ்வபாவமும், ஸகலசேதநர்க்கும் லயூத்தி விருப்பிடமாயிருக்குமவனும், பாலநத்தால் வரக்கடவதான ஸுகமும், இவ்விரண்டாலும் ஸ்ருஷ்டியையும் நினைக்கிறது. இப்படி ஸகலப்ராணிகளுடைய ஸ்ருஷ்டிஸ்த்திதி ஸம்ஹாரங்களுக்கும் கடவனாயிருக்கிற ஸர்வேஶ்வரன். ... ... (உ)

அரு.—இரண்டாம்பாட்டு. (இந்திரனித்யாதி) (க) "வாழ்த்துவார் பலராக நின்னுள்ளே நான்முகனை மூழ்த்த நீருலகெல்லாம் படையென்று முதல் படைத்தாய்" என்கிறபடியே - ஏத்துகைக்காக, கீழ்ப்பாட்டில் - ஜகத்ஸ்ருஷ்டி ப்ரகாரேண ஸர்வவ்யாபகத்தைச் சொல்லும்வகையாலே ஸகல ஜகத்காரணத்வம் சொன்னாராய், அந்த ஸ்ருஷ்டி ப்ரயோஜநமான ப்ரஹ்மாத்யாஸ்ரயணத்தை இப்பாட்டி லருளிச்செய்கிறாரென்று ஸங்கதி.

(உள்ளது) என்ற வநந்தரம், "என்று சிலர் சொல்லும்" என்று அநுஷங்கித்துக்கொள்வது. "பந்தமும்" என்றது-ஸம்பந்தமுடைய பந்து வர்க்கத்தைச் சொல்லுகிற தென்கிறார் (கிட்டியித்யாதி). (நிஷ்கள ஸ்வபாவம்) முக்தஸ்வரூபம். "அந்தம்" என்கிற நாசவாசகமான சப்தம் - அதிகரண வாசகமென்று திருவுள்ளம்பற்றி யருளிச்செய்கிறார் (லயத்தி லித்யாதி). ... ... (உ)

மூ.—

மன்னுமாநிலனும் மலைகளும் கடலும் வானமும்தானவருலகும் [ய
துன்னுமாயிருளாய்த்துலங்கொளிசுருங்கித்தொல்லைநான்மறைகளும்மறை
பின்னும்வானவர்க்கும்முனிவர்க்கும்நல்கிப் பிறங்கிருள்நிறங்கெடவொரு
அன்னமாயன்றங்கருமறை பயந்தானரங்கமாநகரமர்ந்தானே.—

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மன்னு	த்ருடமாய்(கடிநமாய்)	துலங்கு	ப்ரகாசியாநின்ற
மா	விசாலமான	ஒளி	தேஜஸ்ஸானது
நிலனும்	பூமியும்,	சுருங்கி	ஸங்கோசமடைந்து,
மலைகளும்	குலபர்வதங்களும்,	தொல்லை	அநாதியான
கடலும்	ஸமுத்ரமும்,	நால் மறைகளும்	நான்கு வேதங்களும்
வானமும்	ஆகாசமும்,		
தானவர்	அஸுரர்களுடைய	மறைய	அந்தர்த்தாநமாய்விட (அக்காலத்தில்)
உலகும்	லோகமும் (குடியிருப்பும்) (இவையெல்லாம்)		
		பின்னும்	மறுபடியும் [லும்
		வானவர்க்கும்	தேவர்கள் விஷயத்தி
துன்னு	நெருங்கியிருக்கிற	முனிவர்க்கும்	ருஷிகள் விஷயத்தி
மா	பெரிய		லும் [ணி
இருளாய்	அந்தகார(த்தினால் ஆவ்ருத)மாய்க்கொண்டு,	நல்கி	ஸ்நேஹத்தைப் பண்
		பிறங்கு	மிக்குவாராநின்ற
		இருள்	அந்தகாரமானது

(க) தி-வாய்-கூ-க-எ.

நிறம் கெட	கழியும்படியாக	அரு	பெறுதற் கரிதான
அன்று ஒருநா	அப்போதொரு கால	மறை	வேதங்களை
..ள்	த்தில் [கொண்டு	பயந்தான்	கொடுத்தருளினவன்
அன்னமாய்	ஹம்ஸரூபியாய்க்	அரங்கமா நகரமர்ந்தான்.	(௩)
அங்கு	அவர்கள்விஷயத்தில்		

வ்யா.—மூன்றாம்பாட்டு. (மன்னுமாநிலனித்யாதி) கடினையான ப்ருதிவியும், குலபர்வதங்களும், ஸமுத்ரமும், ஆகாசமும், அஸுரர்களுடைய குடியிருப்பும், இவையடைய நெருங்கினபேரிருளாய், ப்ரகாசதத்வந்தான்போய் ஸங்குசிதமாய், ப்ரகாசத்தைப்பண்ணித் தரக்கடவதாயிருந்துள்ள வேதங்களும் மறைய. (பின்னும்) பின்னையும். (க) "யோ ஹை வேதாம்ஶ்ச ப்ரஹிணோதி - யோவைவேதாம்ஶ்ச ப்ரஹிணோதி" என்கிறபடியே - ஒருகால் ஓதுவித்துவிட்டோமாகில் அத்தைப்பறிகொடுத்தபின்பு இனி நம்மால் செய்யலாவதுண்டோ! என்று கைவாங்குகையன்றிக்கே, தேவர்கள்பக்கலிலும் ப்ராஹ்மணர்கள் பக்கலிலும் ஸ்நேஹத்தைப்பண்ணி, மிக்கவிருளானது கழியும்படியாக, தன்னைப் பேணுதே கேட்கிறவனுக்கு ஆசார்யாநுவர்த்தநம் பண்ணவேண்டுகிறதோ! என்று கூசவேண்டாதவடிவைக்கொண்டு, தன்னைப்பெறிலும் பெறவொண்ணாத வேதங்களை வெளியிட்டவன். (அரங்கமாநகரமர்ந்தானே) அன்று ப்ரமாணத்தை வெளியிட்டுத்தந்தவன், இன்று ப்ரமேயபூதனான தன்னை வெளியிட்டுக்கொண்டு வந்து கண்வளர்ந்தருளினான். ... ... (௩)

அரு.—மூன்றாம்பாட்டு. (மன்னுமித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் - ப்ரஹ்மாதிகளுக் காஸ்ரயணீயனா யிருக்கும்படியைச் சொன்னாராய், இதில் - அதுகுறுப்பாக வேதப்ரதாநாதி முகேந துஃக்கநிவர்த்தகத்வம் சொல்லுகிறாரென்று ஸங்கதி.

"துன்னு" என்றதினர்த்தம் (நெருங்குதல்) என்றது.... ... (௩)

ரு.—மாயிருங்குன்றமொன்று மத்தாக மாசுணமதனொடுமளவி
பாயிரும்பௌவம்பகடுவிண்டலறப்படுதிரைவிசும்பிடைப்படர
சேயிருவிசும்பும்திங்களும் சுடரும்தேவரும்தாமுடன்திசைப்ப
ஆயிரந்தோளாலலைகடல் கடைந்தான்ரங்கமாநகரமர்ந்தானே.

(க) ஸ்வேதாஸ்வ-ரு,

பதம்.	உரை.
மா	அகன்றும்
இரும்	உயர்ந்துமிருக்கிற
ஒன்று	அத்விதீயமான
குன்றம்	மந்தரபர்வதத்தை
மத்தாக	கவ்வமாகநாட்டி,
அதனொடும்	அத்தோடும் (அந்த பர்வதத்தில்)
மாசுணம்	வாஸுகி யென்னும் பாம்பை
அளவி	சுற்றி,
பா	பரந்தும்
இரும்	நீண்டுமிருக்கிற
பௌவம்	ஸமுத்ரமானது
பகுவிண்டு	வாய்திறந்து
அலற	கூப்பிடும்படியாகவும்,
படு	(அதில்) உண்டாகாநின்ற
திரை	அலைகளானவை
விசும்பிடை	ஆகாசத்தின் நடுவே
படர	வ்யாபிக்கும்படியாகவும்,

பதம்.	உரை.
சே	தூரஸ்த்தமாய்
இரு	பரந்திருந்துள்ள
விசும்பும்	ஸ்வர்க்காதிலோகங்களும்
திங்களும்	சந்த்ரனும்
சுடரும்	(மற்றெல்லாத்) தேஜஸ்ஸுக்களும்
தேவரும்	தேவதைகளும்
உடன்	ஏககாலத்திலே
திசைப்ப	ஆஶ்சர்யப் படும்படியாகவும்,
அலை	அலையெறியாநின்ற
கடல்	ஸமுத்ரத்தை
ஆயிரம் தோளால்	ஆயிரம் தோள்களாகத்தோற்றும்படியான நாலு திருத்தோள்களினால்
கடைந்தான்	மதநம்பண்ணினவன்

அரங்கமாநகர் அமர்ந்தான். (௪)

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (மாயிருமித்யாதி) அகலத்தாலும் அளவாலும் குறைவற்றிருந்துள்ள மந்தரபர்வதமானது மத்தாக, வாஸுகியினுடம்பை அத்தோடேசுற்றி, பரந்து நீண்டிருந்துள்ள கடலானது ஆனை பிளிறுமாபோலே கிடந்து கோஷிக்க, அப்போதை க்ஷோபத்திலேயுண்டான திரைகள் ஆகாசத்தை இடமடைத்துக்கொண்டு படர; தூரஸ்த்தமாய் விஸ்த்ருதமாயிருந்துள்ள ஸ்வர்க்காதிலோகங்களும், சந்த்ரனும், மற்றுமுண்டான தேஜஃபதார்த்தங்களும், மற்றுமுண்டான தேவஜாதியும், ஏககாலத்திலே விஸ்மயப்படச்செய்த கார்யம். (ஆயிரந்தோளால்) நாலுதோள்கொண்டு வ்யாபரித்தபடிதான், ஆயிரந்தோள்கொண்டு வ்யாபரித்தான் என்னலாம்படி யாய்த்து. (௪)

அரு.—நாலாம்பாட்டு. (மாயிருமித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் - வேதப்ரதாநமுகேந து:க்கநிவர்த்தகத்வத்தை யருளிச்செய்து, இதில் - அம்ருதப்ரதாநமுகேந து:க்கநிவர்த்தகத்வத்தை அருளிச்செய்கிறுரென்று - ஸங்கதி.

(அளவால்) என்றது - ஔந்நத்யத்தால் என்றபடி. "மாசுணம்" என்றது - பாம்பாய், அதினர்த்தம் (வாஸுகி) என்றது. பகு - வாயாய், வி

ண்டு - திறந்தென்று சப்தார்த்தமா யருளிச்செய்கிறார் (ஆனையித்யாதி). (ஸ்வர்க்காதி லோகங்களும்) என்றது - தத்ரத்யரைச் சொல்லுகிறது. (௪)

மூ.—எங்ஙனேயுய்வர்தானவர் நினைந்தா லிரணியனிலங்கு பூணகலம் பொங்குவெங்குருதிபொன்மலைபிளந்துபொழிதருமருவியொத்திழிய வெங்கண்வாளெயிற்றோர்வெள்ளிமா விலங்கல்விண்ணுறக் கனல்விழித்தெ அங்ஙனேயொக்கவரியுருவானானரங்கமாநகரமர்ந்தானே. [ழுந்தது

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தானவர்	அஸுரர்கள்	அருவிஒத்து	மலையாறுபோலே
நினைந்தால்	(இந்த ஹிரண்யவதத்தை) நினைந்தார்களாகில்	இழிய	பெருகும்படியாக,
		வெம்	சிவந்திருக்கிற
		கண்	கண்களையும்
எங்ஙனே உய்வர்	எப்படி ப்ராணதாரணம் பண்ணுவார்கள்? [டைய	வாள்	வாளாயுதம்போன்ற
		எயிறு	பற்களையுமுடையதாய்
		மா	பெரிதாய்
இரணியன்	ஹிரண்யாஸுரனு	ஓர்	அத்விதீயமான
பூண்	ஆபரணங்களாலே	வெள்ளிவிலங்கல்	வெள்ளிமலையானது
இலங்கு	விளங்காநின்றுள்ள		
அகலம்	மார்பில்நின்றும்,	விண் உற	ஆகாசத்தைக்கிட்டி
பொங்கு	வ்ருத்தியடையாநிற்பதாய்	கனல்விழித்து	தீவிழி விழித்து
		எழுந்தது ஒக்க	தோற்றினதுபோலிராநின்ற
வெம்	உஷ்ணமாயிருக்கிற		
குருதி	ரத்தமானது,	அங்ஙன்	அப்படிப்பட்ட
பொன்மலை	ஸ்வர்ணமயமான மேரு மலையை	அரி உரு ஆனான்	நரஸிம்ஹாவதாரம் பண்ணினவன்
பிளந்து	பிளந்துகொண்டு	அரங்கமாநகர் அமர்ந்தான். (ரு)	
பொழிதரும்	ப்ரவஹியாநின்ற		

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (எங்ஙனே) நம்மைப்போலே அநுகூலித்து, ப்ரஹ்லாதனைப்போலே "இது நமக்காகச்செய்தசெயல்" என்றிருப்பார் உஜ்ஜீவிக்குமத்தனைபோக்கி, சத்ருபக்ஷமான அஸுரவர்க்கம் இவ்வபதாநத்தை ஸ்மரித்தால் எங்ஙனே உஜ்ஜீவிக்கும்படி? ஹிரண்யனுடைய, ஆபரணங்களாலே அலங்க்ருதமாகா நின்றுள்ள மார்வானதில், (பொங்குவெங்குருதி) போக்கிடம் காணாமையாலே பெரியகிளர்த்தியோடே கோஷித்துக்கொண்டுவருகிற ருதிரவெள்ளமானது, மேருவைப்பிடுக்கொடு வெள்ளமிடாநின்றுள்ள அருவிபோலே வந்திழிய, அவனும் ஹிரண்யனிறே. நாநாவான தாதுக்களா

லே கலங்கி மேருவைப்பிட்டுக்கொடு இழிகிறது, ஹிரண்யனுடலைப் பிளந்து கிழித்துக்கொடு இழிகிற ருதிரம்போலே யிராநின்றதாய்த் து. வெவ்வியதான கண்ணையும், ஒளியையுடைத்தான எயிற்றையுமு டைத்தாய், வெள்ளியாலே சமைந்ததொரு பெரியமலையானது, ஆகாசத்தை ஊடுருவி அக்நிகல்பமாகப் பாராநின்றுகொண்டு தோற்றினது போலே யிருக்க, நரஸிம்ஹவேஷத்தைக் கொண்டவவன், இன்னமப்படிக்கொத்த விரோதிவர்க்கம் வந்து கிட்டினுல் போக்குகைக்காக இங்கேவந்து ஸந்நிஹிதனுனன். ... ... (ரு)

அரு —அஞ்சாம்பாட்டு. (எங்ஙனேயித்யாதி) கீழிரண்டு பாட்டாலும்- வேதப்ரதாநத்தாலும் அம்ருத ப்ரதாநத்தாலும் ப்ரஹ்மாதிகளுடைய துஃக்கம் போக்கினபடி யருளிச்செய்தாராய், இனி அஞ்சு பாட்டாலும் - துஃக்க நிவர்த்தகனுன மாத்ரமன்றிக்கே ஆஸ்ரித ரபேக்ஷித்தபோது முகங்காட்டி உதவும் ஸ்வபாவங்களைச் சொல்லுகிருரென்று ஸங்கதி.

(பிட்டுக்கொடு) பிளந்துகொண்டு. பொன்மலையை த்ருஷ்டாந்தமாக்கினதுக்குக் கருத்தருளிச்செய்கிருர் (அவனுமித்யாதி). அருவி வெளுத்தன்றே விருப்பது, குருதிக்கு த்ருஷ்டாந்தமாகக் கூடுமோ வென்ன வருளிச்செய்கிருர் (காநாவான வித்யாதி). ... ...

௬.—

ஆயிரம்குன்றம்சென்ற தொக்கனையவடல்புரையெழிறிகழ்திரடோள்
ஆயிரந்துணியவடல் மழுப்பற்றி மற்றவனகல்விசும்பணைய
ஆயிரம்பெயராலமரர் சென்றிறைஞ்சவறிதுயிலலைகடல்நடுவே
ஆயிரம்சுடர்வாயரவணைத் துயின்ருனரங்கமாநகரமர்ந்தானே. (௬)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
ஆயிரம்குன்றம்	ஆயிரம் மலைகள்	துணிய	அறும்படியாக,
தொக்கு	சேர்ந்து	அடல்	யுத்தத்திலே
சென்றது அனைய	சென்றுப்போலே யிருந்ததாய் [யாய்	மழு	மழுவென்னும்ஆயுதத்தை
அடல்புரை	யுத்தத்துக்குத் தகுதி	பற்றி	கையிலே தரித்து,
எழில்	காந்தியானது	மற்று	அதுக்குமேலே
திகழ்	விளங்காநின்றதாய்	அவன்	அந்தகார்த்த வீர்யனானவன்
திரள்	திரண்டிருக்கிற	அகல்	பரந்திருந்துள்ள
தோள்ஆயிரம்	(கார்த்த வீர்யனுடைய) ஆயிரம் புஜங்களும்	விசும்பு	வீரஸ்வர்க்கத்தை
		அணைய	அடைய, (அநந்தரம்)
		அமரர்	தேவர்கள்
		சென்று	கிட்டி

ஆயிரம்பெய ரால்	ஸஹஸ்ரநாமங்களைச் சொல்லி	ஆயிரம்வாய்	ஸஹஸ்ரமுகங்களை டைய
இறைஞ்ச	ஸ்தோத்ரம் பண்ணு [நிற்க	அரவு அணை	திருவநந்தாழ்வானுடைய படுக்கையிலே
அலை	அலைமோதாநின்ற திரு	அறிதுயில்	யோக நித்ரையை
கடல்நடுவே	ஸமுத்ரத்தின் மத்யத்	துயின்றான்	பண்ணினவன்
சுடர்	உஜ்ஜ்வலங்களான	அரங்கமாநகர் அமர்ந்தான்.	(௬)

வ்யா.—ஆறும்பாட்டு. (ஆயிரம் குன்றமித்யாதி) ஆயிரம் மலைகள் தன்னிலே திரண்டு சென்றாற்போலே, யுத்தத்துக்குத் தகுதியாய், எழில் விளங்காநிற்பதாய், திரண்டிருந்துள்ள தோள்களாயிரமும் துணியும்படியாக, யுத்தத்திலே கையிலே மழுவைத்தரித்து, மற்றவனுண்டு—ஸஹஸ்ரபாஹுவர்ஜுநன், ஸ்வஹஸ்த வதத்தாலே வீரஸ்வர்க்கத்தை ப்ராபிக்க; அவனாலே பீடிதரான தேவர்களடங்கலும், அநந்தாம் திருநாமங்களாயிரம் சொல்லி ஆஸ்ரயிக்க, யோகநித்ரையை, ஸ்வஸந்நிதாநத்தாலே களித்துத் திரை மோதாநின்றுள்ள கடலின் நடுவே, நித்யாநுபவம் பண்ணுகையால் வந்தஹர்ஷத்துக்குப் போக்கு வீடாகப், புகரையுடைத்தான பலவாய்களையுமுடைய திருவநந்தாழ்வான்மேலே கண்வளர்ந்தருளினவன், அப்படியே காணலாம்படி இங்கேவந்து ஸந்நிஹிதனானான். ... ... (௬)

அரு.—ஆறும்பாட்டு (ஆயிரமித்யாதி) "ஆயிரம் - குன்றம்- தொக்கு- சென்றது - அனைய" என்றநவயித்தருளிச்செய்கிறார் (ஆயிரமித்யாதி). (யோகநித்ரையை) என்றதுக்கு, (கண்வளர்ந்தருளினவன்) என்றத்தோடந்வயம்; பாகம் பசதி (பாகம் பசதி) என்னுமாபோலே. ... ... (௬)

மூ.—

சுரிகுழற்கனிவாய்த்திருவினைப்பிரித்த கொடுமையிற்கடுவிசையரக்கன்
எரிவிழித்திலங்கு மணிமுடிபொடிசெய்திலங்கை பாழ்படுப்பதற்கெண்ணி
வரிசிலை வளைய வடிசரந்துரந்து மறிகடல் நெறிபட மலையால்
அரிகுலம்பணி கொண்டலைகடலடைத்தா னரங்கமாநகரமர்ந்தானே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
சுரி	ஸுந்தரமான	திருவினை	பிராட்டியை
குழல்	கேசங்களையும் [ன்ற	எரிவிழித்து	க்ரூரமாகப்பார்த்து
கனி	கோவைப் பழம்போ	பிரித்த	விஸ்லேஷிப்பித்தவ
வாய்	அதரத்தையுமுடைய		னாய்,

கொடுமை	க்ரௌர்யத்தையும்	அடு	கொல்லவல்ல
கடுவிசை	அதிவேகத்தையு முடையனுன	சரம்	பாணங்களை (அதிலே)
அரக்கன்	ராவணனுடைய	துரந்து	(ஸந்திப்பித்து) ப்ர யோகித்து,
இலங்கு	ப்ரகாசியாநின்றுள்ள	மறி	அலைகள் மடியாநின்ற
மணி	ரத்நமயமான	கடல்	ஸமுத்ரமானது
முடி	கிரீடங்களை	நெறிபட	வழிபடும்படியாக
பொடிசெய்து	சூர்ணமாக்கி	அரிகுலம்	வாநரஜாதியை [ண்டு
இலங்கை	லங்கையை	பணிகொண்டு	அடிமையாகக் கொ
பாழ்படுப்பதற்கு	அழிக்கவேணுமென்று	அலே	அலைமோதாநின்ற
எண்ணி	ஸங்கல்பித்து,	கடல்	ஸமுத்ரத்தை
வரி	ஸுந்தரமான	மலையால்	பர்வதங்களினாலே
சிலே	தநுஸ்ஸை	அடைத்தான்	ஸேதுபந்தநம் பண்ணினவன்
வளையி	வளைத்து	அரங்கமாநகர்	அமர்ந்தான். (எ)

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (சுரிகுழல்) (க) "ஸுகேஶ்யா- ஸுகேஶ்யா என்றும், (உ) "சாருகேஶீம்-சாருகேசீம்" என்றும் சொல்லுகிறபடியே அழகிய திருக்குழலையும், கனிந்த அதரத்தையுமுடையளான பிராட்டியை. (பிரித்த) (ஈ) "அநந்யா ராகவேணாஹம்- அநந்யா ராகவேணாஹம்" (ச) "அநந்யா ஹிமயா ஸீதா- அநந்யா ஹிமயாஸீதா" என்று இரண்டுதலையும் சொல்லலாம்படி யிருக்கிற இருவரையும் இரண்டிடத்திலே யாம்படி பண்ணி, க்ரௌர்யத்தையும் பெரிய வேகத்தையுமுடையனுன ராவணனுடைய, அக்நிகல்பமாய்க்கொண்டு விளங்காநின்றுள்ள ரத்நங்களாலே செய்யப்பட்ட முடிகளைப் பொடிசெய்தென்னுதல் அன்றிக்கே, எரிவித்து- திருவிளைப்பிரித்த வென்னுதல். லங்கை மூலையடியே நாயும் நரியும் போம்படியாகப் பாழ்படுத்தும்படி மநோரதித்து; தர்சநீயமான வில்லு வளையக் கொலையம்புகளை நடத்தி பெரிய க்ஷோபத்தை யுடைத்தான கடல்வந்து முகங்காட்டி, "நான் முதுகுகாட்டிச் செறிந்து தருகிறேன், அடைத்துக்கொடுபோவது" என்று வழிபட. ஏதேனுமாக இட்ட தடையக்கொண்டு ஆழக்கடல் கடல் வழிபட, சீரிலேபுக்கு அமிழக்கடவ மலைகள் மிதந்து அணையாக, கணக்கு வழக்குப்பட ஒரு வ்யாபாரம் பண்ணமாட்டாத வாநர

(க) (உ) (ஈ) ரா-ஸு-௨-க-கக (ச) ரா-யு-கஉக-ககூ.

ஜாதியைக் கொண்டு அடிமைகொண்டு, நீர்க்கிளப்பத்தை யுடைத்தான கடலை யடைத்தான், ... (எ)

அரு —ஏழாம்பாட்டு. (சுரியித்யாதி). (கனிந்த) - கனிபோலிருந்த. *கடுமையும் *விசையும் அர்த்ததः மீமிசை யாகையாலே (பெரிய வேகத்தை) என்றது. அடுகையே ப்ரயோஜநமான சரமென்று சப்தார்த்தம் திருவுள்ளம்பற்றி யருளிச்செய்கிறார் (கொலையம்புகளை) என்று. மறிகடல் - திரைகளானது ஒன்றுக்கொன்று மறிக்கும்படியான கடலென்று பலிதார்த்தம் (பெரியக்ஷோபத்தை) என்று. ... ... (எ)

மூ.—

ஊழியாயோமத்துச்சியா யொருகாலுடைய தேரொருவனாயுலகில்
சூழிமால்யானைத்துயர் கெடுத்திலங்கைமலங்க வன் றடுசரந்துரந்து
பாழியால் மிக்க பார்த்தனுக்கருளிப் பகலவனொளி கெடப் பகலே
ஆழியா லன்றங்காழியை மறைத்தா னரங்கமாநகரமர்ந்தானே. (அ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
ஊழியாய்	காலாதி ஸகலபதார்த்த நிர்வாஹகனாய்,	இலங்கை	லங்கையானது [க
ஓமத்து	ஹோமத்திலே	மலங்க	வ்யாகுலப்படும்படியா
உச்சியாய்	(ஆராத்யனாய்க் கொண்டு) ப்ரேஷ்டனாய்;	அன்று	அந்த ராமாவதாரத்தி
ஒருகால் உடைய	ஒரு சக்ரத்தையுடைய	அடு	கொல்லவல்ல [லே
தேர்	தேரை யுடையனான ஸூர்யனுக் கந்தர்யாமியாய்க்கொண்டு	சரம்	பாணங்களை
ஒருவனாய்	அத்விதீயனாய், [து)	துரந்து	ப்ரயோகித்தும்,
உலகில்	லோகத்திலே (வந்	பாழியால்	பல ஸௌர்யத்தினாலே
சூழி	முகப்பட்டத்தை யுடைத்தாய்	மிக்க	அதிசயித்திருக்கிற
மால	மதத்தையுடைத்தான	பார்த்தனுக்கு	அர்ஜுநன் விஷயத்தில்
யானை	கஜேந்த்ராழ்வானுடைய	அருளி	க்ருபைபண்ணி,
துயர்	துःக்கத்தை	பகலவன்	ஸூர்யனுடைய
கெடுத்து	போக்கி,	ஒளி	தேஜஸ்ஸானது
		கெட	மங்கும்படியாக,
		பகலே	திநத்திலேயே
		அங்கு அன்று	அந்த பாரத ஸமர ஸமயத்தில்
		ஆழியால்	திருவாழியினாலே
		ஆழியை	ஸூர்யனை
		மறைத்தான்	மறைத்தவன்
		அரங்கமாநகர்	அமர்ந்தான். (அ)

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. (ஊழியாய்)காலோபலக்ஷிதமான ஸகல பதார்த்தங்களுக்கும் நிர்வாஹகனாய், (க) "अहं हि सर्व यज्ञानां भोक्ता-அஹம் ஹி ஸர்வயஜ்ஞாநாம் போக்தா" (உ) "भोक्तारं यज्ञतपसां-போக்தாரம் யஜ்ஞதபஸாம்" என்கிறபடியே - ஸர்வ கர்ம ஸமாராத்யனாய், ஏசசக்ரமான ரதத்தையுடைய ஆதித்யனுக்கு அந்தராத்மாவாய்க்கொண்டு அவ்வழியாலே உபாஸ்யனாய், லோகத்திலே, முகப்பட்டத்தை யுடைத்தாய் மத முதிதயாய்க்கொண்டு ஸஞ்சரியாநின்றுள்ள ஸ்ரீ கஜேந்த்ராழ்வானுடைய துக்கத்தைப் போக்கி, லங்கையானது ஒருவர்கூறை எழுவருடுக்கும்படி கொலையம்பு நடத்தி, பல (பல)த்தால் மிக்கிருந்துள்ள அர்ஜுநனுக்குக் க்ருபைபண்ணி, ஆதித்யனைவ னொளிமழுங்கும்படியாக, அவனுடைய ப்ரகாசத்துக்கு அடைத்த சாலந்தன்னிலே, அநேகமாயிரம் ஆதித்யர்கள் சேர உதித்தாப்போலே யிருந்துள்ள புகரையுடைய திருவாழியைக்கொண்டு அந்த ஆதித்யனை மறைத்தவன். இந்த ஆதித்யனுடைய தேஜஸ்ஸு கண்ணாலே முகக்கலாம்படி அளவுபட்டிருக்கையாலே, தமஸ்ஸு போம்படியாயிருக்கும், அங்ஙனன்றிக்கே, திருவாழி யாழ்வான் தேஜஸ்ஸு நேர்கொடு நேர்கண்கொண்டு பார்க்க வொண்ணாதபடி மிக்கிருக்கையாலே பளபளத்துக் கண்ணை இருளப்பண்ணிற்று. பகலே - பகலவ னொளிகெட. ... ... (அ)

அரு.—எட்டாம்பாட்டு. (ஊழியாயித்யாதி) ஓமத்துக்குச்சி - ஆராத்ய ஸ்ரேஷ்டனென் றருளிச்செய்கிறார்(அஹம்ஹியித்யாதி). கர்மாராத்யதைக் குறுப்பாக இந்த்ராத்யந்தராத்மத்வம் சொல்லவேண்டுகையால், "ஊழியாய்" என்றத்தை யருளிச்செய்தாராய், இங்கே ஆதித்யாந்தர்வர்த்தித்வம் சொன்னது-கர்மாங்கியான ஸர்வவித்யோபாஸ்யத்வம் சொல்லுகிறதென்று விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் (அவ்வழியாலே யித்யாதி). கீழ் - அந்தர்யாமித்வம் சொல்லி, இத்தால் ஸர்வஸ்மாத்பரனானவன் இவ்வுலகில் வந்து செய்த செயல்களை அருளிச்செய்கிறு ராகையாலே, "உலகில்" என்றது-"மறைத்தான்" என்னுமளவும் அந்வயிக்குமென்று திருவுள்ளம்பற்றியருளிச்செய்கிறார் (லோகத்திலே யித்யாதி). "சூழி" - முகப்பட்டமென்றருளிச்செய்கிறார் (முகப்பட்டத்தை யித்யாதி). "பாழியால்" என்றதினர்த்தம் (பலத்தால்) என்றது. நிரவதிக தேஜஸ்ஸையுடைய திருவாழியால் ஆதித்யனை மறைத்தால் இருளுண்டாம் வழியென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இந்த வித்யாதி). அந்வயம் காட்டுகிறார் (பகலேயித்யாதி) ... (அ)

(க) கீதை-௯-உச. (உ) கீதை-டு-உ௯.

மூ.—

பேயினார்முலையூண்பிள்ளையாயொருகால் பெருநிலம்விழுங்கியதுமிழ்ந்த
வாயனாய் மாலாயாலிலைவளர்ந்து மணிமுடி வானவர்தமக்குச்
சேயனாயடியேற்கணியனாய் வந்தென்சிந்தையுள் வெந்துயரறுக்கும்
ஆயனாயன்றுகுன்றமொன்றெடுத்தா னரங்கமாநகரமர்ந்தானே, (௯)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பேயின்	பூதனையினுடைய	வானவர்தமக்கு	தேவதைகளுக்கு
ஆர்	விஷத்தினால் பூர்ணமான	சேயனாய்	தூரஸ்தனுமாய்,
முலை	ஸ்தநத்தை	அடியேற்கு	அடியேனுக்கு
ஊண்	உண்ட	அணியனாய்	ஸந்நிஹிதனாய்க் கொண்டு
பிள்ளையாய்	பேதையாய்,	வந்து	தானேவந்து
ஒருகால்	ஒரு (ப்ரளய) காலத்தில்	என்சிந்தையுள்	என் மநஸ்ஸிலுள்ள
பெரு	விசாலமான	வெம்	க்ரூரமான
நிலம்	பூமியை	துயர்	துக்கத்தை
விழுங்கி	உண்டு,	அறுக்கும்	நசிப்பிக்குமவனுமாய்,
அது	அந்தபூமியை (ஸ்ருஷ்டிகாலத்தில்)	அன்று	அந்த க்ருஷ்ணாவதார ஸமயத்தில்
உமிழ்ந்த	வெளியிலே புறப்பட விட்ட	ஆயனாய்	க்ருஷ்ணனாய்க்கொண்டு
வாயனாய்	அதரத்தை யுடையனுமாய்,	ஒன்று குன்றம்	ஒரு கோவர்த்தந மலையை
மாலாய்	ஸர்வாதிகனுமாய்,	எடுத்தான்	உயரவெடுத்துப் பசுக்களை ரக்ஷித்தவன்
ஆலிலை	ஆலந்தளிரில்	அரங்கமாநகர்	அமர்ந்தான். (௯)
வளர்ந்து	கண் வளர்ந்தருளினவனுமாய்,		
மணி	மணிமயமான		
முடி	கிரீடங்களை யுடைய		

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (பேயினாரித்யாதி) பேயினுடைய, விஷத்தாலே நிறைந்த முலையை, தாய் முலைக்கும் வேற்றுமுலைக்கும் வாசியறியாதே யுண்ட முக்த (முக்த)னாய். (ஒருகால்) விழுக்காடறியாமை என்றும் ஒக்குமாய்த்து. ஒருகால், பரப்பை யுடைத்தான பூமியை வயிற்றிலே வைத்து, அது ஸாத்மியாமையாலே உமிழ்ந்த திருவதரத்தை யுடையனாய், ஸர்வாதிகனான ஸர்வேச்வரனாய், சிறு வடிவைக்கொண்டு பெரிய லோகங்களை வயிற்றிலே வைத்து ஒரு பவனை ஆலந்தளிரிலே கண்வளர்ந்தருளி, ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு தூரஸ்தனாய், என்போல்வார்க்குக் கையாளாய், என்பக்கல் அபேக்ஷாமாத்ர

மூ மின்றிக்கே யிருக்கத் தானே வந்து என்னுடைய மாநஸ வ்யஸநத்தைப் போக்குமாயனாய். (அன்று குன்றமொன்றெடுத்தான்) கோவர்த்தநகிரியைத் தரித்து, பண்ணின உபகாரமறியாத பசுக்களையும் இடையரையும் நோக்கினவன். ... ... (௯)

அரு —ஒன்பதாம்பாட்டு (பேயினாரித்யாதி) ஆர்தல் - பூர்த்தியாய், எத்தாலே யென்ன வருளிச்செய்கிறார் (விஷத்தாலே) என்று. உட்கருத்தருளிச்செய்து, வாக்யார்த்த மருளிச்செய்கிறார் (ஒருகாலித்யாதி). "வந்து" என்றதுக்குக் கருத்தருளிச்செய்கிறார் (என்பக்க லித்யாதி). ... (௯)

மூ.—

பொன்னுமாமணியும் முத்தமும்சுமந்து பொருதிரை மாநதிபுடை சூழ்ந்து
அன்னம் மாடுலவு மலைபுனல்சூழ்ந்த வரங்கமா நகரமர்ந்தானை
மன்னுமாமாடமங்கையர் தலைவன்மானவேல் கலியன்வாயொலிகள்
பன்னிய பனுவல் பாடுவார் நாளும் பழவினை பற்றறுப்பாரே.... (௧௦)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பொன்னும்	ஸுவர்ணங்களையும்	புனல்	சந்த்ரபுஷ்கரிணி மு,
மா	ஶ்லாக்க்யமான		லான தடாகங்க
மணியும்	ரத்நங்களையும்		ளால்
முத்தமும்	முத்துக்களையும்	சூழ்ந்த	சூழப்பட்டு மிருக்கிற
சுமந்து	திரட்டிக்கொண்டு	அரங்கமாநகர்	திருவரங்கத்தில்
பொரு	ஒன்றோடொன்று உ	அமர்ந்தானை	கண்வளர்ந்தருளுகி,
	தையாநின்ற		பெரியபெருமான்
திரை	அலைகளையுடைத்தான		விஷயமாக,
மா	ஶ்லாக்க்யமான	மன்னு	அழிவற்று
நதி	திருக்காவேரியினால்	மா	ஶ்லாக்க்யங்களான
புடை	பர்யந்த ப்ரதேசங்க	மாடம்	க்ருஹங்களையுடைய
சூழ்ந்து	சூழப்பட்டும், [ளிலே	மங்கையர்	திருமங்கையிலுள்ள
மாடு	பர்யந்தங்களிலே	தலைவன்	ஸ்வாமியாய் [ர்க்கு
அன்னம்	ஹம்ஸங்களானவை	மானம்	அளவுடைத்தான
உலவும்	ஸஞ்சரியா நிற்பன	வேல்	வேலாயுதத்தை
	வாய் [ன		யுடையரான
அலை	திரைகளை யுடைத்தா		

கலியன் ஆழ்வார் [ய்,	பாடுவார் அப்யஸிக்குமவர்கள்
வாயொலிகள் அருளிச் செய்ததா	நாளும் தினந்தோறும் [களை
பன்னிய லக்ஷணங்களினால் கு	பழவினை ப்ராசீநமான கர்மங்
றைவற்றதான	பற்றுஅறுப் ஸவாஸநமாகப்போக்
பனுவல் பாசு ரங்களை	பார் குவர்கள். (௧௦)

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (பொன்னித்யாதி) பொன்னும், பெருவிலையுடைய ரத்நங்களும், முத்துக்களும் சுமந்து, தன்னில் தான் பொராநின்றுள்ள திரைகளையுடைய மஹாநதியுண்டு - காவேரி, அது பர்யந்தத்திலே சூழப்பட்டிருப்பதாய், அருகே அன்னங்கள் ஸஞ்சரியாநின்றுள்ள ஸ்ரீசந்த்ர புஷ்கரிணி தொடக்கமான பொய்கைகள் சூழ்ந்த கோயிலிலே வந்து கண்வளர்ந்தருளுகிற ஸர்வேஸ்வரனை, ப்ரளயங்களுக்கு மழியாத மாடங்களாலே சூழப்பட்ட திருமங்கையிலுள்ளார்க்கு நிர்வாஹகராய், அளவுடைத்தான வேலைப் பரிகரமாக வுடைய ஆழ்வாரருளிச்செய்த, லக்ஷணங்களிலொன்றும் குறையாதபடி விஸ்ருத்தமான வித்தை அப்யஸிக்கவல்லார், ப்ராக்தநமான கர்மங்களை வாஸனையோடே போக்கப் பெறுவர். ... ... (௧௦)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

அரு.—பத்தாம்பாட்டு. (பொன்னித்யாதி) "நதிபுடைசூழ்ந்து" என்று சொல்லியிருக்க, மீளவும் "அலைபுனல்சூழ்ந்து" என்றால் புநருக்தமன்றோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஸ்ரீசந்த்ர புஷ்கரிணியித்யாதி). ... (௧௦)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

அஞ்சாம்பத்தில் ஏழாந்திருமொழி முடிந்தது.

ஆழ்வார்திருவடிகளே சரணம்.

அஞ்சாம்பத்து எட்டாந் திருமொழி

ஏழை ப்ரவேசம்.

வ்யா.—இவ்வாழ்வாராகிறார்- சாஸ்த்ரவாஸனையாலே யாதல் தபஸ்ஸாலே யாதலன்றிக்கே பகவத் ப்ரஸாதத்தாலே தத்வத்ரயத்தையும்

யதாதர்ஸநம் பண்ணியிருப்பா ரொருவராய்த்து. பரஸ்வரூபத்தை யதாதர்சநம் பண்ணுகையாவது ஏதென்றால்; ஸ்ரியப்பதியாய், அகில ஹேயப்ரத்யநீகனாய், ஸமஸ்த கல்யாணகுணாத்மகனாய், அந்த குணங்களுக்கும் ப்ரகாசகமாய் ஸௌந்தர்ய ஸௌகுமார்யாத்யாகரமாயிருந்துள்ள திவ்ய விக்ரஹத்தை யுடையனாய், உபய விபூதிநாதனாய், நிரதிசய போக்யனா யிருக்குமென்றறிகை; ஸ்வஸ்வரூபத்தை யதாதர்சநம் பண்ணுகையாவது - அநந்யார்ஹமாய், ஸ்வரக்ஷணத்தில் ப்ராப்தியின்றிக்கே பரதந்த்ரமா யிருக்குமென்றறிகை; அசித்தினுடைய ஸ்வரூபத்தை யதாதர்சநம் பண்ணுகையாவது-ஸ்வஸ்வரூப பரஸ்வரூபங்களை யதாதர்சநம் பண்ணவொண்ணாதபடி இடைச்சுவராய்க் கொண்டு விரோதித்வமே ஸ்வரூபமா யிருக்குமென்றறிகை. இவ்விரோதியைக் கழித்து இச்சேதநன் விலக்ஷணவஸ்துவை லபிக்கும் போது அதுக்கநுரூபமா யிருப்பதொரு உபாய பரிக்ரஹம் பண்ணிக்கொள்ளவேணுமிறே. இம்மூன்றினுடைய ஸ்வரூபத்தையு மநுஸந்தித்தால் அவனையே பற்றவேணும்; விரோதி ப்ரபலமாகையாலே அவனைக்கொண்டே கழித்துக்கொள்ளவேணும்; ஸ்வஸ்வரூபத்தைப் பார்த்தால் ஸ்வரக்ஷணத்தில் ப்ராப்தியில்லாதபடி பரதந்த்ரமாகையாலே அவனையே பற்றவேணும்; அவ்வஸ்துதான் அநந்யஸாத்யமாகையாலும் அவ்வஸ்துவையே பற்றவேணும். இப்படி அவனை உபாயமாகப் பரிக்ரஹிக்குமிடத்தில், பரத்வம், தேசவிப்ரக்ருஷ்டமாய்க் கழிந்தது; வ்யூஹம், தத்ப்ராயமாய் ஸம்ஸாரிகளுடைய சிறுமையாலும் பகவத் வைபவத்தாலும் கழிந்தது; ஆபத்துண்டானபோது, ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு ஆஸ்ரயணியமாதல் ஸநகாதிகளுக்குக் காதாசித்கமாக ஆஸ்ரயணீய மாதலத்தனையிறே; விபவமும், காலவிப்ரகர்ஷத்தாலே மண்டல வர்ஷம்போலேயாய்க் கழிந்தது; அக்குறைகள்தீர, ஸ்வஸத்தா ஸ்திதி ப்ரவ்ருத்திகளும் ஆஸ்ரிதாதீநமாம்படி பண்ணிக்கொடு நிற்கிறநிலையிறே - அர்ச்சாவதாரம். அதாவது- ஆஸ்ரிதருகந்த த்ரவ்ய விசேஷத்தையே திருமேனியாகக்கொண்டு நிற்கையும், தன் க்ருஹத்தில் ஒரு ப்ரதேசத்திலே திருப்பள்ளியறையாக்கி "இங்கே எழுந்தருளியிருக்க வேணும்" என்றால் அங்கே எழுந்தருளி யிருக்கையும்; "திருமஞ்ஜநம்பண்ணி யருளவேணும், அமுது செய்தருளவேணும்" என்றால் அப்போது அமுதுசெய்தருளுகையும்; அவற்றை இவன் அநாதரிக்கும்போது தானும் அநாதரிக்கையும், அவதாரங்களிற்போலே

அஜஹத்ஸ்வபாவனாய், ஆஶ்ரிதர்க்கு அபிமத பல(ஃல)ப்ரதாநம் பண்ணுகைக்கும், ஆஶ்ரயணீயனாகைக்கு முண்டான ஜ்ஞாநசக்த்யாதி குணங்களோடேகூட *ஆஶ்ரித பராதீநனாகையு மாயிறே யிருப்பது. ஆகையாலே, அர்ச்சாவதாரத்தை யாய்த்து இவர் ஆஶ்ரயணீயஸ்த்தலமாக நினைத்திருப்பது. முதல் தன்னிலே (க) "சூழ் புனல்குடந்தயே தொழுது" என்றும், (உ) "தஞ்சைமாமணிக்கோயிலே வணங்கி" என்று மிறே இவரிழிந்தது; ஆகையாலே, தம்முடைய ஆகிஞ்சந்யத்தை முன்னிட்டுக்கொண்டு, சரண்யரான பெரியபெருமாள்திருவடிகளிலே சரணம் புகுகிறார்.

இவர் (ங) *தாயே தந்தைதுடங்கிப் பலவிடங்களிலும் சரணம் புக்குப் போந்தார்; பகவல்லாபத்துக்கு ஸக்ருத்க்ருத மமைந்திருக்கச்செய்தே பலகாலும் சரணம்புகுகிறது த்வராதிசயத்தாலே யிறே. இப்ப்ரபந்தத்துக்கு ஏற்றம்-நீர்மையுடைய பெரியபெருமாள் சரண்யராகையும், ஆழ்வார் அநுஷ்டாதாவாகையும், ஸர்வாதிகாரமான த்ராவிடபாஷையாலே அருளிச்செய்கையும், த்ருப்த (ஃருஷ்ட)ப்ரபந்நானவர்க்கு இவ்வார்த்தி இல்லையேயாகிலும் இவர் பாசுரத்தைச் சொல்லவே இவரளவிலே இவர்க்கிரங்கினாப்போலே பெரிய பெருமாளிரங்குமென்கிறதும். ப்ரயோஜநாந்தரத்துக்காகவும், துக்க நிவ்ருத்திக்காகவும் சரணம்புகுகிறவர்கள் பாசுரத்தை முன்னிட்டுக்கொண்டு சரணம்புகுகிறார்; அதுக்கடி என்னென்னில்; அவ்வோப்ரயோஜநங்களில் அவர்களுக்குள்ள ஆதரம் இவ்விஷயத்தே தமக்குண்டாகையாலும், அவர்களுக் ககப்பட இரங்குமவர் தமக்கிரங்காமையில்லை என்று நினைத்திருக்கையாலும்.

திருமாலையில் - ப்ராப்ய ப்ராபகங்கள் சொல்லிற்று; *அமலனாதிபிரானில் - ப்ராப்யம் சொல்லிற்று; இத்திருமொழியில் - ப்ராபகம் சொல்லுகிறது. ... ... (*)

அரு.—ஏழையேதலன்ப்ரவேசம். — கீழிரண்டு திருமொழிகளிலும்-பெரியபெருமாளாலே ஸமாஹிதராய்த் திருவரங்கத்தில் கண்டு களிக்கிறவர், (ச) "அடியேற்கணியனாய் வந்தென் சிந்தையுள் வெந்துயரறுக்கு மையன்" என்று துக்க நிவர்த்தகத்வத்தை அநுஸந்தித்திருக்கச் செய்தேயும்,தம்மை

(க) க-க-எ. (உ) க-க-சு. (ங) க-க. (ச) ரு-எ-கூ.

*அநந்தக்லேச பா (ஞ)ஜநமான ஸம்ஸாரத்தி லிருக்கக்கண்டு, விரோதி யான தேஹ ஸம்பந்தத்தைக் கழிக்கக்காணாமையாலே ஆர்த்தி மிகுந்து, பெரியபெருமாளைச் சரணம் புகுகிறாரென்னும் ஸங்கதி சொல்லுகையில்; இவர்க்கிப்படி ஆர்த்தி மிகும்படி ஜ்ஞாநம் பிறந்ததுக்கு மூலமேதென்றும், பரத்வாதிகளிருக்க இங்கே சரணம் புகுவானென்னென்றும், இவர் கீழே சரணம் புகுந்ததில்லையோ? மீளவு மிங்கே சரணம் புகுவா னென்னென்றும், இத்திருமொழிக்குச் சரணம் புகுந்த திருமொழிகளில் வாசிதா னென்னென்றும், இதில் ப்ரயோஜநாந்தர பரரை த்ருஷ்டாந்தமாக்கிக் கொள்ளுவானென்னென்றும் வருகிற சங்காபஞ்சகத்தையும் பரிஹரிக்கி றார் (இவ்வாழ்வா ரித்யாதி). கீழ் - ஆர்த்தி பிறக்கும்படியான ஜ்ஞாநம் வருகைக்கு மூல மருளிச்செய்தாராய், தத்கார்யதயா உபாயவரணத்தை அருளிச்செய்கிறார் (இவ்விரோதியை யித்யாதி). உபாயபரிக்ரஹம் பண் ணவேண்டிறைல் கர்ம ஜ்ஞாநாதிக ளில்லையோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இம்மூன்றி னித்யாதி வாக்யசதுஷ்டயத்தாலே). இத்தால் - தத்வத்ரயத் தையும் அவன் ப்ரஸாதத்தால் யதார்சநம் பண்ணினவராகையாலே அவ னையே உபாயமாகப் பற்றினாரென்றதாய்த்து. அவனையே பற்றினால் பர த்வாதிகளில்லையோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இப்படி யித்யாதிவாக்ய சதுஷ்டயத்தாலே). (மண்டலவர்ஷம்) வர்ஷாகாலவர்ஷம். "ப்ரவ்ருத்தி" என்றது நிவ்ருத்திக்கும் உபலக்ஷணமாக்கி யருளிச்செய்கிறார் (அவற்றை யித்யாதி). ஸத்தாதிகள் இவனிட்ட வழக்கானால் ஜ்ஞாந சக்த்யாதிகள் வேண்டாவோ ஆச்ரயணீயனாகைக்கு என்ன வருளிச்செய்கிறார் (அவதா ரங்களி லித்யாதி).

கீழ் பலவிடங்களிலும் ப்ரபத்திபண்ணிற்றும் ஆர்த்த்யதிசயத்தாலே யிறே, இத்திருமொழியிலார்த்தி மிகவும் அதிசயித்திருக்கு மென்கிறதுக்கு நியாமகமேதென்கிற சங்கையிலே, இதினேற்றஞ்சொல்லவே தானே தோற்றுமென்று இதின் ஸர்வாதிசாயித்வத்தை யருளிச்செய்கிறார் (இப் ப்ரபந்தத்துக் கித்யாதி). இத்தால் -(க) "என்னடியாரது செய்யார்" என் னும்படி குணபூர்த்தியுள்ளவர் விஷயமாகையால் ஆர்த்தி மிகுத்திருக்கு மென்னுமது தோற்றுகையாலும், *மயர்வற மதிநலம்பெற்ற ஆழ்வார் அநு ஷ்டாதாவாகையாலே நீர்மையுள்ள விஷயத்தி லார்த்தி மிகுகை யுக்த மாகையாலும், எல்லார்க்கும் தெரியும்படி தமிழாகச் செய்கையாலே இதி லர்த்த விசாரத்தாலே ஆர்த்தியினுடைக்யம் காணலாமாகையாலும், ஆர்த்தி யில்லாதார்க்கும் இதிலந்வய மாத்ரத்தாலே ஆர்த்தி யுண்டானதாக இரங் கும்படி யிருக்கையாலும், இதிலார்த்தி மிகுத்திருக்குமென்றதாய்த்து. அன்றிக்கே, ப்ராஸங்கிகமாக ப்ரபந்த வைலக்ஷண்யத்தைச் சொல்லி ஈடு படுகிறாரென்னவுமாம்.

(க) பெரி-திரு-௪-௯-௨.

பெரியபெருமாள், திருமாலை பாடிலும் அமலனாதி பிரான்பாடிலும் இரங்காரோ, இதுவே இரக்கத்துக்கு உடலாவா னென்னென்ன வருளிச் செய்கிறார் (திருமாலை யித்யாதி). ... ... (*)

மூ.—ஏழை யேதலன் கீழ் மகனென்னா
திரங்கி மற்றவற்கின்னருள்சுரந்து
மாழை மான் மட நோக்கி யுன்தோழி
உம்பி யெம்பியென்றொழிந்திலை உகந்து
தோழன் நீ யெனக் கிங்கொழியென்ற
சொற்கள் வந்தடியேன் மனத்திருந்திட
ஆழிவண்ண நின்னடியிணை யடைந்தேன்
அணிபொழில் திருவரங்கத்தம்மானே. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
ஏழை	விஷயசபலன் (அஜ்ஞ	ஒழிந்திலை	விடாதவனுய்க் கொ
ஏதலன்	சத்ரு, [ன்)		ண்டு,
கீழ்மகன்	நீசஜாதி,	உகந்து	ஆதரத்துடனே
என்னாது	என்று நினையாமல்	நீ	நீ
இரங்கி	தயைபண்ணி	எனக்கு	எனக்கு
மற்று	அதுக்குமேலே	தோழன்	ஸ்நேஹிதன், [ய்
அவற்கு	அந்த குஹப்பெருமாள் விஷயத்தில்	இங்குஒழி	இங்கே நிற்கக்கடவா
இன்	இனிதான (ஸ்வயம் ப்ரயோஜநமான)	என்றசொற்கள்	என்றுசொன்ன உக்திகள் [வந்து
அருள்	க்ருபையை	வந்து	கர்ணகர்ணிகையாக
சுரந்து	பண்ணி,	அடியேன்	தாஸபூதனை என்னு
மாழை	முக்த்தமான	மனத்து	மநஸ்ஸில் [டைய
மான்	மானினுடைய	இருந்திட	பொருந்தியிருக்க, (அதிலீடுபட்டு)
மடம்	ம்ருதுவான	ஆழி	ஸமுத்ரம்போன்ற
நோக்கி	கண்கள் போன்ற கண்களையுடைய இந்த ஸீதை	வண்ண	ஸ்வபாவத்தை யுடையவனே!
		அணி	அலங்காரமான
		பொழில்	சோலைகள் சூழ்ந்த
உன்தோழி	உனக்கு ஸகி,	திருவரங்கத்து	திருவரங்கத்தில் கண் வளர்ந்தருளுகிற
உம்பி	உனக்குத் தம்பியான லக்ஷ்மணன்	அம்மானே	ஸ்வாமியே! [டிகளை
எம்பி	என்னுடைய தம்பி,	நின்அடியிணை	உன் இரண்டு திருவ
என்று	என்று சொன்ன இவ்வளவு மாத்ரத்தி	அடைந்தேன்	சரணமாகப் புகுந்தேன். (க)

வ்யா. — முதற்பாட்டு. (ஏழை) அஜ்ஞன். ஏழையென்ன - அஜ்ஞன் என்று காட்டுமோவென்னில்; சபலனென்றபடி. விஷயசாபல்யம் - அஜ்ஞாந கார்யமிறே. அஜ்ஞாநந்தான், ஜ்ஞாநாநுதயம், அந்யதாஜ்ஞாநம், விபரீதஜ்ஞாநம் என்று த்ரிப்ரகாரமாயிறே இருப்பது. ஜ்ஞாநம் பிறந்தவாறே ஜ்ஞாநாநுதயம் போம்; யதாஜ்ஞாநத்தாலே அந்யதாஜ்ஞாநம்போம்; விஷய ப்ராவண்யரூபமான விபரீத ஜ்ஞாநமிறே போக்கவரிது. (க) “ஜ்ஞாநஸம்பந்ந: - ஜ்ஞாநஸம்பந்ந:” என்கிற தேவர்க்கு எதிர்த்தட்டா யிருக்கிறபடி. இத்தால்-ஜ்ஞாநக்கொத்தையைச் சொல்லிற்று.

(ஏதலன்) சத்ரு. தாயைச் சோறுவேண்டும்போதும் வாளை விதிர்த்த வேண்டும்படியான சாத்ரவத்தைச் சொல்லுகிறது. (உ) “ரிபூணாமபி வத்ஸல: - ரிபூணாமபி வத்ஸல:” என்கிறதுக்கு எதிர்தட்டாயிருக்கிறபடி. (ங) “மர்யாதாநாஞ்ச - மர்யாதாநாஞ்ச” என்கிறவர்க்கு எதிர்த்தட்டாம்படி மர்யாதாபங்கம் பண்ணியிறே இருப்பது. இத்தால் - வ்ருத்தத்தில் கொத்தை சொல்லுகிறது.

(கீழ்மகன்) இவை இத்தனையும் பூஷணமாம்படியான ஜந்மத்தையுடையவன். கீழ்ச்சொன்னவை இரண்டும், ஜ்ஞாநஸாத்யமாயும் ப்ராயஶ்சித்த ஸாத்யமாயு மிருக்குமிறே; இது, வேறொன்றால் கழிக்கவொண்ணாதே. (ச) “இக்ஷ்வாகுவம்ஶப்ரபவ: - இக்ஷ்வாகு வம்சப்ரபவ:” என்கிறவர்க்கு எதிர்த்தட்டாயிருக்கிறபடி. இத்தால் - ஜந்மத்தின் கொத்தைசொல்லுகிறது. இம்மூன்றாலுமாக, பெருமாளுடைய நீர்மையிலேற்றம் சொல்லிற்றாய்த்து.

(என்றுஇரங்கி) இவையொன்றும் பாராதேயாய்த்து இரங்கிற்று; (ரு) “ருஷீணாமக்நிகல்பாநாம் - ருஷீணா மக்நிகல்பாநாம்” என்று ஜந்ம வித்யா வ்ருத்தங்களையுடையரா யிருக்கும் உபாஸகரான ருஷிகளுக்கும், (சு) “அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி - அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி” என்னும் இளையபெருமாளுக்கும், ஸாதநஸித்த்யர்த்தமாகவும் போக(போக) ஸித்த்யர்த்தமாகவும் இரங்கு மிரக்கத்தை யிறே இவனளவி லிரங்கிற்று. அதவா, (என்றுஇரங்கி) இப்பாசுரம் சொல்லாதிருக்க, இரங்கி,

---

(க) ரா-பால-க-கஉ. (உ) ரா-யு-ஙO-ருகூ. (ங) ரா-ஸு-ருரு-கக.
(ச) ரா-பா-க-அ. (ரு) ரா-பா-க-சரு. (சு) ரா-அயோ-ங க-உரு.

(க) "నధర్మనిష్ఠోఽస్మి - நதர்மநிஷ்டோஸ்மி" (உ) "అకార్యదః - அகார்யாதஃ" (ங) "రావణోనామ - ராவணோநாம" இத்யாதிகளிலே - சரணம் புகுவார் ஸ்வநிகர்ஷத்தை முன்னிட்டுக் கொள்ளக்கடவர்கள் என்று நின்றதிறே.

ஸ்ரீகுலசேகரப்பெருமாள் சொல்லக்கடவ பாசுரத்தை இவர் சொல்லுவானென்னென்னில்; அவருடைய கருத்தாலே. (மற்றவற்கு) அவனுக்கு அதுக்குமேலே. (இன்னருள் சுரந்து) இவ்விஷயீகாரத்துக்கு மேலே, இனிய அருளைச்சுரந்து. (இன்னருள்) தன்பேறான அருள். (சுரந்து) வத்ஸ ஸகாசத்தில் தேநு (ధేను)வானது க்ஷீரத்தைச் சுரக்குமாபோலே, குணங்களைச் சுரந்து.

இத்தை உபபாதிக்கிறது மேல். (மாழை மான் மடநோக்கி) நிகர்ஷம் சொன்னால், ப்ரதமத்தில் முன்னிடக்கடவ அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறது. முக்த (ముగ్ధ)மான மானினுடைய ம்ருதுவான நோக்குப் போலேயுள்ள நோக்கையுடையவள். இத்தால்-ஸம்பந்தம் இருவரோடும் ஒத்திருக்கச்செய்தே இவளுடைய கடாக்ஷத்தினுடைய முற்பாடு சொல்லுகிறது. இவனைப்பாரா அவனைப்பார்க்கும்; (ச) *ప్రేక్షిత జ్ఞాస్తు కోసలాః - ப்ரேக்ஷிதஜ்ஞாஸ்து கோஸலாஃ இறே. ப்ரணயிநி, ப்ரணயிகளுக்கு வாயால் சொல்லுவதில்லையிறே. "இத்தனை குறைவாளனை விஷயீகரியா தொழிகிறதென்!" என்றுப்போலேயாய்த்துப் பார்வை இருக்கிறது. இவள் பருவத்தையும் நோக்கையும் கண்டால் இவள் வழியே போவானொருவனிறே. (உன்தோழி) உனக்கு ஸ்வாமிநி என்னாதே, தோழி என்கிறார் - நீர்மையாலே; சீரியார், சேஷபூதரையும் "அண்ணா" "ஆச்சீ" என்று நிற்பார்களிறே. இவர்கள்தான் இங்ஙனல்லது சொல்லமாட்டார்கள். (ரு) "మిత్రభావేన - மித்ரபாவேந" (சு) "మిత్రమౌపయికమ్ - மித்ரமௌபயிகம்" (எ) "తేన మైత్రీ భవతు తే - தேநமைத்ரீ பவதுதே" இவ்வார்த்தை போழ்க்கனு யிருக்கையன்றிக்கே, ப்ராப்தி ஸமயத்திலும், (அ) "నిరఞ్జనః పరమం సామ్యముపైతి - நிரஞ்ஜநஃ பரமம் ஸாம்யமுபைதி" என்று குணஸாம்யத்தையும் போக (భోగ)

(க) ஸ்தோ-ர-உஉ. (உ) ஸ்தோ-ர-சுஉ. (ங) ரா-யு-கஎ-கஉ.
(ச) (ரு) ரா-யு-கஅ-ங. (சு) ரா-ஸு-உக-கக.
(எ) ரா-ஸு-உக-உக. (அ) முண்ட-ங-க-ங.

ஸாம்யத்தையும் தேஹஸாம்யத்தையும் போக்ய (భోగ్య) ஸாம்யத்தை யும் கொடுத்திறே வைப்பது.

(உம்பி எம்பி) உன்னுடைய தம்பி, என்னுடையதம்பி. இங்ஙனே சொல்லுவானென்னென்னில்; பெருமாள் விஷயீகரித்திருக்குமவர்களை அவரோபாதியாக நினைத்திருக்கும் இளையபெருமாள் கருத்தாலே; (க) "భక్తిరష్టవిధా హ్యేషా యస్మిన్ మ్లేచ్ఛేపి వర్తతే। తస్మై దేయం తతో గ్రాహ్యం సచ పూజ్యో యథా హ్యహమ్ - பக்திரஷ்டவிதா ஹ்யேஷா யஸ்மின் ம்லேச்சேபி வர்த்ததே। தஸ்மைதேயம் ததோக்ராஹ்யம் ஸசபூஜ்யோ யதாஹ்யஹம்" என்றும், (உ) "தொழுமினீர் கொடுமின் கொண்மினென்று நின்னோடு மொக்க வழிபட வருளினாய்" என்றும் சொல்லுகிறபடியே. (ந) "பதியினில் பாங்கினில் பாதங்கள் கழுவினர்" என்று - ஸம்ஸாரத்தில் நின்றும் ஒருவன் முக்தனாய்ச்சென்றால் ஸ்ரீபாதம் விளக்கி ஸூரிகள் ஆதரிக்கக்கடவர்கள் என்னாநின்றதிறே. அவர்களிலே பிறிகதிர்ப்பட்டுப் போந்தவரிறே இளையபெருமாள் இத்தால் - வைஷ்ணவாங்கீகாரம் பண்ணிக்கொடுத்தபடி. (ச) "அவனே செய்யும் சேமம்" என்றும், (ரு) "அடியார்க்கென்னை யாட்படுத்த விமலன்" என்றும் சொல்லக்கடவதிறே. (என்றொழிந்திலை) அவ்வளவில் விட்டிலை. பிராட்டியை "தோழி" என்றும், இளையபெருமாளை "தம்பி" என்றும் சொன்னபோதே, ஆர்த்த (ఆర్త)மாக வருமிறே தம்முடைய தோழமை.

உகந்து) உகப்பாலே, "தோழன்நீ" என்கிறார். உகப்பு ஓரளவில் நிற்குமதன்றே. (தோழன்நீ எனக்கு) ஸ்வநிகர்ஷத்தைச் சொல்லிப் புருஷகாரத்தை முன்னிட்டு வைஷ்ணவாங்கீகார முண்டானால், அநந்தரம் உபாயஸ்வரூபம் அநுஸந்தேயமாகக் கடவதிறே; அத்தைச் சொல்லுகிறது. (இங்கொழி) பின்தொடர்ந்து போகப்புக்கார் போலே காணும் இவரும். படைவீடு கெடாமைக்கு ஒருவனைவைத்தோம், வழியடி கெடாதபடி இங்கேயிரும், ஸ்வேச்சாநுரூபமாக வன்றியிலே, (சு) *க்ரியதாமிதியிலேயிறே அங்குமுள்ளது. (என்ற சொற்கள்) அவ்வர்த்தங்களன்றிக்கே, அப்பாசுரங்காணு மிவரை வருத்துகிறது. (வந்து) ஒருகால விசேஷத்திலே யாயிருக்க, கர்ணபரம்ப

(க) (உ) திருமா-௪௨. (ந) தி-வாய்-௧௦-௯-௧௦.
(ச) தி-வாய்-௭-௫-௧௦. (ரு) அமல-௧. (சு) ரா-ஆர-௧௫-௭.

ரையாகவந்து; இவர்நெஞ்சிலே யாய்த்து ஊற்றிருந்தது, இப்பாசுரந் தன்னை (க) "గుహేన సహితో రామో లక్ష్మణేనచ సీతయా - குஹேநஸஹிதோ ராமோ லக்ஷ்மணேநச ஸீதயா" என்று ஸ்ரீ வால்மீகிபகவான் சொல்லிவைத்தானிறே. (அடியேன் மனத்திருந்திட) (உ) "సంస్థ రామ్యస్య వాక్యాని - ஸம்ஸ்மராம்யஸ்ய வாக்யாநி" என்னுமாபோலே இவர் நெஞ்சிலேயாய்த்து வேர்விழுந்தது. சேஷபூதனுடைய தயநீயமான பாசுரம் சேஷிநெஞ்சிலே வேர்விழுந்து ரக்ஷணத்துக்காய்க் கிடக்குமாபோலே, சேஷிபாசுரம் சேஷபூதனுடைய நெஞ்சிலே கிடக்கக்கடவதிறே கைங்கர்யத்துக்காக.

(ஆழிவண்ண) ரத்நங்களாலே கடல் நிரம்பி யிருக்குமாபோலே, ஆஶ்ரயணத்துக்கு ஏகாந்தமான குணங்களாலே நிரம்பின கடல். (௩) "అపారకారుణ్య - அபாரகாருண்ய" இத்யாதி. (௪) [యథా రత్నాని జలధేరసంఖ్యేయాని పుత్రక । తథా గుణాహ్యనన్తస్య అసంఖ్యేయా మహాత్మనః - யதா ரத்நாநி ஜலதேரஸங்க்யேயாநி புத்ரக। ததா குணாஹ்யநந்தஸ்ய அஸங்க்யேயா மஹாத்மநஃ] உத்பத்தியு மங்கேயாய், வாஸமும் அங்கேயாய், புறம்போரிடத்தி லின்றிக்கே எல்லாரு மாதரிக்கும்படி ரத்நங்களிருக்குமாபோலே யாய்த்து குணங்களிருக்கும்படி. அதவா, கடல்போலே ஶ்ரமஹரமான வடிவையுடையவனே! வடிவைக்கண்ட போதே ஸாம்ஸாரிகமான தாபங்களடைய ஆறும்படியாய்த்திருப்பது. (நின்னடியிணை) அநந்தரத்தில் (௫) "చరణౌ - சரணௌ" என்கிறபதத்தை நினைக்கிறது. (அடைந்தேன்) க்ரியாபதத்தில் வர்த்தமாநம் கௌண (గౌణ)மென்னுமிடம் சொல்லுகிறது.

(அணிபொழிலித்யாதி) ராமாவதாரத்தைச் சொல்லி இங்கே சேர்க்கையாலே (௬) "நம் சேவகனார் மருவிய பெரியகோயில்" என்கிறபடியே - அவரே இங்குச்சாய்ந்தாரென்கிறது. அணி என்று - பொழிலுக்கு விசேஷணமுமாய், கோயிலுக்கு விசேஷணமுமாயிருக்கிறது. அதாகிறது - ஸம்ஸாரத்துக்கு ஆபரணம்போலே யிருக்கை. சோலைவாய்ப்புக்கண்டு சாய்ந்தாப்போலே யிருக்கச்செய்தேயும், ஆஶ்ரயிப்பார் தேட்டமாயன்றோ இங்குச்சாய்ந்தருளிற்று. (அம்மானே)

(க) ரா-பா-க-௯௦. (உ) ரா-ஆர-க௬-௯௯. (௩) கத்ய-
(௪) (௫) த்வயம். (௬) தி-மா-௫௧.

உடையவனாகையாலே உடைமை தேட்டமாயன்றோ இங்குவந்து சாய்ந்தருளிற்று. ... ... (௧)

அரு. — முதற்பாட்டு. மேல்பாட்டில் - "வாதமாமகன் மற்கடம்" என்று திருவடியை விஷயீகரித்தமையைச் சொல்லுகையாலே, இதுக்கு முன்னே விஷயீகரித்த ஸ்ரீகுஹப்பெருமாள் விஷயமாகத் திருவுள்ளம் பற்றி வ்யாக்யானம் செய்தருளுகிறார். விஷயசாபல்ய ஹேதுவான அஜ்ஞா நம் - அபோக்யங்களில் போக்யதாபுத்தி யாகையாலே, அதின் கொடுமை சொல்லுகைக்குறுப்பாக அவாந்தரபேதங்களை அருளிச்செய்கிறார் (அஜ்ஞா நந் தானித்யாதி). (விஷயப்ராவண்ய ரூபமான) என்றது-விஷயப்ராவண் யமாகப் பரிணமித்தவென்றபடி. இத்தால்-"ஏழை" என்றசப்தம் - அமுக் யமாக விபரீதஜ்ஞானத்தைக் காட்டுமென்றபடி. (௧) "నరామః పరదారాంస్తు చక్షుర్భ్యామపి పశ్యతి - நராமஃ பரதாராம்ஸ்து சக்ஷுர்ப்யாமபி பஶ்யதி" என்கிறபடியே யுண்டானபுகழை (௨) "యశస్వీ-யஶஸ்வீ" என்றதாய், அது க்கடியான ஜ்ஞானஸம்பத்தியைச்சொல்லி, தத்பலமான சுசி (ஸ்-சி)த்வம் சொல்லுகையாலே விஷய ப்ராவண்யலேசமில்லாதபடி சொல்லிற்றென்று விவக்ஷித்துக் கருத்தருளிச்செய்கிறார் (ஜ்ஞாநேத்யாதி).

(பூஷணமாம்படி) என்றது-குணமென்று சொல்லலாம்படி. என்கை இவையொன்றும் பாராதே இரங்கினுரென்கையாலே-இரக்கத்துக்கு த்தகாத விஷயமென்றதாய்த்து. ஆனால் இரங்கத்தக்க விஷயமேதென்ன இத்தா[illegible]ர் (ருஷீணாமித்யாதி) [illegible] வருளிச்செய்க[illegible] ‡(பாசுரத்தை) என்றவநந்தரம், சொல்லாநிருக்க[illegible]ஷம்.

‡"அவர்க்கு" என்று - குஹப்பெருமாளை உபசரித்துச் சொல்லுகை யால், தம்கருத்தால் சொன்னவரன்றென்று கருத்து.

(முன்னிடக்கடவ அர்த்தம்) புருஷகாரமென்றப்படி. ஸ்ரீகுஹப்பெரு மாள் பெருமாள்பக்கல் ஸ்நேஹத்தாலே நாலடியிட்டுவர, பெருமாள் கடா க்ஷிக்கைக்கு முன்னுக,பிறந்தகத்தில் தோழன்மார்வந்ததாகக் கடாக்ஷித்து, அநந்தரம் பெருமாளை அங்கீகாரஹேதுவாக அழகாகவும் ஸாபிப்ராயமாக வும்பார்க்க, இவற்றை யெல்லாமறிந்து பெருமாள் "மாழைமான் மட நோக்கி யுன்தோழி" என்கிறுரென்று திருவுள்ளம்பற்றி, அதில் "தோழன் நீ யெனக்கு" என்றாப்போலே சொல்லாதே, "உன்தோழி" என்றத்தால் பலித்தகருத்தருளிச்செய்கிறார் (இத்தாலித்யாதி). நோக்கையிட்டு விசே ஷித்ததுக்கு(ஃபா)பாவம் (இவளையித்யாதி). "மடம்" என்றத்தால் தோற் றின ம்ருதுத்வந்தா னென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இத்தனையித்யா தி). "மாழை" என்றதுக்குக் கருத்தருளிச்செய்கிறார் (இவள்பருவமித்யா தி). எத்தனை நீர்மையுண்டானாலும் தம்பெருமை போகச்சொல்லுவரோ

(௧) ரா-அயோ-௪௨-௬௮. (௨) ரா-பா-௧-௧௨.

‡ இவ்வாக்யத்வயம் அநந்விதம்.

வென்ன (சேரியாரித்யாதி). லோகத்தில் நியமேற அப்படியே வ்யவஹரிப்ப ரென்னக்கூடுமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இவர்கள்தானித்யாதி). ஆனாலும், உபசரித்துச் சொன்னவார்த்தை ச்லாகிக்கக்கூடலாமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இவ்வார்த்தை யித்யாதி). (பொழுக்கன்) காபட்யம்.

உம்பியான இளையபெருமாள் எம்பிஎன்று தாத்பர்யம் விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் (உன்றுடைய் வித்யாதி). பெருமாள் தன்னீர்மையாலே ஸாம்யத்தைக் கொடுப்பராகையாலே அப்படி "உம்பி" என்று அருளிச்செய்தாரே யாகிலும், அத்தை அநுவதிக்கிற ஆழ்வார் அங்ஙன் அநுவதிக்கக் கூடுமோ, வானவரில் தலையானவர்க்கும், "ஏழைமையேதலன்" இத்யாதிப்படியே கானவரில் தலையானவர்க்கும் நெடுவாசியுண்டே என்னும் சங்கையை அநுவதித்துப் பரிஹரிக்கிறார் (இங்ஙனே இத்யாதி). (இவரும்) ஆழ்வாரும், சொல்லலாம் என்று சேஷம். இளையபெருமாள் அப்படி பகவத்ஸமராக நினைத்திருக்கைக்கு ப்ரமாணம் (பக்திரித்யாதி). இந்தப்ரமாணம் இவ்விபூதியிலுள்ளார்க்காகச் சொன்னதன்றோ, இளைய பெருமாள் நித்யஸூரிகளன்றோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (பதியினி லித்யாதி). பெருமாள் "உம்பி" என்றத்தால் பலித்த வர்த்தமென், "உன் தோழி" என்றத்தால் கொடுத்ததரம்போராதோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இத் தலைவித்யாதி). (அங்கீகாரம்) என்றது - உத்தேஶ்யதயா எண்ணும்படி பண்ணுகை. இப்படி அவன் ஸவிஶேஷமாங்கீகாரம் பண்ணிக்கொடுத்த விடமுண்டோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அவனித்யாதி). "சேமம்" என்றது - பாகவதாபிமாநம் என்று திருவுள்ளம். ஸ்ரீலோகஸாரங்க முநிகள் தம்மைத் தோளிலே கொண்டுவரச்செய்தே அவர்க்குத்தாம் பரதந்த்ரரானபடியை அநுஸந்தித்தபடியாலே "ஆட்படுத்த" என்கிறீர் என்று கருத்து.

"உன்தோழி" என்றாப்போலே உனக்கு நான் தோழன் என்னவேண்டியிருக்க, "தோழன் நீ எனக்கு" என்றத்தாலே - தமக்குள்ள தோழமை ஒரு சரக்காகத் தோன்றாமையாலே, அவர் தம்மைத் தோழமை கொண்டதே கனக்க நினைத்தருளிச்செய்தார்; இத்தால்-உபாயஸ்வீகாரம் பண்ணினபடியாய்த் தென்கிறார் (ஸ்வாத்கர்ஷத்தை யித்யாதி). (க) "[illegible] - பத்ப்யாமபிகமாச்சைவ ஸ்நேஹஸந்தர்ஶநேந ச" என்று சொல்லுகிறபடியே - நாலடி வருகையே ஸங்கப்ரபத்தி என்றெண்ணி யிருந்தாரென்ற தாய்த்து. ஆழ்வார்க்கு கங்காகூலம் விப்ரக்ருஷ்டமா யிருக்குமே, ஓரிடத்தில் தாமுமவரு மிருந்து சொல்லுமாபோலே "இங்கு" என்னக்கூடுமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (பின்னித்யாதி.) (இவரும்) என்ற வநந்தரம், அவரைப்போலே என்று சேஷம். ஆனால்

(க) ரா-அயோ-ரு௦-௪௦.

அவர் பின்தொடர்ந்தால் காட்டுக்குத் துணையாகக் கூட்டிக்கொண்டு போக வொண்ணாதோ, "ஒழி" என்று நிஷேதிக்கை தோழமைக்குச் சேராதே யென்ன வருளிச்செய்கிறார் (படையித்யாதி). இத்தால் - "பரதாழ்வானுக்கு நாம் போனவழிகாட்டு" என்று இஷ்ட விநியோகார்ஹமாம்படி பண்ணியருளுகையாலே நிரதிசய புருஷார்த்தத்தை நியமித்தாரென்றதாய்த்து. கர்ணபரம்பரயா வந்ததென்றதுக்கு நியாமக மருளிச்செய்கிறார் (இப்பாசுரந்தன்னை யித்யாதி). గుహమాసాద్య ధర్మాత్మా నిషాదాధిపతిం ప్రియమ్। గుహేన సహితో రామో లక్ష్మణేనచ సీతయా-குஹமாஸாத்யதர்மாத்மா நிஷாதாதிபதிம்ப்ரியம்। குஹேந ஸஹிதோ ராமோ லக்ஷ்மணேநச ஸீதயா" என்றத்தாலே - இளையபெருமாளுக்கு முற்பட குஹரோட்டைச் சேர்த்தி சொல்லியும், அநந்தரம் அவர்க்கு இவர் தம்பியென்னும்படி ஸ்நிக்த்தரான இளையபெருமாளைச் சொல்லியும், அதுக்கநந்தரம் இருவர்க்கும் புருஷகார பூதையான பிராட்டியைச் சொல்லியும் போருகையாலேயும், "ப்ரியம்" என்கையாலேயும், "உன்தோழி உம்பி, எம்பி, தோழன் நீஎனக்கு" என்றவை சொல்லிற்றாய்த்தென்று திருவுள்ளம். பரதாழ்வான் ப்ரீஸூக்திகள் பெருமாள் திருவுள்ளத்திலே சிரகாலம் கிடந்தத்தை த்ருஷ்டாந்தமாக வருளிச்செய்கிறார் (ஸம்ஸ்மரா மியித்யாதி).

"யதா - ததா" என்றதுக்குக் கருத்தருளிச்செய்கிறார் (உத்பத்தியுமித்யாதி).

"அணி" என்றது * அரங்கத்துக்கு விசேஷணமானபோது தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (அதாகிறதித்யாதி). * பொழிலுக்கு விசேஷணமானபோது தாத்பர்யம் (சோலையித்யாதி). ... ... (க)

ஏ.—வாத மா மகன் மற்கடம் விலங்கு
மற்றோர்சாதியென்றொழிந்திலை உகந்து
காதலாதரம் கடலினும் பெருகச் செய்
தகவினுக்கில்லை கைம்மாறென்று
கோதில்வாய் மையினுயொடுமுடனே
உண்பனுனென்ற வொண்பொருளெனக்கும்
ஆதல் வேண்டுமென்றடியிணை யடைந்தேன்
அணிபொழில் திருவரங்கத்தம்மானே. (உ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மற்றோர்சாதி	வேறொரு (மநுஷ்ய ஜாதியல்லாத) ஜாதியில் பிறந்தவன்,	விலங்கு	(அதாவது) ஜ்ஞாந ஹீநமான திர்யக் ஜாதி,

மற்கடம்	(அதிலும்) குரங்கு,	இல்லை	கிடையாது
வாதம்	(அதுக்குமேலே அஹங்கார ஹேது வான) வாயுவினுடைய	என்று	என்றுசொல்லி,
		கோதுஇல்	நிர்த்துஷ்டமான
		வாய்மையினொடும்	(ப்ரிய) பா (ஷா)ஷணத்தை யுடையரான உம்மோடு
மா	ஶ்லாக்க்யமான	உடனே	கூடியிருந்தே (உபமைத் தழுவிக்கொண்டு)
மகன்	பிள்ளை		
என்று	ஆகிய இந்தத்தன்மைகளைப் பார்த்து		
ஒழிந்திலை,	கைவிடாதவனாய், (அதுக்குமேலே)	நான்	நான்
உகந்து	(அவன்விஷயத்தில்) ப்ரீதிபண்ணி,	உண்பன்	(ப்ரதிசய ஸுகரமான திருமேனியை அநுபவிக்கக்கடவேன்
காதல்	ஸ்நேஹமும்		
ஆதரம்	(அதின் முதிர்ந்தநிலமான) காமமும்	என்ற	என்றருளிச்செய்த
		ஒள்	அழகியதான
கடலினும்	ஸமுத்ரத்தைக்காட்டிலும் மதிகமாக	பொருள்	அர்த்தமானது
		எனக்கும்	என் விஷயத்திலும்
பெருக	வளராநிற்க,	ஆதல்வேண்டுமென்று	உண்டாக வேணுமென்று கருதி
செய்	(நீர்) செய்த [குந்த)		
தகவினுக்கு	உபகாரத்துக்கு (த்த		
கைம்மாறு	ப்ரத்யுபகாரமானது,		

அடியேனையடைந்தேன் அணிபொழில் திருவரங்கத்தம்மானே! (உ)

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. ஜந்மவ்ருத்தங்களால் குறையநின்ற ஸ்ரீகுஹப்பெருமாள்பக்கல் பண்ணின விஷயீகாரத்தை என்பக்கலிலேபண்ணவேணுமென்று சரணம்புக்கார் - கீழிற்பாட்டில்; மநுஷ்ய ஸஜாதீயத்வம் கிடக்கச்செய்தே வந்த நிகர்ஷமிறே-கீழ்ச்சொல்லிற்று; இங்கு-விஸஜாதீயமான திர்யக்கையகப்பட தத்கத(தத்கத)நிகர்ஷம்பாராதே விஷயீகரித்தமாத்ரமே யன்றிக்கே அந்தஃபுரகைங்கர்யத்திலே ஏவிப்படிமைகொண்டாப்போலே, என்னளவிலும் கைங்கர்யத்தைக் கொள்ளவேணுமென்கிறார். இவ்வதிகாரிக்கு விஷயீகாராநந்தரம் கைங்கர்யத்திலே அந்வயிக்குமத்தனைபோக்கி, ஸாதநத்திலந்வயிக்கவேண்டுவதில்லை போலேகாணும். "இங்கொழி" என்றவிடத்தில் சொல்லிற்று இத்தையிறே.

(வாதமாமகனித்யாதி) விஷயீகாரத்துக்கு நிகர்ஷத்தை முன்னிட்டிறேவோபாதி, கைங்கர்யத்துக்கும் நிகர்ஷத்தைமுன்னிடவேணுமிறே;

விஜாதியர் நிகர்ஷம் சொல்லும்போதும் "மற்றோர்சாதி" என்னவமையுமிறே. அதுதன்னிலே வருகிற நிகர்ஷம் சொல்லுகைக்காக (விலங்கு) என்கிறது - திர்யக்கு; ஜ்ஞானத்தில் விலங்குதலையிட்டுச் சொல்லுகிறது (ந) "யஸ்து திர்யக்ப்ரவ்ருத்தி ஸ்ஸ்யாத் திர்யக்யோநிஸ்ஸ உச்யதே". யஸ்து திர்யக்ப்ரவ்ருத்தி ஸ்ஸ்யாத் திர்யக்யோநிஸ்ஸ உச்யதே" என்னைக்கடவதிறே. ஜ்ஞானத்துக்கு விலங்குதல் வருவது - ஆஹாரநியதி இல்லாமையாலும், ஜந்மஜநகபாவத்தில் முறைமையிலே பரிமாறுமையாலுமிறே. (மற்றடம்) அதிலும் தண்ணியதொன்று சொல்லுகிறது. தானே நிரஸிக்கு மதிக்குமத்தையும் ஸ்வஸாமர்த்யத்தாலே அபஹரித்துக்கொண்டதாயிறே இருப்பது; (உ) "வாநரேண மயா ஸஹ-வாநரேண மயாஸஹ" என்னுமாபோலே. (வாதமாமகன்) வாயுவினுடைய ஸ்லாக்யபுத்ரன். நிகர்ஷம்சொல்லுகிற ப்ரகரணத்தில் உத்க்ருஷ்டஜந்மத்தைச் சொல்லுகிறது எதுக்குறுப்பாக வென்னில்; ஜாதியைப் பற்றவன்றிக்கே, ஸ்வபாவத்தைப்பற்றவிறே. இங்கு உக்த நிகர்ஷம்போலன்றே "வாயுபுத்ரன்" என்கிற அஹங்காரத்தால் வந்த நிகர்ஷம். அந்தஸாமர்த்யத்துக்கடி - அஹங்காரமிறே; ஸ்வரூபநாசத்தைபலி(ஃலி)ப்பிக்குமிறே. இந்த அஹங்காரத்துக்கடி-அந்த உத்க்ருஷ்டஜந்மம். (ஙு) "புண்யபாபே விதூய - புண்யபாபே விதூய" என்னுமாபோலே த்யாஜ்யத்தில்முற்படவேண்டுவது இதிறே; ஆகையிறே (ச) "ஸர்வதர்மாந் பரித்யஜ்ய - ஸர்வதர்மாந் பரித்யஜ்ய" என்கிறது. (என்றொழிந்திலை) இவையோரோவொன்றே போருமிறே கைவிடுகைக்கு; இவைபார்த்துக்கைவிட்டிலை இக்குறைவுடையவனுக்கு இவைபார்த்துக் கைவிடவொண்ணுதிறே.

கைவிடாதவனே யென்று (உகந்து) அதாவது-சேஷபூதனுக்குக் கைங்கர்யத்தை உண்டாக்குகையும் அவனுக்கு ப்ராப்தமென்று நினைத்திருக்கையுமன்றிக்கே தன்பேறாக நினைத்திருக்கையும், ப்ரத்யுபகாரம் தேடித்தடுமாற வேண்டாமையும். உகப்பை உபபாதிக்கிறது மேல் (காதலாதரம்) இது புநருக்தமன்றோவென்னில்; அவ்யாப்தி அதிவ்யாப்திரஹிதமான லக்ஷணவாக்யத்தில் புநருக்திதோஷமாவது; ஆதுரமையும் ஆதரமும் சொல்லுவிக்கச் சொல்லுகிறதாகையாலே தட்டில்லை. இசை, அபிஸந்திபேதத்தாலே புநருக்தமுமன்று,-(ரு) "செர

(க) (உ) (ங) முண்ட-ங-க-ங.
(ச) கீதா-கஅ-கூகூ. (ரு) தி-வாய்-உ-ரு-க.

தாமரைத்தடங்கண்" என்கிறது தன்னையே பலகாலும் சொல்லுகிற துக்குத்தாத்பர்யமிறே. காதலினுடைய கார்யமிறே-ஆதரமாகிறது. (க)"ஸங்காத்ஸஞ்ஜாயதே காம:-ஸங்காத்ஸஞ்ஜாயதே காம:" என்கிறபடியே-கர்மநிபந்தநமாகச்சிலவர்க்கு வருமதுதையிறே பெருமாளுக்கும் பிராட்டிக்கும் சொல்லுகிறது. பிராட்டிக்கு, பெருமாளைக் கண்டபோதே, "வில்லைமுறித்துக் கைப்பிடிக்கவல்லரே!" என்று ஸங்கம்பிறந்தது; பின்னை அநுபவித்தல்லது நிற்கவொண்ணாதநசை-காமம்; அவர்க்கு பித்ருக்ருததாரம் என்று பிறந்ததுஸங்கம். (உ) "குணை ரூபேண விலாஸ சேஷ்டிதை:-குணை ரூபேண விலாஸ சேஷ்டிதை:" என்கிறபடியே-குண ரூபசேஷ்டிதங்களைப்பற்றப் பிறந்தது-காமம். (கடலினும்பெருக) கடல்ஒளப்படியாம்படி பெருகுகிறஸமயத்திலே, இரண்டாஶ்ரயமும் கடல் போலேயாகும். பெருகுகையாவது - பர்யாதாபங்கம் பிறக்கை யிறே. அதாவது - (ங) "..... - தத்தவ்ய" என்கிறநிலை குலைந்து வேண்யுத்த்ரதாத்திலே ஒருப்படுகையும், (ச) "அவாக்யா.... - அவா க்யாதா:" என்னும் நிலைகழிந்து. (ரு) "அவகாஹ்யார்ணவம் ஸ்வப்ஸ்யே-அவ காஹ்யார்ணவம் ஸ்வப்ஸ்யே" என்னும்படியாகையும்.

(செய்தவினுக்கு) தகவாகிறது-தர்மம். அதாகிறது-ஒருப்ரயோ ஜநத்தைக் கணிசியாதே செய்யுமதிறே. (கூ)"தர்மோ ரக்ஷிதா:-தர்மதா பரிரக்ஷிதா:" என்கிறபடியே-ப்ரயோஜந நிரபேக்ஷராக எங்களை எல் லாரையும் ரக்ஷித்தவனல்லேயோ. (இல்லைகாண்மினென்று) சேஷபூ தன் சேஷியைப்பார்த்துச் சொல்லுகிற பாசுரத்தை சேஷிசொல்லுகி றுனிறே நீர்மையாலே. என்கையிலே திருவாழிப்பாதிரத்தைத் தந்து எல்லாரும் தேடிக்கொடு திரியாநிற்க, (எ) "..... -ஸேய மாஸாதிதாமயா" என்று காணிபபெறும்படி பண்ணுவதே! என்று நான் சொல்லக்கடவ பாசுரத்தை இவர் சொல்லுவதே! என் றிறே இவருடைய அபிப்ராயம்.

(கோதில்வாய்மையினுயொடும்) வாய்மை-வாகிந்த்ரியவ்யாபாரம். அதாகிறது - வசநம். அதுக்குக் கோதில்லாமையாவது-(அ) "ஸம்ஶ்லிஷ்டம் மதுரம் வாக்யம் - ஸம்ஶ்லிஷ்டம் மதுரம்வாக்யம்" என்று பிராட்டியுடைய திருவுள்ளத்தே மெய்யென்றபட்டு அவள் தரித்தபடி சொல்லு

(க) கீதை-உ-சுஉ. (உ) ஸ்தோத்ர-ரு-கூஅ. (ங) ரா-ஸு-கூசு-கூO. (ச) சாந்தோ-கூ-கஎ-உ. (ரு) ரா-யு-கூ-அ. (கூ) (எ) ரா-ஸு-கக-கக. (அ) ரா-ஸு-கூக-க.

கையும், (க) "ஸ்ருஷ்டாஸிதா - த்ருஷ்டாஸீதா" என்று இவர் தரிக்கும்படி சொல்லுகையும், (உடனேயுண்பன் நானென்ற) இனி நாமொக்க ஜீவிக்கக்கடவோம்.

இவ்வர்த்தம் (உ) "ஏஷஸர்வஸ்வபூதஸ்து - ஏஷஸர்வஸ்வ பூதஸ்து" என்கிறத்தைப்பற்றச் சொல்லுகிறது. ஒருகலத்திலே உண்பாரைப் போலே சேஷசேஷிகளிருவர்க்கும் அநுபாவ்யமிறே திருமேனி. [ஸர்வஸ்வபூதஃ] ஸ்வரூப ரூப குணங்களிலும் பிராட்டியாரிலும் அபிமதமாயிருக்கையாலே. அதாவது - ருசிஜநகமாயிருக்கையாலும், தானே ஸாதநமுமா யிருக்கையாலும், ஸதாதர்சந விஷயமாயிருக்கையாலும். ரக்ஷகனுக்கு ரக்ஷணத்துக்கு ப்ரதாநபரிகரம் திருமேனியிறே; அவ்வுடம்போடே யணைந்த உடம்பென்றிறே தன்னுடம்பையும் அவன் விடமாட்டாதே யிருக்கிறது.

(ஒண்பொருள்)சீரிய அர்த்தம். (எனக்குமாதல்வேண்டுமென்று) இப்பெரியபேற்றை ஆசைப்படுகையாவதென்! என்று கைவாங்கார்களிறே க்ருபணராயிருப்பார். (அடியிணையடைந்தேன்). சரணாகதிக்கு பலி(ஃபலி)யாததொன்றுமில்லை என்றிருக்கிறார். அத்தலையாலே வருமன்று எல்லாம் கைபுகுருமிறே. (அடியிணையடைந்தேன்) உன்னுடைமைகண்டேன் என்று வந்தவனில் வ்யாவ்ருத்தி.

(அணிபொழில் திருவரங்கத்தம்மானே) ஆபிமுக்யம் பிறந்தால் கைங்கர்யத்திலே அந்வயிப்பிக்கைக்காகவன்றோ இங்குவந்து கண்வளர்ந்தருளுகிறது. ... ... (உ)

அரு.—இரண்டாம் பாட்டு. (வாதமித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் பகவத் விஷயீகாரத்தை ப்ரார்த்தித்தவுடனே, நிரதிசய புருஷார்த்தமான கைங்கர்யத்தை ப்ரார்த்திக்கக்கூடுமோ, கைம்முதலை யன்றோ ப்ரார்த்திக்க வடுப்பதென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இவ்வதிகாரிக்கித்யாதி). ஆனால் விஷயீகரித்தவுடனே ஸ்ரீகுஹப் பெருமாளைக் கொண்டு கைங்கர்யத்தைக் கொண்டாரோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இக்கொழி யித்யாதி).

விஷயீகரிக்கைக்கு ஸ்ரீகுஹப்பெருமாளை வ்யாஜீகரித்துத் தம்முடைய கிகர்ஷம் முன்னிட்டாரே யாகிலும், விஷயீகாரம் பெற்றபின் கைங்கர்யத்தை ப்ரார்த்திக்கும்போது திருவடியை வ்யாஜீகரித்து கிகர்ஷத்தை முன்னிடவேணுமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (விஷயீகாரத்துக் கித்யாதி). இத்தால் - புருஷார்த்தத்தினுடைய கௌரவத்தைப் பார்த்தால் ஸ்வநிகர்ஷமும் முன்னிட வேண்டியிருக்கு மென்றதாய்த்து. "ஏழை, ஏதலன்,

(க) ரா-பால-க-எஅ. (உ) ரா-யு-௧-௧௧.

கிழ்மகன்" என்றவிடத்தில் உத்தரோத்தரம் நிகர்ஷாதிக்யம் சொல்லுமா போலே, இங்கே க்ரமேண சொல்லுமளவில் உத்தரோத்தர நிகர்ஷம் சொல்லக்கூடாமையாலே வ்யுத்க்ரமேண வ்யாக்யாநம் செய்தருளுகிறார் (விஜாதீய ரித்யாதி). (அதுதன்னிலே) - அந்த நிக்ருஷ்ட ஜாதிதன்னிலே. "மற்கடம்" என்றபோதே "விலங்கு" என்றது ஸித்தமன்றோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (திர்யக்கித்யாதி). திர்யக்குக்களிலும் தண்ணிதானமையை உபபாதிக்கிறார் (தானே யித்யாதி). இத்தால் - பஶ்வாதிகளுக்குப் புல்லிட்டால் முகம்பார்த்துத்தின்னும்; குரங்குகளுக்குச் சோறுகாட்டிலுல் பறித்துக்கொண்டோடும்; அங்ஙனே, நிர்ஹேதுக க்ருபையால் ஈஶ்வரன் கொடுத்தத்தையும் தன்னாலே வந்ததாக எண்ணியிருக்கை மிகவும் தண்ணிதென்ற தாய்த்து. "உத்க்ருஷ்ட ஜந்மந்த்யாஜ்யம்" என்னுமதுக்கு த்ருஷ்டாந்தாந்தரம் (ஆகையிறே யித்யாதி). ஆனால் "வாதமாமகன்" என்றதொன்றைச் சொல்ல வமைந்திருக்க, இதிலும் குறைந்தவற்றை அருளிச்செய்வானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இவையித்யாதி). தோஷங்களில் ப்ரதாநங்களை முந்துறச் சொன்னத்தால் கைவிடுகைக்கு எல்லாம் துல்யங்க ளென்கைக்காக வென்று கருத்து.

அவ்யாப்தியாவது - லக்ஷ்யைக தேசத்தில் லக்ஷணமில்லாம லிருக்கை; அதிவ்யாப்தியாவது-அலக்ஷ்யத்தில் லக்ஷணம் வர்த்திக்கை; புநருக்தி என்றது - புந: அவ்யாப்தி வாரணார்த்தமாக வாதல், அதிவ்யாப்தி வாரணார்த்தமாக வாதல் பதாந்தரங்க ளுண்டாகை. திருவடி விஷயத்தில் பெருமாள்செய்த ஆதரத்தில் இவ்வாழ்வாருக்கு ஆற்றாமையாதல் ஆதரமாதல் சொல்லுவிக்கையாலே புநருக்தியாகிலும் தோஷாயவன் றென்கிறார் (ஆற்றாமை யித்யாதி). இங்ஙனன்றிக்கே, பெருமாளுக்கும் பிராட்டிக்குமுள்ள ஸங்கமங்களை "காதலாதரம்" என்கையாலே புநருக்தியில்லை என்கிறார் (கிஞ்சேத்யாதி). கீழே முன்னேசொன்ன யோஜநையை ஸத்ருஷ்டாந்த முபபாதிக்கிறார் (செந்தாமரை யித்யாதி). இரண்டாம்பக்ஷத்தை உபபாதிக்கிறார் (காதலினுடைய வித்யாதி). கர்மநிபந்தநமான காதலாதரம் அவதார விசேஷமான இவர்களுக்குக் கூடுமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஸங்காதித்யாதி). தாத்பர்யாந்தரம் (இரண்டித்யாதி). கடல் போலே ஒருவர் பாவ (ஹ்ருத்) மொருவர்க்குத் தெரியாதபடி கம்பீரரானவர் இப்படி படுகிறாரென்று கருத்து.

பெருமாள் நினைவு இதானால் திருவடி நினைவு ஏதென்ன வருளிச்செய்கிறார் (என் கையிலே யித்யாதி).

பிராட்டிமாரினு மபிமதமானதுக்கு நியாமக மருளிச்செய்கிறார் (அதாவதித்யாதி); ஆஶ்ரிதோப யோகியாகையாலே அபிமதமென்று கருத்து. (அவன்) திருவடி. "எனக்கும்" என்கிற சகார லப்யார்த்த மருளிச்செய்

கிறார் (இப்பெரிய வித்யாதி). "ஆகவேண்டும்" என்றது - ஆகவேணும் என்று சப்தார்த்தம் கண்டுகொள்வது. "வேண்டுமென்றடியிணை யடைந்தேன்" என்று ஸாதநமாகச் சொல்லக்கூடுமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அத்தலையித்யாதி) தாத்பர்யார்த்த மருளிச்செய்கிறார் (உன்னுடைமை யித்யாதி). கார்யம் செய்துவந்தவனுக்கு முகங்கொடுத்தா யென்று தன்றிக்கே காலைப்பற்றிக் கிடக்கிறேனென்ற வ்யாவ்ருத்தி என்று கருத்து.... ... ... (௨)

மூ.—கடிகொள் பூம்பொழில் காமரு பொய்கை
வைகு தாமரை வாங்கியவேழம்
முடியும்வண்ணமோர் முழு வலி முதலை
பற்ற மற்றது நின்சரண் நினைப்பக்
கொடியவாய் விலங்கினுயிர் மலங்கக்
கொண்டசீற்ற மொன்றுண்டுள தறிந்துன்
அடியனேனும் வந்தடியிணை யடைந்தேன்
அணிபொழில் திருவரங்கத்தம்மானே. (௩)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கடிகொள்	பரிமளத்தை யுடைத்தான	அது	அந்த யானையானது
பூ	புஷ்பங்கள் நிறைந்த	நின்சரண்	உன் திருவடிகளை
பொழில்	சோலைகளால் சூழப்பட்டதாய்	நினைப்ப	த்யானிக்க (அப்பொழுது)
காமரு	ஸ்ப்ருஹணீயமான	கொடிய	க்ரூரமான
பொய்கை	மடுவிலே	வாய்	வாயையுடைய
வைகு	இராநின்ற	விலங்கின்	திர்யக்கான முதலையினுடைய
தாமரை	தாமரைப்பூவை	உயிர்	ப்ராணனானது
வாங்கிய	பறித்த	மலங்க	வ்யாகுலப்படும்படியாக
வேழம்	ஸ்ரீகஜேந்த்ரனை,	கொண்ட	ஏறிட்டுக்கொண்ட
முடியும்வண்ணம்	(தன்னுடைய சாபம்) முடியும் விதத்தை	ஒன்று	அத்விதீயமான (அபரிதார்த்தமான)
ஓர்	ஆலோசியாநின்றதாய்	சீற்றம்	கோபமானது
முழுவலி	பூர்ணப(ப)லத்தையுடையதான	உண்டு	உண்டாயிற்று,
முதலை	முதலையானது	உளது	இப்படி ஆஸ்ரிதவிரோதி நிரஸநார்த்தமாக) உள்ள கோபத்தை
பற்ற	நெருக்கிப்பிடிக்க,		
மற்று	அதுக்குமேலே		

அறிந்து	அறிந்து	வந்து — அகிஞ்சநனாய்வந்து
உன்	உனக்கு	அடியிணையடைந்தேன் அணிபொ
அடியனேன்	தாஸபூதனான நான்	ழில் திருவரங்கத்தம்மானே! (௩)

வ்யா.—மூன்றும்பாட்டு, விஷயீகாரத்தையும் விஷயீகார பலமான கைங்கர்யத்தையும் சொல்லிற்று-கீழ்; கைங்கர்யத்துக்கு இடைச்சுவரான விரோதியைப் போக்கி ஸ்ரீ கஜேந்த்ராழ்வானைக் கைங்கர்யத்திலே அந்வயிப்பித்தாப்போலே, என்னுடைய விரோதியைப் போக்கி, என்னைக் கைங்கர்யத்திலே அந்வயிப்பிக்க வேணுமென்கிறார். விஷயீகாரத்துக்கும் கைங்கர்யத்துக்கும் நிகர்ஷம் முன்னிட வேண்டுகையாலே சொன்னார் - கீழ்; விரோதி நிரஸநத்துக்கு நிகர்ஷம் முன்னிட வேண்டுவதில்லையிறே; விஷயீகாரமாகிறது- உபாயத்தளவும் செல்ல பலி (ஃபலி)க்குமதிறே; அவன் உபாயமானால் பின்னை கைங்கர்யத்திலே அந்வயிப்பிக்குமித்தனை; அதுக்கு விரோதி யறுகையிறே பின்னையுள்ளது; அந்த விரோதிதான் உபயாகாரமா யிருக்கக்கடவது; அவை யாகிறன- இந்த்ரியவஶ்யதையும், யமவஶ்யதையு மிறே. மேலிற் பாட்டில் - யமவஶ்யதை; இங்கு இந்த்ரியவஶ்யதை சொல்லுகிறது. எங்ஙனே யென்னில்; ஸ்ரீ கஜேந்த்ராழ்வானுக்கு விரோதியானமுதலையை நிரஸித்தாப்போலே, எனக்கு விரோதியான இந்த்ரியங்களை நிரஸித்தருளவேணு மென்கிறார். இவ்வதிகாரிக்கு இந்த்ரிய வஶ்யதை யாவது - விஷயாந்தர ப்ராவண்யம் முதலாய் கைங்கர்ய ஸ்பர்சியான அஹங்கார மமகாரம் முடிவாயிறே யிருப்பது.

(கடிகொளித்யாதி) "பொய்கைவைகு தாமரை" என்ன வமையுமிறே இவ னதிகரித்த கார்யத்துக்கு, பொழிலையும் பொய்கையையும் வர்ணிக்கைக்குக் கருத்தென்னென்னில்; அநாவ்ருஷ்டியாலே ஜகத்தெல்லாம் நோவுபட்டு ஓரிடத்திலு மொரு புஷ்பமின்றிக்கே தட்டித்திரியாநிற்க, இவனுக்கு முற்படக் கண்ணிலே படுமதிறே சோலை; அந்தச் சோலைதான் தளிரும் முறியும் செருந்துமாய் நிற்கையாலே, கீழேயொரு பொய்கையு முண்டென்று தோற்றிற்று. (கடிகொள் பூம்பொழில்) பரிமள ப்ரசுரமாய் பூவை யுடைத்தான பொழில். 'அச்சோலையை நோக்கிப்போக" என்று புக்கவாறே, பரிமளம் வந்து க்ராணவிஷயமாய், அங்கே புஷ்பமுண்டென்று தோற்றிற்று.

(காமருபொய்கை) ஆகர்ஷகமான பொய்கை - ஆகர்ஷகமா யிருக்கையாவது- அகாதமாய், "துஷ்ட ஸத்வங்களு முண்டாயிருக்குமோ"

என்று விவேகியாதே மேல்விழும்படியாயிருக்கை. (வைகு தாமரை) அநாவ்ருஷ்டியாலே தாமரைப்பூக்கள் எங்குமொக்கக் குடிவாங்கி பர்வதாக்ரத்திலே ஒரு பொய்கையிலே வந்து தங்குமாய்த்து. (வாங்கிய வேழம்) தன் மிடுக்காலும் அபிநிவேசத்தாலு மாக, வைத்தது வாங்கினாப்போலே வாங்கிற்று.

(முடியும்வண்ண மித்யாதி) இவ்வாதரத்தோடே புக்குத் தாமரைப்பூவைப் பறித்தவளவிலே, "ஓரானைக்கால் காணவல்லோமே" என்று பார்த்துக்கொடு கிடக்கிறமுதலை ஆனைக்காலைப் பற்றிற்று. (வேழம் முடியும்வண்ணம்) ஆனையை முடிக்கவேணும் என்றன்றே அது பற்றிற்று; தன்னுடைய சாபவிமோசநத்துக்காக விறே. இவர் பொறுக்கமாட்டாமையாலே சொல்லுகிற பாசுரமிறே இது.

(ஓர்முதலை) அத்விதீயமான முதலை. இதுக்கு முன்பு ஸ்வோஜ்ஜீவநத்துக்காக அநுகூலனை வந்து பற்றிற் றொரு முதலையல்லவிறே. (முழுவலி) தன்னில மல்லாமையாலே ஆனைக்கு மிடுக்குக்குறைந்தது; தன்னிலமாகையாலே முதலைக்கு மிடுக்கு மிக்கிருக்கை. (பற்ற) (க) "చరణౌ గాఢం నిపీడ్య - சரணௌ காடம் நிபீட்ய" என்னுமாபோலே - தன்னுடைய அபிமதம் தலைக்கட்டுகைக்காக அதின் காலை உறைக்கப் பற்றுகை. கரணாந்தரமில்லையாகையாலே உள்ளத்தைக் கொண்டு பற்று மித்தனையிறே யுள்ளது.

(மற்றது) பின்னை அந்த ஆனையானது. (உ) "గజశ్చ కృష్యతే తీరే గ్రాహశ్చ కృష్యతే జలే - கஜஆகர்ஷதே தீரே க்ராஹ ஆகர்ஷதே ஜலே" என்கிறபடியே. அநேககாலம் ‡(முதலை) நீர்க்கிழுக்க, ‡(ஆனை)கரைக்கிழுக்க, நோவுபட்டு மிடுக்கற்றது. அஹங்காரமிறே பல (బల)ஹாநிக்கடி; அத்தைப் பொகட்டு ஈஶ்வரனைப்பற்றின வாறே பல(బల)வானுமிறே. (நின்சரண் நினைப்ப) இப்படி நோவுபடாநிற்க இவன் நினையாதொழிந்தது - "ஒரு நீர்ப்பூவுக்காக ஸர்வேஶ்வரனை அழைக்கவோ, நாமே வெல்லுகிறோம்" என்றிருந்தான்; இவனிப்படி நெடுநாள் நோவுபடுகிறபடி அறியாதிருக்கிறானன்றே; "இவனுடைய அஹங்கார ஸ்பர்சமற்றால் முகங்காட்டுகிறோம்" என்றிருந்தா னத்தனையிறே. (சரண்நினைப்ப) இவன் மிடுக்கற்று, (ந) "మనసా చిన్తయద్ధరిమ్ - மநஸா சிந்தயத்தரிம்" என்கிறபடியே திருவடிகளை நினைக்க. தான், "நெடுநாள் நோவுபடாநிற்க முகங்காட்

(க) ரா-அயோ-ககஉ. (உ) விஷ்ணுதர்மம்-சுஅ. (ந) விஷ்ணுதர்-சுஅ.
‡ ருண்டலிதத்வயம் க்வாசித்கம்.

டா தொழிவதே!'' என்று கிலாய்க்கப்ராப்தமிறே; அது செய்ததில்லை. [പരമാപദമാപന്നഃ - பரமாபதமாபந்ந:] ஆபத்துக்கு உத்கர்ஷமாவது- ஸர்வேஶ்வரன் வந்து உதவும்படியாயிருக்கை;- அடிக்கழஞ்சு பெற்றிருக்கை. [നാരായണഃ പരായണഃ - நாராயண பராயண:] ப்ரஹ்மாதிகளைப்போலே ப்ரயோஜநாந்தரத்துக்காகச் சரணம் புகுகையன்றிக்கே இவன் றன்னையே ப்ரயோஜநமாகப் பற்றுகை. நெடுநாள் வ்யாபரித்த சரீரமானது மிடுக்கற்றது. (௧) ''நாராயணா! ஓ! மணிவண்ணா!'' என்கிற வாகிந்த்ரிய வ்யாபாரமும் ஓவி, (௨) ''വാങ്മനസി സമ്പദ്യതേ- வாங் மநஸி ஸம்பத்யதே'' என்கிறபடியே - நெஞ்சாலே நினைக்கும்படியாய்த்து.

(கொடியவாய்விலங்கு) முதலை, ஆனையின் காலையன்றோ பற்றிற்று; புண்படுகிறது தம் திருவுள்ளமிறே. ஒரு வைஷ்ணவனுக்கு வந்த ஆபத்துத் தனக்கு வந்ததாக நினையாதவன்று, வைஷ்ணவத்வமில்லை என்றிருக்க வடுக்கும்; புத்ராதிகளுக்கு வந்த விரோதம் தனக்கு வந்ததாக நினையாதபோது தேஹாபிமாநத்துக்குக் கொத்தையாமாபோலே. (உயிர்மலங்க) தேஹமாதல், இந்த்ரியமாதலன்றிக்கே, ப்ராணஸ்த்தாநமகப்பட மலங்க. (கொண்டசீற்றம்) (௩) ''സഹനിത്യം പ്രശാന്താത്മാ - ஸஹநித்யம் ப்ரசாந்தாத்மா'' என்கையாலே ஆஶ்ரயத்தி லின்றிக்கே, (௪) ''ക്രോധമാഹാരയത് - க்ரோதமாஹாரயத்'' என்கிறபடியே- கார்யகாலத்திலே ஏறிட்டுக்கொண்ட சீற்றம்.

(௫) [തത ഇത്യാദി, കോപസ്യ വശമേയിവാൻ - ததஇத்யாதி, கோபஸ்ய வசமேயிவாந்] சரீரம் புண்பட்டால் சரீரி பேசாதிரானே; வந்தேறியான தேஹஸம்பந்தத்தைப்பற்றி சேதநன் பின்னே போமாபோலே, இவன் கர்மமிட்ட வழக்காமாபோலே அவன் அநுக்ரஹமிட்ட வழக்காய் அதின்பின்னே போகாநிற்கும். (ஒன்றுண்டு) தரித்ரனானவன் தநிகனை அடையுமாபோலே, ''சீற்றமுண்டு'' என்றாய்த்து இவர் பற்றுகிறது. ஆஶ்ரயிப்பார்க்கு உறுப்பான குணங்களிறே ஸௌசீல்யாதிகள்; விரோதி நிரஸநத்துக்குப் பரிகாமிறே சீற்றம். (உன்னடியனேனும் வந்தடியிணை யடைந்தேன்) ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் பிறந்தவாறே ஸ்வரூபாநுரூபமான உபாயத்தைப் பரிக்ரஹிக்குமித்தனையிறே.

---

(௧) சிறிய திரு-௫௦. (௨) சாந்தோ-௬-௮-௬. (௩) ரா-அயோ-௧-௧௦.
(௪) ரா-ஆர-௨௪-௩௪. (௫) ரா-யு-௫௯-௧௩௬.

(அணிபொழி லித்யாதி) (க) "ஸ்ரோத்யோநம: - த்வராயை நம:" என்கிறபடியே - மடுவின்கரை தேடிவர வேண்டாதே, நானகப்பட்ட மடுவிலே யன்றோ வந்து சாய்ந்தருளுகிறது. அங்கு முதலையொன்று; இங்கு ஐந்து. (உ) "திவ்யம் வர்ஷஸஹஸ்ரகம் - திவ்யம் வர்ஷஸஹஸ்ரகம்" என்கிறபடியே - காலம் அளவுபட்டிருக்கும் அங்கு; இங்கு, காலம் அநாதி. அங்கு, பொய்கை அளவுபட்டிருக்கும்; இங்கு, * ஸம்ஸாரார்ணவம். ... ... (௩)

அரு.—மூன்றும்பாட்டு. (கடியித்யாதி) விரோதி நிரஸநத்துக்கு நிகர்ஷம் முன்னிடவேண்டா தொழிவா னென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (விஷயீகார மித்யாதி);விரோதி நிரஸநம் உபாயபூதன் கார்யமாகையாலே வேண்டாவென்றபடி. இப்பாட்டில் இந்த்ரியவஶ்யதையை நிவர்த்திப்பிக்க வேணுமென்கைக்கு நியாமக மென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இவ்வதிகாரிக்கித்யாதி); அர்ச்சாவதாரத்தில் பூவிடவேணுமென்கிற ஶ்ரீகஜேந்த்ராழ்வானுக்கு விரோதி முதலையாகையாலே, இவ்விபூதியில் கைங்கர்யத்தைப் பண்ணு மதிகாரிக்கு ப்ரஸக்தமான விரோதி இதுவே யிறே என்று கருத்து.

பறித்த என்னாதே, "வாங்கிய" என்றதுக்கு வாஸனை (தன்னித்யாதி.)

வேழத்தை - தன்சாபம் முடியும்வண்ணம் ஓராங்னறுள்ள முதலையென்றுக்கி யருளிச்செய்கிறார் (இவ்வாதரத்தோடே யித்யாதி). அர்த்தாந்தர மருளிச்செய்கிறார் (ஆனையித்யாதி).

அத்விதீயத்வந்தன்னை விவரியாநின்று கொண்டு, ஈடுபாடாகத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (இதுக்கித்யாதி). இவ்வதிகாரியைப் பற்றி இவ்விந்த்ரியங்கள் (௩) * முடியானேயிற்கரணங்கள்போலே உஜ்ஜீவிக்குமென்று கருத்து. அபிமதம் பெறவேண்டினால் கையாலே பற்றவேண்டாவோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (கரணாந்தர மித்யாதி).

"நினைப்ப" என்று இத்தை ஆஶ்சர்யமாகச் சொல்லுகிற தென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (தான் நெடுநாளித்யாதி). எடுத்த ஶ்லோக சேஷத்துக்கு அர்த்தமருளிச்செய்கிறார் (பரமாபத மித்யாதி). "மநஸா சிந்தயத்" என்றதுக்குத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (நெடுநாளித்யாதி).

விலங்கை "கொடிய" என்று விசேஷித்ததால் பலி(த்)த்தவர்த்த மருளிச்செய்கிறார் (முதலை யித்யாதி). (தம் திருவுள்ளம்) ஆழ்வார் திருவுள்ள மென்றபடி.

(க) ர-ஸ்த-உ-திள. (உ) விஷ்ணுதர்-௩௮. (௩) தி-வாய்-௩-௮.

சீற்றம்வந்தேறி என்றதுக்கு ப்ரமாணாந்தரம் (தத இத்யாதி). "తతో రామో మహాతేజా రావణేన కృతవ్రణః। దృష్ట్వా ప్లవగశార్దూలం కోపస్య వశమేయివాన్ - ததோ ராமோ மஹாதேஜா ராவணேந க்ருதவ்ரணம்। த்ருஷ்ட்வா ப்லவகசார்த்தூலம் கோபஸ்ய வசமேயிவாந்" என்கிறபடியே - திருவடிக்குப் பட்ட புண்ணால் பெருமாளுக்குப்பிறந்த கோபத்துக்கு உபபத்தி யருளிச்செய்கிறார் (சரீரமித்யாதி). திருவடியைச் சரீரமென்றெண்ணிக் கோபிக்கக் கூடுமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (வங்தேறியித்யாதி). தேஹாத்மாபிமாநி யாகையால் இவன் தேஹத்தின் பின்னே போனால் அவன் போக வேணுமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இவனித்யாதி).

இப்பாட்டுக்கு உட்கருத்தை யருளிச்செய்கிறார் (அங்கித்யாதி). (௩)

மூ.—நஞ்சு சோர்வதோர் வெஞ்சின வரவம்
வெருவிவந்து நின்சரணெனச் சரணாய்
நெஞ்சிற்கொண்டு நின்னஞ்சிறைப் பறவைக்
கடைக்கலம் கொடுத்தருள் செய்ததறிந்து
வெஞ்சொலாளர்கள் நமன்றமர் கடியர்
கொடியசெய்வன வுள வதற்கடியேன்
அஞ்சிவந்து நின்னடியிணை யடைந்தேன்
அணிபொழில் திருவரங்கத்தம்மானே. (௪)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வெம்	க்ரூரமான	நஞ்சு	விஷத்தை
சொலாளர்	சொற்களை யுடையரா	சோர்வது	உமிழாநின்றதாய்,
கள்	ன	ஓர்	அத்விதீயமாய்
நமன் தமர்	யமதூதர்கள்	வெம்	அதிக்ரூரமான
கடியர்	பயங்கரமான வேஷத்தை யுடையராய்க்கொண்டு	சினம்	கோபத்தை யுடையதான
		அரவம்	ஸுமுக னென்னும் பாம்பானது
கொடிய	(மரணகாலத்தில்) அதிக்ரூரமாக	வெருவி	(தன்னைக் கொல்ல வந்த பெரிய திருவடிக்கு) பயந்து
செய்வன	செய்கிற வ்யாபாரங்கள்		
உள	(பல) உண்டு;	வந்து	உன்னிடத்தில் வந்து
அடியேன்	தாஸபூதனான நான்	நின் சரண் என	நீ எனக்கு ரக்ஷகனாக வேணுமென்று சொல்ல,
அதற்கு	அந்த வ்யாபாரங்களுக்கு		
அஞ்சி	பயந்து,		

சரணாய்	(அதுக்கு) ரக்ஷகனாய்க் கொண்டு,	கொடுத்து	ஒப்பித்து
நெஞ்சில்கொண்டு	(அதின் சொல்லைத்) திருவுள்ளம்பற்றி,	அருள்செய்தது	க்ருபைபண்ணி ரக்ஷித்த விதத்தை
நின்	உனக்கு சேஷபூதனாய்	அறிந்து	உணர்ந்து,
அம்சிறை	அழகிய இறகுகளையுடையனான [தில்	வந்து	என் அபராதத்தை முன்னிட்டுக்கொண்டு வந்து
பறவைக்கு	பெரிய திருவடியிடத்	நின் அடியிணை யடைந்தேன் அணிபொழில் திருவரங்கத்தம்மானே!. (ச)	
அடைக்கலம்	(அப்பாம்பை) ரக்ஷ்யவஸ்துவாக		

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. விஷயீகாரம் சொல்லி, விஷயீகார கார்யமான கைங்கர்யம் சொல்லி, அதுக்கு இடைச்சுவரான தேஹஸம்பந்தத்தை யறுத்துத் தரவேணும் என்கிறதாய் - இரண்டு பாட்டாலே; அதில் தேஹஸம்பந்தம் கிடக்கச்செய்தே அநுபவ விரோதியான பாபைகதேசபலமான இந்த்ரிய வஶ்யதையைப் பரிஹரித்துத் தரவேணுமென்றார் - கீழிற்பாட்டிலே; இதில், சரீரஸம்பந்தமற்றால் ஸர்வ பாபபலமாய் அநுபவ விரோதியாய்க்கொண்டு வரும் யமவஶ்யதையைத் தவிர்க்கவேணு மென்கிறார்.

(நஞ்சித்யாதி) ஸுமுகனுக்குப் பெரிய திருவடியால் வந்த பயத்தைத்தவிர்த்துக்கொடுத்தாப்போலே, எனக்கு யமவஶ்யதையால் வந்த பயத்தை யறுத்து, அவனையிட்டே (க) "ஶரிஹர - பரிஹர" என்னும்படி பண்ணித்தரவேணுமென்கிறார். சரணம் புகுவார், தந்தாமுடைய நிகர்ஷத்தை முன்னிட்டுக்கொண்டிறே சரணம்புகுவது. அந்நிகர்ஷந்தான், ஆகிஞ்சந்ய ரூபமாயும் அபராத ரூபமாயுமிறே இருப்பது. அதாகிறது - நன்மையில்லை யென்கையும், தீமையுண்டென்கையும். அது தன்னை அநுஸந்தித்தாரிறே அடைவே (உ) "ந தர்ம நிஷ்டோஸ்மி - நதர்ம நிஷ்டோஸ்மி" (ங) "ந நிந்திதம் கர்ம - நநிந்திதம் கர்ம" என்று. (ச) "ஜ்ஞாந க்ரியா ச பஜநா - ஜ்ஞாநக்ரியாச பஜநா" இத்யாதிகளும், ஆகிஞ்சந்யத்தை முன்னிட்டது - கீழ்; இதில் - அபராதத்தை முன்னிடுகிறது.

"நஞ்சு, அரவம்" என்ன வமைந்திருக்க, (நஞ்சு சோர்வதோர் வெஞ்சினவரவம்) என்கிற தென்னென்றால்; (ரு) "வாயவனை யல்லது

(க) வி-பு-ங-எ-கச. (உ) ஸ்தோ-ர-உஉ. (ங) ஸ்தோ-ர-உங.
(ச) (ரு) க-திரு-கக.

வாழ்த்தாது" என்றும், (௧) "…… - ஸாஜிஹ்வா" என்றும் - அவனைச்சொல்லி உஜ்ஜீவிக்கக்கடவ வாயைக்கொண்டு, பிறருடைய நாசத்துக்குப் பரிகரமான நஞ்சையுமிழ்ந்து கொண்டாய்த்து வருகிறது; இவ்வாக்கைக்கொண்டு கிடீர் "சரணம்" என்றதென்கைக்காக. இதில் பலித்த தென்னென்னில்; சரணாகதிக்கு அர்ஹரல்லாதாரில்லை என்கைக்காக. (வெஞ்சினம்) அத்விதீயமான சினம். ஹ்ருதயத்திலே கிடந்தபோது பாதக (……)மாகாதிறே. சினமுண்டானாலிறே உமிழுவது. "சீற்றமுண்டு" என்கிறதுக்கு எதிர்த்தட்டாகை. (அரவம்) கீழ்ச்சொன்னவை பூஷணமாம்படியான ஜந்மம். (௨) "…… - ஸர்பஜாதிரியம் க்ரூரா".

(வெருவிவந்து) சத்ருப(ய)ய பீ(தி)தனாய்க் கிடீர்வந்தது. (நின்சரணென) நீ எனக்குப் புகலாகவேணும் என்ன. அதுதான் உக்தி மாத்ரம். (சரணாய்) பெரியதிருவடிக்கு ப(க்)ஷ்யமாக ப்ராப்தமாயிருக்க, அத்தையும் தவிர்த்தான். "பண்ணின சரணாகதிதானேது" என்று நெகிழாதே, "மித்ரபாவமே யமையாதோ!" என்று ரக்ஷகனாய்.

(நெஞ்சிற்கொண்டு) "இத்தனை தண்ணியனா யிருக்கிறவனுக்கு நாமல்லது வேறு புகலிடமில்லை" என்று நெஞ்சிலே கொண்டு. அதிகார பூர்த்தியும் சரணாகதி பூர்த்தியுமன்றே பல (……) ப்ரதமாவது; சரண்யனுடைய நினைவேயிறே. இங்ஙனல்லாதவன்று, ஸ்ரீ பரதாழ்வான் ப்ரபத்தியும் பலிக்க வேணுமே.

(நின்னித்யாதி) பெரிய திருவடிகையிலே காட்டிக்கொடுத்து அவனையிட்டு ரக்ஷிப்பித்தாய். ஈஶ்வர ஹ்ருதயத்துக் கொரு ப்ரியமிறே யிது. (௩) "…… - ரக்ஷமாமி" (௪) "…… - ரத்யஜேயம்" என்கிற இவ்விரண்டும் சேரவிடவேணுமே இவனுக்கு. சரணாகதனைக் கைவிடவொண்ணாது; ஆஶ்ரிதவிஷயத்தில் அபராதம் பொறுக்கவொண்ணாது; தன்னை ப(க்)ஷிக்கவந்த திருவடியை எதிரிடுவதும் செய்யாதே, வேறோரிடத்தில் போவதும் செய்யாதே, தன்னைச் சரணம்புக்க ஸுமுகன் பண்ணிற்றேதேனு மபராதமுண்டோ? *ரக்ஷாமி யாவதென்னென்னில்; ஈஶ்வர ஹ்ருதயமென்றொன்றுண்டு என்றாய்ந்து பார்த்தால், ஜகத்தையடைய ஆஶ்ரிதார்த்த மென்றாய்த்தி

(௧) (௨) (௩) வராஹபுரா.
(௪) ரா-யு-௧அ-௩.

ருப்பது; அப்படியிருக்க, பெரிய திருவடிக்குத் தான் நியதாஹாரனு யிருக்கச்செய்தே "அது தலைக்கட்டாதே போருவதே!" என்று திரு வுள்ளம் சிவிலென்றிருக்குமிறே. வாலி, "நீரென்னைக் கொன்றதென்" என்ன; "ப்ராத்ருபார்யாபஹாரம் பண்ணினுய்" என்று அவனுக்குக் குற்றமாகச் சொன்னவர்தாமே, அக்குற்றம் மஹாராஜர் பக்க லுண்டா யிருக்க, "அது சொன்னருண்டாகில் கண்டவிடமெங்கும் கழுமலை யாக்குவேன்" என்றாரிறே.

"நக்ஷமாமி" "நத்யஜேயம்" என்கிற இரண்டும் சேருகிறபடி யென்னென்றால்; நம்மைச் சரணம்புகுந்த இவன் நம்கீழே கிடக்கிறு னென்றிருக்கை யன்றிக்கே, பெரிய திருவடிகையிலே காட்டிக்கொடு த்து அவனை யிட்டிறே ரக்ஷித்தது. தானேறிட்டுக்கொண்டு ரக்ஷித்தா லும் அவன் துணுக்குத் துணுக்கென்கை போகாதிறே; "தானே ரக்ஷிக்கவல்லனுயிருக்க நம் கையிலே காட்டித்தருவதே!" என்று, இவ னைக் கைக்கொண்டபோதே அவன் பசியும் தீர்ந்தது. இனி இருவர்க் கும் அந்யோந்யம் ரக்ஷ்யரக்ஷக பாவ (ஃ)மிறே யுள்ளது; பாத்ய (ஃ)பாதக (ஃ) ஸம்பந்தம் போய்த்தே. முன்பு ஸஹஜ சாத்ரவ முண்டேயாகிலும், பகவதாஶ்ரயணம் பண்ணினால் ஒரு நீராய்விடு மித்தனையிறே.

(நின்னஞ்சிறைப் பறவை) தன்கையிலே காட்டிக்கொடுத்தால் ரக்ஷிக்க வேண்டுகிறது சேஷியினுடைய நினைவே நடக்கவேண்டுகை யாலே யிறே. சேஷபூத ரிருவர்க்கும் வந்த விரோதத்துக்கு சேஷி யுடைய முகமிறே வாடுவது. (க) "ராமமேவாநுபஶ்யந்தோ நாப்யஹிம்ஸந் பரஸ்பரம் - ராமமேவாநுபஶ்யந்தோ நாப்யஹிம்ஸந் பாஸ்பரம்" என் னக்கடவதிறே. (அடைக்கலம் கொடுத்தருள்செய்த தறிந்து) உணர் ந்து நோக்கும்படி பண்ணி. (அருள்) (உ) "அவன் செய்யும் சேமம்" என்கிறபடியே ஒருநாளும் பிரியாதபடியாய்த்துச் செய்துகொடுத்தது.

அவன் சத்ருபி(ஃ)தனுய்வந்து சரணம்புக, அவனை நோக்கினேம்; நீரார்க்கு பயப்பட்டு நம்மைச்சரணம் புகுகிறீரென்ன (வெஞ்சொலா ளர்கள்) அவர்கள்செய்யும் செயல்கள் பொறுக்கலாம்; அவர்கள் பூாக- ரம் கிடீர் பொறுக்கவரிது. (நமன்றமர்) நாலுமூன்று சாஸநம் மறுக் கும்படி அவனுக் கந்தரங்கரானவர்கள். (கடியர்) வேஷம் பொறுக்கப்

(க) ரா-யு-கககூ-கoஉ. (உ) தி-வாய்-எ-டு-கo.

போகாது. (கொடிய செய்வனவுள) ஆஶ்ரயாநுரூபமாக வன்றிக்கே, பாபாநுரூபமாக நலியாநிற்பர்கள். (உள) பாபத்துக் கவதியுண்டாகி லிறே இவர்கள் செயலுக்கவதியுண்டாவது.

(அதற்கு) யமபடருடைய கொடுந்தொழில்களுக்கு. (அடியே னஞ்சிவந்து) சேஷபூதனுகைக்கும் யமாதிகளுக் கஞ்சுகைக்கு மென்ன சேர்த்தியுண்டு. (க) "ஃபயம் ஃபயாநாம் - பயம் பயாநாம்" இத்யாதி. (நின்னடியிணை யடைந்தேன்) யமன்றனஞ்சி (உ) "பரிஹர-பரிஹர" என்னும்படியான உன் திருவடிகளை ஆஶ்ரயித்தேன்.

(அணிபொழி லித்யாதி) அநுபவ விரோதிகளைப்போக்கி ஆஶ்ரி தரை அநுபவிப்பிக்கைக்காக வன்றோ இங்குவந்து சாய்ந்தருளிற்று.

அரு.—நாலாம்பாட்டு. (நஞ்சித்யாதி)பகவத்விஷயீகார பல(ஸ்ல)மான கைங்கர்யந் தானிரண்டு-இவ்விபூதியில் கைங்கர்யம், அவ்விபூதியில் கைங் கர்யம்; அதில், இவ்விபூதியில் கைங்கர்யத்துக் கிடைச்சுவரான இந்த்ரிய வஶ்யதையைச் சொல்லுகிற மூன்றும்பாட்டை ப்ரதாநமாக்கி பேடிகாஸங் கதி காட்டினர்-கீழ்ப்பாட்டால்; அவ்விபூதியில் கைங்கர்யத்துக் கிடைச்சுவ ரான தேஹஸம்பந்தத்தை யறுத்துத் தரச்சொன்ன நாலாம்பாட்டை ப்ர தாநமாக்கி பேடிகாஸங்கதி விசேஷத்தை யருளிச்செய்கிறார் (விஷயீகார மித்யாதி). (தேஹஸம்பந்தத்தை) என்றது - தேஹஸம்பந்த மூலமான பாபத்தை யென்றபடி.

பாட்டுக்கெல்லாம் தொகுத்த தாத்பர்யம் (ஸுமுகனுக்கித்யாதி). இப் போது, "நஞ்சு சோர்வதோர்" இத்யாதி விசேஷணம் ஸுமுகனுடைய விபூதி விரோதித்வம் தோற்றுகைக்காக வென்று கருத்து. அன்றிக்கே, "நஞ்சு சோர்வதோர்" இத்யாதி விசேஷணத்தாலே பலித்த ஸ்வநிகர் ஷாநுஸந்தாநம் செய்தருளுகிறாரென்று திருவுள்ளம் பற்றி, மூன்றுபாட் டிலும் விஷயீகாரமும் கைங்கர்யமும் விரோதி நிவ்ருத்தியும் ப்ரார்த்தித் திருக்கவும், இரங்காமைக்கடி, தம்முடைய அபராதமாக வேணுமென்றெ ண்ணி, மீளவு மருளை ப்ரார்த்திக்கிறாரென்று ஸங்கத்யந்தரம் சொல்லுகி றார் (சரணமித்யாதி); இங்ஙன் ஸங்கத்யந்தர மென்னுமிடில், "விரோதி நிர ஸநத்துக்கு நிகர்ஷம் முன்னிடவேண்டுவதில்லை" என்று கீழ்ப்பாட்டி லவ தாரிகையிற் சொன்னது சேராதிறே. (இத்யாதிகளும்) என்றது - ஆழ்வா ரருளிச்செய்த ஶ்லோகங்களு மென்றபடி; உண்டிறே என்று சேஷம். மீளவும் ஆகிஞ்சந்யத்தை முன்னிட வேண்டாவோ வென்ன வருளிச்செய் கிறார் (ஆகிஞ்சந்யத்தை யித்யாதி).

(க) வி-பு-க-கஎ-நக. (உ) வி-பு-ரு-எ-கஅ.

"சோர்வது" என்றதினர்த்தம் (உமிழ்ந்துகொண்டு) என்றது. மூந்தின ஸங்கதிக்குச் சேர "நஞ்சு" இத்யாதிக்கு ப்ரஶ்நபூர்வகம் தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (இதிலீத்யாதி); தம்முடைய நிகர்ஷம் முன்னிடுகைக்கென்று கருத்து. "வெஞ்சினம்" என்று இத்தைச் சொல்லுவானென், "நஞ்சுசோர்வது" என்றபோதே ஸித்தமன்றோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஹ்ருதயத்திலே யித்யாதி). "வெம்" என்று விசேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்யம் (சீற்ற மித்யாதி); ரக்ஷணோபயோகியன்றிக்கே க்ரூரமென்று கருத்து.

"சரணென நெஞ்சிற்கொண்டு" இத்யாதி அமைந்திருக்க, "சரணாய்" என்றதுக்குத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (பெரிய வித்யாதி).

வெருவி வந்ததும் சரணென்றதுமானவற்றை நெஞ்சிற்கொண்டென்ன வொண்ணாதோ, "நஞ்சு" இத்யாதியால் பலித்த நிகர்ஷத்தை "நெஞ்சிற்கொண்டு" என்பானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அதிகாரி இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே).

பெரிய திருவடிகையில் காட்டிக்கொடுப்பானென்னென்ன (ஸர்வ ரேத்யாதி). அவனைக்கொண்டு ரக்ஷிப்பிக்கை ப்ரியமாகைக்கு ஹேதுவேதென்ன வருளிச்செய்கிறார் (நக்ஷமாமி யித்யாதி). அநாஶ்ரிதனை ஸமுதன் செய்ததை அபராதமாகக்கொண்டு பெரிய திருவடியுடைய கார்யத்தை அநபராதமாக நினைத்தும் ரக்ஷிக்கையாலே ஆஶ்ரிதர் குற்றம்பாரானென்கை பலிக்கையால், அதுக்கொரு ஸம்வாத மருளிச்செய்கிறார் (வாலி இத்யாதி). (கழுமலே) என்றது - வெட்டிப்போகட்ட விடத்தில் தின்னவந்து மலைமலையாகக் கழுக்களிருக்கும்படி யென்கை.

தான் ரக்ஷியாமையாலே *நக்ஷமாமிக்கும் சேரும்; அவனைக் கொண்டாகிலும் ரக்ஷிக்கையாலே *நத்யஜேயத்துக்கும் சேருமென்றபடி. அவன் நினைவைப்பின் சென்று ரக்ஷியாவிட்டால் விரோத மென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (தானேறிட்டித்யாதி). திருவடி ரக்ஷித்ததுக்கடி யென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (தானே யித்யாதி). ... ... (௪)

மூ.—மாக மா நிலம் முழுதும் வந்திறைஞ்சும்
மலரடிக்கண்ட மாமறையாளன்
தோகை மாமயிலன்னவரின்பம்
துற்றிலாமையிலத்த விங்கொழிந்து
போகம் நீயெய்திப் பின்னும் நம்மிடைக்கே
போதுவாயென்ற பொன்னருளெனக்கும்
ஆகவேண்டுமென் றடியிணை யடைந்தேன்
அணிபொழில் திருவரங்கத் தம்மானே. (௫)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மா	பரந்த	மயிலன்னவர்	மயிலோடொத்த மயிர்முடியை யுடைய ஸ்த்ரீகள் கலவியிலுண்டான
கம்	பரமாகாசத்திலுள்ள நித்யஸூரிகளும்	இன்பம்	ஸுகத்தை
மா	விசாலமான		
நிலம்	பூமியோடுகூடின அண்டாந்தர்வர்த்	துற்று இலாமையில்	அநுபவியாமையால்,
முழுதும்	எல்லாரும் [திகளும்	இங்கு ஒழிந்து	(சிலகாலம்) இங்கேயிருந்து [த்தை
வந்து	திரண்டுவந்து		
இறைஞ்சும்	ஆச்ரயியாநின்ற	போகம்	ஸ்த்ரீஸம்போக ஸுக
மலர்	புஷ்பம்போன்ற	எய்தி	அநுபவித்து,
அடி	(உன்) திருவடிகளை	பின்னும்	அதுக்குமேலே
கண்ட	ஸாக்ஷாத்கரித்த	நம்மிடைக்கே	நம்மருகே
மா	மஹத்வமுடைய	போதுவாய்	வரக்கடவாய்
மறையாளன்	கோவிந்தஸ்வாமி யென்னும் ப்ராஹ்மணனைக் குறித்து,	என்ற	என்றருளிச்செய்த
		பொன்	ச்லாக்யமான (ஆச்ரித ஹ்ருதயாநுஸாரியான)
அத்த	அப்பா! (தபஸ்ஸு பண்ணும்காலத்தில்)	அருள்	க்ருபையானது
		எனக்கும்	என்விஷயத்திலும்
		ஆகவேண்டுமென்று	உண்டாகவேணுமென்று
நீ	நீ,		
தோகை	தோகையை யுடைய		அடியிணை யடைந்தேன் அணி
மா	சிறந்த		பொழில் திருவரங்கத்தம்மானே!(ரு)

வ்யா. — அஞ்சாம்பாட்டு. (மாகமித்யாதி) விஷயீகாரத்தைச் சொல்லி, கைங்கர்யத்தைச் சொல்லி, கைங்கர்யத்தினுடைய உபயாகாரமான விரோதிகளைப் போக்கித் தந்தருளவேணும் என்றது- கீழ்; இதில், கோவிந்தஸ்வாமியுடைய கருத்தறிந்து கார்யம் செய்தாப்போலே என்னுடைய கருத்தறிந்து கார்யம் செய்யவேணுமென்கிறார். கீழ்நின்ற நிலைக்கு இவர்க்குக் கருத்தாவது - இந்த்ரிய வச்யதைக்கும் யமவச்யதைக்கு மடியான தேஹஸம்பந்தத்தை அறுத்துத் தரவேணுமென்கை. (க) "மரணமானால்" என்கிறபடியே தன்னடையே சரீரவிச்லேஷம் ஸித்திக்குமாகில் அபேக்ஷிக்கிறதென்னென்னில்; க்ரமப்ராப்தி பற்றாத த்வராதிசேகத்தாலே.

(மாக மித்யாதி) கோவிந்தஸ்வாமி யென்பானொரு ப்ராஹ்மணன், இதிஹாஸபுராண ச்ரவணத்தாலே, க்ருஷ்ணனுடைய பால்ய

(க) தி-வா-ரு-க-க-டு.

சேஷ்டிதங்களையும் ராஸக்ரீடாதிகளையும் ஸாக்ஷாத்கர்த்துகாமனாய், "முன்பு (க) 'காணவாராய்' என்றெண்ணியிருப்பார்க்கு (உ) 'పరిత్రాణాయ సాధూనాం - பரித்ராணாய ஸாதூநாம்' என்கிறபடியே காட்டிக்கொடுத்துப் போருமவனன்றோ, நமக்கு மவ்வாசையுண்டானால் ஸித்தியாமையில்லை, ததர்த்த(ఔత్స)மாக அர்த்திப்போம்" என்று சரீரத்தை ஒறுத்து தபஸ்ஸுபண்ண; இவன் நினைவின்படியே க்ருஷ்ணாவதாரத்திற் படிகளை யடைய ஸ்ருஷ்டித்துக்காட்டி அநுபவிப்பித்து, "உனக்கு வேண்டுவதென்?" என்று கேட்டருள; "கூடப்போந்து இப்படி தேவரை அநுபவிக்கு மித்தனை" என்ன; நீ தபஸ்ஸுபண்ணுகிறபோது விஷயவிதூரனாய் அந்நபாநாதிகளையும் கழித்து உடம்பையும் நாரும் நரம்புமாக்கிக் கொடுபோந்தாய், இங்கே இருந்து நெகிழ்ந்த போகங்களையும் கழித்துவா" என்று அவன்கருத்தறிந் தருளிச்செய்தாப்போலே, என்கருத்தறிந்து கார்யம் செய்யவேணுமென்கிறார்.

இவ்வர்த்தம் சாப்தமன்றிக்கே யிருக்க இவருக்கிது கருத்தாகச் சொல்லுகிறது-ப்ரகரண பலத்தாலும், அர்த்தக்ரமத்தாலும். (ங) "நாகமானபாசம்" என்றும், (ச) "போந்தேன்" என்றும் சொல்லுகிற இவர்க்கு இது கருத்தாக வேணுமிறே.

(மாகமித்யாதி) உபய விபூதியிலுள்ளாரும் வந்தாஸ்ரயிக்கும் படியான திருவடிகளைக் கண்ட. இவ்வாஸ்ரயணம், தர்மிப்ரயுக்தமல்ல, க்ருஷ்ணாவதார ப்ரயுக்தம். பரமபதநிலயரான ஸூரிகளாஸ்ரயிக்கும்படி யென்னென்றால்; (ரு) "ఆచ్ఛాద్యానుయయౌ శేషః ఫణైరానకదున్దుభిం - ஆச்சாத்யாநுயயௌ சேஷ: பணைராநக துந்துபிம்" என்றும், (சா) "வினதை சிறுவன் சிறகென்னும் மேலாப்பின் கீழ் வருவானை" என்றும் சொல்லாநின்றதிறே. திவ்யாயுதங்களும்கூட கர்ப்ப (గర్భ) வாஸம் பண்ணியிறே பிறந்தது. (மாநிலம்) இடையரோடு, அவர்கள்தான் வஸிஷ்டாதிக ளென்னும்படியான பசுக்களோடு, கன்றுகளோடு, பீஷ்மாதிகளோடு வாசியற ஆஸ்ரயித்ததிறே.

(மூழுதும்) உபரிதந லோகங்களிலுள்ளாரும். மத்யராத்ரத்திலே பாலமுதுசெய்து சாய்ந்தருளப் புகுகிறவளவிலே, இந்த்ரன் திரு

(க) தி-வாய்-அ-ரு-உ. (உ) கீதை-ச-அ. (ங) க-ங-அ.
(ச) பா-ரு-ச. (ரு) வி-பு-ரு-ங-கஎ. (சா) நா-தி-கஅ-ங.

வாசலிலே வந்துநின்று, புறப்பட்ட தாவிகளுக்கு "நான் வந்தேன் என்று விண்ணப்பம் செய்யவேணும்" என்று உள்ளேபுகுந்த இந்த்ரன், "நரகன் என்னுடைய சதுர்த்தந்தியையும் தரவேணுமென்று நெருக்காநின்றான்" என்ன, "கையைத்தா" என்று எழுந்திருந்து ஸத்யபாமைப் பிராட்டியோடுங் கூடப் பெரியதிருவடி தோளிலே ஏறி எழுந்தருளி நரகவதம் பண்ணின னென்று நின்றதிறே. (௧) "పాదేన కమలాభేన - பாதேந கமலாபேந" இத்யாதிகளாலே ப்ரஹ்ம ருத்ராதிசரம் சொல்லாநின்றதிறே. (௨) "బ్రహ్మాణమీశం కమలాసనస్థమ్ - ப்ரஹ்மாணமீசம் கமலாஸநஸ்த்தம்" என்று திருமேனியிலே காட்டுவதும் செய்தானிறே.

(மலரடி) நிரதிசய போக்யமான திருவடிகள். பசுக்களின்பின்னே போவது, தேர்த்தட்டிலே நிற்பது, தூது நடப்பதாகிற வளவிலே கிடீர்! ஸர்வ ஸமாஶ்ரயணீயனாய்த்து. (கண்ட) எல்லாருமொக்க இருந்தவிடத்தே சென்று ஆஶ்ரயிக்க வேண்டும்படியான திருவடிகளை யாய்த்துத் தானேவர இவன் கண்டது. (மாமறையாளன்) சாஸ்த்ரத்தாலே யாதல் உபதேசத்தாலே யாதலன்றிக்கே, கண்ணாலே காணப்பெற்ற வைதிகாக்ரேஸரன்.

(தோகையித்யாதி) கண்டவளவிலே "கூடப் போருமித்தனை" என்ன; "அது பின்னைசெய்கிறாய்" என்ன; "அதுக்கடியென்" என்ன; "இழந்த போகங்களை புஜிக்க வேணுங்காண்" என்ன; "அதுதான் வேண்டுகிறதென்" என்ன; "நீ தபஸ்ஸு பண்ணுகிறபோது இதர விஷயங்களிலே ஸங்கம் கிடக்கச்செய்தே அவற்றைச் செறுத்து புஜியாதே போந்தாய்காண்" என்றான். மோக்ஷ ப்ரதனான ஸர்வேஶ்வரன்தன்னை யொழியச்செல்லாமையை யுடையராய், கூடப்போவோமென்பாரளவில் "போதரே" என்னு மித்தனை போக்கி, விட்டுப் போவா னொருத்தனல்லன். அவன்பக்கலிலே அதி ப்ரவணனாயிருக்குமவன், அவனை யொழிய விஷய ப்ரவணமாக்கும் ஸம்ஸாரத்திருப்பை இசையான். ஆனால் இவனை "இரு" என்கைக்கும், இவனிருப்பை இசைகைக்கு மொரு கருத்துண்டாகவேணும், அதாவதென்னென்னில்; ஈஶ்வரன் நினைத்தால் விஷயப்ரவணரையும் இவ்வாஸனை யறுத்துக்கொடுபோக சக்தனென்னு மிடமும், எத்தனையே

(௧) (௨) கீதை-௧௧-௧௫.

னும் பகவத்ப்ரவணனையும் தேஹஸம்பந்தத்தின் வழியே கொடுபோய் விநாசத்தை பலி(ஃபலி)ப்பிக்கு மென்னுமிடமும் வெளியிட்டது. ஸாதுக்களுக்கடைய உபகாரபூமியாயிருக்கிற ஸ்ரீப்ரஹ்லாதாழ்வானிறே எதிரம்பு கோத்தான். இதுக்கு நேரே உதாஹரணம்-ஸ்ரீமாலாகார ரளவிலே செய்ததிறே;- மாலாகாரர். க்ருஹத்திலே புக்கு, பூத்தொடுக்கிறவனை "அய்யே! நீ எங்களுக்குப் பூவிடவல்லையே!" என்ன; அவனும் இவ்வடிவு கண்டபோதே "கம்ஸன் வெட்டிவைத்தானாகில் வெட்டிவைக்கிறான், இம்மாலைகளை இங்கே சாத்துவோம்" என்று சாத்த; ப்ரீதனாய், "இவனை (க) *சூட்டு நன்மாலைப்படியே ஒரு தேசவிசேஷத்தே கொடுபோய்ப் பூவிடுவித்துக்கொள்வோமோ? இங்கே வைப்போமோ?" என்று விமர்சித்து, "கம்ஸனை மதியாதே நம்மை ஆதரித்த இவனை ஐஹிகபோகங்களை புஜிப்பித்துப் பின்னை அவ்வருகே கொடுபோகிறோம்" என்று வைத்தானிறே.

(உ) [భుక్త్వాచ విపులాన్ భోగాన్- புக்த்வாச விபுலாந் போகாந்]கம்ஸனிட்ட சோற்றளவன்று காண் நான் தருவது. [త్వమన్తే - த்வமந்தே] இவன் கொடுக்கிற போகங்கள் தான் அளவுபட்டவையல்லாமையாலும், போக்தாவானவன் ஓரளவிலே மீளுமவனல்லாமையாலும், இதுக்கொரு முடிவில்லையிறே; (௩) "నజాతు కామః కామానా ముపభోగేన శామ్యతి । హవిషా కృష్ణవర్త్మేవ భూయ ఏవాఽభివర్ధతే- நஜாதுகாமః காமாநாமுபபோகேந சாம்யதி। ஹவிஷா க்ருஷ்ணவர்த்மேவ பூய ஏவாபிவர்த்ததே" (ச) యత్పృథివ్యాం వ్రీహియవంహిరణ్యం పశవస్స్త్రియః । ఏకస్యాఽపి నపర్యాప్త మితి మత్వా శమం వ్రజేత్ -யத் ப்ருதிவ்யாம் வ்ரீஹி யவம் ஹிரண்யம் பசவஸ்ஸ்த்ரியஃ। ஏகஸ்யாபி நபர்யாப்த மிதிமத்வா மமம் வ்ரஜேத்" என்கிறபடியே - இவற்றினுடைய ஸ்வபாவத்தை அநுஸந்தித்தால் பிரியலாம்படி யன்றிக்கே யாய்த்திருப்பது. இங்ஙனே இருக்கச்செய்தேயும், பகவத் ப்ரவணனாயிருக்கு மவனுக்கு நினைத்தபோது கால்வாங்கலா யிருக்கும். ஸௌபரி, மத்ஸ்யதர்சநத்திலே ஐம்பது வடிவுகொடு புஜித்து, தானே ஓரளவிலே அருவருத்து மீண்டானிறே. கர்மமும் ஜ்ஞாநமும் இரண்டுங்கூட நடக்கிறதிறே. கர்மவாஸநை, விஷயங்களிலே மூட்டும்; ஜ்ஞாநம் அருவருத்து மீளப்ப

(க) தி-வி-உக. (உ) வி-பு-ரு-கக-உகூ. (௩) பாரதம்-ஆதிப-எகூ-கஉ.
(ச) பாரதம்-ஆதி-எகூ-கூ.

ன்னும். ஔபாதிக கர்மத்தை ஸ்வாபாவிக ஜ்ஞாநம் மேலிடுமிறே. ["మత్ప్రసాదతః మమానఘ స్మరణం ప్రాప్య - மத்ப்ரஸாததஃ மமாநகு ஸ்மரணம் ப்ராப்ய"] உபாஸகனுக்கு நம்ப்ரஸாதத்தாலே அந்திம ஸ்ம்ருதி யுண்டாமாபோலே, நீயும் நம்முடைய அந்திமஸ்ம்ருதியைப் பெற்றேன்னுதல்; நீ நினைக்கமாட்டாத குறைதீர நாமே நினைக்கக்கட வோம். ஸ்வீகாராத்யவஸாய மிறே அத்தலைக்கு வேண்டுவது.

(தோகைமாமயிலன்னவ ரின்பம்) தோகையை யுடைத்தான ஸுந்தரமான மயில்போலே இருக்கிற ஸ்த்ரீகள். இத்தால் - தூரஸ்த்தரையும் ஆகர்ஷிக்கும்படியான மயிர்முடியையும் நடையையும் சொல்லுகிறது. இப்படி அநுபவித்தால் அது தன்னிலொன்றும் காணவொண்ணாதே ஸ்நாநோபகரணங்களைக் கொண்டு மீளும்படியிறே இருப்பது. (அன்னவரின்பம்) ஆராய்ந்தால் அநுபாவ்ய மொன்றுமில்லை. "தோகை மாமயிலன்னவரின்பம்" என்று ஒன்றாக ஆக்ஷேபித்துச் சொல்லுகிறார். (க) "தாயே தந்தையென்றும் தாரமே கிளைமக்களென்றும் நோயே பட்டொழிந்தேன்" என்றவர் வார்த்தையிறே; முரிக்குக் கிழக்கென்னிலும் இவர்க்காவீறுதான் இங்ஙனல்லதிராமையாலே யாதல். (துற்றிலாமையில்) கலவிரஸத்தை யநுபவியாமையால்.

(அத்த) தான் நியமித்தபடியே அவன் செய்கைக்காக, அப்பனே! என்று அநுநயித்துச் சொல்லுகிறார். (இங்கொழிந்து) இந்நிலத்திலே சிலநாளிருந்து. (போகம் நீயெய்தி) இழந்த போகங்களையடைய புஜித்து. (நீயெய்தி) நினைத்தபோது ‡கால்வாங்கவல்ல அளவுடைய நீயல்லையோ இதிலதிகரிக்கிறாய். நீ தபஸ்ஸு பண்ணுகிற நாளில் விட்டவிஷயங்கள் இப்போது உனக்கு ப்ரதிபந்தகங்களாகவற்றோ? (பின்னும் நம்மிடைக்கே போதுவாய்) நினைத்தபோது மீட்கவல்ல . தன் வைலக்ஷண்யம் தோற்றச் சொல்லுகிறார். நேரே வருந்த விஷயமான நம்பக்கலிலே வரக்கடவை. (என்ற பொன்னருள்) ஸ்ப்ருஹணீயமானவருள். (எனக்கு மாகவேண்டுமென்றடியிணை அடைந்தேன்) அவன் கருத்தறிந்து கார்யம் செய்தாப்போலே, என் கருத்தறிந்து கார்யம் செய்யவேணும்.

(க) க-கூ-க.   ‡ (பா) மீட்கவல்ல.

(அணிபொழிலித்யாதி) ஆஸ்ரிதாநுரூபமாக அபேக்ஷிதங்களா ராய்ந்து செய்கைக்காக வன்றோ இங்குவந்து சாய்ந்தருளிற்று. ஐஸ்வர்யம் வேணுமென்பார்க்கு அத்தைக் கொடுக்கவும்; தேஹத்தைப் பூண்கட்டிக்கொடுப்பார்க்கு அத்தைச்செய்யவும், தேஹஸம்பந்தத்தை அறுத்துத் தரவேணுமென்பார்க்கு அத்தைச்செய்யவு மன்றோ இங்குவந்து சாய்ந்தருளிற்று. ... ... (ரு)

அரு.—அஞ்சாம்பாட்டு. (மாகமித்யாதி) கோவிந்தஸ்வாமியை த்ருஷ்டபோகங்களிலே மூட்டிப் பின்பு மோக்ஷம் கொடுத்தாப்போலே தம்மை த்ருஷ்ட போகங்களிலே மூட்டச்சொல்லுகிறாரோ வென்ன; அன்றென்கிறார் (கீழ்நின்ற வித்யாதி).

ஸங்கதி யருளிச்செய்தாராய், கோவிந்தஸ்வாமி வ்ருத்தாந்தத்தை விவரியா நின்றுகொண்டு தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (கோவிந்தேத்யாதி); திருமலையிலே வர்த்திக்கிற கோவிந்தஸ்வாமி, மோக்ஷார்த்தமாகவு மன்றிக்கே, விஷயங்களிலே அருசிபிறந்து மன்றிக்கே, கேவலம் "க்ருஷ்ணனுடைய சேஷ்டிதங்களைக் காணவேணும்" என்று தபஸ்ஸு பண்ணுகையாலே, விஷயங்களிலே ருசி கிடந்ததாய், அத்தையறிந்து "அநுபவித்துவா" என்று வைத்தானென்று கருத்து.

· சாப்தமானவர்த்தம் த்ருஷ்டாந்த பல(ப)த்தாலே த்ருஷ்டபலா(ஃல)பேக்ஷயா யிருக்க,அதுக்கு ப்ரதிகோடியாக, தேஹஸம்பந்தத்தை அறுத்துத்தரவேணுமென்கை கருத்தாகக் கூடுமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இவ்வர்த்தமித்யாதி).(ப்ரகரணபலம்)என்றது-விரோதி நிவ்ருத்தி சொல்லுகிறப்ரகரணபல மென்றபடி. (அர்த்தக்ரமம்) என்றது - பாபபல(ஃல)மான இந்த்ரிய வஸ்யதையும் யமவஸ்யதையும் நிவ்ருத்தமாக வேணுமென்று ப்ரார்த்தித்த வநந்தரம் ப்ரார்த்திக்கத் தக்கது ப்ராப்தி ப்ரதிபந்தகமான தேஹஸம்பந்த நிவ்ருத்தியே சொல்லத்தக்கதென்கிற அர்த்தக்ரமம் என்றபடி.

(தர்மிப்ரயுக்தமல்ல) என்றது-(க) *மண்ணோர்க்கும் விண்ணோர்க்கும் கண்ணனை திருவேங்கடமுடையானைப் பற்றியல்ல வென்றபடி. (ஆகதுந்துபிம்) வஸுதேவனை.

(சதுர்த்தந்தியையும்) என்ற சகாரம்-அதிதி (அதிதி)குண்டலங்களையும் வருணசத்ர(ஃ)த்தையும் கொண்டுபோனு னென்னுமத்தை ஸமுச்சிப்பிக்கிறது.

கண்ணனைக்கண்ட என்ன வமைந்திருக்க, அடிகளைச் சொன்னதுக்குத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (பசுக்களி னித்யாதி). "வந்து" என்ற

(க) தி-வாய்-க-அ-௩.

பதத்தைக் கடாக்ஷித்துத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (எல்லாருமித்யாதி). "மா" என்றதுக்குக் கருத்தருளிச்செய்கிறார் (சாஸ்த்ரேத்யாதி).

உக்திப்ரத்யுக்தி ரூபேண தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (கண்டவித்யாதி). மலரடியைக் கண்டவனை இருக்கச்சொல்லக்கூடுமோ, இவன்று னிருப்பனே என்னும் சங்கையைக் கிளப்பிப் பரிஹரிக்கிறார் (மோக்ஷேத்யாதி, வெளியிட்டது இத்யந்தம்). அப்ரதிஹத ஸ்வதந்த்ரனானவன் நசையறுத்துக் கொண்டுபோக வல்லனாகிலும், தேஹ ஸம்பந்தத்தால் இவனுக்குப் பிறந்த நசையைப் பின்சென்று நாலுநாளிருந்து வரட்டும் என்று வைத்தானென்று கருத்து.

பகவத்ப்ரவணரை தேஹம் தன்வழியே இழுத்தவிட முண்டோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஸாதுக்களுக் கித்யாதி). தேஹஸம்பந்தம் பகவத் ப்ரவணரையும் தன்வழி இழுத்துக்கொண்டதுக்கு உதாஹரணங்காட்டி, விஷய ப்ரவணனையும் தன்னைக்காட்டி இதரவிஷய ப்ராவண்யத்தை அறுத்துக்கொண்டு போக சக்தனென்னு மதுக்கு உதாஹரணங்காட்டுகிறார் (இதுக்கித்யாதி). ஸ்ரீமாலாகாரரை விஷய ப்ராவண்யத்தைத் தவிர்த்ததுக்கு உதாஹரணமானால், த்ருஷ்டபோகங்களைக் கொடுப்பானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (மாலாகார ரித்யாதி). இவ்விரண்டையும் அபேக்ஷியாமலிருந்தாலும் ஔதார்யத்தா லிரண்டையும் கொடுத்தானென்று கருத்து.

ஐஹிகபோகத்தை புஜிப்பித்தான் என்கிறதுக்கு ப்ரமாண மெடுத்து வ்யாக்யாநம் செய்தருளுகிறார் (புக்த்வேத்யாதி). "விபுலாந் - விபுலாந்" என்று வைத்தும் "புக்த்வா" என்று காலநியமமும் பண்ணியிருக்க, "அந்தே" என்கிறதுக்குக் கருத்து - ஆசாந்தே (ஆசாந்தே)என்றுக்கி, அதுக்குக் கருத்தருளிச்செய்கிறார் (இவனித்யாதி). ஆசைக்கு முடிவில்லையோ, இப்படி சொல்லுவா னென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (நஜாதுகாம இத்யாதி). இப்படி ஆசைக்கு முடிவில்லாவிட்டால், இனி "அந்தே" என்கைக்கு முடிவுதா னெங்ஙனே யென்ன வருளிச்செய்கிறார் (யதித்யாதி). ப்ரமாண த்வயத்துக்கும் அடைவே கருத்தருளிச்செய்கிறார் (இவற்றினுடைய வித்யாதி). (கால்வாங்கலாயிருக்கும்) என்றது - பகவத்வைலக்ஷண்யத்தாலும் இவற்றினுடைய அல்பாஸ்த்திரத்வாதி தோஷ துஷ்டதையாலும் கால் வாங்கலாமென்கை. கால்வாங்கின விடமுண்டோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஸௌபரியித்யாதி). ஜ்ஞாநாதிகனான ஸௌபரி, விஷயங்களிலே விழுகைக்கும் மீளுகைக்கும் ஹேதுவென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (கர்மேத்யாதி). இரண்டும் ஹேதுவாகை ஒத்திருக்க, ஜ்ஞாநத்துக்கு ஆதிக்யமேதென்ன (ஔபாதிகேத்யாதி). "த்வமந்தே" என்றதின் சேஷத்தை யெடுத்துத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (மத்ப்ரஸாதத இத்யாதி).

(கடவோம்) என்றவநந்தரம், என்னுதல் என்று சேஷம். அந்திமஸ்ம்ருதி வேண்டாவோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஸ்வீகாரேத்யாதி).

ஆகர்ஷகத்வ மொழிய வேறு பசையில்லையோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இப்படி யித்யாதி). விரக்தரானவர் இப்படி வர்ணிப்பானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (தோகையித்யாதி). (ஆக்ஷேபித்து) நிந்தித்து. அதுக்கு நியாமகமேதென்ன (தாயே யித்யாதி). அன்றிக்கே கவிலக்ஷணத்தாலும் வர்ணிக்கிறாரென்கிறார் (முரிக்கித்யாதி). (முரி)-கரை. (அதுக்குக் கிழக்கு) கிழக்குப்பட்ட ஜலம். (என்னிலும்) நிஷ்ப்ரயோஜநத்தைச் சொல்லிலும்.

விஷயங்கள் ப்ரதிபந்தகமாகாதோ என்று அவனுக்குக் கருத்தாக, "நம் "என்றத்தைக் கடாக்ஷித் தருளிச்செய்கிறார் (நினைத்தவித்யாதி). (ரு)

மூ.—மன்னு நான்மறை மாமுனிபெற்ற
மைந்தனைமதியாத வெங்கூற்றன்
தன்னையஞ்சி நின்சரணெனச் சரணாய்
தகவில் காலனை யுக முனிந்தொழியாப்
பின்னையென்றும் நின்திருவடிப்பிரியா
வண்ணமெண்ணிய பேரருளெனக்கும்
அன்னதாகுமென் றடியிணையடைந்தேன்
அணிபொழில் திருவரங்கத்தம்மானே. (சு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மன்னு	நித்யமாய்	வெம்	அதிக்ரூரனான
நால்	நாலுவகைப்பட்டதா[ன	கூற்றன்தன்னை	யமனை(க்கண்டு)
மறை	வேதங்களை யோதுமவனாய்	அஞ்சி	பயந்து,
மா	ப்லாக்க்யமான(அநந்யப்ரயோஜநமான)	நின்சரண்என	நீயே (எனக்கு) அபயமென்றுசொல்ல
முனி	த்யாநயோகத்தை யுடையனானருஷியானவன்,	சரணாய்	(அவனுக்கு) ரக்ஷகனாய்க் கொண்டு,
பெற்ற	தான்பெற்ற	தகவுஇல்	தயையில்லாத
மைந்தனை	மார்க்கண்டேயனென்னும் பிள்ளையை	காலனை	யமனை
மதியாத	(பாகவத புத்ரனென்று) கணிசியாதவனாய் (வந்து கிட்டின)	உக	(அவன்) மங்கும்படி—
		முனிந்து	கோபித்து, [தே,
		ஒழியா	அவ்வளவிலே விடா
		பின்னை	அதுக்குமேலே
		என்றும்	எக்காலும்

நின்திருவடி	உன் திருவடிகளை	எனக்கும்	என்விஷயத்திலும்
பிரியாவண்ணம்	விஶ்லேஷியாமலிருக்கும்படி	அன்னதாகும்	அப்படி யுண்டாகவேணும்
எண்ணிய	ஸங்கல்பித்த	என்று	என்று நினைத்து
பேர் அருள்	(உன்னுடைய) பெரிய க்ருபையானது	அடியிணை யடைந்தேன் அணிபொழில் திருவரங்கத்தம்மானே! கூ	

வ்யா.— ஆறும்பாட்டு. கோவிந்தஸ்வாமி கருத்தறிந்து அவனுடைய கார்யம்செய்தாப்போலே என்கருத்தறிந்து என்னுடைய அபிமதம் செய்யவேணுமென்கிறார்-கீழ்; மார்க்கண்டேயன் ம்ருத்யுபயபீத (ഭയഭീത)னாய் சரணம்புக, அவனுக்கு ம்ருத்யுவைநிரஸித்து அந்த பய (ഭയ)நிவ்ருத்தியைப்பண்ணிக்கொடுத்த வளவன்றிக்கே, ஒருகாலமும் உன்திருவடிகளைப் பிரியாதபடியானபேற்றை அவனுக்குப் பண்ணிக்கொடுத்தாப்போலே, என் ஸம்ஸாரபயத்தைப் பரிஹரித்து உன் திருவடிகளை நான் பிரியாதபடியானபேற்றைப் பண்ணித்தந்து, அது நானர்த்திக்க இரப்புக்குக்காரியம் செய்ததாய் காலன்கொண்டு மோதிரமிடுமாபோலே பண்ணப்பெறவொண்ணாது, என் ஸ்வரூபாநுரூபமான பேறாகிறது - நீ தரப் பெறுமது, அது வேணுமென்கிறார்.

(மன்னித்யாதி) "முனிபெற்ற" என்னவமையும், "மன்னு நான் மறைமாமுனி" என்றதுக்குக் கருத்தென்னென்னில்; இப்படிப்பட்ட ஆபிஜாத்யத்தை மதியாதே நிடீர்! வந்து கிட்டிற்றென்கை. நித்யமாய் நாலுவகைப்பட்ட வேதாத்யயநபரனாய்; அதில் சொல்லுகிறபடியே பகவதுபாஸநபரனாய்ப் போருகிறவன். அவைதிகமாக உக்த்யுபபத்திகளாலே உபாஸிப்பாருமுண்டிறே. அங்ஙனன்றிக்கே, (க) "వేదైశ్చ సర్వైరహమేవ వేద్యః-வேதைஶ்ச ஸர்வைரஹமேவ வேத்ய:" என்கிற வஸ்து உபாஸ்யமென்றறிந்து, உபாஸநபரனாய்ப் போருகிறவன். மஹத்தையாவது - ப்ரயோஜநாந்தரவிதுர (விதுர)மாக (உ) "వాసుదేవః సర్వమ్ - வாஸுதேவஸ்ஸர்வம்" என்கிறபடியே - "எல்லாமவனே" என்று உபாஸிக்கை.

நான்மறையிலே மன்னிப்போருகிறவன், உபாஸகனுக்கு அத்யயநம், (ங) "స్వాధ్యాయ జ్ఞాన యజ్ఞాశ్చ - ஸ்வாத்யாய ஜ்ஞாந யஜ்ஞாஶ்ச" என்கிறபடியே உருவ அநுவர்த்திக்குமிறே. (ச) "స్వాధ్యాయా

(க) கீதை-கரு-கரு. (உ) கீதை-எ-கக. (ங) கீதை-ச-உஅ. (ச)

ద్యోగమాసీత యోగాత్స్వాధ్యాయ మామనేత్ । స్వాధ్యాయయోగ సమ్పత్త్యా పర మాత్మా ప్రకాశతే- ஸ்வாத்யாயாத் யோகமாஸீத யோகாத் ஸ்வாத்யாயமா மநேத் । ஸ்வாத்யாய யோகஸம்பத்த்யா பரமாத்மா ப்ரகாசதே" என்கிறபடியே - வேதவிஹிதமானபடியே யோகாரூடனாகக் கடவனாய், "யோகத்திலே ஸாக்ஷாத்கரிக்கிறவஸ்து சாஸ்த்ராநுரூபமாக அந்யதாவாகத் தோற்றுகிறதோ, அன்றிக்கே யதாவாகவோ!" என்று அறிகைக்காகப் பின்னையும் அத்யயநபரனாகை. ஆசார்யன் சிஷ்யனைப்பார்த்து (௧) "యతో వా ఇమాని భూతాని - யதோவா இமாநி பூதாநி" இத்யாதிகளை உபதேசித்து, "இதில் சொல்லுகிறபடியே உபாஸ்யவஸ்து ப்ரகாசிக்குந்தனையும்போய் தபஸ்ஸுபண்ணு" என்ன; அவனும் தபஸ்ஸு பண்ண; (௨) "అన్నం బ్రహ్మేతి వ్యజానాత్ - அந்நம் ப்ரஹ்மேதி வ்யஜாநாத்" என்கிறபடியே - "அந்நமோ ப்ரஹ்மம்" என்ன; "அதுவும் போதாது, இன்னமும் தபஸ்ஸுபண்ணு" என்ன; *ஆநந்தமயனளவும் தபஸ்ஸுபண்ணிவர, "அதுகாண் ப்ரஹ்மம்" என்று விட்டானிறே. (முனிபெற்ற) ஜ்ஞாநவிபாகதசையிலே பிறந்தவன்.

(மதியாத) பகவத்ஸம்பந்த முடையராயிருக்குமவர்கள் பங்க்தியிலுமகப்பட (௩) "పరిహర - பரிஹர" என்னவேண்டியிருக்க, வைஷ்ணவஸம்பந்த முடையார்பக்கல் கிட்டவொண்ணாதிறே; அப்படியிருக்க, மதியாதே வந்துகிட்டினான். (௪) [నాZస్యాZవర పురుషాః క్షీయన్తే- நாஸ்யாZவரபுருஷாஃ க்ஷீயந்தே] பாகவதனுக்கு வித்யையாலும் ஜந்மத்தாலுமாக ஸந்தாநத்வயமுண்டாய்ப் போரக்கடவதிறே; இரண்டு திறத்தார்க்கும் க்ஷயமில்லை யென்கிறது. அணுவாய் நித்யமான ஆத்மாவுக்கு க்ஷயமாகிறது - ஜ்ஞாநஸங்கோசம்; அதுவாராது. இதினுடைய உபப்ரும்ஹணமிறே (௫) "కులం తారయతే-குலம் தாரயதே". இத்தை அநுவர்த்திக்குமவர்களும் (௬) "எமரேழெழுபிறப்பும்" என்றாரின்றார்களிறே.

(வெங்கூற்றம்) இவனுடைய உத்கர்ஷம் பாராதே தங்களையே பார்த்து, க்ரௌர்யத்தை முன்னிட்டுக்கொண்டாய்த்து வந்தது. (வெங்கூற்றந்தன்னை யஞ்சி நின்சரணென) ம்ருத்யு பய பீத (భయభీత)னாய்க் கொண்டு "நீயே எனக்குப் புகலாகவேணும்" என்று. (நின்சரணென)

(௧) தை-ப்ரு-௧. (௨) தை-ப்ரு-௨. (௩) வி-பு-௩-௭-௧௯.
(௪) சாந்தோ-௪-௧௩-௨. (௫) (௬) தி-வாய்-௨-௭-௧.

(க) "మమాస్తి చక్ర ప్రతిహత వీర్యబలస్య - மமாஸ்தி சக்ர ப்ரதிஹத வீர்யபலஸ்ய" என்று யமாதிகளஞ்சும்படியான பரிகரத்தையுடைய நீ புகலாக வேணும். [వసతి మనసి యస్య సోऽవ్యయాత్మా - வஸதி மநஸி யஸ்ய ஸோऽவ்யயாத்மா] இவன் வைமுக்க்யம்பண்ணிப் போருமன்றும் விடமாட்டாதே நித்யாந்தர்யாமியாய்க்கொண்டு போருமவன். [పురుషవరస్య - புருஷவரஸ்ய] அவனே உபாயமென்றிருக்கை. [నతస్య దృష్టిపాతే తవగతిః - நதஸ்ய த்ருஷ்டிபாதே தவகதி:] அப்படியிருக்குமவனுடைய கண்வட்டத்திலும் நீ ஸஞ்சரியாதேகொள். (உ) "వ్రజ పరిహృత్య యథాగ్ని మాజ్యసిక్తమ్ - வ்ரஜ பரிஹ்ருத்ய யதாக்நி மாஜ்யஸிக்தம்" என்னும்படியே அழலுடையாராயிறே யிருப்பது. [அத(ர்)வா மமாஸ்திசக்ர ப்ரதிஹத வீர்யப(ப)லஸ்ய] அவனுடைய பெருமையைப்பார்த்தால் ‡எனக்கும் கிட்டவொண்ணாதபடியாயன்றோ இருப்பது. அதுக்கடி, (௩) "అవ్యాహతాని కృష్ణస్య చక్రాదీన్యాయుధాని తమ్। రక్షన్తి సకలాపద్భ్యో యేన విష్ణురుపాసితః - அவ்யாஹதாநி க்ருஷ்ணஸ்ய சக்ராதீந்யாயுதாநி தம் । ரக்ஷந்தி ஸகலாபத்ப்யோ யேந விஷ்ணுருபாஸித:" என்கிறபடியே - திவ்யாயுதங்களுக்கஞ்சினபடி. (௪) [கொடுமைசெய்யும் கூற்றமுமென்கோலாடி குறுகப்பெறா தடவரைத்தோள் சக்கரபாணி சார்ங்கவிற்சேவகனே] கிட்டினானாகில் திருவாழியாலே தலையையறுத்தல் தூரத்திலேயாகில் கெட்டம்பாலே உருட்டுதல் செய்யுமவன். சரீரியன்றோவென்ன, [సోऽన్య లోకస్య:-ஸோந்ய லோகஸ்ய:] அவனித்தேசத்திலே நடையாடுவானொருத்தனல்லன்காண். (௫) "நேமிப்பிரான்றமர் போந்தார்" என்னக்கடவதிறே. (சரணாய்) சரண்யரல்லாதாரைப் பற்றினாயோ?

(மன்னித்யாதி) ஆபிஜாத்யத்தால்வந்த உத்கர்ஷத்தைச்சொல்லி அவன் சரணம்புக்கானென்றது - இங்கு; "ஏழையேதலன்" என்றும் "வாதமாமகன்" என்றும் "நஞ்சுசோர்வதோர்" என்றும் நிகர்ஷத்தைச்சொல்லிற்று - கீழ்; இரண்டுக்கும் சேர்த்தியென்னென்னில்; உத்கர்ஷாபகர்ஷங்களிரண்டும் சரணாகதிக்கு அப்ரயோஜகமென்கை. வேல்வெட்டிநம்பியார்க்குப் பிள்ளையருளிச்செய்தவார்த்தை.

(தகவில்காலனை) இரங்கவேண்டும் தசையிலும் இரக்கமற்றிருக்கை, இவனுடைய பாபத்தையும் தன்னுடைய நியாமகத்வத்தையுமே

‡ (பா) எனக்கு இங்கு குடிகிடக்க வொண்ணாதபடி யன்றோ.

(க) வி-பு-௩-எ-௩௪. (உ) வி-பு-௩-எ-௧௮. (௩) விஷ்ணுதர்-எ௮.

(௪) பெரி-திரு-௫-௪-௪. (௫) தி-வாய்-௫-௨-௬.

யாய்த்துப்பார்ப்பது. (உகமுனிந்து) அவன்முனிவனளவிலே நினைத்தத்தை அவன்றன்னோடே போக்கினன். "நாளையும் வைஷ்ணவ பரிகரமாயிருப்பாரை நலியவொண்ணாது"என்று உருமாய்த்துவிட்டான். (ஒழியா) "இவனைநலிந்த ம்ருத்யுவை யழியச்செய்து இவனைப் பரிஹரித்தோமாகிலமையாதோ" என்றுவிடாதே.

(பின்னையித்யாதி) ஸம்ஸாரஸம்பந்தத்தையறுத்துத்திருவடிகளை ஒருநாளும் பிரியாதபடியான பேற்றைப் பண்ணிக்கொடுத்தாய். (நின்திருவடிப்பிரியா) ஸம்ஸாரஸம்பந்தமறுகை கேவலனுக்குமொக்குமிறே. அங்ஙனன்றிக்கே, திருவடிகளைக் கிட்டும்படியான பேற்றையாய்த்துப் பண்ணிக்கொடுத்தது. (எண்ணியவித்யாதி) க்ருபையையன்றிக்கே, ஔதார்யத்தைப் பற்றச் சொல்லுகிறது. இவன் ப்ரயோஜநாந்தரத்துக்கு வந்து கிட்டினாலும் *ஸகலபலப்ரதனாகையாலே விலக்காத ஸமயம் பெற்றால் விடானிறே. ஆஶ்ரயிக்குமவனுக்கும் ஔதார்யகுண மநுஸந்தேயம். (க) "மஹௌதார்ய-அபாரகாருண்ய" இத்யாதி.

(எனக்கும்) அவனைப்போலே ஜந்மநிபந்தநமான ஏற்றமணறிக்கேயிருக்கிற எனக்கும். அதாகிறது - (உ) "பாவமேசெய்து பாவியானேன்" (ங) "எப்பாவம் பலவுமிவையேசெய்து" என்று சொல்லுமவரிறே. (அன்னதாகுமென்றடியிணை யடைந்தேன்) அவன்நினைவின்றிக்கே யிருக்கச்செய்தே, "நாம்கொடுத்தா லிவன்விலக்கான்" என்னுமிதுவே பற்றாசாக உன்னைப்பிரியாத பேற்றைப்பண்ணி அவனுக்குக் கொடுத்தாப்போலே, உன்விருப்பத்தாலே நானும் அப்பேறு பெறவேணுமென்று சரணம் புகுந்தேன்.

(அணிபொழிலித்யாதி) ப்ரயோஜநாந்தரங்களுக்கு வந்தாஶ்ரயித்தவர்களுக்கும் விலக்காமையுண்டாகில், ஸ்வரூபாநுரூபமான ப்ரயோஜநத்தைக் கொடுக்கைக்காகவன்றோ இங்கு வந்து கண்வளர்ந்தருளுகிறது. ... ... (சு)

அரு.—ஆறும்பாட்டு. (மன்னித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில்-என் கருத்தறிந்து என்னுடைய தேஹஸம்பந்தத்தை அறுத்துத் தரவேணும் என்றாராய், அது தானும் தமக்காகச் செய்தாறாகில் (ச) "தனக்கேயாக வெனைக் கொள்ளு

(க) கத்யத்ரயம். (உ) க-கூ-கூ. (ங) க-கூ-டு.
(ச) தி-வாய்-உ-கூ-ச.

மீதே" என்கிற பேற்றோடே விரோதிக்கு மாகையால், எனக்காகத் தருகையாகிற விரோதியைக் கழிக்கவேணு மென்கிரு ரென்னும் ஸங்கதியை ஸ்புரிப்பிக்கிருர் (கோவிந்தேத்யாதி). "பேரருள்" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து அருளிச்செய்கிருர் (நானர்த்திக்க வித்யாதி).

வேதம் சொல்லுகிறபடியே உபாஸிக்கிறவன் என்பானென், வேதஹீநமான உபாஸநமுண்டோ வென்ன வருளிச்செய்கிருர் (அவைதிகேத்யாதி).

யோஜநாந்தரம் (நான்மறையிலே யித்யாதி). மன்னுதல் - புநஃ புநஃ பரிசயமன்ரு, மாமுனியானவனுக்கும் மறையிலே மன்னவேணுமோ வென்ன வருளிச்செய்கிருர் (உபாஸகனுக் கித்யாதி). ப்ரமாணாந்தரம் (ஸ்வாத்யாயாதித்யாதி). தபஸ்ஸாலே ப்ரஹ்ம ஸாக்ஷாத்காரம்பெற்ற விடமுண்டோ வென்ன வருளிச்செய்கிருர் (ஆசார்யனித்யாதி). (ஆசார்யன்)- வருணன். (சிஷ்யனை) ப்ருகுவை.

பெற்றமைந்தனுகை மதிக்கைக்கு ஹேதுவென்று விவக்ஷித்து, கைமுதிகந்யாயத்தாலே ஸாதிக்கிருர் (பகவதித்யாதி). (பங்க்தி) ஸந்தாநம். பகவத்ஸம்பந்த மாத்ரமுண்டானவன் ஸந்ததியி லிப்படி யிருக்க, பாகவத ஸம்பந்தம் நேரே யுண்டானவனிடத்திலே கேட்கவேண்டாவிறே என்று கருத்து. வைஷ்ணவ ஸம்பந்தமுடையார் பக்கல் யமன் அஞ்சுகைக்குக் காரணம் காட்டுகிருர் (நாஸ்யாவரேத்யாதி). "அவரபுருஷாః" என்று ஜந்ம ஸம்பந்த முடையாருமாக வேணுமோ வென்ன வருளிச்செய்கிருர் (இதினித்யாதி). பூமியில் நீர் நிற்கப் பண்ணினவனுக்கு மூவேழுதலைமுறையும் உத்தரிப்பிக்கையைச் சொன்னுல் பாகவதனுக்குக் கைமுதிக ந்யாயஸித்தமாய் வருகையால் உபப்ரும்ஹண மென்று கருத்து.

யமன் அஞ்சுமென்னுமதுக்கு எடுத்த ப்லோகத்துக்கு வ்யாக்யாநம் பண்ணுகைக்கு அடியெடுக்கிருர் (வஸதீத்யாதி). "వసతిమనసియస్య సో॰ఽవ్యయాత్మా పురుషవరస్య నతస్య దృష్టిపాతే। తవ గతిరథవా మమాఽస్తి చక్రప్రతిహతవీర్య బలస్య సోఽన్యలోక్యః-வஸதிமநஸியஸ்ய ஸோவ்யயாத்மா புருஷவரஸ்ய நதஸ்ய த்ருஷ்டிபாதே। தவ கதிரதவா மமாஸ்தி சக்ரப்ரதிஹத வீர்ய பலஸ்ய ஸோந்யலோக்யః". (சரீரியன்ரே வென்ன) என்றது - பாகவதனும் சரீரத்தோடே யன்ரே யிருப்பது, அவன் பாபம்பண்ணினுல் நாமாராய வேண்டாவோ என்று தூதன் சொல்லவென்கை. எத்தேசத்தரானென்ன வருளிச்செய்கிருர் (நேமிப்பிரானித்யாதி)

"முனிந்து" என்றது போராதோ, "உக-உக்திப்போம்படி" என்பா னென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (நாளையுமித்யாதி).

"அருள்" என்னாதே "பொன்னருள்" என்றதுக்குக் கருத்தருளச செய்கிறார் (க்ருபையை யித்யாதி). ... ... (௬)

மூ.—ஓதுவாய்மையுமுவனியப்பிறப்பும்
உனக்கு முன்தந்த வந்தணனொருவன்
காதலென்மகன் புகலிடம்காணேன்
கண்டு நீ தருவா யெனக்கென்று
கோதில்வாய்மையினா னுனை வேண்டிய
குறைமுடித்தவன் சிறுவனைக்கொடுத்தாய்
ஆதலால் வந்துன்னடியிணையடைந்தேன்
அணிபொழில் திருவரங்கத்தம்மானே. (௭)

பதம்.	உரை.
ஓது	அத்யயநம் பண்ணப் படுகிற [த்தையும்
வாய்மையும்	வசநரூபமான வேத
உவனியம்	உபநயநத்தாலே உண் டாகிற
பிறப்பும்	(த்விஜத்வமாகிற) ஜந்
உனக்கு	உனக்கு [மத்தையும்
முன்	முதலிலே
தந்த	கொடுத்த [ய்
ஒருவன்	அத்விதீய (வித்வா)னா
கோது இல்	பழுதுபோகாத
வாய்மையி னான்	வசநத்தை யுடைய னான
அந்தணன்	ஸாந்தீபிநியென்னும் ப்ராஹ்மணன்,
காதல்	என்னுடைய ப்ரீதிக்கு விஷயமான
என் மகன்	என்பிள்ளை
புகல் இடம்	போனவிடத்தை
காணேன்	அறிகிறிலேன்.
நீ	ஸர்வஜ்ஞனாய் ஸர்வ சக்தனான நீ

பதம்.	உரை.
கண்டு	(அவனிருக்குமிடம்) அறிந்து
எனக்கு	என்னிடத்தில் (கொ ண்டுவந்து)
தருவாய்	கொடுக்கவேணும்
என்று	என்றுசொல்லி
உனை	உன்னைக்குறித்து
வேண்டிய	கேட்டுக்கொண்ட
குறை	(அவனுடைய) குறை யை (மநஸ்ஸங்கே சத்தை) [றி
முடித்து	போக்கி (நிறைவேற்
அவன் சிறுவ னை	அவனுடைய பிள்ளை யை
கொடுத்தாய்	யமலோகத்தில் நின் றும் கொண்டுவந் து கொடுத்தாய்,
ஆதலால்	இப்படி ஸர்வசக்தியா கையாலே,

வந்துன்னடியிணையடைந்தேன்
அணிபொழில் திருவரங்கத்தம்மானே! (௭)

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (ஓதித்யாதி) விஷயிகாரத்தைச்சொல்லி கைங்கர்யத்தைச்சொல்லி, அதுக்கு விரோதியாய்வருமதில் இந்த்ரி வஸ்பதையைத் தவிர்த்துத் தரவேணுமென்று சொல்லி, அதுக்கடி யானபாபமடியாகவந்த யமவஸ்பதையைப்பரிஹரிக்கவேணுமென்று சொல்லி, அதுக்கடியான ப்ரக்ருதிஸம்பந்தத்தை யறுத்துத்தரவே ணுமென்றுசொல்லி, கருத்தறிந்து செய்யுமளவன்றிக்கே உன்பர் வாலே செய்யவேணுமென்று நின்றது - கீழ்; இதுக்கவ்வருகு அபே க்ஷிக்கலாவதில்லாமையாலே மேலிற்பாட்டுக்களுக்கு உதயமில்லை ஆனால் மேல் செய்கிறதென்னென்னில்; "ஆழ்வீர்! சேஷியும் சேஷ பூதனுமானால் சேஷிசெய்தபடிகண்டு (க) "[Telugu-script quotation] தத்தஸ்ய ஸத்ருஸம் பவேத்" என்று சேஷபூதனிருக்குமத்தனை யல்லது இத்தனை த்வரிக்கக் கடவதல்லகாணும்" என்ன; தன்னைப்பா த்தால், தன்சரீராவஸாநத்தில் தான் பேறுண்டோ? உன் ஸர்வசக்தி த்வத்தாலே த்வரிக்கிறேனித்தனையன்றோ; அவனுடைய போக்யதை போலே ஸர்வசக்தித்வமும் த்வரிப்பிக்குமிறே; ஸாந்தீபிநீபுத்ரனை கடல்கொள்ள மீட்டுக்கொடுத்த அகடிதகடநா ஸாமர்த்யத்தையுட விஞ்சியிருப்பதொன்றிறே ஸம்ஸாரார்ணவத்திலே அகப்பட்டு நோவு படுகிற என்னையும்மீட்டு உன்திருவடிகளைத் தருகையாகிறது; தேவ ரீருடைய ஸர்வசக்தித்வத்தாலே அத்தைச் செய்தருளவேணுமென் கிறார்.

(ஓதுவாய்மையும்) வாய்மை - வாகிந்த்ரிய வ்யாபாரம். அதாகி றது - வசநம். ஒருவசநத்திலர்த்தத்தை நினைத்துப் பாசுரமிடுகிற மர்யாதா ஸ்தாபநார்த்தமாக. அந்தர்யாமி ப்ராஹ்மணம் திருவுள்ள திலே அநுவர்த்தியா நிற்கச்செய்தேயும், (உ)"உடல்மிசை யுயிரென கரந்தெங்கும் பரந்துளன் சுடர்மிகுசுருதியுள்" என்றாரிறே. சப்தோ ச்சாரணம் பண்ணுவதில்லை; அர்த்தத்திலொன்றும் விடுவதில்லை (ஓதுவாய்மை) என்கிறது- (ங) "[Telugu-script quotation] பூர்வே பூர்வேப்யோ வச ஏததூசு:"என்கிறத்தைப்புஸ்தக நிரீக்ஷண பண்ணுதல், செவியேறாக வருகையாதலன்றிக்கே, ஆசார்யோச்சா ரணாநந்தரமாக அநூச்சாரணம் பண்ணிப்போருகை. சப்தராசிக்ரஹ ணத்துக்கு உச்சாரணாநூச்சாரணாபேக்ஷை என்னென்னில்; அப்ப

(க) ரா-ஸு-கக-கo. (உ) தி-வாய்-க-க-எ. (ங)

யல்லது அர்த்தப்ரகாசமில்லாமையால். (க) "ஶ்ரீ... - அர்த்தம் தம்" இத்யாதிப்படியே - அக்நிஸாக்ஷிகமாகக் கைப்பிடித்த ஸ்த்ரீயானவள் தன்னுடைய பர்த்தாவுக்குத்தன்னை ஆமூலசூடமாகக் காட்டுமாபோலே, ஸதாசார்யோபதேச ஜ்ஞாநபூர்வகமாகக் கைப்பிடித்தவனுக்காப்த்து வித்யை தன்னையுள்ளபடி காட்டுவது.

(உவனியப்பிறப்பும்) ப்ராஹ்மணனுக்கு ஜந்மம் இரண்டிறே. பக்ஷிக்கு மூண்டிறே த்விஜத்வம். பக்ஷியினுடைய பூர்வாவஸ்த்தைபோலே இவனுடைய யோநிஜந்மம்; இரண்டாம் ஜந்மத்திலேயிறே நீட்டி முடக்கவல்லது. கம்ஸவதாநந்தரமாகவிறே த்விஜத்வம்; பின்பு செய்ததும் யாதவர்களோடு ஸாஜாத்யமுண்டாகைக்காகவிறே. உக்ரஸேநனை அபிஷேகம்பண்ணி, ஸ்வதர்மாரூடனாக்கி, ராஜ்யமு மடிபட்டபின்பு, "அவந்தீபுரத்திலே ஸாந்தீபிநிபக்கலிலேபோய் உபநயநாதி ஸம்ஸ்க்ருதராவோம்" என்று அவனைச்சென்றுகிட்டி, "முன்பே கர்க்க(ர்)ன்வந்து ஜாதகர்ம நாமகரணாதிகளடையப் பண்ணினான், உத்தரதந்த்ர மநுஷ்ட்டிப்பிக்கவேணும்" என்ன; மேலுள்ளதெல்லாம் செய்தானிறே.

(உனக்கு) (உ) "யோ வை வேதாம்ஶ்ச ப்ரஹிணோதி தஸ்மை - யோவை வேதாம்ஶ்ச ப்ரஹிணோதி தஸ்மை" என்கிறபடியே - ப்ரஹ்மாவை ஸ்ருஷ்டித்து அவனுக்கு வேதத்தைக்கொடுத்த உனக்கன்றோ தந்தது. (௩) "அநேந ஜீவேநாத்மநாநுப்ரவிஶ்ய - அநேந ஜீவேநாத்மநாநுப்ரவிஶ்ய" என்கிற வாக்யத்திற்படியே - ஜீவத்வாரா அசித்திலே அநுப்ரவேசித்து, நாமரூபவிபாகம்பண்ணினான் தானேயிறே; (௪) "நாம ரூபஞ்ச பூதாநாம் - நாம ரூபஞ்ச பூதாநாம்" இத்யாதி. த்வாபராந்தத்திலேயிறேயிது; இவரிப்போது பெரியபெருமாளைப்பார்த்துச் சொல்லுகையாலே அவருமிவருமொருவரென்றபடி. (அந்தணன்) அத்யயநம் பண்ணுவிக்கைக்கதிகாரி. (ஒருவன்) அத்விதீயன். வித்யாஸ்த்தலங்களுக்கடையத் தானே யாம்படி சமைந்தவன். அத்யயநத்திலே அந்தர்ப்பூதமே அல்லாத வித்யாஸ்த்தலங்களும்.(௫) "ஶிக்ஷாயாம் - ஶிக்ஷாயாம்" இத்யாதி. தநுர்வேதமும் ஆயுர்வேதமு மகப்பட அங்கேயிறே அதிகரித்தது. முற்பட த்வயத்தைக்கேட்டு இதிஹாஸபுராணங்களையு மதி

(க)　(உ) ஶ்வேதாஶ்வ-௬.　(௩) சாந்தோ-௬-௩.
(௪) மநு-　(௫) ஶ்ரீ-ஸ்த-௨-௯௪.

கரித்து, பரபக்ஷப்ரதிக்ஷேபத்துக்குடலாக ந்யாயமீமாம்ஸைகளை மதி கரித்து, போதுபோக்கும் அருளிச்செயலிலேயாம்படி பிள்ளையைப் போலே அதிகரிப்பிக்க வல்லவனையிறே "ஒருத்தன்" என்பது.

இப்படி அப்யஸிப்பித்தவளவிலே, க்ரஹணவேளையில் ஜ்ஞாநத்தையும் அதிகரிக்கிற சக்தியோகத்தையும் கண்டு, "தக்ஷிணையாக இவனை எத்தை வேண்டிக்கொள்வோம்" என்று, "என் புத்ரன் கடலிலே புக்கான், அவனெங்கேபோனானென்றறிகிலேன், ஆராய்ந்து அவனை உருவழியாதபடி கொடுவந்து தரவேணும்" என்ன; கையில் வில்லை வாங்கிக் கடற்கரையிலே சென்றபோதே அஞ்சி, வருணன் முகங்காட்ட; "ஆசார்யபுத்ரனிங்கே புக்கான், காட்டித்தா" என்ன; அவனும் போக்கற்றவாறே, "பஞ்சஜநன் பக்ஷித்தான்" என்ன; முனநாளுண்ட சோற்றை வாங்கவொண்ணாதிறே; கடலில் நீர் நீங்கிக்கொடுக்க சங்க (ஶங்க)ரூபியான அவனை யகற்றினவளவிலே, ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யாழ்வான் வந்து ஆவேசிக்க; திருப்பவளத்தேவைத்து முழக்கிக்கொடு யமபுரத்தேற வெழுந்தருள; அவனும், அர்க்யாதிகளைக்கொடுத்து "எழுந்தருளிற்றென்?" என்ன, "ஆசார்யபுத்ரனிங்கே வந்தான், அவனைக்காட்டித்தா" என்ன; அவனும், நரகவிசேஷத்தில்நின்றும் அவனைக் கொடுவந்து காட்ட; "என்புத்ரன்" என்று அவன் ப்ரத்யபிஜ்ஞை பண்ணும்படி அவனைக்கொடுவந்து காட்டிக்கொடுத்தானிறே.

(காதலென்மகன்)காதல்தான் வடிவுகொண்டதென்னும்படியான புத்ரன். (புகலிடம்காணேன்) நரகத்திலேயோ?, கர்ப்பஸ்தனோ? எங்கே புக்கான், என்றறிகிறிலேன்.(கண்டுநீதருவாய்) ஸர்வசக்தியான நீ ஆராய்ந்து தரவேணும். வித்யாக்ரஹணதா(ஶா)ரணத்திலே கண்டானிறே சக்திமத்தையை.

(கோதில்வாய்மையினான்)"காதலென்மகன்" என்ற இவனையிறே "கோதில் வாய்மையினான்" என்கிறது, அதுக்குக் கருத்தென்னென்னில்; "गुरुवचनं मलङ्घनीयम् - குருவசந மலங்கநீயம்" என்கிற க்ருஷ்ணாபிப்ராயத்தாலே; இருவரும் பிரிந்திருக்கிறவளவிலே (க) "दृष्टा सीता - த்ருஷ்டா ஸீதா" என்கிற திருவடியளவில் சொல்லும்வார்த்தையையிறே இவனளவிலே சொல்லுகிறது. (உனைவேண்டிய)சிஷ்ய

(க) ரா-பா-க-எஅ.

னென்றிறே அவனுக்கு ப்ரதிபத்தி; மோக்ஷப்ரதனென்றன்றே. அபிஜ்ஞ வித்யா வ்ருத்தங்களால் வருமதன்றே மோக்ஷ ருசி; நைர்க்கேதுக்யபடியாக பகவத்ப்ரஸாதத்தாலே வரவேணுமே; அது உண்டாகிலிறே இத்தை அபேக்ஷிப்பது. (குறைமுடித்து) "என்பிள்ளையைக் கொடுவந்து காட்டித்தரவேணும்" என்ன; "அப்படியே செய்கிறோம்"என்றபோதே அற்றதிறே அவன்குறை.

(அவன் சிறுவனைக்கொடுத்தாய்)மோந்துபார்த்தாலும் குடற்றுடக்குந் தோன்றும்படியிறே கொடுத்தது. (க) [மாதவத்தோனித்யாதி, உருவுருவே கொடுத்தான்]"இப்போது கொடுக்கிற வடிவுதான் பழைய வடிவுதான்" என்னும்படியாய்த்துக் கொடுத்தது. [தக்கணையா] சிஷ்யத்வ ஸித்திக்காக. [உருவுருவே] (உ) "அஸந்நேவ - அஸந்நேவ" என்னும்படியான வஸ்துவுக்கு சேஷத்வஜ்ஞாநத்தைப் பிறப்பித்து உருவுண்டாக்கி, சேஷத்வாநுரூபமான வ்ருத்திவிசேஷத்தைக்கொடுக்கை.

(ஆதலால் வந்துன்னடியிணை யடைந்தேன்)"சரீராவஸாநத்தில் பேறு தப்பாதிறே, நீர் ஸர்வசக்தியானபின்பு அவ்வளவுதாழ்த்திருக்கிறதென்?" என்னும் த்வரையாலே சரணம்புகுந்தேன். (அணிபொழிலித்யாதி) கடல்கொண்ட வஸ்துவைமீட்டு உருவுருவே கொடுத்தாப்லே, ஸம்ஸாரார்ணவம் கொண்டவென்னைமீட்டு வ்ருத்திபர்யந்தமாக்கித்தருகைக்கன்றோ தேவரீரிங்குவந்து சாய்ந்தருளிற்று... ... (எ)

அந.—எழாம்பாட்டு. (ஓதித்யாதி) கீழ் ஆறுபாட்டுக்கும் மேல் இரண்டு பாட்டுக்கும் ஆகாங்க்ஷாபூர்வமாக முகேந ஸங்கதியை யருளிச்செய்கிறார் (விஷயீகாரத்தை யித்யாதி). "இத்தனையன்றோ" என்ற வநந்தரம், என்று மேலிரண்டு பாட்டாற் சொல்லுகிறார் என்று சேஷம்.

ஓதப்படுகிற வசநம் என்று சொல்லுகிறதென், அந்த ப்ருதிவசநந்தன்னைச் சொல்ல வொண்ணாதோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஒருவசநத்தி லித்யாதி). "ஓதுவாய்மை என்கிறது" என்ற பதத்துக்கு, "பண்ணிப்போருகை" என்றத்தோடன்வயம். (வசஃ என்கிறத்தை) என்றது-எடுத்த வசநத்தில் "வசஃ" என்கிற பதத்தால் சொல்லுகிற வேதத்தை என்றபடி. சப்த முபதேசமாகக் கொள்ளாவிட்டால் அர்த்தம் ப்ரகாசியாதென்னுமத்தை ப்ரமாண பூர்வகமாக வருளிச்செய்கிறார் (அர்த்தமித்யாதி).
"[illegible]

(க) பெரி-திரு-ச-அ-க. (உ) தை-ஆந-சு.

హృదయాం వేశ్యా సదేశ్యా త్రయీ। యస్మిన్నవ్యభిచారిణి స్వహృదయం సద్భర్తృ పాతివ్రతం ధత్తే లక్ష్మణ లక్ష్మణాయ మునయే తస్మై నమస్కుర్మహే-ஆத்மகம் தம் தமகார்த்த ரூப மபிதஸ்ஸந்தர்ப்ய முக்தைஸ்ஸ்ருதா நித்யம் ஸதரபி தார்க்கிகைஸ் ஸ்வஹ்ருதயா வேத்யா ஸதேத்யா த்ரயீ। யஸ்மிந்நவ்யபிசாரிணி ஸ்வஹ்ருதயம் ஸத்பர்த்ரு பாதிவ்ரதம் தத்தே லக்ஷ்மணா லக்ஷ்மணாய முநயே தஸ்மை நமஸ்குர்மஹே" என்கிற இந்தஶ்லோகத்துக்குத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (அக்நீத்யாதி).

(நீட்டி முடக்குகை) ஸ்பர்சநியமாதிகளோடே வர்த்திக்கை.

நாமரூபாதிகளை உண்டாக்கின உனக்கன்றோ ஜாதகர்மாதி நாமரூபங்களை யுண்டாக்கிற்று என்று ஈடுபாடாக வருளிச்செய்கிறார் (அநேநேத்யாதி).

(அகற்றினை) கொன்ற.

(கர்ப்பஸ்த்தனே) என்றது - வேறே ஜந்மமெடுக்கப் புக்கானென்கை.

(அதுக்கு) என்றது - புத்ரேஷணை யுக்தனாய் ஸ்வார்த்தபரனானவனை "கோதில் வாய்மையினேன்" என்கிறதுக்கு என்கை. "கோதில் வாய்மையினுயொடும்" என்ற பதத்தை இங்கும் ப்ரயோகித்ததுக்கு வித்தராயருளுகிறார் (இருவரு மித்யாதி). மோக்ஷத்தைக் கேளாதே பிள்ளையைக் கேட்பானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (சிஷ்யனித்யாதி). இஞ்ச, ருசிதானும் இல்லையென்று விவக்ஷித்து, வேதாத்யயந பரனுக்கு ருசிபிறவாமே போவானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அபிஜநேத்யாதி).

"உரு உரு" என்றதுக்கு ஸ்வாபதேச மருளிச்செய்கிறார் (அஸங்கேயவத்யாதி). ... ... (எ)

மூ.—வேதவாய்மொழி யந்தணனொருவன்
எந்தை நின் சரணென்னுடை மனைவி
காதல்மக்களைப் பயத்தலும் காணாள்
கடியதோர்தெய்வங்கொண்டொளிக்குமென் றழைப்ப
ஏதலார்முன்னே இன்னருளவர்க்குச்
செய்துன் மக்கள் மற்றிவரென்று கொடுத்தாய்
ஆதலால் வந்துன்னடியிணை யடைந்தேன்
அணிபொழில் திருவரங்கத்தம்மானே. (அ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வேதம்	வேதங்களை	ஒளிக்கும்	மறைத்து வையாநின்றது
வாய்	வாயிலே		
மொழி	(எப்போதும்) பாராயணம் பண்ணுகின்ற	என்று அழைப்ப	என்று விண்ணப்பம் செய்ய,
ஒருவன்	அத்விதீயனான	அவர்க்கு	அந்த வைதிகன் விஷயத்தில்
அந்தணன்	ஜ்ஞாநசக்தியையுடைய வைதிகனானவன்,	எதலார்முன்னே	சத்ருக்கள் முன்பே
எந்தை	எனக்குப் பிதாவான	இன்	(நீ) இனிதாக (ஸ்வயம் ப்ரயோஜநமாக)
நின்	நீயே		
சரண்	(எனக்கு) உபாயமாக வேணும், (அதாவது,)	அருள்செய்து	க்ருபைபண்ணி,
		மற்று	அதுக்குமேலே,
		உன்மக்கள்	உன்னுடைய பிள்ளைகள்
என்னுடை	என்னுடையவள்	இவர் என்று	நானழைத்துக்கொண்டுவந்த இவர்கள்தானென்று சொல்லி
மனைவி	பெண்டாட்டியான		
காதல்	(தனக்கு) ப்ரியமான		
மக்களை	பிள்ளைகளை	கொடுத்தாய்	தந்தருளினாய்;
பயத்தலும்	பெற்றபோதே	ஆதலால்	இப்படி நீ ஸர்வசக்தியாகையாலே
காணான்	காண்கிறிலன்,		
கடியது	க்ரூரமானது	வந்துன்னடியிணை யடைந்தேன் அணிபொழில் திருவரங்கத்தம்மானே! (அ)	
ஓர் தெய்வம்	ஏதோ ஒருதேவதை		
கொண்டு	எடுத்துக்கொண்டுபோய்		

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. (வேதவாயித்யாதி). வைதிகபுத்ரேதிஹாஸத்தை முன்னிட்டுக்கொண்டு சரணம் புகுகிறார். இப்பாட்டிலும் சொல்லுகிறது - கீழ்ச்சொன்ன ஸர்வசக்தி யோகத்தை; ஆனால் வாசியென்னென்னில்; தேசகால விப்ரகர்ஷம் கிடக்கச்செய்தே கார்யம்செய்த சக்திமத்தையைச் சொல்லுகிறது.

(வேதவாய்மொழி யந்தணனொருவன்) அந்தணனொருவன் என்னாதே, கீழ்ச்சொன்ன விசேஷணத்துக்குத்தாத்பர்யமென்னென்னில்; ஈஶ்வரனுக்குத் தீரக்கழிய இவன் கார்யம் செய்யவேண்டும்படியான இவன் வஸ்துதை சொல்லுகிறது. வேதத்தை விஷயீகரித்த வாகிந்த்ரிய வ்யாபாரத்தை யுடையவன். வேதபாராயணபரன். இத்தால்-இஸ்ஸ்வரூப ஜ்ஞானமுடையவனென்கை. வேத தாத்பர்யார்த்தத்தை நிர்ண

யித்து அதுக்கு வாசகமானபாராயணத்தைப் பண்ணுமவன். (அந்தணனொருவன்) (க) "அறவனை யாழிப்படையந்தணனை" என்னுமாபோலே- சுத்தி யோகத்தைச் சொல்லுகிறது. ஆத்மாவுக்கு சுத்தியாவது - (உ) "நஹி ஜ்ஞாநேந ஸத்ருசம் பவித்ரமிஹ வித்யதே - நஹிஜ்ஞாநேந ஸத்ருசம் பவித்ரமிஹ வித்யதே" என்னுமாபோலே ப்ரமாணோக்த ஜ்ஞாந சுத்தியிறே; தபஸ் தீர்த்தயாத்ராஸேவநமன்றே. இங்கு அந்தணனென்றது-சாந்த (சாந்த)ஸ னென்றபடி; இங்கு வைதிகனென்றபடி. சாந்தஸராவார் - ப்ரயோஜநார்த்தமாக ஓதுவது ஓத்துச்சொல்லுவதாமவர்கள்; வைதிகராவார்- (ங) "வைதிக: க:-வைதிக: க:" என்கிறபடியே வேததாத்பர்ய மறியுமவர்கள். சுத்திக்கு அத்விதீயன். ஸ்வரூபஜ்ஞாநத்தை விஶதீகரிக்கிறது- இரண்டு பதத்தாலும்.

(எந்தை) எனக்கு உத்பாதகன். மாதாபிதாக்களைப்போலே தோற்றிமாய்ந்துபோகையன்றிக்கே, (ச) "அவ்யய: பிதா - அவ்யய: பிதா" என்கிறபடியே அழியாத பிதா என்றபடி. அடியிலே இத்தை உண்டாக்கி ஸ்வரூப ஜ்ஞாநத்தைப் பிறப்பித்த உபகாரகன் என்றுய்த்து அநுஸந்திப்பது இவன். (நின்சரண்) நீயே எனக்கு உபாயமாகவேணும்; அநந்ய ஸாதநனாய் அநந்ய ப்ரயோஜநனா யிருப்பானொருவன்.

"நாமே ஆஶ்ரயணீயர்" என்றும் "நாமே உபாயம்" என்றும் அத்யவஸித்தாயாகில் உனக்கினி குறை யென்னென்ன; எனக்கொரு குறையில்லை; (என்னுடைமனைவி) என்னுடையக்ருஹிணி. என்னோடு ஸஹதர்மசாரிணி யானவள்; (ரு) "பிதரம் மாதரம் தாராந் - பிதரம் மாதரம் தாராந்" என்று த்யாஜ்யையானவளல்லள். அவள்கண்ணில் கண்ணநீரைக் கண்டால் ஆந்ருசம்ஸ்யத்தாலே கார்யம் செய்யவேண்டும்படி யிருக்கிறவள். (காதல்மக்களை) பிள்ளைகள் பக்கலிலே ஸ்நிக்த்தை(ஸ்நிக்த்தை)யாய்ப் போரும். (பயத்தலும் காணாள்) செய்வதெல்லாம் செய்து பத்துமாஸம் வயிற்றிலே தரித்துப்பெற்ற வள்விலே காணப் பெறுகிறிலள். அதுக்கடி யென்னென்னில், (கடியதோர் தெய்வங் கொண்டொளிக்கும்) இப்படி யிருப்பதொரு தேவதையை, இதுக்கு முன்பு நான் கண்டறியேன். யமனும் உடல் கிடக்கவிறே கொண்டு போவது; பெற்ற முகத்திலே விழிப்பதுக்கு முன்னே, பார்த்துக்

(க) தி-வாய்-க-எ-க. (உ) கீதை-ச-ங௮. (ங) ஸ்தோ-ரு-கக.
(ச) ஸஹஸ்ரநா-உ பாத்காதே-க௦. (ரு) கத்யத்ரயோபாத்தம்.

கொண்டு நின்று கொண்டு போவாரைப்போலே வடிவோடே கொண்டு போய் ஒளிபாநின்றது. க்ருஷ்ணனுடைய வடிவழகைக் காணவேணு மென்று நாய்ச்சிமார் செய்ததிறே. (அழைப்ப) இப்படி விண்ணப் பம்செய்ய.

அதாவது - க்ருஷ்ணன் ஒரு யாகவிசேஷத்திலே தீக்ஷித்து உறுப்புத்தோலும் போர்த்துக்கொடு நிற்கிற நிலையிலே, இவன்சென்று "என் பார்யையானவள் மூன்று ப்ரஜைகளைப் பெற்றாள், பெற்றபோதே முகத்திலும் விழியாதபடி தைவம் கொண்டுபோகாநின்றது, அவளிப்போது ஆஸந்ந ப்ரஸவை, இப்ப்ரஜையை நோக்கித் தரவேணும்" என்ன; "அப்படியே செய்கிறோம், என்று எழுந்தருளப் புக்கவளவிலே, தீக்ஷிதரான தேவரீரெழுந்தருளவேணுமோ, நான்போய் பரிஹரித்துப் போருகிறேன்" என்று அர்ஜுநன் சொல்ல; "அப்படியே செய்யலாகாதோ" என்று ஸ்மிதம்பண்ணி அருளிச்செய்ய; அவனும், கர்ப(க்ருஹ)க்ருஹத்தைச் சுற்றும் சரக்கூடமாகக் கட்ட; அதுக்குமேலே, ப்ரஜையினுடைய அழுகைக்குரல் கேட்டவாறே, ப்ராஹ்மணன், "க்ருஷ்ணன்வந்து நோக்கப்புக நீ ஒருக்ஷத்ரியாதமன், அடைகொடு பாழ்போக்கினாய்" என்று அர்ஜுநன் முன்மடியைக்கொத்துப் பிடித்து க்ருஷ்ணன் பாடே இழுத்துக்கொண்டுவர; பின்னையும், வைதிகனையும் அர்ஜுநனையும் தேரிலே ஏற்றிக்கொடுபோய் காரணத்தளவிலே நிறுத்திப்பரமபதத்திலே சென்று, பிள்ளைகளை நால்வரையும் மீட்டு, பூசின சாந்தும் மஞ்சளும் காதில் தோடுமான வடிவோடே கொடுவந்து காட்டிக்கொடுத்தான். காலக்ருதபரிணாம மில்லாத தேசமாகையாலே அவ்வடிவோடே கொடுவந்து காட்டிக்கொடுத்தானாய்த்து.

(ஏதலார்முன்னே) "ப்ரஜைகள்தான் போய் நெடுங்காலமுண்டாம், இன்னவிடத்திலே புக்கார்கள் என்று தெரியாதாம், இப்படியிருக்க, க்ருஷ்ணனைக்கொண்டு மீட்டுக்கொள்ளப் புகுகிறானும்" என்று சொல்லுமவர்கள் முன்னேகிடீர்! மீட்டுக்கொடுத்தது. (ஏதலார்) ஆழ்வார் வார்த்தையிருக்கிறபடி. ப்ரத்யாஸந்ந சத்ருக்கள் அதாவது - (க) "ஶாஸ்த்ரப²லம் ப்ரயோக்தரி-சாஸ்த்ரபலம் ப்ரயோக்தரி யன்றோ, தன் கையிலொரு முதலில்லையாம், வேறொருவராலே பெறவிருக்கிறாய்" என்றிறே தங்களுக்கென்ன முதலுடையார்கள் சொல்லுவது. (இன்

(க) மீமாம்ஸகவசநம்.

னருளித்யாதி) தன்பேறாக வாய்ந்துச் செய்தது. இரங்கி என்றபடி. (உன்மக்கள் மற்றிவரென்று கொடுத்தாய்) "உன்மக்க ளிவர்களே" என்று தேறும் படியாக அவ்வவப்படியே கொடுவந்து கொடுத்தாய்.

(ஆதலால் வந்துன்னடியிணை யடைந்தேன்) இப்படிப்பட்ட உன்னுடைய அதிசயித சக்தியை அநுஸந்தித்துச் சரணம் புகுந்தேன். "அங்குள்ளாரை இங்கே மீட்டுக்கொடுவந்து கொடுத்தமையுண்டு, உமக் கங்கனிருப்பதொன்றுண்டோ" என்ன; அதிலு மரியதொன்றன்றோ இங்குள்ளாரை அங்கேறக் கொடுபோகை. அது செய்யலாம், தன்னினைவாலே செய்யுமதாகையாலே; இத்தலையை இசைவித்து அத்தலையேறக் கொடுபோகையன்றோ வரிது.

(அணிமொழி வித்யாதி) இங்குள்ளாரை அக்கரைப்படுத்துகைக்கன்றோ இங்குவந்து சாய்ந்தருளிற்று. தேஹாத்மாபிமாநியாய் விஷயப்ரவணனாய் (க) "𑌅𑌨𑌨𑍍𑌤𑌕𑍍𑌲𑍇𑌶𑌭𑌾𑌜𑌨𑌮𑍍 - அநந்த க்லேச பாஜநம்" என்கிற ஸம்ஸாரத்திலே அழுந்துகிற என்னை, ஸ்வரூபஜ்ஞாநத்தைப் பிறப்பித்து உன்பக்கலிலே ப்ராவண்யத்தை யுண்டாக்கி (உ) *அந்தமில் பேரின்பத் தடியரோடே வைக்கைக்காகவன்றோ தேவரீரிங்குவந்து கண்வளர்ந்தருளுகிறது.... ... ... (அ)

அரு.—எட்டாம்பாட்டு. (வேதவாயித்யாதி) (இவன் வஸ்துவை) என்றது - வேதார்த்த ஜ்ஞாநத்தாலே பகவத்ஸ்வரூபத்தை உள்ளபடி யறிகையாகிற ஸத்தை என்றபடி. "மொழி" என்றதினர்த்தம் (வ்யாபாரத்தை) என்றது. வேதயதீதி வேதஃ என்கிற வ்யுத்பத்தியை உட்கொண்டு இப்பத ப்ரயோகத்துக்குக் கருத்தருளிச்செய்கிறார் (இஸ்ஸ்வரூபேத்யாதி). (இஸ்ஸ்வரூபம்) என்றது-ஸ்வஸ்வரூப மென்றபடி. விவரணம் (வேதேத்யாதி). (ப்ரணவோக்த ஜ்ஞாநம்) என்றது - சேஷத்வ ஜ்ஞாநமென்கை. (சாத்தஸன்) தாமஸன். "வேதவாய்மொழி" என்றத்தாலும் - ஸ்வரூபஜ்ஞாநத்தைச் சொல்லி, "அந்தணனொருவன்" என்றத்தாலும் - அதுவேயானால் புநருக்தமன்றோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஸ்வரூபேத்யாதி). (இத்தை) வேதத்தை. "வேதவாய்மொழி" இத்யாதியால் - சேஷத்வஜ்ஞாநத்தில் அத்விதீயன் என்கையால், அநந்யப்ரயோஜநதை பலிக்குமென்று விவரிக்கிறார் (அநந்யேத்யாதி).

(ந) "மாயன் மணிவண்ணன் தாள்பணியும் மக்களைப் பெறுவர்கள்" என்றும் (ச) "நெடுங்காலமும் கண்ணன் நீண்மலர்ப் பாதம் பரவிப்பெற்

(க) ஜி-ஸ்தோ-ச. (உ) தி-வாய்-க0-க0-கக.
(ந) பெரி-திரு-க-அ-கக. (ச) தி-வி-ஙஎ.

ற" என்றும் சொல்லுகிறபடியே - அநந்ய ப்ரயோஜநதைக்கு ஹாநிவாரா மே நோற்றுப்பெற்றவன் என்று விவக்ஷித் தருளிச்செய்கிறுர் (செய்வதித் யாதி). இங்ஙனன்றாகில் "த்யாஜ்யையயானவ னல்லன்" என்ன வொண்ணு திறே. கடியதோர் தெய்வந்தானேதென்ன வருளிச்செய்கிறுர் (க்ருஷ் ணனுடைய வித்யாதி).

(காரணத்தளவிலே) ப்ரக்ருதியளவிலே.

(ஆழ்வார் வார்த்தை) என்றதுக்கு - ஸ்வயத்நபரரை "ஏதலர்" என்கிறு ரென்று கருத்து.

விவரணம் (தேஹேத்யாதி). ... ... (அ)

மூ.—துளங்கு நீண்முடி யரசர்தம் குரிசில்
தொண்டை மன்னவன் திண்டிற லொருவற்கு
உளங்கொளன்பினே டின்னருள் சுரந்து
அங்கொடுநாழிகை யேழுடனிருப்ப
வளங்கொள் மந்திரம் மற்றவற் கருளிச்
செய்தவாறடியே னறிந்துலக
மளந்த பொன்னடியே யடைந்துய்ந்தேன்
அணிபொழில் திருவரங்கத்தம்மானே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
துளங்கு	விளங்காநின்றதாய்	சுரந்து	பண்ணி;
நீள்	ஆதிராஜ்ய ஸூசக மான [ளுய்,	மற்று	பின்னையும்
		அவற்கு	அந்த ராஜாவுக்கு
முடி	கிரீடத்தை யுடைய	அங்கு	அந்த ராஜ்யபரிபால நத்தில் [ற
அரசர்தம்	ராஜாக்களுக்கு		
குரிசில்	ரீஜாவாய்,	ஒடு	வ்யர்த்தமாகக் கழிகி
திண்	த்ருடமான	நாழிகை	காலங்களிலே
திறல்	பலத்தையுடையனுய்	ஏழு நாழிகை	ஏழர்த்தத்தோடே
ஒருவன்	(அத்தாலே) அத்விதீ யனுன	யோடு	கூடிய நாழிகை யோடு
தொண்டைம ன்னவற்கு	தொண்டைமான் சக் ரவர்த்தி விஷயத் தில், [கிடக்கிற	இருப்ப	இருக்கும்படியாக (ஏ ழர்த்தம் நெஞ்சில் படும்படியாக)
உளம்கொள்	(தன்)திருவுள்ளத்தில்	வளம்கொள்	ஸர்வாதிகார மான ஔதார்யத்தை யு டைத்தான
அன்பினேடு	ப்ரீதியோடு கூட		
இன் அருள்	ஸ்வயம்ப்ரயோஜந மான க்ருபையை	மந்திரம்	திருமந்த்ரத்தை

அருளிச்செய்த ஆறு	உபதேசித்த ப்ரகாரத்தை	பொன்	ஸ்ப்ருஹணீயமான
அடியேன்	சேஷபூதனான நான்	அடியே	(உன்) திருவடிகளையே
அறிந்து	ஆராய்ந்து,	அடைந்து	சரணமாகப் பற்றி
உலகம்	லோகங்களை	உய்ந்தேன்	உஜ்ஜீவித்தேன்
அளந்த	அளந்து வசமாக்கிக் கொண்ட	அணிபொழில் திருவரங்கத்தம்மானே!	(௯)

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (துளங்கித்யாதி) கீழிரண்டு பாட்டாலே - அவனுடைய சக்தியோகத்தைச் சொல்லி, உபாயபூர்த்தியைச் சொல்லிற்றாய்நின்றது. இப்பாட்டுக்கு உதயமென்னென்னில்; "ஸம்ஸாரத்தினுடைய தண்மையையும் நம்முடைய அதிசயித சக்தித்வத்தையு மநுஸந்தித்து த்வரிக்கையாகிற இது ஔபாதிகங்காணும், நாம் செய்தபடி கண்டிருக்குமது காணும் உமக்கு ஸ்வரூபம்" என்ன; உன்னை யல்ல தறியாத தொண்டைமான் சக்ரவர்த்திக்கு ஸ்வரூபஜ்ஞாநத்தை யுண்டாக்கினாப்போலே, எனக்கும் ஸ்வரூபஜ்ஞாநத்தை யுண்டாக்கவேணுமென்று சரணம் புகுகிறார்.

கீழே (க) "நான் கண்டுகொண்டேன் நாராயணா வென்னும் நாமம்" என்று திருமந்த்ரத்தை ஸார்த்த(ஸார்த)மாக லபித்து, (உ) "உற்றது முன்னடியார்க்கடிமை" என்று ததீய சேஷத்வ பர்யந்தமாக அநுஸந்தித்தார், அதின் முன்பு ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் பிறந்ததில்லையோவென்னில், தந்தாமுக்குப் பிறக்கும் ஜ்ஞாநம் விஸ்வஸநீயமன்றென்று காணுமிருக்க வடுப்பது. ஸ்ரீநாரத பகவானையிட்டு ஸ்ரீபுண்டரீகனுக்கு (௩) "[illegible]-கிந்தத்ர" என்றும் (௪) "[illegible]- நராஜ்ஜாதாத்" என்றும் திருமந்த்ரத்தை ஸார்த்தமாக உபதேசிப்பித்து, ப்ராப்திவேளையிலே "உனக்கு வேண்டுவதென்?" என்று ஈஸ்வரன் கேட்க, (௫) "[illegible] [illegible]- த்வாஹமத்யந்த துர்ப்புத்திঃ" என்றானிறே. ஸர்வாபிமதஸாதநமிறே சரணாகதியாகிறது.

(துளங்கு) மழுங்குத லின்றிக்கே பளபளத்திருக்கை. இத்தால்-தேஜஸ்ஸைச் சொல்லுகிறதன்று, அந்யோந்யம் விரோதம் வாராதபடி நாட்டையாண்ட தேஜஸ்ஸைச் சொல்லுகிறது. (நீள்முடி) ஒக்கமல்ல, ராஜ்யத்திற் பரப்பையிட்டுச் சொல்லுகிறது. (அரசர்தம்

(க) க-க-க. (உ) அ-க௦-௩. (௩) இதிஹாஸஸமுச்சயம்-௩உ.
(௪) (௫)

குரிசில்) ராஜா. மநுஷ்யர்களுக்கு ராஜா என்னுமாபோலே ராஜாக்களுக்கு ராஜா. (க)"ராஜாதிராஜ ஸ்ஸர்வேஷாம்- ராஜாதிராஜ ஸ்ஸர்வேஷாம்" நாட்டில் பரப்பாலே "இத்தேசத்துக்கு அபிஷிக்தன்" என்று தெரியாதிறே; அதுக்காக,

(தொண்டைமன்னவன்) தொண்டைமண்டலத்திலே அபிஷேகம் பண்ணியிருந்த காலத்து, நாடெங்குமொக்கத் தனக்காக்கிக்கொண்டது. அதுக்கடி சொல்லுகிறது (திண்டிற லொருவற்கு) (உ) "வீரபோக்யா வஸுந்தரா - வீரபோக்யா வஸுந்தரா" என்னுமாபோலே - தன் மிடுக்காலே எங்குமொக்க எறிந்துகொண்டு மிடுக்குக்கு அத்விதீயனாயிருக்கிறவனுக்கு. (ந) "மருவலர்த முடல்துணிய வாள்வீசும் பரகாலன்" என்றவிவர் மதித்த மிடுக்கிறே. "ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் பிறக்க வேணும்" என்று சரணம் புகுகிறதுக்கு நிதர்சநயாகச் சொல்லுகிறதாகில், துர்மாநத்துக்கு ஹேதுக்களானவற்றைச் சொல்லுகிற தென்னென்னில்; ஸ்வரூபஜ்ஞாந முண்டானால் இவ்விசேஷணங்கள் அநுகூலாநுஷ்டாநத்துக்கும் ப்ரதிகூல நிரஸநத்துக்கும் ஏகாந்தமா யிருக்கையாலே ஸ்வரூபாய வாமிறே யென்று.

(உளங்கொளன்பினோடு) ஹிதோபதேசத்துக்காகப் பண்ணின அன்பாகையாலே திருவுள்ளத்தைப் பற்றியிருக்குமிறே. (இன்னருள்) தன் பேறானவருள். (ச) "உதாரா: - உதாரா:" என்று ப்ரயோஜநாந்தரபரரானவிலு மிருக்கச்செய்தே,(ச)"ஜ்ஞாநீத்வாத்மைவ-ஜ்ஞாநீத் வாத்மைவ" என்கிற விசேஷணமுண்டிறே. (சுரந்து) முலைக்கடுப் புத் தீரத் தரையிலே பீச்சுவாரோபாதி. (அங்கொடுநாழிகை) ராஜ்யதுர(த்ரோ)ரோடேகூட வ்யர்த்தமே கழிகிற காலத்திலே. (ஏழுடனிருப்ப) ஏழர்த்தத்தைப்பற்ற ஏழுகாலமென்கிறதிறே.

(வளங்கொள் மந்திரம்) அழகாதல், ஸஞ்சாரித்வமாதல். வளயாகிறது - ஸகலபலப்ரதனான ஈஸ்வரனைப்போலே எல்லார்பக்கலிலும் ஸஞ்சரிக்கை, கர்மாதிகளுக்கு உபகாரகமாய் ப்ரபந்நனுக்கு ஸ்வரூபஜ்ஞாநத்தை யுண்டாக்கி அக்கரைப்படுத்துமிறே. (மற்றவற்கருளிச்செய்தவாறு) அவனுக்குத் திருமந்த்ரத்தை உபதேசித்து ததீய சேஷத்வத்தை யுண்டாக்கினபடி. குறும்பறுத்த நம்பியோ

(க) (உ) விஷ்ணுதர்மம்.
(ந) ந-௯-௧௦. (ச) கீதை-எ-௧அ.

டே சேர்த்துவிட்டபடியைச் சொல்லுகிறது;-"பதிவ்ரதையோடுண்டான ஏகாந்தத்தி லநுபவத்தைத் திரளிலே வெளியிடுவாரைப்போலே, தானும் நானுமறிய வநுபவித்தவித்தை இங்ஙனே வெளியிடுவதே! திருவேங்கடமுடையான் அலேவலேயாகாதே!" என்கிறாரிறே. (அடியேனறிந்து) இவருடைய *நானிருக்கிறபடி.

(உலகமளந்த) விமுகர்தலேயிலு மகப்படவிருந்த திருவடிகள். (பொன்னடி) ஸர்வைஸ்ஸ்ப்ருஹணீயம். அதாகிறது - ஸ்வர்ண ஸ்வபாவத்தாலே பொற்கிண்டியில் தண்ணீர் வஸிஷ்ட்ட சண்டாள விபாகமற விநியோகங் கொள்ளலாமிறே. (அடைந்துய்ந்தேன்) "ஸ்வரூபஜ்ஞாநத்தைப் பிறப்பிக்கவேணும்" என்று சரணம்புக்கு உஜ்ஜீவித்தேன்.

(அணிபொழி லித்யாதி) திருவேங்கட முடையானளவிலே பிறந்தவர்த்தத்தைச் சொல்லி, பெரியபெருமாள் திருவடிகளிலே சரணம்புகுகிறார். திருமலேயில் நிலேயிலே ஒரு உத்யோகமுண்டென்று தோற்றுமிறே; பின்பு போந்து சாய்ந்தவிடம் அதிறே.

"மானைநோக்கி மடநோக்கி" என்று துடங்கி, "உலகமளந்த பொன்னடியே யடைந்துய்ந்தேன்" என்று தலேக்கட்டுகையாலே, ஒன்பதுபாட்டிலும் ஏகார்த்தத்தைப் பற்றவே சரணுகதியா யிருக்கிறது. ... ... (கூ)

அரு — ஒன்பதாம்பாட்டு. (துளங்கித்யாதி)(ஒளபாதிகங்காணும்) என்றது - உம்முடைய அடிக் கொதிப்பாலே ஸ்வாநந்தா(ஸ்வாநந்த)ர்த்தமாய் விழுகையால் ஸ்வரூபத்துக்குச்சேராது காணுமென்றபடி.(ஸ்வரூபஜ்ஞாநத்தை) என்றது - பாகவத பர்யந்தமான ஸ்வரூபஜ்ஞாநத்தை என்றபடி.

முன்பு பிறந்த ஜ்ஞாநத்தை இல்லேயென்று பின்லேயும் அபேக்ஷித்த பேறுண்டோவென்ன (ஸ்ரீ நாரதபகவானே யித்யாதி). சரணுகதி ஜ்ஞாந ப்ரதமுமாயிருக்குமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஸர்வாபிமதேத்யாதி).

(குரிசில்) ராஜத்வத்தையுடைய. இவ்வளவு போராதோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (நாட்டிலித்யாதி).

மேலுக்கவதாரிகை (அதுக்கித்யாதி). (எறிந்துகொண்டு) வாள்வீசிக்கொண்டு.

தன்பேறு என்கைக்கு ஜ்ஞாபகமேதென்ன (உதாரா இத்யாதி). இத்தால் - ராஜ்யப்ரதா(ந)நம் பண்ணினதும் தன் பேருகச் செய்தானென்ற

தாய்த்து. "ஓடு" என்றது குறுகிக் கிடக்கிறதாய், ஓடுகிற - கழிகிற என்று விவக்ஷித்துத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிருர் (ராஜ்யேத்யாதி).

"மற்றவற்கு - அங்கொடு நாழிகைகளில் ஏழுநாழிகையோ டிருப்ப வளங்கொள் மந்திரம் அருளிச்செய்தவாறு" என்று அந்வயம் விவக்ஷித்துத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிருர் (ஏழித்யாதி). அதாவது -(க) "దేహాసక్తాత్మబుద్ధిర్యదిభవతి పదం సాధువిద్యాత్తృతీయం స్వాతన్త్ర్యాన్ధో యదిస్యాత్ప్రథమ మితర శేషత్వ ధీశ్చేద్ద్వితీయమ్। ఆత్మత్రాణో న్ముఖశ్చేన్నమ ఇతిచపదం బాన్ధవాభాసలోలశ్శబ్దం నారాయణాఖ్యం విషయచపలధీశ్చే చ్చతుర్థీం ప్రపన్నః-தேஹாஸக்தாத்ம புத்திர்யதிபவதி பதம் ஸாதுவித்யாத்த்ருதீயம் ஸ்வாதந்த்ர்யாந்தோ யதிஸ்யாத் ப்ரதமமிதர சேஷத்வதீஶ்சேத் த்விதீயம் । ஆத்மத்ராணோந்முக ஶ்சேந்நம இதிச பதம் பாந்தவாபாஸ லோலஶ் ஶப்தம் நாராயணாக்யம் விஷய சபலதீஶ்சேச் சதுர்த்தீம் ப்ரபந்ந:" என்று பட்டரருளிச்செய்தபடியே - தேஹாத்மாபிமாந நிவ்ருத்தியும், ஸ்வாதந்த்ர்ய நிவ்ருத்தியும், அந்ய சேஷத்வ நிவ்ருத்தியும், ஸ்வயத்ந நிவ்ருத்தியும், அபந்துஷு பந்துத்வ ப்ரதிபத்திநிவ்ருத்தியும், விஷய நிவ்ருத்தியும் ஆகிற ஆறும், * நமஸ்ஸிலார்த்தமான பாகவதசேஷத்வமாகிற அர்த்தமொன்றும் ஆகிற ஏழர்த்தத்தோடே நடக்குங்காலத்தில் இருக்கும்படி யென்கை.

(அழகு) என்றது - போக்யதையைப் பற்ற. நம்பியோடே சேர்ந்திதுக்கு ஸூசக மென்னென்ன வருளிச்செய்கிருர் (பதிவ்ரதை யித்யாதி). (அலேலே) பகுஜல்பர்கள் என்றபடி. ஸ்வரூபஜ்ஞாநத்தை நீயுண்டாக்க வேணும் என்று ப்ரார்த்திக்கிறவர், "அடியேன்" என்கிற தென்னென்ன வருளிச்செய்கிருர் (இவருடைய வித்யாதி). வ்யவஹார ப்ராசுர்யமென்று கருத்து.

(ஏகார்த்தத்தை) என்றது-பிராட்டி புருஷகாரமாகச் சரணம் புகுகிற த்வயத்தோடுண்டான ஏகார்த்தத்தை யென்கை. ... ... (௯)

மூ.—மாட மாளிகை சூழ் திருமங்கை
மன்னனென்னலர் தங்களை வெல்லும்
ஆடல்மா வலவன் கலிகன்றி
அணிபொழில் திருவரங்கத்தம்மானை
நீடு தொல்புகழாழி வல்லானை
எந்தையை நெடுமாலை நினைந்த
பாடல் பத்திவை பாடுமின் தொண்டீர்
பாட நும் மிடைப் பாவம் நில்லாவே. (௧o)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

(க) அஷ்டஶ்லோகி-ச.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மாடம்	மண்டபங்களாலும்	புகழ்	கீர்த்தியையுடைய
மாளிகை	க்ருஹங்களாலும்	ஆழி	திருவாழியை
சூழ்	சூழப்பட்ட	வல்லானை	ஆளுமவனாய்,
திருமங்கை	திருமங்கைக்கு	எந்தையை	எனக்குஸ்வாமியாய்,
மன்னன்	ராஜாவாய்,	நெடு	எல்லையில்லாத
ஒன்னலர் தங்களை	சத்ருக்களை	மாலை	ஆஸ்ரித வ்யாமோஹத்தை யுடையனை அழகிய மணவாளனை
வெல்லும்	ஜயிக்குமவராய்,		
ஆடல் மா	ஆடல்மா வென்னும் பெயருடைத்தான ஆடாநின்றுள்ள குதிரையை	நினைந்த	அநுபவித்த அதிநுண்டான
வலவன்	நடத்த வல்லவராய்,	இவை பத்து பாடல்	இப்பத்துப் பாசுரங்களையும்,
கலிகன்றி	பாபநிவர்த்தகரான ஆழ்வார்,	தொண்டீர்	பாகவதர்களே!
		பாடுமின்	சொல்லுங்கள்,
அணி	அலங்காரமான	பாட	(இவற்றைச்) சொல்லவே
பொழில்	சோலைகளையுடைய		
திருவரங்கத்து	திருவரங்கமென்னும் திவ்யதேசத்துக்கு	நும்மிடை	உங்களிடத்தில்
		பாவம்	ப்ராப்ய விரோதியான பாபங்கள்
அம்மானை	ஸ்வாமியாய்,		
நீடு	அபரிச்சிந்நமாய்	நில்லா	நசித்துவிடுங்கள். (கo)
தொல்	அநாதியான		

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (மாடமாளிகையித்யாதி). இவருடைய பாவ (भाव)வ்ருத்தி யில்லையேயாகிலும், இவருடைய பாசுரத்தைச் சொல்லவே ப்ராப்தி ப்ரதிபந்தகங்கள் போமென்கிறது.

(மாடமித்யாதி) தமக்கிந்த நன்மையெல்லாம் இவ்வூரிற்பிறப்பாலே வந்ததென்கிறார். இத்தால்-பிறந்தகத்திலேற்றம் சொன்னபடி. "ஆப்தன் சொன்னான்" என்னவேணுமிறே லோகபரிக்ரஹத்துக்கு, (க) "वाल्मीकिर्भगवान् ऋषिः - வால்மீகிர்பகவாந் ருஷி:" (உ) "सहोवाच व्यासः पाराशर्यः- ஸஹோவாச வ்யாஸ: பாராசர்ய:" (ங) "குருகூர்ச் சடகோபன்" என்னுமாபோலே. (ஒன்னலரித்யாதி) எதிரிகள், திருமங்கையாழ்வார் அழகுசெண்டேறப் புறப்பட்டவாறே, முழுக்காயாகத்தன்னிலே அவியுமத்தனை. இவர்க்கு சத்ருக்களாகிறார் - ப்ரமாண

(க) ரா-பா-ங-ஙஅ. (உ) தை- (ங) தி-வாய்-ங-கo-கக.

தூஷகரான பாஹ்யரும், ப்ரமேயதூஷகரான குத்ருஷ்டிகளுமிறே; இவர்களை வெல்லுகையாவது - (க) "ஜிதவாஹ்ய - ஜிதபாஹ்ய" இத்பாதிப்படியே பாஹ்யருடைய ப்ரதிமையைவிட்டுத் திருமதிளின் னிட்டவை செய்துப்; ஆகமிகர் பரதேவதையாகச் சொல்லுகிற ருத்ரனுடைய பரத்வத்தை யறுத்து அதுதன்னையுமெடுத்துப் பொகட்டாரிறே. (கலிகன்றி) பாபப்ரதிபடர். பகவத்ப்ரபாவங்களை மதித்துச் சொன்ன பாசுரங்களிறே,

கவிபாட்டுண்ட விஷயமிருக்கிறபடி சொல்லுகிறார்மேல் (அணிபொழில் திருவரங்கத்தம்மானை) என்று. "'மாடமாளிகைசூழ் திருமங்கைமன்னன்' என்றவாறே * அணிபொழில் திருவரங்கம் எங்கே புர்கொளித்தது?" என்றருளிச்செய்தார் பட்டர். (நீடுதொல் புகழாழிவல்லானை) (நீடு - புகழ்) அநுகூலரக்ஷணத்தில் வந்தால் திருவுள்ளத்தையும் முன்னோடி நடத்துகை; (உ) "அறமுயலாழி" என்னக்கடவதிறே. (தொல்புகழ்) இதுதான் ஆகந்துகமல்ல. (ஆழிவல்லானை) திருவாழியை ஸ்வ வசமாக்கிக் கார்யங்கொள்ளவல்லன் என்னுமிதுபோலே காணும் ஏற்றம். (எந்தையை) பரிகரமுண்டானாலும் பிறர்காரியஞ் செய்யவேண்டுவதில்லையிறே ப்ராப்தியில்லையாகில்; கார்யம் செய்கைக்கிடான ப்ராப்திசொல்லுகிறது, ப்ராப்தனானாலும் ப்ரயோஜநமில்லையிறே வ்யாமுக்தனன்றாகில்; அதுக்காக(நெடுமாலை) என்கிறது. இத்தால்-ஆஶ்ரயணத்துக்கு ஏகாந்தமான ஸ்வபாவங்கள்சொல்லுகிறது.

(நினைந்தபாடல்) தந்நிஷ்டரானவர் பாசுரம். அநுபவம் வழிந்து புறப்பட்ட பாசுரமான- சொற்கள். (பத்திவை) முகமறிவார் முத்தைச்சேரக்கோத்துக் கையிலேயிட்டுக் காணுமாபோலே. (பாடுமின் தொண்டீர்) பகவத்விஷயத்தில் சபலராயிருப்பார்! ஹர்ஷப்ரகர்ஷத்தாலே சொல்லுங்கோள். (பாட நும்மிடைப்பாவம் நில்லாவே) பால்குடிக்க நோய்தீருமாபோலே இவருடைய பாசுரத்தைச்சொல்ல ப்ராப்திப்ரதிபந்தகங்கள் தன்னடையே விட்டுப்போம்; (ந) * ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி - ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமிபோலே. "நீடுதொல் புகழாழிவல்லானை" என்று * அறம் சப்தத்தில் சக்தியைப்பற்றச் சொல்லுகிறது. ... ... (கO)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

—⚬⚬⚬—

(க) ரு-ஸ்த-க-ரு௯. (உ) தி-வாய்-உ-கO-நி. (ந) கீதை-கஅ-௬௬.

உபகரித்தவன் ஒரு அர்ப்ப(ஶர்ப்ப)கனுக்கு முதலினெனென்று கொண்டாடி யநுபவிக்கிறுரென்று ஸங்கதி.

சக்கரம் செல்வத்துக்கு உடலாய்த்தென்கிறுர் (ஹிரண்ய விக்ரமாதி). (பத்திரம்) கத்தி. ... ... (தி)

மூ.—விலங்கலால் கடலடைத்து விளங்கிழைபொருட்டு வில்லால்
இலங்கை மாநகர்க்கிறைவ னிருபது புயந்துணித்தான்
நலங்கொள் நான்மறை வல்லார்களோத்தொலி யேத்தக் கேட்டு
மலங்குபாய்வயல் திருப்பேர் மருவி நான் வாழ்ந்த வாறே. (ரு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
விளங்கு	ப்ரகாசியாநின்ற	வல்லார்கள்	அப்யஸிக்க வல்லரான ப்ராஹ்மணர்களுடைய
இழைபொருட்டு	ஆபரணங்களை யுடைய பிராட்டிக்காக	ஏத்த	உச்சமாக உச்சரிக்கப்பட்ட
விலங்கலால்	மலைகளினால்	ஓத்து ஒலி கேட்டு	வேத கோஷத்தை கேட்டு
கடல்	ஸமுத்ரத்தை	மலங்கு	மத்ஸ்யங்களானவை
அடைத்து	அணைசெய்து,	பாய்	துள்ளி அப்புறம் போகாநின்ற
மா இலங்கை நகர்க்கு	பெரிய லங்காநகரத்துக்கு	வயல்	கழனிகளையுடைய
இறைவன்	ஸ்வாமியான ராவணனுடைய		திருப்பேர்,
இருபதுபுயம்	இருபது தோள்களை	மருவி	(ஸேவிக்க) ஆசைப்பட்டு
வில்லால்	(தன்) வில்லைவளைத்து	நான்	நான்
துணித்தான்	சேதித்தவனை,	வாழ்ந்த	உஜ்ஜீவித்த
நலம்கொள்	ஸதாசாரங்களை யுடையராய்		ஆறு ஏ! (ரு)
நால்மறை	நாலுவேதங்களையும்		

வ்யா.—ஆரும்பாட்டு. (விலங்கல்) நீரிலே ஆழக்கடவதான மலைகளாலே கடலேயடைத்து, விளங்காநின்றுள்ள ஆபரணத்தாலே அலங்க்ருதையான பிராட்டியுடைய ஒப்பனையிலே தோற்று, க்ஷத்ரியத்வத்துக்கு ஏகாந்தமான வில்லாலே, "ப்ரஹ்மாஸ்த்ரத்துக்கு மழியாத லங்கையன்றோ எனக்குப் படைவீடு, நானிவ்வூருக்கு நிர்வாஹகனன்றோ" என்று அபிமாநித்திருக்கிற ராவணனுடைய, அவ்வூர்க்குக் கணையம்போலே யிருக்கிற தோள்களைத் துணித்தானுய்த்து.

(நலங்கொள்) நிர்த்தோஷமாய் நாலுவகைப்பட்டிருந்துள்ள வேதங்களையு மதிகரித்திருக்கிற ப்ராஹ்மணரென்னுதல்; ஆசாரத்தால்

மிக்கு, நாலுவகைப்பட்டிருக்கிற வேதங்களும் கைவந்திருக்கிற ப்ராஹ்மணரொன்னுதல். (ஓத்தொலி யேத்தக்கேட்டு) அவர்கள் உச்சமாக உச்சரிக்கிற த்வநியைக்கேட்டு, "நம்மைக்குறித்துண்டான ஆரவாரம்" என்று மலங்குகள் பாயாநின்றுள்ள வயலை யுடைத்தான திருப்பேரை மருவி நான் வாழ்ந்தவாறே. ... ... (சு)

அரு.—ஆறும்பாட்டு. (விலங்கலித்யாதி) கீழ் ஓரர்ப்பகனுக்கு உதவினன், அவ்வளவன்றிக்கே, ஒரு பெண்பிள்ளைக்காக அகடிதங்களைச் செய்தானென்று அநுபவிக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

(கழையம்) உழலைத்தடி - ரக்ஷகமென்கை.
(மலங்கு) மத்ஸ்யவிசேஷம். ... ... (சு)

மூ.—வெண்ணெய் தானமுதுசெய்ய வெகுண்டு மத்தாய்ச்சியோச்சிக்
கண்ணியார் குறுங்கயிற்றால் கட்ட வெட்டென்றிருந்தான்
திண்ண மாமதிள்கள் சூழ்ந்த தென்திருப்பேருள் வேலை
வண்ணனார்நாம நாளும் வாய்மொழிந்துய்ந்தவாறே. (எ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தான்	யசோதை தபஸ்ஸு பண்ணிப்பெற்ற தான்	இருந்தான்	இருந்தவனாய்,
		திண்ணம்	த்ருடமாய்
		மா	பெரிதான
வெண்ணெய்	நவநீதத்தை [வில்	மதிள்கள்	ப்ராகாரங்களாலே
அமுதுசெய்ய	அமுதுசெய்த வளவில்	சூழ்ந்த	சூழப்பட்ட
ஆய்ச்சி	தாயான யசோதை		தென் திருப்பேருள்,
வெகுண்டு	கோபித்து	வேலை	ஸமுத்ரம்போன்ற
மத்து	தயிர்கடைகிறமத்தை	வண்ணனார்	வர்ணத்தை யுடையனானவனுடைய
ஓச்சி	வீசியெறிந்து		
கண்ணி	முடிகளினால்	நாமம்	திருநாமங்களை
ஆர்	பூர்ணமாய்	நாளும்	ப்ரதிதிநமும்
குறு	சிறிதான	வாய்மொழிந்து	சொல்லி
கயிற்றால்	தாம்பினால்		
கட்ட	பந்திக்க [து		உய்ந்தஆறு ஏ! (எ)
வெட்டென்று	(அதுக்கு) ஸம்மதித்து		

வ்யா. — ஏழாம்பாட்டு. (வெண்ணெயித்யாதி) "கவ்யம் பாழ்போக வொண்ணாது, இத்தை உபஜீவிக்கைக்கொரு பிள்ளைவேணும்" என்றெண்ணி இவள் நோன்பு நோற்றுப்பெற்றது. ஆனாலும், அது ஸாத்மியாதபடி அமுதுசெய்யப்புக்கால் ஸம்வதியார்களே; அவர்கள்

மறைக்க மறைக்க இவனுக்கு அதிலே ஆதரம் மிகுமே, தன் தாரக (த்ருஷ்ட) மிழக்கமாட்டானே. அவர்கள் தங்களுடம்பு நோவக்கடைந்து உறிகளிலே சேமித்துவைத்த வெண்ணெயை அமுதுசெய்ய. (வெகுண்டு) சீறி, யசோதைப் பிராட்டியானவள் மத்தைக்கொண்டு அடிக்கக் கோலி, பல பிணைகளையுடைத்தாய்க் குறளாயிருந்துள்ள தாம்பாலே கட்ட; தாம்பை நெடுகப்பண்ணா வொண்ணாதே, திருமேனியிலே இடங்காணு மித்தனையிறே; அப்படிக்கட்ட. (வெட்டென்றிருந்தான்) "சாமானியனென்று இடும்பீடெல்லா மிடவமையும்" என்றிருப்பாரைப்போலே, வேறொரு ஹேதுவைச்சொல்லி யன்றியே இது சொல்லியே நம்மைக் கட்டுவதே! என்று இசைந்திருந்தானாய்த்து.

(திண்ணமித்யாதி) அரணாகப் போரும்படியான மதிள்களாலே சூழ்ந்த தென் திருப்பேருள். (வேலையித்யாதி) கடல்போலே ப்ரமஹரமான வடிவை யுடையரானவருடைய. அவ்வடி வழகுக்கு வாசகமான திருநாமங்களைச் சொல்லி ஒருவ னுஜ்ஜீவிக்கும்படியே! ... (எ)

அரு.—ஏழாம்பாட்டு. (வெண்ணெ யித்யாதி) *நாரீணா முத்தமைக்காக அகடிதங்களைச் செய்த வளவன்றிக்கே, இடைப்பெண்களுக் கெளியனாய் கட்டவு மடிக்கவு மானவனென் றநுபவிக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

"தான்" என்றதுக்குக் கருத்தை யருளிச்செய்கிறார் (கவ்வமித்யாதி, மாட்டானே) என்னுமளவும். "ஓச்சி" என்றதினர்த்தம் (அடிக்கக்கோலி) என்றது. ... ... (எ)

மூ.—அம்பொனாருலகமேழு மறிய வாய்ப்பாடி தன்னுள்
கொம்பனார்பின்னை கோலம் கூடுதற் கேறு கொன்றான்
செம்பொனார்மதிள்கள் சூழ்ந்த தென்திருப்பேருள் மேவும்
எம்பிரான்நாம நாளுமேத்தி னாலுய்ந்தவாறே. ... (அ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
அம்	அழகிய	கொம்பு	வஞ்சிக்கொம்பு போன்ற சரீரத்தையுடைய
பொனார்	ஸ்வர்ணத்தோடொத்த (ப்லாக்யமான)		
உலகம்ஏழும்	ஸப்தலோகங்களும்	பின்னை	நப்பின்னைப் பிராட்டியினுடைய
அறிய	அறியும்படியாக,		
ஆய்ப்பாடி தன்னுள்	திருவாய்ப்பாடியிலுள்ள	கோலம்	அழகோடு
		கூடுதற்கு	சேர்கைக்காக

ஏறு	ருஷபங்களை	மேவும்	பொருந்தியிருக்கிற
கொன்றான்	கொன்றவனாய்,	எம்பிரான்	நம் ஸ்வாமியுடைய
செம்	சிவந்த	நாமம் நாளும் ஏத்திநான் உய்ந்த	
பொனார்	பொன்னோடொத்த[ள்	ஆறு, ஏ!	(அ)
மதிள்கள்சூழ்ந்த தென் திருப்பேரு			

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. (அம்பொனித்யாதி) ஓரிடைச்சேரி மாத்ரமன்றிக்கே, ஸ்லாக்யமான ஏழுலகங்களுமறிய, திருவாய்ப்பாடியிலே, வஞ்சிக்கொம்புபோலே யிருக்கிற வடிவையுடைய நப்பின்னைப் பிராட்டியுடைய ஒப்பனையோடே சேருகைக்காக, ருஷபங்களேழையும் நிரஸித்தான். தர்ஸநீயமான மதிள்களாலே சூழப்பட்ட திருப்பேரிலே நித்யவாஸம் பண்ணுகிற எனக்கு உபகாரகரானவருடைய திருநாமத்தை ஏத்தி நானுய்ந்தவாறே! ... ... (அ)

அந.—எட்டாம்பாட்டு. (அம்பொனித்யாதி) ஓரிடைச்சிக்குப் பிள்ளையாய்க் கட்டுண்ட வளவன்றிக்கே, ஓரிடைச்சிக்காகத் தன்னைப் பேணாதே கருமாரி பாய்வாரைப்போலே எருதுகளின் கொம்பிலே பாய்ந்து கொன்று வேறொரு சொம்பைக் கைப்பற்றினானென்றநுபவிக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

அழகிய பொன்போ லுலகமென்று சப்தார்த்தமாய், தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (ஓரித்யாதி) ... ... (அ)

மூ.—நால்வகை வேத மைந்து வேள்வி யாறங்கம் வல்லார்
மேலை வானவரில் மிக்க வேதியராதிகாலம்
சேலுகள் வயல் திருப்பேர்ச் செங்கண் ‡மாலோடும் வாழ்வார்
சீலமா தவத்தர் சிந்தையாளியென் சிந்தையானே. (கூ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை. [ய்,
நால்வகை	நாலுவிதமான	வேதியர்	ப்ராஹ்மணோத்தமரா
வேதம்	வேதங்களிலும்	ஆதிகாலம்	ஸ்ருஷ்டிகாலம் தொட
ஐவேள்வி	பஞ்சமஹாயஜ்ஞங்களிலும்	சேல்	கயல்கள் [ங்கி,
		உகள்	துள்ளாநின்ற
ஆறுஅங்கம்	வ்யாகரணம் முதலிய ஆறுஅங்கங்களி	வயல்	கழனிகளையுடைய
		திருப்பேர்	திருப்பேரில்
வல்லார்	ஸமர்த்தராய் [லும்	செம்	சிவந்த
மேலை	மேலுலகத்திலுள்ள[ல்	கண்	நேத்ரங்களையுடைய
வானவரில்	தேவதைகளிற்காட்டி	மாலோடும்	ஸர்வேஸ்வரனோடு
மிக்க	அதிசயித்தவராய்,		கூட

‡ "மாலொடும்," "மாலோடும்" என்று இரண்டுபாடமும் காண்கிறது யதாஸம்ப்ரதாய மநுஸந்தேயம், ஆத்யம், லக்ஷணாநுரூபம்.

வாழ்வார்	நித்யவாஸம் பண்ணுமவராய்	ஆளி	தனக்கு வாஸஸ்தானமாகக் கொண்டு ஆளுமவன்
சீலம்	ஸௌசீல்யத்தையும்		
மா	ஶ்லாக்யமான	என்	என்னுடைய
தவத்தர்	தபஸ்ஸையுமுடையரானவர்களுடைய	சிந்தையான்	ஹ்ருதயத்தில் நித்யவாஸம் பண்ணுகிறான். (௯)
சிந்தை	ஹ்ருதயத்தை		

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (நால்வகை) நாலுவகைப்பட்ட வேதம், பஞ்சமஹாயஜ்ஞங்கள், அங்கங்களாறும், இவற்றில் வந்தால் ப்ரஹ்மாதிகளிலுங் காட்டில் கைவந்திருக்கிற ப்ராஹ்மணரானவர்கள். ஸ்ருஷ்டிகாலந்துடங்கி ஸர்வேஶ்வரனோடொக்கக் குடியேறி ஜீவித்துப் போருகிறவர்களாய்த்து. சீலகுணப்ரசுரராய் மிக்க தபஸ்ஸையுடையரா யிருக்கிற ப்ராஹ்மணர் ஹ்ருதயத்தைத் தனக்காக்கிக்கொண்டிருக்கிறவன் என்னுடைய ஹ்ருதயஸ்தனானான். ... (௯)

அரு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. கீழ்ப்பாட்டிற் சொன்ன பெண்பித்தனுமவன் கிடீர்! ஸகல வித்யாதிகரானவர்க்கு உபாஸ்யன், அவன் அவர்களைச் சிந்தைவிடாதாப்போலே தம் திருவுள்ளத்தில் குடியிருந்தானென்று களிக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

(என்னுடைய ஹ்ருதயஸ்தனானான்) என்றத்தாலே - கீழ்ச்சொன்ன ஸௌசீல்யத்திலும் மிக்க சீலமென்று கருத்து. ... ... (௯)

மூ.—வண்டறை பொழில் திருப்பேர் வரியரவணையிற் பள்ளி
கொண்டுறைகின்ற மாலைக் கொடிமதிள் மாட மங்கை
திண்டிறல் தோள் கலியன் செஞ்சொலால் மொழிந்தமாலை
கொண்டிவை பாடியாடக் கூடுவர் நீள்விசும்பே, ... (௧௦)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

—ooo—

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வண்டு	வண்டுகள்	அணையில்	படுக்கையில்
அறை	சப்தியாநின்ற	பள்ளிகொண்டு	சயனித்து [நித்
பொழில்	சோலைகளையுடைய	உறைகின்ற	நித்யவாஸம் பண்ணு
திருப்பேர்	திருப்பேரென்னும் திவ்யதேசத்தில்	மாலை	ஸர்வேஶ்வரன் விஷயமாக,
வரி	மச்சங்களையுடைய		
அரவு	ஆதிசேஷனாகிற		

கொடி	கொடிகள்கட்டின	சொலால்	தமிழினால்
மதிள்	ப்ராகாரங்களையும்	மொழிந்த	அருளிச்செய்த
மாடம்	க்ருஹங்களையுமுடைய	இவை மாலை	இந்தப்பாசுரங்களை
மங்கை	திருமங்கைக்கு நிர்வா ஹகராய்,	கொண்டு	அப்யஸித்து
		பாடி	கானம்பண்ணி[னாகில்
திண்	த்ருடமான	ஆட	நர்த்தநம் செய்தார்க
திறல்	பலமுடைய	நீள்	விசாலமான
தோள்	புஜங்களையுடையரான	விசும்பு	பரமபதத்தை
கலியன்	ஆழ்வார் [ரமான	கூடுவர்	சேரப்பெறுவர்கள்.
செம்	அழகிய [ஸர்வாதிகா		

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (வண்டறை யித்யாதி) வண்டுகள் மதுபாந மத்தமாய்க்கொண்டு த்வநியாநின்றுள்ள பொழிலை யுடைத்தான திருப்பேரில், வரிகளையுடையனான திருவநந்தாழ்வானைப் படுக்கையாகக் கொண்டு கண்வளர்ந்தருளுகிற ஸர்வேஶ்வரனைக் கவிபாடிற்று. கொடியோடு கூடின மதிள்களையும் மாடங்களையு முடைத்தான திருமங்கைக்கு நிர்வாஹகராய், திண்ணிய திறலையுடைத்தான தோளையுடையரான ஆழ்வார். (செஞ்சொலால் மொழிந்தமாலை) அதிக்ருதாதிகாரமான வேதார்த்தத்தை ஸர்வாதிகாரமான சொல்லாலே அருளிச்செய்தாராய்த்து. இவற்றைக்கொண்டு பாடுவ தாடுவதாக இவ்வநுபவத்துக்கு மேலே நித்யாநுபவம் பண்ணப்பெறுவர். ... (கo)

பெரியவாச்சான் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

அரு.—பத்தாம்பாட்டு. (வண்டித்யாதி). "செவ்வியசொல்" என்றதுக்குத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (அதிக்ருதேத்யாதி). ..., (கo)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

அஞ்சாம்பத்தில் ஒன்பதாந்திருமொழி முடிந்தது.

ஆழ்வார்திருவடிகளே சரணம்.

அஞ்சாம்பத்து பத்தாந்திருமொழி

தீதறுப்ரவேசம்.

வ்யா.—(க)"தானுகந்த வூரெல்லாம் தன் தாள்பாடி" என்றிறே இவர்பாரிப்பு. (உ) "ஸர்வாந் காமாந்-ஸர்வாந் காமாந்" என்னக் கடவ

(க) தி-ரு-சு. (உ) தை-ஆந-க-உ.

திறே. ஸர்வாந்தராத்மாவாய், ‡ஸர்வாபத்துக்களையும் போக்கி உதவுமவனாய், ஆஸ்ரிதர்க்கு அபுநராவ்ருத்தி லக்ஷணமான மோக்ஷத்தைக் கொடுக்கும் ஸ்வபாவனான ஸர்வேஶ்வரன் திருநந்திபுரவிண்ணகரிலே வந்து ஸந்நிஹிதனானன், அங்கேபோ யநுபவிப்போ மென்று திருவுள்ளத்தோடே கூட்டுகிறார். ... ... *

அரு.—தீதறுப்ரவேசம்.—திருப்பேர்நகரானை அநுபவித்தது அமையாதோ, திருநந்திபுரவிண்ணகரத்தை நண்ணுவானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (தானுகர்த வித்யாதி). அப்படி எல்லா மபேக்ஷிதமா யிருக்குமோ வென்ன; த்ருஷ்டாந்ததயா ப்ரமாணம் காட்டுகிறார் (ஸர்வாதித்யாதி). எல்லாப்பாட்டுக்களிலும் பலித்த வர்த்தத்தை யருளிச்செய்கிறார் (ஸர்வாந்தராத்மாவா யித்யாதி).... ... ... *

மூ.—தீதறுநிலத்தொடெரி காலினொடு நீர் கெழு விசும்புமவையாய்
மாசறு மனத்தினொடுறக்க மொடிறக்கை யவையாயபெருமான்
தாய்செறவுளைந்து தயிருண்டு குடமாடு தடமார்வர் தகைசேர்
நாதனுறைகின்ற நகர் நந்திபுரவிண்ணகரம் நண்ணுமனமே. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தீது அறு	நிர்த்துஷ்டமான	செற	கோபிக்க
நிலத்தொடு	பூமியோடுகூடின	உளைந்து	அதுக்குப்பயந்துஅகம்குழைந்தும் [ரை
எரி	அக்நியும்	தயிர்	(அதுக்குமுன்னே)தயிர்
காலினொடு	காற்றோடுகூடிய	உண்டு	அமுதுசெய்து [ய்,
நீர்	ஜலமும்	குடம்ஆடு	குடக்கூத்தாடினவனாய்
கெழு	ஸம்ருத்தமான(இவற்றுக்கெல்லாம் இடம் கொடுக்கும	தடம்	பரந்த [ய்
		மார்வர்	திருமார்பையுடைய
விசும்பும்	ஆகாசமும் [தான)	தகைசேர்	ஸ்வாபாவிகமான கல்யாணகுண பூர்ணனான
அவையாய்	ஆகிய பஞ்சபூதங்களுக்கும்அந்தராத்மா		
மாசு அறு	குற்றமற்ற [வாய்,	நாதன்	ஸ்வாமியானவன்
மனத்தினொடு	மநஸ்ஸோடும்	உறைகின்ற	நித்யவாஸம்பண்ணுகிற
உறக்கமொடு	ஸுஷுப்தி ஸ்வப்நங்களோடும் கூடின		
		நந்திபுர விண்ணகரம்	நந்திபுர விண்ணகரமென்ற திருநாமத்தையுடைய
இறக்கை	மரணம்		
அவையாய	ஆகிய அவற்றுக்கும்நிர்வாஹகனான	நகர்	திவ்யதேசத்தை
பெருமான்	ஸர்வேஶ்வரனாய்,	மனமே	ஓ மநஸ்ஸே!
தாய்	தாயான யசோதை	நண்ணு	கிட்டப்பாராய். (க)

‡ (பா) ஸர்வபாபங்களையும்.

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (தீதறுவித்யாதி) சேதநர்க்கு போக(ஞ்ஞ்) போக்ஷங்களை விளைத்துக்கொள்ளலா யிருக்கையாலே குற்றமற்றிருக்கிற ப்ருதிவ்யாதி பூதபஞ்சகத்துக்கு மந்தராத்மாவாய், நிர்த்தோஷமான மநஸ்ஸோடேகூட ஸ்வப்ந ஸுஷுப்திகள் மரணம் என்று சொல்லப்படுகிற இவற்றுக்கு நிர்வாஹகனு யிருக்கிற ஸர்வேஶ்வரன்.

அந்தராத்மதயா நின்று ரக்ஷகனும்படி சொல்லிற்று - கீழ்; கண்ணுக்கிலக்காம்படி வந்தவதரித்து ரக்ஷகனும்படி சொல்லுகிறது மேல். (தாயித்யாதி) தாயான யசோதைப் பிராட்டி சீறித் தாம்பெடுக்க, அதுக்கு முன்னே படுமதுசொல்லுகிறது. எல்லாம் செய்தாலும் அவன்தாரகத்தை விட்டிரானே. (தயிருண்டு)ஸ்வாநுபவத்தாலே த்ருப்தனுயிருக்கக்கடவவன் அநுகூல ஸ்பர்ஶமுள்ள வெண்ணெயை புஜிக்கப் பெறுகையாலே ஹ்ருஷ்டனுய், அந்த ஹர்ஷமெல்லாம் தோற்றும்படி அதுக்குப் போக்கு வீடாகக் குடக்கூத்தாடி; அந்த பௌஷ்கல்யந்தான் வடிவிலே தோற்ற இருக்கிறவர். (தகைசேர்நாதன்) (க) ("𑌤𑍍𑌰𑍈𑌲𑍋𑌕𑍍𑌯𑌮𑌪𑌿 𑌨𑌾𑌥𑍇𑌨 𑌯𑍇𑌨 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌨𑌾𑌥𑌵𑌤𑍍𑌤𑌰𑌂-த்ரைலோக்யமபி நாதேந யேந ஸ்யாந் நாதவத்தரம்" என்கிறபடியே - ஒதுங்குவாரவுபட்டு இத்தோள்கிழலே மிக்கிருக்கிற ஸர்வேஶ்வரன், அவதாரங்கள்போலே தீர்த்தம் ப்ரஸாதியாதே நித்யவாஸம் பண்ணுகிற... ... (க)

அரு.—முதற்பாட்டு. (தீதித்யாதி) அல்பாஸ்த்திரத்வாதி தோஷங்களிருக்க "தீதறு" என்னலாமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (சேதநர்க்கு இத்யாதி). உறக்கம் சொன்னபோதே ஸ்வப்நம் அர்த்தஸித்தமென்றருளிச்செய்கிறார் (ஸ்வப்ந ஸுஷுப்திகள்) என்று.

"தடமார்வர்தகை" என்றத்தைப் பற்ற வருளிச்செய்கிறார் (த்ரைலோக்யமபி இத்யாதி). "தகை"என்று-ஸ்வபாவமாய், அத்தால் கல்யாண குணங்கள் சேர்ந்த நாதனென்று கருத்து. ... ... (க)

மூ.—

உய்யும்வகையுண்டு சொனசெய்யி லுலகேழு மொழியாமைமுனநாள்
மெய்யினளவே யமுது செய்யவல வையனவன் மேவுநகர்தான்
மைய வரிவண்டு மதுவுண்டு கிளையோடு மலர்கிண்டி யதன்மேல்
நைவளநவிற்று பொழில் நந்தி புரவிண்ணகரம் நண்ணு மனமே. (௨)

(க) ஜ-அயோ-௨-௧௬.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
சொனசெய்	சொன்னத்தைச்செய்	மேவும்	நித்யவாஸம் பண்ணு
யில்	[யப்புகில்	நகர்தான்	திவ்யதேசமாய், [கிற
உய்யும்வகை	உஜ்ஜீவநோபாயமா	மைய	நீலவர்ணமாய் [தாரை
	னது	வரி	ரேகைகளையுடைய
உண்டு	உண்டு, (அதேதென்	வண்டு	வண்டுகளானவை
	னில்,)	மது	தேனை
உலகுஏழும்	ஸப்தலோகங்களையும்	கிளையோடு	புத்ரபௌத்ராதி பந்
ஒழியாமை	ஒன்றும் தவறுதபடி		துக்களோடேகூட
முனநாள்	முற் (ப்ரளய)காலத்	உண்டு	பாநம்பண்ணி
	தில்	மலர்	பூக்களை
		கிண்டி	கோதி,
மெய்யினள	திருமேனி யளவிலே	அதன்மேல்	அதுக்குமேலே
வே	(அதிக பரிமாணம்	நைவளம்	குறிஞ்சிராகத்தை
	தோன்றுதபடி)	நவிற்று	பாடாநின்றுள்ள
அமுதசெய்ய	அமுதுசெய்யவல்ல	பொழில்	சோலைகளையுடைய
வல			தான
ஐயன்	நிருபாதிகபந்துவான		நந்திபுரவிண்ணகரம் நண்ணு
அவன்	அந்த ஸர்வேஶ்வரன்	மனமே!	(உ)

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (உய்யுமித்யாதி) நான் சொன்னவற்றைச் செய்யப்பார்க்கில், நமக்கினி உஜ்ஜீவிக்கைக்கு உபாயமுண்டு. "முடிந்துபோ மித்தனையன்றே" என்றிருக்கவேண்டா. ஸகலலோகங்களிலு மொன்றும் பிறிகதிர் படாதபடி, முன்பொருநாள் ப்ரளயம் தேடிவந்தால் "எங்குற்று" என்று இளைத்துக்காட்டலாம்படி திருமேனியளவிலே யமுதுசெய்யவல்ல நிருபாதிக பந்துவான ஸர்வேஶ்வரன் நித்யவாஸம் பண்ணுகிறதேசம்.

ஶ்யாமமான நிறத்தையும் வரியையு முடைத்தாயிருக்கிற வண்டுகள், தன் பந்துவர்க்கத்தோடே கூட மதுபாநத்தைப் பண்ணி, ஏழுத்தே கட்டளையாக மதுபாநம்பண்ணின படியாலே கால்வாங்கிப் போகமாட்டாமை அவ்விடத்திலே யிருந்து பூக்களைக்கோதி, அதின்மேலே யிருந்து "நைவளம்" என்கிற பண்ணைப்பாடா நின்றுள்ள பொழிலை யுடைத்தான. ... ... (உ)

அநு.—இரண்டாம்பாட்டு. (உய்யுமித்யாதி) கீழ் அந்தராத்மதையை யநுஸந்தித்தாராய், இதில் - ஆபத்ஸகத்வத்தை அநுஸந்திக்கிறுரென்று ஸங்கதி.

"மனமே - சொனசெய்யில் - உய்யும்வகையுண்டு" என்றந்வயித்து அர்த்த மருளிச்செய்கிறார் (நாணித்யாதி). இத்தால் பலித்த வர்த்த மருளிச்செய்கிறார் (முடிந்தித்யாதி).

"கிளையோடு" என்றதினர்த்தம் (பந்துவர்க்கத்தோடே)என்றது. "இண்டி" என்றதினர்த்தம் (கோதி) என்றது. ... ... (௨)

மூ.—உம்பருலகேழு கடலேழு மலையேழு மொழியாமை முனநாள் தம்பொன் வயிறாரளவு முண்டவை யுமிழ்ந்த தட மார்வர் தகைசேர் வம்புமலர்கின்ற பொழில் பைம்பொன் வரு தும்பி மணி கங்குல் வயல்சூழ் நம்பனுறைகின்ற நகர் நந்திபுரவிண்ணகரம் நண்ணு மனமே. (௩)

பதம்.	உரை.	பதம்	உரை. [னாய்
உம்பர்உலகு	மேலுள்ள ஸப்தலோ	மார்வர்	திருமார்வை யுடைய
ஏழும்	கங்களையும் [ம்	தகைசேர்	பெருமையுடையனாய்
கடல்ஏழும்	ஏழு ஸமுத்ரங்களையு	நம்பன்	விஶ்வஸநீயனான அவ
மலைஏழும்	ஸப்தகுல பர்வதங்க		உறைகின்றநகர், [ன்
	ளையும்	வம்பு	பூக்களானவை
ஒழியாமை	(இவற்றில் ஒன்றும்)	மலர்கின்ற	விகஸியாநின்ற
	தவறிப்போகாத	பொழில்	சோலைகளிலே
	படி [திலே	பை பொன்	அழகிய பொன்போ
முனநாள்	முற் (ப்ரளய) காலத்		ன்றதாய்
தம்	தம்முடைய	வரு	வாராநின்ற
பொன்	ஶ்லாக்யமான	மணிதும்பி	ஶ்லாக்யமான தும்பி
வயிறு	திருவுதரமானது		களையுடைத்தாய்
ஆரளவும்	நிறையுமளவும்		[யுடைய)
உண்டு	அமுதசெய்து,	கங்குல்	இருண்ட (பயிர்களை
அவை	அவற்றை	வயல்சூழ்	கழனிகளாலே சூழப்
உமிழ்ந்த	(ஸ்ருஷ்டிகாலத்தில்)		பட்ட
	வெளிப்படுத்தின	நந்திபுரவிண்ணகரம் நண்ணு	
தடம்	ப்ரந்த	மனமே!	(௩)

வ்யா. — மூன்றாம்பாட்டு. (உம்பரித்யாதி) உபரிதநலோகங்களேழும், கடல்களேழும் மலைகளேழும், இவற்றிலொன்றும் பிறிகதிர்படாதபடி, முன்பொருநாள், தம்முடைய ஶ்லாக்யமான வயிறு நிறையு மளவுமுண்டு, "உள்ளே கிடந்து தளரவொண்ணாது" என்று உமிழ்ந்து, இது தன்பேறு என்னுமிடம் வடிவிலே தோற்ற விருக்கிறவர். தகை - பெருமை.

(வம்பு) பூவாநின்றுள்ள மலரை யுடைத்தான பொழில்; அது தன்னில் பொன்படு மாபோலே காணும் ஸஞ்சரியாநின்றுள்ள தும்பிகள். மணி – அழகு. எப்போது மொக்கக் கருவடைந்த பயிரேயாயிருக்கையாலே இருண்டிருந்துள்ள வயலாலே சூழப்பட்டு. (நம்பனுறைகின்ற நகர்) ஏதேனும் தசையிலும் விஸ்வஸநீயனாயிருக்கிறவன் நித்யவாஸம் பண்ணுகிற.... ... ... (௮)

அரு.—மூன்றும்பாட்டு. (உம்பரித்யாதி) கீழ்ச்சொன்ன ஆபத்ஸகத்வத்தை ஸப்ரகாரமாக வருளிச்செய்கிறரென்று ஸங்கதி.

வம்பு- அகாலபுஷ்பம். பைம்பொன்- நல்ல நிறமுடைய பொன்போலிருப்பனவாய், வாராநின்றுள்ள, தும்பிமணி – வண்டுகளி லவாந்தர ஜாதியான தும்பி ஶ்ரேஷ்டங்களென்றுக்கி அர்த்த மருளிச்செய்கிறர் (அது தன்னிலித்யாதி). ... ... (௯)

மூ.—

பிறையினொளியெயிறிலக முறுகியெதிர் பொருதுமெனவந்தவசுரர்
இறைகளவை நெறுநெறென வெறியவவர் வயிறழலநின்றபெருமான்
சிறைகொள்மயில் குயில்பயில மலர்களுக வளிமுரலவடிகொணெடுமா
நறைசெய்பொழில் மழைதவழுநந்திபுரவிண்ணகரம் நண்ணுமனமே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பிறையின்	பாலசந்த்ரனுடைய	வயிறு அழல	(பயந்து)வயிறெரியும்
ஒளி	காந்தியையுடைய		படியாக [நின்ற
எயிறு	பற்களானவை	நின்ற	(யுத்தத்தில்ள இரிட்டு)
இலக	விளங்காநிற்க,	பெருமான்	ஸர்வேஶ்வரனுடைய
முறுகி	மேலிட்டுவந்து		தாய், [டைய
எதிர்	எதிரேநின்று [வோம்	சிறைகொள்	சிறந்த இறகுகளையு
பொருதும்	யுத்தம் பண்ணக்கட	மயில்	மயில்களும்
எனவந்த	என்றுவந்த	குயில்	குயில்களும்
அசுரர்	அஸுரர்களுடைய	பயில	நெருங்கி வர்த்திக்கு
அவை	அப்படிப்பட்ட		மதாய், (அதினால்)
இறைகள்	சரீரங்கள்	மலர்கள்	பூக்கள்
நெறுநெறுஎ	நெறுநெறு வென்று	உக	உதிருமதாய்
ஊ	முறியும்படியாக	அளி	வண்டுகள்
எறிய	(இவன்) முஷ்டிபிடி	முரல	சப்திக்குமதாய்,
	த்துவீச (அதினால்)	அடிகொள்	பரந்த மூலப்ரதேசங்
அவர்	அவ்வஸுரர்கள்		களை யுடைத்தாய்

நெடு	உயர்ந்திருக்கிற	மழை	மேகங்களானவை
மா	மாமரங்களிலே யுண்டான	தவழும்	ஸஞ்சரியாநின்றுள்ளதுமான
நறைசெய்	தேனையுடைத்தான		நந்திபுரவிண்ணகரம் நண்ணு
பொழில்	சோலைகளிலே		மனமே! (ச)

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (பிறையித்யாதி) பிறைபோலே இலகாநின்றுள்ள எயிறானது விளங்கும்படியாக மிகைத்துக்கொண்டு ஆபிமுக்யம்பண்ணி "எதிரே பொருமித்தனை" என்றுவந்த அஸுரர்களுடைய சரீரமானது ஸந்திகளிலே நெறுநெறென்று முறியும்படியாகவும்; (வெறியவவர்) "வெறுவியவவர்" என்னலாம்படி, கையிலாயுதங்களை (க) ...... - சசால சாபஞ்ச முமோச" என்கிறபடியே போகட்டு, ஹ்ருதயங்களிலே பயாக்நி கொளுந்தும்படியாகவும் நின்ற ஸர்வேச்வரன். அதவா, நெறுநெறென விட, எறிதல் - இடுதல். முஷ்டி ப்ரஹாரமென்றுமாம்.

(சிறையித்யாதி) (சிறகையுடைத்தாயிருக்கிற மயில்கள், குயில்கள், இவை நெருங்க, அத்தாலே பூக்கள்உதிர, வண்டுகளானவை ஆளத்திவைக்க, பரந்த தாளையுடைத்தாய் ஓங்கியிருந்துள்ள மாக்களில் தேனையுடைத்தான பொழிலிலே மேகங்கள்வந்து ஸஞ்சரியாநின்றுள்ள. (ச.

அரு.—நாலாம்பாட்டு. (பிறையித்யாதி) கீழிரண்டு பாட்டாலும்-ப்ரஸ்யாபத்ஸகத்வத்தை யநுஸந்தித்தாராய்; இனி இரண்டுபாட்டாலே-விரோதிநிரஸநப்ரயுக்தமான ஆபத்ஸகத்வத்தை யநுஸந்திக்கிறாராய், அதில் ராவணனுடைய ப்ரதம யுத்த ப்ரகாரத்தை யருளிச்செய்கிறாரென்று ஸங்கதி

"முறுகி" என்றதினர்த்தம் (மிகைத்துக்கொண்டு) என்றது. "இரைகளவை" என்றதினர்த்தம் (சரீரமித்யாதி). "வெறியவவர்" என்றது † பயத்தாலே கண் வெளிச் செறிந்தவர்களென்கை.

"நறைசெய்" என்றதினர்த்தம் (தேனையுடைத்தான) என்றது. (ச)

மூ.—மூளவெரிசிந்தி முனிவெய்தி யமர்செய்து மென வந்தவசுரர்
தோளுமவர்தாளும் முடியோடு பொடியாக நொடியாமளவெய்தான்
வாளும்வரிவில்லும் வளையாழி கதை சங்கமிவையங்கையுடையான்
நாளுமுறைகின்ற நகர் நந்தி புரவிண்ணகரம் நண்ணு மனமே. (ரு

(க) ரா-யு-நிக-கசக. † இது ஸந்திக்தம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
ஊழ	புகை மூளும்படியாக	வாளும்	நந்தகமும்
எரி	அக்கினியை	வரி	அழகிய
சிந்து	சிதற விழவிட்டு	வில்லும்	சார்ங்கமும் [டைய
முனிவு எய்து	கோபித்து [வோம்	வளை	வளைந்த வாய்களை யு
அமர்செய்தும்	யுத்தம்பண்ணக் கட-	ஆழி	ஸுதர்சநமும்
எனவந்த	என்று எண்ணிவந்த	கதை	கௌமோதகியும்
அசுரர்	அஸுரர்களுடைய	சங்கம்	பாஞ்சஜந்யமும்
தோளும்	புஜங்களும்	இவை	ஆகிய இந்த பஞ்சாயுதங்களையும் [லே
அவர்தாளும்	அவர்களுடைய கால்களும்	அம் கை	அழகிய திருக்கைகளி
முடியொடு	தலைகளோடு கூட	உடையான்	தரித்தவனுமான அவன்
பொடியாக	சூர்ணமாம்படி	நாளும்	ப்ரதிதிநமும்
நொடியாமளவு	நொடி நேரத்தில்		உறைகின்றநகர் நந்திபுர விண்ணகரம் நண்ணுமனமே! (ரு)
எய்தான்	அடித்தவனும்,		

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (மூளவித்யாதி) புகையும்படி அதுக்கடியான அக்நியைச் சிந்திச் சீறிப் "பூசல் பொருமித்தனை" என்று வந்த அஸுரவர்க்கத்தினுடைய தாளைக் குறையா, தோளைக்குறையா, முடியைத்தள்ளா, ஒரு க்ஷணகாலத்திலே எய்தவன். அப்படி இன்னமும், யுத்தத்துக்குப் பரிகரமான வாளும், தர்சநீயமான வில்லும், வளைந்த வாயை யுடைத்தான திருவாழியும்; கதையும், ஸ்ரீபாஞ்ச ஜந்யமும், இவற்றை அழகிய திருக்கையிலே யுடையவன், அவதாரங்கள் போலே "இப்போது ஸந்நிதியில்லை" என்னவேண்டாதபடி நித்யவாஸம் பண்ணுகிறதேசம். ... ... (ரு)

அரு. — அஞ்சாம்பாட்டு. "चचाल चापञ्च मुमोच वीरः - சசாலசாபஞ்ச முமோசவீர:" என்று சொல்லுகிறபடியே கெட்டோடின படியைக் கீழ்ப்பாட்டில் சொல்லிற்றாய், மீளவும் கோபாக்நி மூண்டுவர நிரஸித்த படியை அநுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

"அமர்" என்றதினர்த்தம் (பூசல்) என்றது.

"நாளும்" என்றதுக்கர்த்த மருளிச்செய்கிறார் (அவதாரங்களித்யாதி).

மூ.—தம்பியொடுதாமொருவர் தன்துணைவிகாதல் துணையாகமுனநாள்
வெம்பியெரி கானக முலாவுமவர் தாமினிது மேவு நகர்தான்
கொம்புகுதிகொண்டு குயில்கூவ மயிலாலு மெழிலார் புறவுசேர்
நம்பியுறைகின்ற நகர் நந்திபுர விண்ணகரம் நண்ணுமனமே. (௬)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
ஒருவர்	அத்விதீய (ஸௌகுமார்) ரான	மேவு	நித்யவாஸம் பண்ணாநின்ற
தாம்	தாம்	நகர்தான்	திவ்ய தேசமானது,
தம்பியொடு	தம்பியான இளையபெருமாளோடு கூட	குயில்	குயில்களானவை
		கொம்பு	கிளைகளில்நின்றும்
காதல்	தனக்கு ப்ரீதிவிஷயையாய்	குதிகொண்டு	குதித்து [ட்டு)
		கூவ	சப்திக்க, (அதைக்கே
தன் துணைவி	தனக்கு ஸஹாயபூதை (பார்யை) யான பிராட்டியை [டு	மயில்	மயில்களானவை
		ஆலும்	நர்த்தநம் பண்ணாநிற்பதாய்
துணையா	ஸஹாயமாய்க்கொண்	எழில் ஆர்	அழகுடைத்தான
முனநாள்	முன்பு (ராமாவதாரத்தில்) [கொண்டு	புறவுசேர்	பர்யந்த ப்ரதேசங்களை யுடைத்தாய்
வெம்பி	அத்யுஷ்ணமாய்க்	நம்பி	(கல்யாணகுண) பூர்ணனான ஸர்வேஸ்வரன் [இ
எரி	அழல்வீசாநின்ற		
கானகம்	காட்டிலே		
உலாவுமவர்	ஸஞ்சரித்த சக்ரவர்த்தித் திருமகன்	உறைகின்ற நகர்	நித்யவாஸம் பண்ணு திவ்யதேசமாயிருக்கும், (அப்படிப்பட்ட
இனிது	(பிராட்டியோடே கூடி) உகப்புடனே	நந்திபுர விண்ணகரம் நண்ணு மனமே! (௬)	

வ்யா.—ஆறும்பாட்டு. (தம்பியித்யாதி) ஸௌகுமார்யத்துக்கு அத்விதீயரான தாம், தம்பியோடேகூட வெம்பி எரி கானகத்திலே உலாவிறைாய்த்து. அங்கு ஆலம்பந மென்னென்னில், (தன்துணைவி) பிராட்டியோடேகூடப் போகை நிலவெம்மை தோற்றிற்றில்லையாய்த்து. (க) "தன்னுவெயில் வறுத்த வெம்பரல்மேல் பஞ்சடியால்" என்று-அவள் தனக்கிருக்குமாபோலே. நெருங்கின வெய்யிலை வருகிற்குமாய்த்து வெவ்விய பரற்களானவை; அவற்றின்மேலே [பஞ்சடியால்] பூவிலே அடியிடினும் கொப்பளிக்கும்படியான திருவடிகளாலே, [மன்னனிராமன் பின்] அந்நில வெம்மைக்கு நீருப் நிழலு மிருக்கிறபடி.

(வெம்பி யெரி கானக முலாவுமவர்) வெம்மையை யுடைத்தாய் நிலந்தன்னையே விறகாகப் பற்றியெரிகிற காட்டிலே உலாவினவர், அப்பிராட்டியோடே புணர்ந்து வர்த்திக்கிற தேசமாய்த்து. (கொம்பு

(க) பெரியதிருமடல்-௯௦.

கொம்புகளில் நின்றும் குதித்து, குயில்களானவை, மூக்தர் ஸாமகாநம் பண்ணுமாபோலே கூவ, மயில்களானவை ஆட, அழகுமிக்கிருக்கிற பர்யந்தங்களை யுடைத்தாயிருந்துள்ள. (நம்பியுறைகின்ற நகர்) ஸமஸ்தகல்யாண குணாத்மகன் வர்த்திக்கிற தேசம். ... (சு)

அரு.—ஆரும்பாட்டு. (தம்பியித்யாதி) கீழிரண்டு பாட்டாலே சொன்ன ராவணவதத்துக் கடியாகக் காட்டிலே யடியிட்டபடியை அநுஸந்தித்த முகத்தாலே, தம்மைப் பேணாதே விரோதிகளை யழித்தபடி யாகையால் வந்த ஆபத்ஸகத்வத்தை அருளிச்செய்கிறாரென்று ஸங்கதி.

பிராட்டி துணையானபடி எப்படியென்ன; இவளுக்குத் தாம் துணையானாப்போலே தமக்கு மவள் துணையாகப் போனாரென்று விவக்ஷித்து, அதுக்கு ப்ரமாணம் காட்டுகிறார் (துன்னு இத்யாதி). "வெம்பரல்" என்கையாலே அதுக்குக் கருத்தருளிச் செய்கிறார் (நெருங்கின வித்யாதி.)

மூ.—தந்தைமனமுந்துதுயர் நந்தவிருள்வந்தவிறல் நந்தன்மதலை
எந்தையிவ னென்றமரர் கந்தமலர்கொண்டுதொழ நின்றநகர்தான்
மந்தமுழவோசை மழையாகவெழுகார் மயில்களாடுபொழில்சூழ்
நந்திபணிசெய்தநகர் நந்திபுரவிண்ணகரம் நண்ணுமனமே. (எ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தந்தை	தகப்பனாரான நந்தகோபருடைய	என்று	என்று சொல்லிக்கொண்டு
மனம்	மநஸ்ஸை	அமரர்	தேவர்கள்
உந்து	தள்ளாநின்ற (சோரப்பண்ணுகின்ற)	கந்தம்	பரிமள ப்ரசுரமான
		மலர்	(கல்பக) புஷ்பங்களை
துயர்	(அநபத்யதா) சோகமானது	கொண்டு	ஸம்பாதித்துக்கொண்டுவந்து
நந்த	நசிக்கும்படியாக	தொழ	ஆஸ்ரயிக்கும்படியாக
இருள்	அந்தகாரத்திலே (ஒருவர்க்கும்தெரியாதபடி) [வந்த	நின்ற	எழுந்தருளியிருக்கிற
		நகர்தான்,	
		முழவு	வாத்யங்களினுடைய
வந்த	(மதுரையில் நின்றும்)	மந்தம்	மந்தமான [டு)
விறல்	மிடுக்கனாய்	ஓசை	கோஷத்தை(க் கேட்
நந்தன்	நந்தகோபருடைய	மழையாக	மேக (முழக்க) மென்று நினைத்து
மதலைஇவன்	பிள்ளையான இந்தக்ருஷ்ணன்	கார்	வர்ஷாகாலத்தில்
எந்தை	எமக்கு ஸ்வாமி	எழு	கிளராநின்ற

மயில்கள்	மயில்களானவை [ந	பணிசெய்த	கைங்கர்யம் பண்ணி
ஆடு	ர்த்தநம்பண்ணுகின்		ன [ப்படிப்பட்ட)
பொழில்சூழ்	சோலைகளாலேசூழப்	நகர்	நகரமாயிருக்கும், (அ
	பட்டதாய், [ரசன்		நந்திபுரவிண்ணகரம் நண்ணு
நந்தி	நந்தியென்னுமோர		மனமே! (எ)

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (தந்தையித்யாதி) ஸ்ரீநந்தகோபருடைய ஹ்ருதயத்தைத் தள்ளாநின்ற துக்கமானது நசிக்கும்படியாக, ஆஸுரப்ரக்ருதிகள் கண்ணுக்குத் தோற்றுதபடி இருளிலே வந்த பெருமிடுக்கனை ஸ்ரீ நந்தகோபர் பிள்ளை. "பிறந்தது அங்கேயாகில், மீண்டும்போய் வளர்ந்த தங்கேயாகில், கம்ஸபயத்தாலே நாலுநாள் வளர்ந்த வித்தனையுங் கொண்டு, அறிவு குறைய நின்றார் சொல்லுகை யன்றிக்கே அறிவில் தலைநின்ற நம்போல்வார் இங்ஙன் சொல்லுகிற விதுக்கு ஹேதுவென்?" என்று ஜீயர் பட்டரைக்கேட்க; "நாமேயன்று காணும்; அவதாரகாலத்துக்கு முன்பே அறிவுடையரா யிருப்பாரு மிப்படி சொன்னார்கள் காணும், (க) 'அயம் ஸ கத்யதே ப்ராஜ்ஞை:' அயம் ஸ கத்யதே 'ப்ராஜ்ஞை:' இத்யாதிகளாலே; அவர்களுக்கு முலை சுரவா நின்றதாகில் இவன்று னஞ்சாநின்றுகில் உமக்கிவ்வாராய்ச்சியென் றுன்" என்றருளிச்செய்தார். "நமக்கு ஸ்வாமி இவன்" என்று, தேவர்கள் கல்பகவ்ருக்ஷத்திற் பூக்களைக்கொண்டு ஆஸ்ரயிக்கும்படி நின்ற நகர்தான்;

மந்தமான வாத்யகோஷத்தை மேகத்வநியென்று கருதி, அதுக்கிடாகக் கார்காலத்தில் மயில்களானவை ஆடாநின்றுள்ள பொழில்களாலே சூழப்பட்டிருப்பதாய். (நந்தி பணி செய்தநகர்) அந்யபரன் அநந்யபரனு யடிமைசெய்து வர்த்திக்கிறதேசம். அதாவது - நந்தியென்பானொருவன் அக்காலத்தில் அங்கே அநுகூலித்து வர்த்தித்தான்போலே. ... ... (எ)

அரு.—ஏழாம்பாட்டு. (தந்தையித்யாதி) கீழ்விரோதி நிரஸநத்வாரகமான வளவன்றிக்கே, ஸ்ரீநந்த கோபருடைய அநபத்யதா துக்கத்தைப் போக்கின வழியாலே வந்த ஆபத்ஸகத்வத்தை யநுஸந்திக்கிறுரென்று ஸங்கதி.

(துக்கமானது) பிள்ளையில்லாத துக்கமானது. பெற்றதுமன்றிக்கே தத்து(தத்து)மன்றிக்கே ஔபாதிகமாக நாலுநாளிருந்தாகில் அநபத்யதா

(க)

துக்கம்போமோ என்னும் சங்கையைப் பூர்வாசார்ய ஸம்வாத முகேந பரிஹரித்தருளுகிறார் (பிறந்ததித்யாதி). இத்தால்-பெற்றவர்களைப்போலே மூலைசரந்தும் இவனும் பரதந்த்ரனாயு நடந்து திருக்கையாலே அநபத்யதா துக்கம் தீர்ந்த தாகலாமென்று கருத்து. (ஆராய்ச்சி) என்றது - சாஸ்த்ரீயமாய் தத்து(ஸ்ஸு)க்கொள்ள வேணுமென்கிற விசாரம்.

தேவதாந்தர பரனை ராஜா அத்தைத் தவிர்ந்து பகவத்பரனும் வர்த்தித்தா னென்கிறார் (அங்யபர னித்யாதி). ... ... எ)

மூ.—

எண்ணில்நினைவெய்தியினியில்லை யிறையென்றுமுனியாளர்திருவார்
பண்ணில் மலி கீதமொடு பாடியவராடலொடுகூட வெழிலார்
மண்ணிலிது போல நகரில்லையென வானவர்கள் தாமலர்கள்தூய்
நண்ணியுறைகின்ற நகர் நந்திபுரவிண்ணகரம் நண்ணுமனமே. (அ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
எண்ணில்	ஆராயுமளவில்,	அவர்	அவர்களுடைய
நினைவுஎய்து	த்யாநத்தை யடைந்த (த்யாநவிஷயமா	ஆடலொடுகூட	நர்த்தநத்தோடுகூட,
இறை	ஸ்வாமியானவன் [ன)	வானவர்கள்	தேவர்கள்
இனி	இவனைக்காட்டிலும்	தாம்	தாங்கள்
இல்லை	வேறொருவனில்லை	எழில்ஆர்	ஶ்லாக்யமான
என்று	என்று நிஶ்சயித்து	மண்ணில்	பூலோகத்தில்
முனியாளர்	உத்தமதபஸ்விகளான ஸநகாதிகள்[மான)	இதுபோல	இத்தோடொத்த
		நகர்	திவ்யதேசமானது
திருஆர்	அழகுமிக்க (ஶ்ராவ்ய	இல்லைஎன	இல்லையென்று (ஸ்தோத்ரம் பண்ணி)
பண்ணில்	ஸங்கீதத்தில்		
மலி	அதிசயித்திருக்கிற	மலர்கள்தூய்	புஷ்பங்களை ஸமர்ப்பி[த்து
கீதமொடு	காநத்தோடுகூட	நண்ணி	ஆஶ்ரயித்து
பாடி	ஸ்தோத்ரங்களைச் சொல்லி(நர்த்தநம் பண்ண)		உறைகின்ற நகர் நந்திபுரவிண்ணகரம் நண்ணு மனமே! (அ)

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. (எண்ணிலித்யாதி) ரஜஸ் தமஸ்ஸுக்களாலே அபிபூதராய் ஆராயாதே சிலர்காலிலே குனியில் குனியுமித்தனை போக்கி, எண்ணில்-ஆராயில், த்யாநத்துக்கு விஷயபூதனான ஸர்வ வ்ரதன் இவனையொழிய வேறொருவனில்லையென்று, ஸநகாதிகள் அமைந்திருக்கிருந்துள்ள பண்ணில் மிக்க காநத்தோடே பாடி.

அவ்வவருடைய ஆடலோடேகூட. (எழிலாரித்யாதி) "பூமியில் பாரதவர்ஷமே உத்தேஶ்யம்; பண்ணின புண்யமானது சாலிலெடுத்த நீர்போலே க்ஷபித்தவாறே முகம் கீழ்ப்படத்தள்ளுகிற ஸ்வர்க்கமு மொருதேசமாய்த்ததோ? கோலின ப(ஃ)லங்களுக்கெல்லாம் ஸாதநா நுஷ்ட்டாநம் பண்ணலாம் பாரதவர்ஷத்தை யொழிய" என்றார்க ளிறே; அப்படியே,பூமிப்பரப்பில் ஶ்லாக்யமா யிருந்துள்ள இந்த நகரத்தோடொக்கக் கடவதில்லை என்று தேவர்கள் புஷ்பாத்யுபகரண ங்களைக்கொண்டு ஆஶ்ரயித்து நித்யவாஸம் பண்ணுகிறதேசம். (அ)

அரு.—எட்டாம்பாட்டு. (எண்ணிலித்யாதி)ஆக, கீழ் ஆறுபாட்டாலும்- ஆப்த்ஸகத்வத்தை பஹுப்ரகாரமாக உபபாதித் தநுபவித்தாராய், இனி இரண்டுபாட்டாலே- மோக்ஷப்ரதத்வத்தை யநுபவிக்கக் கோலி, இதில் - ஸாதநாந்தர நிஷ்ட்டர்க்கு உபாஸ்யனுகையால் வந்த மோக்ஷப்ரதத்வத் தை யநுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

"எண்ணில்" என்கிற யதி(கி) பதத்துக்கு ஹ்ருதய மருளிச்செய்கிறார் (ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்களாலே யித்யாதி).

"பாரதவர்ஷமே உத்தேஶ்யம்" என்றதை உபபாதித்தருளுகிறார் (பண்ணின வித்யாதி). ... ... (அ)

மூ.—வங்கமலி பௌவமது மாமுகடினுச்சி புக மிக்க பெருநீர்
அங்கமழியா ரவனதாணை தலைசூடு மடியாரறிதியேல் [ல்
பொங்குபுனலுந்து மணிகங்குலிருள் சீறுமொளியெங்குமுளதா
நங்கள்பெருமானுறையும் நந்திபுரவிண்ணகரம் நண்ணுமனமே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வங்கம்	மரக்கலங்களால்	அவனது	அந்த ஸர்வேஶ்வர னுடைய
மலி	ஸம்ருத்தமான	ஆணை	ஆஜ்ஞையை
அது	அந்த(பூமிக்கு ரக்ஷக மான)	தலைசூடும்	சிரஸாவஹியாநின்ற
பௌவம்	ஸமுத்ரமானது	அடியார்	தாஸபூதர்
மா	உயர்ந்திருக்கிற [ய	அங்கம்அழி	சரீரநாசத்தை யடை
முகடின்	அண்டபித்தியினுடை	யார்	யார்கள்,
உச்சி	சிரஸ்ஸையும்	மனமே	ஓமநஸ்ஸே! [ல்,
புக	வ்யாபிக்கும்படி	அறிதியேல்	(இதை) அறிவாயாகி
மிக்க	பொங்கிவாராநின்ற	பொங்கு	பெருகாநின்ற
பெருநீர்	(ப்ரளயகால) மஹா ஜலத்திலும்,	புனல்	ஜலமானது
		உந்து	ஒதுக்காநின்ற

மணி	ரத்நங்களில் நின்றும் புறப்பட்டதாய்	உளது	வ்யாபியாநின்றதாய்,
		நங்கள்	நமது
கன்குல்	ராத்ரியிலே யுண்டா	பெருமான்	ஸ்வாமியானவன்
இருள்	அந்தகாரத்தை [னை	உறையும்	நித்யவாஸம் பண்ணு
சீறும்	கோபியாநின்ற (போக்காநின்ற)		நிற்பதான
			நந்திபுரவிண்ணகரம் என்னு
ஒளி	காந்தியானது		மனமே! (௯)
எங்கும்	ஸர்வதேசத்திலும்		

வ்யா.— ஒன்பதாம்பாட்டு. (வங்கமித்யாதி) மரக்கலங்களால் மிக்கிருக்கிற கடலானது, பாடிகாப்பாரே களவுகாணுமாபோலே பூமிக்கு ரக்ஷகமாக இட்டுவைத்த இதுதானே அண்டபித்தியளவும் சென்று நாக்கும்படி மிக்கஜலத்தில், அவனுடைய வார்த்தையை சிரஸாவஹிக்கக்கடவ சேஷபூதரானவர்கள், ப்ரளயாபத்துக்கு ஹேதுவான கர்மமநுபவியார்கள்; (௧) "సర్గేపి నోపజాయన్తే ప్రళయే నవ్యథన్తిచ - ஸர்க்கேபி நோபஜாயந்தே ப்ரளயே நவ்யதந்திச" என்கிறபடியே. (அறிதியேல்) சைதந்யப்ரஸரத்வாரமாகில்.

(பொங்கித்யாதி) பெருகின நீரானது கொடுவந்து தள்ளுகிற ரத்நமானது ராத்ரியிலிருளைத் தன்கிரணங்கொண்டு தள்ளுகிற ஒளி எங்குமொக்கப் பரந்திருக்குமாய்த்து. (நங்கள் பெருமானுறையும்) பராவஸ்த்தை நித்யஸூரிகளுக்காயிருக்கும்; வ்யூஹம் ப்ரஹ்ம ருத்ராதிகள் பரிபவத்தைப்போக்கவாயிருக்கும்; அவதாரங்கள், ஸ்ரீவஸுதேவர் சக்ரவர்த்திகள் தொடக்கமான பாக்யாதிகருக்காயிருக்கும்; பிற்பாடரான நம்போல்வார்க்காயிருக்குமிறே உகந்தருளின நிலங்கள். நித்யஸூரிகளும் மிங்கு வரும்போது குறைவாளராய் வரவேணும்; அந்த(ஸ்)ர்க்கு வைத்தசாலையில் விழித்தார்க்கு வரும்போது கண்ணை மறைத்து வரவேணுமிறே. ... ... (௯)

அரு.—ஒன்பதாம்பாட்டு (வங்கமித்யாதி). கீழ்ப்பாட்டில்-உபாஸ்யனுகையால் வந்த மோக்ஷப்ரதத்வத்தை யருளிச்செய்து, ப்ரபத்தவ்யனுகையால் வந்த மோக்ஷ ப்ரதத்வத்தை யநுஸந்திக்கிறுரென்று ஸங்கதி.

ஆணை தலை சூடுமடியாரானவர் - (௧) "வார்த்தை யறிபவர்" என்கிறபடியே ஸ்லோகார்த்த நிஷ்டரென்றிறே திருவுள்ளம்.

நமக்கானபடி எப்படி, அங்குள்ளாரு மிங்கு வருவர்களே யென்ன வருளிச்செய்கிறுர் (நித்யேத்யாதி). (குறைவாளராய்) என்றது - தங்கள்

(௧) கீதை-௧௪-௨. (௧) தி-வாய்-எ-௫-௧௦.

வேஷத்தை மறைத்து மநுஷ்யாதி வேஷத்தைக் கொண்டென்கை. வேஷம்மாறி வரவேணுமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அந்தர்க்கித்யாதி).

மூ.—

நறைசெய்பொழில்மழைதவழும் நந்திபுரவிண்ணகரம்நண்ணியுறையும்
உறைகொள்புகராழி சுரிசங்கமவையங்கையுடையானை யொளிசேர்
கறைவளரும் வேல்வல்ல கலியனொலிமாலையிவையைந்துமைந்தும்
முறையிலிவை பயிலவல்ல வடியவர்கள் கொடுவினைகள்முழுதகலுமே.

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

—oo:o:oo—

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
நறைசெய்	தேனையுடைய	ஒளிசேர்	புகழையுடைத்தாய்
பொழில்	சோலைகளிலே	கறைவளரும்	ரக்தக்கறைமிக்கிருந்து
மழை	மேகங்களானவை	வேல்	வேலாயுதத்தை [ள்ள
தவழும்	ஸஞ்சரியாநின்ற	வல்ல	ஆளவல்லரான
நந்திபுர விண்	நந்திபுர விண்ணகர	கலியன்	ஆழ்வார்
ணகரம்	மென்னும் திவ்ய	ஒலி	அருளிச்செய்த
நண்ணி	கிட்டி [தேசத்தை	இவை	இப்படி விலக்ஷணமா
உறையும்	நித்யவாஸம் பண்ணு		யுள்ள [மான
	நின்றவனாய்	மாலை	சப்தஸந்தர்ப்ப ரூப
உறைகொள்	உறையிலே யிடப்பட்	இவை	இந்த [யும்
	டதாய் [தான	ஐந்தும் ஐந்தும்	பத்துப் பாசுரங்களை
புகர்	தேஜஸ்ஸை யுடைத்		
ஆழி	திருவாழியும்	முறையில்	க்ரமத்திலே (உத்தே
சுரி	சுழியையுடைத்தான		ஶ்யபுத்தியாலே)
சங்கம்	சங்கும் (ஆகிய)	பயிலவல்ல	அப்யஸிக்கவல்ல
அவை	அந்த திவ்யாயுதங்களை	அடியவர்கள்	சேஷபூதர்களுடைய
அங்கை	அழகிய திருக்கையிலே	கொடு	க்ரூரமான
		வினைகள்	பாபங்கள்
உடையானை	உடையனை ஸர்வே	முழுது	ஸம்பூர்ணமாக
	ஶ்வரன் விஷயமாக	அகலும்	நீங்கிப்போம். (௧௦)

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (நறைசெயித்யாதி) மதுமிக்கபொழிலிலே மேகங்கள் வந்து ஸஞ்சரிக்கிற ஸ்ரீநந்திபுரவிண்ணகரிலே கிட்டி நித்யவாஸம்பண்ணுவதும் செய்து, விரோதிநிரஸநத்துக்குத் திருமங்கையாழ்வார் கையில்வேலுண்டானபின்பு திருவாழிஉறையிட்டிருக்கும்காண், உறைகொண்டிருப்பதாய் புகரையுடைத்தாயிருக்கிற திரு

வாழிதொடக்கமான திவ்யாயுதங்களை அழகிய திருக்கையிலே யுடைய வனைக் கவிபாடிற்று. (ஒளிசேர்கறைவளரும்) உறையில்கிடக்க அவ ஸரமில்லையாய்த்துத் திருமங்கையாழ்வார் வேலுக்கு; சத்ருநிரஸநம் பண்ணிக் கறைகழுற்ற அவஸரமின்றிக்கேயிருக்கும்; இப்பத்தையும். (முறையிலிவைபயிலவல) "நண்ணுமனமே" என்று உத்தேஶ்யமாக ச்சொன்ன தேசமாகையாலே இவ்விடம் நமக்காஶ்ரயணீய ஸ்த்தலம் என்னும் ப்ரதிபத்தியோடேகூட அப்யஸிக்கவல்ல அடியவர்களு டைய, க்ரூரமாய் அநுபவித்தாலல்லது நசிக்கக்கடவதன்றிக்கே யிரு க்கிற பாபங்கள் ஸவாஸநமாகப்போம். ... ... (க0)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

அரு.—பத்தாம்பாட்டு. (நறைசெயித்யாதி) "உறைகொள்" என்று திருவாழிக்கு விசேஷண மிடுவா னென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (விரோதி யித்யாதி). ... ... (க0)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

அருசாம்பத்தில் பத்தாந்திருமொழி முடிந்தது.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஆறும்பத்து முதல் திருமொழி

வண்டுணுப்ரவேசம்.

வ்யா.—இவர்க்கு உகந்தருளின நிலங்களிலுண்டான ருசியைப் பற்ற ஈஶ்வரன் இங்கேவைத்தான், சப்தாதிவிஷயங்களும் இந்நிலத்திலேயாயிருந்தது; நீர்மணிச்சரைக் கரையிலே நிறுத்திஞல் பழைய வாஸநையாலே நீரிலேபோய்ப் புகுமாபோலே, உகந்தருளின நிலங்கள் இங்கேயுண்டாறுலும் விஷயங்கள் பரிமாறுகிற விடத்திலுண்டான இருப்பு அவற்றிலே கைகழியப்போகைக்கும் உடலாயிருக்கையாலே, ஈஶ்வரனுக்கும் "இவர்க்கு இங்ஙனேயுமொருநினைவுண்டோ" என்று கைகழியவிடுகைக்கு உடலாயிருக்கையாலே, ஸாக்ஷாத்கரித்தல்லது நிற்கவொண்ணுதபடி பகவத்விஷயத்திலே தமக்குண்டான ருசியையும், விட்டல்லது நிற்கவொண்ணுதபடி ஸம்ஸாரத்திலே பிறந்த அருசியையும், அவன் திருவுள்ளத்திலே படும்படி விண்ணப்பம்செய்கிறுர். ஆத்மவஸ்து, பகவதர்ஹமல்லாமையன்றிறே அநாதிகாலம் ஸம்ஸரித்தது, அசித்ப்ரத்யாஸத்தியாலேயிறே; ஆனபின்பு, இத்தைத்தவிர்த்துக்கொள்ளவேணுமிறே. ... ... *

அ௩.—வண்டுணுப்ரவேசம்.—கீழ்த்திருமொழியில்-"நந்திபுர விண்ணகரம் நண்ணுமனமே" என்று பலகாலும் சொல்லிவைத்தவர், "வேண்டேன் மனைவாழ்க்கையை" என்று ஒருகால் சொன்னுப்போலே ஒன்பதின்கால் சொல்லிக் கூப்பிடுவா னென்னென்ன வருளிச்செய்கிறுர் (இவர்க்கித்யாதி).

மூ.— [மேல்

வண்டுணுநறுமலரின்கைடகொண்டு பண்டைநம்வினைகெடவென்றடி
தொண்டருமமரரும்பணியநின்றங்கண்டமோடகலிடமளந்தவனே
ஆண்டாயுன்னைக் காண்பதோரருளெனக் கருளுதியேல்
வேண்டேன் மனைவாழ்க்கையை விண்ணகர்மேயவனே. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
அமரரும்	தேவர்களும்	அகல்இடம்	பரந்தபூமியை
தொண்டரும்	(மற்றும்) பக்தஜநங்களும்,	அளந்தவனே	(திருவடிகளால்) ஆக்ரமித்துக்கொண்டவனே!
வண்டு	வண்டுகள்	ஆண்டாய்	(இதுக்கு முன்னமே) என்னை அடிமையாக்கிக்கொண்ட ஸ்வாமியே!
உணும்	மதுபாநம் பண்ணுகிற்பதாய்	விண்ணகர்	திருவிண்ணகரென்னும் திவ்யதேசத்தில்
நறு	பரிமள ப்ரசுரமான	மேயவனே	பொருந்தி நித்யவாஸம் பண்ணுமவனே!
மலர்	பூக்களினால் கட்டப்பட்ட	உன்னை	உன்னை
இண்டை	மாலையை	காண்பது	(நான்) ஸேவிக்கும்படி
கொண்டு	ஸம்பாதித்துக்கொண்டு(வந்து),	ஓர்அருள்	நிர்ஹேதுகமான க்ருபையை
பண்டை	ப்ராசீநமான	எனக்கு	என் விஷயத்தில்
நம்வினை	எங்கள் பாபங்களை	அருளுதியேல்	செய்வாயாகில் (செய்தருளவேணும்),
கெட	போக்கியருளவேணும்	மனைவாழ்க்கையை	(இனி) ஸம்ஸாரத்திலிருப்பை
என்று	என்று ப்ரார்த்தித்து	வேண்டேன்	(நான்) விரும்பேன்.
அடிமேல்	திருவடிகளின் மேலிட்டு		வாழ்க்கை-ஸுகம். (௧)
அணிய	ஆஶ்ரயிக்க, (அவர்களுக்காக)		
நின்று	(மஹாபலியிடம்) இரப்பாளனாயிருந்து		
அங்கு	அந்த யஜ்ஞவாடத்தில் நின்றே		
அண்டமோடு	மேலுலகங்களோடு கூட		

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (வண்டுணும்) செவ்விப்பூமாலையைக்கொண்டு. (பண்டையித்யாதி) "முன்பு நாம்பண்ணிவைத்த பாபங்களையடையப்போக்கவேணும்" என்று திருவடிகளின்மேலே, (௧) "ஸ்ரஜ்ஸ்ஸுராணாம் - ஸங்கைஸ்ஸுராணும்" என்கிறபடியே, தேவர்களும், மற்றும் திருவடிகளுக்கு நல்லராயிருப்பாரும் ஆஶ்ரயிக்க. (நின்று) அர்த்தித்துநின்று, பெற்ற அவ்விடந்தன்னிலே நின்றே அண்டங்களோடேகூட பூமிப்பரப்பை யளந்துகொண்டவனே!

(ஆண்டாய்) நான் இதரவிஷயங்களிலே ப்ரவணனாய் உன்பக்கலிலே வைமுக்யம் பண்ணிப்போரா நிற்கச்செய்தே, இவ்வளவும்வர என் ஸத்தையழியாமல் நோக்கிக்கொண்டு போந்தவனே! (உன்னையித்

(௧) மாங்கள்யஸ்தவம்.

யாதி).நீ அநாதிகாலம் ஸம்ஸாரத்தைதயை நோக்கிக்கொடுபோந்ததின்ப(ஃ)லம் நீயே பெறவேண்டியிருந்தாயாகில், என்பக்கலிலே க்ருபையைப்பண்ணியருளவேணும். (வேண்டேனித்யாதி) "இன்னமுமிவனுக்கு ஸம்ஸாரவாஸனை கழிந்ததில்லை" என்று இருக்கவேண்டா, எனக்குலோகயாத்ரையில் ருசியில்லாமையைத் திருவுள்ளம் பற்றவேணும். (க)

அரு. — முதற்பாட்டு. (வண்டித்யாதி). இந்த்ரன் கார்யம்செய்ய வந்தபடியாலே, "సఙ్ఘైస్సురాణామపి భూతలస్థైస్తథా మనుష్యైర్గగనేచ ఖేచరైః। స్తుతః క్రమాన్యః ప్రచకార సర్వదా మమాస్తు మాఙ్గళ్య వివృద్ధయే హరిః- ஸங்கைஸ் ஸுராணமபி பூதலஸ்தைஸ்ததா மநுஷ்யைர்க்ககநேசகேசரை:। ஸ்துத: க்ரமாந்ய: ப்ரசகார ஸர்வதாமமாஸ்து மாங்கள்ய விவ்ருத்தயே ஹரி:" என்றபடியே முந்துற அமரரைச் சொல்லுகை உசிதமாகையால், "அமரரும், தொண்டரும்" என்று அந்வயித்தருளிச்செய்கிறார் (ஸங்கை ரித்யாதி).

"அருளுதியேல்"- அருளவேணுமென்று கூட்டி அர்த்தமருளிச்செய்கிறார் (நீ அநாதிகால மித்யாதி).... ... ... (க)

மூ.—

[டவனே
அண்ணல்செய்தலைகடல்கடைந்ததனுள்கண்ணுதல் நஞ்சுண்ணக்கண்
விண்ணவரமுதுண வமுதில்வரும் பெண்ணமுதுண்ட வெம்பெருமா
ஆண்டா யுன்னைக் காண்பதோ ரருளெனக்கருளுதியேல் [னே
வேண்டேன்மனைவாழ்க்கையை விண்ணகர்மேயவனே. (உ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
அண்ணல்செய்து	(தேவர்கள்பக்கல்) ஔதார்யத்தைப் பண்ணி	கண்டவனே	பார்த்த(ஸங்கல்பித்த)ருளினவனே!
அலைகடல்	அலைமோதாநின்ற ஸமுத்ரத்தை	விண்ணவர்	தேவர்கள் [கிற்க,
கடைந்து	மதநம்பண்ணி,	அமுது உண	அம்ருதபாநம் பண்ணு
அதனுள்	(அக்காலத்தில்) அந்த ஸமுத்ரத்தில் நின்றும் புறப்பட்ட	அமுதில்	(அந்த)அம்ருதத்தில் நின்றும்
நஞ்சு	விஷத்தை	வரும்	(ஸாரபூதையாய்க்கொண்டு) வாராநின்ற
நுதல்கண்	நெற்றிக்கண்ணனான ருத்ரன்	அமுது	போக்யபூதையான
உண்ண	விழுங்கும்படி	பெண்	பெரியபிராட்டியாரை
		உண்ட	(லபித்து) அநுபவியாநின்றவனாய்
		எம்பெருமானே	எங்களுக்கு உபகாரகனானவனே! (உ)

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (அண்ணல்) ஒருகால்சொன்னத்தை ஒன்பதின்கால் சொல்லுகிறார் தம்முடைய இந்த ருசியை ஸ்திரமென்னு மிடத்தை அவன் திருவுள்ளத்தே படுத்துகைக்காக.

(அண்ணல்)ஔதார்யத்தைப்பண்ணி யென்னுதல், ஸ்வாமித்வத்தை நிர்வஹித்தென்னுதல்; பெரிய க்ஷோபத்தை யுடைத்தாயிருந்துள்ள கடலைக்கடைந்து. (அதனுள் - நஞ்சை - கண்ணுறுதல் - உண்ணைக்கண்டவனே) அதிலுண்டான விஷத்தை புஜித்து தேவர்கள் முடியாதே யிருக்கும்படியாகப் பார்த்தவனே! (விண்ணவரித்யாதி) தேவஜாதி அம்ருதத்தை புஜித்து உஜ்ஜீவிக்க, அந்த அம்ருதந்தான் கோதாம்படிவந்து தோற்றின பெரியபிராட்டியாரை லபித்து; அவ்வழியாலே ஆஶ்ரிதவர்க்கத்துக்கு உபகரித்தவனே! ஜநநிபக்கல் பண்ணுமுபகாரம் ப்ரஜைகளுக்கா யிருக்குமிறே.

(ஆண்டாயித்யாதி) அச்சேர்த்தியை நான் கண்டநுபவிக்கும்படி என்பக்கலிலே க்ருபையைப் பண்ணி யருளுவதியாகில், அத்தேவஜாதி உன்னைக்கொண்டு பூண்கட்டிக்கொள்ளுகிற ஸம்ஸாரயாத்ரையை வேண்டேன். ... ... (௨.)

அரு.—இரண்டாம்பாட்டு. (அண்ணலித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் - இந்த்ரனுக்காக இரந்தாகிலும் அவன் வாழ்க்கையை நிலைநிறுத்தினாய், அங்ஙன் ஒரு ருசி எனக்கில்லை என்றார்; இதில் - தேவஜாதி யெல்லாம் சாகாமலிருக்கவேணுமென்ன, அதுக்காகக் கடல் கடைந்தாகிலும் அது தலைக்கட்டினாய், எனக்கு அங்ஙனிருப்பதொரு தேஹ சாபல்யமில்லை யென்கிறார் என்று ஸங்கதி. (இந்தருசியை) என்றது - "மனைவாழ்க்கை - வேண்டேன்" என்னும்படியான பகவத்விஷய ருசியை என்றபடி. ... ... (௨.)

மூ.—

குழல்நிறவண்ணநின்கூறுகொண்ட தழல்நிறவண்ணன் நண்ணார்நகரம்
விழ நனி மலை சிலைவளைவு செய்தங்கழல் நிற வம்பதுவானவனே
ஆண்டாயுன்னைக் காண்பதோரருளெனக் கருளுதியேல்
வேண்டேன்மனைவாழ்க்கையை விண்ணகர் மேயவனே. (௩.)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
குழல்நிறம்	திருக்குழலின் வர்ணம்போன்ற (நீலமான)	வண்ண	திருமேனி நிறத்தையுடையவனே!
		நின்	உன் திருமேனியில்

கூறுகொண்ட	ஒருபார்ஶ்வத்தைத் தனக்கிருப்பிடமாக வுடையனாய் [ற	விழ	நசிக்கும்படியாக,
		நனி	பெருத்து
		மலை	மலைபோன்றதான —
அழல்நிறம்	அக்நிவர்ணம் போன்	சிலை	வில்லை [து,
வண்ணன்	சரீரவர்ணத்தையுடையனான ருத்ரனை(க் கொண்டு),	வளைவுசெய்து	வளையும்படி செய்வித்
		அங்கு	அந்த வில்லிலே(தொடுக்கப்பட்டு)
கண்ணார்	சத்ருக்களான அஸுரர்களுடைய	அழல்நிறம்	அக்நிவர்ணமாய் [ன
		அது	அப்படி அதிக்ரூரமா
நகரம்	பட்டணமான த்ரிபுரமானது	அம்பு ஆனவனே	பாணத்திலே ப்ரவேசித்து நின்றவனே!

வ்யா. — மூன்றாம்பாட்டு. (குழல்நிறவண்ணா) திருக்குழலில் நிறத்தையுடைய திருமேனியின் நிறத்தையுடையவனே! (க) "கூறாளும்" என்கிறபடியே - உன் திருமேனியிலே கூறுடையனாய், அக்நிகல்பமான நிறத்தையுடையவன். கண்ணுக்குக் குளிர்ந்திருக்கும் ஸர்வேஶ்வரன் திருமேனி; கண்கொண்டு பார்க்கவொண்ணாதபடி எரிந்திருக்கும் இவன்மேனி. ஆஸுர ப்ராக்ருதிகளுடைய த்ரிபுரமான படைவீடு நசிக்கும்படியாக, பெருத்து மேருகல்பமான வில்லை வளைத்து, (உ) "தஸ்யாத்" என்கிறபடியே - அதுக்குள்ளீடாய்ப் புக்கு நின்றானைத்து. இவ்வபதாநத்துக்கு ஹேதுவென்னென்ன; (உ) "விஷ்ணுராத்மா" என்றதிறே. (அங்கழல் நிறவம்பது) அம்புக்குக் கூர்மையாய்ப் போய்ப்புக்கு ப்ரதிபக்ஷத்தை யழியச்செய்து, "அந்த விஜயாபதாநத்தை அவன் செய்தான்" என்று விருதூதித்திரியும்படி பண்ணினவனே!

(ஆண்டாய்) "ஓரபதாநம் பண்ணினேன்" என்று விருதூதித் திரியும்படி பண்ணவேண்டா. (வேண்டேன்) ஸ்வரூப விரோதியைக் கழித்து ஸ்வரூபாநுரூபமான பேற்றைப் பண்ணித் தரவேணும். ... ... (௩)

அரு.—மூன்றாம்பாட்டு. (குழலித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில்-சிரகாலம் ஜீவித்திருக்க யத்நம்பண்ணினார்க்கு அத்தைத் தலைக்கட்டிக் கொடுத்தாய்; எனக்கு அதுவேண்டா என்றாராய்; இதில் - "ஜீவித்திருந்தால் 'இன்னான் இனியான்' என்று நாலுபேர் கொண்டாடவேணும்" என்றிருப்பானை ருத்

(க) தி-வாய்-ச-அ-க. (உ) பாரதம்-கர்ணபர்.

ரனுக்கும் அது தலைக்கட்டிக் கொடுத்தாய், எனக்கு அங்ஙனிருப்பதொரு புகழ் வேண்டுவதில்லை யென்கிறா ரென்று ஸங்கதி.

(நிறத்தை) என்றவநந்தரம், உபமாநமாக என்று சேஷம். "நனி" என்றதினர்த்தம் (பெருத்து) என்றது. "தழல் நிறவண்ணன்" - கொண்டு என்று அத்யாஹரித்து, "செய்து" என்றது - செய்வித்து என்றுக்கித் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (தஸ்மாதித்யாதி). ருத்ரன் செய்திருக்க, "ஸர்வேச்வரன் செய்வித்தான்" என்கைக்கு மூலமென்? என்னும் சங்கையைக் கிளப்பி, பரிஹாரமானபடியை விவரிக்கிறார் (இவ்வபதாநத்துக் கித்யாதி). ... . (௩)

மூ.—

நிலவொடு வெயில் நிலவிருசுடருமுலகமு முயிர்களு முண்டொருகால்
கலைதரு குழவியினுருவினையா யலைகடலாலிலை வளர்ந்தவனே
ஆண்டாயுன்னைக் காண்பதோ ரருளெனக் கருளுதியேல்
வேண்டேன் மனைவாழ்க்கையை விண்ணகர் மேயவனே. ... (௪)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
நிலவொடு	நிலாவோடும்	உண்டு	விழுங்கி (வயிற்றிலே வைத்து),
வெயிலொடு	வெய்யிலோடும் (கூடி)		
நிலவு	உலாவாநின்ற	கலைதரு	அத்யல்பமான
இருசுடரும்	இரண்டு தேஜஃபதார்த்தங்களான சந்த்ரஸூர்யர்களையும்	குழவியின்	குழந்தையினுடைய
		உருவினையாய்	வடிவையுடையனாய்க் கொண்டு,
உலகமும்	லோகங்களையும்	அலை	அலைமோதாநின்ற
உயிர்களும்	(அங்குள்ள) ப்ராணிகளையும்	கடல்	மஹாஸமுத்ரத்தில்
		ஆல் இலை	(ஓர்) ஆலந்தளிரில்
ஒருகால்	ஒருகாலத்திலே (ப்ரளயத்திலே)	வளர்ந்தவனே	கண்வளர்ந்தருளினவனே! (௪)

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (நிலவொடு) நிலாவோடேகூட, வெய்யில், நிலவுகிற - ஸஞ்சரிக்கிற, சந்த்ரஸூர்யர்களுக்கு நிர்வாஹகனாய் வர்த்தியாநின்றுள்ள நிலாவையும் வெய்யிலையு முடைய இருசுடரென்னுதல். லோகங்களும், அவற்றிலுண்டான ப்ராணிகளும், ஆகிய இவற்றை ஒருகால் வயிற்றிலேவைத்து, கலாமாத்ரமா யிருந்துள்ள குழவியினுடைய வடிவை யுடையையாய், க்ஷோபத்தை யுடைத்தான கடலிலே ஒருபவனான ஆலந்தளிரிலே கண்வளர்ந்தருளுகிற அகடிதகடநா ஸாமர்த்யத்தையுடையவனே!

(ஆண்டாய்) என்பக்கல் அகடிதங்களை கடிப்பிக்க வேண்டா, உன்னைக் காண்பதொருவகை ‡அருளவமையும். (வேண்டேன்) என் தலையால் வரும் அம்சத்தில் கண்ணழிவில்லை. ... ... (௪)

அ௫.—நாலாம்பாட்டு. (நிலவித்யாதி) ருத்ரன் தலையில் விஜயத்தை ஏறிட்டாப்போலே, எனக்கு அங்ஙனிருப்பதொரு புகழ்படைக்க வேண்டா, ஸ்வரூபவிரோதியைக் கழித்துத் தரவேணுமென்றீர்; நீர் நினைத்தபோதாகச் செய்யப்போமோ, சிரகால வாஸிதமன்றோ மனைவாழ்க்கை என்னவருளிச்செய்கிறாரென்று ஸங்கதி.

நிலாவோடும் வெய்யிலோடும்கூட நிலவுகிற இருசுடர் என்றுக்கி ஒரு யோஜனை அருளிச்செய்து, நிலவுகிற நிலாவோடும் வெய்யிலோடும் கூடின இருசுடர் என்று அர்த்தாந்தர மருளிச்செய்கிறார் (வர்த்திக்கிற வித்யாதி).

மூ.—

பாரெழு கடலெழு மலையெழுமாய்ச்சீர் கெழுமிவ்வுலகேழு மெல்லாம்
ஆர்கெழுவயிற்றினி லடக்கிநின்றங் கோரெழுத் தோருருவானவனே
ஆண்டாயுன்னைக் காண்பதோரருளெனக் கருளுதியேல்
வேண்டேன் மனைவாழ்க்கையை விண்ணகர் மேயவனே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	
பார் எழும்	ஸப்தத்வீபங்களான பூமிக்கும் [கும்	வயிற்றினில்	திருவுதரதலத
		அடக்கி	(வைத்து) அடக்கிக்கொண்டு
கடல் எழும்	ஸப்தஸமுத்ரங்களுக்		
மலை எழும்	ஸப்தகுலாசலங்களுக்கும் [ண்டு,	அங்குநின்று	அவ்வாலந்தளிரிலேயிருந்தவனாய்,
ஆய்	நிர்வாஹகனாய்க் கொ	ஓர்	சப்தங்களில் ப்ரதானமான
சீர் கெழும்	அழகுமிக்க		
இவ்வுலகு ஏழும்	இந்த ஸப்தலோகங்களையும் [ளையும்	எழுத்து	அகாரத்துக்கு
		ஓர் உரு ஆனவனே	முக்யார்த்தமாய் நின்றவனே! (௫)
எல்லாம்	(மற்றும்) எல்லாவற்		
ஆர்கெழு	மிக அழகியதான		

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (பாரித்யாதி) பூமிகளேழும், கடல்களேழும், மலைகளேழுமான இவற்றுக்கு நிர்வாஹகனாய்; அழகுசெய்திருந்துள்ள இந்த லோகங்களேழு மடைய, அழகு மிக்கிருந்துள்ள வயிற்றிலே யடக்கிநின்றாய். இத்தால் - வாச்யங்களுக்கெல்லாம் தன் பக்கலிலே இருப்பாம்படி இவற்றுக்கு ஆதாரபூதனாய் நிற்கும்படி

---

‡ (பா) அருளவேணும்.

சொல்லிற்று. (ஓரெழுத் தோருருவானவனே) வாசக ஜாதத்துக்கெல்லாம் ப்ரதாநமாயிருக்கிற அகார சப்த வாச்யனானவனே!(ஆண்டாய்).

அரு.—அஞ்சாம்பாட்டு. (பாரித்யாதி) கீழ்ச்சொன்ன அகடிதகடநாஸாமர்த்யந்தனக்கும் மூலமான காரணத்வத்தால் வந்த சக்தி விசேஷத்தை அநுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

(வயிற்றிலே) என்றது - ஸங்கல்பத்திலே யென்றபடி. "உரு" அர்த்தம். ... ... (௫)

மூ.—கார்கெழுகடல்களும் மலைகளுமா யேர்கெழுமுலகமு மாகி முதலார்களுமறிவரு நிலையினையாய்ச் சீர்கெழு நான்மறையானவனே
ஆண்டாயுன்னைக்காண்பதோ ரருளெனக் கருளுதியேல்
வேண்டேன் மனைவாழ்க்கையை விண்ணகர் மேயவனே. (௬)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கார்கெழு	மேகங்கள்நிறைந்த	அறிவரும்	அறியப்போகாத
கடல்களும்	ஸமுத்ரங்களுக்கும்	நிலையினையாய்	ஸ்வபாவத்தை யுடையவனாய்,
மலைகளும்	பர்வதங்களுக்கும்	சீர்கெழு	ப்ராமாண்யமாகிற அழகுடைய
ஆய்	ஆதாரபூதனாய்,	நான்மறை	நாலுவேதங்களுக்கும்
ஏர்கெழும்	ஒழுங்குபட்டிருக்கிற	ஆனவனே	ப்ரதிபாத்ய னானவனே! (௬)
உலகமும்	லோகங்களுக்கும்		
ஆகி	நிர்வாஹகனாய்,		
முதலார்களும்	ப்ரதாநரான ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும்		

வ்யா.—ஆறாம்பாட்டு. (கார்) மேகங்கள் படிந்த ஸமுத்ரமும், பூமிக்கு ஆணியடித்தாப்போலே யிருக்கிற மலைகளும். இவற்றை பிரித்துச் சொல்லுகிறதென்? கட்டளைப்பட்டிருந்துள்ள லோகங்களுமாய். இத்தால் - ஜகதாதாரனாய், ஜகச்சரீரனாய் நிற்கும் நிலையைச் சொல்லுகிறது. (முதலார்களு மறிவரு நிலையினையாய்) சதுர்தச புவநேஶ்வரனான சதுர்முகன் தொடக்கமான ப்ரதாநரானவர்களாலும் "இவ்வளவு" என்று பரிச்சேதிக்கவொண்ணாத ஸ்வபாவத்தை யுடையையாய், ப்ராமாண்யத்துக்குப் போரும்படி யதாபூதவாதியா யிருக்கிற நாலுவகைப்பட்ட வேதங்களாலே ப்ரதிபாத்யனா யிருக்கிறவனே!

(ஆண்டாய்) நீ ஜகதாதாரனாய் ஸர்வாதிகனா யிருப்பதி என்று ப்ரமாணங்களிலே கேட்டுப் போகையன்றிக்கே, உன்னுடைய அஸாதாரணாகாரத்தை நான் ஸாக்ஷாத்கரிக்கும்படி என்பக்கலிலே க்ருபை

யைப் பண்ணி யருளுவதியாகில், நானும் மெய்யே இத்தை அருவ ருத்தேன். ... ... (௬)

அநு —ஆறாம்பாட்டு. (காரித்யாதி) கீழ் - காரணத்வ ப்ரயுக்த சக்தி விசேஷத்தை அநுஸந்தித்தாராய், ஜகத்தெல்லாம் சரீரமாக நீ சரீரியா யிருப்பாளொருவ னன்றோ, எனக்கு வேண்டின புருஷார்த்தம் கொடுக்கைக்கு நீயே கடவா யென்கிறாரென்று ஸங்கதி.

“ஏர்” என்றதினர்த்தம் (கட்டளைப்பட்டு) என்றது. ... (௬)

மூ.—

உருக்குறுநறுநெய்கொண்டாரழலி லிருக்குறுமந்தணர் சந்தியின்வாய்
பெருக்கமொடமரர்க ளமரநல்கு மிருக்கினி லின்னிசை யானவனே
ஆண்டாயுன்னைக்காண்பதோ ரருளெனக்கருளுதியேல்
வேண்டேன் மனைவாழ்க்கையை விண்ணகர் மேயவனே. (௭)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
அமரர்கள்	தேவர்கள்,	சந்தியின்வாய்	ஸந்த்யாகாலங்களிலே [நின்றுள்ள
பெருக்கமொடு	ஸம்பத்தோடுகூட	நல்கும்	(ஹவிஸ்ஸை) கொடா
அமர	(தங்களுக்கு) யாகோபகரணங்களைப் பொருந்தப்பண்ணுகைக்காக,	இருக்குஉறும்	வேதாத்யயநபரரான
		அந்தணர்	ப்ராஹ்மணர்களுடைய (தநமான)
உருக்கு உறு	உருக்கப்பட்ட	இருக்கினில்	வேதத்தில்
நறு நெய்கொண்டு	நாதநமான நெய்யைக்கொண்டு	இன்	இனிமையான
		இசை	ஸ்வரூப ப்ரணவத்துக்கு
ஆர்அழலில்	அழகிய அக்நியிலே	ஆனவனே	வாச்யனானவனே!(௭)

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (உருக்குறு) உருக்கின நறுநெய்யைக் கொண்டு, அக்நியிலே, இருக்குறும் ப்ராஹ்மணர் ஸந்த்யைகள்தோறும். (பெருக்கமித்யாதி) (௧) “పరస్పరం భావయన్తః శ్రేయః పరమవాప్స్యథ- பரஸ்பரம் பாவயந்த ஶ்ரேய: பரமவாப்ஸ்யத” என்கிறபடியே - பெருக்கத்தோடே கூட, தங்களுக்கு உபகரண ஸம்பத்தியுண்டாம்படி தேவர்கள் பண்ணுகைக்காக; அவர்களுக்கு தா(த₄)ரகமான ஹவிஸ்ஸை அவர்களுக்குக் கொடாநின்றுள்ள ப்ராஹ்மணர்க்கு தநமான வேதத்தில் இன்னிசையுண்டு - ஸ்வரூபமான ப்ரணவம், அத்தாலே

---

(௧) கீதை-௩-௧௧,

ப்ரதிபாத்யனாயுள்ளவனே! (க) "सा हि श्रीरमृता सताम् - ஸாஹிஶ்ரீரம்ருதாஸதாம்" என்று - வேத தநா என்னக்கடவதிறே ப்ராஹ்மணரை; "स्वरम् - ஸ்வரம்" என்று - ப்ரணவத்தைச் சொல்லக்கடவதிறே, (உ) "यद्वेदादौ स्वरः प्रोक्तः - யத்வேதாதௌ ஸ்வர: ப்ரோக்த:" என்று. ‡ப்ரணவம் பரஸ்வரூபத்தை ஒன்றையும் சொல்லுகிறதோ? ஆத்மஸ்வரூபத்தையும் சொல்லுகிறதோ?" என்றால், இரண்டையும் சொல்லாநின்றதிறே - (௩) "आत्मानं युञ्जीत - ஆத்மாநம் யுஞ்ஜீத" என்றும், (௪) "ओङ्कारो भगवान्विष्णुः - ஓங்காரோ பகவாந்விஷ்ணு:" என்றும். (எ)

அரு — ஏழாம்பாட்டு. (உருக்கித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் - ஸகலஜகச்சரீரியாய் ஸகலவேத ப்ரதிபாத்யனான படியை யநுஸந்தித்து, நீயே என் மநோரதத்தைத் தலைக்கட்டவேணு மென்றார்; இதில் - ஸகல யஜ்ஞாராத்யனாய்க்கொண்டு, ஸகல வேதஸாரமான ப்ரணவ ப்ரதிபாத்யனான நீயே என்காரியம் செய்யவேணு மென்கிறாரென்று ஸங்கதி.

"இருக்கு உறும்" என்றது - ருக்குக்களை உற்றிருக்கிற வென்றபடி. தேவர்கள் யாகோபகரண ஐஶ்வர்யாதிகளைக் கொடுக்கவும், ப்ராஹ்மணர் ஹவிஸ்ஸைக் கொடுக்கவு மாம்படி அந்யோந்யம் ப்ரீதியோடே கொடுக்கும்படி யென்று அர்த்த மருளிச்செய்கிறார் (பரஸ்பர மித்யாதி). "இருக்குறும் அந்தணர் - இருக்கினில்" என்றந்வயித் தருளிச்செய்கிறார் (அவர்களுக் கித்யாதி). (ஹவிஸ்ஸை) என்றது அத்யாஹார்யம். வேதம் தநம் என்கைக்கு ப்ரமாணம் (ஸாஹீத்யாதி). "ऋचः सामानि यजूंषि सा हि श्रीरमृता सताम् - ருச:-ஸாமாநி - யஜூம்ஷி-ஸாஹிஶ்ரீ ரம்ருதாஸதாம்" என்று கீழ் கூட்டிக்கொள்வது. "ஓமித்யாத்மாநம் யுஞ்ஜீத" என்றதுக்கு - ஆத்மாவை ஈஶ்வரன் திருவடிகளில் ஸமர்ப்பிக்கும்போது, "ஓம்" என்று மந்த்ரத்தைச் சொல்லும்போது ஆத்மவாசகமாக வேணுமிறே என்று கருத்து. [பெருக்கமொடமரர்கள் அமர நல்கும்படியாக - சந்தியின்வாய் - உருக்குறு நறுநெய்கொண்டு ஆரழலிலே, ஹவிஸ்ஸுக்களைக் கொடாநின்றுள்ள, இருக்குறு மந்தணருடைய இருக்கினில் இன்னிசையானவனே] என்றந்வயம். ... ... (எ)

மூ.—

காதல்செய்திளையவர் கலவிதரும் வேதனைவினையது வெருவுதலாம்
ஆதலிலுனதடியணுகுவன் நான்போதலர் நெடுமுடிப் புண்ணியனே
ஆண்டாயுன்னைக் காண்பதோ ரருளெனக் கருளுதியேல்
வேண்டேன் மனைவாழ்க்கையை விண்ணகர் மேயவனே. (அ)

(க) (உ) தை-நாரா-கo. (௩) தை-நாரா-௩க.
(௪) ‡ (பா) ப்ரணவம் பரஸ்வரூபத்தையோ சொல்லுகிறது என்றால்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
போது அலர்	செவ்விய பூமாலையி ைலே அலங்கரிக் கப்பட்ட	அது	அப்படிப்பட்ட
நெடுமுடி	நீண்ட திருவபிஷேக த்தையுடைய	வினை	கர்மமானது (வினைக் கப் புகில்)
புண்ணியனே	பரிசுத்தனே!	வெருவுதல் ஆம்	(எனக்கு) பய(ப்ரத) மாகாநின்றது,
இளையவர்	யுவதிகள்	ஆதலில்	ஆகையாலே, (அது கழியும்படி)
காதல்செய்து	ப்ரீதிபண்ணி	உனது அடி	உன் திருவடிகளை
தரும்	கொடாநின்ற	நான்	நான்
வேதனை	துக்கரூபமான	அணுகுவன்	கிட்டி ஆஶ்ரயிக்கக் கடவேன். (அ)
கலவி	ஸம்ஶ்லேஷத்துக்கு ஹேதுவான		

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. (காதல்) இளையவர் காதலைப் பண்ணிக் கொண்டு-ஸ்த்ரீகளானவர்கள் ஸங்கத்தை யுடையராய்க் கொண்டு, தரு கிற துக்காத்மகமான ஸம்ஶ்லேஷத்துக்கு ஹேதுவாயிருக்கிற கர்மத் தை அநுஸந்திக்க வநுஸந்திக்க எனக்கு பயமாகாநின்றது; ஆனபின் பு, இப்படிப்பட்ட அபாயங்களைத் தப்புவிக்கும் உன் திருவடிகளைக் கிட்டுவன் நான். அந்த ஸம்ஶ்லேஷந்தான் துக்காத்மகமாயிறேயிரு ப்பது. அநுபவிக்கப் புக்கால் ஒருநாள்வரையில் பர்யாப்தனுக விராகின்றிக்கே, தன்னுடைய பும்ஸ்த்வத்தை அழியமாற வேண்டும் படியாய், இனித்தான் கண்டார்க்குக் கவிழ்தலை யிட்டுத் திரியவேண் டும்படியாய், மேல் நரகமாம்படி ஸ்வரூப ஹாநியை விளைக்கக்கடவ தான ஸம்ஶ்லேஷத்துக்கு ஹேதுவான கர்மத்தை அநுஸந்திக்கிற இது அச்சத்துக்கு ஹேதுவாகாநின்றது; ஆனபின்பு, எங்கேனும் திரியிலும் யயாதிகள் †மேலே அடியிட்டுத் திரியும்படியான திருவடி களை அணுகுவன் நான். (போதலர் நெடுமுடிப் புண்ணியனே) வை த்தவளையமும் நீயுமாயிருக்கிற இருப்பைக் காட்டி என்னுடைய இதர விஷயத்தில் ப்ராவண்யத்தைத் தவிர்த்த சுத்தியையுடையவனே! நா ட்டார்க்கு இது பிறக்கிறதில்லையிறே. இவர்க்கே யிறே இது உண்டா யிற்று.

(ஆண்டாய்) உன்னை யொழிந்தவிஷயங்களில் ருசியைப் போக் கின நீயே, உன்னை நான் கண்ணாலே காணலாம்படி என் பக்கலிலே க்ருபையைப் பண்ணுவதியாகில், எனக்கு இவற்றில் அருசியுண்டு. *

---

† (பா) தலையிலே.

அநு.—எட்டாம்பாட்டு. (காதலித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில்-ஸகலயஜ்ஞாராத்யனை நீயே எனக்கருளவேணுமென்றார்; இதில் - ஆழ்வார்! ஸகலயாகங்களைப் பண்ணி அந்தணர் ஸ்வர்க்காதி பலங்களை ப்ராபிக்க, நீரொருவரும்! "வேண்டேன்" என்கிறது என் கொண்டென்ன வருளிச்செய்கிறீரென்று ஸங்கதி.

விவரணம் (ஸ்த்ரீகளித்யாதி). கீழ்- வாக்யார்த்த மருளிச்செய்து தாத்பர்யார்த்த மருளிச்செய்கிறார் (அந்த ஸம்ஶ்லேஷர்தா னித்யாதி).... (அ)

மூ.— [தேன்
சாதலும்பிறத்தலு மென்றிவற்றைக் காதல்செய்யாதுனகழலடைந்
தோதல்செய் நான்மறையாகி யும்பராதல்செய் மூவுருவானவனே
ஆண்டாயுன்னைக்காண்பதோ ரருளெனக் கருளுதியேல்
வேண்டேன் மனைவாழ்க்கையை விண்ணகர்மேயவனே. (கூ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
ஓதல்செய்	அத்யயநம் பண்ணப்படாநின்ற	சாதலும்	மரணமும்
நால்மறையாகி	நாலு வேதங்களுக்கும் நிர்வாஹகனாய்	பிறத்தலும்	ஜநநமும்
உம்பராதல்	தேவர்களில் ப்ரதாநராக	என்று	என்று சொல்லப்படுகிற துக்க பரம்பரையைஆராய்ந்து
செய்	பண்ணப்பட்ட	இவற்றை	இந்த ஜநநாதிகளை
மூவுருஆனவனே	ப்ரஹ்ம ருத்ரேந்த்ரர்களைச் சரீரமாக உடையவனே!	காதல்செய்யாது	விரும்பாதவனாய்க்கொண்டு
		உனகழல்	தேவரீர் திருவடிகளை
		அடைந்தேன்	ஆஸ்ரயித்தேன். (கூ)

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (சாதல்) மரணஸமயத்திலே படும் வ்யஸநம், பின்பு நரகாநுபவம் பண்ணிப்படும் வ்யஸநம், பஞ்சாக்நி வித்யையில் சொல்லுகிறபடியே கர்ப்பரூபத்தாலே படக்கடவ வ்யஸநம், இவற்றை அநுஸந்தித்து ஜந்மாதிகளில் ஆசைபண்ணாதே, இவற்றைத் தவிர்த்தருளும் தேவர் திருவடிகளை வந்துகிட்டினேன். இவற்றை ஆதரிப்பாருண்டோ வென்னில்; "அநிஷ்டாவஹமான ஜந்மாதிகளைக் கழித்துக்கொள்வான் பகவத்ஸமாஶ்ரயணம் பண்ணி!" என்று சாஸ்த்ரங்கள் சொல்லாநிற்க, அது செய்யாதபோதே, இத்தை ஆதரித்தார்களாமித்தனையிறே. (ஓதல்) என்று மொக்க ஓதியே போரக்கடவதாகையாலே, நிர்த்தோஷமாயிருந்துள்ள வேதங்களை விபூதியாக வுடைமையாய், தேவர்களுக்கெல்லாம் ப்ரதாநராய், அதிகாரி

புருஷர்களா யிருக்கிற ப்ரஹ்ம ருத்ராதிகளைச் சரீரதயா சேஷமாக உடையவனே!

(ஆண்டாய்) எனக்கு இங்ஙனே யிருப்பதோரு அதிகாரத்தைத் தந்து, காற்கட்டாமது எனக்கு வேண்டா. (வேண்டேன்) அவர்களதிகாரங்களில் எனக்கு ருசியில்லை. ... ... (௯)

அந — ஒன்பதாம்பாட்டு. (சாதவித்யாதி) நாட்டிலே இளையவர் கலவிய புருஷார்த்தமென்று ஊர்வசி ஸாலோக்யத்துக்கு யத்நம்பண்ணாநிற்க, நீர் அதுக்கு வெருவுகைக்கு மூலமேதென்ன வருளிச்செய்கிறரென்று ஸங்கதி.

"உம்பராதல்" உம்பராக - மேலாக, ப்ரதாநராக, செய்யப்பட்டமூவருவையும் சரீரமாக வுடையவனே யென்றருளிச் செய்கிறர் (தேவர்களுக்கெல்லா மித்யாதி).... ... ... (௯)

மூ.—பூமரு பொழிலணி விண்ணகர்மேல்
காமரு சீர்க்கலிகன்றி சொன்ன
பாமரு தமிழிவை பாடவல்லார்
வாமன னடியிணை மருவுவரே. ௰

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளேசரணம்

—oo:o:oo—

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பூ மரு	பூக்கள் பொருந்தின (எப்போதும்பூவாநின்ற)	பாமரு	அழகிய பாசுரங்கள் நிறைந்த
பொழில்	சோலைகளை [யு	தமிழ் இவை	த்ராவிடரூபமான இந்தப் பத்துப்பாட்டையும் [கள்,
அணி	அலங்காரமாகவுடை		
விண்ணகர் மேல்	திருவிண்ணகரென்னும் திவ்யதேச விஷயமாக,	பாடவல்லார்	அப்யஸிக்க வல்லவர்
காமரு	ஆசைப்படத்தக்க	வாமனன்	வாமநாவதாரம் பண்ணின ஸர்வேச்வரனுடைய
சீர்	ஸ்ரீவைஷ்ணவஸ்ரீயை	இணை அடி	ஒன்றோடொன்று சேர்ந்திருக்கிற திருவடிகளை
கலிகன்றி	ஆழ்வார் [யுடைய		
சொன்ன	அருளிச்செய்த		
		மருவுவர்	கிட்டப்பெறுவர்கள்.

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு, (பூமருவித்யாதி) பூமாறாத பொழிலாலே அலங்க்ருதமாயிருந்துள்ள திருவிண்ணகர்மேலே சொல்லிற்று.

நித்யவஸந்தமான திருவிண்ணகரிலே. (காமரு) காமரப்படுவதாய் - எல்லார்க்கும் ஸ்ப்ருஹை பண்ணவேண்டும்படியான வைஷ்ணவஸ்ரீயையுடையரான ஆழ்வாரருளிச்செய்த, நல்ல சந்தஸ்ஸுக்களையுடைத்தான இவற்றை அப்யஸிக்கவல்லவர்கள். (வாடாணபு) இவர் 'வேண்டேன்'' என்றத்தைத் தவிர்ந்து, ''அருளுதியேல்'' என்றபேற்றைப்பெறுவர்.... ... ... (௯)

பேரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

—oo—

அரு.—பத்தாம்பாட்டு. (பூவித்யாதி) தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (நித்யேத்யாதி). (இவர்) ஆழ்வார். ... ... (௧0)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

—oo—

ஆரும்பத்தில். முதல்திருமொழி முடிந்தது.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஆரும்பத்து இரண்டாந் திருமொழி
பொறுத்தேன் ப்ரவேசம்.

வ்யா.—ஸம்ஸாரத்தில் தமக்குண்டான அருசியை விண்ணப்பம்செய்தார்; விண்ணப்பம் செய்யச்செய்தேயும் கடுகவந்து அத்தைத் தவிர்த்துத் தன்னைக்கொடுத்துகொடு நிற்கக்கண்டிலர்; காணாமையாலே, ''முன்பு அநாதிகாலம் அவற்றைவிரும்பித் தன்னைநெகிழ்ந்து போந்தோம், இப்போதும் அவ்வாஸநையைக்கொண்டு அவற்றை விரும்பித்தன்னை நெகிழ்ந்திருந்தோம்'' என்று நினைத்திருந்தானாக வேணும்; பூர்வவ்ருத்தத்தை ஸ்மரிப்பித்து, அதில் எனக்கு ருசியில்லையென்னுமிடத்தை ஸர்வஜ்ஞன் திருவுள்ளத்திலே படுத்திக் கடுகக்கிட்டலாவதொரு ஸாதநத்தைப் பரிக்ரஹித்துக் கொடுநிற்கவேணுமென்று பார்த்து; அதுக்குறுப்பாக, அநாதிகாலம் தாம் ஸம்ஸரித்துப்போந்தபடியையும், அதுதன்னில் ஜந்ம பரம்பரைகளிலே கைகழிந்தபடியையும், அர்த்தகாமங்களை விரும்பிப் போந்தபடியையும், இந்

ரிய வர்ஃயனாய்ப் போந்தபடியையும், இப்போது மேல் வரக்கடவதான நரகாநுபவத்தை நினைத்து அஞ்சுகிறபடியையும் விண்ணப்பம்செய்து, "இவை என்றால் கழித்துக்கொள்ளலாவதன்றிக்கே யிருந்தது, என்னுடைய இக்குற்றங்களொன்றையும் பாராதே தேவரோடுண்டான க்ருபாதிக ஸம்பந்தத்தையே பார்த்துப் பிராட்டி புருஷகாரமாக என்னை ஸ்வீகரித்தருளவேணும்" என்று திருவடிகளிலே விழுந்து சரணம் புகுகிறார். ... ... *

அரு.—பொறுத்தேன் ப்ரவேசம்.—கீழ்த்திருமொழியில் ஒருகால் சொன்னாப்போலே ஒன்பதின்கால் "மனைவாழ்க்கையை-வேண்டேன்" என்ற இவர், இத்திருமொழியில் பூர்வ வ்ருத்தத்தைச் சொல்லி சரணம் புகுருவானென்? என்னும் சங்கையிலே, அநாதிகாலம் மனைவாழ்க்கையிலே வாஸனைபண்ணி இப்போதாக "வேண்டேன்" என்றால் இது ஸஹ்ருதயோக்தியாமோ என்னும் நினைவாலே வைத்தாநாக வேணுமென்று அவற்றையெல்லாம் தாமேசொல்லிச் சரணம்புகுகிறார் என்னும் ஸங்கதியைக் காட்டுகிறார் (ஸம்ஸாரத்தி லித்யாதி). ... ... *

மூ.—பொறுத்தேன் புன்சொல்நெஞ்சில் பொருளின்பமென விரண்டு
மிறுத்தேனைம்புலன்கட்கடனாயின வாயிலொட்டி
யறுத்தேனார்வச்செற்ற மவைதன்னை மனத்தகற்றி
வெறுத்தேன் நின்னடைந்தேன் திருவிண்ணகர் மேயவனே.(க)

பதம்.	உரை.
புன்சொல்	(பிறர்சொல்லும்) ஹீநோக்திகளை
நெஞ்சில்	மநஸ்ஸிலே
பொறுத்தேன்	ஸஹித்திருந்தேன்;
ஐம்புலன்கள்	பஞ்சேந்த்ரியங்களுக்கும்,
கடனாயின	கடன்போலே வைத (ஊீ) மாய் ப்ராப்தமான
பொருள்	அர்த்தம்
இன்பம்	காமம்
என இரண்டும்	என்று சொல்லப்படுகிற இரண்டையும்
இறுத்தேன்	கொடுத்தேன்;
ஆர்வம்	(அநுகூலரிடத்தில்) ப்ரீதி
செற்றம்	(ப்ரதிகூலரிடத்தில்) த்வேஷம்

பதம்.	உரை.
அவைதன்னை	ஆகிய அவற்றை
வாயிலொட்டி	ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணி
அறுத்தேன்	அநுஷ்டாநபர்யந்தமாக நிறைவேற்றினேன்;
மனத்து	(அந்த ப்ரேமத்வேஷங்களை)மநஸ்ஸிலே
அகற்றி	அகலப்பண்ணி (விஸ்தரிக்கச்செய்து)
வெறுத்தேன்	(பின்பு) ஜுகுப்ஸித்தேன்;
திருவிண்ணகர்	திருவிண்ணகரென்னும் திவ்யதேசத்தில்
மேயவனே	பொருந்தியிருக்கும் ஸர்வேச்வரனே!
நின் அடைந்தேன்	உன்னைச் சரணமாகவடைந்தேன். (க)

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (பொறுத்தேன்) ஸம்ஸாரிகளை "பந்துக்கள்" என்று நினைத்திருந்தால், அவர்கள் தாங்கள் சத்ருக்களாயிருக்கச் செய்தேயும், அண்ணியாரைப்போலே வர்த்தித்து, இவன்பண்ணின உபகாரங்களைக் கொண்டு, உபகரியாதானாக வார்த்தை சொன்னால், "இவர்கள் வேறுசிலரை இவ்வார்த்தை சொல்லாநின்றார்களோ, நம்மை இவ்வார்த்தை சொல்லிற்று நம்மோடுண்டான உறவில் ஊற்றமன்றோ" என்று, அவர்கள் சொல்லும் புல்லியசொற்களை ஸஹித்துப் போந்தேனென்னுதல்; அன்றிக்கே, ஸமஸ்தகல்யாணகுணாத்மகனாய், புண்டரீகாக்ஷனாயிருக்கிற ஸர்வேஶ்வரனை ஸ்துதிக்கக்கடவ பாசுரங்களைக்கொண்டு, (க) "பாரிலோர்பற்றையை" என்கிறபடியே த்ருணஸமனாயிருக்கிற க்ஷுத்ரனை, (உ) "பனியிருங்குழல்கள்" என்றும் (ந) "சுந்தரத்தோள்" என்றும் சொல்லிக்கவிபாடும்படி, புல்லியசொற்களை நெஞ்சிலே தரித்துப் போந்தேனென்னுதல். சொல்லுக்குப்புன்மை, விஷயத்தைப்பற்ற வருமதிறே.

(பொருளித்யாதி)சிலரை பந்துக்களாக நினைத்திருந்தால், அவர்களுக்கு உபகரிக்கும்போது அர்த்தம்வேணுமே; பிறரைக்கவிபாடுவது அர்த்தத்துக்காகவிறே; ஆகையாலே, ஶ்ரோத்ராதிகளுக்கு ப்ராப்தமாயிருக்கிற அர்த்த காமங்கள் என்று சொல்லப்படுகிற இரண்டையும், கடமை இறுப்பாரைப்போலே அவற்றாலேபரி பூ(பூ)தனாய்க் கொடுத்துப்போந்தேன்; இப்படி அர்த்தக்ரஹணம் பண்ணப்புக்கால், அதுக்கு ஸஹகரித்தவர்களுக்கு ஸ்நேஹித்து வாழ்விக்கக்கடவனென்றும், அதுக்கு விரோதத்தைப்பண்ணினாரைச் செற்று முடிக்கக்கடவனென்றும் ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணி, அந்தஸங்கல்பத்தை அநுஷ்டாநபர்யந்தமாக்கித் தலைக்கட்டிப்போந்தேன்; பொருளின்பமென விரண்டுமிறுத்தேன்.

(அவைதன்னைமனத்தகற்றி) இப்படி நெடுநாள் வாஸனைபண்ணிப்போந்த இவற்றைக் கழித்துக்கொள்ளப்பார்த்து, அது என்னால் செய்து தலைக்கட்டப்போகாதாகையாலே, வெறுத்துவந்து உன் திருவடிகளைப் பற்றினேனென்னுதல்; அன்றிக்கே இவைதன்னை ஸங்கல்பிக்குமித்தனைபோக்கி இவனால் அநுஷ்டித்துத் தலைக்கட்டப் போகாதே; வாஸனையாலே அவைதான் நெஞ்சிலேபட்டுக்கிடக்குமே;

(க) தி-வாய்-ங-கூ-எ. (உ) தி-வாய்-கூ-கூ-ந. (ந) நா-தி-கூ-க.

அவற்றை ஸ்ம்ருதயத்திலே விரிய விட்டுக்கூடுபூரித்து."அவைதன்னை" என்று-ராக த்வேஷங்களை. (வெறுத்தேன்) அதுதான் பின்னை சோக மோஹங்களோடே தலைக்கட்டுமிறே;அத்தாலே வந்து தேவர் திருவடி களிலே சரணம்புகுந்தேன். (திருவிண்ணகர்)இவன் இப்போது செய் கிற இவை விபாகத்தில் அநர்த்தத்தோடே தலைக்கட்டக்கடவது; அப் போதாக "சுக்கிடத்திட்டுண்டோ" என்பாரைப்போலே, நமக்குத்த ஞ்சமாவாரார்? என்று ஆராயக்கடவன்,அவ்வளவில் நாம் தூரஸ்த்தராக வொண்ணாது என்று, நான் விபரீதத்திலே கைவளருகிறனாளே தொ டங்கி எண்ணித் திருவிண்ணகரிலேவந்து ஸந்நிஹிதனானையாலே திருவடிகளிலே வந்து சரணம்புகுந்தேன் என்னுமளவுமாய்த்திறே இங்குவந்து நின்றது. ... ... (௧)

அரு.—முதற்பாட்டு. (பொறுத்தேனித்யாதி) "புன்சொல் - நெஞ்சில்- பொறுத்தேன்" என்று அந்வயித்து,"நெஞ்சில்" என்று விசேஷித்ததுக்கு ஹேது பூர்வகம் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (ஸம்ஸாரிகளை யித்யாதி). லோகோக்தியன்றியே "சொல்" என்றது - கவிகளாய், அர்த்தாந்தர மரு ளிச்செய்கிறார் (அன்றிக்கே யித்யாதி).

இவ்வர்த்தத்வயத்துக்கும் சேரத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார்--(இல் லை யித்யாதி). "ஐம்புலன்கட் கடனாயின- பொருளின்ப மென விரண்டும் இறுத்தேன்" என்று அந்வயித் தருளிச்செய்கிறார் (ஆகையாலே யித்யாதி). இத்தால் - பந்துக்களுக்காக இறுத்தேனென்று முந்தின வர்த்தத்துக்குத் தாத்பர்யமும், ஐம்புலன்கட்காக இறுத்தேனென்று இரண்டா மர்த்தத் துக்கு அநுகுணமாகத் தாத்பர்யமும் கண்டுகொள்வது. "ஆர்வச்செற்றத் தை - வாயிலொட்டி யறுத்தேன்" என்று அந்வயித்தருளிச்செய்கிறார் (இ ப்படி யித்யாதி).

"அவைதன்னை" என்றது - "பொருளின்பம்" என்றவற்றை யாதல், ஆர்வச்செற்றங்களைச் சொல்லுதல்; ஆக, இரண்டுயோஜனை யருளிச்செய் கிறார் (இப்படி நெடுநாளித்யாதி). "மனத்தகற்றி" என்றதுக்கு - பொரு ளின்பங்களை மனத்தில்நின்றும் அகலும்படி பண்ணியென்றுதல், ஆர்வச் செற்றங்களை மனத்திலே, அகல - விஸ்த்ருதமாகப் பண்ணி யென்றுதல் சொல்லலாமென்று கருத்து. (சுக்கிடத்திட்டுண்டோ) என்றது - ஒருசெ ட்டி அக்கரைக்குப் போகாநிற்க, ஓடக்காரன் காசுகேட்க, "நான் என்கா லாலே நடந்து போகாநிற்கச்செய்தே உனக்குக் காசு ஏது" என்று போ னாய், திரும்பிவரும்போது நட்டாற்றிலே வருகிறவளவிலே மார்மட்டுக் கழுத்துமட்டாக, அப்போது பயப்பட்டு "சுக்கிடுகிறேன், திட்டுண்டோ - திடருண்டோ" என்றானாம்; அத்தைச் சொல்லுகிறது. இத்தால் - இச்சே

தநனும் ஏற்கவே விசாரியாமல் ஆபத்து வந்தவேளையிலே தேடுமவன், அப்போது ஆகவொண்ணாது என்று திருவிண்ணகரில் ஏற்கவேவந்து நின்றான் என்றதாய்த்து. ... ... (௧)

மூ.—மறந்தேனுன்னை முன்னம் மறந்த மதியின் மனத்தால்
இறந்தேனெத்தனையு மதனாலிடும்பைக் குழியில்
பிறந்தேயெய்த்தொழிந்தேன் பெருமான் திருமார்பா
சிறந்தேன் நின்னடிக்கே திருவிண்ணகர் மேயவனே. (௨)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
உன்னை	எப்போதும்நினைக்கத்தக்க உன்னை	பிறந்த	இடைவிடாத ஜநந(மரண)ங்களையுடையனாய்க்கொண்டு
முன்னம்	அநாதிகாலமாக		
மறந்தேன்	நினையாதொழிந்தேன்; (அதுக்குமேலே)	எய்த்து	இளைத்து (சக்தியற்றவனாய்க் கொண்டு)
மறந்த	நினையாதொழிந்தேனென்கிற	ஒழிந்தேன்	ஸ்வயத்நத்தில் நின்றும் நிவ்ருத்தனானேன்,
மதி இல்	ஜ்ஞாந (அநுதாப)முமில்லாத	பெருமான்	ஸ்வாமியே!
மனத்தால்	மநஸ்ஸையுடையேனாகையால்	திருமார்பா	புருஷகார பூதையான பிராட்டியைத் திருமார்பிலே யுடையவனே! (இப்போது)
எத்தனையும்	மிகவும்(அசித்தைக்காட்டிலும்)		
இறந்தேன்	கைகழியப் போந்தேன்; (நிக்ருஷ்டனானேன்).	நின் அடிக்கே	உன் திருவடிகளுக்கே (ஆட்பட)
அதனால்	ஆகையாலே		
இடும்பை	துக்கரூபமான	சிறந்தேன்	தகுந்தவனானேன்;
குழியில்	கர்ப்பத்தில்		திருவிண்ணகர் மேயவனே! (௨)

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. இத்தனையோ செய்தகுற்றமென்ன, (மறந்தேனுன்னை முன்னம்) அந்தப்பொருளின் பங்களோபாதி உன்னையும் ஒருமூலையிலே ஆதரித்துக்கொடு போரப் பெற்றிலேன். அது செய்து போந்தாராகில் அப்போதைக்கிப்போது அவற்றுக்குப் பரிஹாரம் பண்ணினாராவரே. (மறந்தேன்) யாதொரு விஷயம்விடாதே நினைக்கவடுக்கும். அதொன்றையும் மறந்துபோந்தேன். மதுரையிலே நிர்வஹியாநிற்கச்செய்தே, ஒப்பிலாதபெருமாள் (க) "ధ్యేయో నారాయణస్సదా - த்யேயோ நாராயணஸ்ஸதா" என்கிறவிஷயத்தையாகாதே மறந்துபோந்தது" என்றார். அல்லாதவை செய்தபடிசெய்ய, உன்னை மறந்

(க)

து றமுன்னம் மறந்துகொடுகின்றேனென்னுதல்; அன்றிக்கே, அநாதி காலம் மறந்துபோந்தேனென்னுதல். இம்மறப்புப்போருகிறது கெடு நாளுண்டாகில், உன்னை முன்னம் மறந்திலேன் என்றன்றோ சொல்ல வடுப்பது என்னில்; அதுவேண்டாவாய்த்து, "உன்னை"என்கிறவிடத்திலே ஸம்பந்தத்தை ஸ்மரித்தவராகையாலே; ஸம்பந்தம் ஸ்வாபாவிகமேயாகையாலே, முன்பு நெடுநாள் மறந்துபோரச்செய்தேயும் சில நாள் ஸ்மரித்து மறந்தாப்போலே யிருக்கத் தோற்றிற்று.

* கலங்காப் பெருநகரந்தன்னிலே யிருந்து மறக்கிறதன்றிறே, ஸம்ஸாரத்திலே யிருந்து மறக்கை குற்றமோவென்ன; அவ்வளவேயன்று, நான் சேதநனுகப்பெற்றிலே னென்கிறார். சேதநனுகில் "மறந்தோம்" என்னும் அநுதாபம் பிறக்கவேணுமிறே மறந்தால்; "மறந்தோம்" என்கைக்கு யோக்யதையில்லையிறே அசித்துக்கு; சித்துக்கு ஜ்ஞாத்ருத்வ மாகிறது - ஜ்ஞாநகுணங்களுக்கு ஆஶ்ரயமாகையிறே; அக்குணங்கள் தன்பக்கல் காணுமையாலே அவற்றுக்கு ஆஶ்ரயமுண்டாகப்பெற்றதில்லை. மறந்தோமென்கிற மதியில்லாத நெஞ்சையுடையேனென்கையாலே - அநுதாபரூபஜ்ஞாநமும் பிறக்கைக்கு த்வாரம் மநஸ்ஸிறே; அதில்லாமையாலே (இறந்தேனெத்தனையும்) அசித்துக்கும் அவ்வருகேயானேன். முதலிலே நினைக்கைக்கும் யோக்யதையில்லையிறே அசித்துக்கு; சித்துக்கு யோக்யதையுண்டாயிருக்கச்செய்தேயும், நினையாமையாலே அசித்துக்கும் அவ்வருகே கை கழியப்போனேன். (க) "அஸந்நேவ" என்று ப்ரமாணங்களும் சொல்லலாம்படியானேன். உண்டாயிருக்கச் செய்தேயும், "இல்லை" என்று வ்யவஹரிக்கலாம்படி நசித்தேன்.

(அதனால்) (உ) "அவித்யாதருஸம்பூதி பீஜமேதத்த்விதா ஸ்த்திதம்" என்கிறபடியே - அநாத்மந்யாத்மபுத்தியும் அஸ்வே ஸ்வபுத்தியும் ஸம்ஸாரத்துக்கு பீஜமென்றிருப்பார்கள்; இவர், அநுதாபமில்லாமை ஸம்ஸாரபீஜமென்றிருக்கிறார். (இடும்பை) து:க்கம். து:க்கத்தை விளைக்கக்கடவதான கர்ப்பத்திலே போய்ப்புக்கு, சாவது பிறப்பதாய்க்கொண்டு க்லேசப்பட்டேபோந்தேன். (பிறந்தே) இப்படிசாவது பிறப்பதாய்ப்போராநின்றால், நடுவிலே காதாசித்கமாக பகவத் ஸமாஶ்ரயணம்பண்ணிலிறே அதொரு

(க) தை-ஆந-௬-க. (உ) வி-பு-௬-எ-கக.

ஜந்மத்துக்கு ப்ரதிபந்தகமாக வற்றுவது; அப்படி புருஷகாரங்காட்டி மீண்டதில்லை. (எய்த்தொழிந்தேன்) இன்னும் பிறக்கைக்கடியான கர்மவாஸனை யுண்டேயாகிலும், பிறக்கைக்கு த்ரவ்யமில்லாதபடி யானேன்; - கர்மவாஸனை கிடந்து பிறக்கவேண்டிலும் பிறக்கைக்கு க்ஷமனல்லேன். ‡ (ஒழிந்தேன்-நானே-எய்த்தேன்) இனி, உடையவர்களுக்கு எடுத்துக்கொள்ள நல்லகாலமென்கிறார்.

உடையவர்கள் எடுத்துக்கொள்ளுகிறார்கள் என்கிறது நீர் நாம் எது நினைத்தென்ன; (பெருமான்). உம்மை நினைத்துக் கைகழிந்தீராகில் செய்யலாவதுண்டோ வென்ன; (பெருமான்) எனக்கு நானேயோ உளேன்? நீயல்லையோ? சேஷித்வப்ராப்தியைப் பற்றச் சொல்லுகிறீராகில், சேஷிகளாவார்க்கு ஸ்வாதந்த்ர்ய முண்டாயிருக்குமே; ஸ்வதந்த்ரரான நம்மைச் சொல்லுகிறதென் நீரென்ன; (திருமார்வா) உன்னுடைய ஸ்வாதந்த்ர்யத்தை அழித்து ஸ்வீகரிப்பிக்கும் பிராட்டியன்றே அருகேயிருக்கிறாள். (க) "ந கஶ்சிந் ந அபராத்யதி - நகஶ்சிந்நாபராத்யதி" என்பாளன்றே அருகே. (சிறந்தேன்)அவள் ஏதேனும் தப்புச் சொல்லிலும் விடேனென்னும் நீயும், உன் ஸ்வாதந்த்ர்யத்தை யழித்து உன்னையிட்டு ஸ்வீகரிப்பிக்குமவளும், இருவரும் இங்கே ஸந்நிதிபண்ணுகையாலே, தேவர் திருவடிகளுக்குத் தகுதியானேன். (திருவிண்ணகர்) *கலங்காப் பெருநகரம் இருப்பாயிருக்க, அவ்விடத்தை விட்டுப் பிராட்டியோடே கூட, "எய்த்தாரை எடுக்கைக்காகத் திருவிண்ணகரிலே ஸந்நிஹிதனானாய். நான் எய்த்துக் கொடுநின்றேன்; எய்த்தார்க்கும், எய்த்தாரை எடுக்கவந்து நிற்கிறவர்களுக்கும் ஒரு சேர்த்தியல்லையோ? ... ... (உ)

அரு.—இரண்டாம்பாட்டு. (மறந்தேனித்யாதி, (உ) "மேருமந்தரமாத்ரோ(அ)பி ராஶி: பாபஸ்ய கர்மண: । கேஶவம் வைத்யமாஸாத்ய துர்வ்யாதிரிவ நஶ்யதி - மேருமந்தரமாத்ரோபி ராசி: பாபஸ்ய கர்மண: । கேசவம் வைத்யமாஸாத்ய துர்வ்யாதிரிவ நஶ்யதி" என்றிருக்க, நீரிங்ஙனே அஞ்சவேணுமோ என்னும் சங்காமுகேந ஸங்கதி ஸ்ப்புரிப்பிக்கிறார் (இத்தனையோவித்யாதி). இந்த பதத்துக்கு இப்படி அர்த்தம் சொன்னபேருண்டோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (மதுரையிலே யித்யாதி).

மேலுக்கவதாரிகை (கலங்காவித்யாதி). சேதநனாலே அநுதாபம் வேணும் என்கைக்கு ஜ்ஞாபக மென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (சேதந

(க) ரா-யு-கககூ-சச. (உ) விஷ்ணுதர்மம்-எஅ. ‡ (பா) நான்.

ஞாதி வித்யாதிவாக்ய சதுஷ்டயத்தாலே); அசித்வ்யாவ்ருத்த ஞகையாலே அநுதாபத்துக்கு யோக்யதை உண்டென்று கருத்து. மேலுக்கவதாரிகை (அநுதாபேத்யாதி). "மறந்த மதியின்மனம்" என்கையாலே - அநுதாபமில்லை யென்றும்; அசித்ஸாம்யம் சொல்லிற்று; சித்துக்கு ஸாம்யம் எவ்வாகாரத்தாலே யென்ன வருளிச்செய்கிறார் (சித்துக் கித்யாதி). "எத்தனையும் - இறந்தேன்" என்றது- மிகவும் இறந்தேனென்றும் அசித்தைப்பற்ற ஆதிக்யஞ் சொல்லுகிறது.

"இறந்தே" என்கிற அவதாரணத்தைப் பற்ற வருளிச்செய்கிறார் (இப்படி யித்யாதி). (காட்டி)புருஷகார முண்டேயென்று. "எய்த்தொழிந்தேன்" என்று முழுச்சொல்லாக்கி யருளிச்செய்கிறார் (இன்னுமித்யாதி). விவரணம் (கர்மேத்யாதி). இரண்டுசொல்லாக்கி அந்வயித்து "ஒழிந்தேன்" என்றதுக்கு ஸ்வயத்நத்தை விட்டேன் என்றாக்கி, அத்தாலே "எய்த்தேன்-தரைப்பட்டேன், போக்கற்றேன்" என்றாக்கி, இரண்டாலும் பலிதார்த்த மருளிச்செய்கிறார் (இனியித்யாதி). இத்தால் - ஆகிஞ்சந்யாநந்யகதித்வங்களுடைய ஞகையாலே உனக்கு நல்ல ஸமயமென்று கருத்து.

இரண்டுபதமாக்கின பக்ஷத்துக்கு அநுகுணமாக ஓரவதாரிகை யருளிச்செய்து, முழுச்சொல்லான பக்ஷத்துக்குச் சேர "பெருமான்" என்றதுக்கு அவதாரிகை (உம்மையித்யாதி).... ... ... (உ

மூ.—மானேய் நோக்கியர்தம் வயிற்றுக்குழியி லுழைக்கும்
ஊனேராக்கை தன்னை யுதவாமை யுணர்ந்துணர்ந்து
வானேயாநிலமே வந்துவந்தென் மனத்திருந்த
தேனே நின்னடைந்தேன் திருவிண்ணகர் மேயவனே. (ந)

பதம்	உரை.	பதம்.	உரை.
வானே	நித்யவிபூதி நிர்வாஹகனே!	நோக்கியர்தம்	கண்ணழகை யுடையரான ஸ்த்ரீகளுடைய
மா	பெரிய		
நிலமே	பூமியோடு கூடின லீலாவிபூதிக்கு நிர்வாஹகனானவனே!	வயிற்றுக்குழியில்	கர்ப்பத்திலிருந்து
வந்து	பரமபதத்தில் நின்று	உழைக்கும்	க்லேசப்படுமதாய்,
உவந்து	உகப்புடனே வந்து	ஊன்	மாம்ஸமயமாய்,
என்மனத்து	என் ஹ்ருதயத்தில்	ஏர்	புருஷார்த்தஸாதகமாகையாகிற அழகை யுடையதான
இருந்த	நித்யவாஸம் பண்ணா நின்ற		
தேனே	போக்யபூதனே!	ஆக்கைதன்னை	கேவல சரீரத்தையும்
மானேய்	மானோடொத்த		

உதவாமை	(அது என்னுடைய புருஷார்த்தத்துக்கு ஸாதநமாகாமையையும்	உணர்ந்து உணர்ந்து	நன்றாக அறிந்து
		நின் அடைந்தேன்	உன்னையே ஸாதநமாகப் பற்றினேன்.
		திருவிண்ணகர் மேயவனே! (௩)	

வ்யா.—மூன்றாம்பாட்டு, (மானேய்) மானேய்ந்த நோக்கையுடையாராயிருக்கிற ஸ்த்ரீகளுடைய. (வயிற்றுக்குழியி லுழைக்கும்) ஒரு தேசவிசேஷத்திலே போய் யமனுடைய தண்டலிலே உழைக்குமது கிடக்கச்செய்தே,கர்ப்பத்திலே புக்குப்படும் க்லேஶத்துக்கு அவதியில்லையாய்த் திருப்பது. தங்களுடைய பருவமும் மௌக்த்யமும் கிடக்கச்செய்தே, "ஒருப்ரஜை யுண்டாகவேணும்" என்று நோன்பு நோற்பர்களாய்த்து; இவனுடைய விநாசத்துக்காய்த்து யத்நிப்பது. (ஊனேயாக்கை) என்னவுமாம், (ஊனேராக்கை) என்னவுமாம். மாம்ஸப்ரசுரமான சரீரமென்றபடி; உள்ளும் புறம்பு மொக்க த்யாஜ்யமாயிருக்கை. இதுக்கு இரண்டாகார முண்டு; தன்னை விரும்பினாரைத் தானும் விரும்பி, தன்னை வேண்டாதாரைத் தானும் வேண்டாதது; ஆகையாலே, புருஷார்த்த ஸாதநமான ஆகாரம் கிடக்கச்செய்தே பந்தகமான ஆகாரமே யாய்த்து வித்திப்பது. (உதவாமை யறிந்தறிந்து) காண்கிற தேஹத்திலே விருப்பத்தைப் பண்ணி, இது தன்னையே ஆத்மாவாக அபிமாநித்து; ஆத்மாவையும், அதுக்கு சேஷியான ஈஶ்வரனையும் நெகிழ்ந்துபோந்தால், பின்னை பந்தகமேயாய்த்துத் தலைக்கட்டுவது. நல்வழி போகைக்கு உடலாமது கிடக்க, அநர்த்தத்தை விளைக்குமதாய் த்யாஜ்யமாயிருக்கு மென்னுமிடத்தை விசதமாக வறிந்து.

(வானேமாநிலமே) உபயவிபூதி யோகத்தால் வந்த உயர்த்தியும் கிடக்கச்செய்தே, என்னைப் பெறுகை தனக்குப் பெரும்பேறு என்னுமிடம் தோற்ற இராநின்றான். (வானே) என்கிறது - நித்யவிபூதியை; (மாநிலமே) என்கிறது - லீலாவிபூதியை; ஆக, உபயவிபூதி யுக்தனென்றபடி. விபூதித்வயத்தையும் தனக்கு ப்ரகாரமாக உடையனாயிருந்துவைத்து என்னைப் பெறுகை தனக்குத் தேட்டமாக வந்தானாய்த்து. (வந்து வந்து) முன்பு அநாதிகாலம் இவரைப் பெறுகைக் குறும்பாக வந்து, இவர்பக்கல் முகம் பெறாமையாலே போனமை யடையத் தோற்றி யிருக்கிறது. *எதிர்சூழல் புக்கிறே அவன் திரிந்தது. அன்றிக்கே, (வந்து உவந்து) என்னவுமாம்; அதாகிறது- *கலங்காப் பெரு

நகரத்தை இருப்பிடமாக வுடையவன், தனக்கென்ன ஒரு குடியிருப் பில்லாதாரைப் போலே யிருக்க வந்து, த்ருப்தனானாய்த்து. (க) *ஆவாஸம்த்வஹமிச்சாமி ப்ரதிஷ்டமிஹ காநநே - ஆவாஸந்த்வஹமிச்சாமி ப்ரதிஷ்ட மிஹகாநநே போலேயாய்த்து. (உ) [லோகநாதஃ புராபூத்வா ஸுக்ரீவம் நாதமிச்சதி - லோகநாதஃ புராபூத்வா ஸுக்ரீவம் நாதமிச்சதி] ஸுக்ரீவ மஹாராஜரை நாதராகப் பெறுகைக்கு யோக்யதை ஸம்பா தித்தபடியாய்த்து லோகநாதரானது.[நாதமிச்சதி] இச்சைக்கு விதே யத்வமில்லை, பெறுவார், பெருதொழிவார், முந்துற இச்சியாநின்றார். (௩) "ஸ ராமோ வாநரேந்த்ரஸ்ய ப்ரஸாத மபிகாங்க்ஷதே - ஸ ராமோ வாநரேந்த்ர ஸ்ய ப்ரஸாத மபிகாங்க்ஷதே". (என்மனத்திருந்த) இன்னும் வரத் தும் போக்குமுண்டு என்று தோற்றுதபடி ஸ்தாவர ப்ரதிஷ்ட்டை யாக இருந்தானாய்த்து. (தேனே) தம்மைப் பெறுகைக்கு அவன் வரு வது போவதாய்த்திரிந்த படியை அநுஸந்தித்தவாறே தமக்கினிதா யி ருக்கிறபடி; (௪) "நிவேசிதாத்மா - நிவேசிதாத்மா" (௫) "விஷ்ணோஃ பதே பரமே மத்வ உத்ஸஃ - விஷ்ணோஃ பதே பரமே மத்வ உத்ஸ:" என்கிறபடியே. (நின் னிசையாதி) அறுகாதப்பயணத்துக்குப் பொதிசோறு கொண்டு போம் விஷயம் இங்கே ஸங்க்ரஹிதமாய்த்து. ... ... (க)

அரு.—மூன்றும்பாட்டு. (மானித்யாதி) "எய்த்தொழிந்தேன்" என்று நீர் க்லேசிப்பானென், (௬) * ஈச்வராய நிவேதிதும் - ஈச்வராய நிவேதி தும் அன்றோ உம்மை ஸ்ருஷ்டித்ததென்ன; அங்ஙனுதவாது என்கிறாரென் ...ங்கதி.

நரகக்குழியிலும் ஏற்றமோ இது, "வயிற்றுக்குழியிலுழைக்கும்" என்று இத்தைப் போரப்பொலியச்சொல்லி க்லேசிக்கைக் கென்ன வரு ளிச்செய்கிறார் (ஒருவித்யாதி) "மானேய் நோக்கியர்தம்"என்று விசேஷித் ததுக்கு பாவ மருளிச்செய்கிறார் (தங்களுடைய வித்யாதி). முந்தின பாட த்துக் கர்த்த மருளிச்செய்கிறார் (மாம்ஸேத்யாதி). இத்தால் பலிதம் (உள் ளுமித்யாதி) இரண்டாம்பாடத்தில், "ஏர்" என்று - அழகாய், இப்படி விசேஷித்ததுக்குக் கருத்தருளிச் செய்கிறார் (இதுக்கித்யாதி). "ஆக்கை தன்னை" என்றத்தையுங் கூட்டி "தன்னை" என்றத்தாலே மற்றொன்று உணராமை பலிக்கையால், உதவாமை உண்டாய்த்து என்று தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (காண்கிறவித்யாதி). (பந்தகமே) என்றது- பந்தகமான

(க) ரா-ஆர-கி-கஙு. (உ) ரா-கி-ச-கஅ. (௩) ரா-கி-ச-உக.
(௪) ஸ்தோ-ர-உஎ. (௫) பு-ஸூ. (௬) விஷ்ணுதத்வம்.

ஆகாரமே யென்றபடி. (தலைக்கட்டுவது) என்ற வநந்தரம், ஆகையாலே என்று சேஷம்.

மேல்பதத்தைக் கடாக்ஷித்துத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார்(உபயேத்யாதி). ஸாமாநாதிகரண்யத்தாலே நிர்த்தேசித்ததின் கருத்தை அநுவதித்துக்கொண்டு, மேலுக் .கவதாரிகை யருளிச்செய்கிறார் (விபூதித்வயத்தையுமித்யாதி). "உவந்து" என்றத்தை விவரிக்கிறது (அதாகிற தித்யாதி). இப்படி இடம் தேடிவந்த விடமுண்டோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஆவாஸமித்யாதி). உபயவிபூதி யுக்தன் இவனைப் பெறுகை பெரும்பேறு யிருந்த விடமுண்டோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (லோகேத்யாதி). லோகநாதரானவர் இவரை நாதராக இச்சிக்கவேணுமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஸுக்ரீவேத்யாதி). (விதேயத்வமில்லை) என்றது - கார்யமாகாது என்கிற நியமமில்லை என்றபடி. பெருமாளுடைய இச்சையை நீரறிந்தபடியென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஸராம இத்யாதி). அபிகம்ய காங்க்ஷதே என்று கருத்து. ப்ரமாணாந்தரமாகவுமாம். ... ... (ங)

மூ.—பிறிந்தேன் பெற்றமக்கள் பெண்டிரென்றிவர் பின்னுதவா
தறிந்தேன் நீபணித்தவருளென்னு மொள்வாளுருவி
எறிந்தேனைம்புலன்களிடர்தீர வெறிந்துவந்து
செறிந்தேன் நின்னடிக்கே திருவிண்ணகர் மேயவனே. (ச)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பெற்ற	ஔரஸரான	அருள்என்னும்	பகவதநுக்ரஹத்தையே ஸாதநமாக ப்ரதிபாதிக்கிற சரமச்லோகமாகிற
மக்கள்	பிள்ளைகள்	ஒள்	அழகிய
பெண்டிர்	மனைவிகள்	வாள்	கத்தியை [ழற்றி,
என்று	என்று சொல்லப்பட்ட	உருவி	உறையில் நின்றும் க
இவர்	இந்த பந்துக்கள் [கு	ஐம்புலன்கள்	சப்தாதி விஷயங்களாலும் அவற்றுக்கு ஸாதநங்களாலுமுண்டான
பின்	அந்த (ஸ)காலத்துக்	இடர்தீர	துயரம் நீங்கும்படி
உதவாது	துணை யாகாமையை	எறிந்தேன்	வீசினேன்,
அறிந்தேன்	தெரிந்து கொண்டேன், (பின்பு)	எறிந்து	(இப்படி அவற்றை) நிரஸித்து
பிறிந்தேன்	(அவர்களை) விட்டு விடேன்,		
நீ	ஆபத்ஸகனான நீ		
பணித்த	(அர்ஜுநனுக்கு) அருளிச்செய்த		

வந்து நின் அடிக்கே உன் திருவடிகளிலே	உன்னிடத்தில் வந்து	செறிந்தேன் இடையறப் பொருந்தினேன்
		திருவிண்ணகர் மேயவனே!(ச)

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (பிறிந்தேன்) ஸம்ஸாரத்திலே சிலரை பந்துக்களாக நினைந்துத் தானுபகரித்துப் போருகிறது - தனக்குத் தானுதவாதவன்று இவன் செவியிலே திருநாமத்தைச் சொல்லுதல், இவனுக்கு நல்வழி போகைக்கு விரகுபார்த்தல் செய்கைக்காகவிறே; அதில் அவர்கள் செய்வது - (க) "சோர்வினால் பொருள்வைத்ததுண்டாகில் சொல்லு சொல்லு" என்னுகிற்பர்களாய்த்து, இவன்றான், தனக்கு உணர்த்தி யுண்டானவன்றே தன்னுடைய ஸர்வஸ்வத்தையும் இவர்களிட்ட வழக்காக்கியாய்த்து வைப்பது. நீ மறந்து ஏதேனும் வைத்ததுண்டாகில் அத்தைச் சொல்லு என்னுகிற்பர்களாய்த்து; இவன் றனக்கும் அவர்களோபாதி புன்மை போருங்காணும். இவன் தன்னுடைய ஸர்வஸ்வத்தையும் அவர்களுக்கு ஆக்காநிற்கச் செய்தேயும், சிறிது இவன் பக்கலிலே உண்டென்று தோற்றவாய்த்து வர்த்திப்பது. [சுற்றுமிருந்து] யமபடர் ஒருதிரளும், இவர்களொரு திரளுமாயாய்த்திருப்பது. இவர்கள் அலேயாநின்றால் அவன் செய்வதென்னென்னில்; [ஆர்வினவிலும்,] தன்னுடைமையை அடைய எழுதிக்கொடுத்து ஸ்வீகரித்த இளையாளைக் கொடுவந்து முன்னேநிறுத்திலும்; வாய்திறவானாய்த்து.

(பெற்றவித்யாதி). வயிற்றிலேபிறந்த புத்ரன், பார்யை, இவர்களிறே அண்ணிய உறவாய்ப் போருவார்; அவர்களும், இவன்பக்கல் முன்பு உபகாரம் கொள்ளும்நாள் கொண்டு, பின்பு இவனுக்கு உதவவேண்டுமளவான வாறே போகாநிற்பர்கள். ஸ்வப்நத்தில் பதார்த்த தர்சநம் உணர்ந்தால் இன்றியே யிருக்குமாபோலே யாய்த்து இவர்களோட்டை ஸம்பந்தமும். (அறிந்தேன் - பிறிந்தேன்) ஜ்ஞாநம் பிறக்கைக்கு ஒருகாலமும், த்யஜிக்கைக்கு ஒருகாலமும் வேண்டுகிறதில்லை.

இவ்வருகுண்டான பந்துக்கள் நமக்கு உபகாரகரல்லர்கள். இனி ‡இவ்வளவுக்குத் தஞ்சமாவாரார்? என்று நெஞ்சிலேபட்டவாறே, "என்னையே தஞ்சமாக நினைத்திரு" என்று அருளிச்செய்ததொரு வார்த்தை யுண்டிறே; அது இப்போது வாரா உதவிற்று. (நீபணித்த) அ

(க) பெரி-திரு-ச-௫-க. ‡ (பா) அவ்வருகுக்கு.

வன் (க) "ஸ்மா ஸுச: - மாஸுச:" என்றவார்த்தை யாய்த்து. (அருள்) என்கிறதென்னென்றால்; என்னுடைய ப்ரஸாதத்தையே உனக்கு உஜ்ஜீவந ஹேதுவாக அத்யவஸி என்றானிறே. (ஒள்வாள்) ஸம்சயங்களை யடையத் துணித்துப்பொகட்டு, (உ) "ச்சிந்நத்வைதா: யதாத்மாந: - ஸ்த்திதோஸ்மி கதஸந்தேஹ: கரிஷ்யே" என்னப்பண்ண வற்றாயிருக்கை. (௩) "மருவலர்தமுடல் துணிய" என்றது - உபாய விஷயமாக உண்டாயிருக்கிறது. (ஐம்புலன்) ப்ராப்யாபாஸங்களாயும் ப்ராபகாபாஸங்களாயும் வருமவையடைய நினைக்கிறது - அஹங்கார மமகார கர்ப்பமான க்ரியாகலாபங்கள் கிட்டாதபடி யாகவும், தன் பக்கலிலே உத்தேஶ்யதா புத்தியைப் பிறப்பிக்கக் கடவதான விஷயங்கள் கிட்டாதபடி யாகவும். (செறிந்தேன்) இனி அவன்றானே "நானல்லேன்" என்னிலும் அன்னத்தின் மூக்காலும் பிரிக்க வொண்ணாதபடி செறிந்தேன். (நின்னித்யாதி) இவர்க்கு இப்புத்தி விசேஷத்தைப் பண்ணுவித்தது திருவிண்ணகரிலே வந்து ஸந்நிதிபண்ணியாய்த்து. அர்ஜுநனுடைய தேர்த்தட்டுப்போலே யாய்த்துத் திருவிண்ணகர். அர்ஜுநனுக் கருளிச்செய்த வார்த்தை அவனோடொத்த ஸம்பந்தமுடையாரெல்லார்க்கு மாமிறே. ... ... (ச)

அரு.—நாலாம்பாட்டு. (பிறிந்தேனித்யாதி) உமக்கு தர்மஸாதநமான தேஹம் உதவாமே போனால் உதவுகைக்கு பந்துவர்க்கமுண்டே, அவர்களாலே உஜ்ஜீவநம் ஸித்திக்கலாமே யென்ன; அது ஸித்தியாதாகையாலே விட்டேன் என்கிறார் என்று ஸங்கதி.

பந்துக்ருத்யமாவது-ஆபத்திலே உதவுமது, அது இல்லாமையாலே விட்டேனென்கைக்காக, பந்துக்ருத்யந்தன்னை யருளிச்செய்கிறார் (ஸம்ஸாரத்திலே யித்யாதி). இத்தால் - ஆத்மஹிதம் பண்ணுமவனே பந்து வென்றபடி. எல்லாம் இவர்களிட்ட வழக்காகில் இவனைக் கேட்பானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இவன்றனக்கு மித்யாதி).

நீ பணித்தவார்த்தை என்னாமல், "அருள்" என்கிற தென்னென்று சங்காபிப்ராயம். அருளுக்கு ஒண்மை ஏதென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஸம்சயமித்யாதி). ஸம்சயமாவது-நீயோ புத்ராதிகளோ॥ ரக்ஷகர் என்கிற ஸம்சயம். அருளை "வாள்" என்று சொல்லுகிற தென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (மருவலர்தமித்யாதி). சத்ருக்களைத் தம்முடைய வாளாலே துணிக்கு

(க) கீதை-கஅ-சுசு- (உ) கீதை-கஅ-எ௩. (௩) ௩-௩-கo-

மாபோலே உபாய ஸம்சயங்களையும் அவனருளாநிற்க வானைக்கொண்டு தணிப்பரென்றபடி. "ஒள்வாளுருவி - ஐம்புலன்கள் இடர்தீர-எறிந்தேன்" என்று அந்வயம். "எறிந்துவந்து" என்றது - அநுவாதம். "ஐம்புலன்கள்" என்று - ப்ராப்யாபாஸங்களைச் சொல்லுகையாலே, ப்ராபகாபாஸங்களும் அர்த்தாத் வந்தது. (அன்னத்தின் மூக்காலும்) என்றது-பிரிக்கப்போகாத பாலையும் நீரையும் பிரிக்கும் அன்னத்தின் மூக்காலுமென்கை. இத்தால்-அன்னம்போன்ற பிராட்டியாலும் சிதகுரைத்துப் பிரிக்கப்போகாதென்கை ஸூசிதமாய்த்து. அன்று சொன்னவார்த்தை இவர்க்கு இன்றாகிறபடி எங்ஙனேயென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அர்ஜுநனுக் கித்யாதி). (௪)

மூ.—பாண்டேன் வண்டறையும் குழலார்கள் பல்லாண்டிசைப்ப
ஆண்டார் வையமெல்லா மரசாகி முன்னாண்டவரே
மாண்டாரென்று வந்தாரந்தோ மனைவாழ்க்கை தன்னை
வேண்டேன் நின்னடைந்தேன் திருவிண்ணகர் மேயவனே.(௫)

பதம்.	உரை.
பாண்	பாடாநின்றனவாய்க் கொண்டு
தேன்	மதுபாநம் பண்ணுகின்றுள்ள
வண்டு	வண்டுகள்
அறையும்	சப்தியாநின்ற
குழலார்கள்	மயிர்முடியை யுடைய ஸ்த்ரீகள்
பல்லாண்டு இசைப்ப	உத்தரோத்தரம் மங்களங்களை ப்ரார்த்திக்க, (இவ்வுலகத்தார்) [ண்டு
அரசாகி	ராஜாக்களாய்க் கொ
வையம் எல்லாம்	ஸகல லோகங்களையும் [கள்
ஆண்டார்	பரிபாலநம் செய்தார்
முன் ஆண்டவரே	(இப்படி) முன்பு ஆண்டுவந்த அவர்களே
மாண்டார்	மாண்டுபோனார்கள்
என்று	என்ற சொல்லுக்கு விஷயராய்க்கொண்டு (இப்படி)
வந்தார்	(அநாதிகாலமாக) வருகிறார்கள், (ஒருவர்க்குமிலையில்லை),
அந்தோ	ஐயோ! ஐஶ்வர்யம் அஸ்த்திரம், (ஆகையால்)
மனைவாழ்க்கைதன்னை	ஸம்ஸாரஸுகத்தை [கொண்டு
வேண்டேன்	விரும்பாதவனாய்க்
நின்னடைந்தேன் திருவிண்ணகர் மேயவனே!	(௫)

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (பாண்டேன்) ஆனை, குதிரை, தேர், காலாள் கூட்டி, அவை கொண்டு ப்ரதிபக்ஷத்தை அழியச்செய்து, அவ்வழியாலே ஐஶ்வர்யத்தையும் தன்னதாக்கிக் கொள்ளவேண்டு மதன்றிக்கே ஸித்தமான ஐஶ்வர்யத்துக்கு மங்களாசாஸநம் பண்ணு

வார் தேட்டமாயிருக்கை.—இன்றாக ஒரு ஐஶ்வர்யம் ஸம்பாதிக்க வேண்டாதே, முன்பே உண்டானதுக்கு மங்களாசாஸநம் பண்ணு வார்தேட்டமாயிருக்கை. பாட்டையும் தேனையும் உடைத்தான வண்டு கள் மதுபாந மத்தமாய்க்கொண்டு த்வநியாநின்றுள்ள குழலையுடைய ஸ்த்ரீகளானவர்கள், மங்களாசாஸநம்பண்ண. (ஆண்டார்) ஒரு ப்ரதே சத்துக்குக் கடவனானமன்றிரே, (௧) "ஒரு நாயகமாய்" என்கிறபடி யே ஒரு முத்தின் குடையேயாம்படி பூமிப்பரப்பை யடங்கலும் நிர்வஹித்துப் போந்தவர்கள். முன்பு இப்படி நடத்திப் போந்தவர் கள் தாங்களே. (மாண்டாரென்று வந்தார்) முடிசூடினான் என்று ஒரு ஓலையிலே யிட்டால் "துஞ்சினான்" என்று வேறொரு ஓலையிட்டு வரக்காட்டுகைக்கு அவஸரமில்லாதபடி முடிந்து நிற்கையாலே, அவ் வோலையில் மறுபுறத்திலே துஞ்சினான் என்று இட்டுவருமாய்த்து. ஆண்டவன் ஆண்டேவந்தானென்று சொல்லப்படுவதில்லையாய்த்து. (என்றுவந்தார்)இப்படியாய்த்து முடியச்சொல்லிப்போருவது. "ஆண் டார், மாண்டார்" என்கிற சொல்லும் இடைமொத்திருக்குமாய்த்து. (௨) [தேஹிநோऽஸ்மிந் யதா தேஹே-ததா தேஹாந்தர ப்ராப்தி:] உத்பத்தி விநா சங்களாகிறன ஆத்மாவுக்கு அவஸ்தாந்தராபத்தியிறே. (ஆண்ட வரே மாண்டார்) இட்டரப்படங்களும் தனக்கு நிலைநிற்குமென்று அ வன் விசாரியாநிற்கச் செய்தே, ஆயுஸ்ஸு அடியற்று நிற்குமாய்த்து.

இவனுடைய பாரிப்பையும் அதினுடைய நிலைநில்லாமையை யும் அநுஸந்தித்து, தயைபண்ணிப் பொறுக்கமாட்டாமையாலே, (அர்த்தோ!) என்கிறார். (௩) [நந்த்யஸ்தமித ஆதித்யே-நந்தந்த்யுதித இத்யாதி] அஸ்தமித்தவாறே, போகோபகரணங்களைக் கொண்டு அபிமதவிஷயங் களைப் பிறர் காணாதபடி புஜிக்கைக்குக் காலம்வந்ததென்று உகவாநிற் பர்கள்; உதித்தவாறே, அதுக்கு த்ரவ்யார்ஜநகாலம் வந்ததென்று ஹ்ரு ஷ்டராகா நிற்பர்கள். சாலியெடுத்த நீர்போலே தங்கள் ஆயுஸ்ஸு கழிகிறபடியை யறிந்து, நடுவுபட்டநாளிலே அவ்வருகில் எளிவரவு வாராதபடி பரிஹரித்துக்கொள்ளவேணு மென்றிருப்பார் ஒருவரு மில்லை. (மனைவாழ்க்கை) ஆள ஆசைப்படுகிறே மாளவேண்டுவது; ஐஶ்வர்யம் ப்ரத்யக்ஷம், நீராசைப் படுகிறது அதீந்த்ரிய மென்ன வொண்ணாதபடி திருவிண்ணகரிலே வந்து நிற்கிறது; கைங்கர்ய ஸாம்

(௧) தி-வாய்-௪-௧-௧. (௨) கீ-௨-௧௩. (௩) ரா-அயோ-௧௦௫-௨௪.

ராஜ்யத்தைத் தருகைக்கன்றோ இங்கிலேதான். நீயே சரண்யனாய் வந்து நிற்கப் பெற்ற எனக்கு அவர்களைக் கொண்டு கார்யமென்? என்கிறார். (ஆண்டார், மாண்டார்) என்கிற இவை இரண்டும் இரண்டு வ்யக்தியிலேயாகப்பெற்றதில்லை. பெருக்காறு அடிசுட்டாப்போலே பட்ட தர்மஹாநியைக் கண்டு ஐயோ என்கிறார். (மனைவாழ்க்கை தன்னை வேண்டேன்) ஆள ஆசைப்படுகிறே மாளாமையை ஆசைப்படுவது; இது ஸ்த்திரமாகிலும் வேண்டேன். ... ... (ரு)

அந.—அஞ்சாம்பாட்டு. (பாண்டேனித்யாதி) பந்துக்களுதவார் என்றீர், குறைவற்ற ஐஸ்வர்யமுண்டானால் பந்துக்களெல்லாரும் வந்து உதவுவார்களே யென்ன; அது ஸ்த்திரமாகிலன்றோ இதுண்டாவது என்கிறார் என்று ஸங்கதி.

"அரசாகி, பாண்டேனித்யாதி, வையமெல்லாம், ஆண்டார்" என்று அந்வயம் திருவுள்ளம்பற்றி "ஆகி" என்ற அபூத தத்பாவனுக்குக் கருத்தருளிச்செய்கிறார் (ஆளையித்யாதி). (தெட்டமாயிருக்கை) என்றதுக்கு - (க) "வாழாட்பட்டு நின்றீருள்ளீரேல்" என்ற பாசுரத்திலே நோக்கு. விவரணம் (இன்றுக வித்யாதி). சப்தார்த்தம் (பாட்டையுமித்யாதி). கீழ் "ஆண்டார்" என்றபதம் அமைந்திருக்க, "முன்றாண்டவரே" என்று அநுவதிக்கைக்கு ப்ரயோஜந மென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (முடிகுடிற னித்யாதி). "ஸர்வம் வாக்யம் ஸாவதாரணம் - ஸர்வம் வாக்யம் ஸாவதாரணம்" என்கிற ந்யாயத்தாலே, "என்றேவர்தார்" என்று விவக்ஷித்து, ஆளுகைக்கு மாளுகை யுண்டானாற்போலே மாளுகைக்கு மாளுகை யில்லாமையாலே "மாண்டார்" என்கிற சொல் காலதத்வமுள்ளதனையும் நிற்குமென்று தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (இப்படி யித்யாதி) அன்றிக்கே, "வந்தார்" என்கிற பஹுவசநத்தாலே - ஸர்வ ப்ரதேசத்திலும் இதுவே வார்த்தையாய்த்து என்கிறாராகவுமாம். இப்போது "முடிய" என்றது - தேசமெங்கு மென்றபடி. நித்யமான ஆத்மாவுக்கு மாளுகையாவ தென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (தமேதத்யாதி).

இவரைப்போலே "ஐயோ!" என்று துக்கித்த பேருண்டோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (தந்தந்தித்யாதி). ஆண்டவரே மாண்டார் என்று ஆயுஸ்ஸினுடைய அஸ்த்திரத்வத்தை யருளிச்செய்தாராய் கீழ், ஐஸ்வர்யத்தை "மாண்டார்" என்று அர்த்தாந்தர மருளிச்செய்கிறார் (ஆண்டார் மாண்டாரித்யாதி). அஸ்த்திரமான ஐஸ்வர்யத்தை உமக்கு ஸ்த்திரமாக்கினாலோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இதுவித்யாதி). ... ... (ரு)

(க) தி-பல்-க-௬.

மூ.—கல்லா ஐம்புலன்களவை கண்டவாறு செய்யகில்லேன்
மல்லா மல்லமருள் மல்லர் மாள மல்லடர்த்த
மல்லா மல்லலஞ்சீர் மதிள் நீரிலங்கை யழித்த
வில்லா நின்னடைந்தேன் திருவிண்ணகர் மேயவனே. (௬)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கல்லா	கல்வியில்லாத (சாஸ்	அடர்த்த	நெருக்கி அழித்த
	த்ர மார்க்கத்திலே	மல்லா	அல்ப வ்யாபாரத்தை
	நடவாத)		யுடையவனே!
அவை	அதிக்ரூரமான [ம்	மல்லல்	ஸம்ருத்தமாய்
ஐம்புலன்கள்	பஞ்சேந்த்ரியங்களு	அம்	அழகியதான
கண்ட	சப்தாதிகளை அநுபவி	சீர்	ஸம்பத்தையும்
	ப்பிக்கப்பார்த்த	மதிள்	ப்ராகாரங்களையும்
ஆறு	ப்ரகாரத்தை	நீர்	(சுற்றும் துர்க்கமாக
செய்யகில்லே	செய்கைக்கு யோக்ய		நின்ற) ஸமுத்ரத்
ன்	னாகிறிலேன்,		தையுமுடைய
மல்லா	பலிஷ்டனே!	இலங்கை	லங்காநகரத்தை
மல்அமருள்	மல்ல யுத்தத்தில்	அழித்த	நாசம்செய்த [னே!
மல்லர்	சாணூராதிகள்	வில்லா	தநுஸ்ஸை யுடையவ
மாள	முடியும்படி		நின்னடைந்தேன் திருவிண்ணகர்
மல்	(அவர்கள்) பலத்தை	மேயவனே!	(௬)

வ்யா.—ஆறும்பாட்டு. (கல்லா) நீர்போய் கார்ஹஸ்த்யத்துக்கு எடுத்துப்போன இந்த்ரியங்களின் வழியே போய், அவை உகந்த விஷயங்களை உகந்து திரியமாட்டீரோ, இங்ஙனே என்செய்ய க்லேசப்படுகிறீரென்ன; அவை உன்னைக் காணவேணுமென்றும் கேட்கவேணுமென்றும் உடன்பட்டவன்றிறே எனக்குடலாய்த் திரிவாவது, அவை இங்ஙனன்றிக்கே எல்லாம் கல்லா வைம்புலன்களாய்த்தே. ராவணனோடொக்கு மாய்த்து. மூலையடியே போக்கி முடிக்கப்பார்க்குமித்தனை யல்லது நல்வழி போகவொட்டாதாய்த்து. அவை பார்த்து வைத்த வழிபோக க்ஷமனாகிறிலேன். அதாகிறது - சப்தாதி விஷயங்களை அநுபவிக்கையிறே; அதுக்கு நான் க்ஷமனாகிறிலேன், மேல்வரும் அநர்த்தத்தை அநுஸந்தித்தவாறே,

இந்த்ரியங்களானவை சிலரால் திரிய விடுவிக்கவொண்ணாதபடி மூலையடியே நடப்பன சிலஉண்டாகில் நம்மால் செய்யலாவதுண்டோவென்ன (மல்லா) இந்த்ரியவஶ்யதையைத் தவிர்க்கைக்கிடான

சக்தி உனக்கில்லையோ? இந்த்ரியங்களை நியமிக்கப்போகாதாகில் என் பக்கலிலே நெஞ்சை வை யென்றாயே. நம்சக்தி எங்கே வ்யாபரிக்கக் கண்டு நீர் இவ்வார்த்தை சொல்லுகிறதென்ன (மல்லமரித்யாதி) மல்ல யுத்தத்திலே மல்லர் முடியும்படி அவர்கள் மிடுக்கையழித்த மல்தொழில் வல்லவனே!

(மல்லவித்யாதி) முன்கை மிடுக்காலே அழியச்செய்யவும் வல்லன்; செவ்வைப்பூசலிலே அழியச்செய்யவும் வல்லன். ஜநகி என்று வாசியறியாத ராவணனை அழியச்செய்த அருமையுண்டோ என்னுடைய இந்த்ரிய வஶ்யதையைத் தவிர்க்கைக்கு? நிரவதிக ஸம்பத்தையுடைத்தான ஊரானையும் ஐஶ்வர்யத்தையும் கண்டு, திருவடி, (க) [अहो वीर्यं महो धैर्यं महो सत्त्वं महो द्युतिः। अहो राक्षसराजस्य सर्वलक्षणयुक्तता - அஹோவீர்ய மஹோதைர்ய மஹோஸத்வ மஹோத்யுதி:। அஹோராக்ஷஸ ராஜஸ்ய ஸர்வலக்ஷணயுக்ததா] (உ) [यद्यधर्मो न बलवान् स्यादयं राक्षसेश्वरः - யத்யதர்மோ ந பலவாந் ஸ்யாதயம் ராக்ஷஸேஶ்வர:] ராவணன் தானும் ஸ்த்ரீகளுமாயிருக்கிற இருப்பைக்கண்டு, இவ்விருப்பைப் பெருமாளும் பிராட்டியும் சேரவிருக்க ஸம்வதித்தாகில் இவ்வைஶ்வர்யம்‡ குலையாதபடி யிருக்கலாய்த்துக் கிடீர். மதிளையும் அரணாகப் போரும்படியான கடலையு முடைய லங்கையை அழியச்செய்த வில்வலியையுடையவனே!

(கின்னித்யாதி) அந்த வில்கொண்டு வ்யாபரிக்க அங்கேவந்து முகங்காட்டப் பெற்றதில்லை என்ன; அந்த ப்ரதிபக்ஷத்தை யழியச் செய்து அங்ஙனே போனாயோ? போக்குக்காட்டி இங்கேயன்றோ வந்து புகுந்தது. ... ... (௬)

அரு — ஆறும்பாட்டு (கல்லாவித்யாதி)(ங) "மான வெண்குடைக்கீழ்" என்றும், (ச) "பார்மிசை அரசராகி" என்றும், (ச) "குடைநிழல் பொலிவர்" என்றும் திருமொழி கற்றார்க்கு முட்பட பகவத்பாகவத கைங்கர்யத்துக்கு அடுத்த ஐஶ்வர்யத்தை அஸ்த்திரமாகிலும் புருஷார்த்தமாகச் சொல்லியிருந்தீரே, இப்போது அதின் அஸ்த்திரத்வத்தைச் சொல்லி "வேண்டேன்" என்பானென்னென்ன; (ரு) *ऐश्वर्याय निवेदितम् - ஐஶ்வர்யாய நிவேதிதமான இந்த்ரியங்களைத் தங்களை ப்ராப்தவிஷயத்திலே யாக்கிக் கொண்டு (௬) "पतिं विश्वस्य - பதிம்விஶ்வஸ்ய" என்கிற விஷயத்தில் கார்—

(க) ரா-ஸு-சக-கஎ. (உ) ரா-ஸு-க-எஉ. (ங) ச-ங-க௦-
(ச) ச-௬-க௦- (ரு) விஷ்ணுதத்வம். (௬) தை-நா-ரு-கக.
‡ (பா) அவனைஶ்வர்யம்.

ஹஸ்த்யதர்மம் நடத்திக்கொண்டு வேண்டினபடி விநியோகம் கொள்ளு கிறுர் என்றிருக்கமாட்டீரோ என்னும் அபிப்ராயத்தைக் காட்டிக் கொண்டு ஸங்கதியை ஸ்பஷ்டிப்பிக்கிறார் (ஸ்ரீபோகீத்யாதி). அன்றிக்கே, ராஜபோகத்தை வேண்டுகிறாரில் ஸாமாந்ய தர்மமான ஹாஸ்த்ய (ஹஸ்தி) தர்மத்தன்னை அநுஷ்டிக்கமாட்டீரோ, அது நரகாவஹமன்றோ என்னுமபிப்ராயத்தைக் காட்டி ஸங்கதி ஸூசிப்பிக்கிறார் என்னவுமாம். (எடுத்துப்போன) படை எடுத்துப்போன. அதாவது - ததர்த்தமான வென்கை. (கல்லா வைம்புலன்களாய்த்தே) என்றது - கல்வியின்றிக்கே-சாஸ்த்ர மார்க்கத்திலே நடக்கையின்றிக்கே யிருக்கிற இந்த்ரியங்களென்றபடி.

மேலுக்கவதாரிகை (இந்த்ரியங்க ளித்யாதி). நாம் இந்த்ரிய வஸ்யதை தவிர்த்துத் தருகிறோமென்று சொன்னதுண்டோ நம்மை நீர் வலிக்கைக்கென்ன வருகிச்செய்கிறார் (இந்த்ரியங்களை யித்யாதி). அர்ஜுநனோடு சொன்னதில்லையே என்று கருத்து. சார்யார்த்தம் ஒருவார்த்தை சொன்னமட்டிலே அத்தைக்கொண்டு வலிக்கிறீரோ "நம்சக்தி" என்று கூட்டிக்கொள்வது. (மல்தொழில்) அல்ப வ்யாபாரம்.

ஸமபிவ்யாஹார தாத்பர்யம் (முன்கை யித்யாதி). உட்கருத்து (ஜநநி யித்யாதி). "மல்லல்" என்று - ஸம்ருத்தியாய், அழகிய சீரென்று விசேஷித்ததுக்கு பாவம் (கிரவதி கேத்யாதி). ப்ரலோகார்த்தம் (ராவணனித்யாதி). ... ... (௬)

மூ.—வேறு யானிரந்தேன் வெகுளாது மனக்கொளெந்தாய்
ஆறு வெந்நரகத் தடியேனை யிடக்கருதிக்
கூறு வைவர் வந்து குமைக்கக் குடிவிட்டவரைத்
தேறு துன்னடைந்தேன் திருவிண்ணகர் மேயவனே. (எ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
யான்	இந்நாள் விமுகனைப் போந்த நான்	ஆறு	ஒப்பில்லாத
வேறு	த்ரு(ஷ்)ப்தனைக்காட்டிலும் வ்யாவ்ருத்தனாய்க்கொண்டு	வெம்	அதிக்ரூரமான
இரந்தேன்	(உன்னை)யாசித்தேன்;	நரகத்து	ஸம்ஸாரமாகிற நரகத்திலே
எந்தாய்	என்ஸ்வாமியே!	அடியேனை	என்னை
வெகுளாது	கோபியாமல்	இட	பொகட்டுவைக்கும்படி
மனக்கொள்	(அத்தைத்) திருவுள்ளம்பற்றவேணும்;	கருதி	எண்ணி,
		கூறு	(என்னைத் தங்களுக்கு) பாக(ஞா)மாகக் கொண்டு
ஐவர்	(அதாவது) பஞ்சேந்த்ரியங்களும்;	வந்து	என்னைக்கிட்டி
		குமைக்க	பாதி (ஞாதி)யாசிக்க,

குடிவிட்டவ ரை	(நீ என்னை நல்வழிப்படுத்துகைக்காக என்னிடத்தில்) வஸிக்கப்பண்ணின அந்த இந்த்ரியங்களை	தேறாது உன்	நம்பாமல் உன்னை அடைந்தேன் திருவிண்ணகர் மேயவனே! (௭)

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (வேறுயானிரந்தேன்) இரந்த கார்யம் க்ரமத்தாலே செய்யலாம்படியா யிருப்பனவும் சில இரப்புக்களுண்டு, அப்போதே செய்து தலைக்கட்ட வேண்டும்படியா யிருப்பனவும் சில இரப்புக்களுண்டு; க்ரமத்தாலே கார்யஞ்செய்து தலைக்கட்டு மளவும் இவன் பொறுக்கும் என்று தோற்றி யிருந்தவிடத்திலே அந்த க்ரமமும் பொறுக்குமிறே; அப்போதே செய்யாவிடில் இவனைக் கிடையாதென்று தோற்றினவிடத்தில் அப்போதே செய்து தலைக்கட்ட வேண்டும்படியா யிருக்குமிறே; அதில்செய்தே அறவேண்டும்படி ஆர்த்தித்வத்தை யுடையேனாய்க்கொண்டு இரந்தேன் வேறாக என்றபடி. (யானிரந்தேன்) அத்தலை இத்தலையானபடியைத் திருவுள்ளம் பற்ற வேணும். நீ *எதிர்சூழல் புக்கு இரந்துதிரிய, நானத்தை மறுத்து வைமுக்யம்பண்ணித் திரிந்தகாலத்தின் நீட்சியும் திருவுள்ளம் பற்றுகையுண்டே. நீ இரக்க மறுத்துத்திரிந்த நானன்றோ இப்போது இரக்கிறேன்.

(வெகுளாது) என்னுடைய பாசுரம் கேட்டால் தேவர் திருவுள்ளத்துக்கு சிவீல் என்னவேண்டும்படி யாயிருக்கும்; இன்று அநந்யகதியாய் வந்து நிற்கிறவன், முன்பு "நாம் அநாதிகாலம் பிடிக்க மறுத்துப்போந்தவ னன்றோ" என்று, என்னுடைய பூர்வ வ்ருத்தத்தைப் பார்த்தால் தேவர் சீறவேண்டும்படியா யிருக்கும். நான் ஸர்வதோஷயுக்தனாயிருந்தேன், நீ ஸர்வஜ்ஞனாயிருந்தாய், ஆனபின்பு, "நம்மையும் தன்னையும் பாராதே இவன் நிர்தோஷரைப்போலே நம்காலைப் பிடிப்பதே!" என்று சீறாதே. (மனக்கொள்) கார்யம் செய்யவேண்டுமளவிலே ஆணைக்குப்பாடுவாரைப்போலே அநாதரித்திருக்க வொண்ணாது; இத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி யருளவேணும். சீறுமைபோராது, இத்தைத் திருவுள்ளத்தே கொண்டருளவேணும். உம்மை ஸதோஷராகச் சொல்லிவைத்து, ஸ்வதந்த்ரனாயிருக்கிற என்னை "சீறாதே திருவுள்ளம் பற்றவேணும்" என்று நீர் சொல்லுகிறது என்னஹேது கொண்டென்ன; (எந்தாய்) என்னை லழித்துக்கொள்ள வொண்ணாத ப்ராப

ப்தியைக்கொண்டு பொறுக்கை யொழிய, செய்த குற்றத்தைக் கணக்கிட்டுக் கைவிடலாம்படியோ தேவரோடுண்டான ப்ராப்தியிருப்பது? (க) "[illegible] - ஸீதேவ புத்ரஸ்ய" என்று நின்றதிறே.

பொறுப்பிக்கிற விடத்திலே வந்தவாறே, செய்த குற்றத்தைப் பார்த்துச் சீறாதே, ப்ராப்தியைப் பார்த்துக் கைக்கொள்ள வேண்டும்படி உமக்கு இப்போது வந்ததென்னென்ன, (ஆறுவெந்நரகம்) இந்த்ரியங்களினுடைய நினைவு சாலப் பொல்லாதாயிருந்தது. செய்த பாபம் அகஞ்சுரிப்பட்ட வளவிலே விட்டடிக்கவும் கூடுமிறே. யமனுடைய தண்டல் அங்ஙனேறரளவல்ல, மாறாத நரகமாய்த்து ஸம்ஸாரம். (அடியேனை) கோமுற்றவர் படுக்கைப்பற்றிலே நலியக்கோலுமாபோலே. (௨) "[illegible] - அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி" என்னுமாபோலே அங்குத்தைக்கு எல்லா வடிமையுஞ்செய்து வர்த்திக்கைக்கீடான ப்ராப்தியுடைய என்னை, அஹங்கார மமகாரங்களுக்குக் குடிமைசெய்யும் ஸம்ஸாரத்திலே போகத் தள்ளுவதாக நினையாநின்றது.

(கூறைவைவர்வந்து - குமைக்க) இது ஐவர்க்குப் பொதுவிறே என்று இருக்கிறனவில்லை; அஹமஹமிகயா பற்றி நலியாநின்றன. (ஐவர்) சைதந்ய ப்ரஸரத்வார மாத்ரமிறே என்றிருக்கிறிலர். சேதனரென்றே யிருக்கிறாராய்த்து பாதஞ்சநகத்வத்தில் ஊறைப்பாலே. (ஐவர்குமைக்க) ஒரு துர்பலனை ப்ரபலராயிருப்பார் ஐந்து சேவகர் ஐந்து திக்கிலே வலித்துக் கலங்கப்பண்ணி நெருக்குமாபோலே. (குடிவிட்டவரை) நீ குடிபுகுர விட்டவர்களை. அதுக்கடி - இத்தைக்கொண்டு நம் கார்யிலே குனிந்து அவ்வழியாலே நம்மைப் பெறவேண்டாவோ என்னும் கருத்தாலே இத்தைத் தந்தாய்நீ, அது உன் நினைவையொழிய மற்றைப்படியே உன்பக்கல் நின்றும் அகற்றி விஷயங்களிலே மூட்டி முடிக்குமவையாயிராநின்றன.

(தேறாது) உன் நினைவின்படியே நடக்குமவை யன்றிக்கே யொழிகையாலே, அவற்றை விஸ்வஸிக்கப் போருகிறதில்லை. (உன்னித்யாதி) விஸ்வஸநீயனான நீ ஸந்நிஹிதனாயிருக்க, பயாவஹமான பதார்த்தங்களுக்குக் குடிமைசெய்து திரியவேணுமோ? ... (எ)

(க) கி-கக-௯௯.   (௨) ரா-அயோ-௬௧-௨௫.

அ௩ —ஏழாம்பாட்டு. (வேருவித்யாதி). கல்லா வைம்புலன்கள் உம்மை நலிந்தபடி யென்னென்ன; அவற்றின் கொடுமையை யருளிச்செய்கிறூர் என்று ஸங்கதி.

(வேருக) வ்யாவ்ருத்தமாக, அதாவது-த்ருஷ்டிப்தனன்றிக்கே ஆர்த்தனாய் என்று சப்தார்த்தம் விவக்ஷித்துத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறூர் (இரந்த கார்யமித்யாதி). "யான்" என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (அத்தலையித்யாதி). விவரணம் (நீயித்யாதி).

"வெருவுதலை" சீறுதலாய், இதுக்கு ஹேது இரண்டு; அதாவது- அவன் தேடிவர வைமுக்க்யம் பண்ணினதும், ஸ்வதோஷம் பாராமல் இட்டினதும்; முந்தினத்தை யருளிச்செய்கிறூர் (என்னுடைய வித்யாதி). இரண்டாவது (நான் ஸர்வதோஷ யுக்தனித்யாதி). (ஆனைக்குப்பு) சதுரங்கம்.

(அகஞ்சரிப்படுகை) குன்றுகை. (கோமுற்றவர்) மணியகாரர். (படுக்கைப்பற்று) அந்தஃபுரத்துக்கு விட்ட சீமை.

ஈஶ்வரன்மேல் குற்றமாக நீர் குடிவிட்டவர்கள் என்னப்போமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறூர் (அதுக்கித்யாதி). (இத்தை) கரணங்களை.(எ)

மூ.—தீவாய் வல்வினையாருடனின்று சிறந்தவர்போல்
மேவா வெந்நரகத் திடருற்று விரைந்துவந்தார்
மூவா வானவர்தம் முதல்வா மதிகோள் விடுத்த
தேவா நின்னடைந்தேன் திருவிண்ணகர் மேயவனே. (அ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தீவாய்	தீயை வாயில்நின்று முமிழாநின்ற(அதிக்ரூர பலப்ரதங்களாய்)	இடர்உற்று	(என்னை) இட்டுவைக்கையிலேமுயன்று
வல்	அதிக்ரூரங்களான (ஒன்றாலும்போக்கவ	விரைந்து	அதிவேகத்துடன்
வினையார்	பாபங்கள் [ரிதான)	வந்தார்	(பலப்ரதாநோந்முகங்களாக) வந்தன;
சிறந்தவர்போல்	பிட்டினை பந்துக்களைப்போல்	மூவா	மூப்புமுதலிய விகாரங்களற்ற
உடன்நின்று	(என்னோடு) பிரியாமல் கலந்து நின்று,	வானவர்தம்	நித்யஸூரிகளுக்கு
மேவா	(ஆத்மஸ்வரூபத்துக்குச்) சேராத	முதல்வா	நிர்வாஹகனே!
வெம்	அதிக்ரூரமான	மதி	சந்த்ரனுடைய
நரகத்து	நரகத்தில்	கோள்	க்ஷயரோகத்தை
		விடுத்த	போக்கின
		தேவா	தேவனே!
		நின்னடைந்தேன் திருவிண்ணகர் மேயவனே! (அ)	

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. (தீவாய்) அநலாஸ்யராய்த்து. நெருப்பை உமிழாநின்றுள்ள வாயையுடைய. (வல்) ப்ராயச்சித்தத்தால் பரிஹரிக்கப் படுமவையல்ல; (௧) "அவஶ்யமநுபோக்தவ்யம் - அவஶ்ய மநுபோக்தவ்யம்" என்கிறபடியே-அநுபவித்தாலல்லது போக்கி நசியாதவையாய்த்து. (உடனின்று) கிருபாதிக பந்துக்களைப்போலே விடாதே நின்று கலந்து; (௨) "கலந்து நலியும் கடுந்துயர்" என்னக்கடவதிறே. (சிறந்தவர்போல்) ஒருகாலும் விடாத ப்ராதாக்கள், மற்றையாரைப் போலே.

(மேவாவெந்நரகத்து) (௩) "ஆநந்தமய: - ஆநந்தமய:" என்கிற வஸ்துவை அநுபவிக்கைக்கு யோக்யமான வஸ்துவுக்குப் பொருந்தாத படியிருக்கிற நரகத்திலே தள்ளுவதாக வந்தன. இங்குள்ள துக்கங்களை அநுபவித்தால், பின்னைப்போ யநுபவிக்கும் நரகமிறே அது; இப்போது "நரகம்" என்கிறது - இந்நரகந்தன்னையே. (விரைந்துவந்தார்) இத்தால்- இக்காலத்திலொரு ஸுக்ருதம் நுழைகைக்கு அவகாசமின்றிக்கே போந்தபடியைச் சொல்லுகிறது. கர்மத்துக்கு ப்ரவாஹாநாதித்வ முண்டிறே.

இது நீர்பண்ணின கர்மத்தினுடைய பலமன்றோ? தாந்தாம் பண்ணின கர்மபலம் தந்தாமுக்கே அநுபவிக்கவேண்டாவோ? இப்போதாகச் செய்யலாவதுண்டோ வென்ன, (மூவாவானவர்) அகர்மவஶ்யராய் உன்னை அநுபவிக்கும்படி பண்ணிவைத்தாயே. ஒரு விபூதியாக எப்போது மொக்க பஞ்சவிம்சதி வார்ஷிகராயிருப்பர்கள். புஜிபாநிற்கச் செய்தே, "இது நமக்குக் குலைகிறதோ?" என்றிருக்க வேண்டாவாய்த்து. (முதல்வா) அவர்களை அகர்மவஶ்யராக்கி, அவர்களுக்கு அநுபவிக்கைக்கு உன்னைக் கொடுத்து, அவ்வழியாலே அவர்கள் ஸத்தையை நிர்வஹித்துக்கொண்டு போராநின்றாயே. (௪) "விண்ணுளார் பெருமானேயோ" என்றாப்போலே யாய்த்து.-ப்ராதாக்களிலே ஒருவன் முடிசூடி வாழாநிற்க ஒருவன் சிறைப்பட்டுக் கிடந்தாப்போலே தோற்றுகின்றதாய்த்து. (௫) [ஹா ராம ஹா லக்ஷ்மண - ஹா ராம ஹா லக்ஷ்மண] இப்படிப்பட்ட அவர்க்கும் "இது மாயாம்ருகம் கிடீர்" என்று உணர்த்தி நோக்கும் இளையபெருமாளே! என்னும். [ஹா ஸுமித்ரே - ஹா

(௧) (௨) பெரி-திருவ-௬௫. (௩) தை-ஆ-௫-௨.
(௪) தி-வாய்-எ-௧-௫. (௫) ரா-ஸு-௨அ-அ.

ஸுமித்ரே] அவர் தமக்கும், (௧) "𑌸𑍃𑌷𑍍𑌟𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌵𑌨𑌵𑌾𑌸𑌾𑌯-𑌪𑍍𑌰𑌮𑌾𑌦𑌂 𑌮𑌾 𑌕𑌾𑌰𑍍𑌷𑍀𑌃 - ஸ்ருஷ்டஸ்த்வம், வநவாஸாய - ப்ரமாதம் மாகார்ஷீ:" என்ற ஸுமித்ரையாரைச் சொல்லும்.

அப்பரிமாற்ற முள்ளது அவ்விபூதியிலே காணும், இங்கில்லை என்று அவனுக்குச் சொல்லவொண்ணாதபடி (மதிகோள் விடுத்த தேவா) ஸ்வரூபலாபம் பெறவேணு மென்றிருப்பார்க்கு அத்தைப் பண்ணிக்கொடுப்பது, இஶ்ஶரீரத்தில் வைகல்யம் போகவேணு மென்றிருப்பார்க்கு அத்தைப் பண்ணிக்கொடுப்பது. (தேவா) ஆருடம்பில் க்ஷயந்தான் தீர்ந்ததாயிருக்கிறது. (நின்னித்யாதி) என்னுடைய க்ஷயத்தைப் போக்குகைக்காக நீவந்து ஸந்நிஹிதனாயிருக்க, நான் பிறர்க்குக் குடிமைசெய்து திரியவோ? ... ... (அ)

அந — எட்டாம்பாட்டு. (தீவாயித்யாதி) நம்காலில் குனிந்து வாழுகைக்கு நாமே குடிவிட்டவர் என்றறிந்திராகில், அவை மற்றப்படியாய் நரகத்திலே இடக்கருதுகைக்குக் காரண மென்னென்னும் சங்கையிலே, வல்வினையார்கிடீர் அவற்றுக்கு மூலபல மென்கிறார் என்று ஸங்கதி.

பூர்வார்த்தத்துக்கெல்லாம் தொகுத்த பாவத்தை "விரைந்து" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் (அநலாஸ்யராய்த்து) என்று. சோம்பலில்லாமல் நெருப்பைச் சொரிந்துகொண்டு பிடிக்கவந்தார்களென்று கருத்து. (கிருபாதிக பந்துக்கள்) பெருமாளும் பிராட்டியும். சிறந்தவர் - தகுதியானவரென்றாய், அருளிச்செய்கிறார் (ஒருகாலு மித்யாதி).

"வெம்" என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (இங்குள்ள வித்யாதி). (அது) யமதண்டகம். (இந்நரகம்) ஸம்ஸாரம். "விரைந்து" என்று - வேகம் சொன்னால் ஸ்த்தாயியானதுக் கொழிய வேகம் சொல்லவொண்ணாதே யென்ன வருளிச்செய்கிறார் (கர்மத்துக்கித்யாதி); ஜலகண ஸமுதாயத்தில் வேகம்போலே பாபஸமுதாயத்தில் நைரந்தர்யத்தைச் சொல்லுகிறதென்று கருத்து.

மூவாமை - ஷட்பாவ விகாரங்களுக்கும் உபலக்ஷணமாய், கர்மக்ருதமான விகாரமில்லாமையைச் சொல்லிற்றாய், இப்படி விசேஷித்தது - தம்மையும் அப்படி பண்ணவேணுமென்னும் கருத்தாலே என்று விவக்ஷித்து அருளிச்செய்கிறார் (அகர்மேத்யாதி). அன்றிக்கே, மூவாமை - முற்றாமையாய், அது பகவதநுபவத்தில் முற்றினமையாய், அத்தால் பலித்த தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (புஜியாநிற்க வித்யாதி). கீழ்ச்சொன்ன தாத்பர்ய த்வயத்துக் கநுகுணமாகக் கருத்தருளிச்செய்கிறார் (அவர்களையித்

(௧) ரா-அயோ-௪௦-௫.

யாதி). தாத்பர்யாந்தர மருளிச்செய்கிறார் (விண்ணுளாரித்யாதி). விவரணம் (ப்ராதாக்களிலே யித்யாதி). இத்தால் - வெறுப்புத் தோற்றச் சொன்னாரென்று கருத்து. மூன்றாம் தாத்பர்யம் விவக்ஷித்து த்ருஷ்டாந்தம் காட்டுகிறார் (ஹாராமேத்யாதி). ஸம்பந்தமுடையார் பேறைச்சொல்லி விஷாதப் பட்டாப்போலே விஷாதப் படுகிறாரென்று தாத்பர்யம்.

மேலுக்கவதாரிகை (அப்பரிமாற்ற மித்யாதி). மதி- சந்த்ரனுடைய, கோள் - க்ஷயத்தை, போக்கினாய் என்று சப்தார்த்தமாய், இத்தை இப்போது சொல்லுகிறவர்க்கு, மதியினுடைய - ஸ்வரூப ஜ்ஞானத்தினுடைய, க்ஷயத்தை விடுத்தமையும் ஸூசிதமென்று விவக்ஷித்தருளிச் செய்கிறார் (ஸ்வரூபலாப மித்யாதி). (கொடுப்பது) என்ற வசநந்தரம், இரண்டும் உனக்குத் துல்யம் என்று சேஷம். ... ... (௮)

மூ.—போதார் தாமரையாள் புலவிக்குல வானவர்தம்
கோதா கோதில் செங்கோல் குடைமன்னரிடை நடந்த
தூதா தூமொழியாய் சுடர்போலென் மனத்திருந்த
வேதா நின்னடைந்தேன் திருவிண்ணகர் மேயவனே. (௯)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
போதுஆர்	காலத்திலே யலர்ந்த (செவ்வி யழியாத)	மன்னர்	துர்யோதநாதிகளான ராஜாக்களுடைய
தாமரையாள்	தாமரைப்பூவை வாஸஸ்தாநமாக உடைய பெரியபிராட்டியாருடையவும்	இடை	ஸபாமத்யத்திலே
		நடந்த தூதா	தூதுபோனவனே!
		தூமொழியாய்	பரிசுத்தமான (பாண்டவபக்ஷபாதியான) சொற்களை யுடையவனே!
புலவி	பூமிப்பிராட்டி யுடையவும் [யுடைய		
குலம்	தொண்டக் குலத்தை		
வானவர்தம்	நித்யஸூரிகளுடையவும்	சுடர்போல்	விளக்குப்போலே உஜ்ஜ்வலனாய்க்கொண்டு
கோதா	ஸந்தோஷத்துக்கு விஷயமானவனே!	என்மனத்து	என் ஹ்ருதயத்தில்
கோது இல்	ப்ரதிஹதியாகிற தோஷமில்லாத [ராய்	இருந்த	வாஸம்பண்ணு நின்றவனே!
செங்கோல்	ஆஜ்ஞையை யுடைய	வேதா	வேதப்ரதிபாத்யனே!
குடை	முத்துக்குடையை யுடையரான	நின்னடைந்தேன் திருவிண்ணகர் மேயவனே!	(௯)

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. பிராட்டிமாரும் நித்யஸூரிகளும் புருஷகாரமாகச் சரணம் புகுகிறார்.

(போதார் தாமரையாள்) காலத்திலே யலர்ந்த செவ்விப்பூவை இருப்பிடமாக வுடையவளென்னுதல்; அன்றிக்கே, செவ்விப்பூவை யுடைத்தான தாமரையை வாஸஸ்தாநமாக உடையவளென்னுதல். போதுஎன்று - காலமாதல், புஷ்பத்தைச் சொல்லிற்றாதல். (புலவி) என்று - ஸ்ரீ பூமிப்பிராட்டிக்குத் திருநாமமாகவுமாம்; அன்றிக்கே, போதார் தாமரையாள் புலவி யிடத்தில் குலவானவர்தம் கோதா என்றாகவுமாம்; அப்போது, ஸர்வேஸ்வரனுக்கும் பிராட்டிக்கும் ஸம்ஸ்லேஷவர்த்தகமான விஸ்லேஷங்களுண்டானால், அப்போது(க) "ரக்ஷித்தேந - ரக்ஷ தர்மேண" என்கிறபடியே - இளையபெருமாள் ஆஸ்வஸிப்பிக்குமாபோலே, அவ்வூடலைத் தீர்த்து ஆஸ்வஸிப்பிக்கிற நித்யஸூரிகளுடைய கௌதூஹலத்துக்கு விஷயபூதனானவனே!.

(குலவானவர்) பகவதநுபவ வ்யபிசாரமில்லாதவர்கள். (உ)"வடிவுடைவானோர்" என்னுமாபோலே ‡(யாய்த்து). பெரியபிராட்டியாரோடுண்டான ஊடல் இடையாட்டத்தில் அத்தைப் பரிஹரித்து ஆஸ்வஸிப்பிக்கிற நித்யஸூரிகளுடைய கொண்டாட்டத்துக்கு விஷயபூதனானவனே! "கோதுகுலம்" என்கிறவிடத்திலே "கோதா" என்கிறது. அங்ஙனன்றிக்கே, (புலவிக்குலவானவர்) என்று - நித்யஸூரிகளுக்கு விசேஷணமாய், அந்தப் பக்ஷத்தில், †பிராட்டியுடைய பின்பு கூடாதபடி பிரித்தபிரிவை யாய்த்துப் புலவியென்கிறது. அத்தாலே - நித்யவாஸம் பண்ணாநிற்கச் செய்தேயும், இதுக்கு முன்பு ஒருகாலமும் அநுபவித்தறியாதாரைப் போலே உண்டாகிற அத்ருப்தியைப் பற்ற அவர்களைச் சொல்லிற்றாகவுமாம். இப்படி ஸர்வாதிகனான ஸர்வேஸ்வரனாயிருந்து வைத்து, ஆஸ்ரிதார்த்தமாகத் தன்னை யழியமாறித் தூதுபோனபடியைச் சொல்லுகிறது.

(கோதில் செங்கோல் குடைமன்னர்) என்று - துர்யோதநாதிகளைச் சொல்லுகிறதென்றும், பாண்டவர்களைச் சொல்லுகிறதென்றும் அருளிச்செய்வர். பாண்டவர்களுடைய சத்ரசாமராதிகளடையப் பறித்துக்கொண்டு, ஒருவரால் ப்ரதிஹதி பண்ணவொண்ணாத ஆஜ்ஞையை யுடையராய்க் கொண்டு, முத்தின்குடை நிழல்கீழே யிருந்து பூமிப்பரப்புக்கெல்லாம் தாங்களே ராஜாக்களாய் நிர்வஹித்துக்கொண்டு போருகிற துர்யோதநாதிகள் நடுவே, கழுத்திலே ஓலையைக் கட்டிக்

(க) ரா-கிஷ்-க-௧௨அ. (உ) தி-வாய்-எ-௨-௧0. ‡ குண்டலிதம்க்வாசித்கம்.
† இந்தவாக்யம் அகரவிதம்.

கொடு தூதுபோனவனே! அன்றிக்கே, க்ருஷ்ணனுடைய அபிப்ராயத்தாலே, (கோதில் செங்கோல் குடைமன்னர்) என்று - பாண்டவர்களையே சொல்லுகிறதாகவுமாம்.

(தூமொழியாய்) பாண்டவர்களும் நீங்களும் செய்யப்பார்த்தது என்?என்று கேட்க;“அவர்களுக்கு தர்மமும் தர்மபலமான ஸ்வர்க்கமுமுண்டு; அவர்கள் ஐவர், நாங்கள் நூற்றுவர்; ஆகையாலே பூமிப்பரப்படைய எங்களுக்கே இடம்போரு மித்தனை, நாங்கள் ஒரு ஸூச்யக்ரமும் கொடுப்பதில்லை” என்று அவன் வார்த்தைசொல்ல; “உன்னபிப்ராயம் இதுவானபின்பு, உண்பன உண்டு உடுப்பன உடுத்துப்பூசுவன பூசி எல்லாவழியாலும் ஆச்வஸித்து ஒருப்பட்டிருக்கிற ராஜாவானவன் ஜயத்திலே த்வரியாநின்றான்” என்று ஆச்ரித விஷயத்திலுண்டான ஓரம் தோற்றச் சொன்னவார்த்தை யாகையாலே,மறுக்கவொண்ணாதபடி உஜ்ஜ்வலனாய்க் கொண்டு என் ஹ்ருதயத்திலே ப்ரகாசித்தவனே! (வேதா) இப்படி ப்ரகாசிக்கிறவன்றான் ஆரென்னில்; வேதைக ஸமதிகம்யன்.

(நின்னித்யாதி) ஓலைப்புறத்திலே கேட்டுப்போகை யன்றிக்கே, கண்ணாலே காணலாம்படி திருவிண்ணகரிலே வந்து ஸந்நிதி பண்ணின உன் திருவடிகளிலே சரணம் புகுந்தே னென்கிறார். ... (௯)

அரு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (போதாரித்யாதி) எத்தனைசொன்னாலும் அவன் இவர் நினைவின்படி செய்யாதே ஈச்வரத்வப் பிடாரடித்திருக்கையாலே புருஷகாரத்தை முன்னிடுகிறார் என்னும் ஸங்கதியை ஸூசிப்பிக்கிறார் (பிராட்டிமாரு மித்யாதி).

(புலவியிடத்தில்) புலவியிலே. ஸம்ச்லேஷார்த்தமான பிரிவிலே என்கை. (பூதனைவனே) என்ற வநந்தரம், என்றபடி என்று சேஷம்.

குலவானவர் - தொண்டக்குலத்திலே வானவர் என்றாய், அருளிச்செய்கிறார் (பகவதித்யாதி). “குலவானவர் கோதா” என்று இவர் இவர்களை கடக(஘டக)ராகச் சொன்னாப்போலே கண்டதுண்டோ வென்னவருளிச்செய்கிறார் (வடிவுடை யித்யாதி). *கங்குலும் பகலில் கடகராக வெண்ணி, “வடிவுடைவானோர் தலைவனே” என்றாரிறே என்று கருத்து. இப்பாசுரத்தில் விவக்ஷிதமான ப்ரமேயத்தை இவ்விடத்துக்கு அநுகுணமாகக் காட்டிக்கொடுக்கிறார் (பெரியவித்யாதி). இத்தால் - பிராட்டிதசையை ப்ராப்தரான ஆழ்வார், தம்மிடத்திலே ஈச்வரனுக்குண்டான ஊடலைத்தீர்த்துச் சேர்க்கவேணும் என்னும் கருத்தாலே இப்படி ஸம்போ

கித்தார் என்றதாய்த்து. போதார் தாமரையாளென்ன, புலவியென்ன, குலவானவரென்ன, இவர்களுடைய கௌதூஹலத்துக்கு விஷயபூதனே! என்றும், தாமரையாளுடைய புலவியிலேயும் சேர்க்கும் குலவானவரென்றும்; இரண்டுயோஜனை அருளிச்செய்தாராய், தாமரையாளுடைய புலவிபோலேயான புலவியுடைய குலவானவரென்று மூன்றும்யோஜனை யருளிச்செய்கிறார் (அங்ஙனன்றிக்கே யித்யாதி).

"கோதில்" என்றதினர்த்தம் (ஒருவராலித்யாதி). (ராஜா) தர்மபுத்ரன். (ஜயத்திலே) ஜய ஹேதுவான யுத்தத்திலே. ... ... (௯)

மூ.—தேனார் பூம்புறவில் திருவிண்ணகர் மேயவனை
வானாரும் மதிள்சூழ் வயல் மங்கையர்கோன் மருவார்
ஊனார் வேற்கலிய னொலிசெய் தமிழ்மாலை வல்லார்
கோனாய் வானவர்தம் கொடி மாநகர் கூடுவரே. (கo)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

—oo:⁂:oo—

பதம்.	உரை.
தேன் ஆர்	தேன்மிக்க
பூ	பூக்களையுடைய
புறவில்	பர்யந்த ப்ரதேசங்களை யுடைத்தான
திருவிண்ணகர்	திருவிண்ணகரென்னும் திவ்யதேசத்திலே
மேயவனை	பொருந்தி வர்த்திக்கிற ஸர்வேஶ்வரன் விஷயமாக,
வான் ஆரும்	ஆகாசத்தை யளாவி யிருக்கிற
மதிள்	ப்ராகாரங்களாலும்
வயல்	கழனிகளாலும்
சூழ்	சூழப்பட்ட
மங்கையர்	திருமங்கையிலுள்ளார்க்கு
கோன்	ஸ்வாமியாய்,
மருவார்	சத்ருக்களுடைய

பதம்.	உரை.
ஊன் ஆர்	சரீரங்களிலே புகக்கடவதான
வேல்	வேலாயுதத்தையுடையரான
கலியன்	ஆழ்வார்
ஒலிசெய்	அருளிச்செய்த
தமிழ்மாலை	த்ராவிடரூபமான இப்பத்துப்பாசுரங்களையும்
வல்லார்	அப்யஸிக்க வல்லவர்கள்
கோனாய்	ஸ்வாமியாய்(ஸ்வதந்த்ரராய்)க்கொண்டு
வானவர்தம்	நித்யஸூரிகள் வாஸம்பண்ணுகிற
கொடி	கொடிகளாலே அலங்கரிக்கப்பட்ட
மா	ஶ்லாக்யமான
நகர்	ஶ்ரீ வைகுண்டத்தை
கூடுவர்	சேரப்பெறுவர்கள்.

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (தேனாரித்யாதி) தேன்மிக்கிருந்துள்ள பூக்களையுடைய பர்யந்தத்தை யுடைத்தான திருவிண்ணகரிலே நித்ய

வாஸம்பண்ணுகிறவனை. தேன் என்று - வண்டைச் சொல்லிற்றாகவு மாம். (வானுறும் மதிள்சூழ் வயல்மங்கையர் கோன்) ஆகாசாவகாச மிடமடையும்படியான ஓக்கத்தை யுடைய மதிளாலே சூழப்பட்டிருப்பதாய், வயலையுடைத்தான திருமங்கைக்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வார். (மருவாரித்யாதி) திருமங்கையாழ்வார் கையில் வேறு... சத்ருசரீரங்களாய்த்து. சத்ரு சரீரங்களிலே குளித்த வேலையுடையரான ஆழ்வாரருளிச்செய்த இப்பத்தும் வல்லார். (கோனுயித்யாதி) அங்கேபோய் சிலர்க்குப் பரதந்த்ரரா யிருக்கை யன்றிக்கே, (க) "ஆண்மின்கள்வானகம்" என்கிறபடியே தாங்கள் அங்குத்தைக்கு நிர்வாஹகராய்க்கொண்டு ஸ்ரீ வைகுண்டத்தை ப்ராபிக்கப் பெறுவர். (௧௦)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

—∞∘∞—

அரு.—பத்தாம்பாட்டு. (தேனுரித்யாதி) (சிலர்க்குப் பரதந்த்ரராயிருக்கை யன்றிக்கே) என்றது - இந்த்ரன் முதலானார் இங்குநின்றும் போனாரைத் தமக்குப் பரதந்த்ரரென்றிருக்குமாபோலே, அங்கும் நித்யஸூரிகள் அங்ஙன் நினைத்திரார்கள் என்றபடி. ... ... (௧௦)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

—∞∘∞—

ஆறும்பத்தில் இரண்டாந்திருமொழி முடிந்தது.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஆறும்பத்து மூன்றுந் திருமொழி
துறப்பேன் ப்ரவேசம்.

வ்யா.—(உ) *வண்டுணுநறுமலரிலே- "வேண்டேன் மனைவாழ்க்கையை விண்ணகர் மேயவனே" என்று தாம் பலகாலும் விண்ணப்பம் செய்தவார்த்தை ஸஹ்ருதயமென்று அப்பன் திருவுள்ளத்திலே படும்படியாக, (௩) * பொறுத்தேனிலே - அம்மனைவாழ்க்கையிலே

(க) தி-வாய்-௧௦-௯-௯. (உ) ௬-௧. (௩) ௬-உ.

அந்வயித்து அவற்றால் தாம் மறுபாடுருவ க்லேசப்பட்ட படிகளை யும், தத்தேதுக்களையும் விண்ணப்பம் செய்து, இவ்வநிஷ்டமான வாழ் க்கையைத் தவிர்த்து எனக்கு இஷ்டமான உன் தாளிணைக்கீழ் வாழ் ச்சியை நான் பெறும்படி பண்ணித் தந்தருளவேணு மென்று திரு வடிகளிலே சரணம் புகுகிறேன் என்றார்.

ஸர்வேஶ்வரனுக்கு ஒரு ஸ்வபாவமுண்டு; - அநாதிகாலம் ஸம் ஸரித்துப்போந்தா னொருவன் ஸம்ஸாரத்தில் விரக்தி பிறந்து, இதை வேண்டேன் என்று இதில் தோஷங்களைச் சொல்லிக் காட்டுவது, இத் தைத் தவிர்த்துத் தரவேணு மென்று சரணம் புகுவதானாலும், திரிய வும் பூர்வ வாஸநைகளாலே அவற்றிலே சில பாசம் கிடக்க வடுக்கு மென்று, அவற்றில் தன்னு லாராயுமளவும் ஆராய்ந்து, தனக்கேற அவற்றில் கடையற ப்பாசங்கள் விட்டார்க்கன்றிக் கார்யம் செய்யான் ஆகையாலே "பொறுத்தேன்" என்று தொடங்கிக்கீழிவர்சொன்னவார்த் தைகளைத் தனித்தனியே ஆராய்ந்து, இவற்றில் அறவிடாதே "எத்தை இன்னமும் அநுஸந்திக்கப் பார்த்தீர்?" என்றாப்போலே கேட்க; அவ ற்றில் தமக்கு அவிருத்தமாய் விடாதே யொழிய நினைத்தவற்றையும் விருத்தமாய் விட நினைத்தவற்றையும் விண்ணப்பம்செய்து, (க) "ஞா வானவர்தம் கோதா" என்று கீழ்ச்சொன்ன தேசவிசேஷ ப்ராப்தி யில் தமக்குள்ள த்வரையையும் அறிவித்துத் தலைக்கட்டுகிறார். *பொ றுத் தேனில் முதற்பாட்டில் "பொருளின்பம்" என்றவற்றில் ப்ரதா னமான இன்பத்தில் நீர் நின்ற எல்லை யென்னென்ன; சொல்லுகிறார்.

அ௫ — திருப்பேன் ப்ரவேசம். சரணம்புகுந்தால் கார்யம் செய்ய திருப்பா னென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஸர்வேஶ்வரனுக் இத்யாதி) ஸ்வபாவமாவது - கோவிந்தஸ்வாமிக்குக் கருத்தறிந்து விஷயாநுபவத்திலே மூட்டிவிட்டாப்போலே இவரையும் உகந்தருளின நிலங்களில் வாஸனை யாலே யுண்டான ருசியறிந்துவைத்து அதிலே மூட்டிவிடுகை. இத்தை விவரிக்கிறார் (அநாதீத்யாதி) (தனக்கேற) என்றது - விஷயாந்தரங்களில் பாசம் ஸவாஸநமாகப் போகைக்கு அடையாளந்தன்னையும், இவ்விபூதி யிலே அநுபவிக்கக் கொடுத்தாலும் விஷமிஶ்ரபோஜந மென்றாப்போலே விடும்படியான பாசம் பிறந்தமை தன் திருவுள்ளத்தில் படுகை. (உ) "மரு ளொழி நீ மடநெஞ்சே" என்றாரிறே ஆழ்வாரென்று கருத்து. (அறவிடா தே) என்றது - மிகவும் விடாதே என்கை. இத்தால் - திருப்பேர் நகரிலுட

(க) ௬-௨-௯. (உ) தி-வாய்-௧0-௬-௧.

திருநகரிபுரத்திலும் மண்டியிருக்குமவர், "மனைவாழ்க்கையை - வேண்டேன்" என்று அத்தனைசொல்லிச் சரணமடைந்து தேசவிசேஷத்திலே போகவேணுமென்றாலும், உகந்தருளின நிலங்களில் ஆசை பின்னாட்டுமென்று கருதி, கீழ்த்திருமொழியில் சொன்ன விபூதியில் பிறக்கும் இன்பமெல்லாம் வேண்டாவோ? என்று ப்ரஶ்நம் பண்ண, அதில் உன்னை மறவாதிருக்கை யாகிற இன்பத்தை மறந்தே னல்லேன் என்று கொண்டு, இதினுடைய அநித்யதைக்காக அவ்விபூதியில் த்வரை எனக்குப் பிறந்ததென்கிறுரென்று ஸங்கதி சொல்லிற்றுய்த்து. ... ... (*)

மூ.—துறப்பே னல்லே னின்பம் துறவாது நின்னுருவம்
மறப்பே னல்லே னென்றும் மறவாது யானுலகில்
பிறப்பேனாக வெண்ணேன் பிறவாமைப் பெற்றதுநின்
திறத்தே னாதன்மையால் திருவிண்ணகரானே. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
திருவிண்ணக ரானே	திருவிண்ணகரென்னும் திவ்யதேசத்தில் ஸந்நிஹிதனானவனே!	மறவாது	மறவாமையாலே.
இன்பம்	உன்னுடைய அநுபவத்தினுலுண்டான ஸுகத்தை	யான்	நான்
துறப்பே னல்லேன்	விடுகிறிலேன்,	உலகில்	ஸம்ஸாரத்தில்
துறவாது	(அந்த ஸுகத்தை) விடாமையாவது	பிறப்பேனாக	(இனி) பிறப்பேனென்று
நின்உருவம்	உன்வடிவழகை	எண்ணேன்	நினைக்கமாட்டேன்,
என்றும்	ஸர்வகாலமும்	பிறவாமை	(அந்த) ஜந்மங்கழிக்கையையும்,
மறப்பேனல்லேன்	மறக்கமாட்டேன் (என்றபடி).	நின்	உன்னுடைய
		திறத்தேன் ஆதன்மையால்	பக்ஷத்திலே(உனக்கு சேஷபூதனாக) ஆனபடியால்
		பெற்றது	லபிக்கப்பெற்றேன்.

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (துறப்பேனல்லேனின்பம்) விஷயாநுபவ ஸுகத்தைத் துறக்குமித்தனை யொழிய, நின் திறத்தேனாயிருக்கிற ப்ராதாநஸுகத்தை விடுவேனல்லேன். சப்தாதிவிஷயங்களை விட்டேனாயாகில் இன்பத்தை இங்குத் துறவாதொழியும் விரகென்னென்ன, (துறவாதித்யாதி) ஸுகத்தைத் துறவாமையாவது - உன்னுடைய வடிவை மறவாதிருக்கை. (க) "மறந்தேனுன்னை முன்னம்"

(க) கூ-உ-௨.

௩௭௪ பெரியதிருமொழி, ௬-ப, ௩-தி, ௧-பா, துறப்பேனல்லேன்.

என்று கீழுள்ளகாலம் மறந்தேனேயாகிலும், இனி மேலுள்ள காலம் மறவாதே யொழியப்பார்த்தேன்.

இத்தால் பலித்ததென்னென்ன; மறந்தே னுன்னை முன்னம், அது தேஹதுவாகப் பிறந்தேயெய்த்தொழிந்தேன் என்றேன்; இனி, உன்னை மறவாதே நினைக்கப்பார்த்தால், பிறவாமையன்றோ இதுக்குப் பலம் (என்று மித்யாதி) அம்மறவாமையால் பெற்றது - ஸம்ஸாரத்தில் பிறப்பேன் என்னும் மநோரதமும் தவிர்ந்தேன்.

அழகிது, தைலதாராவதவிச்சிந்நஸ்ம்ருதி உமக்குண்டாகை யாலே நமக்கு இனி ஜந்மம் வாராது என்று நினைத்திருக்கிறீரன்றோ வென்ன, (பிறவாமை யித்யாதி) அந்தப் பிறவாமையை நான் லபித்தது, உன் அபிமாநத்துக்குள்ளே யடங்கி "நீயே நிர்வாஹகன்" என்றிருக்கையாலே இத்தனையல்லது, நானநுஷ்டித்த தொன்றாலல்ல. (திருவிண்ணகரானே) உன் திறத்தேனாகப் பெற்றதுதானும் நீ இங்கே ஸந்நிஹிதனானகை.

(துறப்பேனல்லே னின்பம்) ஸுகத்தை ஸந்யஸிப்பேனல்லேன். (துறவாது நின்னுருவம் மறப்பேனல்லேன்) ஸுகத்தைத் துறவாமையாவது-உன்னுடைய வடிவை மறவாதே யிருக்கை. (என்றும் மறவாது யானுலகில் பிறப்பேனாக வெண்ணேன்) மறவாமை யால்பெற்றது பிறவாமை. (நின் திறத்தே னாதன்மையால் - பிறவாமைப் பெற்றது - திருவிண்ணகரானே) உன் திறந்தேனாகப் பெற்றது நீ ஸந்நிஹிதனானகை. ... ... (௧)

அரு.—முதற்பாட்டு. (துறப்பேனித்யாதி) (க)"பொருளின்பமெனவிரண்டு மிறந்தேன்" என்று க்லேசித்தவர், இங்கே "துறப்பேனல்லேன் இன்பம்" என்னக்கூடுமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (விஷயேத்யாதி) மேலுக்கவதாரிகை (சப்தாதீத்யாதி). (இன்பத்தை) ப்ரதாநஸுகத்தை இவ்விபூதியில் பகவதநுபவஸுகம் விஷயாந்தராநுபவத்தோடே கலசியிருக்குமே என்று கருத்து. நீர்தானே "மறந்தேன்" என்றீரே யென்ன வருளிச்செய்கிறார் (மறந்தேனித்யாதி).

அநாதிகாலம் மறந்தவர் இனி மறவாதிருக்கப்பார்த்தால் என்ன பலம், மீளவும் மறக்கவுங்கூடுமே இவ்விபூதியில் பிறவியாலே என்னும் ப்ரஸங்கத்துக்கு ப்ரதிவசநரூபமான மேலுக்கவதாரிகை யருளிச்செய்கிறார் (இத்தாலித்யாதி).

(க) ௬-௨-௧-

மறவாமையால் பிறவாமை என்றுவைத்து, "நின்திறத்தேனாதன்மையால்" என்றால் இது சேரும்படி யென்னென்ன; பால்குடிக்க நோய் தீருமாபோலே விஷய ஸ்வபாவத்தால் போச்சு இத்தனையொழிய மறவாமையை உபாயமாக நினைக்கவில்லை என்னும் கருத்தாலே யருளிச்செய்கிறார் (அந்தப்பிறவாமையை யித்யாதி). "நின்திறத்தேன்" என்றதுதான் உம்மால் வந்ததோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (உன்திறத்தே னித்யாதி).

கீழ்ப்பாட்டுக்கெல்லாம் தாத்பர்ய மருளிச்செய்து, புத்திஸ்த்தமாகைக்காக பதாரூடமாகக் காட்டுகிறார் (துறப்பேனித்யாதி). இன்பம் - துறப்பேனல்லேன், துறவாமையாலே, நின்னுருவம் மறப்பேனல்லேன், என்னும் மறவாமையால் யானுலகில் பிறப்பேனாக வெண்ணேன், பிறவாமை-நின்திறத்தே னாதன்மையால், நின்திறத்தேனானது திருவிண்ணகரானானமையால் என்றந்வயம்... ... ... (௧)

மூ.—துறந்தேனார்வச் செற்றச்சுற்றம் துறந்தமையால்
சிறந்தேன் நின்னடிக்கே யடிமை திருமாலே
அறந்தானாய்த் திரிவாயுன்னை யென்மனத்தகத்தே
திறம்பாமல் கொண்டேன் திருவிண்ணகரானே. (௨)

பதம்.	உரை.
	திருவிண்ணகரானே!
திருமாலே	ஸ்ரீய:பதியே!
அறந்தானாய்	ஸாக்ஷாத் தர்மமாய்க் கொண்டு
திரிவாய்	(பலம்கொடுக்க ஸமயம் பார்த்துத்) திரியுமவனே!
சுற்றம்	(ஸம்ஸாரிகளுடன்) உறவையும்
ஆர்வம்	ப்ரீதியையும்
செற்றம்	த்வேஷத்தையும்
துறந்தேன்	விட்டேன்;
துறந்தமையால்	விட்டபடியால்,
நின் அடிக்கே	உன் திருவடிகளிலே
அடிமை	கைங்கர்யம் செய்கைக்கு
சிறந்தேன்	யோக்யனானேன்;
உன்னை	இப்படியான உன்னை
என்மனத்தகத்தே	என் ஹ்ருதயத்துக் [குள்ளே
திறம்பாமல்	தவறாமல் (விச்சேதமில்லாமல்)
கொண்டேன்	வைத்துக்கொண்டேன். (௨)

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (துறந்தேனித்யாதி) "உனக்குப் புறம்பே சில பற்றுண்டு" என்று தேவர்க்குப் பழியிட்டு விடவொண்ணாதபடி யானேன்; (௧) "பரித்யக்தா மயா லங்கா" என்னுமாபோலே. அநாதிகால வாஸநையாலே விஷயங்களிலே

(௧) ரா-யு-௧௯-௫.

ஸம்ருதி பிறந்து அதடியாக ஸ்நேஹம்பிறந்து, பின்பு அவ்விஷயத்தைப் பெறில் ஜீவித்தல் இல்லையாகில் முடியுமளவாய், அது கிடையாதொழிந்தவாறே, “இவனிறே இதுக்கு நிரோதகன்” என்று கண்டார் மேலெல்லாம் கோபம்பிறந்து, யுக்தாயுக்த நிரூபணக்ஷமனன்றிக்கே, தோற்றினபடி நடந்து திரியக்கடவனாய்; இவைதான் இத்தனைக்கும் அடி - புறம்பே சிலரை உறவுமுறை என்றிருக்கையிறே; அது தவிர்ந்தேன். பண்ணின ஸங்கம் தவிரவே, அதடியாக வரும் த்வேஷம் போமிறே. இவை இரண்டும் போமிறே புறம்பே சிலரை உறவுமுறை என்றிருக்குமது தவிரவே.

(துறந்தமை யித்யாதி) புறம்பே சிலரை உறவுமுறை என்றிருக்கையிறே - இழவு வருகைக்கடி, அது தவிர்ந்தால், இப்போதாக உறவு ஸம்பாதிக்க வேண்டுவதில்லை யிறே. இவன்பக்கல் ஸம்பந்தம் ஸ்வாபாவிகமே. பாஹ்யவிஷயங்களை விட்டபோதே தொடங்கி திருவிடையாட்டமிறே. ராவணபவநத்தை விட்டு ஆகாசஸ்த்தனானபோதே ஸ்ரீ ராமனுடைமையிறே. அப்ராப்த விஷயங்களை விட்ட வநந்தரம் ப்ராப்த விஷயத்தினுடைய ஸமீபவர்த்தியிலே நின்றேன்; ப்ராப்தி பலமான கைங்கர்யத்துக்கு யோக்யனானேன்.

நாம் ஸர்வஜ்ஞராயிருந்தோம், நீர் அநாதிகாலம் புறம்பே சிலரை உறவுமுறை என்று இருந்தவராயிருந்தீர், இப்படி யிருக்க, இப்போது சிறந்தபடி எங்ஙனே யென்னில், (திருமாலே) ஸ்ரிய:பதி யாகையினாலே. இவன்றான் அகலநின்று பண்ணின குற்றத்தைக் கணக்கிட்டுக் கைவிடு மத்தனையோ? உம்மோடுண்டான குடல் துடக்கைப் பார்த்துக்கொள்ளு மத்தனையன்றோ? என்று ஆறவிடுவார் அருகே யுண்டாகையாலே, இவனுக்கு கர்ம பாரதந்த்ர்யம் ஔபாதிகமாய், ஈஶ்வர பாரதந்த்ர்யம் ஸ்வாபாவிகமா யிருக்குமிறே. (க) “ந கஶ்சிந் நாபராத்யதி” என்பார் அருகே யுண்டானால், கிட்டுகைக்கு ஒரு குறையுண்டோ. பிராட்டியோட்டை ஸம்பந்தமும் ஒரு தலை துலுக்குமாத்ரமாய், அவன்றான் ப்ரஜைகள் பக்கலிருக்கு மிருப்பைச் சொல்லுகிறது. (உ) “என்னடியார் அது செய்யார்” என்று அவளோடே மன்றாடும் ஏற்றமுண்டிறே அவனுக்கு. பொறுக்கைக்கு ஒரு ஸாமக்ரீ மாத்ரமாய், பொறுப்பிப்பார் வேறே சிலரா யிருக்கையன்றிக்கே,

(க) ரா-யு-கககூ-சச. (உ) பெரி-திரு-ச-கூ-உ.

பொறைதானு யிருக்கை. (இத்தால் - இதர தர்ம வ்யாவ்ருத்தி சொல் லுகிறது. கேவல தர்மமாகிறது தான், அசேதநமுமாய், செய்த போதே நசித்துவிடுமிறே; ஆகையால், இவன்செய்த தறியாதே,பலம் பெறுகைக்கு வேறே ஒருவனைக் காற்கட்ட வேண்டும்படியா யிருக்கு மிறே, அவன்றன்னையே பற்றிப் பெறுமிடத்து இவற்றைவிட்டே பெறவேண்டி யிருக்குமிறே; ஆகையாலிறே ஸாதந நைரபேக்ஷ்யம் சொல்லுகிறது. கூறுசெய்வான் ஒன்று கொடுக்கும்போது ராஜா நுஜ்ஞை வேணும்; ராஜா ஒன்று கொடுக்கும்போது கூறுசெய்வான் வேண்டாவிறே.

(அறம்தானாய்) (க) "కృష్ణం ధర్మం సనాతనమ్ - க்ருஷ்ணம் தர்மம் ஸநாதநம்" (உ) "లోకానాం త్వమ్-லோகநாம் த்வம்" (௩) "రామో విగ్రహవాన్ - ராமோ விக்ரஹவாந்" (௪) "సాక్షాద్రామాద్వినిర్వృత్తః-ஸாக்ஷாத் ராமாத் விநிர்வ்ருத்தஃ." (திருமாலே அறந்தானாய்த் திரிவாய்) (௫) "நிறங்கரியன் செய்ய நெடுமலராள் மார்வன் அறம்பெரியன்" என்னு மாபோலே. [ஆரதறிவார்] அவன்படி இதுவாயிருக்க, உடம்பை ஒறுத்துக் கார்யம் பாராநிற்பர்கள். (திரிவாய்) பலம் கொடுக்கைக்கு அவஸரம் பார்த்துத்திரியும் தர்மமாய்த்து.

(உன்னை யென்மனத்தகத்தே திறம்பாமல் கொண்டேன்) உன் னுடைய தடுமாற்றத்தைத் தவிர்த்தேன். லக்ஷ்மீபதியாயிருந்த உன்னை, பிராட்டி புருஷகாரமாகவும், என்னுடைய அநந்யகதித்வத்தை யும் முன்னிட்டு, என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலே இனி நீ கால்வாங்கில் காதக (ఘాతక)ரோபாதி யாம்படியாக வைத்துக்கொண்டேன். நீயே வந்து புகுருகிறவிடத்தில் நான் விலக்கிற்றிலேன் என்றபடி. அநந்ய கதியைவிடில் நிர்க்க்ரு(ర్ఘృ)ணனும்;பிராட்டிக்கு அநபிமதம் செய்யில் ப்ரணயியன்றிக்கே யொழியும். ஆக, ஸ்வரூபமும், ப்ரணயித்வமும், இரண்டும் இழவாம். நீர் கொள்ளவல்லீரானபடி என்னென்ன (திரு விண்ணகரானே) நீ ஸௌலபனாகையாலே. நீ திருவிண்ணகரிலேவந்து ஸந்நிஹிதனானபடியாலே. ... ... (உ)

அரு.—இரண்டாம்பாட்டு. (துறந்தேனித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் விஷயா ந்தரத்தில் இன்பத்தைவிட்ட மாத்ரமொழிய ப்ராப்தமான இன்பத்தை

(க) பா-ஆர-அஅ-உ௯. (உ) (௩) ரா-ஆர-௩எ-௧௩.
(௪) ரா-அயோ-உ-௨௯. (௫) உ-திருவ-௫உ.

"துறப்பேனல்லேன்" என்றீர்; இது இன்பமாகத் தோற்றும்போது புறம்பு பற்றற வேணுங்காணும், அதில் "ஆர்வச்செற்றமவைதன்னை வெறுத்தேன்" என்றது ஏஸ்திதமோ? என்றுகேட்க அருளிச்செய்கிறரென்றுஸங்கதி.

ஆர்வமென்ன-ராகமென்ன, செற்றமென்ன-த்வேஷமென்ன, இவற்றுக்கு உடலான சுற்றத்தைத் துறந்தேன் என்று சப்தார்த்தமாய், ப்ரஸக்திபூர்வகம் தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (உனக்கித்யாதி). பந்துக்களடியாக ராகத்வேஷமுண்டாமென்னுமத்தை (க) "ஸங்காத் ஸஞ்ஜாயதே காம:- ஸங்காத் ஸஞ்ஜாயதே காம:" என்கிற ஶ்லோகத்தை உட்கொண்டருளிச்செய்கிறார் (அநாதீத்யாதி). தவிர்ந்த க்ரமமெப்படி யென்ன வருளிச்செய்கிறார் (பண்ணினவித்யாதி).

"அடியேன்" என்றத்தாலே பாகவத பர்யந்தமாக விவக்ஷித் தருளிச்செய்கிறார் (அப்ராப்தேத்யாதி).

(இப்போது) என்றவநந்தரம், "துறந்து" என்று கூட்டுவது. கர்மமடியான குற்றத்தைப் பாராமல் ஸம்பந்தமடியாக ரக்ஷிக்கைக்கு, கர்மத்தைப் பற்ற ஸம்பந்தத்துக்கேற்ற மேதென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இவனுக்கித்யாதி). "திரு" என்றபதத்துக்குத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்து, "மால்" என்றதுக்கு - ஆஶ்ரிதவ்யாமுக்தனென்று அர்த்தம் விவக்ஷித்து, அதுக்குத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (பிராட்டியித்யாதி). (தலைதுலுக்கு) தலையசைக்கை. ஸம்மதியாகுமென்கை. ஏற்ற மென்னனேயென்ன வருளிச் செய்கிறார் (பொறுக்கைக்கித்யாதி). (ஸாமக்ரீ) ஸஹகாரீ. பிராட்டி ஸஹகாரிமாத்ரமென்றபடி. (பொறைதானுயிருக்கை) பொறுப்பானுயிருக்கை. பிராட்டியில் வ்யாவ்ருத்தி மாத்ரமன்றிக்கே ஸாதநாந்தர வ்யாவ்ருத்தியும் பலித்ததென்று விவக்ஷித்து, பரக்க உபபாதிக்கிறார் (இத்தாலித்யாதி).

அறமாய் என்னுதே, "அறந்தானாய்" என்றத்தாலே - ஸாதநத்வாதிகள் விவக்ஷிதமென்று ப்ரமாணங்கள் காட்டுகிறார் (க்ருஷ்ணமித்யாதி). "ஸாக்ஷாத் ராமாத் விநிர்வ்ருத்தோ தர்மஶ்சாபி ஶ்ரியா ஸஹ - ஸாக்ஷாத் ராமாத் விநிர்வ்ருத்தோ தர்மஶ்சாபி ஶ்ரியாஸஹ" என்றதுக்கு - பிராட்டியோடே கூட ஸாக்ஷாத்தர்மமான ஸித்தோபாயம் பெருமாளாலே நிறைவேற்றப்பட்டதென்று; அத்தாலே அவரே ஸாக்ஷாத் தர்மமானுரென்று கருத்து.

நீர்தான் அவற்றைக் கண்டீரோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (நீயேயித்யாதி). வரில் பொகடோம் என்றிருந்தீராகில் நாம் அகன்றுபோகிறோம் என்ன வருளிச்செய்கிறார் (அநந்யகதியை யித்யாதி). யத்வா, தானே வந்து புகுரவேணுமோ வென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அநந்யேத்யாதி). விலக்காமைதான் உமக்குப் பிறந்தது "நீர்கொள்ள வல்லீரானபடி" என்று கூட்டிக்கொள்வது. ... ... (௨)

(க) கீ-௨-௬௨.

மூ.—மானேய் நோக்கு நல்லார் மதிபோல் முகத்துலவும்
ஊனேய் கண்வாளிக் குடைந்தோட்டந் துன்னடைந்தேன்
கோனே குறுங்குடியுள் குழகா திரு நறையூர்த்
தேனே வருபுனல் சூழ் திருவிண்ணகரானே. (௩)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கோனே	ஸ்வாமியே!	நல்லார்	விலக்ஷணை (ஸௌந்தரி) களான ஸ்த்ரீகளுடைய
குறுங்குடியுள்	திருக்குறுங்குடியிலே	மதிபோல்	சந்த்ரனோடொத்த
குழகா	ஸர்ஸீஹிதனனவனே!	முகத்து	முகத்தில்
திருநறையூர்	திருநறையூரிலே எழுந்தருளி யிருக்கிற	உலவும்	உலாவாநின்ற
தேனே	போக்யபூதனே!	ஊன்ஏய்	மாம்ஸ ப்ரசுரமான
வரு	பெருகிவாராநின்ற	கண்	கண்களாகிற
புனல்	ஜலத்தினால்	வாளிக்கு	பாணத்துக்கு
சூழ்	வ்யாப்தமான	உடைந்து	தளர்ந்து
திருவிண்ணகரானே!		ஓட்டந்து	ஓடிவந்து
மான்ஏய்	மானோடொத்த [ராய்	உன் அடைந்தேன்	உன்னைச்சரணமடைந்தேன். (௩)
நோக்கு	பார்வையையுடைய		

வ்யா.—மூன்றாம்பாட்டு. (மானிந்பாதி) தப்பவொண்ணாதத்தைத் தப்பித் திருவடிகளிலே வந்து சரணம்புகுந்தேன், என்பக்கல் தயையைப்பண்ணி யருளவேணுமென்கிறார். (மானேய்நோக்கு நல்லார்) மானோடொத்த நோக்கையுடையராய், மற்ற வடிவழகுக் குறைப்பான நன்மைகளையுடைய ஸ்த்ரீகளுடைய, தர்சநீயமாய் தங்கள் பக்கலிலே சேர்த்துக்கொள்ளுகைக்குப் பரிகரமான முகத்திலே ஸஞ்சரியாநின்றுள்ள மாம்ஸப்ரசுரமான கண்ணாகிற அம்புக்கு ஈடுபட்டு ஓடிவந்து உன் திருவடிகளிலே சரணம்புகுந்தேன். கண்களாலே, கார்யப்பாடில்லாதாரைப் போலே நோக்கி இவனைத் தப்பாமல் அகப்படுத்தி, இவன் ஆழங்கால்பட்ட வாநந்தரம். தங்களைக்கொண்டு பேராநின்று இவனை நோவுபடுத்தாநிற்பர்களிறே; அத்தைத்தப்பித் திருவடிகளிலே வந்து சரணம்புகுந்தேன்.

(கோனே) அத்தைத்தப்பித் திருவடிகளிலே வந்து ஒதுங்கினவிடம், தாய்நிழலிலே ஒதுங்குவாரைப்போலே ப்ராப்தவிஷயமாயிருந்தது. (குறுங்குடியுள் குழகா) பரமபதம் கலவிருக்கையா யிருக்க, இவரோடே கலந்து சேர்த்துக்கொள்ளுகைக்காகத் திருக்குறுங்

தாழ்வினிலே வந்து ஸந்நிஹிதனானேன். (திருநறையூர்த்தேனே) ப்ரஜை யினுடைய ஆர்த்திக்கு உதவுகைக்காக மாதாபிதாக்கள் சேரவிருக்கு மாபோலே, தமக்காகத் திருநறையூரிலே வந்துநிற்கிற நிலையை அநு ஸந்தித்தவாறே இனிதாகா நின்றது. பட்டர் "திருநறையூர்ப் பெருக் குக்குச் சினையாறு படிகிறது கிடாய்!" என்றருளிச் செய்வர். (வரு புனலித்யாதி) காட்சியிலே ஸகல தாபங்களும் ஆறும்படியான ஜல ஸம்ருத்தியையுடைய திருவிண்ணகரிலே நீ வந்து ஸந்நிஹிதனானகை யாலே, அங்கோக்குக்குத் தப்பித் திருவடிகளிலேவந்து கிட்டப்பெற் றேன். ... ... (௩)

அநு. — மூன்றும்பாட்டு. (மானேயித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் - ராக த்வேஷ ஹேதுவான சுற்றம் துறந்தேன் என்றீர்,(க)"வித்வாம்ஸமபி கர்ஷதி" என்னும்படியான கண்ணழகுகண்டு நிலதப்பிறு லன்றோ சுற்றம் துறந்திராவீர் என்ன வருளிச்செய்கிறாரென்று ஸங்கதி.

பூர்வார்த்தத்துக்கெல்லாம் தொகுந்த பாவ மருளிச்செய்கிறார் (தப்ப வித்யாதி). உடைத்ததுக்கு ஹேதுவைக் காட்டிக்கொண்டு விவரிக்கிறார் (கண்களாலே யித்யாதி).

"குழகா" என்றதினர்த்தம் (இவரோடே யித்யாதி)- ... (௩)

மூ.—சாந்தேந்து மென்முலையார் தடந்தோள் புணரின்பவெள்ளத்
தாழ்ந்தே னருநரகத் தழுந்தும் பயன்படைத்தேன்
போந்தேன் புண்ணியனே உன்னையெய்தி யென்தீவினைகள்
தீர்ந்தேன் நின்னடைந்தேன் திருவிண்ணகரானே. (௪)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
	திருவிண்ணகரானே!	வெள்ளத்து	ஸமுத்ரத்தில்
புண்ணியனே	(என்னுடைய) ஸுக்ருதமானவனே!	ஆழ்ந்தேன்	(இந்நாள்வரையில்) மூழ்கினேன்,
சாந்து	குங்குமங்களை	அரு	க்ரூரமான
ஏந்தும்	தரியாநின்ற	நரகத்து	ஸம்ஸாரமாகிற நரகத்தில்
மெல்	ம்ருதுவான	அழுந்தும்	நித்யமாக அழுந்திக் கிடக்கிற
முலையார்	முலைகளையுடையரான ஸ்த்ரீகளுடைய	பயன்	ப்ரயோஜநத்தை
தடம்	விசாலமான	படைத்தேன்	பெற்றேன், (இப்படியிருக்க)
தோள்	புஜங்களோடுண்டான	போந்தேன்	(அகாரணமாக உன் திருவடிகளை) உபாயமாகக் கிட்டினேன்,
புணர்	ஸம்ஶ்லேஷத்தில் பிறந்த		
இன்பம்	ஸுகமாகிற		

(க)

உன்னை எய்த உன்னைக்கிட்டி		தீர்ந்தேன்	தீரப்பெற்றேன்,(பின்
என்	என்னுடைய	நின் அடைந்	உன்னைப்ராபித் [பு)
தீவினைகள்	கொடியபாபங்கள்	தேன்	தேன். (௪)

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (சாந்தேந்துமித்யாதி) (௧) "தடமுலைச் செய்யசாந்து" என்னக்கடவதிறே. குங்குமத்தைச் சொன்னபடி. 'விஷயங்களைவிட்டு இவ்வளருகே போந்த இவர், வீதராகர்க்கும் ஸ்ப்ருஹை பிறக்கும்படி சொல்லுவானென்?" என்று பட்டர்க்கு விண்ணப்பம்செய்ய; "முரிக்குக் கிழக்கு என்னும்போதும் இங்ஙனல்லது இராது காண் திருமங்கையாழ்வார் நாவீறு" என்று அருளிச்செய்தார். கிடாம்பியம்மாள், சிறியாண்டான் பெருமாள் பணித்தானாகப் பலகாலும் சொல்லும்;"நான்சொல்லுகிற வாச்ய வாசகங்களேயன்றோ பட்டரும் வ்யவஹரிக்கிறது என்றிருக்கவொண்ணாது, அங்குத்தைக்கு ஏற்றமுண்டு;- முன்னேநின்ற தூணை நான் 'தூண்' என்றவாறே சிராயாய்த்தோற்றும்; அவர்சொன்னவாறே தளிரும் முறியுமாய்த்தோற்றும்" என்று.

(மென்முலையார்) விராஹம்பொறுத முலையையுடைய ஸ்த்ரீகளுடைய. (தடந்தோளித்யாதி) முலைகளாகிற மலைகளோடே, தோளாகிற பாசங்களாலே நெருக்கிக்கட்டி, கடலிலே புகத்தள்ளுவாரைப் போலே அவர்களுடைய தோள்களோடே அணைகையாலுண்டான ஆநந்த ஸாகரத்திலே தரைகாண வொண்ணாதபடி அவகாஹித்தேன்; உன்னுடைய க்ருபைக்கும் அவிஷயமானேன். (௨) "ஆநந்தமய:- ஆநந்தமய:" என்கிற விஷயத்தை உள்ளபடி கண்ட இவர், இப்போது இங்கே இன்பவெள்ளம் என்கிறது - இவ்வளவும் வாக்காற்கட்டினபடியைக்கொண்டு. (௩) *அநந்தக்லேஶ பா(ஜ)நமான இத்தை "இன்பவெள்ளம்" என்கிறது - நெடுநாள் துவக்கினபடியைக் கண்டிறே.

இத்தாலும் பலித்தது ஒரு பலமுண்டு (அருநரகத்தித்யாதி) காலமெல்லாம் இடைவிடாதே அவனுடைய கல்யாண குணங்களை அநுபவிக்கைக்கு இட்டுப்பிறந்த நான்,காலமெல்லாம் நித்ய ஸம்ஸாரியாய்ப்போகையாகிற ப்ரயோஜநத்தைப் பெற்றேன். "விஷயப்ராவண்யம் ஸம்ஸாரபீஜம்" என்றிருக்கிறார்.

(௧) நி-௪-௨. (௨) தை-ஆ-ஙி-௨. (௩) ஜி-ஸ்தோ-௧-௪.

(போந்தேன்) ஒரு கர்மத்தை அநுஷ்டித்து அத்தாலே க்ஷீணபாபனாய், அநந்தரம் ஜ்ஞாநம்பிறந்து அத்தாலே "இது தீது, இது நன்று" என்கிற இனிமையாலே கிட்டுகையன்றிக்கே, நினைவின்றிக்கேயிருக்க ஸ்ரீமதுரையிலே உறங்குகிறவர்கள் ஸ்ரீமத் த்வாரகையிலே விழித்தாப்போலே திருவடிகளிலே வந்து கிட்டப் பெற்று நிற்கக்கண்டேன். இந்நாள்வரை போந்தவிடத்து ஒரு ஸுக்ருதமும் பண்ணிற்றிலீராகில் இப்போது நம்மைவந்து கிட்டினபடி எங்ஙனே யென்னில், (புண்ணியனே) எனக்கு உன்னைக் கிட்டுகைக்கு மூலஸுக்ருதமும் நீயே என்கிறார். (உன்னை யெய்தி) ஸர்வாதிகனான உன்னைக் கிட்டி, என்னுடைய ப்ராப்தி ப்ரதிபந்தகமான பாபங்களை யடையப் போக்கினேன்.

நம்மைக்கிட்டின விரகுதானென்னென்னில் (திருவிண்ணகரானே) ராவணனாலே நெருக்குண்டு புகலிடமற்ற ஸ்ரீ விபீஷணாழ்வானுக்குப் புகலாகக் கடவதாகக் கடற்கரை வெளியிலே எடுத்துவிட்டு நின்றாப்போலே, ஸம்ஸாரத்திலே விஷயங்களாலே நெருக்குண்டு நோவுபடுகிற எனக்குப் புகலாகத் திருவிண்ணகரிலே வந்து ஸந்நிஹிதனானையாலே, அத்தைத் தப்பித் திருவடிகளிலே வந்துபுகுந்தேன். (௪)

அரு.—நாலாம்பாட்டு. (சாந்தித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் கண்வலைக்குத் தப்பி ஓடிவந்தேன் என்றீர், அது ஸுகப்ராப்தி ஜநகமாயிருக்க, ஓடிவருகைக்கு மூலஸுக்ருதம் ஒன்றுண்டாக வேணுமே, அதாவதென்? என்று கேட்க, அருளிச்செய்கிறாரென்று ஸங்கதி.

நாவீறுடையார் வார்த்தைதான் வீதராகர்க்கும் ஸ்ப்ருஹை பண்ணும்படியாயிருக்குமென்னுமிடத்துக்கு ஸம்வாதமாக ஓரைதிஹ்யம் காட்டுகிறார் (கிடாம்பியம்மாளித்யாதி).

ஸ்ரீமத் த்வாரகையிலே விழிக்கையாவது- காலயவநன், ஜராஸந்தன், ஸ்ரீ மதுரையை அடைமதிள் படுத்த, அப்போது விஸ்வகர்மாவை அழைப்பித்து ஸ்ரீமத் த்வாரகையை யுண்டாக்கி மதுரையிலுள்ளாரை நித்ரையோடே ராத்ரியோடே கொண்டுபோய் வைக்கை என்கை. ... (௪)

மூ.—மற்றோர் தெய்வ மெண்ணே னுன்னை யென்மனத்து வைத்துப்
பெற்றேன் பெற்றதுவும் பிறவாமை யெம்பெருமான்
வற்றா நீள் கடல் சூழிலங்கை யிராவணனைச்
செற்றாய் கொற்றவனே திருவிண்ணகரானே. (௫)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வற்று	மாறுத	என்னேன்	ஆஶ்ரயணீயமாக நி னைக்கமாட்டேன்,
நீர்	ஜலத்தையுடைய		
கடல்	ஸமுத்ரத்தினால்	எம்பெருமா	ஸ்வாமியே!
சூழ்	சுற்றப்பட்ட	ன்	[னை
இலங்கை	லங்கைக்கு அரசனை	உன்னை	ஸர்வாதிகனுன உன்
இராவணனை	ராவணனென்பானை	என்மனத்து	என்மாநஸ்ஸில்
செற்றாய்	அழியச்செய்தவனே!	வைத்து	இருத்தி [த்தேன்,
கொற்றவனே	ராஜனே!	பெற்றேன்	(ஞாலப்பயத்தை) லபி
திருவிண்ணகரானே!		பெற்றாவும்	லபித்ததுதானேதெ ன்னில்,
மற்று ஓர்தெய்வம்	வேறொரு தேவதையை	பிறவாமை	(ஸம்ஸாரத்தில்) ஜந்ம மில்லாமையாம்.

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (மற்றோர்தெய்வமெண்ணேனென்று) மற்றோரு லௌகிக ஸம்பத்திலும் வேறொராஶ்ரயணீய வஸ்து உண்டாக நினையேன். (உன்னை என்மனத்து வைத்து) ஸர்வாதிகனாயிருக்கிற உன்னை, விலக்காமை மாத்ரத்தாலே என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலே வைத்து, ஞாலப்ய லாபம் பெற்றேன். அப்பேறுதானேதென்னில், (பெற்றதுவும் பிற வாமையெம்பெருமான்) இதர தேவதைகளை ஆஶ்ரயிக்கைக்கு யோக்யமான ஜந்மமும்கூடக் கழியப்பெற்றேன். அதுக்கு யோக்யதையே துடங்கி யின்றிக்கே யிருந்தபடி.

(வற்றாநீர்த்யாதி) ஒருவராலழிக்க வொண்ணாத அரணை முடித்துப்புக்கு, "நான் இவ்வூருக்கு நிர்வாஹகனல்லேனோ" என்று அபிமானித்திருக்கிற ராவணனைக் கொன்றுகெடுத்தவனே! அரியன செய்யுமிடத்தில் வருத்தமறச்செய்ய வல்லவனன்றோ நீ. (கொற்றவனே) பெருமிடுக்கனான ராவணனை அழியச்செய்த வருத்தமுண்டோ என்னுடைய ப்ரதிபந்தகத்தைப் போக்கிச் சேரவிட்டுக்கொள்ளுகைக்கு? நாம் லங்கையை யழியச்செய்தது கடற்கரை வெளியிலே எடுத்துவிட்டுநின்று, உம்முடைய ப்ரதிபந்தகத்தைப் போக்கிற்று எங்கே வந்து நின்று என்ன, (திருவிண்ணகரானே) எனக்காகவந்து நிற்கிற இடம் திருவிண்ணகர் என்கிறார். ... ... (ரு)

அரு. — அஞ்சாம்பாட்டு. (மற்றித்யாதி) விஷயாந்தர வைராக்யமேயன்றிக்கே தேவதாந்தர வைராக்யமு மெனக்குண்டாக்கினை யென்கிறாரென்று ஸங்கதி.

"எம்பெருமான்" என்றத்தைக் கடாக்ஷித் தருளிச்செய்கிறார் (ஸர்வேத்யாதி).

லங்கையை இப்படி விசேஷித்ததுக்கு பாவ மருளிச்செய்கிறார் (அரியன வித்யாதி). "கொற்றவனே" என்று ராஜாவேஎன்று ஸம்போதிக்கையாலே ஒருவழியாலும் (க) "ந ந்தவ்ய - நகமேயம்" என்ற ராவணனை வாத்ஸல்யத்தாலே கொல்லமாட்டாதே யிருந்து,ஸ்ரீராமையால் கொல்லவேண்டிறுப்போலே இங்கே செய்யவேணுமோ? நானிசைந்தேனே என்று தாத்பர்யம் விவக்ஷித் தருளிச்செய்கிறார் (பெருவித்யாதி). ... (௫)

மூ.—மை யொண்கருங்கட லும் நிலனு மணிவரையும்
செய்யசுடரிரண்டு மிவையாய நின்னை நெஞ்சில்
உய்யும் வகையுணர்ந்தே னுண்மையா லினி யாதும் மற்றோர்
தெய்வம் பிறிதறியேன் திருவிண்ணகரானே. (௬)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
	திருவிண்ணகரானே!	இவை	ஆகிய இவற்றை [ன
மை	அஞ்சநம்போல்	ஆய	சேஷமாகவுடையரு
ஒண்	அழகியதாய்	நின்னை	உன்னை [யாக),
கரு	கருநிறமுடையதான	உண்மையால்	யதார்த்தமாக(சேஷி
கடலும்	ஸமுத்ரமும்	உய்யும்வகை	(நான்) உஜ்ஜீவிக்கும்
நிலனும்	பூமியும்	நெஞ்சில்	மநஸ்ஸிலே [படி
அணி	பெருமைபொருந்திய	உணர்ந்தேன்	அறிந்தேன்;
வரையும்	பர்வதங்களும்	இனி	இப்படியானபின்பு,
செய்ய	ப்ரகாசமாகிறஅழகையுடைய	மற்று	இதுக்குமேலே
		பிறிது ஓர்	உன்னைக் காட்டிலும் வேறானதொரு
இரண்டு சுடரும்	இரண்டு தேஜஃபதார்த்தங்களான சந்த்ரஸூர்யர்களும்	யாதும்	எவ்விதமான வஸ்துவையும் [யாக
		தெய்வம்	ஆஸ்ரயணீய தேவதை
		அறியேன்	நினைக்கமாட்டேன்.

வ்யா.—ஆறும்பாட்டு. (மையித்யாதி) ஸர்வேஸ்வரனுடைய திருமேனிக்குப் போலியாய் அஞ்ஜநம்போலே தர்ஸநீயமாயிருந்துள்ள ஸமுத்ரமும், அது வேலியாக உள்ளேகிடக்கிற பூமியும், அந்தப்பூமிக்கு ஆணியடித்தாப்போலே யிருக்கிற குலபர்வதங்களும், இப்படிப்பட்ட இதுக்கு இரண்டு விளக்கேற்றினாப்போலே யிருக்கிற சந்த்ரஸூர்யர்களும். (இவையாய) இப்படி ஜகதாகாரனா யிருக்கிற உன்னை.

(க) ரா-யு-௩௪-௧௧.

(நெஞ்சினித்யாதி) நெஞ்சாலே (க) "அஸந்நேவ - அஸந்நேவ" என்கிறபடியே அஸத்கல்பனாய் உருமாய்ந்துபோன நான் இப்போது உஜ்ஜீவிக்கும்படி தேவரை அநுவர்த்தித்தேன், "இவ்வாத்மாவுக்கு நீயே சேஷி, உன்னைக் குறித்து இவ்வாத்மவஸ்து அத்யந்த சேஷம்" என்கிற முறையாலே.

(இனி யாதும் மற்றோரித்யாதி) தத்வமிருந்தபடி யல்லது ப்ரதிபத்தி பண்ணக்கடவதல்லாத படியான பின்பு, வேறு சிலரை ஆஸ்ரயணீயராக நினைத்திரேன். (திருவிண்ணகரானே) இப்படி திருவிண்ணகரிலேவந்து ஸந்நிஹிதனான உன்னையொழிய பரதத்வமுமறியேன்.

அநு.—ஆரும்பாட்டு. (மையித்யாதி) தேவதாந்தரங்களை நீரென்னாமைக்கு மூலமென்னென்ன; உனக்கு சரீரதயா சேஷமாயிருக்க அதறியாதே (உ) "ஈஶ்வரோऽஹம் - அஹம் போகீ" என்கிற ப்ராந்தரை எண்ணா விருகுண்டோ வென்கிறுரென்று ஸங்கதி.

"உண்மையால்" என்றதுக் கர்த்தம் (இவ்வாத்மாவுக் கித்யாதி). *இனிக்கு அர்த்தம் (தத்வமித்யாதி).... ... ... (௬)

மூ.—வேறே கூறுவதுண்டடியேன் விரித்துரைக்கு
மாறே நீபணியா தடை நின் திருமனத்து
கூறேன் நெஞ்சுதன்னால் குணங்கொண்டு மற்றோர்தெய்வம்
தேறே னுன்னையல்லால் திருவிண்ணகரானே. (௭)

பதம்.	உரை.
திருவிண்ணகரானே!	
அடியேன்	சேஷபூதனான நான்
வேறே	வ்யாவ்ருத்தமாக
கூறுவதுஉண்டு	சொல்லுவதொருவார்த்தையுண்டு,
விரித்து	விஸ்தாரமாக
உரைக்குமாறு	(நான்) சொல்லும்படி
நீ	நீ
பணியாது	அருளிச்செய்யாமல்
நின் திருமனத்து	உன் திருவுள்ளத்தில்
அடை	(அடியேன் விண்ணப்பத்தைக்) கொண்டருளவேணும்,

பதம்.	உரை.
உன்னையல்லால்	உன்னையொழிய
மற்றுஓர் தெய்வம்	வேறொரு தேவதையை [ன்,
கூறேன்	வாயிட்டுச்சொல்லே
குணம்கொண்டு	(அவர்களிடத்தில்) குணவிசேஷத்தைக் கண்டாகிலும்
நெஞ்சுதன்னால்	மநஸ்ஸினால் (அவர்களை)
தேறேன்	(ஆஸ்ரயணீயராக) விஸ்வஸியேன். (௭)

(க) தை-ஆ-அ-க. (உ) கீதை-௧௬-௧௪.

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (வேறேயித்யாதி) இது ஓலக்க வார்த்தையாக வன்றிக்கே, பக்ஷலத்தோடே வ்யாப்தமாகவேண்டும்படி திருவுள்ளத்திலே பட விண்ணப்பஞ்செய்கிறேன்; (க) "விஶேஷேண து ஸுக்ரீவோ ஹநூமத்யர்த்த முக்தவாந் - விஸேஷேணது ஸுக்ரீவோ ஹநூமத்யர்த்த முக்தவாந்" என்னுமாபோலே-முதலிகளெல்லாரையும் எல்லாத்திக்கிலும் விடாநிற்கச் செய்தே மஹாராஜர் திருவடியைப்பார்த்து அடையாளமும் சொல்லித் திருவாழிமோதிரமும் கொடுத்து விசேஷித்துவிட்டாப்போலே. (அடியேன் - கூறுவதுண்டு) சேஷபூதன் சேஷிசெய்தபடி செய்யக்கண்டிருக்கையிறே முறை; அப்படி ஆறியிருக்கவொண்ணாதே, என்னுடைய ஆற்றாமையாலே ஒருவார்த்தை விண்ணப்பம் செய்கிறேன்.

(விரித்துரைக்கு மித்யாதி) என்னுடைய வார்த்தை அர்ஜுநனுடைய ப்ரஶ்நம்போலே யாகவொண்ணாது; (உ) "ஶ்ரீபகவாநுவாச- பகவாநுவாச" என்று தலைக்கட்டவேணும். (ங) "கர்மண்யேவாதிகாரஸ்தே - கர்மண்யே வாதிகாரஸ்தே" என்று சிலவற்றைப்பரக்கச்சொல்லவொண்ணாது, (ச) "ஸித்த்யஸித்த்யோ: - ஸித்திதோஸ்ஸமீ" என்னுமிடம் பஹ்விக்கச்சொல்லவேணும். நான் பரக்கச் சிலவார்த்தைகளை விண்ணப்பம் செய்யும் ப்ரகாரமருளிச்செய்யாதபடி திருவுள்ளம் பற்றவேணும்.

(கூறேனித்யாதி) நான் ஓரநந்யகதி என்கிறார் - இதர தேவதைகளை வாயால் பேசேன்; அவ்வளவேயன்றிக்கே, நெஞ்சால் அவற்றுக்கு ஓராதிக்யமுண்டாக நினையேன்; ஆபாத ப்ரதீதியில் அவற்றுக்கு ஒருத்கர்ஷமுண்டாய்த்தோற்றிற்றாகிலும், அத்தை விஶ்வஸியேன். (உன்னையல்லால் திருவிண்ணகரானே) ஸர்வாதிகனாயிருக்கிற நீ திருவிண்ணகரிலேவந்து ஸந்நிஹிதனாய், நீயே ஆஶ்ரயணீயனென்று அறிவித்தபின்பு, இனி உனக்கு விபூதிபூதரானார் பக்கல் பரத்வ ப்ரதிபத்தி பண்ணேன். ... ... (௭)

அரு.—ஏழாம்பாட்டு. (வேறேயித்யாதி) தேவதாந்தரத்தை யறியாதவராயும் விஷயாந்தரங்களில் ஸங்கமற்றவராயும் பந்துக்களைவிட்டும் இவ்விபூதியிலிருந்து அநுபவிக்கும்படியான திருவிண்ணகரிலே இருக்கும்படி கண்டும் இருந்தீராகில், அநுபவித்துக்கொண்டு ஸுகமே இருமென்ன;

(க) ரா-கிஷ்-சச-க. (உ) கீ-கஅ-உ. (ங) கீ-உ-சஎ.
(ச) கீ-கஅ-எங.

அது அங்ஙனேயாகிலும் இன்னமொரு வார்த்தையுண்டென்று திருவுள்ளம் பற்றும்படியருளிச்செய்கிறாரென்று ஸங்கதி.

"வேறே" என்றதுக்குக் கருத்தருளிச்செய்கிறார் (இதோரித்யாதி). விசேஷித்துச் சொல்லுவாருண்டோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (விசேஷேணேத்யாதி). இத்தை விவரிக்கிறார் (முதலிகளித்யாதி). (பார்த்து) என்ற வநந்தரம், "விசேஷித்து வார்த்தை சொல்ல, பெருமாள்" என்று கூட்டுவது. "அடியேன்" என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (சேஷபூத லித்யாதி).

விரித்துரைக்குமாறு - நான் விஸ்த்ருதமாகச் சொல்லும்படியாக, நீ பணியாது - தேவரீரருளிச்செய்யாதே, நின் திருமனத்து அடை - திருவுள்ளத்திலே வைத்துக்கொள்ள வேணுமென்று சப்தார்த்தமாய், அத்தால் ஸங்க்ரஹமாக மறுமாற்றம் சொல்லவேணு மென்றதாய், பரக்கச்சொன்னதுண்டோ இப்படி நீர் சொல்லுகைக்கு என்ன வருளிச்செய்கிறார் (என்னுடைய வித்யாதி). "பகவாநுவாச" என்றால், மீளவும் "అర్జున ఉవాచ - அர்ஜுநஉவாச" என்னுமது வாராதபடி சரமச்லோகம் சொன்னால் "ஸ்த்திதோஸ்மி" என்றாப்போலே அருளிச்செய்யவேணு மென்றதாய்த்து. விவரணம் (கர்மண்யேவேத்யாதி). வாக்யார்த்தம் (ஞானித்யாதி).

(க) "శాధి మాం త్వాం ప్రపన్నమ్ - சாதி மாம் த்வாம் ப்ரபந்நம்" என்ற அர்ஜுநனுக்கு விச்வரூபத்தைக்காட்டி, நாம் சரமச்லோகார்த்தம் சொன்னபின்பும், ஆபாத ப்ரதீதியாலே தேவதாந்தரங்களில் மினுக்கங்களைக் கண்டு மீண்டுபோனானிறே, உமக்கு எத்தனையானாலும் அந்தரங்கமான உத்தரம் சொல்லப்போமோ? என்னும் ப்ரஸங்கத்திலே, முக்காலைக்கும் எனக்கு தேவதாந்தர விஷயத்தில் ஸங்க லேசமில்லை யென்கிறாரென்று ஸங்கதி திருவுள்ளம்பற்றி, வாக்யார்த்தங்களை அருளிச்செய்கிறார் (இதரேத்யாதி). ... ... (எ)

மூ.—முளிந்தீய்ந்த வெங்கடத்து மூரிப்பெருங்களிற்றால்
விளிந்தீய்ந்த மாமரம்போல் வீழ்ந்தாரை நினையாதே
அளிந்தோர்ந்த சிந்தை நின்பாலடியேற்கு வானுலகம்
தெளிந்தேயென்றெய்துவது திருவிண்ணகரானே. (அ)

பதம்.	உரை.	பதம்	உரை.
முளிந்(து) தீ ய்ந்து	(தானே) உலர்ந்து எரிந்துபோன (மரங்களையுடைய)	கடத்து	காட்டிலே யுள்ளதாய்,
		மூரி	பலிஷ்டமான
		பெரும்	பெரிய
வெம்	அதிக்ரூரமான	களிற்றால்	யானையினால்

(க) கீ-௨-எ.

விளிந்தீய்ந்த	சுள்ளப்பட்டதான	ஓர்ந்த	அநவரத பாவநையையுடைய
மா	பெரிய	சிந்தை	மநஸ்ஸையுடையனான
மரம்போல்	மரத்தைப்போல	அடியேற்கு	அடியேனுக்கு
வீழ்ந்தாரை	நசித்துப்போனவரை	வானுலகம்	பரமபதத்தை
நினையாதே	மநோரதியாமல்	என்று	எப்போது
நின்பால்	உன் விஷயத்தில்	எய்துவது	கொடுக்கப் பார்க்கிறாய்.
தெளிந்து	த்ருடாத்யவஸாயத்தையுடையனாய்		திருவிண்ணகரானே! (அ)
அளிந்து	ஸ்நேஹத்தையுடையனாய்		

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. (முளிந்தீய்ந்தவித்யாதி) நிலத்துக்கடைத்த வாகை, வெண்டு என்கிறப்போலே சொல்லுகிற சிறு மரங்களானவை, நிலவெம்மையாலே உலர்ந்து தீய்ந்துபோகிற பாலைநிலத்தில். (மூரிப் பெருங்களிற்றால்) அதன் நிலத்திலுள்ள தொன்றுகையாலே வளர்ந்து அப்ரதிஹதமாக ஸஞ்சரியாநின்றுள்ள ஆனையாலே தள்ளுண்டு விழுந்த பெருமரம்போலே.

(வீழ்ந்தாரை நினையாதே) சில பதார்த்தங்கள் தோற்றி முடியும்; சிலர் நெடுநாளிருந்து கர்மக்ஷயத்தாலே முடிவர்கள். க்ஷுத்ரபதார்த்தங்களுக்கு உத்பத்தியோடே விநாசமாயிருக்கும்; இந்த்ராதிகள்‡ (ப்ரஹ்மாதிகள்) நெடுநாள் ஜீவித்துப் பின்னை முடிவர்கள்; இதாய்த்து ஸம்ஸாரஸ்வபாவம். ஆக, இங்கேயிருந்து, "இன்னார் இன்னதனை நாள் ஜீவித்து முடிந்தார்கள், இன்னவை தோற்று நசித்தன" என்று இத்தை மநோரதியாதே.

(அளிந்தோர்ந்த வித்யாதி) உன்பக்கலிலே, தெளிவையுடையேனாய், ஸ்நேஹத்தையுடையேனாய், அநவரதமுண்டான அவதாநத்தையுடைத்தான மநோரதத்தையுடைய அநந்யகதியான எனக்கு, அபுநராவ்ருத்தி லக்ஷணமான மோக்ஷத்தை என்று தருவது? (திருவிண்ணகரானே) அவ்வருகு படுத்துகைக்காக வந்திருக்கிற உனக்கு, தருமந்நாள் இந்நாளென்று தெரியுமிறே.

வெட்டிதான நிலத்திலே வலியதொரு பதார்த்தத்தாலே தள்ளுண்டு விழுந்துபோகிற மாமரம்போலே, ஸம்ஸாரத்திலே இருந்து ஜீவித்து முடிந்துபோவாரை மநோரதியாதே, தேவர்பக்கலிலே ஸ்நேஹித்து அவதாநத்தைப் பண்ணி அநவரதம் மநோரதிக்கும்படியான

‡ குண்டலிதம் க்வாசித்கம்.

தெளிவையுடைய எனக்கு, புநராவ்ருத்தியில்லாத மோக்ஷத்தைத் தரப் பார்த்தது என்று? அத்தைத் தருகைக்காக வந்துநிற்கிற நீ. (அ)

அரு.—எட்டாம்பாட்டு. (முளிந்தீய்ந்தவித்யாதி) நீர் தேவதாந்தரங்களில் குணங்கொண்டு தேருமைக்கு ஹேதுவேதென்றும், நீர் தாம் கூறுவதென்னென்றும் கேட்க, அருளிச்செய்கிறாரென்று ஸங்கதி.

"முளிந்தீய்ந்த" என்றது-† இடைக்குறைத்தலா யிருக்கிறதென்று விவக்ஷித்து, தானே உலர்ந்து தீய்ந்துபோன, வெம்- வெவ்வியதான, கடத்து - காட்டிடத்து என்றாய், அருளிச்செய்கிறார் (நிலத்துக் கித்யாதி). (வெண்டு) குழல்மூங்கில். மூரி - மிடுக்காய், அதினர்த்தம் (அப்ரதிஹதமாக) என்றது.

(மனோரதியாதே) என்றது - பாலைநிலத்திலே சிறு மரங்களும் பெரிய மரங்களும் தீய்ந்தும் முறிந்தும் போமாபோலே, ஸம்ஸாரத்தில் கர்மதாரதம்யத்தாலே உடனே நசிந்துபோகிற மனிசரைப்பற்ற நெடுநாள் ஜீவித்து முடிகிற தேவர்களுடைய ஆயுஸ்ஸு நல்லதென்று, அதுக்கடியான ஸுக்ருதம்பண்ணி நாமும் ஸுகிக்கவேணுமென்று நினையாதே என்கை. இத்தால் - அந்த தேவதைகளிடத்தில் பெறத்தக்கது தமக்கு வேண்டுவதில்லை என்றதாய், அத்தாலே அவர்களை எண்ணேன் என்றதாய்த்து.

புத்தி ஸௌகர்யார்த்தமாக பாட்டடியே பிடித்து அர்த்த மருளிச்செய்கிறார் (வெட்டிதான வித்யாதி). (நிற்கிறநீ) என்ற வாந்தரம், அருளிச்செய்யவேணும் என்று சேஷம். முளிந்தீய்ந்த வித்யாதி, நினையாதே- தெளிந்தே - அளிந்தோர்ந்த சிந்தை நின்பாலுடைய அடியேற்கு, வானுலகம் - எய்துவது - என்று என்றந்வயம். ... ... (அ)

மூ.—சொல்லாய்திருமார்பா உனக்காகித் தொண்டுபட்ட
நல்லேனை வினைகள் நலியாமை நம்பு நம்பீ
மல்லார் குடமாடி மதுசூதனே யுலகில்
செல்லா நல்லிசையாய் திருவிண்ணகரானே. (௬)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மல்ஆர்	மிக்க பலிஷ்டனாய்	செல்லா	நடையாடாத (அபூர்வமான)
குடம்ஆடி	குடக்கூத் தாடினவனாய்	நல் இசையாய்	விலக்ஷணமானகீர்த்தியையுடையவனே!
மதுசூதனே	மதுவென்பவனை நிரஸித்தவனே!	நம்பீ	பூர்ணனே!
உலகில்	லோகத்தில்		திருவிண்ணகரானே!

† (பா) கடைக்குறைத்தலாய்.

திருமார்பா.	பெரிய பிராட்டியை வக்ஷஸ்தலத்திலுடையவனே!	தொண்டுபட்ட	அடிமைபூண்ட [ளை
சொல்லாய்	எனக்குப் பதிலுரைக்கவேணும்;	நல்லேனை	விலக்ஷணனான என்
உனக்காகி	உன்விஷயத்தில்	வினைகள்	பாபங்கள் [கு
		நலியாமை	உபத்ரவியாமற் படிக்
		நம்பு	விஸ்வஸித்து அங்கீகரித்தருளவேணும்

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (சொல்லாயித்யாதி) தேவர் இதுக் கொரு போக்கடி சொல்லவேணும். லக்ஷ்மீபதியாயிருக்கிற நீ எனக் கொன்று சொல்லாதொழிய வொண்ணாது. "இவன்தான் பண்ணின பாபபலந்தான் அநுபவிக்கிறான்" என்று நீ ஆறியிருக்கைக்கு நானொரு ப்ராஹ்மசாரி எம்பெருமானையோ பற்றிற்று? (உனக்காகி யித்யாதி) ஸ்ரீயஃபதியான உன் திருவடிகளில் நித்ய கைங்கர்யத்திலே அந்வயிக்கும்படியான வைலக்ஷண்யத்தையுடைய என்னை, எனக்கு அதிகாரத்திலே வர்த்திக்கிற கர்மங்கள் என்னை நெருக்காதபடி நீ அங்கீகரித்தருள வேணும். (நம்பீ) லக்ஷ்மீஸம்பந்தமும் மிகையாம்படியன்றோ தேவருடைய பூர்த்தி. (க) "தாமரையாளாகிலும் சிதகுரைக்குமே லென்னடியா ரதுசெய்யார்" என்று அவளோடுமன்றாடும்படியான கல்யாண குணங்களால் பூர்ணனன்றோ நீ.

(மல்லார்குடமாடி) மிடுக்கால்மிக்கு, மன்றிலே குடக்கூத்தாடி, உன்வடிவழகை ஸர்வஸ்வதாநம் பண்ணினவனே! ஸ்வைரஸஞ்சாரம் பண்ணாநின்றால் ஒருவரால் திரியவிடுகை அரிதாயிருக்கை. அன்றிக்கே, (மல்லாகுடமாடி) என்று பாடமாகில், செருக்கனே! செருக்குக்குப் போக்குவிட்டுக் குடக்கூத்தாடினவனே! என்றுகிறது. (மதுசூதனே) அஸுரவர்க்கத்தைப் பக்கவேரோடே வாங்கினவனே! (உலகில்செல்லா நல்லிசையாய்) லோகத்தில் பரிமாறுத புகழையுடையவனே! (திருவிண்ணகரானே) பராவஸ்த்தையில் குணம் பரிச்சின்னம்போலே. ஸம்ஸாரிகளைவிட்டு நித்யஸூரிகளுக்கு முகம்கொடுத்துக் கொண்டிருக்கிறவனாகையாலே அங்கு குணம் பரிச்சிந்நமாய்த்து இருப்பது; திருவிண்ணகரிலேவந்து ஸம்ஸாரிகளுக்கு முகங்கொடுத்தபின்பாய்த்து குணம் அபரிச்சிந்நமாய்த்தது. (௯)

(க) பெரி-திரு-௫-௯-உ. † (பா) விடுவிக்க.

அரு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (சொல்லாயித்யாதி). உகந்தருளின நிலங்களிலே பேராசையாலே "துறப்பேனல்லே னின்பம்" என்றார், "வானுலகம்-என்றெய்துவது" என்றும் பதறுகிறார், இவர்க்கு ஒன்றும்சொல்லி முடியாது என்றாப்போலே பெரியபிராட்டியாரும் தானுமாய் ஸ்மிதம் பண்ணியிருக்க; இதறியாமல் இன்னும் கைவிட நினைத்தானோ என்னும் அதிசங்கையாலே அச்சேர்த்தியிலே "எனக்கோரவதி சொல்லித் திரவேணும்" என்கிறாரென்று ஸங்கதி.

"நம்பு" என்றதுக்கு லக்ஷணயா அர்த்த மருளிச்செய்கிறார் (அங்கீகரித்தருளவேணும்) என்று.

"ஆர்" என்றதினர்த்தம் (மிக்கு) என்றது. "மல்" என்று - ஐம்வர் யமாய், அத்தால் - செருக்கு பலிக்கும் என்றருளிச்செய்கிறார் (அன்றிக்கே யித்யாதி). உலகில் - பரமபதத்தில், செல்லாத - நடையாடாத, நல்லிசையாய் - நல்ல யஶஸ்ஸை-ஸௌலப்யாதிகளால் வந்த யஶஸ்ஸை உடையையாய் என்று விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் (லோகத்தி லித்யாதி). ... (௯)

மூ.—தாரார் மலர்க்கமலத் தடம்சூழ்ந்த தண்புறவில்
சீரார் நெடு மறுகில் திருவிண்ணகரானைக்
காரார் புயல் தடக்கைக் கலியனொலிமாலை
ஆராரிவை வல்லா ரவர்க்கல்லல் நில்லாவே. (௧௰)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

—০০৹০০—

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தார் ஆர்	இதழ்களையுடைய	ஆர்	ஜலத்தினால் நிறைந்த
மலர்	பூக்களை யுடைத்தான	புயல்	மேகம்போன்ற ஔதார்யத்தை யுடையதாய்
கமலம்	தாமரைகளை யுடைய	தடம்	பரந்திருக்கிற
தடம்	தடாகங்களினாலே	கை	ஹஸ்தங்களையுடைய
சூழ்ந்த	சூழப்பட்ட	கலியன்	ஆழ்வார்
தண்	குளிர்ந்த	ஒலி	அருளிச்செய்த
புறவில்	பர்யந்த ப்ரதேசங்களையுடையதாய்	மாலை	பாசுரரூபமான
சீர் ஆர்	செல்வம்மிக்க	இவை	இவற்றை
நெடு	நீண்ட	ஆரார்	யவரேயாகிலும்
மறுகில்	வீதிகளையுடையதான	வல்லார்	அப்யஸித்தார்களாகில்
திருவிண்ணகரானை	திருவிண்ணகரிலே எழுந்தருளியிருக்கிற அப்பன் விஷயமாக,	அவர்க்கு	அவர்களுக்கு
கார்	மழைகாலத்தில்	அல்லல்	பாபமானது
		நில்லா	நில்லாது (நசித்துவிடும். (௧௰)

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (தாராரித்யாதி) தாரென்கிறது - இதழ். இதழ்மிக்க பூவையுடைத்தான தாமரைகளையுடைய தடாகங்களாலே சூழப்பட்ட. அன்றிக்கே, தாரென்று - ஒளியாய், ஒளியையுடைத்தான பூவையுடைய வென்னுதல். ஊரில் பர்யந்தமடங்கலும் தாமரைத்தடாகங்களாலே அலங்க்ருதமா யாய்த்திருப்பது. (சீராரித்யாதி) ஐச்வர்ய ப்ரகாசகமாய், நெடிதான வீதிகளையுடைய திருவிண்ணகரிலே வந்து நித்யவாஸம் பண்ணுகிறவனைக் கவிபாடிற்று.

(காராரித்யாதி) கார்காலத்தில், கழுத்தே கட்டளையாக நீரைப்பருகின மேகம்போலே கொழுத்துவளர்ந்த கையையுடைய ஆழ்வார், ஒலியுடைத்தாம்படி அருளிச்செய்த தமிழ்த்தொடையை வல்லார், (௧) "அஹம் வக்தா பவாந் ச்ரோதா வாச்யோ யோகோ விமுக்திதः - அஹம் வக்தா பவாந் ஸ்ரோதா வாச்யோ யோகோ விமுக்திதः" என்கிறபடியே இது கற்பார்க்கும் இக்கன்மைகள் வேணுமோவென்னில் (ஆராரித்யாதி) ஜர்ம வ்ருத்தாதிகள் ஏதேனு மொருபடியாக வமையும்,இத்தை அதிகரிக்கைக்கடியான ருசியில் கண்ணழிவற்றிருக்கு மத்தனையே வேண்டுவது. அவர்களுக்கு பகவத்ப்ராப்தி ப்ரதிபந்தகமானவை போகவேணுமென்று ‡(இவர்கள்) இரக்கவேண்டா, அவைதானே "நமக்கிவ்விட மிருப்பல்ல" என்று கால்வாங்கிப்போம். ... ... (௧௦)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

—oo※oo—

அ௩ —பத்தாம்பாட்டு. (தாராரித்யாதி) "மறுகு" என்றதினர்த்தம் (வீதிகளை) என்றது.

வக்த்ரு வைலக்ஷண்யமும் ப்ரமேய வைலக்ஷண்யமும் சொன்னாப் போலே ஶ்ரோத்ருவைலக்ஷண்யமும் வேணுமோ வென்னும் சங்கையை அநுவதிக்கிறார் (அஹமித்யாதி). ... ... (௧௦)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

—oo※oo—

ஆறாம்பத்தில் மூன்றாந்திருமொழி முடிந்தது.

(௧) ‡ குண்டலிதம் அதிகம்.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஆறும்பத்து நாலாந்திருமொழி

கண்ணுஞ்சுழன்று ப்ரவேசம்.

வ்யா.—(௧) "வினைகள் நலியாமை நம்புநம்பீ" என்றார்; அவனுமப்படிசெய்வானாக ஒருப்பட்டிருக்க, அத்தனைக்ரமம் பார்த்திருக்கவொண்ணாதபடி ஆற்றாமை விஞ்சிற்று; சேஷபூதன் சேஷி செய்தபடி செய்யக்கண்டிருக்குமதொழியக் காற்கட்டி நிர்ப்பந்திக்கக் கடவனல்லனிறே; அம்முறைபார்த்து நிற்கவொண்ணாதபடி ஆற்றாமை கரைபுரளுகையாலே "இனிச் செய்யுமதென்?" என்று பார்த்து, "சரீர விஶ்லேஷத்தளவு மிருந்து அர்ச்சிராதிமார்க்கத்தாலே ஒரு தேசவிசேஷத்திலே கொடுபோய்த் தன்னைத் தந்தநுபவிப்பிக்குமளவும் செல்ல அவன் வைத்த தண்ணீர்ப்பந்தலிலே ஒதுங்குவோம்" என்று பார்த்தார்; அதாகிறது - (௨) "அத்ரைவ ஶ்ரீரங்கே ஸுகமாஸ்ஸ்வ - அத்ரைவ ஸ்ரீரங்கே ஸுகமாஸ்வ" என்கிறபடியே அத்தோடு போலியாகச் சொல்லலாயிருக்கிற உகந்தருளின நிலங்களிலே அநுபவிக்கையிறே; ப்ரஜையினுடைய ஆர்த்திக்கு உதவுகைக்காக மாதாபிதாக்கள் சேரவிருக்குமாபோலே, ஸர்வேஶ்வரனும் பிராட்டியுங்கூட வந்து ஸந்நிதி பண்ணுகிற திருநறையூரிலே புக்கநுபவிக்கப் பார்த்தார்; அத்தையொழிய வேறே சிலவற்றை அநுபவிக்குமிடத்தில், அதுக்குப் பரிகரம் சரீரமே, அதுதான் பரிணாமியாகையாலே ஒருநாளிருந்தபடி இராதே க்ஷணந்தோறும் வேறுபடாநிற்குமிறே, அந்தச் சரீரந்தன்னைக் கொண்டநுவிக்குமிடத்தில் அதுக்கு விஷயம் ஸ்த்ரீகளே, அவர்களாகிறார்-இவன்பக்கலேதேனும் சில உபாதியைப்பற்ற சிலநாள் ஸ்நேஹித்து அது போனவாறே அவனை அநாதரித்து உபேக்ஷாவாத(வாக்ய)த்தைப் பண்ணிப் பரிபவிக்குமவர்களாயிருந்தார்களே, ஆனபின்பு, அவர்களைவிட்டு, ஸர்வாவஸ்த்தையிலும்சென்று பற்றலாம்படி ஸுலபனாய், தான் ஸந்நிஹிதனுமாய்க் கொண்டு ஸர்வேஶ்வரன் திருநறையூரிலே வந்து ஸந்நிஹிதனானான், மோக்ஷார்த்தமாக யத்நித்த நீ அதில் தோள் மாறுமளவும் செல்ல அத்தோடு போலியாகச் சொல்லலாயிருக்கிற திருநறையூரிலேபுக்கு ஆஶ்ரயிப்போம்வா என்று திருவுள்ளத்தோடே கூட்டுகிறார். ... *

(௧) ௬-௩-௯. (௨) சரணாகதிகத்யம்.

௮௫.—கண்ணுஞ்சுழன்று ப்ரவேசம்.—"வானுலகம்-என்றெய்துவது?" என்று கேட்க, (௧) "'மரணமானால் வைகுந்தம்' என்கிறபடியே செய்வோம்" என்றிருக்கையாலே; அவ்வளவும் திருநறையூரை அநுபவிக்க ஒருப்படுகிறாரென்று ஸங்கதியை யருளிச்செய்கிறார் (வினைகளித்யாதி); (௨) "துறப்பேனல்லேனின்பம்" என்றவரும் இவராகையாலும், தனக்கும் "இவரை இங்கேவைத்து சிலநாள் கைங்கர்யம் கொண்டருளவேணும்" என்னுமபிப்ராயத்தாலும், இப்படி க்ரமமாகச் செய்யத் திருவுள்ளம் பற்றினானென்று கருத்து. ஆற்றாமை விஞ்சினால் ஸிர்ப்பந்தித்துத் திருவாணையிடலாக வொண்ணாதோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (சேஷபூத னித்யாதி). (அத்தோடு) பரமபதத்தோடு. அதில், கீழே (௩) "திருநறையூர்த் தேனே" என்று ப்ரஸ்துதமான திருநறையூரெம்பெருமானை ஆஶ்ரயிக்கிறாரென் றருளிச்செய்கிறார் (ப்ரஜையினுடைய வித்யாதி). சரீராவஸாநத்திலே பேறு தப்பாதாகில் விஷயாநுபவத்தாலே காலத்தைக் கழிக்கவொண்ணாதோ? உகந்தருளின நிலங்களிலே புகுவானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அத்தைமித்யாதி). ... ... *

ரூ.—கண்ணுஞ்சுழன்று பீளையோடீளை வந்தேங்கினால்
பண்ணின்மொழியார் பைய நடமினென்னாதமுன்
விண்ணும் மலையும் வேதமும் வேள்வியு மாயினான்
நண்ணு நறையூர் நாம் தொழுது மெழுநெஞ்சமே. (௧)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பீளையோடு	நேத்ரமலத்தோடு கூட	மலையும்	பர்வதங்களையும்
கண்ணும்	கண்களும்	ஆயினான்	தனக்கு ப்ரகாரமாக வுடையனாய்
சுழன்று	சுழலமிட்டு (அதுக்கு மேலே)	வேதமுமாயினான்	வேதப்ரதிபாத்யனாய்
ஈளைவந்து	கோழைமேலிட்டு		
ஏங்கினால்	தளர்ந்தால், (அப்பொழுது)	வேள்வியுமாயினான்	கர்மாராத்யனுமான ஸர்வேஶ்வரன்
பண் இன்	பண்ணைக்காட்டிலும் இனிதான	நண்ணும்	விரும்பி நித்யவாஸம் பண்ணுகிற
மொழியார்	சொல்லையுடைய ஸ்த்ரீகள்,		
பைய	"மெள்ள	நறையூர்	திருநறையூரை
நடமின்	நடந்துபோம்"	நெஞ்சமே	ஓ! மநஸ்ஸே!
என்னாதமுன்	என்று சொல்வதற்கு முன்னே,	நாம்	நாம்
		தொழுதும்	ஆஶ்ரயிப்போம்
விண்ணும்	ஆகாசத்தையும்	எழு	உத்யோகப்படு. (௧)

(௧) தி-வாய்-௯-௧௦-௩. (௨) ௬-௫-௧. (௩) ௬-௫-௯.

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (கண்ணும்சுழன்றித்யாதி) யௌவநம் என்றொரு கைம்முதல்கொண்டு நாலுநாள் ஆலேயடியே தோற்றின படி நடக்குமதுவும் போய், ஒன்றைப்பார்க்கப் புக்கால் இலக்கில் தைய்யாதபடி பாம்ஸப்ரசுரமான கண்சுழன்று, ஆற்றுப்பெருக்கில் ருஜீஷாம்சம் ஓரிடத்திலே திரளுமாபோலே பீளைசேர்ந்து, அதுக்கு மேலே ஈளை கைக்கொண்டு, பின்னை சொல்லப்புக்க வார்த்தை முடியத்தலைக்கட்ட மாட்டாதபடி இளைத்தால்; பண்ணினிய பேச்சையுடையவர்கள் "மெள்ள நடக்கலாகாதோ!" என்று ஸ்த்ரீகள் அநாதரிப்பதற்கு முன்பே.

(விண்ணுமித்யாதி) காரணமான பூதபஞ்சகத்திலும் முற்பட உண்டான ஆகாசமும், பிற்படஉண்டான ப்ருதிவீகார்யமான பர்வதமும். ஆகாசத்தைச் சொன்னவிடம், ‡காரண பதார்த்தங்களுக்கும் உபலக்ஷணமாகச் சொல்லிற்று; ப்ருதிவீகார்யமான பர்வதத்தைச் சொன்னவிடம், கார்யவர்க்கத்துக் கடைய உபலக்ஷணம்; ஆக, இரண்டாலும் - ஜகதாகாரனாயிருக்கு மிருப்பைச் சொல்லுகிறது. (வேதமும்) இப்படி ஜகதாகாரனாகை வேதப்ரதி பாத்யனானவன். (க) "ஸர்வம் கல்விதம் ப்ரஹ்ம - ஸர்வம் கல்விதம் ப்ரஹ்ம" என்றிறே சொல்லுகிறது. வேள்வியும்) அந்த வேதோக்தமான ஸர்வகர்ம ஸமாராத்யனானவன், ஸம்ஸாரிகளுடைய ரக்ஷணத்துக்கு உறுப்பாகக் கிட்டி வர்த்திக்கிற திருநறையூரை நாமாச்ரயிப்போம், ஒருப்படு என்று திருவுள்ளத்தோடே கூட்டுகிறார். ... ... (க)

அரு.—முதற்பாட்டு (கண்ணித்யாதி) (உ) * ஸர்வேந்த்ரியாணாம் நயநம் ப்ரதானம் - ஸர்வேந்த்ரியாணும் ப்ரதானமான கண்ணும் என்றர்த்தம் விவக்ஷித்து, சில விஷயங்களில் த்ருஷ்டிபர்தம் முந்துறவேணுமே, அதுக்குடலாகாதபடியாம் என்று தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (யௌவநேத்யாதி). (ருஜீஷாம்சம்) அஸாராம்சம். ஈளை - இரப்பு. "எழு" என்றதினர்த்தம் (ஒருப்படு) என்றது. ... ... (க)

மூ.—கொங்குண் குழலார் கூடியிருந்து சிரித்து நீர்
இங்கென்னிருமி யெம்பால் வந்ததென்றி கழாதமுன்
திங்களெரிகால் செஞ்சுடராயவன் தேசுடை
நங்கள் நறையூர் நாம் தொழுது மெழுநெஞ்சமே. (உ)

(க) சாந்தோ-ங-கச-க. (உ) ‡ காரணபதார்த்தங்களுக் கெல்லாம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கொங்குண்	பரிமளப்ரசுரமான	திங்கள்	சந்த்ரனையும்
குழலார்	கேசங்களையுடைய ஸ்த்ரீகள்	எரி	அக்நியையும்
கூடியிருந்து	கூட்டமாகக் கூடியிருந்து	கால்	காற்றையும்
சிரித்து	பரிஹாஸம்பண்ணி,	செம்	சிவந்த
நீர்	"நீர்	சுடர்	ஸூர்யனையும்
இருமி	இருமிக்கொண்டு	ஆயவன்	ப்ரகாரமாக வுடையவன் வர்த்திக்கிறதாய்
இங்கு	இவ்விடத்தில்	தேசுஉடை	உஜ்ஜ்வலமானதாய்
எம்பால்வந்து	எங்களிடத்தில்வந்தது	நங்கள்	நமக்கு ப்ராப்யமான
என்	எதுக்காக?"		நறையூர் நாம் தொழுது மெழு நெஞ்சமே! (௨)
என்று	என்று		
இகழாதமுன்	அநாதரிப்பதற்கு முன்னே,		

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (கொங்குண் குழலார்) கொங்கு மதுவென்றுமாம்; அன்றிக்கே, பரிமளமாகவுமாம். மிக்க பரிமளத்தை யுடைத்தான குழலையுடைய ஸ்த்ரீகள். முன்பு இவன்பக்கல் அர்த்த மும் யௌவநமு முண்டானபோது ஒருவர்க்கொருவர் சிறுபாறுஎன்று சோராதிருந்தவர்கள், அவை போனவாறே இவனை க்ஷேபிக்கைக் கூட்டப்பாகத் திரளவிருந்து சிரித்து. (நீரிங்கென்) உம்மை யறியீரோ, எங்களை யறியீரோ, நீர் இங்குஎன் செய்வதாக வந்தது? நீர் வருமிடமோ, இவ்விடம்? என்று சொல்லுகிற அநாதரோக்திகள் செவிப்படுவதற்கு முன்னே. (திங்களித்யாதி) ஜகத்துக்கு உபகாரகமான பதார்த்தங்களை யுண்டாக்கின ரக்ஷகனான ஸர்வேஶ்வரன் பரிக்ரஹித்த தேசமாகையாலே உஜ்ஜ்வலமாகா நின்றுள்ள. (நங்கள் நறையூர் நாம்தொழுது மெழு நெஞ்சமே) அவன் நமக்காக வந்துநிற்கிற தேசத்திலே நாமும் புக்கு ஆஶ்ரயிப்போம். ... ... (௨)

அரு.—இரண்டாம்பாட்டு. (கொங்கித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் "மைய நடமின்" என்றவிது (க) "போகுநம்பீ" என்றுப்போலே போக்ய(ஸ்ரீஸூ) மாயிராதோ வென்ன வருளிச்செய்கிறாரென்று ஸங்கதி.

கொங்குபதத்துக்கு அர்த்தத்வயத்தையு மருளிச்செய்கிறார் (கொங்கித்யாதி). "கூடி" என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (முன்பித்யாதி). "நீர், என்" என்றதுக்கு அர்த்தம் (உம்மையித்யாதி). "என் - வந்தது" என்று கூட்டி

(க) திருவாய்-௬-௨-௨.

யருளிச்செய்கிறார் (நீரிங்கென்னித்யாதி). * இங்குக்கு அர்த்தம் (நீர்வரு மித்யாதி). ... ... (௨)

மூ.—கொங்கார் குழலார் கூடியிருந்து சிரித்தெம்மை
எங்கோலமையா என்னினிக்காண்பதென்னாதமுன்
செங்கோல் வலவன் தான்பணிந்தேத்தித் திகழுமூர்
நங்கோன் நறையூர் நாம்தொழுது மெழு நெஞ்சமே. (௩)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கொங்குஆர்	பரிமளப்ரசுரமான	வலவன்தான்	நடத்த வல்லவனாய் து
குழலார்	மயிர்முடியை யுடைய		ரபிமாநியான
	ரான ஸ்த்ரீகள்		சோழன் (அவ்வபி
கூடி இருந்து	திரளவிருந்து		மாநம் கழிந்து)
சிரித்து	பரிஹாஸம்பண்ணி,	பணிந்து	(எம்பெருமானை) ஆஸ்ர
ஐயா	"கிழவரே! [ன்பு		யித்து
இனி	இப்படி நீர் மூத்தபி	ஏத்தி	ஸ்தோத்ரம்பண்ணி
எம்மை	எங்களையும்		(அபீஷ்டம்பெற்று)
எம்கோலம்	எங்களுடையஅலங்கா	திகழும்	விளங்காநின்ற
	ரத்தையும் (அழ	ஊர்	திவ்யதேசமாய்,
	கையும்) [நீர்"	நம்கோன்	நம்முடையஸ்வாமியா
என்காண்பது	எதுக்காகப் பார்க்கி		னவனெழுந்தருளி
என்னாதமுன்	என்று சொல்வதற்கு		யிருக்கிற
	முன்னே,	நறையூர்	நாம்தொழுது மெழு
செங்கோல்	ஆஜ்ஞையை	நெஞ்சமே!	(௩)

வ்யா.—மூன்றாம்பாட்டு. (கொங்காரித்யாதி) பரிமளத்தால் மிக்க குழலையுடையரான ஸ்த்ரீகளானவர்கள் திரளவிருந்து சிரித்து, (எங்கோலமித்யாதி) உம்முடையபாக(ர்ய)மொன்றையும் புத்திபண்ணுகிறிலீரோ, எங்களுடைய ஒப்பனையை நீர் இனி எத்தைக்காண்பது? என்று இங்ஙனே பண்ணுகிற க்ஷேபோக்திகள் செவிப்படுவதற்கு முன்பே. (செங்கோலித்யாதி) துரபிமாநியான க்ஷத்ரியனானவன் பக்நா(பி)மாநியாய்த் திருவடிகளிலே விழுந்து ஸ்தோத்ராதிகளைப் பண்ணி ஆஸ்ரயித்து த்ருஷ்டத்தில் தனக்கு வேண்டுமவற்றைப் பெற்று உஜ்ஜ்வலனாகிற ஊர். (நங்கோன் நறையூர்) தளர்ந்தார் தாவளமாய்த்து, எல்லார்க்கும் தந்தாமுடைய அபேக்ஷிதங்கள் பெற்றுப்போகலாம்படி அவன் வந்து நித்யவாஸம்பண்ணுகிற தேசத்தை நாம்போய் ஆஸ்ரயிப்போம். ... ... (௩)

அந.—மூன்றும்பாட்டு. (கொங்காரித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டிலே இகழ்ந்தாராகச் சொன்னாலும் (க)"ஞ்ஞேஜு் ஸீஅஊஸ ஹீ-ஆஸைஹகா தருணயதே" என்கிறபடியே கண்ணைத்திறந்து பார்த்தாகிலும் போவோமென்று ஒருப்படுமே, அப்போது அவர்கள் சொல்லும்படியை அருளிச்செய்கிறாரென்று ஸங்கதி.

எம்மையும் எம் கோலத்தையும், இனி என்காண்பது - கண்டு ப்ரயோஜநமென்னென்றாய், அருளிச்செய்கிறார் (உம்முடைய வித்யாதி). (பாகம்) என்றது - "ஐயா"! என்னும்படியான - †முற்றுதல். தாவணம் - ரக்ஷகன். ... ... (௩)

மூ.—கொம்பு மரவமும் வல்லியும் வென்ற நுண்ணேரிடை
வம்புண் குழலார் வாசலடைத் திகழாதமுன்
செம்பொன் கமுகினந்தான் கனியும் செழும் சோலைசூழ்
நம்பன் நறையூர் நாம் தொழுது மெழு நெஞ்சமே. (௪)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கொம்பும்	வஞ்சிக்கொம்பையும்	இகழாதமுன்	அவமானம் செய்வதற்கு முன்னே
அரவும்	ஸர்ப்பத்தையும்	கமுகு இனந் தான்	திரள்திரளாக இருக்கிற பாக்குமரங்கள்
வல்லியும்	கொடியையும்	செம்பொன்	சிவந்த பொன்போன் [ற
வென்ற	ஜயித்ததாய் (அவற்றிலும் மிக்க ஒசிவையும்) [உடையதாய்	கனியும்	பழங்களையுண்டாக்குமதாய் [தான
நுண்	ஸூக்ஷ்மதையை(யும்)	செழும்	வளமையை யுடைய
ஏர்	அழகியதான	சோலைசூழ்	சோலைகளாலே சூழப்பட்டதாய்
இடை	மத்யப்ரதேசத்தை யுடையராய்	நம்பன்	விஸ்வஸநீயனான ஸர்வேஸ்வரன் நித்யவாஸம்பண்ணுகிற
வம்பு உண்	பரிமள ப்ரசுரமான		நறையூர் நாம்தொழுது மெழு நெஞ்சமே! (௪)
குழலார்	மயிர்முடியை யுடையரான பெண்கள்		
வாசல் அடைத்து	(இவனை வெளியிலே தள்ளி) வாசற்கதவைச்சாத்தி		

வ்யா. — நாலாம்பாட்டு. (கொம்புமித்யாதி) வஞ்சிக்கொம்பையும் அரவையும் வல்லிக்கொடியையும் மற்றுள்ள வற்றையும் ‡தோற்பிக்கவற்றான இடையையுடையராய், பரிமளிதமான குழலையுடைய

(க) † முப்பு. ‡ (பா) தோற்பித்தஅறநேரிய.

ஸ்த்ரீகளானவர்கள். (வாசலித்யாதி) முற்காலம் இவனைவிரும்பி, பின்பு வெறுவியனானவாறே, புறம்பே தள்ளிக் கதவடைப்பர்கள்; இவன்றான் பின்னையும் சாபலத்தாலே போகாதே புறம்பே நிற்கும்; லஜ்ஜித்து இவன் அங்குநின்றும் கால்வாங்கிப் போகைக்காக, இவனுக்கு போக (ஓ)யோக்யதை யில்லாமையைச் சொல்லிப் பரிபவிப்பர்கள்; இப்படிப்பட்டவர்கள் பரிபவோக்தி செவிப்படுவதற்கு முன்னே. (செம்பொனித்யாதி) அங்குள்ளவை †யுடைய எப்போதும் பக்வபலமா யிருக்குமாய்த்து. கமுகுகளானவை செம்பொன் போலே யிருக்கிற, கனிகளையுண்டாக்குகிற பொழிலாலே சூழப்பட்டிருக்கும். முக்தப்ராப்ய பூமி யென்னுமிடம் தோற்றியிருக்கும். (நம்பன்) ஸர்வாவஸ்தைகளிலும் பற்றலாம்படி விஶ்வஸநீயனானவன் வர்த்திக்கிற திருநறையூரை நாமாஶ்ரயிப்போம். ... ... (௪)

அரு.—நாலாம்பாட்டு. (கொம்புமித்யாதி) "எங்கோலம் என்காண்பது" என்னச்செய்தேயும், இடையிலே துவக்குண்டு, போகவும்மாட்டாதே து(ஸு)ருக்திகளாலே கிட்டவும்மாட்டாதே இடையிலே கிடக்க, கதவடைக்கும்படி சொல்லிவிடுவர்களென்கிறாரென்று ஸங்கதி.

மூன்று த்ருஷ்டாந்தங்களைச் சொல்லியும் போராதே "நன்" என்றதுக்கு அர்த்த மருளிச்செய்கிறார் ([illegible]) என்று சகார தாத்பர்யமாகவுமாம். (வெறுவியன்) தரித்ரன் வாசலடைத்தபின் இகழ ப்ரஸக்தி என்னென்ன; குழலில் பரிமளத்தை நச்சிப்போகானே, அத்தாலே என்று விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் (இவன்றானித்யாதி). கமுகினந்தான்-க்ரமுக ஸமுதாயந்தான். "செம்பொன் - கனியும்" என்று அந்வயித்தருளிச்செய்கிறார் (கமுகித்யாதி). "செழும்" என்றதின் தாத்பர்யம் (முக்தப்ராப்யேத்யாதி). ... ... (௪)

மூ.—விலங்கும் கயலும் வேலு மொண் காவியும் வென்றகண்
சலங்கொண்ட சொல்லார் தாங்கள் சிரித்திகழாதமுன்
மலங்கும் வராலும் வாளையும் பாய் வயல் சூழ்தரு
நலங்கொள் நறையூர்நாம் தொழுது மெழு நெஞ்சமே. (௫)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
விலங்கும்	(முக்த(ஓ)மான) மானையும்	வேலும்	(கூர்மையான) வேலையும்
கயலும்	(துள்ளாநின்ற) கயல் மத்ஸ்யத்தையும்	ஒள் காவியும்	அழகிய (சிவந்த)[யும் செங்கழுநீர்ப் பூவை

---

† (பா) அடங்க.

வென்ற ஜயித்த
கண் கண்களையுடையராய்
சலம்கொண் (முன்பு ஆசரித்துப்பட சொல்லா போந்து,) இப்போர் தாங் தாகக்கபடோக்திகள் களை யுடையரான பெண்கள்
சிரித்து பரிஹாஸம்பண்ணி
இகழாதமுன் அநாதரிப்பதற்கு முன்னே, [மும்
மலங்கும் மலங்கென்னும் மத்ஸ்ய
வராலும் வராலென்ற மீனும்
வாளையும் வாளையென்ற மீனும் (களித்து)
பாய் துள்ளாநின்ற
வயல் கழனிகளாலே
சூழ்தரு சூழப்பட்டதாய்
கலம்கொள் அபீஷ்ட ப்ரதத்வமாகிற நன்மையையுடையதான
நறையூர் காம்தொழுது மெழு நெஞ்சமே! (ரு)

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (விலங்குமித்யாதி) கண்ணினுடைய மௌக்த்யத்துக்கு மானும், துள்ளுதலுக்குக் கயலும், கூர்மைக்கு வேலும், சிவப்புக்குக் காவியும் போலேயாய், பின்னையும் இவற்றைத் தோற்பித்த கண்ணையுடையராய், ஒருகாலும் அநுகூலவாதம் பண்ணக்கடவரன்றிக்கே ச(ஷ்)லோக்திகளைப்‡ பண்ணக்கடவரான ஸ்த்ரீகள் அபஹஸித்து அநாதரிப்பதற்கு முன்னே. (மலங்குமித்யாதி) அங்குண்டான திர்யக்குக்களு மகப்பட "இன்னது பெற்றிலோம்" என்னும் சோகமின்றிக்கே அபிமதலாபத்தாலே களித்து வர்த்திக்கிற தேசமாய்த்து. ஆக, இன்னது பெற்றிலோம் என்னும் சோகமின்றிக்கே உத்தேஶ்யபத்தைப் பெற்றுக் களித்து வர்த்திக்கலான நன்மையையுடைய தேசத்தை நாமாஶ்ரயிப்போம். ... ... (ரு)

அரு.—அஞ்சாம்பாட்டு. (விலங்கித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் வாசலடைத்திருந்து பரிபவிக்கச் செய்தேயும் கண்ணினழகைச் சொல்லித் தம் தோல்வி சொல்லி அவர்களைக் கொண்டாடாநிற்குமே, அப்படி கொண்டாடினும் நெஞ்சு நெகிழாதவரா யிருப்பர்களென்று சொல்லுகிறாரென்று ஸங்கதி.

தன்னிடத்தில் முன்புண்டான அநுராகத்தைச் சொல்லிக் கூப்பிடுகிறுகையாலே "காவி" என்று - செங்கழுநீருக்குப் பேராய் பலித்த வர்த்தமருளிச்செய்கிறார் (சிவப்புக்கித்யாதி). மலங்கு-மத்ஸ்யவிசேஷம்,... (ரு)

மூ.—மின்னேரிடையார் வேட்கையை மாற்றியிருந்து
என்னீருமி யெம்பால் வந்தவென் றிகழாதமுன்
தொன்னீரிலங்கை மலங்க விலங்கெரியூட்டினான்
நன்னீர்நறையூர் காட்தொழுது மெழு நெஞ்சமே. (சு)

‡ (பா) பருஷோக்திகளை.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மின்னேர்	மின்னேடொத்த (அதிஸூக்ஷ்மமான)	இகழாதமுன்	பழிப்பதற்குமுன்னே,
இடையார்	இடையையுடைய ஸ்த்ரீகள்	தொல்நீர்	பழையதான ஸமுத்ரத்திஞல் சூழப்பட்ட
வேட்கையை	(முன்பு தன்னிடத்திலுண்டான) ப்ரீதியை [கொண்டு,	இலங்கை	லங்கையை [யாக
மாற்றியிருந்து	தவிர்ந்தவர்களாய்க்	மலங்க	வ்யாகுலப் படும்படி
நீர்	"மூப்பரான நீர்	விலங்கு	திருவடியைக் கொண்டு [டையதாய்
இருமி	இருமிக்கொண்டு	எரியூட்டினன்	தீமூட்டி விட்டவனு
என்பால்வந்தது	என்னிடத்திற்கு வந்தது [துக்காக"	நல்நீர்	நன்றான (தாபஹரமான) ஜலஸம்ருத்தியை யுடையதான
என்	எந்த ப்ரயோஜநத்		நறையூர் நாம்தொழுது மெழு
என்று	என்றுசொல்லி		நெஞ்சமே! (சு)

வ்யா. — ஆறும்பாட்டு. (மின்னேரித்யாதி) மின்னேடொத்த இடையையுடையரான ஸ்த்ரீகளானவர்கள், இவன்பக்கல் அபிநிவிஷ்டைகளா யிருக்கு மிருப்பைத்தவிர்ந்து, நங்கள்பக்கல் வருகைக்குக் கொடுவந்த பரிசேலோரிது, இருமிக்கொண்டு எங்கள்பக்கல் என்றிய வந்தீர் என்று இங்ஙனே அநாதரோக்திகளைப் பண்ணுவதற்கு முன்னே. (தொன்னீரித்யாதி) கடலை அகழாக வுடைத்தான லங்கை ஒருவர்கூறை எழுவருடுக்கும்படி விலங்காலே எரியூட்டினனென்னவுமாம். அன்றிக்கே, இலங்கெரி யூட்டினன் என்னவுமாம். விலங்கு என்றபோது திருவடியாலே என்கிறது; இலங்கு என்றபோது, முன்பு சோறுவேவப்பண்ணுகைக்கு வேண்டுமளவு புக்கு வெளுத்திருந்தது, பெருமாள் தோளை அண்டைகொண்டு அத்தாலே வயிறு நிறைய புஜித்துத் தன்னிறம்பெற்று உஜ்ஜ்வலமான படியைச்சொல்லுகிறது. (நன்னீரித்யாதி) ஸகலதாபமு மாறும்படியான ஜலஸம்ருத்தியை யுடைத்தான திருநறையூரை நாம் புக்கு ஆஶ்ரயிப்போம். பொருந்தாத ராவணனை அழியச்செய்து விபீஷணனுக்குப் புகலாய் நின்ற சக்ரவர்த்தித் திருமகனைப்போலே, நம்முடைய விரோதியை வாஸனையோடே போக்குகைக்கிடான பெருமிடுக்கனவன் வந்து வர்த்திக்கிற திருநறையூரிலே போய்ப் புகுவோம். (சு)

அரு. — ஆறும்பாட்டு. (மின்னேரித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டிலே - "சலங்கொண்டசொல்லார்" என்று சொல்லப்போமோ, ஒருகாலல்லா ஒருகாலாகி

னும் ஸங்கம்பிறவாதோ! என்று புறத்திண்ணையிலே கிடக்கும் முன்புத்தையில் தன்னிடத்தில் உபஹாரம் கொண்டபோதையில அபிநிவேசத்தை நினைத்து என்று கருத்தாக, அந்த அபிநிவேசம் மாற்றிப் பரிபவிப்பர்களென்கிறு ரென்று ஸங்கதி.

(பரிசில்) உபஹாரம். (இது) இருமல். ... ... (௬)

மூ.—வில்லேர் நுதலார் வேட்கையை மாற்றிச் சிரித்திவன்
பொல்லான் திரைந்தானென்னும் புறனுரை கேட்பதன்முன்
சொல்லார் மறைநான்கோதி யுலகில் நிலாயவர்
நல்லார் நறையூர் நாம்தொழுது மெழு நெஞ்சமே. (௭)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வில்லேர்	(தநு) நுஸ்ஸோடொத்த ((தநு) ஆகாரமாக வளைந்திருக்கிற)	கேட்பதன்முன்	செவிப்படுவதற்கு முன்னே,
நுதலார்	நெற்றியையுடைய பெண்கள்	சொல்ஆர்	சொற்செல்வியை யுடைத்தான (பதக்ரமாதிநியதமான)
வேட்கையை	(முன்பு தன்னிடத்திலுண்டான) அபிநிவேசத்தை	நான்குமறை	நாலு வேதங்களையும்
		ஓதி	அத்யயநம்பண்ணி (அவற்றை)
மாற்றி	தவிர்த்து	உலகில்	லோகத்தில்
சிரித்து	பரிஹாஸம்பண்ணி,	நிலாயவர்	ப்ரகாசிக்கச்செய்யுமவராய் (ஸ்தாபிக்குமவராய்)
இவன்	"இந்தக்கிழவன்(இவன்)		
பொல்லான்	துஷ்டன் (ஸ்த்ரீலோ		
திரைந்தான்	ஒடுங்க (சிதிலமான) சரீரத்தை யுடையவன்"	நல்லார்	விலக்ஷணமான ஆசாரத்தை யுடையரான ப்ராஹ்மணர் வஸிக்கிற
என்னும்	என்றுசொல்லுகிற		
புறன்உரை	ஆதரமற்றசொல்		

நறையூர் கைதொழுது மெழு நெஞ்சமே! (எ)

வ்யா.— ஏழாம்பாட்டு. (வில்லேரித்யாதி) வில்லோடொத்த நுதலையுடைய ஸ்த்ரீகளானவர்கள், இவனைப் பெறுவிடில் பிழையாதாரைப்போலே ஆசைப்பட்டார்களா யிருக்கு மிருப்பைத் தவிர்ந்து, அது தவிர்ந்தாலும், அது தன்னை மறைத்திருக்கை யன்றிக்கே சிரித்து. (பொல்லானித்யாதி) முன்பு இவனுடைய வடிவழகையும் அதினுடைய ஏகரூபதையையும் சொல்லிக்கொண்டாடிப் போந்தவர்கள், "இவன்பொல்லான், திரைந்தான்" என்று அவர்களுடைய புல்லிய

சொல்லு செவிப்படுவதற்குமுன்னே. (சொல்லாரித்யாதி) பதத்தில் வர்ணக்ரமநியதத்வம்போலே யாப்ந்ந வாக்யத்தில் பதக்ரம நியதத்வ மிருக்கும்படி. (ஓதி) பூர்வ பூர்வோச்சாரண க்ரமத்தைப் பற்ற உத்தரோத்தரோச் சார்யமாணத்வமாகிற க்ரமத்திலே அப்யஸித்து; இதுதான் காதாசித்கமா யிருக்கையன்றிக்கே, (உலகில் நிலாயவர்) வேதத்துக்கு ஸ்தாபகராய்ப் போருமிதுவே ஸ்வபாவமாகவுடையராயிருக்கை. வேதத்தில் வாஸனைபோய் ஆசாரத்தில் ஏதேனும் வைகல்யமுண்டாயிருக்கை யன்றிக்கே, ஆசாரப்ரதானரானவர்கள் வர்த்திக்கிற தேசத்தை நாமும்போய் ஆஸ்ரயிப்போம். ... ... (எ)

அநு.—எழாம்பாட்டு. (வில்லேரித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் - புறத்திண்ணையில் இடக்க, வருவார்க்கு விரோதியாக இருக்கவொண்ணாது என்று, போனுரோ என்று வாசல்திறந்து எட்டிப்பார்க்க, தன்மேல் அபிநிவேசத்தாலே பார்த்தார்களாகக்கொண்டு நதலிலழகிலே ஈடுபட, அத்தைக்கண்டு, தங்கள் நைராஸ்யமெல்லாம் தோற்றப் பொல்லாங்கையெல்லாம் வர்ணித்துப் புறம்பாக்கி வார்த்தை சொல்லுவர்களென்று சொல்லுகிறுரென்று ஸங்கதி.

"நிலாயவர்" என்றதினர்த்தம் (ஸ்தாபகராய்) என்றது. ... (எ)

மூ.—வாளொண்கண் நல்லார்தாங்கள் மதனனென்றார் தம்மைக்
கேண்மின்களீளையோடெங்கு கிழவனென்னுதமுன்
வேள்வும் விழவும் வீதியிலென்று மறாத வூர்
நாஞுநறையூர் நாம் தொழுது மெழு நெஞ்சமே. (அ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வாள்	வாளாயுதம்போல் அதிதீக்ஷ்ணமாய்	ஈளையோடு	"கோழையோடு கூடனாகின்ற [(இருமி)
ஒள்	அழகியதான	எங்கு	
கண்	கண்களை யுடையராய்	கிழவன்	(இந்தக்) கிழவனை
நல்லார்	ஸௌந்தரிகளான ஸ்த்ரீகள்	கேண்மின்கள்	(எங்கே வந்தானென்று) கேளுங்கள்"
தாங்கள்	(இப்போது இகழ்கிற) தாங்களே	என்னுதமுன்	என்று (தம்மருகிற் பெண்களைப்பார்த்துச்)சொல்வதற்கு முன்னே,
மதனன்	(இவன்) மந்மதன்		
என்றார் தம்மை	என்று (முன்பு) சொன்ன புருஷர்களையே (பார்த்து),	வேள்வும்	யாகாதியான ஆராதநமும்
		விழவும்	உத்ஸவமும்

வீதியில்	வீதிகளில்	நாளும்	ப்ரதிதிநமும்
என்றும்	ஸர்வகாலமும்		நாம்தொழுது மெழு நெஞ்சமே! (அ)
அறாதவூர்	மாறுதவூரான		
	நறையூர்,		

வ்யா. — எட்டாம்பாட்டு. (வாளொண்கணித்யாதி) ஓராளு மொரு நோக்கும் நோய் மற்றும் கண்ணழகுக்கு வேண்டும் நன்மைகளையுடையரான ஸ்த்ரீகளானவர்கள், தாங்கள் முன்பு இவன்பக்கல் யௌவநமும் த்ரவ்யமுமுண்டான வன்று "இவன் காமன்" என்று கொண்டாடிப் போந்தவர்கள், அருகிருந்தாரைப் பார்த்து "கேண்மின்கள், ஈளையோடேங்கு கிழவன்" என்பதற்கு முன்னே யென்னுதல்; (ஈளையோடேங்கு கிழவன் - உங்கள் - கேள்) முன்பு, "என்னுடையவன்" என்று ஆதரித்தவர்கள், இப்போது ஒருவர்க்கொருவர் "உங்களுடைய கேள், உங்களுடைய கேள்" என்னாநிற்பர்கள். (வேள்வும் விழவுமித்யாதி) நித்யோத்ஸவமும் வைதிக ஸமாராதநமும் என்றும் மாறாத ஊர். (நாளுமித்யாதி) பரமபதத்திலே போய் நித்யாநுபவம் பண்ணுமளவும் செல்ல, இப்ப்ரக்ருதியோடே, அத்தோடு போலியான திருநறையூரிலே புக்கநுபவிப்போம். ... ... (அ)

அரு.—எட்டாம்பாட்டு. (வாளித்யாதி) "இவன் பொல்லான்" என்றவாறே, அவர்களைக்குறித்து, நீங்கள்தானே என்னைக் கண்ணாலே அகப்படுத்தி என்னை மந்மதனைக் கொண்டாடியிருக்க இப்போது இங்ஙனே சொல்லுவீர்களோ? என்று அந்யாயப்பட, இவன் முகம் பாராதே அருகிருந்த தன் பருவத்தோடொத்த பெண்பிள்ளைகளைப் பார்த்து இவனுக்குத் தங்களிடத்தில் நைராஸ்யம் பிறக்கும்படி இவன் செவிப்படச் சொல்லுகிறார்க ளென்கிறாரென்று ஸங்கதி. ... ... (அ)

மூ.—கனிசேர்ந்திலங்கு நல்வாயவர் காதன்மை விட்திட
குனிசேர்ந்துடலம் கோலில் தளர்ந்திளையாதமுன்
பனிசேர்விசும்பில் பான்மதிகோள் விடுத்தானிடம்
நனிசேர் நறையூர் நாம்தொழுது மெழு நெஞ்சமே. (கூ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கனிசேர்ந்து	கோவைப்பழத்தோடொத்து	வாயவர்	அதரத்தையுடையரான பெண்கள்
இலங்கு	விளங்காநின்ற	காதன்மை	(தன்னிடத்தில்) ஆசையை
நல்	அழகிய		

விட்டிட	தவிர்ந்திருக்க, (அது க்குமேலே)	பனிசேர்	குளிர்ந்தகிரணங்களை யுடையனாய்
குனிசேர்ந்து	கூனையுடைத்தான	பால்மதி	பால்போல் விளங்கா நின்ற சந்த்ரனுடைய
உடலம்	சரீரமானது		
தளர்ந்து	சிதிலமாய்,		
கோலில்	(தனக்குத் துணையாகப் பற்றின) கோலிலே (கோலைப்பிடிக்கவும் திறமையற்றவனாய்) [ன்னே,	கோள்	க்ஷயரோகத்தை
		விடுத்தான்	போக்கின ஸர்வேஸ்வரனுடைய
இனையாதமுன்	தளருவதற்கு மு	இடம்	ஸ்தானமாய்
விசும்பில்	ஆகாசத்தில் ஸஞ்சரியாநின்றவனாய்	நனிசேர்	பெருமைபொருந்திய
			நறையூர் நாம்தொழுது மெழு நெஞ்சமே! (கூ)

வ்யா. — ஒன்பதாம்பாட்டு. (கனியித்யாதி) கோவைப்பழம் போலேயாய் விளங்காநின்றுள்ள அதரத்தையுடைய ஸ்த்ரீகள், இவன் பக்கல் தாங்கள் பண்ணிவைக்கும் †ஸ்நேஹத்தைத் தவிர்த்து. (குனிசேர்ந்தித்யாதி) முன்பு இறுமாந்திறே யிருப்பது; இப்போது வளைவுதானே ஸ்வபாவமாய், திமிர்ந்து வ்யாபரிக்க வொண்ணாதபடியா யிருக்குமாய்த்து. அநந்தரம், ஒருகோலை அபாஶ்ரயமாகப் பற்றும்; அதைத் தரிக்கப் பிடிக்கமாட்டாமையாலே அது தனக்கு அபாஶ்ரயமாகமாட்டாது, தானதுக்கு அபாஶ்ரயமாக மாட்டாதே இப்படி இளைப்பதற்கு முன்னே. (பனிசேரித்யாதி) ஆகாசப்பரப்புக்கடைய தானே ப்ரகாசகனாயிருக்கிற சந்த்ரனுக்கு வந்தக்ஷயத்தைப் போக்கினவன் வந்து வர்த்திக்கிற தேசம். (நனியித்யாதி) பிராட்டிக்காகப் பரிக்ரஹித்தான் என்கிற பெருமையையுடைய திருநறையூரை, அவள் பரிகரபூதரான நாம்போய் ஆஶ்ரயிப்போம். நனி-பெருமை... (கூ)

அரு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (கனியித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் இவன்முகம் பாராதே பரஸ்பரம் சொல்லிப் பரிஹஸிக்க, வாயில் பழுப்புக்குத் தோற்றுக் கிட்டப்போவதாக ஒருப்பட்டு எழுந்திருக்க, அதிலே கால்நடைதாராமையாலே கோலைக் கைப்பற்றி நாலாசிற்கு மத்தனைபோக்கி அடியிட்டுக் கிட்டவும்மாட்டாதே, அத்தோடே இவனும் சரமகாலம் என்று அஞ்சும்படியாய் விமித்தனையாகையாலே, லோகஸ்த்திதி இதுவான பின்பு, அத்தையெல்லா மெண்ணி, நறையூரிலேபோய் ஸுகமேயிருப்போமென்கிறாரென்று ஸங்கதி.

† (பா) ஸங்கத்தை.

“விசும்பில்-பனிசேர்-பான்மதி” என்றந்வயமாய், “விசும்பு” என்று விசேஷித்ததுக்குக் கருத்தருளிச் செய்கிறார் (ஆகாசேத்யாதி). ... (௯)

மூ.—பிறைசேர் நுதலார் பேணுதல் நம்மை யிலாதமுன்
நறைசேர் பொழில் சூழ் நறையூர் தொழுநெஞ்சமே யென்ற
கறையார் நெடுவேல் மங்கையர்கோன் கலிகன்றிசொல்
மறவாதுரைப்பவர் வானவர்க் கின்னரசாவரே. (௧௦)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பதம்.	உரை	பதம்.	உரை.
பிறைசேர்	(சந்த்ரனுடைய)பிறையோடொத்த	கறைஆர்	கறைமிக்கதாய்
நுதலார்	நெற்றியை யுடையரான பெண்கள்	நெடுவேல்	நீண்டிருந்துள்ள வேலையுடையராய்,
நம்மை	நம்விஷயத்தில்	மங்கையர்	திருமங்கையி லுள்ளா [ர்க்கு
பேணுதல் இலாதமுன்	ஆதரத்தைத் தவிர்ந்து (இகழ்வதற்கு) முன்னே, [கின்ற	கோன்	ஸ்வாமியான
நறைசேர்	தேன்வெள்ள மிடா	கலிகன்றி	ஆழ்வாருடைய
பொழில்சூழ்	சோலைகளாலேசூழப்பட்ட	சொல்	ஸ்ரீஸூக்தியான இப் பத்துப் பாசுரத்தையும் [கொண்டு
நறையூர்	திருநறையூரென்னும் திவ்யதேசத்தை	மறவாது	பராக்கில்லாதவராய்க்
நெஞ்சமே	ஓ! மநஸ்ஸே!	உரைப்பவர்	அப்ய(ஸி)ஸிக்கு மவர்கள்
தொழு	ஆஸ்ரயிக்கப்பாராய்	வானவர்க்கு	நித்யஸூரிகள் வஸிக்கும் தேசத்துக்கு
என்ற	என்றருளிச் செய்தவராய்,	இன்அரசு	அழிவிய (அப்ரதிஹதரான) ராஜாவாக
		ஆவர்	ஆகப்பெறுவர்கள்.

வ்யா. — பத்தாம்பாட்டு. (பிறைசேரித்யாதி) பிறையொத்த நுதலையுடையரான ஸ்த்ரீகளானவர்கள், நம்பக்கல் பேணுதல் தவிருவதற்கு முன்னே. (நறைசேர்)மதுமிக்க பொழிலாலே சூழப்பட்ட திருநறையூரிலே புக்கு ஆஸ்ரயிப்போமென்று தம் திருவுள்ளத்தோடே கூடி. (கறையாரித்யாதி) ப்ரதிபக்ஷத்தை யழியச்செய்து கறை கழற்ற அவஸரமில்லாதபடி யிருக்கிற நெடுவேலைக் கையிலேயுடையராய் திருமங்கையிலுள்ளார்க்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வாரருளிச்செய்த.(மறவாது) ஸ்த்ரீகளும் கண்ணுக்கிலக்காய் யௌவநமுமுண்டான போ

தாக இத்தைமறவாதே அப்யஸிக்கவல்லவர்கள், என்றுமொக்க பஞ்சவிம்சதி வார்ஷிகரான நித்யஸூரிகளுடைய தேசத்துக்கு நியாமகராகப் பெறுவர். என்று மொக்க ஏகரூபராயிருக்குமவர்களிறே அவர்கள், அவன் ஸாம்யாபத்தி கொடுத்துவைக்கையாலே. ... (௰)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

அரு —பத்தாம்பாட்டு. (பிறைபிக்யாதி) மறக்கப்ரஸக்தி ஏதென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஸ்த்ரீகளுமித்யாதி). இத்திருமொழியில் ப்ரமேயத்துக்குச் சேர விசேஷிக்கிறார் (என்றுமொக்க வித்யாதி). ... (௰)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஆறும்பத்தில் நாலாந்திருமொழி முடிந்தது.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஆறும்பத்து அஞ்சாந்திருமொழி

கலங்க முந்நீர் ப்ரவேசம்.

வ்யா.—ஸ்த்ரீகளுடைய பரிபவத்துக்குப் பரிஹாரமாகத் திருநறையூரிலே புக்கு ஒதுங்குகையன்றிக்கே, அங்கேபோய்ப் புகவே, அம்ருதமதநம் தொடக்கமான அபதானங்களைப் பண்ணி தேவஜாதிக்கு உபகாரகனாய், ஆஸ்ரிதர்க்கு உதவும் ஸ்வபாவனாய், உதவுமிடத்துப் பிராட்டிமாரோடு ஆஸ்ரிதரோடு வாசியற உதவும் ஸ்வபாவனானவன் வந்து நிற்கையாலே, அவ்வருகே யுள்ளவையெல்லாம் அவன்றனே தலைக்கட்டித் தருவர், அவனங்கே நித்யவாஸம் பண்ணுகிற தேசமாகையாலே முக்தப்ராப்யமான பூமிபோலியான தேசமென்று அத்தேசத்தைப் பேசி அநுபவிக்கிறார். ... ... *

அரு. — கலங்கமுந்நீர் ப்ரவேசம் —கீழ்த்திருமொழியில் - திருவுள்ளத்தைக்குறித்து விஷயாநுபவத்துக் குறைப்பாகாத கோழைத்தனத்தாலேவந்த பரிபவங்களையெல்லாம் சொல்லித் திருநறையூரைத் தொழுவோ

மென்னவே, திருவுள்ளமானது, இவ்விபூதியிலே நாமிருந்து திருநறை யூரைப்பற்றி யிருந்தோமாகில் சரீரம் பரிணாமி த்ரவ்யமாகையாலே நா மிந்தபகவத்விஷயத்துக்கும் ஆளாகாதே போய்விடுவோமே, ஆகையாலே, என்றும் பஞ்சவிம்சதிவார்ஷிகராணரோடு ஒரு கோவையாயிருந்தன்றோ அநுபவிக்க ஆசைப்படுவதென்று, சரீராவஸாநத்தளவும் ஆறியிருக்கப் போமோ? என்று த்வரிக்க; நாம் ஸ்த்ரீகளுடைய பரிபவ பரிஹாரார்த்தமாக வன்றிக்கே கேவலம் ஸ்வரூபாநுகுணமாக ஆஶ்ரயிக்கவே ஆஶ்ரயண விரோதி தொடங்கிப் போய் நித்யகைங்கர்யார்த்தமான அவ்வருகுள்ளவை யெல்லாம் தானே தலைக்கட்டும், பதறுதேகொள்என்று, அதுக்கீடாக ஸர்வேஶ்வரன் குணவிசேஷங்களை அநுஸந்தித்துக்கொண்டு திருநறையூரை அநுபவிக்கிறாரென்று ஸங்கதியை யருளிச்செய்கிறார் (ஸ்த்ரீகளுடைய வித்யாதி).... .. .. *

மூ.—கலங்க முந்நீர் கடைந்தமுதங் கொண்டிமையோர்
துளங்கல் தீர நல்கு சோதிச் சுடராய
வலங்கையாழி யிடங்கைச்சங்க முடையானூர்
நலங்கொள் வாய்மை யந்தணர்வாழும் நறையூரே. (௧)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
முந்நீர்	ஸமுத்ரத்தை [ம்படி	சங்கம்	பாஞ்சஜந்யத்தையும்
கலங்க	க்ஷோப (ம்)முண்டா	உடையான்	உடையவனுமான ஸர்
கடைந்து	மத(ந)ம் பண்ணி,		வேஶ்வரனுடைய
அமுதம்கொ	(அதில் நின்றும்) அம்	ஊர்	திவ்யதேசமானது,
ண்டு	ருதத்தையெடுத்து,	நலம்கொள்	ஸத்யமாகிற நன்மை
இமையோர்	தேவர்களுடைய		யையுடைய
துளங்கல்	கலக்கமா (ஆபத்சா)	வாய்மை	வாகிந்த்ரிய வ்யாபா
தீர	போம்படியாக [னது		ரமான சொற்களை
நல்கு	(அவர்களுக்குக்)கொ		யுடையரான
	டாநின்றவனாய்	அந்தணர்	ப்ராஹ்மணர் [நித
சோதி சுடர்	(அத்தாலே) அத்யுஜ்	வாழும்	நித்யவாஸம் பண்ணு
ஆய	ஜ்வலனாய்,	நறையூர்	திருநறையூரென்னும்
வலங்கை	வலது கையில்		திவ்யதேசமாயிரு
ஆழி	ஸுதர்சநத்தையும்		க்கும். (௧)
இடங்கை	இடதுகையில்		

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (கலங்கவித்யாதி) ஜலராசியானது கீழ்மண் கொண்டு மேல்மண்ணெறியும்படி கடைந்து, அம்ருதத்தைவாங்கி, அஸுரவர்க்கத்தாலே நோவுபடுகிற தேவஜாதிக்குக் கொடுத்து, இப்ப

டிசெய்தது அந்தஃபுரத்துக்காதல், அந்தஃபுர பரிகரத்துக் காதலன்றிக்கே, இது பெற்றவநந்தரம் (க)"..." என்றிருக்கும் தேவர்களுக்காக வாய்த்து. இவற்றின் நேர்ந்தியடையத் தன்னதாய், அம்ருதபாநம் பண்ணுகையிலே அவர்களுக்கு அந்வயமாம்படி கொடுத்து, அவர்கள் புஜிக்கப்பெற்றது தன் பேறென்னுமிடம் வடிவில் புகரிலே தோற்றவிருக்கிறவன். (வலங்கையித்யாதி) அம்ருதத்தை புஜிக்கிற இவர்களுடைய விரோதியைப் போக்குகைக்குக் கையிலே திவ்யாயுதங்களைத் தரித்துக்கொண்டிருக்கிறவன் வர்த்திக்கிற தேசம். (நலங்கொளித்யாதி) யதாபூதவாதியான வேதம் கைப்பட்டிருக்கிறவர்களென்னுதல்; யதாபூதவாதிகளான ப்ராஹ்மணர் வர்த்திக்கிற ஊரென்னுதல். ... ... (க)

அரு.—முதற்பாட்டு. (கலங்கவித்யாதி) "அமுதங்கொண்டு - நல்கு" என்றபோதே "இமையோர்க்கு" என்கை ஸித்தமாயிருக்க, "இமையோர்" என்கையாலே-அஹங்காரிகளுக்கும் அரியனசெய்து கார்யம்செய்தவன் பரதந்த்ரரான நமக்குச்செய்யானோ? என்னுமிடம் தோற்றுமென்று உட்கருத் தருளிச்செய்கிறார் (இப்படியித்யாதி). வாய்மை - வாக்வ்யாபாரமாய், வேதமாதல், கேவல வசநமாதல், ஆக இரண்டுயோஜனை யருளிச்செய்கிறார் (யதாபூதேத்யாதி). ... ... (க)

மூ.—முனையார் சீயமாகி யவுணன் முரண் மார்வம்
புனை வாளுகிரால் போழ்பட வீர்ந்த புனிதனூர்
சினையார் தேமாம் செந்தளிர் கோதிக் குயில்கூவும்
நனையார் சோலைசூழ்ந்தழகாய நறையூரே. (உ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
முனை	யுத்தத்திலே	போழ்பட	இருகூறும்படி
ஆர்	பொருத்தமுடைய	ஈர்ந்த	பிளந்த
சீயமாகி	நரஸிம்ஹமாய்க் கொண்டு	புனிதன்	பரிசுத்தனுடைய
	[டைய	ஊர்,	
அவுணன்	ஹிரண்யாஸுரனு	குயில்	குயில்களானவை
முரண்	பலிஷ்டமான	சினைஆர்	கருவடைந்த (தழைத்திருந்துள்ள)
மார்வம்	மார்பை,		
புனை	சேர்ந்திருக்கிற	தேமாம்	தேமாமரங்களுடைய
வாள்	ஒளியையுடைய	செம்தளிர்	சிவந்த தளிர்களை
உகிரால்	நகங்களினால்	கோதி	கொந்தி

(க) கீ-கரு-கச.

கூவும்	கூவாநின்றதாய்,	சூழ்ந்த	சூழப்பட்டு [ள
நனை ஆர்	அப்போதலர்ந்த பூக்கள் நிறைந்ததான	அழகாய	தர்ஸநீயமாயிருந்துள்
சோலை	பொழில்களாலே		நறையூர் (௨)

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (முனையாரித்யாதி) பூசலென்னப் பணைக்கும் நரஸிம்ஹமாய், முனையில் அநபிபவநீயனான ஹிரண்யனுடைய வரபலத்தாலே பூண்கட்டின திண்ணியமார்வை, அழகுக்குச் சேர்ந்தாப்போலே, ஒளியையுடைத்தாய் தர்ஸநீயமாயிருக்கிற திருவுகிராலே இரண்டு கூறும்படி கீண்டு பொகட்டு, ஆஸ்ரிதனுக்கு ப்ரதிஜ்ஞாஸமகாலத்திலே உதவினானென்கிற சுத்தியையுடையவன் வர்த்திக்கிறதேசம், ஆளிட்டந்தி தொழுகையன்றிக்கே தானே கைதொட்டுப் போக்கினசுத்தியை யுடையவன். (சினையாரித்யாதி) தழைத்திருந்துள்ள தேமாக்களிலே மதுபாநத்தைப்பண்ணின குயில்களானவை, ரஸாந்தரத்தை யிட்டு அத்தை மாற்றுகைக்காக அதினுடைய தளிர்களைக்கோதி,முக்தர்ஸாமகாநம் பண்ணுமாபோலேயிருந்து கூவாநிற்கும், (நனையாரித்யாதி). செவ்விப்பூமாறாதே என்றும் நித்ய வஸந்தமான பொழிலாலே சூழப்பட்டு தர்ஸநீயமான திருநறையூர். நனை - பூமொட்டு. ... ... —(௨)

அரு —இரண்டாம்பாட்டு. (முனையாரித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில்- காதராசித்கமாக அஹங்கரிக்கும் தேவப்ரக்ருதிகளானவர்களுக்கு உதவினமையருளிச்செய்து, அதிலுங் காட்டில்கொண்டாடும்படி கேவலம் ஆஸுரப்ரக்ருதி வயிற்றிலே பிறந்தவன்தன் பேர் சொன்னமாத்ரத்திலே ஸமயத்திலே இரண்டுபடியாலே வந்து உதவினன்என்கிற குணத்தை யருளிச் செய்கிறாரென்று ஸங்கதி.

"முனையார்" என்றத்தை * அவுணபதத்திலும் அநுஷங்கித் தருளிச் செய்கிறார் (பூசலித்யாதி). புனை - தொடையாய், சேர்ந்திருக்கிற, வாள் - காந்தியாதல், அழகாதல் சப்தார்த்தமாக்கி யருளிச்செய்கிறார் (அழுகுக்கித்யாதி). அழகுக்கு என்றது - உபலக்ஷணமாய், ஒளிக்கும் அழகுக்கும் என்றபடி. ஒளி- காந்தி. தர்ஸநீயம் - அழகாயிருக்கை. "புனிதன்" என்றதுக்கு இரண்டு தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (ஆஸ்ரிதனுக்கித்யாதி). (௨)

மூ.—ஆனைப் புரவித் தேரொடு காலாளணிகொண்ட
சேனைத் தொகையைச் சாடி யிலங்கை செற்றானூர்
மீனைத்தழுவி வீழ்ந்தெழும் மள்ளர்க் கலமர்ந்து
நாணப்புதவி லாமை யொளிக்கும் நறையூரே (௩)

பதம்.	உரை.
ஆனை	யானைகளும்
புரவி	குதிரைகளும்
தேரொடு	ரதங்களோடுகூட
காலாள்	காலாள்களுமாக
அணிகொண்ட	விந்யாஸ விசேஷத்தையுடைத்தான
சேனைத்தொகையை	ஸேநாஸமூஹத்தை
சாடி	துகைத்து (அழித்து)
இலங்கை	லங்காநகரத்தை
செற்றான்	அழித்தவனுடைய
ஊர்,	
மீனை	மத்ஸ்யத்தை
தழுவி	(பிடிப்பதற்காக இரண்டு கைகளாலும்) அணைத்து,

பதம்.	உரை.
வீழ்ந்து	(பின்பு அதிலுள் தள்ளுண்டவர்களாய்க்) கீழேவிழுந்து
எழும்	(பின்னும் அதைப்பிடிக்க வாஸையினால்)எழுந்திராநின்ற
மள்ளர்க்கு	உழவர்களுக்கு
அலமந்து	பயந்து
நானம்	மஞ்சளினுடைய
புதலில்	தூற்றில்
ஆமை	ஆமையானது
ஒளிக்கும்	மறையாநின்ற
நறையூர். (௩)	

வ்யா.—மூன்றாம்பாட்டு. (ஆனையித்யாதி) ராவணனுடைய படையெழுச்சியை அந்தக்ரமத்திலே பேசுகிறார். மலைகள் நடந்தாப்போலே யானைகளைப் புறப்படவிட்டு, அநந்தரம் குதிரைகளைவிட்டு, அநந்தரம் தேர்களாலே அலங்கரித்து, இவை இத்தனைக்கும் காவலாகக் காலாளைப் புறப்படவிட்டு. இப்படிப்பட்ட ஸேநாஸமூஹத்தைத் துகைத்துக் கழித்து லங்கையை அழியச்செய்த தசரதாத்மஜன் வர்த்திக்கிறவூர். (மீனையித்யாதி) நிலப்பண்பாலே சில மலைகள்போலே யாய்த்து மத்ஸ்யங்கள் வளர்ந்திருக்கும்படி; அத்தைப்பிடிக்கிறவர்கள், இரண்டுகையாலுமாகத் தழுவுவர்கள்; அவை பின்னையும் இவனைத்தள்ளா உதறிப்போம்; அதிலேவிழுந்த இவன் திரியவும் சாபலத்தாலே பிடிக்கக் கணிசிக்கும்; இத்தைக்கண்ட ஆமையானது தானஞ்சி வரம்பிலேநின்ற மஞ்சள் பற்றையிலே புக்கு மறையும். நானம்-மஞ்சள், அன்றியே கருமுகையும் பிச்சியுமாய் நின்ற செடியிலேபுக்கு மறையும். மள்ளர் என்று - உழவர். ... ... (௩)

அரு.—மூன்றாம்பாட்டு. (ஆனையித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் - ஆச்ரிதனுக்கு உதவினமை யருளிச்செய்தார்; இப்பாட்டில் - உதவினதும் பிராட்டிக்கு உதவினாப்போலே இவர் என்கைக்காக, பிராட்டிக் குதவினபடியை யருளிச்செய்கிறாரென்று ஸங்கதி.

“சேனை” என்றபோதே, ஆனைமுதலானவை இராதோ, விசேஷிப்

பாலனென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ராவணனித்யாதி). க்ரமந்தன்னைக் காட்டுகிறார் (மலைகளித்யாதி). "சாடி" என்றதினர்த்தம் (துகைத்து) என்றது. "அலமர்ந்து" என்றதினர்த்தம் (அஞ்சி) என்றது. "புதலில்" என்றதினர்த்தம் (பற்றையிலே) என்றது; தூற்றிலேயென்கை. ... (௧)

மூ.—உறியார் வெண்ணெயுண் டுரலோடும் கட்டுண்டு
வெறியார் கூந்தல் பின்னை பொருட்டான் வென்றானூர்
பொறியார் மஞ்ஞை பூம்பொழில் தோறும் நடமாட
நறுநாண்மலர்மேல் வண்டிசைபாடும் நறையூரே. (௨)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
உறி	உறிகளிலே	பொறிஆர்	புள்ளிகளையுடைத்தான (நாநாவர்ணமான)
ஆர்	நிறைய சேமித்துவை[த்த		
வெண்ணெய்	நவநீதத்தை		
உண்டு	அமுதுசெய்தும்,	மஞ்ஞை	மயில்களானவை
உரலோடு	உரலோடு சேர்த்து	பூம்பொழில் தோறும்	பூக்களையுடைத்தான சோலைகளெங்கும்
கட்டுண்டும்	(யசோதையினால்) கட்டப்பட்டும்,	நடமாட	கூத்தாடா நிற்பதாய்,
வெறிஆர்	பரிமள ப்ரசுரமான	வண்டு	வண்டுகளானவை
		நறு	பரிமள ப்ரசுரமாய்
கூந்தல்	குழற்கற்றையையுடைய	நாள்	அப்போதலர்ந்த
பின்னைபொருட்டு	நப்பின்னைப் பிராட்டிக்காக	மலர்மேல்	தாமரைப்பூக்களிலே
ஆன்	(ஏழு) ருஷபங்களை	இசைபாடும்	(அவற்றினுடைய நர்த்தநத்துக்கு ஒத்ததான) கானத்தைப் பாடாநிற்கும்
வென்றான்	ஜயித்து அழித்தவனு[டைய		
ஊர்,			நறையூர். (௨)

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (உறியாரித்யாதி). உறியிலே கள்ளக்கயிறு உருவிச் சேமித்துவைத்த வெண்ணெயை "தெய்வம் கொண்டதோ?" என்னும்படியாய்த்து அமுதுசெய்தது; "இது இவனை யொழியப்போகாது" என்று உரலோடே சேர்த்துக்கட்டுவர்கள்; அநுகூலஸ்பர்சமுள்ள த்ரவ்ய மொழியச்செல்லாமையாலே கட்டுண்டிருக்கும்; இரண்டுக்கும் †வாசியறந்திருக்கிறபடி. (வெறியாரித்யாதி) பரிமளம் மிக்குள்ள திருக்குழலையுடைய நப்பின்னைப் பிராட்டிக்காக ருஷபங்களேழையும் அழியச்செய்தவன் வர்த்திக்கிறதேசம். (பொறியாரித்யாதி) பரப்பு மாறப்பூத்த பொழில்களின்மேலே நாநாவர்ணமான மயில்களானவை ஆலியாநிற்கும். (நறுநாணித்யாதி) செவ்வித்

† "அக்ஷோடு இவனோடு" என்று சிலகோசங்கள்.

தாமரைப்பூவிலே மதுபானார்த்தமாக இழிந்த வண்டுகளானவை, அவ
ற்றினுடைய காலுக்கு இசையப் பாடாநிற்கும். ... ... (௪)

அநு.—நாலாம்பாட்டு (உறியித்யாதி) கீழ் மூன்றுபாட்டிலும் - இஷ்ட ப்ராவண்யமும் அநிஷ்ட நிவ்ருத்தியும் அருளிச்செய்தாராய், இப்பாட்டில், அதுக்கநுகுணமான ஆஶ்ரிதகரஸ்பர்ஶமல்லாமல் செல்லாதபடியான ஸௌஶீல்யத்தை அநுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

உறியானது, ஆர் - பூர்ணமாக, முன்புபோலிருக்கும்படியாக என்றுக்கி யருளிச்செய்கிறார் (உறியிலே யித்யாதி). "உண்டு" என்று இரண்டிடத்தில் போக்ய(஭ோ஗்ய)த்தையைச் சொன்னதுக்குத் தாத்பர்யம் (அநுகூலேத்யாதி). (வாசியற்றிருக்கிறபடி) என்றது-வெண்ணெயுண்கையோடு கட்டுண்கையோடு வாசியில்லை என்கை.(ஆலியாநிற்கும்)கூத்தாடாநிற்கும்.

மூ.—விடையேழ் வென்று மென்றோளாய்ச்சிக் கன்பனாய்

நடையால் நின்ற மருதம் சாய்த்த நாதனூர்

பெடையோடன்னம் பெய்வளையார் தம் பின்சென்று

நடையோடியலி நாணி யொளிக்கும் நறையூரே. (௫)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
ஏழ்விடை	ஏழுவ்ருஷபங்களையும்	பெடையோடு	(தன்) பேடையோடு
வென்று	ஸம்ஹரித்து,	பெய்	செறிந்த [கூடி
மென்தோள்	ம்ருதுவான புஜங்களையுடைய [திறத்தில்	வளையார்தம்	வளைகளையணிந்த பெண்களுடைய
ஆய்ச்சிக்கு	நப்பின்னைப்பிராட்டி	பின்சென்று	பின்னேபோய்
அன்பனாய்	அன்பையுடையனு	நடையோடு	(அவர்கள்) நடையை அநுஸரித்து
நின்ற	வழியிலேநின்ற[மாய்,		
மருதம்	மருதமரத்தை [லே	இயலி	ஸஞ்சரித்து,(அப்படி நடக்கப் போகாமையாலே)
நடையால்	தவழ்கிற நடையினா		
சாய்த்த	விழத் தள்ளினவனு		
நாதன்	ரக்ஷகனுடைய [மான	நாணி	லஜ்ஜித்து
ஊர்,		ஒளிக்கும்	மறையாநின்ற
அன்னம்	ஹம்ஸங்களானவை		நறையூர். (௫)

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (விடையித்யாதி) ம்ருதுஸ்வபாவமான தோளழகையுடைய நப்பின்னைப் பிராட்டிக்காக ருஷபங்களை யழிய மழியச்செய்தானுய்த்து அவளுடைய பக்கல் ப்ரேமத்தாலே. (நடை யித்யாதி) தவழுகிற நடையாலே அஸுராவேசத்தாலே பொருதேநின்ற மருதுகளை வேரோடே பறிந்துவிழும்படி சாய்த்த ஸர்வ

ரக்ஷகன் வர்த்திக்கிறதேசம். (பெடையித்யாதி) அன்னமானது பேடையோடேகூட, அங்குத்தை ஸ்த்ரீகளுடைய நடை யழகைக் கண்டு, தானுமப்படியே நடக்கைக்காகப் பின் செல்லும்; அந்நடை யழகு தனக்கு வாராமையாலே லஜ்ஜித்து அருகே ஒதுங்காநிற்கும். ... ... (௫)

அரு. — அஞ்சாம்பாட்டு (விடையித்யாதி). நப்பின்னைக்காக ஆன் வென்றதுக்கு மேலாநுகததமாகே, உரலோடு கட்டுண்டபின்பு மருதுகளை முறித்தானாகையாலே, ஆஶ்ரிதர் கயிற்றாலே கட்டுண்டிருக்கச்செய்தேயும் விரோதி நிரஸநம் செய்தானென்கைக்காக அத்தை யநுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

"பெய்வளையார்தம் - நடையோடியலி - பின்சென்று - நாணி" என்று அந்வயமாய், "இயலி" என்றது - இசலி என்றாய், தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (அன்ன மித்யாதி). ... ... (௫)

மூ—பகுவாய் வன்பேய் கொங்கை சுவைத்தாருயிருண்டு
புகுவாய் நின்ற போதகம் வீழப் பொருதானூர்
நெகுவாய் நெய்தல் பூமது மாந்திக் கமலத்தின்
நகுவாய் மலர்மேலன்ன முறங்கும் நறையூரே. (௬)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பகுவாய்	பெரியவாயை யுடையனாய்	வீழ	நசித்துவிழும்படி
வன்	க்ரூர ஸ்ரூதயத்னத யுடையளான	பொருதான்	யுத்தம்பண்ணினவனுமானவனுடைய ஊர்; [ய
பேய்	பேயான பூதனையு	நெகுவாய்	அலர்ந்தவாயையுடை
கொங்கை	ஸ்தநத்தை [டைய	நெய்தல்	கருநெய்தல் பூக்க
சுவைத்து	உண்டு	மது	தேனை [ளிலே
ஆருயிர்	அருமையான (அவளுடைய) ப்ராண	மாந்தி	பாநம்பண்ணி,
உண்டு	க்ரஹித்தும் [னே	நகுவாய்	விகஸியாநின்ற வாயையுடைய
புகுவாய்	(உள்ளே) ப்ரவேசிக்கத்தக்க வழியிலே	கமலத்தின்	தாமரையினுடைய
		மலர்மேல்	பூக்களிலே
		அன்னம்	ஹம்ஸங்களானவை
நின்ற	இருந்த	உறங்கும்	கண்வளராநின்ற
போதகம்	குவலயாபீடமானது	நறையூர்.	(௬)

வ்யா.—ஆறாம்பாட்டு. (பகுவாயித்யாதி) வடிவில் பெருமைக்குத் தகுதியான பெரியவாயையுடையளாய், இவன் கிட்டிவரச்செய்

தேயு மிரக்கமதபடியான நெஞ்சில் வன்மையை யுடையளா யிருக்கிற பூதனையினுடைய முலையையுண்டு, அவ்வழியாலே அவளுடைய ப்ராணனைமுடித்து. (புகுவாயித்யாதி) புகுகிறவழியிலே நிறுத்தி னுறைத்து குவலயாபீடத்தை; - ப்ராப்தந்தாலே விளைந்ததாய், தான் மாதுலனுக் கண்ணனை விழவிட்டு துக்கங்கொண்டாடுவானாக, மலை முறிந்து விழுந்தாப்போலே அது விழும்படி பொருத ஆண் பிள்ளை வர்த்திக்கிறதேசம். (நெருவாயித்யாதி) கட்டவிழ்கிற நெய் தற்பூவிலே மதுபானத்தைப் பண்ணிக் கழிபவலர்ந்த தாமரைப்பூ வைப் படுக்கையாகக் கொண்டு அதிலேபோய்ச் சாயுமாய்த்து. (௬)

அரு.—ஆரும்பாட்டு. (பருவாயித்யாதி) கீழ் மரங்களை முறித்தவள வன்றிக்கே திருவாய்ப்பாடியிலும் திரு மதுரையிலும் முந்துறச்செய்த அதிமாநுஷ சேஷ்டிதங்களை அநுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

இத்தால், சைசவதசையோடு கௌமாரதசையோடு வாசியில்லை இவ னுடைய விரோதி நிரஸநசீலதை யென்கை. பரு-ப்ரப்ஹை, அதாவது-பெரு மையாய், இவன் ஸ்வாபாவிகாகாரத்தைப் பற்றவென்று திருவுள்ளம்பற்றி யருளிச்செய்கிறார் வடிவிலித்யாதி). நகுதகை - சிரிக்கையாய், அலருகை யாய், அருளிச்செய்கிறார் (கட்ட விழுகிறவித்யாதி). "மாந்தி" என்றதி னர்த்தம் (பானத்தைப் பண்ணி) என்றபடி. ... ... (௬)

மூ.—முந்துநூலும் முப்புரிநூலும் முன்னீந்த
அந்தணாளன் பிள்ளையை யந்நான்றளித்தானூர்
பொந்தில்வாழும் பிள்ளைக்காகிப் புள்ளோடி
நந்துவாரும் பைம்புனல் வாவி நறையூரே. (எ)

பதம்	உரை.	பதம்	உரை.
முந்து	பழையதான (அபௌருஷேயமான)		ஊர்,
நூலும்	வேத சாஸ்த்ரத்தையும் [யும்	புள்	பக்ஷிகளானவை
		பொந்தில்	மரத்தின் பொந்துக
		வாழும்	வஸியாநின்ற [ளில்
		பிள்ளைக்காகி	குட்டிகளின் ஆஹாரத்துக்காக
முப்புரிநூலும்	யஜ்ஞோப வீதத்தை		
முன் ஈந்த	முன்னேகொடுத்த	ஓடி	நெடுந்தூரம்சென்று
அந்தணாளன்	ஸாந்தீபநியினுடைய	நந்து	நத்தைகளை
பிள்ளையை	புத்ரனை [லத்தில்	வாரும்	திரட்டாநின்றதாய்
அந்நான்று	கடல்கொண்ட அக்கா	பை புனல்	தெளிந்தநீரையுடைய
அளித்தான்	மீட்டுக்கொடுத்தவனுடைய	வாவி	தடாகங்களை யுடையதான
			நறையூர். (எ)

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (முந்துநூலித்யாதி) முன்பே பழுத அபௌருஷேயமாய்ப் போருகிற வேதாக்ஷரராசியையும் வேதாத்ய யநத்துக்கு அதிகாரத்தை யுண்டாக்கிக்கொடுக்கிற உபநயநாதி ஸம்ஸ்காரத்தையும் பண்ணிக்கொடுத்த, அந்தணனுண்டு - ஸாந்தீபநி, ‡(அவனுடைய)புத்ரனைக் கடல்கொள்ள, அவனை மீட்டுக்கொடுத்தவன் வர்த்திக்கிறதேசம். இழுந்தாரிழவுகள் தீர்க்குமவன் வர்த்திக்கிறதேசம். (பொந்தில்வாழுமித்யாதி) மரத்தின் பொதும்பிலே வர்த்திக்கிற பிள்ளைக்கு ப(ஃ)க்ஷ்யபட்தேடிப் புள்ளானது கழியப்போய்ச் சங்குகளை வாருயாய்த்து அதுக் களவானவற்றைத் தேடிக்கொடுக்கிறதென்று. நந்துஎன்று - நத்தைக்குப்பேர். ... ... (எ)

அந—ஏழாம்பாட்டு. (முந்தித்யாதி) திருமதுரையில் புகுந்து ஆனையைவென்ற வளவேயோ? செத்தவனை உடம்போடே கொடுத்த அகடிதகட(ஃ)நாஸமர்த்தன் என்று ஸர்வசக்தித்வத்தை அநுஸந்திக்கிறரென்று ஸங்கதி.

(ஸாந்தீபநி) என்ற வநந்தரம், அவன் என்று கூட்டுவது. அந்நான்று - அக்காலத்திலே என்றுய், பலித மருளிச்செய்கிருர் (கடலித்யாதி).

மூ.—வெள்ளைப் புரவித் தேர்விசயற்காய் விறல் வியூகம்
விள்ளச் சிந்துக் கோன்விழ வூர்ந்த விமலனூர்
கொள்ளைக் கொழு மீனுண் குருகோடிப் பெடையோடும்
நள்ளக் கமலத் தேறலுகுக்கும் நறையூரே. (அ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வெள்ளைபுரவி	வெள்ளைக்குதிரைகள் பூட்டின	கொள்ளை	ஸம்ருத்தமாய்
தேர்	தேரையுடைய	கொழு	வளர்த்தியையுடைய
விசயற்காய்	அர்ஜுநனுக்காக,	மீன்	மத்ஸ்யங்களை
விறல்	பலிஷ்டமான	உண்	புஜியாநின்ற
வியூகம்	ஸேநாஸமூஹமானது	குருகு	நாரையானது
விள்ள	சிந்நபிந்நமாம்படி யாகவும்	ஓடி	சென்று
சிந்துக்கோன்	ஸிந்து தேசாதிபதியான ஜயத்ரதன்	பெடையோடும்	(தன்) பேடையோடு கூட [டைய)
விழ	நசிக்கும்படியாகவும்	நள்ளம்	செறிந்த (இதழையுடைய)
ஊர்ந்த	(தேரை) நடத்தின	கமலம்	தாமரைப்பூவில்
விமலன்	பரிசுத்தனுடைய	தேறல்	தேனை
ஊர்,		உகுக்கும்	பாநம்பண்ணுகின்ற
		நறையூர்.	(அ)

‡ குண்டலிதபதம் அரும்பதத்துக்குச் சேராது.

வ்யா—எட்டாம்பாட்டு. (வெள்ளைப்புரவி யித்யாதி) வெள்ளைக் குதிரைபூண்ட தேரையுடைய, விசயனுக்காய் - அர்ஜுநனுக்காக, பெரிய மிடுக்கையுடைத்தான கையு மணியுமாக வகுந்துக் கொடுவருகிற ஸேநாஸமூஹமானது முடிந்து போம்படியாகவும், ஜயத்ரதன் தலை அறுப்புண்ணும்படியாகவும், ஆஸ்ரிதனுடைய ப்ரதிஜ்ஞாஸமகாலத்திலேவந்து உதவின ஓரத்தை யுடையவன் வர்த்திக்கிறதேசம். (கொள்ளைக்கொழுமீனித்யாதி)அதுதான் ஸம்ருத்தமாய்ப் பெரிய வளர்த்தியை யுடைத்தாயிருக்கிற மத்ஸ்யத்தை புஜித்த குருகு பேடையோடேகூடச் செருக்குக்குப் போக்குவிட்டுப்போய், செறிந்த இதழையுடைத்தாயிருக்கிற தாமரைப்பூவிலே நிறைந்திருக்கிற தேனை உகுக்குமாய்த்து. ... ... (அ)

அரு.—எட்டாம்பாட்டு. (வெள்ளையித்யாதி) கீழ் - ஸர்வசக்தித்வத்தை அருளிச்செய்து, இப்படி சக்தனானவன் ஆஸ்ரிதனுக்குக் கையாளான ஸௌலப்யத்தை அநுஸந்திக்கிருரென்று ஸங்கதி.

"வியூகம்" வ்யூஹமாய், அருளிச்செய்கிருர் (கையுமித்யாதி). "விள்ள" என்றதினர்த்தம் (முடிந்து) என்றது. "சிந்து" - ஸிந்து தேசத்துக்கு, "கோன்"ராஜாஎன்ருய், அதினர்த்தம் (ஜயத்ரதன்)என்றது. (அதுதான்)

அந்தக் குருகுதான். ... ... (அ)

மூ.—பாரையூரும் பாரந்தீரப் பார்த்தன்றன்
தேரையூரும் தேவதேவன் சேருமூர்
தாரையூரும் தண்டளிர் வேலி புடைசூழ
நாரையூரும் நல்வயல்சூழ்ந்த நறையூரே. (௯)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பாரை	பூமியிலே	தண் தளிர்	குளிர்ந்த தளிர்களையுடையதுமான
ஊரும்	நடமாடாநின்ற	வேலி	(அரணாக இட்ட) வேலியாலே [தாய்,
பாரம்	பா(ர)ரமானது	புடைசூழ	சுற்றும் சூழப்பட்ட
தீர	கழியும்படியாக	நாரை ஊரும்	நாரைகள் ஸஞ்சரியாநின்ற [லே
பார்த்தன் தன்	அர்ஜுநனுடைய [ற	நல்வயல்	அழகிய கழனிகளாலே
தேரை ஊரும்	ரதத்தைநடத்தாநின்	சூழ்ந்த	சூழப்பட்டதுமான
தேவதேவன்	தேவாதிதேவன்		நறையூர். (௯)
சேரும்	சேர்ந்து நித்யவாஸம் பண்ணுநின்ற		
ஊர்,			
தாரை ஊரும்	(தேனின்)தா(ரா)ரை வழியாநின்றதாய்,		

வ்யா. — ஒன்பதாம்பாட்டு. (பாரையூரு மித்யாதி) பொறுக்க மாட்டாதபடியா யிருக்கிற பூமியினுடைய பா(ர)ரமானது போம்படியாக, அர்ஜுநனுடைய தேரை நடத்தி, (௧) “தமீஶ்வராணாம் பரமம் மஹேஶ்வரம் - தமீஸ்வராணும் பரமம் மஹேஸ்வரம்” என்கிற தன் மேன்மை கிடக்கச்செய்தே, ஆஸ்ரிதனுக்காகத் தாழநின்று ஸாரத்யம் பண்ணினவன் வந்து வர்த்திக்கிறதேசம். (தாரையூரு மித்யாதி) பூவைத் தோற்பிக்கும்படியான தனிரையுடைத்தான வேலியாலே சூழப்பட்டென்னுதல்; தாரை யென்று நினைக்கிறது-தா(ர)ரையாய், அத்தாலே - தேனொழுகாநின்றுள்ள வேலி என்னவுமாம். (நாரையூருமித்யாதி) நாரைகளினுடைய ஸஞ்சாரத்தை யுடைத்தாய் அழகிய வயலாலே சூழப்பட்ட திருநறையூர். ... ... (௯)

அரு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (பாரையித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் - ஜயத்ரத வதம் சொன்னராய், அநந்தரத்தில் நடந்ததாய் க்ருஷ்ணவதாரத்துக்கு ப்ரதாந ப்ரயோஜநமான பூபா(ர)ர நிரஸநத்தை யருளிச்செய்கிறுரென்று ஸங்கதி.

பாரை - பாரிலே, ஊராநிற்கிற, பாரம் - ஸ்வாமித்ரோஹிகளான பாரம் தீர என்றும், தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறுர் (பொறுக்கவித்யாதி). தாரை-பூவை, ஊரும்- தள்ளும் என்றும், தாரை-தா(ர)ரை, ஊரும்-ஒழுகு மென்றும் இரண்டர்த்த மருளிச்செய்கிறுர் (பூவையித்யாதி). ... (௯)

மூ.—தாமத்துளப நீண்முடி மாயன் தான்நின்ற
நாமத்திரள் மாமாளிகை சூழ்ந்த நறையூர் மேல்
காமக்கதிர்வேல் வல்லான் கலிய னொலிமாலை
சேமத்துணையாம் செப்புமவர்க்குத் திருமாலே. (௧௦)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

—○○—

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
துளபம்	திருத்துழாயினாலே கட்டப்பட்ட	நின்ற	நித்யவாஸம் பண்ணுமதாய்,
தாமம்	மாலையினு லலங்கரிக்கப்பட்டும்	நாமம்	ப்ரஸித்தமாய்
		திரள்	நெருங்கியிருக்கிற
நீள்	நீண்டுமிருக்கிற	மா மாளிகை	பெரிய க்ருஹங்க ளினாலே
முடி	கிரீடத்தையுடைய		
மாயன்	ஆஸ்சர்யபூதனான ஸர்வேஸ்வரன்	சூழ்ந்த	வ்யாப்தமான [மாக,
		நறையூர்மேல்	திருநறையூர் விஷய

(௧) ஶ்வேதாஶ்வ-௬,

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
காமம் கதிர்	மிக்க ஒளியையுடைய	செப்புமவர்க்கு	அப்யஸிக்குமவர்களுக்கு
வேல்	வேலாயுதத்தை	திருமால்	ஸ்ரீய:பதியானவன்
வல்லான்	பிடிக்கவல்லரான	சேமம்	எப்போதும் ரக்ஷகனை
கலியன்	ஆழ்வார்	துணை ஆம்	ஸஹாயபூதனுக ஆவான். (௧௦)
ஒலி	அருளிச்செய்த		
மாலை	சப்த ஸந்தர்ப்பமான இப்பத்துப் பாசுரங்களையும்		

வ்யா .— பத்தாம்பாட்டு. (தாமந்துளபமித்யாதி) திருத்துழாய் மாலையாலே அலங்க்ருதமாய், ஆதிராஜ்ய ஸூசகமான திருவபிஷேகத்தை யுடையனுய், ஆஸ்சர்யமான குணசேஷ்டிதங்களை யுடையனுனவன் வந்து வர்த்திக்கிறதேசம். (நாமந்திரளித்யாதி) "இன்ன மாளிகை" "இன்னமாளிகை"என்கிற ப்ரஸித்தியையுடைத்தான நெருங்கின ஓக்கத்தை யுடைத்தான மாளிகைகளாலே சூழப்பட்ட திருநறையூரிலே அருளிச்செய்தது. (காமக்கதிரித்யாதி) அழகிய புகரை யுடைத்தான, காமம் என்று - ப்ரகாமமாய், அத்தால் நினைக்கிறது - மிகுதியாய், மிக்க புகரையுடைய வேலைக் கையிலே யுடைய திருமங்கையாழ்வார் ஒலியுடைத்தாகச் சொன்னமாலை செப்பவல்லார்க்கு, (திருமால்- சேமந்துணையாம்) இவனை அடைகொடு பாழ் போக்குகை யன்றிக்கே, இவனுடைய ரக்ஷணத்தை முடியத் தலைக்கட்டிக் கொடுக்கும்படியான துணையாம். ... ... (௧௦)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

அரு.—பத்தாம்பாட்டு. (தாமமித்யாதி) துணையாம் என்ன வமைந்திருக்க, "சேமம்" என்று விசேஷிப்பா னென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இவனை யித்யாதி). அதாவது - பாணுஸுராதிகள் கையிலே உபஹாரங்களைக்கொண்டு, "துணையாகிறேன்" என்று சொல்லி, முதுகுகாட்டி விட்டோடி, கரம் கழியவிட்ட கபாலியைப்போலன்றிக்கே, ஆஸ்ரிதனை நழுவவிடாதவ னென்கை. ... ... (௧௦)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஆறும்பத்தில் அஞ்சாந்திருமொழி முடிந்தது.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஆரும்பத்து ஆருந்திருமொழி

அம்பரம்ப்ரவேசம்.

வ்யா. — ஆஶ்ரித விரோதி நிரஸநசீலனானவன் வந்து நிற்கிற தேசம் திருநறையூரென்று அநுஸந்தித்தார்; நமக்கு அந்தஸ்நேஹமுமின்றிக்கே, தாந்த(ஸா_ந்)ருமன்றிக்கே யிருக்கிற நாம் ஆஶ்ரயிக்கும்படி எங்ஙனே! என்கிற, திருவுள்ளத்தைக்குறித்து, தான் துர்மாநியுமாய் ஸ்நேஹமுமின்றிக்கே யிருக்கிற ராஜாதான், ஶ்ரீ மார்க்கண்டேய பகவானைப்போலே தேவதாந்தர பஜநம்பண்ணி அங்கு தன்னுடைய அபிமதம் தலைக்கட்டிக்கொள்ளப் பெறாமையாலே இங்கேவந்து பக்நா(பி)பிமானனாய்த் திருவடிகளிலே விழுந்தாஶ்ரயித்து ஐஹிகாமுஷ்மிகங்களிரண்டையும் பெற்றுப்போனான்; ஆனபின்பு திருநறையூரை ஆஶ்ரயியென்று திருவுள்ளத்தைக் குறித்தருளிச்செய்து பரோப்தேச ப்ரவ்ருத்தராகிறார். நம்பி ஒரு வாள்கொடுத்தருள, அத்தைக்கொண்டு பூமியையடையத் தன் காலின்கீழே இட்டுக்கொண்டானென்றொரு ப்ரஸித்தி யுண்டாய்த்து. ... ... *

அரு.—அம்பரத்தின்ப்ரவேசம்.—கீழ் திருவுள்ளத்தைக் குறித்தருளிச்செய்தவர் இப்போது கேவல பரோபதேசம் பண்ணுகைக்கு ஸங்கதி காணாமையாலே, பரோபதேச முகத்தாலே திருவுள்ளத்துக் கருளிச்செய்கிறாரென்று ஸங்கதி யருளிச்செய்கிறார் (ஆஶ்ரிதேத்யாதி). .. *

மூ.—அம்பரமும் பெருநிலனும் திசைகளெட்டும்
அலைகடலும் குலவரையு முண்டகண்டன்
கொம்பமரும் வடமரத்தி னிலைமேல் பள்ளி
கூடினான் திருவடியே கூடகிற்பீர்
வம்பவிழும் செண்பகத்தின் வாசமுண்டு
மணிவண்டு வகுளத்தின் மலர்மேல்வைகு
செம்பியன்கோச் செங்கணான் சேர்ந்த கோயில்
திருநறையூர் மணிமாடம் சேர்மின்களே. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
அம்பரமும்	ஆகாசத்தையும்	வண்டு	வண்டுகளானவை
பெரு	பரந்த	வம்பு	பரிமளத்தை
நிலனும்	பூமியையும்	அவிழும்	புறப்பட விடாநின்ற
எட்டுத்திசை	எட்டுத் திக்குக்களை	செண்பகத்	செண்பகப்பூவி லுண்
களும்	[யும்	தின்	டான
அலை	அலைமோதாநின்ற	வாசம்	பரிமளத்தை
கடலும்	ஸமுத்ரத்தையும்	உண்டு	அநுபவித்து(பின்பு)
குலவரையும்	குலபர்வதங்களையும்	வகுளத்தின்	மகிழம்பூவின்மேலே
உண்ட	அமுதுசெய்த	மலர்மேல்	
கண்டன்	கண்ட(ஸ்ஸூ)த்தை யு	வைகு	தங்காநிற்பதாய்,
	டையனாய்,	செங்கணான்	சிவந்தகண்களையுடை
அமரும்	ஸம்ருத்தமான		யனாய்
கொம்பு	கிளைகளையுடைய	செம்பியன்	செம்பியனென்ற பெ
வடமரத்தின்	ஆலமரத்தினுடைய		யரையுடையனான
இலைமேல்	தளிரின்மேலே(ப்ரள	கோ	(சோழ)ராஜா
	யகாலத்தில்)	சேர்ந்த	வாஸம்பண்ணுமதாய்,
பள்ளி கூடினா	கண்வளர்ந்தருளின	மணி	ரத்நங்களிழைத்த
ன்	வனான ஸர்வேஶ்வ	மாடம்	க்ருஹங்களை யுடைய
	ரனுடைய		தான
திருவடி	ஸ்ரீபாதங்களை	திருநறையூர்	திருநறையூரென்னும்
கூடகிற்பீர்	பெறவேணுமென்றி	கோயில்	திவ்யதேசத்தை
	ருப்பவர்களே!	சேர்மின்கள்	அடைந்து நித்யவாஸ
மணி	அழகிய		ம் பண்ணுங்கள்.

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (அம்பரமுமித்யாதி). ஆகாசத்தையும், பரப்பையுடைத்தான பூமியையும், திக்குக்களெட்டும், க்ஷோபத்தையுடைத்தான கடலையும், பூமிக்காணி யடித்தாப்போலே யிருக்கிற குலபர்வதங்களையும் அமுதுசெய்த கண்ட(ஸ்ஸூ)த்தையுடையவன். (கொம்பமரு மித்யாதி) தழைத்த கொம்பையுடைத்தான ஆலமரத்தி னிலையிலே கண்வளர்ந்தருளின அக(ஃ)டிதகடநா ஸாமர்த்த்யத்தை யுடையவன் திருவடிகளைப் பெறவேண்டியிருப்பீர்! (வம்பவிழு மித்யாதி) பரிமளத்தைப் புறப்படவிடுகிற செண்பகத்தி லுண்டான பரிமளத்தை புஜித்து, அத்தாலே நரைதிரைமாறி, அச்செண்பகத்தி லுண்டான வெக்கையை மாற்றுமாய்த்து மகிழம்பூவிலே படிந்து. செம்பியன்கோச் செங்கணனென்று — அவன்றனக்குப் பேர். இத்தால்

சொல்கிற்றாய்த்தென் னென்னில்; அவனுடைய அகடிதகட(ன)நா ஸாமர்த்யத்தோடு இந்த வண்டுகள் மகிழம்பூவிலே படிந்த இத்தோடு வாசியற உத்தேஸ்யமாயிருக்கிறதாய்த்திவர்க்கு அவ்வூரிலுள்ளதாகையாலே. ... ... (க)

அரு.—முதற்பாட்டு. (அம்பரமித்யாதி) "மணி" என்று - அழகாய், அதினர்த்தம் (நரைதிரைமாறி) என்றது; கிழத்தனம் தீர்ந்தென்றபடி. செம்பியன்கோ - சோழராஜா. செங்கணான் - சிவந்த கண்ணையுடைய. செண்பகத்தில் போன வண்டு மரித்துப் போமித்தனை போக்கி நரைதிரை மாறி வரக்கூடுமோ என்னும் சங்கையிலே, வண்டுகளாவார் - அவ்வூரிலவர்களாய்,அவர்கள் வர்ஜநீயமான ப்ராக்ருத போக(ங்க)ங்களை புஜித்தும் ஸ்வரூபநாசம் பிறவாதே பகவத் போகத்தாலே அத்தால் வந்த வெக்கையை யாற்றி யிருப்பர்களென்னும் ஸ்வாபதேசத்திலே கருத்தாக்கி, ஆனால் அது இவர்க்கு உத்தேஸ்யமோஎன்னும் சங்கையைப் பரிஹரிக்கிறார் (இத்தாலித்யாதி). (இந்த வண்டுகள்) செண்பகத்தில் படிந்த வண்டுகள். (இத்தால்) திவ்யதேசவாஸத்தாலே, நம்பெருமாள் (க) "செய்தாரேல் நன்று செய்தார்" என்றிருக்கு மவராகையாலே, அவர்களுக்கு ஸ்வரூபநாசம் வாராமையால் இவர்க்கு உத்தேஸ்யராகத் தட்டில்லை என்கை. (க)

மூ.—கொழுங்கயலாய் நெடுவெள்ளங் கொண்ட காலம்
குலவரையின் மீதோடி யண்டத்தப்பால்
எழுந்தினிது விளையாடு மீசனெந்தை
இணையடிக் கீழினிதிருப்பீ ரினவண்டாலும்
உழும்செறுவில் மணிகொணர்ந்து கரைமேல் சிந்தி
உலகெல்லாம் சந்தநமு மகிலும் கொள்ள
செழும்பொன்னி வளம் கொடுக்கும் சோழன் சேர்ந்த
திருநறையூர் மணிமாடம் சேர்மின்களே. (௨)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
நெடு	பெருகிவாராநின்ற	குலவரையின்	குலபர்வதங்களுடைய
வெள்ளம்	ப்ரளயார்ணவ மானது [(மூழ்த்தின)	மீது ஓடி	மேலேபோய் ஸஞ்சரித்து,
கொண்ட	(பூமியை) ஆக்ரமித்த	அப்பால்	அதுக்குமேலே
காலம்	காலத்தில்	அண்டத்து	அண்டபித்தியளவும்
கொழு	பருத்த (ப(ல)லிஷ்டமான)[கொண்டு	எழுந்து	கிளம்பி (துள்ளி)
		இனிது	ஸுகமாக
கயலாய்	மத்ஸ்ய ரூபியாய்க்		

(க) பெரி-திரு-ச-கூ-௨,

விளையாடும்	ஸ்வைரஸஞ்சாரம் பண்ணுகின்ற	உழும்	உழாநின்ற
		செறுவில்	கழனிகளுடைய
ஈசன்	ஸ்வதந்த்ரனாய் [டைய	கரைமேல்	வரம்புகளின்மேலே
எந்தை	எம்ஸ்வாமியானவனு	மணி	ரத்நங்களை [து
இணை	ஒன்றோடொன்று ஸத்ருசமான	கொணர்ந்து	திரட்டிக்கொண்டுவந்
		சிந்தி	சிதறத்தள்ளியும்,
அடிக்கீழ்	திருவடிகளின்கீழே	உலகெல்லாம்	ஸகல ஜநங்களும்
இனிது	ஸுகமாக	சந்தனமும்	சந்தநமரங்களையும்
இருப்பீர்	இருக்க விருப்பமுள்ளவர்களே!	அகிலும்	அகில் கட்டைகளையும் [படியாக
இனம்	கூட்டமாகத் திரண்ட	கொள்ள	எடுத்துக்கொள்ளும்
வண்டு	வண்டுகளானவை	வளம்	ஸம்ருத்தியை
ஆலும்	நர்த்தநம் பண்ணுகிற்ப	கொடுக்கும்	தருமதுமாய்,
செழு	அழகிய [தாய்,	சோழன்	சோழநாட்டரசன்
பொன்னி	திருக்காவேரியானது,	சேர்ந்தகோயில்	திருநறையூர். (௨)

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (கொழுங்கயலித்யாதி) மிக்க ஜலமானது பூமியையடையக்கொண்ட காலம்; கொழுவிதான - த்ருடமான கயலாய், குலவரைக்குமேலே போய் அண்டபித்தி யளவும் செல்லத்† துள்ளி ஸ்வைரமாக லீலாரஸ மநுபவிக்கும் ஸ்வதந்த்ரன். (எந்தையித்யாதி) வகுத்த ஸ்வாமியானவன் திருவடிகளை யாச்ரயித்து ஆநந்த நிர்ப்பரராயிருக்க வேண்டியிருப்பீர்! இனவுண்டு - திரண்ட வண்டுகளானவை, ஸஸம்ப்ரம ந்ருத்தம்பண்ணு நிற்பதாய், உழுகிற செய்களில் வரம்பிலே மணிகளைக்கொடுவந்து சிதறுநிற்பதாய், லோகமடங்கலும் அகிலையும் சந்தநத்தையும் கொள்ளை கொள்ளும்படியாக, தர்சநீயமான பொன்னியானது ஸம்ருத்திகளைக் கொடுவந்து கொடுக்கிற திருநறையூரென்று ஊருக்கு விசேஷணமாதல்; அன்றிக்கே, சோழன்றனக்கு விசேஷணமாதல். அவனுடைய விலாஸ சேஷ்டிதத்தோடு, காவிரியினுடைய ஸ்வைர ஸஞ்சாரத்தோடு வாசியற இவர்க்கு உத்தேச்யமா யிருக்கிறது காணும் அங்குள்ள தாகையாலே.

அரு —இரண்டாம்பாட்டு. (கொழுங்கயலித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில்- ப்ரளயத்திலே வடதளத்திலே கண்வளர்ந்தத்தை அநுஸந்தித்தாராய், இதில்- அந்த ப்ரளய ஜலத்திலே துள்ளி விளையாடும் மத்ஸ்யாவதாரத்தை அநுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

---

† (பா) கிளம்பி.

(சோழன்றனக்கு) என்றது - சோழமண்டலத்தை யுடைய ராஜா வுக்கென்றபடி. (அவனுடைய) மத்ஸ்யாவதாரத்தினுடைய. ... (உ)

மூ.—பவ்வநீருடையாடை யாகச் சுற்றிப்
பாரகலம் திருவடியாப் பவனம் மெய்யா
செவ்வி மாதிரமெட்டும் தோளா வண்டம்
திருமுடியா நின்றான்பால் செல்லகிற்பீர்
கவ்வைமா களிறுந்தி விண்ணியேற்றக்
கழல் மன்னர் மணிமுடிமேல் காகமேறத்
தெய்வவாள் வலங்கொண்ட சோழன் சேர்ந்த
திருநறையூர் மணிமாடம் சேர்மின்களே. (௩)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
சுற்றி	(பூமியைச்) சூழ்ந்திருக்கிற	செல்லகிற்பீர்	கிட்டவேண்டி யிருப்பவர்களே! [தாய்
பவ்வம்	ஸமுத்ரத்தினுடைய	கவ்வை	ஆரவாரத்தையுடைய
நீர்	ஜலமானது [க்க	மா	பெரிதான
உடை	உடுத்திக்கொள்ளத் த	களிறு	யானைகளை [து)
ஆடையாக	திருப்பீதாம்பர மாகவும்,	உந்தி	தள்ளி (அழியச்செய்
		விண்ணி	யுத்தத்திலே
பார் அகலம்	பூமிப் பரப்பெல்லாம்	ஏற்ற	எதிர்த்துவந்த [ரான
திருவடியா	திருவடியாகவும், [அ	கழல்	வீரக்கழலை யுடைய
பவனம்	வாயு (ஸமூஹ)மான	மன்னர்	ராஜாக்களுடைய
மெய்யா	திருமேனியாகவும்,	மணி	மணிமய கிரீடங்கணிந்த
செவ்வி	அழகிய		
எட்டுமாதிரமும்	எட்டுத்திக்குக்களும்	முடிமேல்	தலைகளின்மேலே
		காகம்	காக்கைகளானவை
தோளா	புஜங்களாகவும்	ஏற	ஏறி(மாம்ஸத்தை புஜிக்கும்படியாக)
அண்டம்	அண்டபித்தியானது		
திருமுடியா	திருவபிஷேகமாகவும் (ஆகும்படி ஜகத்ரூபியாய்) [ரனை	தெய்வம்	ஸ்லாக்யமான
		வாள்	வாளாயுதத்தை
		வலம்	வலது (கையில்)
நின்றான்பால்	இருக்கிற ஸர்வேச்வ	கொண்ட	பிடித்தவனான

சோழன்சேர்ந்த திருநறையூர். (௩)

வ்யா.—மூன்றாம்பாட்டு. (பவ்வநீரித்யாதி) கடலில் நீரானது திருப்பீதாம்பரமாய், பூமிப்பரப்படைய திருவடிகளாய், வாயுஸ்கந்த (ஸமூஹ)மானது திருமேனியாகவும், அழகிய திக்குக்களெட்டும் திருத்

தோள்களாகவும், அண்ட பித்தியானது திரு வபிஷேகமாகவும், இப்படி ஜகதாகாரனு யிருக்கிற ஸர்வேஶ்வரன் திருவடிகளைக் கிட்டவேண்டியிருப்பீர். (கல்லையித்யாதி) பெரியமிடுக்கை யுடைத்தாய்க் கதறிக்கொடுவருகிற ஆனையைத் தள்ளி. (விண்ணியித்யாதி) விண்ணி என்று - யுத்தத்துக்கும், படை வீட்டுக்கும் பேர். யுத்தத்தில் வந்தெதிர்ப்பாராய் வீரக்கழலை யுடையரா யிருக்கிற ராஜாக்கள் முடிகளிலே காகமானது படியும்படியாக, ஆயுதத்தைக்கொண்டு வ்யாபரித்தானுய்த்து. அவன் ஜகதாகாரனாய் நிற்கிற நிலையோடு, இவன் யுத்தத்தில் பராக்ரமித்ததோடு வாசியற இவர்க்கு உத்தேஶ்யமா யிருக்கிறது காணும் அவ்வூரை ஆஶ்ரயித்து வந்த ஸம்பத்தாகையாலே.

அ௩.—மூன்றும்பாட்டு. (பவ்வமித்யாதி) ஒரு பெரியமீனைத் தள்ளி விளையாடின வளவன்றிக்கே, பெருப் பெருத்தவை யெல்லாம் திருமேனியாம்படி யிருப்பானொருவ னென்றநுஸந்திக்கிறு ரென்று ஸங்கதி.

(ஸ்கந்தம்) ஸமூஹம். கல்லை - ஆரவாரமாய், கதறுகையைச் சொல்லுகிறது.... ... ... (௩)

மூ.—பைங்கணாளரியுருவாய் வெருவ நோக்கிப்
பருவரத்தோ ளிரணியனைப் பற்றி வாங்கி
அங்கை வாளுகிர் நுதியாலவனதாகம்
அங்குருதி பொங்குவித்தா னடிக்கீழ் நிற்பீர்
வெங்கண் மா களிறுந்தி விண்ணியேற்ற
விறல்மன்னர் திறலழிய வெம்மாவுய்த்த
செங்கணான் கோச் சோழன் சேர்ந்த கோயில்
திருநறையூர் மணிமாடம் சேர்மின்களே. (ச)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பை	பசுமையான	இரணியனை	ஹிரண்யாஸுரனை
கண்	திருக்கண்களையுடைய	பற்றி	பிடித்து
ஆளரி உரு	நரஸிம்ஹ ரூபியாய்க்	வாங்கி	இழுத்து [ஒள் ள
வாய்	கொண்டு,	அம்கை	அழகிய திருக்கையி
வெருவ	(சத்ருக்கள்) பயப்படும்படியாக	வாள்	ஒளியையுடைய [ளுல்
		உகிர் நுதியால்	நகங்களின் நுனியி
நோக்கி	பார்த்து,	அவனது	அந்த ஹிரண்யனுடை
		ஆகம்	சரீரத்தில் நின்றும் [ய்
வர	வர(பல)த்தாலே	அம் குருதி	அழகிய ரக்தத்தை
பரு	பெருத்த	பொங்குவித்	வெள்ளமிடச் செய்த
தோள்	புஜங்களையுடைய	தான்	வனுடைய

அடிக்கீழ்	திருவடிகளின் கீழே	விறல்	மிடுக்கரான
நிற்பீர்	இருக்க ஆசையுற்றவர்களே!	மன்னர்	அரசர்களுடைய
வெம்கண்	சிவந்தகண்களையுடைய	திறல்	பலமானது
மா களிறு	பெரிய யானைகளை	அழிய	அழியும்படியாக
உந்தி	தள்ளி (நிரஸித்து)	வெம்	கடுநடையுடைய
விண்ணி	யுத்தத்திலே	மா	குதிரைகளை
ஏற்ற	எதிர்த்துவந்த	உய்த்த	நடத்தாநின்ற
		செங்கணான் கோச் சோழன் சேர்ந்த கோயில் திருநறையூர். (௪)	

வ்யா. — நாலாம்பாட்டு. (பைங்கணித்யாதி) ஜாத்யுசிதமான கண்ணில் பசுமையை யுடைத்தாயிருக்கிற நரஸிம்ஹமாய், பார்த்த பார்வையிலே அஞ்சும்படியாக நோக்கி, வரபலத்தாலே திண்ணிதான தோளையுடைய ஹிரண்யன் பக்கலிலே பிற்காலியாதே சென்று கிட்டி மடியைப் பிடித்திழுத்து. (அங்கையித்யாதி) வெறும் புறத்திலே அழகியதாய், ஒளியை யுடைத்தாயிருக்கிற திருவுகிரில் ஏகதேசத்தாலே ஹிரண்யன் சரீரமானது ருதிரவெள்ளம் கொழிக்கும்படியாகப் பண்ணினவன் திருவடிகளைப் பெறவேண்டி யிருப்பீர்! (வெங்கணித்யாதி) வெவ்விய கண்ணை யுடைத்தாயிருக்கிற ஆனையைத்தள்ளி, யுத்தத்திலே வந்தெதிர்ந்த ராஜாக்களுடைய திறலழியும்படியாக, வெம்மாவுய்த்த - குதிரையை நடத்தினவன் வர்த்திக்கிறதேசம். அவன் ஆஸ்ரித விரோதிகளைப் போக்கினத்தோடு இவன் யுத்தத்தில் வ்யாபரித்தத்தோடு வாசியற உத்தேஸ்யமா யிருக்கிறது காணும் இவர்க்கு. ... ... (௪)

அரு.—நாலாம்பாட்டு. (பைங்கணித்யாதி) கீழ் - ஜகதாகாரதையை யநுஸந்தித்தார்; அதுக்கு உபயுக்தமாக எங்கும் வ்யாபித்தபடிக்கு ஜ்ஞாபகமான நரஸிம்ஹாவதாரத்தை அநுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

"ஏற்ற" என்றதினர்த்தம் (எதிர்ந்த) என்றது. ... ... (௪)

௫.—அன்றுலக மூன்றினையு மளந்து வேறோ
ரரியுருவா யிரணியனதாகம் கீண்டு
வென்றவனை விண்ணுலகில் செலவுய்த்தாற்கு
விருந்தாவீர் மேலெழுந்து விலங்கல் பாய்ந்து

பொன்சிதறி மணிகொணர்ந்து கரைமேல் சிந்திப்
புலம்பரந்து நிலம்பரக்கும் பொன்னிநாடன்
தென் தமிழன் வடபுலக்கோன் சோழன் சேர்ந்த
திருநறையூர் மணிமாடம் சேர்மின்களே. (௫)

பதம்.	உரை.
அன்று	வாமநாவதார காலத்தில்
உலக மூன்றினையும்	(த்ரிவிக்ரமனாய்) மூன்று லோகங்களை
அளந்து	ஆக்ரமித்தும், [யும்
வேறு	விலக்ஷணமாய்
ஓர்	(பராக்ரமத்தில்) அத்விதீயமான
அரி உருவாய்	நரஸிம்ஹ ரூபியாய்க்கொண்டு
இரணியனது	ஹிரண்யனுடைய
ஆகம்	சரீரத்தை
கீண்டு	இருகூறுகப் பிளந்து
வென்று	ஜயித்து
அவனை	அந்த ஹிரண்யனை
விண்ணுலகில்	வீரஸ்வர்க்கத்தில்
செல உய்த்தாற்கு	செல்ல நடத்தினவனுமான ஸர்வேஶ்வரனுக்கு
விருந்தாவீர்	அதிதிகளாக வேண்டுமவர்களே! [தாய்
மேல் எழுந்து	ஔர்த்தியை யுடைத்
விலங்கல்	மலைகளை
பாய்ந்து	உடைத்துக்கொண்டு தாண்டிவந்து

பதம்.	உரை.
பொன்	ஸுவர்ணங்களை
சிதறி	(சுற்றும்) இறைத்து (அதுக்குமேலே)
மணிகொணர்ந்து	ரத்நங்களைத் திரட்டிக்கொண்டுவந்து
கரைமேல்	கரைகளிலே
சிந்தி	சிதறிக்கொண்டு [கும்
புலம்	வெளி நிலங்களிலெங்
பரந்து	வ்யாபித்து (இப்படி)
நிலம்	பூமியெங்கும்
பரக்கும்	பரவாநின்ற
பொன்னி	திருக்காவேரிப்ரவஹியாநின்ற
நாடன்	நாட்டை யுடையனாய்
தென் தமிழன்	தென்திக்கிலுள்ள தமிழ்நாட்டுக்கரச
வடபுலம்	வடநாட்டுக்கும் [னாய்
கோன்	ராஜாவாய்
சோழன்	(மத்யதேசமான) சோழநாட்டுக்கும் அதிபதியானவன்

சேர்ந்த திருநறையூர். (௫)

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (அன்றுலகமித்யாதி) த்ரைலோக்யத்தையும் தன் காற்கீழே யிட்டுக்கொண்டு, நாட்டில் நடையாடாததொரு நரஸிம்ஹமாய், ஹிரண்யனுடைய சரீரத்தைக் கிழித்து வென்று. (விண்ணுலகித்யாதி) "ஸ்வஹஸ்த வத(ே)த்தாலே வீரஸ்வர்க்கம் பெற்றான்" என்னக் கடவதிறே. (விருந்தாவீர்)அவனுக்கு அதிதி

வர்க்கமாய்ப் புக்கு அந்வயிப்பீர்! (மேலெழுந்தித்யாதி) கிளர்ந்து கொண்டு, நடுவே தகைந்துகொண்டு கிடக்கிற மலைகளை முறித்து, அந்த மலைகளிலும் ஸஹ்யத்திலு முண்டான பொன்களையும் மணிகளையும் கரையிலே கொடுவந்து சிந்துமாய்த்து. (புலமித்யாதி) வெளிநிலமுள்ள இடமெங்கும் பரந்து, பூமிப்பரப்படங்கலும் தானே கைக்கொள்ளுமாய்த்து. பொன்னிநாடன் பொன்னி நாட்டை யுடையவன். (தென்தமிழனித்யாதி)† ஆக, மூன்று ராஜ்யத்தையும் தானே ஆண்டானாய்த்து, அவன் பூமியை யடைய அளந்து கொண்டத்தோடு இவன் பூமியை யடையத்தானே நெருக்கி ஆண்டத்தோடு வாசியற உத்தேஶ்யமாயிருக்கிறதுகாணுமிவர்க்கு அவனை ஆஶ்ரயித்துவந்த ஸம்பத்தாகையாலே. ... ... (ரு)

அந.—அஞ்சாம்பாட்டு. (அன்றித்யாதி) கீழ் வ்யாப்திக்கு ப்ரத்யபிஜ்ஞாபகமாக த்ரிவிக்ரமாபதாநமாகையாலே இத்தையுங் கூட்டிக்கொண்டு நரஸிம்ஹாவதாரம் பின்னாட்டி அநுபவிக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

(அதிதிவர்க்கமாய்) என்றத்தாலே - ப்ரியராவீர் என்கை. (மூன்று ராஜ்யம்) என்றது-பாண்டியதேசம் - சோழமண்டலம் ‡என்கை.... (ரு)

மூ.—தன்னுலே தன்னுருவம் பயந்த தானாய்த்
தயங்கொளிசேர் மூவுலகும் தானாய் வானாய்
தன்னுலே தன்னுருவில் மூர்த்திமூன்றாய்
தானாய னாயினான் சரணென்றுய்வீர்
மின்னாடு வேலேந்து விளைந்த வேளை
விண்ணேறத் தனிவேலுய்த் துலகமாண்ட
தென்னாடன் குடகொங்கன் சோழன் சேர்ந்த
திருநறையூர் மணிமாடம் சேர்மின்களே. (சு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தன்னுலே	ஸ்வேச்சையாலே	பயந்த	ஸ்ருஷ்டித்த
தன்உருவம்	தன் திவ்ய விக்ரஹத்தை	தானாய்	திவ்யாத்ம ஸ்வரூபத்தை யுடையனாய்,

† "தென்தமிழன் - தென்மண்டலத்தில் ராஜா; வடபுலக்கோன் - வடதேசத்தில் ராஜா; புலம் - பூமியாய், தேசபரம். சோழன் - சோழமண்டலத்தில் ராஜா. ஆக, மூன்றுதேசம்" என்று அரும்பதாந்தரம்.

‡ இங்கு ஒரு தேசவாசகபதம் லேகக ப்ரமாதத்தினால் விட்டுப்போச்சுது.

தயங்கு ஒளி சேர்	மிக்க ஒளியை யுடைத்தான [யும்	உய்வீர்	உஜ்ஜீவிப்பவர்களே!
மூவுலகும்	மூன்று லோகங்களை	மின் ஆடு	ஒளிநடையாடாநின்ற
தானாய்	தனக்கு நிர்வாஹ்யமாக வுடையனாய்,	வேல் ஏந்து	வேலைத்தரித்த
வானாய்	பரமபதத்துக்கு நிர்வாஹகனாய்,	விளைந்தவேளை	விளைந்த வேளென்பவனை
தன்னாலே	தன் ஸங்கல்பத்தாலே	விண் ஏற	வீரஸ்வர்க்கத்தை யடையும்படியாக
தன்உருவில்	தன் ஸ்வரூபத்தில் நின்றும்	தனி	ஒருகால்
மூன்றுமூர்த்தியாய்	ப்ரஹ்மவிஷ்ணு ருத்ரரூபியான த்ரிமூர்த்திகளை யுண்டாக்கினவனாய், [யனாய்)	வேல்	வேலாயுதத்தை
தான்	தானே (அகர்மவஶ	உய்த்து	ப்ரயோகித்து.
ஆயனாயினான்	க்ருஷ்ணனு மானவ [னை	உலகம்ஆண்ட	லோகங்களைப் பரிபாலனம் செய்தவனாய், [ஜாவாய்,
		தென் நாடன்	தென்தேசத்துக்கு ரா
		குடகொங்கன்	மேற்குதேசத்திலுள்ள கொங்கு நாட்டுக்கு அரசனான

சரண் என்று உபாயமாக எண்ணி சோழன்சேர்ந்த திருநறையூர். (௩)

வ்யா. — ஆரும்பாட்டு. (தன்னாலே தன்னுருவமித்யாதி) (க) "ஸ்வநாத்மநஶக:" என்கிறபடியே தன்னுடைய ஸ்வரூபாதிகளை ஸ்வாதீநமாக வுடையனாகையாலே இதர விஸஜாதீயனா யுள்ளவன். தன்னுடைய ஸ்வரூபஸ்த்தித்யாதிகள் தானிட்ட வழக்காம்படி யிருக்குமவனாய்த்து ஈஶ்வரனானவன். (தயங்கொளியித்யாதி) க்ருதகம் அக்ருதகம் க்ருதகாக்ருதகம் என்று மூன்றுவகையாகச் சொல்லப்படுகிற லீலாவிபூதி யடையத்தானிட்ட வழக்காக வுடையனாய்; தன்னதென்னு மத்தாலே, மிக்க ஒளியை யுடைத்தாய்க்கொண்டு அசைந்து வருகிற-பளபளத்து வருகிற, மூவுலகு மென்னுதல்; அன்றிக்கே, தயங்கொளிசேர் மூர்த்தியென்று - வடிவுக்கு விசேஷணமாதல். (தன்னாலே யித்யாதி) அந்த லீலாவிபூதியினுடைய ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளுக்கு அநுரூபமான மூன்று வடிவையுடையனாய். ஸ்வேந ரூபேண நின்று பாலநத்தைப் பண்ணியும், ப்ரஹ்ம ருத்ராதிகளுக்கு அந்தராத்மாவாய் நின்று ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாரங்களை நடத்தியும், இப்படி மூன்று கார்யத்துக்கு மீடான மூன்று வடிவையு முடையனாய். (தானாயனித்யாதி) இப்படிப்பட்ட தான், லீலாவிபூதியிலே தன்னுடைய விபூதி பூதரிலே சிலர் "இவனெனக்கு மகன்" என்றபிமானிக்கும்

(க)

படி க்ருஷ்ணனுய்வந்தவதரித்தவன் நமக்குப் புகலென்று உஜ்ஜீவிக்க வேண்டி யிருப்பீர்! (க) "மேகம்-மாமேகம்" என்றவன்* திருவடிகளையே பற்றி உஜ்ஜீவிக்கப் பார்ப்பீர்! (மின்னுமெயித்யாதி) ஒளிவர்த்தியாநின்றுள்ள வேலேக் கையிலேயுடைய விளேந்த வேளாகிற குறும்பனை வீரஸ்வர்க்கத்தேறப் போம்படி ஏகப்ரயோகத்திலே வேலே நடத்தி, ஜகத்தை யடையத் தானிட்ட வழக்காம்படி நிர்வஹித்த ராஜாவானவன் கிட்டி ஆஶ்ரயித்த திருநறையூர். (தென்னுட னித்யாதி) பாண்டியநாட்டையும் மேல்கொங்கையும் கொண்ட சோழன் சேர்ந்த. ஸர்வேஶ்வரனுடைய ஜகதாகாரதையோடு இவன் மூன்று ராஜ்யத்தையும் நிர்வஹித்ததோடு வாசியற உத்தேஶ்யமா யிருக்கிறதாய்த்து அவ்வூரை ஆஶ்ரயித்து வந்ததாகையாலே. ... ... (சு)

அரு.—ஆரும்பாட்டு. (தன்னுலே யித்யாதி) கீழ் - மூன்று லோகத்தையும் காற்கீழிட்டுக்கொண்டபடி சொல்லி, அத்தாலே மூன்று லோகமும் தானுனன் என்னும்படி வ்யாப்தி புதுக்கணித்தமை அநுஸந்தித்திருக்கக்கோலி, உபய விபூதி நிர்வாஹகன் க்ருஷ்ணன் என்று நின்றுகொண்டு அவனை யநுபவிக்கிறுரென்று ஸங்கதி.

விவரணம் (தன்னுடைய வித்யாதி). (உடையனுய்) என்ற வநந்தரம், "வானுய் - நித்ய விபூதியை யுடையனுய்" என்று சேஷம். தாத்பர்ய மருளிச்செய்து, சப்தார்த்தம் (தன்னதென்னு மித்யாதி). "குடக்கு" என்றது- குடதிசையாய், அதினர்த்தம் (மேல்) என்றது. .. ... (சு)

மூ.—முலேத்தடத்த நஞ்சுண்டு துஞ்சப் பேய்ச்சி
முதுதுவரைக் குலபதியாக் காலிப்பின்னே
இலேத்தடத்த குழலூதி யாயர்மாதர்
இனவளை கொண்டானடிக் கீழெய்த கிற்பீர்
மலேத்தடத்த மணிகொணர்ந்து வையமுய்ய
வளங்கொடுக்கும் வருபுனலம் பொன்னிநாடன்
சிலேத்தடக்கைக் குலச்சோழன் சேர்ந்த கோயில்
திருநறையூர் மணிமாடம் சேர்மின்களே. (எ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பேய்ச்சி	பூதனையானவள்	தடம்	பெருத்த
துஞ்ச	முடியும்படியாக	முலே	(அவள்) முலேயிலுள
		நஞ்சு	விஷத்தை [ள]

(க) கீதை-கஅ-சுசு. ககஉஅ - வதுபக்கத்தில் அரும்பதத்தில் "வ்யாப்திக்கு ப்ரத்யபிஜ்ஞாபகமாக" இத்யாதிபங்க்தி; "வ்யாப்திக்கு ப்ரத்யபிஜ்ஞாபகம் த்ரிவிக்ரமாவதாரமுமாகையாலே" என்றிருக்கவேணும்.

உண்டு	அமுது செய்தவனாய்,
முது	ப்ராசீநமான
துவரை	த்வாரகைக்கு
குலபதியாய்	நிர்வாஹகனாய்,
காலிப்பின்னே	பசுக்களின்பின்னே
தடம்	பெரிய
இலைக்குழல்	இலையாலே செய்யப்பட்ட குழலை
ஊதி	ஊதிக்கொண்டு போனவனாய்,
ஆயர் மாதர்	இடைப்பெண்களுடைய
வளை இனம்	வளைமுதலிய ஆபரணங்களை
கொண்டான்	(லீலார்த்தமாக) அபஹரித்தவனுடைய
அடிக்கீழ்	திருவடிகளின் கீழே
எய்த கிற்பீர்	கிட்டி ஆஶ்ரயிக்க விரும்புமவர்களே!
மலைத்தடத்த	மலைகளின் தாழ்வரைகளிலே யுண்டான
மணிகொணர்ந்து	மணிகளைத் திரட்டிக் கொண்டுவந்து
வையம் உய்ய	லோகமெல்லா முஜ்ஜீவிக்கும்படி
வளம் கொடுக்கும்	ஸம்ருத்தியைக் கொடாநின்றுள்ளதாய்,
வரு	பெருகி வாராநின்ற
புனல்	ஜலத்தை யுடையதாய்
அம்	ஸுந்தரமான
பொன்னி	திருக்காவேரியை யுடைய
நாடன்	நாட்டுக்கு அதிபதியாய்,
சிலை	வில்லை
தடம் கை	பரந்த கையிலே ஏந்தினவனாய்,
குலம்	க்ஷத்ரிய வம்ஶ்யனான

சோழன்சேர்ந்த கோயில். (எ)

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (முலைத்தடத்த வித்யாதி) பூதனை முடியும்படி அவளுடைய வடிவுக்குத் தக்க பெரியமுலையை யுண்டு. (முது துவரை யித்யாதி) ஸ்ரீமத் த்வாரகைக்கு நிர்வாஹகனாய், பசுக்களின் பின்னே பெருத்த இலைக்குழலை ஊதிக்கொடுபோய் அவற்றை மேய்த்து, மீண்டு திருவாய்ப்பாடியிலே புகுந்து, இடைப்பெண்களுடைய வளைதுடக்கமானவற்றைக் கொண்டவன் திருவடிகளை ஆஶ்ரயித்து உஜ்ஜீவிக்கவேண்டி யிருப்பீர்! (மலைத்தடத்த மணியித்யாதி) மலைத் தாழ்வரைகளி லுண்டான ரத்நங்களைக் கொடுவந்து பூமியடைய உஜ்ஜீவிக்கும்படி ஸம்ருத்தியைத் தள்ளாநின்றுள்ள, ஜலஸம்ருத்தியையுடைத்தாய் தர்ஶநீயமான பொன்னிநாட்டை யுடையவன். (சிலைத் தடக்கை யித்யாதி) பெரிய ஆண்பிள்ளையானவன் அவ்வாண்பிள்ளைத் தனத்தை நிர்வஹித்துக் கொடுக்கைக்காக ஆஶ்ரயிக்கிற தேசம். ...(எ)

அரு.—ஏழாம்பாட்டு. (முலையித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் - ஆயன் ப்ரஸ்துத னாகையாலே, அவனுடைய சேஷ்டிதங்களை அநுபவிக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

"பேய்ச்சி - துஞ்ச - தடம் - முலைத்ததான நஞ்சையுண்டு" என்ற அந்வயித் தருளிச்செய்கிறார் (பூதனை யித்யாதி). முதுமை- பழமையாய்; ப்ரதித்வாரகையை வ்யாவர்த்திக்கிற தென்று விவக்ஷித் தருளிச்செய்கிறார் (ஸ்ரீமதித்யாதி). ... ... (எ)

மூ.—முருக்கிலங்கு கனித்துவர்வாய் பின்னை கேள்வன்
மன்னெல்லாம் முன்னவியச் சென்று வென்றிச்
செருக்களத்துத் திறலழியச் செற்றவேந்தன்
சிரந்துணித்தான் திருவடி நும் சென்னி வைப்பீர்
இருக்கிலங்கு திருமொழி வாயெண்டோ ளீசற்கு
எழில்மாட மெழுபது செய்துலக மாண்ட
திருக்குலத்து வளச்சோழன் சேர்ந்த கோயில்
திருநறையூர் மணிமாடம் சேர்மின்களே. (அ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
முருக்கு	முருக்கம்பூப்போலே	நும்சென்னி	உங்கள் தலைகளிலே
இலங்கு	விளங்காநிற்பதாய்	வைப்பீர்	வைத்துக்கொள்ள ஆசையுற்றவர்களே!
கனி	கோவைப்பழம் போலே	இருக்கு	ருக்குக்களாலே
துவர்	சிவந்திருப்பதான	இலங்கு	விளங்காநின்ற
வாய்	அதரத்தையுடைய	திருமொழி	சிறந்த சொல்லான புருஷஸூக்தத்தை
பின்னை	நப்பின்னைப் பிராட்டிக்கு	வாய்	வாயிலே யுடையனும் (ஸதா(ஸ) ஜபியாநின்ற) [யனுன
கேள்வன்	வல்லபனும்,		
முன்	முற் (பரசுராமாவதார) காலத்தில்		
மன்எல்லாம்	ராஜாக்களெல்லாரும்	எண்தோள்	எட்டு புஜங்களையுடை
அவிய	நசிக்கும்படியாக	ஈசற்கு	ருத்ரனுக்கு
வென்றி	ஜயப்ரதமான	எழில்	அழகுபூண்ட
செருக்களத்து	யுத்தரங்கத்தில்	எழுபதுமாடம்	எழுபது ஆலயங்களை [ணி
சென்று	போய்		
செற்ற	சத்ருவான [னுடைய	செய்து	ப்ரதிஷ்டை பண்
வேந்தன்	கார்த்த வீர்யார்ஜுந	உலகம் ஆண்ட	லோகத்தைப் பரிபாலநம் பண்ணினவனும், [ந்தவனும்,
திறல்	பலத்தை		
அழிய	அழியச்செய்து		
சிரம்	(அவன்) தலையை	திருக்குலத்து	உயர்ந்தகுலத்தில் பிற
துணித்தான்	வெட்டினவனுமானவனுடைய	வளம்	ஸம்ருத்தியை யுடையனை
திருவடி	ஸ்ரீபாதங்களை	சோழன் சேர்ந்த கோயில்.	(அ)

வ்யா. — எட்டாம்பாட்டு. (முருக்கிலங்கித்யாதி) முருக்கம் பூப்போலேயும் விளங்காநின்றுள்ள கனிபோலேயு மிருக்கிற அதரத்தையுடைய நப்பின்னைப் பிராட்டிக்கு வல்லபன். (மன்னெல்லாமித்யாதி) ராஜலோகமடங்க வழிபோக்கிலே முடியும்படி யுத்தபூமியிலே சென்று கிட்டி,(செற்றவேந்தன் சிரம்துணித்தான்)இந்த ப்ராதிகூல்யத்துக்கு ஹேதுபூதனை ஸஹஸ்ர பாஹுவர்ஜுநனுடைய மிடுக்கெல்லாம் போய் அவன் முடிந்துபோம்படிக் கீடாகத் தலைகளைத் துணித்த ஸர்வேஶ்வரன் திருவடிகளை உங்கள் தலைமேலே வைக்க வேண்டி யிருப்பீர்! (இருக்கிலங்கித்யாதி)வேதத்தில் ஶ்ரீபுருஷ ஸூக்தாதிகளை உச்சரியா நின்றுள்ள வாயையுடையராய் எட்டுத் தோள்களையு முடையராயிருக்கிற தேவர்க்கு; தர்சநீயமான மாடங்களை எழுபதும் சமைத்துப், பின்னையும் தன்னுடைய அபிமதம் கிடையாமைபாலே அவ்வபிமத வித்த்யர்த்தமாக அவன் வந்தாஶ்ரயிக்கிற தேசம், ரத்நாதிகளைக் கொழித்துக்கொடுவருகிற ஆற்றுவரவோடு, க்ருஷ்ணன் இடைப்பெண்களுடைய துகில்களையும் வளைகளையும் வாரிக்கொடுவருகிற வரவோடு வாசியற உத்தேஶ்யமா யிருக்கிறபடி சொல்லிற்று-கீழ்ப்பாட்டில்; இப்பாட்டில் நப்பின்னைப்பிராட்டிக்கு வல்லபனாயிருக்கிற இருப்போடு, ஆஶ்ரித விரோதிகளை அழியச்செய்த செயலோடு வாசியற உத்தேஶ்யமா யிருக்கிறபடி சொல்லுகிறது. (அ)

அரு. — எட்டாம்பாட்டு. (முருக்கித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டுக்கும் ஸங்கதியை மேலே இப்பாட்டிலே தாமே யருளிச்செய்கிறார்.

"மன்னெல்லாம்" என்ற பதத்தாலே - ஜாதியாகப் பகை தோற்றுகைபாலே, க்ருஷ்ணாவதார விஷயமன்றென்று ஶ்ரீ பரசுராமாவதாராபதாநமாக வருளிச்செய்கிறார் (ராஜேத்யாதி). செற்ற - த்வேஷியான, வேந்தனுடைய திறலழிய என்று சப்தார்த்தமா யருளிச்செய்கிறார் (இந்த வித்யாதி). தலைகள் - ராஜாக்களுடையவும் தலைகள். (தேவர்க்கு) என்றது-ருத்ரனுக்கு என்றபடி. ராஜாவினுடைய அப்பொழுதையில் பூஜ்யதாபுத்தி ஸ்ப்புரிக்கைக்காக பஹுவசந ப்ரயோகமென்று கருத்து. திருக்குலத்து - க்ஷத்ரியகுல மாகையால் வந்த ஆபிஜாத்ய முடையனானவன். ஸம்பந்நனான சோழனென்றபடி. ... ... (அ)

மூ.—தாராளன் தண்ணரங்க வாளன் பூமேல்
தனியாளன் முனியாள ரேத்தநின்ற
பேராளனாயிரம் பேருடைய வாளன்
பின்னைக்கு மணவாளன் பெருமை கேட்பீர்

பாராளரவ ரிவரென்றழுந்தை யேற்றப்
படைமன்ன ருடல்துணியப் பரிமாவுய்த்த
தேராளன் கோச்சோழன் சேர்ந்த கோயில்
திருநறையூர் மணிமாடம் சேர்மின்களே. (கூ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தார் ஆளன்	திருமாலையினால் அலங்க்ருதனாய்	பின்னைக்கு	நப்பின்னைப் பிராட்டிக்கு
தண்	ப்ரமஹரமான	மணவாளன்	நாயகனானவனுடைய
அரங்கவாளன்	திருவரங்கத்தில்நித்யவாஸம் செய்யுமவனாய்,	பெருமை	அதிசயத்தை
பூமேல்	தாமரைப்பூமேல் வாஸம் செய்யாநின்ற	கேட்பீர்	கேட்க விரும்புமவர்களே!
தனியாளன்	(ஸ்த்ரீத்வத்தில்) அத்விதீயையானபிராட்டிக்கு வல்லபனாய்,	அவர் இவர் என்று	இன்னாரின்னாரென்று ப்ரஸித்தராய்
முனியாளர்	ருஷிகளான ஸநகாதிகள்	பார் ஆளர்	பூமிக்கு நிர்வாஹகரான ராஜாக்கள்
ஏத்தநின்ற	ஸ்தோத்ரம் பண்ணும்படியாக வெழுந்தருளி யிருக்கிற	அழுந்தை	திருவழுந்தூரிலே (வந்து)
பேராளன்	பெருமையை யுடையனாய்	ஏற்ற	எதிர்க்க,
ஆயிரம்பேர் உடையவாளன்	ஆயிரம் திருநாமத்தை யுடையனாய்,	படை	(அந்த) யுத்தத்திலே
		மன்னர்	(அந்த) ராஜாக்களுடைய
		உடல்	சரீரமானது
		துணிய	துண்டுதுண்டாம்படி
		பரிமா	குதிரைகள்
		உய்த்த	கட்டப்பட்டவையான
		தேராளன்	தேரை நடத்தினவனான
		கோ	ராஜாவான
		சோழன் சேர்ந்த கோயில்.	(கூ)

வ்யா.— ஒன்பதாம்பாட்டு. (தாராளனித்யாதி) உபயவிபூதியினுடைய ரக்ஷணத்துக்குத் தனிமாலை யிட்டிருக்கிறவன். (தண்ணரங்கவாளன்) ஜகத்ரக்ஷணத்துக் குறுப்பாகக் கோயிலை வாஸஸ்தானமாகக்கொண்டிருக்கிறவன். (பூமேலித்யாதி) தாமரைப்பூவை யிருப்பிடமாக வுடையளாய், அத்விதீயமான ஸ்த்ரீத்வத்தையுடைய பெரிய பிராட்டியார்க்கு வல்லபன். (முனியாளரித்யாதி) கேவலம் ப்ரஹ்மபாவ (஭ாவ)னையே யாயிருக்கிற ஸநகாதிகள் ஏத்துகையால்வந்த பெருமையை யுடையவன். (ஆயிரமித்யாதி) அநுபவிப்பார்க்கு இழிந்தவிடமெங்கும் துறையாம்படியாக ஆயிரம் திருநாமங்களை யுடைய

வன். (பின்னைக் கித்யாதி) நப்பின்னைப் பிராட்டிக்கு வல்லபனானவ னுடைய பெருமையைக் கேட்கவேண்டி யிருப்பீர்! (பாராள ரித் யாதி) பூமிப்பரப்புக்கடைய நிர்வாஹகராய், இன்னார் இன்னார் என்று ப்ரஸித்தரா யிருக்கிற ராஜாக்கள் ஸபரிகரராய்க் கொண்டு திரு வழுந் தூரிலே வந்து எதிரிட, அவர்களுடைய உடல் துணியும்படிக் கிடாக. (பரிமாவுய்த்த தேராளன்) குதிரைபூண்ட தேரை யுடையவன். (௯)

அரு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (தாராள னித்யாதி) கீழே சில விபவங்களை அநுஸந்தித்தவர், ப்ரீத்யதிசயத்தாலே பரத்வாதி பஞ்சாவஸ்த்தைகளையும் ஸாதாரண ஸூசகங்களாலே அநுபவிக்கிறாரென்று ஸங்கதி யாதல்; அன் றிக்கே, "முரிக்கிலங்கு கனித்துவர்வாய் பின்னை கேள்வன்" என்ற க்ரு ஷ்ணாவதாரத்தையே ஸ்வாபாவிகாகாரத்தாலே கொண்டாடுகிறாரென்று ஸங்கதி யாதல்.

பஞ்சாவஸ்த்தையில் என்ற பக்ஷத்திலே, "முனியாளர்" இத்யாதி யாலே வ்யூஹம் ஸூசிதம்; ஸநகாதிகளுக்கிறே முகம்கொடுப்பது; "ஆயி ரம்பேர்" இத்யாதியாலே ஸர்வ சப்த வாச்யத்வத்தாலே ஸூசிதம் அந்தர் யாமித்வம் என்று கண்டுகொள்வது. ... ... (௯)

மூ.—செம்மொழிவாய் நால்வேத வாணர் வாழும்
திருநறையூர் மணிமாடச் செங்கண்மாலைப்
பொய்ம்மொழி யொன்றில்லாத மெய்ம்மையாளன்
புலமங்கைக் குலவேந்தன் புலமையார்ந்த
அம்மொழிவாய்க் கலிகன்றி யின்பப்பாடல்
பாடுவார் வியனுலகில் நமனூர்பாடி
வெம்மொழி கேட்டஞ்சாதே மெய்ம்மை சொல்லில்
விண்ணவர்க்கு விருந்தாகும் பெரும் தக்கோரே. (௧௦)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
செம்மொழி	யதார்த்த மாகிற செம்மையையுடை	வாழும்	நித்யவாஸம் பண்ணு கின்றதாய்,
வாய்	சொற்களையுடைய [ய ராய்	மணிமாடம்	மணிமயமான மாடங் களை யுடையதான
நால்வேத வா ணர்	நாலுவேதங்களையும் வல்லரான ப்ரா ஹ்மணர்	திருநறையூர்	திருநறையூரென்னும் திவ்யதேசத்தில்

செங்கண்மாலை	சிவந்தகண்களையுடைய ஸர்வேஶ்வரன் விஷயமாக,	இன்பம்	அநுபவ ஜநிதப்ரீதியி லுண்டான [ளை
பொய்ம்மொழி	அஸத்ய வசநமானது	பாடல்	(இந்தப்) பாசுரங்க
ஒன்றுஇல்லாத	சிறிதும் கலசாத	வியன்	பெருமைபொருந்
மெய்ம்மையாளன்	ஸத்ய வசநத்தை யுடையராய்,	உலகில்	லோகத்தில் [திய
புலம்	தர்சநீயமான	பாடுவார்	அப்யஸிக்கு மவர்க
மங்கைக்குலம்	திருமங்கையி லுள்ள வர்களுக்கு	நமனார்	யமனுடைய [ள்,
வேந்தன்	ராஜாவாய்,	பாடி	தூதர்சொல்லுகிற
புலமைஆர்ந்த	ஜ்ஞாநபூர்த்தியை யுடையதாய்	வெம்மொழி	க்ரூரமானசொற்களை
அம்மொழி	அப்படிப்பட்ட சொற்களையுடைய	கேட்டு	கேட்டு [க்கொண்டு
வாய்	திருமுகத்தை யுடையரான	அஞ்சாதே	பயப்படாதவர்களாய்
கலிகன்றி	ஆழ்வாருடைய	மெய்ம்மை	(மேல்வரப்போகிற பலத்தின்) உண்மையை [லம்,)
		சொல்லில்	சொன்னால் (அந்த ப
		விண்ணவர்க்கு	நித்யஸூரிகளுக்கு
		விருந்துஆகும்	ஆதரணீயரான
		பெருந்தகோர்	பெரிய ஜ்ஞாநாதிகராவர்கள். (கo)

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (செம்மொழியித்யாதி) யதாபூத வாதிகளாய்† வேதத்துக்கு வ்யாஸபதம்செலுத்த வல்லராயிருக்கிற ப்ராஹ்மணர் வர்த்திக்கிற, தர்சநீயமான மாடங்களையுடைய திருநறையூரிலே வர்த்திக்கிற புண்டரீகாக்ஷனை ஸர்வேஶ்வரனைக் கவிபாடிற்று. (பொய்ம்மொழி யித்யாதி) அவ்வேதசப்தம்போலே யிருக்கிற சப்தத்தையுடையவர். (புலமங்கையித்யாதி) தர்சநீயமான திருமங்கைக்கு நிர்வாஹகரான திருமங்கையாழ்வார், அறிவு நிறைவெல்லாம் பேச்சிலே தோற்றும்படியான, அப்படிப்பட்ட பேச்சையுடைய ஆழ்வாருடைய, இன்பப்பாடலுண்டு - அநுபவத்துக்குப் போக்குவிட்டுச் சொன்ன பாசுரம், அத்தை (வியனுலகில் பாடுவார்) புறம்பே உண்டுடுத்துப் போதுபோக்குகிற ஸம்ஸார விபூதியிலே வ்யாவ்ருத்தராய்க் கொண்டு அதிகரிப்பார், யமபடருடைய க்ரூரமான சப்தம் கேட்டஞ்சாதே. (மெய்ம்மைசொல்லில்) மேல் பெறும்பேறிருந்தபடி சொல்லில், பரமபதத்திலேபோய், (க) "பதியினில் பாங்கினில்" என்கிற

(க) தி-வாய்-கo-ஸ-கo. † (பா) யதாபூதவாதியான வேதத்துக்கு.

படியே - நித்யஸூரிகள் எதிரேவந்து தந்தாமிருப்பிடங்களிலே கொண்டு புக்கு உயரவைத்துத் தாங்கள் தாழவிருந்து ஸ்ரீபாதம் விளக்கிக் கொண்டாடும்படியான பெருமையை யுடையராவர்கள். (௧௦)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

அரு.—பத்தாம்பாட்டு. (செம்மொழியித்யாதி) "மெய்ம்மை" என்றது - ஸத்யவசநமா யிருக்கவும், "பொய்ம்மொழி யொன்றில்லாத" என்கையால் பலித (ஃபலித) மருளிச்செய்கிறார் (அவ்வேதசப்த மித்யாதி); பொய்யும் கலந்த மெய்யன்றென்கை. புலப்படும் மங்கை என்றாய் அருளிச்செய்கிறார் (தர்சநீயமான) என்று. "விருந்தாகும்" என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (பதியிலித்யாதி). ... ... (௧௦)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஆறாம்பத்தில் ஆறாந்திருமொழி முடிந்தது.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஆறாம்பத்து எழாந்திருமொழி

ஆறும்ப்ரவேசம்.

வ்யா.—ராஜ்யலாபத்துக்காக ஆஸ்ரயிக்கையன்றிக்கே ஸ்வரூபாநுரூபமான வ்ருத்தியைக் கொண்டானென்னை, ஆனபின்பு, ஆபந்நராநோர்க்கெல்லாம் புகல் அவனல்லதில்லை, இப்படி இருந்தபின்பு, எல்லாரும் அத்தேசத்திலே போய்ப்புக்கு அவனை அநுபவிக்கப்பாருங்கோ ளென்கிறார். புநஸ்ச, நான்சொன்ன ஹிதத்தில் நாட்டார்க்கு அபேக்ஷையில்லையேயாகிலும், எனக்கு ஸ்வரூபாநுரூபமான கைங்கர்யத்திலே ருசியைப் பிறப்பித்து அதுக்கு விரோதியையும் போக்கின அவனல்லது ஆபந்நராநோர்க்குப் புகலில்லை, ஆனபின்பு அவன் நித்யவாஸம் பண்ணுகிற தேசமே ஆஸ்ரயணீயஸ்தலமென்கிறார். *

அரு.—ஆறும்ப்ரவேசம். கீழ்த்திருமொழியிலே - திருவுள்ளத்தைக் குறித்துச் சொல்லுகிற வ்யாஜேந பரோபதேச ப்ரவ்ருத்த ரானபடியாலே, அவர்கள் இவ்வாழ்வாரைக் குறித்து "தேவரீர் சோழன் பணிந்தத்தை

யே பலகாலு மருளிச்செய்தீர், அவன் த்ருஷ்டார்த்தியன்றோ, ஸம்ஸார பய பீதர்க்கு ஆச்ரயித்து அநுபவிக்கக்கூடுமோ?" என்னும் கருத்தாலே, கேவல பரோபதேசத்திலே ப்ரவ்ருத்தராகிறாரென்றும்; தம் திருவுள்ளமானது நான் கேட்டதுக்கு நம்மைக்குறித்தருளிச் செய்யாதே ஸாமாந்யமாக பரோபதேசம் பண்ணுகைக்கு அவர்கள்வந்து புகுகிறார்களோ? என்ன; மீளவும் தம் திருவுள்ளத்துக்கே அருளிச்செய்கிறாரென்றும் இரண்டு ஸங்கதி யருளிச்செய்கிறார் (ராஜ்யேத்யாதி). இப்பாட்டுக்களிலே உபயஸங்கதிக்கு மநுகுணமாக, "ஆச்ரயணீயன்" என்று க்ரியையை அத்யாஹரிப்பது என்று திருவுள்ளம். ... ... *

மூ.—

ஆளும்பணியு மடியேனைக் கொண்டான் விண்ட நிசாசரரைத்
தோளும் தலையும் துணிவெய்த சுடுவெஞ்சிலைவாய்ச் சரந்துரந்தான்
வேளும் சேயு மனையாரும் வேற்கணாரும் பயில் வீதி
நாளும் விழவி னொலியோவா நறையூர்நின்ற நம்பியே. (க)

பதம்	உரை.	பதம்.	உரை.
விண்ட	ப்ரதிகூலரான	பயில்	வாஸம் பண்ணுகின்ற
நிசாசரரை	ராக்ஷஸர்களை	வீதி	தெருக்களில்
தோளும்	புஜங்களும்	நாளும்	நித்யோத்ஸவமும்
தலையும்	தலைகளும்	விழவின்	நைமித்திகோத்ஸவங்களுடைய
துணிவு எய்த	துண்டு துண்டாம்படியாகச் செய்து, (பின்னும்)	ஒலி	ஆரவாரமும்
		ஓவா	மாறாமலிருக்கிற
சுடு	கொளுத்தாநின்ற	நறையூர்	திருநறையூரில்
வெம்	அதிக்ரூரமான	நின்ற	எழுந்தருளியிருக்கிற
சிலைவாய்	தநுஸ்ஸில்நின்றும்	நம்பி	பூர்ணனான ஸர்வேச்வரன், [என்னை
சரம்	பாணங்களை		
துரந்தான்	ப்ரயோகித்தவனாய்,	அடியேனை	ஸ்வதஃ தாஸபூதனான
வேளும்	மந்மதனோடும் [ம்	ஆளும்	தாஸபூதனென்கிற புத்தியை யுடையேனும்படி பண்ணி
சேயும்	குமாரஸ்வாமியோடு		
அனையாரும்	ஸத்ருசரான அழகிய புருஷர்களும்		
		பணியும்	கைங்கர்யத்தையும்
வேல்	வேல்போன்ற	கொண்டான்	ஸ்வீகரித்தான்(ஆகையால்)
கணாரும்	கண்களையுடைய ஸ்த்ரீகளும்		அவனே ஆச்ரயணீயன். (க)

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (ஆளுமித்யாதி) தன் திருவடிகளுக்கு அர்ஹமான வஸ்து †தனக்குரித்தென்றிராதபடி ஆளாக ஸ்வீகரித்து,

† (பா) தனக்கரிதென்றிராதபடி.

அந்த ஆளானதினுடைய பல(ஃல)ரூபமான கைங்கர்யத்தையும் கொண்டான். (அடியேனை ஆளும்பணியும் கொண்டான்) முதல் தன்னிலே போக்யமான வஸ்துவையும், அபோக்யதையேயாய் ; தன்னை ஸ்வதந்த்ரனாக புத்திபண்ணி வைக்கையன்றிக்கே, பரசேஷமென்னும் புத்தியைப் பிறப்பித்தானென்கையும், அந்த சேஷத்வத்தினுடைய பல (ஃல)மான தாஸ்யத்திலே ருசியைப் பிறப்பித்தானென்கையும், (விண்டவித்யாதி) இவ்வடிமையில் பொருந்தாதபடியான ஜந்மத்தையுடைய துஷ்ப்ரக்ருதிகளை அழியச்செய்யும்படி சொல்லுகிறது. இவர்களுக்கு இன்னும் இதிலே ருசி பிறக்கக்கூடுமோ? என்று ஆந்தனையும் அவஸரம்பார்த்து நின்று (க) "ద్విధా భజ్యేయ మప్యేవం న నమేయన్తు కస్యచిత్ - த்விதா பஜ்யேய மப்யேவம் ந நமேயந்து கஸ்யசித்" என்று அவர்கள் பொருந்தாமையிலே நிலைநின்றால், பின்னைக் கண்பாராதே அழியச்செய்யும். தோளைக் கழிப்பது, தாளைமுறிப்பது, தலையை அறுப்பதாய்க்கொண்டு சிறிதுபோது காலயாபநம் பண்ணி, பின்னை அம்பிலே அழிக்கைக்காக, காணவே எதிரிகள் குடல் குழம்பும்படியான வில்லில்நின்றும், (உ) "దీప్తపావక సఙ్కాశైః - தீப்தபாவக ஸங்காசை:" என்கிறபடியே-தொடுத்துவிடுகிறபோது அம்பாய், சத்ருசரீரங்களிலே அக்நியாய் ப்ரவேசிக்கும் அம்புகளை நடத்தினான்.

(வேலும் சேயுமித்யாதி) அத்தேசத்திலே வர்த்திப்பாரெல்லாம் போ(ஃபோ)க்தாக்களும் போக்யை(ஃபோக்யை)களுமான ஸ்த்ரீகளுமேயாய்த்து. வடிவழகுக்குக் காமவேளையும் ஸாம்ப்ரத்யும்நனையும் போலேயிருக்கும் புருஷர்களும், அவர்கள் தங்களையும் ஒரு நோக்காலே அநந்யார்ஹராம்படி பண்ணவல்ல ஸ்த்ரீகளும் வர்த்தியாநின்றுள்ள; (நாளும் விழவினொலியோவா) (ங) "திங்களும் நாளும் விழாவறாத" என்கிறபடியே-நாள் திருநாளும் திங்கள் திருநாளும் மாறாதேயிருக்கிற திருநறையூரிலே நித்யவாஸம்பண்ணுகிற நம்பி-ஆளும் பணியுமடியேனைக் கொண்டான். ... ... (க)

அந. — முதற்பாட்டு. (ஆளுமித்யாதி) கீழ்ச்சொன்னத்தை விவரிக்கிறார் (முதலித்யாதி). இத்தால் - ஆட்கொள்ளுகைக்கும் பணிகொள்ளுகைக்கும் பேதம் சொல்லிற்றாய்த்து; தாத்பர்யாந்தரமாகவுமாம். ஆளர்க

(க) ரா-யு-நசு-கக. (உ) ரா-யு-நசு-உஉ.

(ங) தி-வா-எ-ங-ங.

அபிமானித்துப் பணியைக்கொண்ட தன்றிக்கே ஜ்ஞாநவிசேஷங்களை யுண்டாக்கிறுனென்று கருத்து. ... ... (க)

மூ.—

முனியாய்வந்து மூவெழுகால் முடிசேர் மன்னருடல்துணியத்
தனிவாய் மழுவின் படையாண்ட தாரார் தோளான் வார்புறவில்
பனிசேர்முல்லை பல்லரும்பப்பான லொருபால் கண்காட்ட
நனிசேர் கமல முகங்காட்டும் நறையூர் நின்ற நம்பியே. (உ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
முனியாய்	பரசுராமாழ்வானாய்	முல்லை	முல்லைப்பூவானது
வந்து	வந்தவதரித்து,	பல்	(அவ்வூரில் ஸ்த்ரீகளுடைய) பற்களைப் போல்
மூவெழுகால்	இருபத்தொரு கால்	அரும்ப	மொட்டுவிடாநிற்க,
முடிசேர்	கிரீடங்களை யுடையரா[ன	பானல்	பானலென்னும்பூ
மன்னர்	ராஜாக்களுடைய	ஒருபால்	ஒருவகை
உடல்	சரீரமானது	கண்காட்ட	(அவர்கள்) கண்களைக்காண்பியாநிற்க,
துணிய	துணியும்படியாக	நனிசேர்	பெருமையை யுடைய
தனி	அஸத்ருசமான	கமலம்	தாமரைப்பூவானது
வாய்	முகத்தை (நுனியை) யுடைய	முகம்காட்டும்	முகத்தைக் காட்டாநிற்பதான
மழு	மழுவென்கிற	நறையூர்நின்ற	திருநறையூரில் நித்யவாஸம் பண்ணுகிறவனை [யன்
படை	ஆயுதத்தை [வனாய்,	நம்பி	நம்பியே (ஆச்ரயணீ
ஆண்ட	நிர்வஹித்த (உடைய)		
தார் ஆர்	மாலை யினால் அலங்க்ருதமான [ய்,		
தோளான்	புஜங்களை யுடையவ		
வார்	நீண்ட (விசாலமான)		
புறவில்	பர்யந்த ப்ரதேசங்களில் [யிருக்கிற		
பனிசேர்	குளிர்ந்து அழகியதா		

முல்லை முதலியவை ஸ்த்ரீகளுடைய பற்கள் முதலியவற்றைப்போல் விளங்குகின்றன வென்றபடி. (உ

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (முனியாயித்யாதி) ஆந்ருசம்ஸ்வ்ரதப்ரதாநனான ருஷியாய்வந்து. அவ்வாந்ருசம்ஸ்ய வ்ரதர்க்கு வைதஹிம்ஸையில் கைகூச வொண்ணாதிறே. (மூவெழுகாலித்யாதி) இருபத்தொருபடிகால் க்ஷத்ரிய வம்சத்தை அறுத்துத் தூவும்ப அத்விதீயமான வாயை யுடைத்தான மழுவை ஆயுதமாக நிர்வஹித் (தாரார்தோளான்) ஜகத்ரக்ஷணத்துக்குத் தனிமாலை யிட்டுக்கொண்ருக்கிறவன். (வார்புறவி லித்யாதி) நீண்ட புறவில் - பரந்த பர்ய

தத்தில், தர்சநீயமான முல்லையானது, அங்குத்தை ஸ்த்ரீகளுடைய தந்தபங்க்தியைக் காட்ட, நெய்தலில் அவாந்தர ஜாதியான பானலானது, கண்களைக்காட்ட. (நனிசேர் வயலுள் முத்தலைக்கும்) கடல்போலே பரந்த வயலிலே முத்தானது அலைபாநின்றுள்ள. அன்றிக்கே, ரீதிபேதம் பிறவாமைக்காக, (கமலம்) என்றதாகில், அவ்விரண்டுக்கும் ஆச்ரயமான முகத்தை, பெருத்த தாமரையானது காட்டும்.

அரு.—இரண்டாம்பாட்டு. (முனியாயித்யாதி) நிசாசரரை வென்றவனன்றிக்கே, ராஜாக்கள் சிறிதும் அதிமாத்ரமாகக் கைவிஞ்சினால் கொல்லவல்லனென்று ஸ்ரீ பரசுராமனை அநுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

ஆந்ருசம்ஸ்யத்துக்கு ஹிம்ஸை கூடுமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அவ்வாந்ருசம்ஸ்யேத்யாதி). "நனிசேர் கமலமுகங் காட்டும்" என்று பாடாந்தரமென்று அர்த்த மருளிச்செய்கிறார் (அன்றிக்கே யித்யாதி). (௨)

மூ.—

தெள்ளார் கடல்வாய் விடவாயச் சின வாளரவில் துயிலமர்ந்து
துள்ளாவருமான் வீழ வாளி துரந்தானிரந்தான் மாவலிமண்
புள்ளார் புறவில் பூங்காவி புலன்கொள் மாதர் கண்காட்ட
நள்ளார் கமலமுகங்காட்டும் நறையூர் நின்ற நம்பியே. (௩)

பதம்.	உரை.	பதம்	உரை.
தெள் ஆர்	தெளிவை யுடைத்தான (ஸ்வச்சமான)	துரந்தான்	ப்ரயோகித்தவனாய்,
கடல்வாய்	திருப்பாற் கடலில்	மாவலி	மஹாபலியிடத்தில்
விடவாய	விஷத்தை யுமிழாநின்ற வாயையுடையனாய்,	மண்	பூமியை
சினம்	(ப்ரதிபக்ஷத்தின்மேல்) கோபத்தையுடையனாய்,	இரந்தான்	யாசித்தவனாய்,
வாள்	ஒளியையுடையனான	புள் ஆர்	பக்ஷிகள் நிறைந்த
அரவில்	திருவநந்தாழ்வான் மேலே	புறவில்	பர்யந்தங்களில்
துயில் அமர்ந்து	கண்வளர்ந்தருளி,(அநந்தரம்)	பூ காவி	அழகிய செங்கழுநீர்ப் பூவானது
துள்ளாவரு	துள்ளிக்கொண்டு வாராநின்ற	புலன்கொள்	தர்சநீயமான ஆபரணங்களணிந்த
மான்வீழ	மாயா ம்ருகம் நசிக்கும்படியாக	மாதர்	ஸ்த்ரீகளுடைய
வாளி	பாணத்தை	கண்	நேத்ரங்களை
		காட்ட	காட்டாநிற்பதாய்,
		நள் ஆர்	(இதழ்) செறிவை யுடைய
		கமலம்	தாமரையானது

முகம்காட்டும் நறையூர் நின்ற நம்பியே. (௩)

வ்யா.—மூன்றும்பாட்டு. (தெள்ளாரித்யாதி) தெண்மையார்ந்து திரைகொழித் தெறட்டாநின்ற கடலிலே; செங்தெங்குக்கு முள்கட்டி னாப்போலே வஸ்துவின் நீர்மைக்குத் தக்கபடி ப்ரதிபக்ஷத்தின் மேலே விஷத்தை உமிழாநின்றுள்ள வாயையுடையனாய், அவர் கள்மேலே மிக்க சினத்தை யுடையனுமாய், நிரந்தர பகவதநுபவத் தால் வந்த ஒளியையுடையனுமா யிருந்துள்ள திருவநந்தாழ்வானைப் படுக்கையாகக் கொண்டு, அவன்மேலே சாய்ந்து, ராவணாதி கண்டகர் வந்து தோற்றினவாறே அப்படுக்கையை விட்டுப் போந்து அவதரித் து, அங்கே இங்கே துள்ளிவருகிற மாயாம்ருகமானது இலக்குப் பட்டு விழும்படி அம்பை நடத்தினவன். (இரந்தானித்யாதி) அவ்வ ம்பு கையிலே யிருக்கச்செய்தே, ஓர் இயற்றி யில்லாதாரைப்போலே, மஹாபலி பக்கலிலே சென்று மண்ணை இரந்தான். ஸாமத்துக்குச் செல்லாத விடத்திலே யாய்த்து பேதத்தி லிழிவது. (புள்ளாரித் யாதி) அன்னம் தொடக்கமான பக்ஷிகளாலே நெருங்கி யிருந்துள்ள பர்யந்தத்திலே, தர்சநீயமான செங்கழுநீரானது, ஆபரணங்களாலே அலங்க்ருதைகளா யிருந்துள்ள ஸ்த்ரீகள் கண்ணைக்காட்ட, செறிந்த இதழையுடைய தாமரைப் பூவானது அக்கண்களுக்கு ஆச்ரயமான முகத்தைக் காட்டாநின்றுள்ள திருநறையூர். ... ... (௩

அரு.—மூன்றும்பாட்டு. (தெள்ளாரித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் ஸ்ரீ பரசு ராமாழ்வானை அநுபவித்தவர், இரண்டுடைத்தினு முண்டான ராமாவதா ரத்திலும் ஸ்ரீ வாமநாவதாரத்திலும் திருவுள்ளமோடி, இவற்றுக்கெல் லாம் காற்றங்காலான க்ஷீராப்தி நாதனை அநுபவிக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

(தெண்மை) தெளிவு. கடல் பதவாஸனை (திரையித்யாதி). (செந் தெங்கு) செவ்விளநீர் மரம். (நீர்மைக்கு) *'ரிபூணாமபிவத்ஸலர்' என்னும் படியான வாத்ஸல்யத்துக்கு. (இயற்றி) அதிசயம். புலன்என்று - இந்த் ரியமாய், அத்தால் - அதுக்கு விஷயங்களான ஆபரணங்களைச் சொல்லு கிறது. ... ... (௩)

மூ.—

ஒளியா வெண்ணெயுண்டானென் றுரலோ டாய்ச்சியொண் கயிற்றால்
விளியா வார்க்க வாப்புண்டு விம்மியழுதான் மென்மலர்மேல்
களியாவண்டு கள்ளுண்ணக் காமர்தென்ற லலர்தூற்ற
நளிர்வாய் முல்லை முறுவலிக்கும் நறையூர் நின்ற நம்பியே. (௪)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
ஒளியா	ஒளித்துநின்று	கள்	தேனை (நிஷித்த த்ர
வெண்ணெய்	வெண்ணெயை		வ்யத்தை)
உண்டான் எ	விழுங்கினனென்று	உண்ண	பாநம்பண்ண,
ன்று		காமர்	அழகிய
ஆய்ச்சி	யசோதையானவள்	தென்றல்	தென்றல் காற்றானது
விளியா	கோபித்து	அலர் தூற்ற	புஷ்பங்களை இறையா
ஒள்	அழகிய		நிற்க (அவ்வண்டு
கயிற்றால்	தாம்பினால்		களுக்குப் பழிசொ
உரலோடு	உரலோடுசேர்த்து		ல்லாநிற்க),
ஆர்க்க	கட்ட [கொண்டு	நளிர்	பெருமை பொருந்திய
ஆப்புண்டு	கட்டுண்டவனாய்க்	வாய்	முகத்தையுடைய
விம்மி	ஏங்கி	முல்லை	முல்லைப்பூவானது
அழுதான்	அழுதவனாய்	முறுவலிக்கும்	அலராநிற்பதான (ம
மெல்	ம்ருதுவான		ந்தஸ்மிதம் பண்
மலர்மேல்	பூக்களிலே		ணுகின்றதான)
வண்டு	வண்டுகளானவை		நறையூர் நின்ற நம்பியே. (ச)
களியா	உகப்புடனே		

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (ஒளியாவெண்ணெ யித்யாதி) மறைய நின்று சேமித்து வைத்த வெண்ணெயை "தைவங்கொண்டது" என்னும்படியாக அமுதுசெய்து. அன்றிக்கே, மறைக்க வரிதான வெண்ணெயை அமுதுசெய்தான் என்று யசோதைப் பிராட்டியானவள் சீறி உரலோடே சேர்த்துத் திருமேனியிலே அழுந்தும்படியாகக் கயிற்றாலே நெருக்கிக்கட்ட. அன்றிக்கே, திருமேனியை ஸ்பர்சிக்கப் பெற்றது என்று "ஒண்கயிறு" என்றாராகவுமாம். (ஆப்புண்டு) அநுகூல ஸ்பர்சமுள்ள த்ரவ்யமொழியச் செல்லாமையாலே அப்படி கட்டுண்டு. நாகபாசாதிகளை யிட்டுக் கட்டிலிறே அறுத்துக் கொடு போக வல்லனாவது; அன்றிக்கே துர்யோதநாதிகள் கட்டிலாதல்; அநுகூலர் கட்டினால் போகமாட்டான்; (க) "[illegible] - யதிசக்ரோஷி" என்றாளிறே. வங்கிபுரத்து நம்பி, பலகாலும் "திருவாராதநக்ரம மருளிச்செய்யவேணும்" என்று போருமாய், அவஸரஹாநியாலே அருளிச்செய்யாதே போந்தாராய், திருமலையிலே எழுந்தருளியிருக்கச்செய்தே, ஆழ்வானுக்கும் நம்பி ஸ்ரீஹநுமத்தாஸர்க்கும் அது தன்னை அருளிச்செய்தாராய்ச், சமைகிறவளவிலே நம்பிதோற்ற,

(க) வி-பு-ரு-கூ-கரு.

திருவுள்ளம் துணுக்கென்றஞ்சி, அப்போ தருளிச்செய்தவார்த்தை;- ‘‘என்றுமுள்ள இவ்ஸம்சயந்தீரப் பெற்றோமாகிறது - நியாமகன்நியாம்யங்களிலே சிலர்க்கஞ்சிக் கட்டுண்டு அடியுண்டு அழுது நின்றான் என்றால் இது கூடுமோ என்றிருந்தோம், இரண்டு இழவுக்கும் நம்முடைய ஹ்ருதயம் அஞ்சி நொந்தபடியால் அதுவும் கூடும்’’ என்று, (விம்மியழுதான்) அகவாயி லோட்டத்துக்கு ஓரெல்லையில்லை யிறே. அதெல்லாம் தோற்றும்படி அதுக்குப் போக்குவிட்டு அழுதபடி. வாய்விட்டழ வொண்ணுதபடி ‘‘வாய், வாய்’’ என்னுமே.

(மென்மலரித்யாதி) கண்டவிடமெங்கும் பரப்புமாறப் பூத்துக் கிடக்குமிறே; அதிலே மதுபாநார்த்தமாகக் கிட்டின வண்டுகள், அத்தைக் கிட்டப்பெற்ற ஹர்ஷத்தாலே களித்து, நிஷித்த ஸேவை பண்ணுவாரைப்போலே மதுபாநத்தைப் பண்ணிற்றின. அத்தைக் கண்ட ஸ்ப்ருஹணீயமான தென்றல், நாட்டிலே பழியைத் தூற்றிற்று; அத்தைக்கண்ட முல்லை, புகுந்த ப்ரமாதத்தை அநுஸந்தித்து, அது தானப்படி செய்கிறது, இதுதானிப்படி செய்யக்கடவதோ?என்று வாய்விட்டுச் சிரிக்கமாட்டாமை ஸ்மிதம் பண்ணிற்று. ... (௪)

அரு.—நாலாம்பாட்டு. (ஒளியாவித்யாதி) கீழ்-க்ஷீரார்ணவ சாயித்வத்தை அநுஸந்தித்தாராய், (௧) ‘‘ఏష నారాయణ శ్రీమాన్ క్షీరార్ణవ నికేతనః। నాగపర్యఙ్క ముత్సృజ్య హ్యాగతో మధురాం పురీమ్ - ஏஷநாராயண ஶ்ரீமாந் க்ஷீரார்ணவநிகேதநஃ। நாகபர்யங்க முத்ஸ்ருஜ்யஹ்யாகதோ மதுராம் புரீம்’’ என்கிறபடியே - க்ருஷ்ணனாய்ப் பிறந்து நியாம்யனை குணத்தில் தாம் ஆப்புண்டபடியை யருளிச்செய்கிறாரென்று ஸங்கதி.

‘‘விளியா’’ என்றதினர்த்தம் (சீறி) என்றது. அழுந்தும்படி நேரிதாயிருக்கை - ஒண்மை என்று கீழருளிச்செய்து, அர்த்தாந்தர மருளிச்செய்கிறார் (அன்றிக்கே யித்யாதி). நியாமகன் நியாம்யர்க்கஞ்சினமைக்கு ஒரு ஸம்வாத மருளிச்செய்கிறார் (வங்கிபுரத் தித்யாதி). (திருமலையிலே) என்கிறதுக்கு முன்னே, எம்பெருமானார் என்று கூட்டுவது; (௨) ‘‘ [illegible] మన కీర్తయేత్ - குரோர்நாம ந கீர்த்தயேத்’’ என்கிற கூச்சத்தாலே அருளிச்செய்யாதொழிந்தது. (இரண்டிழவுக்கும்) என்றது - அவரபேக்ஷித்தபோது சொல்லக் கூடாமையாலும், இப்போது தானுமிவர்களோடே கூடச் சொல்லக்கூடாமையாலு முண்டான இழவுக்கு மென்கை. (அதுவும்) க்ருஷ்ணனஞ்சினதுவும். இத்தால் - நியாமகரான எம்பெருமானார், நியாம்யரான வங்கிபுரத்து நம்பியைக்கண்டு, துணுக்கென்றபோதே

(௧) ஹரிவம்சம். (௨)

யசோதைப் பிராட்டிக்கும் க்ருஷ்ணன் தனக்கென்னக் கூடுமென்றபடி.

"களியா" என்றதினர்த்தம் (களித்து) என்றது. வண்டு மதுபானம் பண்ணுகிறத்தையும் தென்றல் வீசுகிறத்தையும் முல்லை அலருகிறத்தையும் கடாக்ஷித்து அருளிச்செய்யுமிடத்தில், "கள்" என்றது - தேனேயாகிலும், "அலர்தூற்ற" என்றதுக்கு-பூக்களை இறைக்கை சப்தார்த்தமாகிலும், மூறு வலிக்கைக்கு விகாஸமே சப்தார்த்தமானாலும் இவற்றுக்கு ப்ரஸித்தியால் தோற்றும் த்வந்யர்த்தங்களை யருளிச்செய்கிறார் (கண்டவிடமெங்கு மித்யாதி). (அதுதான்) அந்த வண்டுதான். (இதுதான்) இந்தக் காற்றுத்தான்.

மூ.—

வில்லார்விழவில் வடமதுரை விரும்பி விரும்பா மல்லடர்த்துக்
கல்லார் திரடோள் கஞ்சனைக்காய்ந்தான் பாய்ந்தான் காளியன்மேல்
சொல்லார் சுருதி முறையோதிச் சோமுச்செய்யும் தொழிலினோர்
நல்லார் மறையோர் பலர்வாழும் நறையூர்நின்ற நம்பியே. (ரு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வடமதுரை	வடதிக்கிலுள்ள ஸ்ரீ மதுரையில்	சொல்ஆர்	(கிர்த்துஷ்டமான) சொற்களை யுடை
வில்ஆர்	வில்லை யுடைத்தான	சுருதி	வேதங்களை [யதான
விழவில்	தநுர்யாகத்திலே	முறை	க்ரமத்திலே
விரும்பி	(போக) ஆசைப்பட்டு (அங்கே)	ஓதி	அத்யயநம்பண்ணி,
விரும்பா	(தன்னை) உகவாத	சோமு	ஸோமயாகம் முதலியவற்றை
மல்	சாணூராதி மல்லர்களை [பு)	செய்யும்	அநுஷ்டியாநின்ற
அடர்த்து	பொடியாக்கி, (பின்	தொழிலினோர்	கர்மட (ஞ)ராய்
கல் ஆர்	கல்லோடொத்த (த்ருடமான) தாய்	நல்லார்	விலக்ஷணரான (அநந்ய ப்ரயோஜநரான) [ர்கள்
திரள்	திரண்டிருக்கிற [ன		
தோள்	புஜங்களை யுடையனை	பலர் மறையோர்	அநேகம் ப்ராஹ்மண [நின்ற
கஞ்சனை	கம்ஸனை		
காய்ந்தான்	சீறிக்கொன்றவனாய்,	வாழும்	நித்யவாஸம் பண்ணு
காளியன்மேல்	காளியன் தலைமேலே		நறையூர் நின்ற நம்பியே. (ரு)
பாய்ந்தான்	குதித்தவனாய்,		

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (வில்லாரித்யாதி) கம்ஸன் மாதுலனாய், "வில்விழவு" என்றொரு வ்யாஜத்தையிட்டு அழைப்பித்து, வாசலிலே ஆனையைநிறுத்தி, அது கொன்றதென்று கண்ணீர் விழவிட்டு

தும்க்கங்கொண்டாடி யிருப்பானாகக் கோல்; அத்தை அறியாதானா யிருக்கை யன்றிக்கே, அடியே தொடங்கி அவன் பண்ணிப்போருகிற ப்ராதிகூல்யத்தை அறியச்செய்தேயும், அத்தை மதியாதே, "வில் விழவுக்கு" என்று அவ்விடத்தை உகந்து புகுந்தானாய்த்து. (விரும்பாமல் லடர்த்து) உகவாத மல்லவர்க்கத்தை அழியச்செய்து. (கல்லாரித்யாதி) திண்ணிய தோளுடைய கம்ஸன் கோலின கோலுதலை அவன்றன்னோடேபோம்படி பண்ணி அவனைமுடித்து. (காளியன் மேல் பாய்ந்தான்) கம்ஸன் முதுகில் பாய்ந்தாப்போலே, காளியன் தலையில் பாய்ந்தபடி.

(சொல்லாரித்யாதி) புருஷ புத்த்யதீந மல்லாமையாலே நிர்த்தோஷமாயிருக்கிற ஶ்ருதிகளைப் பதங்கமங்களோடே அதிகரித்து; கேவலாத்யயநம் பண்ணுகையன்றிக்கே அதினுடைய அநுஷ்ட்டாநத்தளவும் போருமவர்கள்; அதுதான் காதாசித்கமாயிருக்கை யன்றிக்கே அதுதானே யாத்ரையாயிருக்குமவர்கள்; அது தன்னை ஒரு பல (ஃல)த்துக்காக அநுஷ்ட்டிக்கையன்றிக்கே அநந்ய ப்ரயோஜநராய் அநுஷ்ட்டிக்கும்படியான வைலக்ஷண்யத்தை யுடையவர்கள். ...(௫)

அரு.— அஞ்சாம்பாட்டு. (வில்லித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் - ஆஶ்ரித பவ்யனா யிருந்தபடியை அநுஸந்தித்தாராய், ஆஶ்ரித விரோதிகள்மேல் தானேபோய் வெல்லவல்லனென்று க்ருஷ்ணவதாரத்திலே தானே ஆழங்கால் படுகிறாரென்று ஸங்கதி.

"முறை" என்றதினர்த்தம் (பதநியமேத்யாதி). (சோமு) ஸோமயாகமாய், அதுதான் உபலக்ஷணமென் றருளிச்செய்கிறார் (கேவலேத்யாதி). "செய்யும்" என்ற வர்த்தமாநார்த்தம் (அதுதானித்யாதி). "தொழிலினோர்" என்று நிரூபகமாகச் சொன்னதுக்குத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (அது தன்னை யித்யாதி). ... ... (௫)

மூ.—

வள்ளி கொழு நன் முதலாய மக்களோடு முக்கணன் [தான்]
வெள்கியோட விறல்வாணன் வியன் தோள் வனத்தைத் துணித்துகந்
பள்ளி கமலத்திடைப்பட்ட பகுவாயலவன் முகம் நோக்கி
நள்ளி யூடும் வயல் சூழ்ந்த நறையூர் நின்ற நம்பியே. (௬)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வள்ளி	வள்ளியென்ற சண்டாள ஸ்த்ரீக்கு	கொழுனன்	வல்லபனான ஸுப்ரஹ்மண்யனை

முதலாய	ப்ரதாநனுக வுடைய
மக்களோடு	புத்ரர்களோடு கூட
முக்கணுன்	த்ரிணேத்ரனுன ருத்ரன் (தோற்று)
வெள்கி	வெட்கப்பட்டு
ஓட	ஓடிப்போக,
விறல்	மிடுக்கனுன
வாணன்	பாணுஸுரனுடைய
வியன்	பெருத்திருந்துள்ள
தோள் வநம்	புஜங்களாகிற பெரும் காட்டை
துணித்து	சே (ஷே)தித்து
உகந்தான்	ஸந்தோஷித்தவனுய்,

கமலத்து இடை	தாமரைப்பூவின் நடுவே [ய்)
பள்ளி	படுக்கைக்கு(ப் போ
பட்ட	(அங்கே) அகப்பட்டுக் கிடந்த [தான
பகுவாய்	பெரியவாயை யுடைய
அலவன்	ஆண் நண்டினுடைய (புஷ்பதூளி படி
முகம்	முகத்தை [ந்த
நோக்கி	பார்த்து
நள்ளி	பெண் நண்டானது
ஊடும்	ப்ரணயகலஹம் பண்ணுநின்ற
வயல்	கழனிகளாலே
சூழ்ந்த	சூழப்பட்ட

நறையூர்நின்ற நம்பியே. (௬).

வ்யா.—ஆறும்பாட்டு. (வள்ளிகொழுந னித்யாதி) "வள்ளி" என்று- ஒரு சண்டாள ஸ்த்ரீக்குப்பேர்; அவளுடைய கொழுனனுய்த்த - ஸுப்ரஹ்மண்யன்; அவன் துடக்கமான புத்ராதிகளோடேகூட, (க) "அவிநீதப்ருத்யவர்க்க: - அவிநீதப்ருத்யவர்க்கஃ" என்னுமித்தனையிறே இங்கு. (உ) [முண்டன் நீறன் இத்யாதி] தலையைச்சிரைத்து சாம்பலைப்பூசி யிருப்பானொருவனும், அவனுடைய புத்ரர்களும், ஜ்வரங்களும், பிடாரியும், அக்நியும்,இவையடைய முதுகுகாட்டி ஓட; அத்தைக்கண்டு, † "ஸ்த்ரீப்ரதாந ரானவர்களோடே யாகாதே நாம்பொரவிழிந்தது" என்று லஜ்ஜித்து. [வாணனுக் கிரங்கினுன்] "ஆஶ்ரயணீய ரல்லாதாரை ஆஶ்ரயித்துவந்தானத்தனை" என்று அவனுடைய தசையை யநுஸந்தித்து க்ருபை பண்ணினுனுய்த்து. (முக்கணுன் வெள்கியோட) ருத்ரன்தான் நோக்குவதாக ஏறிட்டுக்கொடுவந்து வாணனைக் காட்டிக்கொடுத்து, பரிகரத்தோடே லஜ்ஜித்தோட, பெருமிடுக்கனுன வாணனுடைய பாஹுவநத்தை சேதித்து ஹ்ருஷ்டனுனுன். தேவதாந்தர பஜநத்துக்குப் பரிகரமான தோள்களைத் துணித்தான். ஒருகையாலே அஞ்ஜலிபண்ணினுல் கையைத் தெறிப்பதாகச் சொல்லாநின்றதிறே.

(க) (உ) தி-ச-வி-எக. † (பா) ஸ்த்ரீப்ராயரான.

(பள்ளி கமலமித்யாதி) "பட்ட ரருளிச்செய்யக் குறிப்பாகக் கேட்டிருப்பதொரு பாட்டு" என்றருளிச்செய்வர்;—"பகுவாயலவன் கமலத்திடைப் பள்ளிபட்டது, நள்ளியானது கர்ப்பதாரணத்தாலே கேதி(ஜீ)த்திருக்க, 'அதுக்கு இனியது இடவேணும்' என்று, மது வுக்காகப் போந்த அலவனானது தாமரைப்பூவிலே வந்திழியக் கொள் ள, போது அஸ்தமிக்கையாலே, உடம்பைக்கொண்டு அங்கே யிங்கே புரண்டு ராத்ரி அதிலே தங்கி, அதில் தாதும் சுண்ணமும் உடம்பி லே நிழலிட்டுத் தோற்ற, போது விடிந்தவாறே வந்தது; இது போன போதே தொடங்கி, கதவைத்திறந்து வரவு பார்த்துக்கொடுநின்ற நள்ளி யானது, இத்தைக்கண்டு, ராத்ரி தங்கினபடியாலும் உடம்பில் சுவடி ருந்தபடியாலும் 'இது வெறுமனல்ல' என்று முகம்மாறிக் கதவை யடைத்து உள்ளேபோய்ப் புக்கது." இத்தை பட்டர் அருளிச்செ ய்த வநந்தரம், பிள்ளை திருநறையூரரையர் "ஆராய்ந்து குற்றம் நிரம் பினால் பின்னை யன்றோ தண்டிப்பது" என்ன; "என்செய்வோம்! கே ள்வியில்லாதபடி பெண்ணரசு நாடாய்த்து"என் றருளிச்செய்வர்.(சு)

அரு.—ஆரும்பாட்டு. (வள்ளியித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் - ஆஸுரப்ர க்ருதிகளான கம்ஸ காளியங்களை வென்றபடி சொல்லி, அவ்வளவன்றிக் கே, தேவஜாதியானை ருத்ரனையும் எதிர்த்தால் முதுகுகாட்டும்படி பண்ணி னான் என்று அதி மாநுஷ சேஷ்டிதங்களை யநுபவிக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

"மக்களோடு" என்ற த்ருதீயை - ப்ராதாந்யத்திலேயாய், மக்களை ப்ரதாநராகச் சொன்னதுக்குத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (அவிநீதேத் யாதி). எடுத்த ஸம்வாதத்துக்கு அர்த்த மருளிச்செய்கிறார் (தலையை யித் யாதி). "மோடி" என்றத்தைப்பற்ற (ஸ்த்ரீ ப்ரதாநரானவர்களோடே) என்றது இரங்கக்காரண மென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஆஶ்ரயணீய ரித்யாதி) தேவதாந்தர பஜநம் பண்ணினால் கையைத் தெறிக்கவேணுமோ வென்ன; பகவத்விஷயத்திலும் ஏக ஹஸ்தத்தாலே அஞ்ஜலிபண்ணினால் தெறிக்கவேணுமென்று சொல்லாநிற்க இதர விஷயத்தில் அஞ்ஜலிபண்ணி னால் கேட்கவேணுமோ? என்று விவக்ஷித் தருளிச்செய்கிறார் (ஒரு கை யாலே யித்யாதி).

குறிப்பாகக் கேட்டிருந்தபடி எதென்ன வருளிச்செய்கிறார் (பகுவா யித்யாதி). பகு - விஸ்த்ருதமான, வாயையுடைய, அலவன்-புருஷ நண்டு. நள்ளி - பெண்நண்டு. போது - ஸூர்யன். பரஸ்பரம் ப்ரியத்தையே நடத்து மிவற்றுக்குப் பிரிவுவர ஹேது-வேறின்றியிலே யிருக்கையாலே அதுக்கு உசிதமான ஹேதுவை யருளிச்செய்கிறார் (கர்ப்பேத்யாதி).

நீலோத்பலத்திலிருந்த நள்ளியென்று கருதி, போது விடிந்து அதுவந்தால் இது முகுளிதமாய் (அத்தாலே சுதவையடைந்து) என்றது. (பெண்ணரசு நாடாய்த்தே!) என்றது -காய்ச்சியார் கோயில் பற்றுகையாலே, நள்ளிக்கு செலிகை விஞ்சியிருக்குமே யென்கை. .. .. (௬)

மூ.—மிடையா வந்த வேல்மன்னர் வீய விசயன் தேர் கடவிக்
குடையா வரை யொன்றெடுத் தாயர் கோவாய்நின்றான் கூராழிப்
படையான் வேத நான்கைந்து வேள்வி யங்க மாறிசை யேழ்
நடையாவல்ல வந்தணர் வாழ் நறையூர் நின்ற நம்பியே. (௭)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மிடையா	நெருங்கி (கூட்டமாகக்கூடி)	நின்றான்	ஆனவனும், [ழியை
வந்த	(யுத்தத்துக்கு) வந்த	கூர் ஆழி	கூர்மைமிக்க திருவா
வேல்	வேலாயுதத்தை யு	படையான்	ஆயுதமாக வுடையவனும்,
மன்னர்	ராஜாக்கள் [டைய	நான்குவேதம்	நாலுவேதங்களையும்
வீய	நசிக்கும்படி	ஐந்து வேள்வி	பஞ்சமஹா யஜ்ஞங்களையும் [கங்களையும்
விசயன்	அர்ஜுநனுடைய	ஆறு அங்கம்	சிக்ஷைமுதலிய ஆறங்
தேர்	தேரை	ஏழ்இசை	ஸப்தஸ்வரங்களையும்
கடவி	நடத்தினவனும்,	நடையாவல்ல	எப்போதும் நடத்தவல்லரான
ஒன்றுவரை	கைப்பட்ட தொருமலையை	அந்தணர்	ப்ராஹ்மணர் [நின்ற
குடையாஎடுத்து	குடையாகத் தூக்கி (கோகுலத்தை ரக்ஷித்து)	வாழ்	நித்யவாஸம் பண்ணு
ஆயர் கோவாய்	(அத்தாலே) இடையர்க்கு ஸ்வாமியாக		நறையூர்நின்ற நம்பியே. (௭)

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (மிடையாவித்யாதி) துர்வர்க்கமடைய வுப்பக்ஷத்தைத் திரண்டுவந்ததாய்த்து. பூமிப்பரப்படங்கலும் நெளியும்படி நெருங்கி ஸாயுதராய் வந்த ராஜாக்கள் முடிய, கையில் ஆயுதங்கொண்டு வ்யாபரிக்க ஓரவகாசமறும்படி அர்ஜுநனுடைய தேரை நடத்தி, இந்த்ரனுடைய கல்வர்ஷத்தைப் பரிஹரிக்கைக்காக கைக்கெட்டிற்றொருமலையை வர்ஷத்துக்குப் பரிஹாரமான குடையாக எடுத்து. ஒருமலையை யெடுத்தானு யிருக்கையன்றிக்கே அநாயாஸமாயிருந்தபடி. (ஆயர்கோ)அந்த இந்த்ரன் தானேவந்து கோவிந்தாபிஷேகம் பண்ணும்படி இடையர்க்கும் பசுக்களுக்கும் நிர்வாஹகனாய் நின்றான். (கூராழிப் படையான்) கையிலே திருவாழியு மிருக்கச்

செய்தேயாய்த்து மலையை யெடுத்தது. "பசியிலே நலிந்தோமாகில் தானே தவிருகிறான், அவ்வளவும் நாம் நம்பரிகரத்தை நோக்குவோம்" என்று பார்த்தான்.

(வேதநான்கித்யாதி) இவையே யாத்ரையாம்படி கைவந்திருக்கிற ப்ராஹ்மணர் வர்த்திக்கிற. தங்களை நோக்குகைக்காகத் தங்களுடைய வித்யாவ்ருத்தங்களாலே அவன்றன்னையும் நோக்க வல்லவர்களாய்த்து.

அரு.—ஏழாம்பாட்டு. (மிடையாவித்யாதி). கீழ்ப்பாட்டில் - படையெடுத்துப்போய் வாணன் தோள் துணித்து முக்கண்ணனை முதுகுகாட்டின செயலைச் சொல்லிற்றாய், அவ்வளவன்றிக்கே, துர்வர்க்கமடைய எதிரிட்டவளவிலும் கையி லாயுதமின்றிக்கே வென்ற சதிரையும் மலையையெடுத்து இந்த்ரனைவென்ற படியையு மநுபவிக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

தாத்பர்ய மருளிச்செய்து, சப்தார்த்த மருளிச்செய்கிறார் (பூமியித்யாதி). "ஒன்று" என்ற விசேஷணத்தாலே தோற்றின லகுத்வத்தை விவக்ஷித்துத் தாத்பர்யாந்தர மருளிச்செய்கிறார் (ஒருவித்யாதி). "(க) *கருதுமிடம் பொருதுவருகிற திருவாழியாழ்வான் அழகுக்குடலா யிருக்கப் போமோ? மலை சுமக்கப்பண்ணி" என்னும் ப்ரஸ்தத்திலே உத்தரமாகத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (பசியிலே யித்யாதி). (நலிந்தோம்) அவ்ளாலே நலிவுபட்டோம். (பரிகரம்) திருவாழி. (நோக்குகை) இந்த்ரன் மேல் போகாமல் பிடிக்கை. (உ) "வாழாள்பட்டு" என்கிறவிடத்திற்போலேயான வாழ்ச்சி என்று விவக்ஷித்து, "வாழ்" என்றதுக்குத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (தங்களை யித்யாதி). (தங்களை நோக்குகை) தங்கள் சேஷத்வ ஸ்வரூபத்தை நோக்குகை. (அவன்றன்னையும் நோக்குகை) மங்களாசாஸநத்தால் நோக்குகை. ... ... (எ)

அ.—பந்தார்விரலாள் பாஞ்சாலி கூந்தல்முடிக்கப் பாரதத்துக்
கந்தார்களிற்றுக் கழல்மன்னர் கலங்கச் சங்கம் வாய்வைத்தான்
செந்தாமரைமே லயனோடு சிவனுமனைய பெருமையோர்
நந்தா வண்கை மறையோர்வாழ் நறையூர் நின்ற நம்பியே. (அ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பந்து ஆர்	பந்தை (லீலார்த்தமாக) உடைய	பாஞ்சாலி	த்ரௌபதியானவள்
		கூந்தல்	(தன்) தலைமயிரை
விரலாள்	கை விரல்களை யுடையளான	முடிக்க	முடித்துக் கொள்ளுகைக்காக,

---

(க) தி-வாய்-கQ-ச-அ. (உ) தி-பல்-ரு.

பாரதத்து	பாரதயுத்தத்திலே	செந்தாமரை மேல்	சிவந்த (திருநாபி)கமலத்தின்மேலே யுண்டான
கந்து ஆர்	(மதஜலத்தின்) கந்த (ஸ்ந)த்தாலே பூர்ணமான	அயனோடு	ப்ரஹ்மாவோடும்
களிறு	யானைகளின் மேலே ஏறி வாராநின்ற	சிவனும் அனைய	ருத்ரனோடுமொத்த
கழல்	வீரக்கழலை யுடைய ரான	பெருமை யோர்	ஸாமர்த்த்யத்தை யுடையராய்
மன்னர்	(துர்யோதநாதிகளான) ராஜாக்கள்	நந்தா	அழியாத
கலங்க	மதிமயங்கும்படி	வண்	ஔதார்யத்தையுடைய
சங்கம்	ஸ்ரீ பாஞ்சஜந்யத்தை	கை	கைகளையுடையரான
வாய்வைத்தான்	திருப் பவளத்திலே வைத்து ஊதின வனாய்,	மறையோர்	ப்ராஹ்மணர்
			வாழ்நறையூர்நின்ற நம்பியே.

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. (பந்தாரித்யாதி) பந்துகொண்டு லீலாநோதம் பண்ணுமதொழிய, பரிபவத்துக்கு யோக்யையல்லாத ரௌபதி பரிபூ(ஷா)தையாய்க் குழலைவிரித்து, "இது, என்னுடைய ச்ருக்களை யழியச்செய்து அவர்கள் தலைமேலே யிருந்தல்லது முடி புதில்லை" என்று ப்ரதிஜ்ஞைபண்ண; (பாரதத்தித்யாதி) ராஜாக்கள் ரசியேறின யுத்தத்திலே, கம்பத்தை முறித்துக்கொண்டு திரிகிற ந்த கஜங்களை மேற்கொள்ளவல்லரான வீரக்கழலை யுடைய ராஜாக் ள் முழுக்காயாக அவியும்படி ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தை வாயிலேவைத்தூ ஒளுய்த்து.

(செந்தாமரை யித்யாதி) தனித்தனியே ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாரத் ரக்கு க்ஷமராய், ப்ரஹ்ம ருத்ரர்களிற்காட்டில் ஏற்றமான ஔதார் த்தை யுடையரான ப்ராஹ்மணர் நித்யவாஸம் பண்ணுகிற. (அ)

அரு. — எட்டாம்பாட்டு. (பந்தாரித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் சொன்ன ரத ஸமரத்துக்குக் காரண மென்னென்ன வருளிச்செய்துகொண்டு, த்தாரம்ப ஸம்ப்ரமத்தை அநுஸந்திக்கிறுரென்று ஸங்கதி.

கந்து - கந்தமாய், மதகந்த (ஸ்ந)த்தாலே பூர்ணமான களிறென்றுய், துக்குத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிருர் (கம்பத்தை யித்யாதி).

நந்தாத - நசியாமலிருக்கிற என்றுய், அருளிச்செய்கிருர். (ஏற்ற ன) என்று. ... ... (அ)

மூ.—ஆறும்பிறையு மரவமு மடம்பும் சடைமே லணிந்துடலம்
நீறும் பூசி யேறூருமிறையோன் சென்று குறை யிரப்ப
மாறொன்றில்லா வாசநீர் வரை மார்வகலத் தளித்துகந்தான்
நாறும் பொழில் சூழ்ந் தழகாய நறையூர் நின்ற நம்பியே. (௯)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
ஆறும்	கங்கையையும்	இரப்ப	(போக்கும்படி) யாசிக்க, (அப்போது)
பிறையும்	சந்த்ரகலையையும்	வரை	மலைபோன்ற
அரவமும்	ஸர்ப்பத்தையும்	அகலம்	பரந்த
அடம்பும்	அடப்பம்பூவையும்	மார்வத்து	(தன்) திருமார்பிலுண்டான
சடைமேல்	ஜடையின்மேலே	ஒன்று மாறு இல்லா	ஒரு ப்ரதியில்லாத (அஸத்ருசமான)
அணிந்து	தரித்து,	வாசநீர்	பரிமளம்மிக்கஸ்வேத
உடலம்	சரீரத்தில்	அளித்து	கொடுத்து [ஜலத்தை
நீறு	சாம்பலையும்	உகந்தான்	ஸந்தோஷித்தவனாய்,
பூசியும்	பூசிக்கொண்டு	நாறும்	பரிமள ப்ரசுரமான
ஏறு ஊரும்	ருஷபத்தை நடத்தாநின்ற [ருத்ரன்	பொழில்	சோலைகளாலே
இறையோன்	ஈச்வராபிமாநியான	சூழ்ந்து	சூழப்பட்டு
சென்று	கிட்டி	அழகாய	தர்சநீயமாயிருக்கி
குறை	(தன்னுடையப்ரஹ்மஹத்யை யாகிற) குறையை		நறையூர்நின்ற நம்பியே.

வ்யா. — ஒன்பதாம்பாட்டு. (ஆறும்பிறையு மித்யாதி) "என்னுடைய ரக்ஷணம் நானே பண்ணிக்கொள்ள வல்லேன்" என்று துரபிமாநத்தைப் பண்ணி, அதுக்கீடான †அடையாளங்களை யுடையனாயிருக்கிற தன் ஜடையில் ஏகதேசத்திலே கங்கையைத்தரித்து, போக (ஶே௯) ப்ரதாநனென்று தோற்ற சந்த்ரனைத்தரித்து, ஸர்ப்பத்தையும் ‡அடப்பம்பூவையும் ஜடையிலே அணிந்து, உடம்பிலே பஸ்மத்தையுமணிந்து, ருஷபத்தை நிர்வஹியாநின்றுள்ள, இறையோனுண்டு - ஈஶ்வராபிமாநியானவன், லோககுருவுமாய்த் தனக்குப்பிதாவுமாயிருக்கிற ப்ரஹ்மாவினுடைய தலையைச்சேதித்து அத்தாலே பாதகியாய்க்கொண்டு ஸர்வேஶ்வரன் திருவடிகளிலே தன்குறையை அறிவிக்க. (மாறித்யாதி) (க) "ஸர்வ௯ந்த: - ஸர்வகந்த:" என்கிற திருமேனியில்

(க) சாந்தோ-௩-௧௪-௨.
† (பா) அதுதோற்றும்படி. ‡ "அடம்பப்பூ" என்றும் காண்கிறது.

வ்வேதஜலத்தைக் கொடுத்து, "மதிப்பனாய்த் திரிகிற இவனுடைய துறைதீரப் பெற்றோம்" என்று அத்தாலே தானுகந்தாணுய்த்து.

(நாறும்பொழில்) (ௐ) "ஸர்வகந்தஃ-ஸர்வகந்தஃ" என்கிற வஸ்துவை யும் தூவக்கவற்றான பரிமளத்தையுடைத்தான பொழிலாலே சூழப் பட்டு தர்சநீயமாயிருக்கிற திருநறையூர். ... ... (௯)

அந —ஒன்பதாம்பாட்டு. (ஆறாமித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டிலே "கோவி ந்தா" என்றவள் குழல்முடிக்க மஹாபாரதத்தை நடத்தினுனென்றதி லும் ஏற்றமாம்படி, தரபி(ர)மாசியாய் தமஃ ப்ரசுரனை காபாலிக்கும் உதவினுனென்று குணுதிக்யத்தை அநுஸந்திக்கிருரென்று ஸங்கதி.

(அடப்பம்பூ) என்றது - கடம்பமரத்தில் விசேஷமான மரத்திற் பூவென்றபடி. ... ... (௯)

மூ.—நன்மையுடைய மறையோர் வாழ் நறையூர் நின்றநம்பியைக்
கன்னிமதிள்சூழ் வயல்மங்கை கலியனொலிசெய் தமிழ்மாலை
பன்னி யுலகில் பாடுவார் பாடுசாரா பழவினைகள்.
மன்னி யுலகை மாண்டு போய் வானேர்வணங்க வாழ்வாரே. (௧௦)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
ந்மைஉடைய	அநந்யப்ரயோஜநதை யாகிற நன்மையை யுடைய	தமிழ்மாலை	தமிழ்த்தொடையான இப்பத்துப் பாசு[ரங்களை
மறையோர்	ப்ராஹ்மணர்	பன்னி	பரிசீலித்து
வாழ்	வர்த்தியாநின்ற	உலகில்	(இந்த) லோகத்தில்
நறையூர்நின்ற	திருநறையூரிலெழுந் தருளியிருக்கிற	பாடுவார்பாடு	பாடுவர்களுடைய ஸமீபத்திலும்
ம்பியை	நம்பிவிஷயமாக,	பழவினைகள்	ப்ராசீந கர்மங்கள் [துக்குமேலே)
ன்னி	அழிவில்லாத	சாரா	அணையமாட்டா; (அ
மதிள்	ப்ராகாரங்களாலும்	மன்னி	(அவர்கள்) நெடுநாளி ருந்து
வயல்	கழனிகளாலும்		
சூழ்	சூழப்பட்டிருக்கிற	உலகம்	இந்த லோகத்தை
மங்கை	திருமங்கைக்கு நிர்வா	ஆண்டு	பரிபாலநம் பண்ணி
கலியன்	ஆழ்வார் [ஹகரான	போய்	(அநந்தரம் பரமபதத் துக்குப்) போய்
ஒலிசெய்	அருளிச்செய்த		

(ௐ) சாந்தோ-௩-௧௪-௨.

வானோர்	(அங்கு) நித்யஸூரிகள்	வாழ்வார்	பகவதநுபவம் பண்ணப்பெறுவர்கள்.
வணங்க	ஆதரிக்கும்படியாக		

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (நன்மையித்யாதி) அநந்யப்ரயோஜநரான ப்ராஹ்மணர் வர்த்திக்கிற திருநறையூரிலேவந்து நித்யவாஸம் பண்ணுகிற கல்யாணகுண பூர்ணனானவனை, (கன்னியித்யாதி) அரணாகப்போரும்படியான மதிளாலே சூழப்பட்ட திருமங்கைக்கு ராஜாவானஆழ்வார் ஒலியுடைத்தாம்படி யருளிச்செய்த தமிழ்த்தொடையை லோகத்திலே ஆராய்ந்து சொல்லுமவர்களுடைய அருகு பாபங்களானவை கிட்டாது. பாபங்கள்வரப் போக்கவேணுமென்று அர்த்திக்கும்படி யிருக்கையன்றிக்கே, "இவ்விடம் நமக்கு இருப்பிடமன்று" என்று ப்ராக்தநமான பாபங்கள்தானே விட்டுப்போம். (மன்னியுலகமாண்டு) ஸம்ஸாரத்திலே நெடுநாளிருந்து ஐஹிகபோக(ங்க)ங்களையும் புஜித்து, பின்னை பரமபதத்தேபோய் நித்யஸூரிகள் ஆதரிக்க நித்யாநுபவம் பண்ணப்பெறுவர்கள். ... ... (௧௦)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

அரு.—பத்தாம்பாட்டு. (நன்மையித்யாதி) கன்னி - அழிவில்லாமையாய், அத்தால் பலிதத்தை யருளிச்செய்கிறார் (அரணித்யாதி). "விணைகள் சாரா" என்றுஅவற்றின்மேலே ஸ்வாதந்த்ர்யத்தை ஆரோபித்துச் சென்னதுக்குக் கருத் தருளிச்செய்கிறார் (பாபங்களித்யாதி). ... (௧௦

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஆறும்பத்தில் ஏழாந்திருமொழி முடிந்தது.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஆறும்பத்து எட்டாந்திருமொழி

மான்கொண்ட ப்ரவேசம்.

வ்யா.—இந்த்ராதிதேவதைகள் தன்னைக்கொண்டு ஒருகார்யமின்றிக்கே ப்ரயோஜநாந்தரங்களை அபேக்ஷிக்க, அவர்களுக்காகத் தன்னைப் பேணாதே இரப்பாளனுக்கியும், கடல் கடைந்தும், இப்படி அபேக்ஷித

ஸம்விதாநம்பண்ணுமவனை நான் உத்தேஶ்யனாகப்பற்றி, அவன் வந்துநித்யவாஸம் பண்ணுகிற திருநறையூரிலே நான் சென்றுகாணப் பெற்றேன், அத்தேசமே உத்தேஶ்ய மென்கிறார். ... ... *

௮௫. — மான்கொண்ட ப்ரவேசம்.—கீழெல்லாம் திருவுள்ளத்தைக் குறித்து உபதேசிக்க, அத்தால் பிறந்த அநுபவப்ரகர்ஷத்தாலே, ஸந்நிஹிதமாகைக்காக அவன் இங்கே நித்யவாஸம்பண்ண, அவனைத்திருநறையூரிலே காணப்பெற்றேனென்று களிக்கிறேனென்னும் ஸங்கதியை ஸூசிப்பிக்கிறார் (இந்த்ராதீத்யாதி). .. .. *

௬.—மான்கொண்டதோல் மார்வில் மாணியாய் மாவலிமண்
தான்கொண்டு தாளாலளந்த பெருமானைத்
தேன்கொண்ட சாரல் திருவேங்கடத்தானை
நான் சென்றுநாடி நறையூரில் கண்டேனே. (௧)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மான்கொண்ட	மானுடையதான[த்தை]	அளந்த	ஆக்ரமித்த
		பெருமானை	ஸர்வ சேஷியாய்,
தோல்	தோலை (க்ருஷ்ணாஜிந	தேன்கொண்ட	தேனையுடைத்தான[ய
மார்வில்	மார்விலே த(த்)ரித்த		
மாணியாய்	(வாமந) ப்ரஹ்மசாரியாய்க் கொண்டு	சாரல்	தாழ்வரைகளை யுடை
		திருவேங்கடத்தானை	திருவேங்கட மலையிலே எழுந்தருளியிருக்கிறவனை
மாவலி	மஹாபலியிடத்தில் நின்றும்		
மண்	பூமியை [னதான்		
தான்	(அதுக்கு) ஸ்வாமியா	நான்	இந்நாள் விமுகனாகப் போந்த நான் [ய்
கொண்டு	(தாநம் வாங்கித்) தன்னதாக் கிக்கொண்டு [லே	நாடி	சென்று தேடிக்கொண்டுபோ
		நறையூரில்	திருநறையூரில்
தாளால்	(பின்பு) திருவடிகளா	கண்டேன்	காணப்பெற்றேன்.

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (மான்கொண்ட வித்யாதி) மானுடைத்தானதோலை மார்விலேயுடைய மாணியாய், தன்னுடைய விநீதவேஷத்தைக் காட்டிஅவன் நெஞ்சை நெகிழ்த்து, பின்னையாய்த்து பூமியை வாங்கிற்று. (மாணியாய்) "பூர்வஜந்மமும் இரந்தேயோ ஜீவித்தது" என்று தோற்றவிருக்கை. "கொண்டல்லது போகேன்" என்று இரப்பிலே தகணேறினபடி. (மாவலிமண்ணித்யாதி) கிடந்தானைகண்டேறின மஹாபலியதான பூமியைத் தான் அவன்பக்கலிலே இரந்து பெற்றானாயிருக்கை. அவனதல்லாதத்தை அவனதாக்கி, உடைய தான்

தன்னதல்லாதது ஒன்று அவன் பக்கலிலே பெற்றானாயிருக்கை. "நம க்கேதேனுமாகப் பெறுமித்தனையே யன்றோ வேண்டுவது" என்றிருந் தான். (தாளாலித்யாதி) கையிலே நீர் விழுந்தஅநந்தரம் அவன் மறு மநஸ்ஸு படுவதுக்குமுன்னே, எல்லைநடந்து கொண்டானாய்த்து பிராட்டி திருமுலைத்தடத்திலும் கண்ணிலும் வைத்துக்கொள்ளுகை க்கு ஆர்த்திக்கும்படி ஸுகுமாரமான திருவடிகளாலேயாய்த்து காடு மேடையு மளந்து கொண்டது. (பெருமானை) ஸர்வசேஷியாய் ஸர்வாதிகனாயிருக்கிறவன் இப்படி தன்னைத் தாழவிட்ட விடத்தி லும் தாழ்ந்தது தோற்றாமையிறே தாழவிடவல்லனாய்த்து.

(தேன்கொண்ட வித்யாதி) தேன்மிக்க பர்யந்தத்தை யுடைத் தான திருமலையிலே வந்துநிற்கிறவனை, தாளாலளந்தபோது தப்பி னார்க்கும் இழக்கவேண்டாதபடி திருமலையிலேவந்து நின்றானாய்த்து. (நான் சென்றுநாடி) அவன் நாடித்திரிகிறபோது வைமுக்ய்யம்பண் ணி இருய்த்துத்திரிந்த நான், தேடிச்சென்று.(நறையூரில்) அறுகாத ப்பயணம்போய் பரமபதத்திலே காண்கையன்றிக்கே, விடாய்த்த விடத்திலே தண்ணீர்குடிக்கப் பெறுவாரைப்போலே திருநறையூரி லே காணப்பெற்றேன். ... ... (க)

அரு.—முதற்பாட்டு. (மாணித்யாதி) (மாணுடைத்தான) மாணுடைய தான. விசேஷணப(ல)லத்தாலே ப்ரஹ்மசர்யம் ஸித்தித்திருக்கவும், "மா ணி" என்றதுக்குக் கருத்தருளிச் செய்கிறார் (பூர்வஜந்மமித்யாதி). "தான் கொண்டு" என்றதுக்குத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (இடந்தானை யித் யாதி). விவரணம் (அவனதல்லாதத்தை யித்யாதி). "கொண்டு" என் றது - இரந்துகொண்டு என்றாய், இரக்கவேணுமோ வென்ன வருளிச் செய்கிறார் (நமக்கித்யாதி). "தாளால்" என்று விசேஷித்தது ஈடுபாட் டிலே யாக்கி யருளிச்செய்கிறார் (பிராட்டி யித்யாதி). ... ... (க)

மூ.—முந்நீரை முன்னாள் கடைந்தானை மூழ்த்தநாள்
அந்நீரை மீனாயமைத்த பெருமானைத்
தென்னாலிமேய திருமாலை யெம்மானை
நன்னீர்வயல்சூழ் நறையூரில் கண்டேனே (உ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
முந்நீரை	ஆற்றுநீர் ஊற்றுநீர் வர்ஷஜலமென்று மூன்றுவகைப்பட்டநீரையுடைத்தான ஸமுத்ரத்தை	பெருமானை	ஸ்வாமியாய்
முன்நாள்	முற்காலத்தில்	தென் ஆலி	தர்சநீயமான திருவாலியிலே
கடைந்தானை	மதநம் பண்ணினவனாய்	மேய	நித்யவாஸம் பண்ணுநின்ற
மூழ்த்தநாள்	(அந்தஸமுத்ரமேலோகங்களை)க்ரஸித்த ப்ரளயகாலத்திலே	திருமாலை	பெரிய பிராட்டியாரோடு கூடின ஸர்வாதிகனாய்
மீனாய்	மத்ஸ்யரூபியாய்க்கொண்டு	எம்மானை	எனக்கு சேஷியுமானவனை,
அந்நீரை	அந்த ஸமுத்ரத்தை	நல்நீர்	ஸம்ருத்தியாகிற நன்மையையுடைய ஜலத்தையுடைத்தான
அமைத்த	(தன் கீழ்வயிற்றில்) அடக்கிக்கொண்ட	வயல்சூழ்	கழனிகளாலே சூழப்பட்ட
			நறையூரில் கண்டேனே. (௨)

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (முந்நீரித்யாதி) மூன்று வகைப்பட்ட நீர்திரண்ட கடலை க்ருதயுகத்திலே கடைந்தவனை. தேவர்கள் அஸுரர்கள் கையிலேயகப்பட்டுக் கிடக்கப் புக்கவாறே, அவர்களை ஜீவிப்பிக்கைக்காகக் கடலை நெருக்கிக் கடைந்தானாய்த்து. (மூழ்த்தநாள்) லோகத்தைப் ப்ரளயங்கொண்டகாலத்து. (அந்நீரை) அந்நீர் தானே, பாடிகாப்பாரே களவு காணுமாபோலே ஜகத்தையடையக் கோக்க, ஒரு மத்ஸ்யமாய் அத்தைத் தன்னுடைய செலுவில் ஏகதேசத்திலே அடக்கினானாய்த்து. கடல் கடைகைக்கு தேவர்களையும் அஸுரர்களையும் கூட்டித் தானான மேன்மைகுறையாதே நிற்க வேண்டிற்று; ஜகத்துக்காக வந்தப்ரளயத்தைப் பரிஹரிக்கிற விடத்தில் அங்கனொரு ஸஹாயமுமின்றிக்கே தானும்தன்னைக் குறையவிட்டு நிற்கிறவளவிலே யாய்த்து; ஒன்று செய்யுமிடத்தில் அநேகம்பேரைக்கூட்டிக்கொண்டு செய்யவும் வல்லனாய், தனியேயும் செய்யவல்லனாயிருக்கிற பெருமானை. ஸர்வாதிகனுடைய செயலிறே.

தேவர்களுக்குக் கடல்கடைந்தாப் போலேயும், ஜகத்துக்கு ப்ரளயத்தைப் பரிஹரித்தாப் போலேயும், என்னுடைய ஸம்ஸாரப்ரளயத்தைப் பரிஹரிக்கைக்காகப் பிராட்டியோடுங்கூடத் திருவாலியிலே நிற்கிற ஸர்வேஶ்வரனை. அன்றிக்கே, தேவர்களோடு லௌகிகரோடு என்னோடு வாசியற அபேக்ஷிதம் செய்யும்படியான ஸர்வேஶ்வரனை; ப்ராப்தியுடையவனை. (நன்னீரித்யாதி) கெட்ட நீரன்றிக்கே மிகுதி

குறைவற்று வேண்டுமளவான நீரையுடைத்தான வயலாலே சூழப்பட்ட திருநறையூர். ... ... (௨)

அந.—இரண்டாம்பாட்டு. (முந்நீரித்யாதி) இந்த்ரனுக்காக இரந்து கார்யம்செய்த அபதாநத்தை யநுஸந்தித்தார்; இதில், அந்த இந்த்ராதிகளுக்காக அம்ருதமளிக்கவேண்டி உடம்புநோவக் கடல் கடைந்தபடியும் அதிலும் ஆஶ்சர்யாவஹமாக, மீனாய் ப்ரளயாபத்ரக்ஷகனானபடியும் அநுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

(அந்நீர்தானே) பூமிக்கு அரணாகவைத்த ஸமுத்ரந்தானே; இதுக்கு "தோக்க" என்றத்தோடு அந்வயம். அமைக்கையாவது - ஜலத்தையெல்லாம் கீழ்வயிற்றிலே அடக்கி லோகத்தை முதுகிலேவைத்து ரக்ஷிக்கையென்று விவக்ஷித்து அருளிச்செய்கிறார் (ஒருவித்யாதி). (செலுவில்) கீழ் வயிற்றுப் பார்ஶ்வத்தில். பெருமையாவதென்னென்ன; அத்தைக் கீழே கடாக்ஷித்துத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (கடலித்யாதி வாக்யத்ரயத்தாலே).

"எம்மானை - திருமாலை - தென்னாலிமேயானை" என்று அந்வயம் திருவுள்ளம்பற்றித் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (தேவர்களுக்கித்யாதி). "எம்மானை" என்றது - ஸர்வேஶ்வரனென்றாய், அதுக்குத் தாத்பர்யாந்தர மருளிச்செய்கிறார் (அன்றிக்கே யித்யாதி). பலிதம் (ப்ராப்தியித்யாதி). (௨)

மூ.—தூவாய புள்ளூர்ந்து வந்து துறை வேழம்
மூவாமை நல்கி முதலை துணித்தானைத்
தேவாதிதேவனைச் செங்கமலக் கண்ணனை
நாவாயுளானை நறையூரில் கண்டேனே. (௩)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தூ ஆய	தீர்த்துஷ்டமான	தேவாதி தேவனை	நித்யஸூரிகளுக்குத் தலைவனாய்,
புள்	பெரிய திருவடியை	செம்கமலம்	செந்தாமரைப் பூப் போன்ற [யனாய்,
ஊர்ந்து	நடத்திக்கொண்டு	கண்ணனை	திருக்கண்களை யுடை
துறை	(மடுவின்) கரையிலே	நாவாய்	திருநாவா யென்னும் திவ்யதேசத்தில்
வந்து	சென்று [ன்	உளானை	எழுந்தருளி யிருக்குமவனை
வேழம்	ஶ்ரீ கஜேந்த்ராழ்வா		நறையூரில் கண்டேனே. (௩)
மூவாமை	நலிவுபடாதபடி [ளி,		
நல்கி	க்ருபைபண்ணி யரு		
முதலை	(அவனுக்கு சத்ருவான) முதலையை		
துணித்தானை	இருதுண்டமாக்கினவனாய்,		

வ்யா.—மூன்றும்பாட்டு. (தூவாய வித்யாதி) ஸர்வேஶ்வரன் திருவடியை மேற்கொண்டு தன் திருவடிகளாலே தாக்கி நடத்தப்புக்கால், அந்த ஸ்பர்ச ஸுகத்தாலே திமிர்த்து, "எங்களம்மை நாயனாருடைய ஸ்பர்ஶ ஸுகமிருந்தபடி யென்!" என்று ஏத்தும் வாயையுடையவாதல்; அன்றிக்கே,கீர்த்தோஷமான சப்தத்தை வடிவாகவுடைய வென்னுதல்;(௧)"ஸீமாஜு-வேதாத்மா" என்னக்கடவதிறே. (புள்ளூர்ந்து வந்துறை) அவனுடைய ஸ்வாபாவிகவேகம் போராமை நடத்திக்கொண்டு, அவனிடர்பட்ட பொய்கைக் கரையிலேவந்து. (வேழம் மூவாமைநல்கி) அது முடியாதபடி அதின்பக்கலிலே ஓரத்தைப்பண்ணினாய்த்து. அதாவது-பூவில் செவ்வி மாறுவதற்கு முன்னே திருவடிகளிலே இடுவித்துக் கொண்டானாய்த்து. (முதலையித்யாதி) தானும் மூவாமை பெற்றானாய்த்து; அவன் ஆபந்நனைபின்பு அரைக்ஷணம் தாழ்த்தானாகில் தன்குணங்களை இழந்து போனானிறே; இடர்பட்ட பொய்கையிலேபோய்ப்புக்குப்பெரிய அவதா(ரா)நத்தோடே இரண்டையும் கூடக் கரையிலே கொடுபோய்வைத்து, ஆனைக்கு இடரின்றிக்கே முதலைக்கே இடராம்படி பண்ணினானாய்த்து. "ராஜபுத்ரர்களைப் பிணைத்தால் கைக்கூட்டனுக்கும் பாலும் சோறும் இடக்கடவது காண்" என்றருளிச் செய்தார்பட்டர். (துணித்தானை) பீஷ்மாதிகள்மேலே கிளருமாபோலே, எதிரிகள் பக்கல் சீறுமாபோலே, நீர்ப்புழு என்று பாராதே சீறினாய்த்து ஆஶ்ரிதவிரோதி என்னுமாகாரத்தாலே கனத்துத் தோற்றுகையாலே.

ஆனை இடர்பட்ட மடுவின்கரையிலே பெரிய சீற்றத்தோடே தன்னைப்பெறாதே வந்து விழுந்தவன்றானென்னில்; (தேவாதி தேவனை) *அயர்வறுமமரர் களதிபதியாய்த்து. (செங்கமலக்கண்ணானை) புண்டரீகாக்ஷனை ஸர்வேஶ்வரனை. (நாவாயுளானை) பரமபதம் கலவிருக்கையாயிருக்க, என்னுடைய ரக்ஷணத்துக்காகத் திருநாவாயிலே வந்து நித்யவாஸம் பண்ணுகிறவனை. அந்தத்திருநாவாய் தான் பரமபதத்தோபாதியாம்படி அடுத்தணித்தாகத் திருநறையூரிலே காணப்பெற்றேன். ... ... (௩)

அரு.—மூன்றும்பாட்டு. (தூவாயவித்யாதி) ப்ரயோஜநாந்தர பரர்க்கும்,மேல்வரும் நோயறியாதே லோகத்துக்கும் உபகரித்தபடியை யருளிச்செய்தார் கீழ்; அநந்யப்ரயோஜநராய்ப் பூவிடப்பெறாத இழவுதீரப்பெரிய

(௧) சதுஶ்ஶ்லோகீ-௧.

திருவடிமேற் கொண்டுவந்து ரோக்ஷிணபடியை அநுஸந்திக்கிறுரென்று ஸங்கதி.

ஏறிவந்து என்ருதே "ஊர்ந்து" என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (அவனுடைய வித்யாதி). (ஓரத்தை) பக்ஷபாதத்தை. முதலை துணித்தபின் தேவாதி தேவனுனென் என்று விவக்ஷித்து, அதுக்குத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிருர் (தானுமித்யாதி). மூவாமை - குணமிழக்கை யென்று விவரிக்கிருர் (அவனித்யாதி). †(கையிலான்) அசக்தனென்றபடி. முதலையை விடுவிக்க வொண்ணுதோ, துணிப்பானென்னென்ன; அதுக்கு இஷ்டமான சாபவிமோசநத்துக்கு உடலாகையாலே செய்தானென்று ஸம்வாதம் காட்டுகிருர் (ராஜபுத்ரர்களை யித்யாதி). முடித்தானை என்ருதே, பாரிப்புத்தோற்ற "துணித்தானை" என்பானென்னென்ன வருளிச்செய்கிருர் (பீஷ்மேத்யாதி). அதுக்கு நியாமகம் (ஆஶ்ரிதேத்யாதி).

மேலுக் கவதாரிகை (ஆனையித்யாதி). ... ... (௩)

மூ.—ஓடாவரியா யிரணியனை யூனிடந்த
சேடார்பொழில் சூழ் திருநீர் மலையானை
வாடாமலர்த்துழாய் மாலை முடியானை
நாடோறும் நாடி நறையூரில் கண்டேனே. (௪)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
ஓடா	(சத்ருமுன்பே) பிற்காலியாத	வாடா	செவ்வியழியாத
அரியாய்	நரஸிம்ஹமாய்க்கொண்டு	மலர்	புஷ்பத்தையுடைய
இரணியன்	ஹிரண்யனுடைய	துழாய்	திருத்துழாயினால்கட்டப்பட்ட
ஊனை	சரீரத்தை	மாலை	மாலையை
இடந்த	கிழித்துப் பொகட்டவனாய்,	முடியானை	திரு வபிஷேகத்தி லணிந்தவனானவனை
சேடுஆர்	இளமைமிக்க		
பொழில்	சோலைகளாலே		
சூழ்	வ்யாப்தமான	நாள்தோறும்	ப்ரதிதிநமும்
திருநீர் மலையானை	திருநீர்மலையிலே எழுந்தருளி யிருக்குமவனாய்,	நாடி	தேடித்திரிந்து
			நறையூரில் கண்டேனே. (௪)

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (ஓடாவித்யாதி) ஹிரண்யனுடைய முரட்டுடலைக்கண்டால் பிற்காலியாத நரஸிம்ஹமாயென்னுதல்; அன்றிக்கே, நாட்டில்நடையாடாத நரஸிம்ஹமாய். வரப(ப)லத்தாலே பூண்கட்டின ஹிரண்யனுடைய முரட்டுடலைப்பிளந்து, "இன்னும் இங்ஙனே யிருந்துள்ள விரோதிகள் ஆஶ்ரிதர்க்கு அடர்த்துவரில் செய்வதென் !" என்று, அவற்றைப் போக்குகைக்காக, இளமை மிக்க பொழில் சூழ்ந்திருந்துள்ள திருநீர் மலையிலே ஸந்நிஹிதனானவனை.

† "கையிலான்" என்னும் பதம் வ்யாக்யாநத்தில் காணவில்லை

ஜகத்ர க்ஷணத்துக்கு முடிகவித்து மாலையிட்டுக் கொண்டிருக்கிறவனை, நாடோறும் நித்யஸூரிகளுடைய ஆசையே யாத்ரையாக உடையனு யக்கொண்டு இங்கே காணப்பெற்றேன். ... ... (ச)

அரு—நாலாம்பாட்டு. (ஓடாவித்யாதி) ஆனைக்கு உதவப்புள்ளூர்ந்து வந்த படியை அருளிச்செய்தார் - கீழ்ப்பாட்டில்; அங்ஙனே தேசாந்தரத்தில் வரவேண்டாதே நினைத்தவிடந் தன்னிலே ஸந்நிஹிதனுய் ஆஶ்ரிதனுக்கு உதவினமையை அநுஸந்திக்கிருரென்று ஸங்கதி.

"சேடு" என்றதினர்த்தம் (இளமை) என்றது. ... ... (ச)

மூ.—கல்லார்மதிள் சூழ் கடியிலங்கைக் காரரக்கன்
வல்லாகம் கீள வரி வெஞ்சரம் துரந்த
வில்லானைச் செல்வ விபீடணற்கு வேருக
நல்லானை நாடி நறையூரில் கண்டேனே. (ரு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கல்ஆர்	கல்லிஞல் கட்டப் பட்ட	வரி	அழகியதாய்
மதிள்	ப்ராகாரங்களாலே	வெம்	அக்நிகல்பமான
சூழ்	சூழப்பட்டும்	சரம்	பாணத்தை
கடி	(அகழ்முதலிய) கட்டுடையதுமான	துரந்த	ப்ரயோகித்த
இலங்கை	லங்கைக்கரசனுய்	வில்லானை	தநுஸ்ஸை யுடையனு[ய்,
கார்	தண்ணியனுன	செல்வம்	ஸ்ரீமானுன
அரக்கன்	ராவணுஸுரனுடைய	விபீடணற்கு	ஸ்ரீ விபீஷணுழ்வானி[டத்தில்
வல்ஆகம்	பலிஷ்டமான சரீரமானது	வேருக	விலக்ஷணமாக
கீள	பிளக்கும்படியாக	நல்லானை	ஸ்நேஹத்தையுடையனுனவனை
		நாடி நறையூரில் கண்டேனே. (ரு)	

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (கல்லாரித்யாதி) கல்லார் மதிள்சூழ்ந்து அரண்மிக்கிருந்துள்ள லங்கையில் கறுத்த நிறத்தையுடையனுன ராவணனென்னுதல்; அன்றிக்கே தண்ணியனென்னுதல். கறுப்பு - தண்மைக்கும், நிறத்துக்கும் இரண்டுக்கும் பேரிறே. (வல்லாகம்) ப்ரஹ்மாஸ்த்ராதிகளுக்கும் சிதையாதபடி வரப(ப)லத்தாலே திண்ணிதான உடல் கிழியும்படிக் கீடாக, தர்சநீயமாய் (க) "దీప్తపావక సఙ్కాశైః-தீப்தபாவக ஸங்காஶைஃ" என்கிறபடியே தொடுத்துவிடும்போது

(க) ரா-யு-கசா-உஉ.

அம்பாய், சத்ருக்கள் சரீரங்களிலே அக்நியாய் ப்ரவேசிக்கும் அம்பை நடத்தின வில்வலியை யுடையவனை.

(செல்வவிபீடணற்கு) ராவணபரிக்ரஹத்தை விட்டு ஆகாசஸ்த்தனான போதே (க) "அந்தரிக்ஷகதஸ்ஸ்ரீமாந் - அந்தரிக்ஷ கதஸ்ஸ்ரீமாந்" என்கிறபடியே ராமஸம்பந்தத்தால் வந்த ஐஸ்வர்யம் குடிகொண்டதாய்த்து. (வேறாக நல்லானை) "வருகிற விபீஷணன் புகுரக்கடவனல்லன்" என்று மஹாராஜ ருள்ளிட்டார் நிரோதிக்க; "அவனைக் கைக்கொள்கை தவிரோம்" என்று பெருமாளும் நிர்ப்பந்திக்க; 'ஆகில் கிஷ்கிந்தையில் பரிகரமிங்ஙனே விடைகொள்ளுகிறது" என்ன; "வேணுமாகில் அது செய்கிறது, இது ஒருபடியாலும் தவிரோம்" என்று அவன் பக்கலிலே விசேஷித்து ஸங்கத்தைப் பண்ணினவனை. (நாடி நறையூரில் கண்டேன்) நான் அவனைத்தேடித் திருநறையூரிலே காணப் பெற்றேன். ... ... (௫)

அரு. — அஞ்சாம்பாட்டு. (கல்லாரித்யாதி) தமப்பன் பகையாகப் பிள்ளைக்கு உதவினபடி சொல்லிற்று - கீழ்; தமயன் பகையாக உதவின படியை அநுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

கடி - கட்டாய், துர்க்க (दुर्ग)ச்சவரணையைச் சொல்லுகிறதென்று விவக்ஷித்து, "கல்" இத்யாதியாலே விசேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (கல்லித்யாதி). லக்ஷணயா தன்மை சொல்லுமென்கிறார் (கறுப்பித்யாதி).

"வேறாக" என்பானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (வருகிற வித்யாதி). (உ) "ஸஜ்ஜீயம் கதஞ்சந - நத்யஜேயம் கதஞ்சந" என்றத்தை உட்கொண்டருளிச்செய்கிறார் (ஆகிலித்யாதி). ... ... (௫)

மூ. — உம்பருலகோடுயிரெல்லா முந்தியில்
வம்பு மலர்மேல் படைத்தானை மாயோனை
அம்பன்ன கண்ணாளசோதைதன் சிங்கத்தை
நம்பனைநாடி நறையூரில் கண்டேனே. ... (௬)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
உம்பர் உலகோடு	தேவலோகத்தோடு கூட	உந்தியில்	(தன்) திருநாபியிலுள்ள
உயிரெல்லாம்	ஸகல ப்ராணிகளையும்	வம்பு	பரிமள ப்ரசுரமான

(க) ரா-யு-௧௭-௧௦. (உ) ரா-யு-௧௮-௩

மலர்மேல்	கமலப் பூவின்மேலே	அசோதை	யசோதையுடைய
படைத்தானை	ஸ்ருஷ்டித்த [ளைய்	தன்	[ள்ளையாய்
மாயோனை	ஆஶ்சர்ய சக்தியுக்த	சிங்கத்தை	ஸிம்ஹம்போன்றபி
அம்பன்ன	அம்போடொத்த [ன	நம்பனை	விஶ்வஸநீயனு மான
கண்ணாள்	கண்களை யுடையளா		வனை
		நாடி நறையூரில் கண்டேனே. (௬)	

வ்யா. — ஆரும்பாட்டு. (உம்பருலகித்யாதி) ப்ரஹ்மாதிகள் குடியிருப்போடே கூட மற்றுமுள்ள மநுஷ்யாதிகளையு மடைய தன் திருவுந்தியிலே செவ்விப்பூவின்மேலே தன்னுடைய ஸங்கல்பத் தாலே யுண்டாக்கின ஆஶ்சர்யபூதனான ஸர்வேஶ்வரனை,

தன் ஸங்கல்பத்தாலே எல்லாவற்றையு முண்டாக்குமவன்றான் மெய்யே வந்தவதரித்தானாய்த்து. (அம்பன்ன கண்ணாளித்யாதி) பிள்ளையுறங்கா வில்லிதாஸர் "பிள்ளைக்குத் தாய்வழியாகாதே கண்" என்றருளிச்செய்வர். (நம்பனை) தன்னை யணுகினவர்க்குத் தன் கை யிலே ஸமர்ப்பிக்கலாம்படி விஶ்வஸநீயனானவனை. (நாடி நறையூரில்) ஸம்ஸாரத்திலே யிருக்கச்செய்தே அவனை விஶ்வஸித்து பற்றப்பெற் றேன். ... ... (௬)

அரு.—ஆரும்பாட்டு. (உம்பரித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டுக்களில் - பிள்ளைக் கும் தம்பிக்கும் தாமே உதவினவளவு சொல்லிற்று; அவ்வளவன்றியே, சதுர்த்தசபுவநஸ்ரஷ்டாவுக்கு உத்பாதகனாயிருந்தவன் தன்மேன்மை பா ராதே ஒரிடைச்சிக்கு மகனாயிருந்தபடியால் வந்து உதவின ஆஶ்ரித பார தந்த்ர்யம் சொல்லுகிறாரென்று ஸங்கதி.

சதுர்முகனை மலர்மேல் படைத்தத்தாலே "ஸ்ருஜ்யங்களெல்லாம் மல ர்மேல் படைத்தான்" என்று விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் (ப்ரஹ்மாதிக ளித்யாதி).

மேலுக்கவதாரிகை (தன்னித்யாதி). (௧) "ஶ்ரீ மாத்ரு முகஸ்ஸேது:- தம்யோ மாத்ரு முகஸ்ஸூதஃ" என்றதை யுட்கொண்டு அசோதையிள ங்கண்ணழகை அருளிச்செய்ததுக்கு உட்கருத்தை ஸம்வாதமுகேந வருளிச் செய்கிறார் (பிள்ளையித்யாதி). ... ... (௬)

மூ.—கட்டேறு நீள் சோலைக் காண்டவத்தைத் தீமூட்டி
விட்டானை மெய்யமமர்ந்த பெருமானை
மட்டேறு கற்பகத்தை மாதர்க்காய் வண்டுவரை
நட்டானை நாடி நறையூரில் கண்டேனே. (௭)

(௧)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கட்டு ஏறு	காவல்மிக்கிருந்ததாய்	பெருமானை	ஸர்வாதிகனாய்,
நீள்சோலை	பரந்தபொழிலையுடையதான	மட்டு ஏறு	தேன்மிக்கிருந்துள்ள
காண்டவத்தை	காண்டவவநத்தை [க)	கற்பகத்தை	கல்பக வ்ருக்ஷத்தை
தீ	அக்நிக்கு (ஆஹாரமா	மாதர்க்காய்	ஸத்யபாமைக்காக
மூட்டிவிட்டானை	அருமதிபண்ணி ஏவிவிட்டவனாய்	வண்துவரை	அழகிய த்வாரகாபுரியில் (ஸத்யபாமையகத்தில்)
மெய்யம்	திருமெய்யத்தில் [ற	நட்டானை	ஸ்த்தாபித்தவனுமானவனை
அமர்ந்த	பொருந்தி வர்த்திக்கி		

நாடி நறையூரில் கண்டேனே. (எ)

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (கட்டேறு நீள்சோலை) இந்த்ரனுடைய காவற்காடென்கிற மதிப்பாலே மிக்க அரணை யுடைத்தாயிருக்கிற. (காண்டவத்தைத் தீமூட்டி விட்டானை) அர்ஜுநனும் தானுமாய் யமுநாதீரத்திலே பூம்பந்து இறட்டு விளையாடாநிற்க, அக்நி ஒரு ப்ராஹ்மணவேஷத்தைக்கொண்டுவந்து நிற்க, "நீ இந்த்ரனுடைய காவற்காட்டை புஜி" என்று விட்டான். (மூட்டிவிட்டானை) துஷ்ட ம்ருகங்களின்மேலே விட்டானாய், தான் கிட்டுகைக்கு ப(ய)யப்படுமாபோலே, ப்ரவேசிப்பிக்கையிலுண்டான அருமை சொன்னபடி. (மெய்யமமர்ந்த பெருமானை) "இன்னும் ஆரேனும் அர்த்தித்து வரில் செய்வதென்!" என்று திருமெய்யத்திலே வந்து ஸந்நிஹிதனானவனை.

(மட்டேறித்யாதி) பரிமளம் மிக்குவாரா நின்றுள்ள கல்பகவ்ருக்ஷத்தை. (மாதர்க்காய்) ஸ்ரீ ஸத்யபாமைப் பிராட்டிபக்கல் தாதர்த்ய(ஸ்ஸ)த்தை முடிய நடத்தினபடி. (வண்டுவரை நட்டானை) இந்த்ரனுக்கு நரகாஸுரனோடே விரோதம் விளைய, அவனுக்காக எடுத்துவிட்டு, அவனை யழித்து மீண்டுவந்து ஸ்வர்க்கத்தைக் குடியேற்றுகிற வளவிலே, இந்த்ராணியானவள், கல்பகவ்ருக்ஷத்தின் பூவா, "உங்களுக்கிது பொருதிறே, உடம்பு வேர்க்குமிறே, தரையிலல்லது கால்பாவாதே" என்று இங்ஙனே தன்னுடைய தேவத்வத்தையும் இவளுடைய மநுஷ்யத்வத்தையும் சொல்லி க்ஷேபித்துச் சூடினாள்; அவளும், க்ருஷ்ணன் தோளைப்பற்றி "இத்தை என் புழைக்கடையிலே நடவேணும்" என்ன; அத்தைப் பிடுங்கிக் கொடுபோந்து ஸ்ரீமத்த்வாரகையிலே நட்டு, பின்னையாய்த்து திருமஞ்ஜநம் பண்ணிற்று. "தான் சொப்பனக் குடியேறுவதற்கு முன்னே தன்னைக் குடியிருத்தின

வன், தன் புழைக்கடையிலே ஒரு குப்பைமேனியைப் பிடுங்கிறு னென்று வஜ்ரத்தைக்கொண்டு துடருவதே!" என்று பிள்ளை யமுதனார் பணிக்கும்படி, என்னுடைய அபேக்ஷிதம் செய்கைக்காகத் திருநறையூரிலே வந்து நின்றவனைக் காணப்பெற்றேன். ... (௭)

அரு.—ஏழாம்பாட்டு. (கட்டேறித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் - யசோதை தன்மையை ப்ரஸ்தாவித்தாராய், அவனுடைய அதிமாநுஷ சேஷ்டிதங்களையும் அவதார ப்ரதா(தா)நப்ரயோஜநத்தையும் இரண்டுபாட்டாலு மருளிச்செய்கிறாரென்று ஸங்கதி.

அக்நிதானே மூளமாட்டாதே, மூட்டிவிட வேண்டுவானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (துஷ்டேத்யாதி). (தான்) என்றது - அக்நிதானென்றபடி.

(சொப்பன) நன்றாக. ... ... (௭)

மூ.—மண்ணின் மீபாரங் கெடுப்பான் மறமன்னர்
பண்ணின்மேல் வந்த படையெல்லாம் பாரதத்து
விண்ணின் மீதேற விசயன் தேரூர்ந்தானை
நண்ணி நான் நாடி நறையூரில் கண்டேனே. (௮)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மண்ணின்மீ	பூமியின்மேலே (அஸுர வர்க்கத்தினால்) உண்டான	வந்த	எதிர்த்துவந்த
		படை எல்லாம்	எல்லாச்சேனையையும்
பாரம்	பா(தா)ரத்தை	விண்ணின்மீது	வீரஸ்வர்க்கத்தில்
கெடுப்பான்	அழிக்கைக்காக,	ஏற	போய்ச் சேரும்படியாக
மறம்	கோபத்தையுடையரான	பாரதத்து	பாரதயுத்தத்தில்
		விசயன்	அர்ஜுநனுடைய
மன்னர்	ராஜாக்களுடைய	தேர்ஊர்ந்தானை	தேரைநடத்தினவனை
பண்ணின் மேல்	ஸேநாவிந்யாஸத்தோடு கூடி	நண்ணி	ஆசைப்பட்டு
		நான்நாடி நறையூரில் கண்டேனே.	

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. (மண்ணின் மீபாரமித்யாதி) எல்லாவற்றையும் பொறுக்கக்கடவ பூமி, "பொறுக்கப்போகிறதில்லை" என்ன; அதினுடைய பா(தா)ரத்தைப் போக்குகைக்காக, மறத்தையுடைய கர்ண துர்யோதநாதிகள் கையு மணியும் வகுத்து மேலிட்டுவந்த பரிகரமடைய மீளவும் அவ்வூரில் போகாதே வீரஸ்வர்க்கத்தை ப்ராபிக்கும்படி, அர்ஜுநனுடைய தேரை நடத்தினவனை. (நண்ணி நான்

நாடி) ஆசையுடையேனைக் கிட்டி; அவ்வாசைக்கு அநுரூபமாகத் திருநறையூரிலே காணப்பெற்றேன். ... ... (அ)

அந—எட்டாம்பாட்டு. (மண்ணித்யாதி) (க) †"𑌨𑌕𑌿𑌞𑍍𑌚𑌿𑌤𑍍𑌪𑌰𑍍𑌵𑌤𑌾𑌭𑌾𑌰𑌂 𑌨𑌾𑌭𑌾𑌰𑌂 𑌸𑌪𑍍𑌤𑌸𑌾𑌗𑌰𑌮𑍍 । 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌮𑌿𑌦𑍍𑌰𑍋𑌹 𑌮𑌿𑌦𑌂𑌭𑌾𑌰𑌂 𑌭𑌾𑌰𑌂 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌾𑌸𑌘𑌾𑌤𑌕𑌮𑍍 - நகிஞ்சித் பர்வதாபாரம் நாபாரம் ஸப்தஸாகரம் । ஸ்வாமித்ரோஹ மிதம் பாரம் பாரம் விஸ்வாஸபாதகம்" என்கிறத்தை உட்கொண்டருளிச்செய்கிறார் (எல்லாவற்றையு மித்யாதி). மண்ணின்மேலே யுத்தப்பண்போடே என்று சப்தார்த்தமா யருளிச் செய்கிறார் (கையுமணியும் வகுத்து) என்று.

மூ—பொங்கேறு நீள் சோதிப் பொன்னாழி தன்னோடும்
சங்கேறு கோலத்தடக்கைப் பெருமானைக்
கொங்கேறு சோலைக் குடந்தைக் கிடந்தானை
நங்கோனை நாடி நறையூரில் கண்டேனே. (கூ)

பதம்.	உரை,	பதம்.	உரை.
பொங்குஏறு	மேன்மேலும் ஸம்ருத்தி அதிசயித்து வாராநின்ற	தடம் கை	பரந்திருந்துள்ள திருக்கைகளையுடைய
		பெருமானை	ஸர்வேஸ்வரனாய்,
நீள் சோதி	அபரிச் சிந்நமான தேஜஸ்ஸையு [டைய	கொங்கு ஏறு	தேன் மிகுத்திருக்கிற
		சோலை	பொழில்சூழ்ந்த
பொன்	ஸுந்தரமான	குடந்தை	திருக்குடந்தையில்
ஆழிதன்னோடும்	ஸுதர்சநாழ்வானோடு கூட [து	கிடந்தானை	கண்வளர்ந்தருளுமவனாய், [வனை
சங்கு	ஸ்ரீ பாஞ்சஜந்யமான	நம்கோனை	நமக்கு ஸ்வாமியானவனை
ஏறு	குடிகொண்டிருக்கிற	நாடி நறையூரில் கண்டேனே. (கூ)	
கோலம்	அழகியதாய்		

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (பொங்கேறு நீள் சோதியித்யாதி) மிகைத்து ஆற்றுப் பெருக்குபோலே ஏறிவாராநின்றுள்ள நிரவதிக தேஜஸ்ஸையுடைத்தாய் ஸ்ப்ருஹணீயமாயிருக்கிற திருவாழியோடே கூட, ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்துக்கும் குடியிருப்பான அழகிய திருத்தோள்களையுடைய ஸர்வேஶ்வரன். ஆழ்வார்களை யொழியவே வெறும்புறத்திலே ஆலத்திவழிக்க வேண்டும்படியாய்த்து திருத்தோள்களழகிருக்கும்படி. ஆபரணத்துக்கும் ஆபரணம்போலே.

(கொங்கேறு சோலையித்யாதி) பரிமளமாதல், தேனாதல், பரிபாகத்திலிருப்பு நித்யஸூரிகளுக்காயிருக்குமாபோலே நமக்குஸ்வாமி

(க) † இந்தஶ்லோகத்தை ப்ரத்யந்தரங்களைக்கொண்டு சுத்தமாக்கிக்கொள்ளவேணும்.

பானவனை, நடக்காகவந்து நிற்கிற திருநறையூரிலே காணப்பெற்றேன். ... ... (௯)

அ௫.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (பொங்கித்யாதி) (௧) "கொடாமென்கோவலன்" என்கிறபடியே - ஆழ்வார்க்கு க்ருஷ்ணாவதாரமாக அநுஸந்திக்கலாம்படி யிருந்தபடியாலே, கீழ் ப்ரஸ்துதமான க்ருஷ்ணாவதாரத்தை அநுஸந்தித்தவுடனே ஆராவமுதமூற அநுபவிக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

"நங்கோனை" என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (பரமபதத்தி லித்யாதி). (௯)

மூ.—மன்னுமதுரை வசுதேவர் வாழ்முதலை
நன்னறையூர் நின்றநம்பியை வம்பவிழ் தார்க்
கன்னவிலும் தோளான் கலியனொலி வல்லார்
பொன்னுலகில் வானவர்க்குப் புத்தேளிராகுவரே. (௰)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மன்னு	பகவத்ஸம்பந்தம் மாறாதே பொருந்தியிருக்கிற	கல்நவிலும்	கல்லென்றுசொல்லப்படுகிற (த்ருடமான)
மதுரை	ஸ்ரீ மதுரையில்	தோளான்	புஜங்களை யுடைய
வசுதேவர்	வஸுதேவருடைய	கலியன்	ஆழ்வார் [ரான
வாழ்	ஜீவநமாகிற வாழ்ச்சிக்கு	ஒலி	அருளிச்செய்த இப்பத்துப் பாசுரங்களை [கள்
முதலை	காரணபூதனாய்,		
நல் நறையூர்	விலக்ஷணமான திருநறையூரிலே	வல்லார்	அப்யஸிக்க வல்லவர்
நின்ற	எழுந்தருளியிருக்கிற	பொன் உலகில்	அழகியதான பரமபதத்தில் (போய்)
நம்பியை	கல்யாணகுணபூர்ணனானவன் விஷயமாக,	வானவர்க்கு	(அங்குள்ள)நித்யஸூரிகளுக்கு [ராக)
வம்பு அவிழ் . தார்	பரிமள மலராநின்ற மாலையை யுடையராய்	புத்தேளிர் ஆகுவர்	தேவர்களாக (பூஜ்யராக) ஆகப்பெறுவர்கள்.

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (மன்னுமதுரை யித்யாதி) ஸித்தாஸ்ரமமாய் ஸ்ரீவாமநனிருந்து தபஸ்ஸு பண்ணி, ஸ்ரீ சத்ருக்நாழ்வான் வன்னியமறுத்துப் படைவீடுசெய்து; ஸர்வேஸ்வரன் தானுகந்து வந்தவத

---

(௧)

ரித்து, ஆனைபடும் அடவிபோலே பகவத்ஸம்பந்தம் மாறுததேசம். (வசுதேவரித்யாதி) ஸ்ரீவஸுதேவருடைய ஸத்தைக்கு நிமித்த பூதனு யுள்ளவனை. இவனைக்கண்டு அத்தாலே உளராயாய்த்துத் திரிவது. (நன்னறையூரித்யாதி) ஸ்ரீ மதுரையிற்காட்டிலும் மிக்க நன்மையை யுடைத்தான திருநறையூரிலே நிற்கிற கல்யாணகுண பூர்ணனை.

(வம்பவிழ்தாரித்யாதி) செவ்விமாலையையும் அதுக்காஶ்ரயமாய் கல்லென்றுசொல்லப்படும் திண்ணிய தோளையுமுடையரான திருமங்கையாழ்வார் ஒலியுடைத்தாம்படி யருளிச்செய்த தமிழ்த்தொடை வல்லவர்கள், பரமபதத்திலே அங்குள்ள நித்யஸூரிகளுக்குத் தை வங்களாவர்கள். (க) "வைகுந்தன் தமரெமர்" என்றிறே அவர்கள் சொல்லுவது; அவர்களுக்கு ஆஶ்ரயணீய ராவர்கள். ... (கo)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

அரு.—பத்தாம்பாட்டு. (மன்னித்யாதி) மன்னுதல் - பொருந்துதலாய், பகவானுல் பொருத்தமுடைமையை யருளிச்செய்கிருர் (வஸித்தேத்யாதி). (படுகை) உண்டாகை. வாழ்ச்சிக் குறுப்பானபிள்ளை யென்ருய் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிருர் (ஸ்ரீ வஸுதேவரித்யாதி).

"புத்தேளிர்" என்றதினர்த்தம் (தைவங்களாவர்கள்) என்றது. (கo)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஆரும்பத்தில் எட்டாந்திருமொழி முடிந்தது.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஆரும்பத்து ஒன்பதாந்திருமொழி

பெடையடர்த்தப்ரவேசம்.

வ்யா.—"நான் சென்றுநாடி நறையூரில் கண்டேன்" என்று ஆஶ்ரயணீயவஸ்துவை ஒரு தேசவிசேஷத்தில் போய்க்காண்கை யன்றிக்கே ஸம்ஸாரபூமியிலே திருநறையூரிலே காணப்பெறுகையால் வந்த அலப்ய(ஸ்ரீ)லாபத்தாலே ஹ்ருஷ்டராஞர்; "அவனைக்காணப்பெற்ற

(க) தி-வாய்-கo-கூ-கூ.

பின்பு அவன் ஸ்வரூபத்துக்கும் நம் ஸ்வரூபத்துக்கும் அநுரூபமான வ்ருத்தி விசேஷத்தைப் பண்ணப்பார் கிடாய் நெஞ்சே!" என்று திருவுள்ளத்தைக் குறித்தருளிச்செய்கிறார். திருநறையூரில் திர்யக்குக்களும் அகப்படப் பேடைப்ரதாநமாயாய்த்திருப்பது; ஆகையாலே அங்கு நிற்கிற நம்பிக்கும் பிராட்டி ப்ராதாந்யமுண்டாகக்கடவதே; ஆகையாலே ஆஶ்ரயணீயதை குறைவற்ற தேசமாய்த்து. க்ஷணந்தோறும் ஸுகுமாரராயிருக்குமவர்கள் முகத்திலே நீர் ஏறிட்டுக்கொள்ளுமா போலே ப்ராப்தியளவும் ப்ரபத்தி பண்ணுகிறபராய்த்து. (க)*ஸக்ருதே(தே)வவுக்கு "ஸஹமைவ" என்று ஆழ்வான் நிர்வஹிப்பதொரு பொருளுண்டிறே; "ஒரு ஜந்மமாக ப்ரபத்தி பண்ணுமது சாலவும் அஸக்ருத்தாயிருந்ததோ? பெறுகிற பேற்றைப் பார்த்தால்" என்றருளிச்செய்தார் எம்பார். பக(ஃ)வல்லாப மொழியப் புறம்பு த(ஃ)ரிக்க வல்லரல்லர், இதொழிய வேறேயுமொரு உபாயமுண்டென்றிருக்கு மவரல்லர்; வேறேயுமொரு உபாயமுண்டென்றிருக்கும்படியன்றிறே இதிலுண்டான நிலை. ... ... *

அரு. — பெடையடர்த்த ப்ரவேசம்.—(அநுரூபமான வ்ருத்தி விசேஷத்தை) என்றது- அநந்யபோக்ய(ஃ)த்வாது குணமான ப்ரபத்தியை என்றபடி. "பெடையடர்த்த" இத்யாதியாலே ஸ்த்ரீ ப்ராதாந்யத்தையிட்டு விசேஷித்ததுக்கு உட்கருத்தை யருளிச்செய்கிறார் (திருநறையூரிலேயித்யாதி). (உ) *ஏழையேதலனிலே ப்ராப்திக்காக பூர்ணப்ரபத்தி பண்ணினபின்பு, எம்பெருமான் தம்முடைய ஸ்வாதந்த்ர்யத்தாலும் இவருடைய உகந்தருளின நிலங்களில் ப்ராவண்யத்தாலும் இங்கே இன்னும் வைத்துக்கொண்டு அநுபவிக்கத்தேட, அப்படி யநுபவித்துக்கொண்டுவருகிற இவர், ப்ரபத்திக்குக் குறைவற்ற தேசமான மட்டிலே மீளவும் சரணமடைவானென்னென்ன; அந்த ப்ரபத்திதானும் பரமபோக்ய(ஃ)மாகையாலே விடமாட்டாமல் பண்ணுகிறாரென்று பரிஹார மருளிச்செய்கிறார் (க்ஷணந்தோறு மித்யாதி). ஆர்த்த்யதிசயத்தாலே இவ்வாழ்வார் கீழே பலவிடங்களிலும் ப்ரபத்தி பண்ணினாராய்த்து; இப்போது போக்யதையாலும் விடமாட்டாதே பலகாலும் ப்ரபத்தி பண்ணுகிறாராய்த்து. ஆனால் "ஸக்ருதேவ இத்யாதி வசநத்துக்கு விரோதியாதோ?" என்னும் ப்ரஸ்நத்திலே, விளம்ப நிஷேதபரமாமித்தனையொழிய இவ்வதிகாரிக்கு ஆவ்ருத்தி நிஷேதமன்றென்றும், ஆவ்ருத்தி நிஷேதபரமானாலும் பக்தி(ஃ)க்கு வேண்டினாப்போலே அநேகஜந்மாவ்ருத்தி வேண்டாமை யாகலாமென்றும் பரிஹா

(க) ரா-யு-கஅ-ஙங.　(உ) நி-அ.

ரித்த புடைகளுண்டென்று அருளிச்செய்கிறார் (ஸக்ருதேவவுக்தித்யாதி வாக்ய த்வயத்தாலே). (அஸக்ருத்தாயிருந்ததோ) ஸக்ருத் தென்னலாயிருக்குமன்றோ ப்ரபத்தி என்றபடி. (க)"ஜந்மாந்தர ஸஹஸ்ரேஷு-ஜந்மாந்தரஸஹஸ்ரேஷு—" இத்யாதி இதுக்கு வேண்டாவோ. திருநறையூரில் கண்ட மட்டிலே அங்கே நினைத்தபடி அநுபவிக்கக்கோலி, ததர்த்தமாக மீளவும் ப்ரபத்தியை யொழிய அறியாமையாலே ப்ரபத்தி பண்ணுகிறாரென்று யோஜநாந்தர மருளிச்செய்கிறார் (பகவதித்யாதி வாக்யத்ரயத்தாலே). ... *

மூ.—பெடையடர்த்த மடவன்னம் பிரியாது மலர்க்கமலம்
மடலெடுத்து மதுநுகரும் வயலுடுத்த திருநறையூர்
முடையடர்த்த சிரமேந்தி மூவுலகும் பலிதிரிவோன்
இடர்கெடுத்த திருவாளனிணை யடியே யடைநெஞ்சே. (க)

பதம்.	உரை.
பெடை	பேடையினாலே
அடர்த்த	ப்ரணய கலஹத்தில் நெருக்கப்பட்டதாய் (அத்தாலே)
மடம்	(அப்பேடைக்கு) பவ்யப்பட்டதான
அன்னம்	ஹம்ஸ பக்ஷியானது
பிரியாது	(அப்பேடையோடு) விஶ்லேஷியாமல் (எப்போதும்கூடியிருந்து),
கமலமலர்	தாமரைப்பூவில்
மடல்எடுத்து	இதழ்களைக்கழற்றிப்
மது	தேனை [பொகட்டு
நுகரும்	பாநம்பண்ணுகின்ற
வயல்	கழனிகளாலே
உடுத்த	சூழப்பட்ட
திருநறையூர்	திருநறையூரி லெழுந்தருளி யிருப்பவனாய்,

பதம்.	உரை.
முடைஅடர்த்த	துர்க்கந்தம் மிக்க
சிரம்	ப்ரஹ்ம கபாலத்தை
ஏந்தி	கையில்கொண்டு
மூவுலகும்	மூன்று லோகங்களிலும்
பலி	பி(பீ)க்ஷார்த்தமாக
திரிவோன்	ஸஞ்சரியாநின்றருத்ர
இடர்	சாபத்தை [னுடைய
கெடுத்த	போக்கின [டைய
திருவாளன்	ஶ்ரிய:பதி யானவனு
இணை	ஒன்றோடொன்று ஸத்ருசமான
அடி	திருவடிகளை
நெஞ்சே	ஓமநஸ்ஸே!
அடை	ஆஶ்ரயிக்கப்பார்.

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (பெடையடர்த்த மடவன்னம்) பூவிலே ஸஞ்சரிக்கையாலே பேடைக்குச் சேவலின்பக்கலிலே எப்போது மொக்க அதிசங்கை வர்த்தியாநிற்குமாய்த்து. பேடையாலே அடர்க்கப்பட்ட மடவன்னமானது. மடவன்னம்போய், அத்தலையித்தலையானபடி; - பல் காட்டுவது, காலைப்பிடிப்பது, இரப்பதாகாநிற்கும்.

(க) லக்வத்ரிஸ்ம்ருதி-

(பிரியாது) ஒருக்ஷணம் இத்தைவிட்டுப் புறம்புபோகாதே. "இதுக்கு இனியது கொடுவந்து இடவேணும்" என்று மதுபாநார்த்தமாகவும் போகாதே. (மலர்க்கமலம் மடலெடுத்து) வேறொருபூவிற்போயன்றிக்கே அந்தப்பூத் தன்னிலேயிருந்து, மது நிரம்பின பூவில்நின்றும், மடலை வாங்கித்தான் ஸேவிப்பது, பேடையை ஸேவிப்பிப்பதாகாநிற்கும்.

இதுவாய்த்து இவ்வூரில் வயலிருக்கும்படி. உள்ளுநிற்கிறவன் எத்தனையேனும் அபிமாநிகளுக்கும் புகலாம்படி யிருக்குமவன். (முடையித்யாதி) லோககுருவுமாய் தனக்குப் பிதாவுமாயிருந்தவனுடைய தலையையறுத்து அத்தாலே பாதகியாய், முடைமிக்கிருந்துள்ள - துர்க்கந்தம் மிக்கிருந்துள்ள, ப்ரஹ்மசிரஸ்ஸை,ந் தரித்து, கூறுசெய்த ஊரிலே கையும் கைத்தலையுமாய்த் திரியும் கூறுசெய்வானைப்போலே, ஈஶ்வராபிமாநியாய் தான் செலுத்திப்போந்த பூமிப் பரப்பெங்கும் பிக்ஷைபுக்குத் திரிந்தானாய்த்து. (இடர்கெடுத்த திருவாளன்) "அருமந்தானொரு மதிப்பன் இப்படி எளிவரவு படுவதே!" என்று திருவுள்ளம் புண்பட்டு, அவனுடைய சாபத்தைப் போக்கினனாய்த்து. அதுக்கடியென்னென்னில்,(திருவாளன்)(க)"ஶ்ரீ நாராயண ஶ்ரீமாந்-தத்ர நாராயண ஶ்ரீமாந்" என்கிறபடியே ஶ்ரிய:பதியாகையாலே. அவனுடைய (இணையடியே யடைநெஞ்சே) அபிமாநிகளும் ஆபந்நரானவன்று பற்றும் திருவடிகளை நீ பற்றப்பார். ... (க)

அரு.—முதற்பாட்டு. (பெடையித்யாதி) ஸ்த்ரீதர்மமன்றோ மடப்பமென்ன வருளிச்செய்கிறார் (பேடை யித்யாதி). (மடவன்னம் போய்) என்றது - மடவன்னமாயிருக்கைபோய் என்றபடி. இப்படிபவ்யமான சேவல் பிரிய ப்ரஸக்தி ஏதென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இதுக்கித்யாதி). பிரியாதேநுகரும் என்கையாலே போக்த்ரு (ஶ்ரீ) ஸாஹித்யத்தை விவக்ஷித்துத், தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (வேறொரு வித்யாதி).

மேலுக்கவதாரிகை (இதுவாய்த்தித்யாதி). இத்தால் - புருஷவஶ்யதையும் ஸ்வயமேவ வத்ஸலனாயிருக்குமென்றும் சொல்லிற்றாய்த்து. (ஆய்த்து) என்றவனந்தரம், ருத்ரனென்று சேஷம். ... ... (க)

மூ.—கழியாரும் கனசங்கம் கலந்தெங்கும் நிறைந்தேறி
வழியார முத்தீன்று வளங்கொடுக்கும் திருநறையூர்
பழியாரும் விறலரக்கன் பருமுடிக ளவை சிதற
அழலாரும் சரந்துரந்தா னடியிணையேயடைநெஞ்சே. (உ)

(க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கழி	உவர்க்கழிகள்	வளம்கொடுக்கும்	(இப்படி) ஸம்ருத்தியைக்கொடாநின்ற திருநறையூர்,
ஆரும்	நிறையும்படியாக	பழிஆரும்	மிக்க அபவாதத்தையுடையனாய்
கனம்	பெருமைபொருந்திய	விறல்	மிடுக்கனை
சங்கம்	சங்குகளானவை	அரக்கன்	ராவணாஸுரனுடைய
எங்கும்	எல்லாவிடங்களிலும்	பரு	பெருத்த
கலந்து	வந்துசேர்ந்து	அவைமுடிகள்	அந்த (பத்துத்) தலைகளும்
நிறைந்து	வரிசை வரிசையாக இருந்து	சிதற	அறுந்து விழும்படியாக
ஏறி	(பின்பு அக்கழிகளில் நின்றும்) மேலே வந்து	அழல் ஆரும்	நெருப்புப்போன்ற
வழிஆர	வீதிகள் நிறையும்படி	சரம்	பாணங்களை
முத்து	முத்துக்களை	துரந்தான்	ப்ரயோகித்தவனுடைய
ஈன்று	சுரந்து		அடிஇணையே அடைநெஞ்சே! (உ)

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (கழியாருமித்யாதி) ஸமுத்ரத்தில் நின்றும் சங்குகளானவை கழிநிறையும்படியாக வந்து புகுருமாய்த்து உப்புநீரில் நின்றும் ரஸித்த ஜலத்துக்காக. (கனசங்கம் கலந்தெங்கும் நிறைந்தேறி) கர்ப்ப கேத(கை)த்தாலே ஐப்பசித் திருநாளுக்கு ப்ராணிகள் ஸர்வதோ திக்(கி)க்கமாக வந்து புகுருமாபோலே, எங்குமொக்கக் கலந்து ஒழுகுமாறுதேவந்து புகுந்து. (வழியார முத்தீன்று) ஊரேற்றின தார்மிகர் அவகாச முண்டாம்படி குறுந்தெருவும் நெடுந்தெருவு முண்டாக்கினார்கள்; இவை ஸஞ்சாரயோக்யதை யில்லாதபடி வழிகளிலே முத்தை மலையாகச் சுரவாநிற்கு மாய்த்து.

(பழியாரும்) ஜநநி என்று வாசிபார்க்க மாட்டாமையாலே மிக்க பழியைத் தரித்திருப்பானாய், முன்கை மிடுக்காலே தோன்றினபடி நடந்து திரிகிற ராவணனுடைய தலைகள் சிதறும்படியாக, எதிரிகளை அம்பாய் நலிகையன்றிக்கே நெருப்பாகச் சுடுகிற அம்புகளை நடத்தினவனுடைய. ... ... (உ)

அரு —இரண்டாம்பாட்டு. (கழியாரு மித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் - தலையறுத்துத் திரிந்தபாதகியையும் அருள்செய்தபடி சொல்லிற்று; அப்படிப்பட்ட குறை(றை)களுங்கூட ஸர்வதா (ஆ) (க) "நநமேயம்" என்றால் தலையறுத்து விடுமாகையாலே "நநமேயம்" என்னப்பாராமே, அடைநெஞ்சே

(க) ரா-யு-ருசு-கக.

ரன்கிறாரென்று ஸங்கதி.

"நிறைந்து" என்றதினர்த்தம் (ஒழுகுமாறுதே) என்றது ... (௨)

மூ.—சுளைகொண்ட பலங்கனிகள் தேன்பாயக் கதலிகளின்
திளைகொண்ட பழம்கெழுமி திகழ் சோலைத் திருநறையூர்
வளைகொண்ட வண்ணத்தன் பின்தோன்றல் மூவுலகோடு
அளைவெண்ணெயுண்டான் றனடியிணையே யடைநெஞ்சே. (௩)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
சுளைகொண்ட	சுளைகளையுடைத்தான	வண்ணத்தன்	வர்ணத்தையுடைய பலராமனுக்கு
பலங்கனிகள்	பலாப்பழங்களில் நின்றும்	பின்தோன்றல்	பின்பு (தம்பியாக) அவதரித்தவனாய்,
தேன்பாய	தேன் வெள்ளமிடாநிற்பதாய்,	மூவுலகோடு	மூன்று லோகங்களோடுகூட
கதலிகளின்	வாழைமரங்களில்	அளை	கடையப்பட்ட தயிரையும்
திளைகொண்ட	பருத்திருந்துள்ள	வெண்ணெய்	வெண்ணெயையும்
பழம்	பழங்களானவை	உண்டான்தன்	அமுது செய்தவனுடைய
கெழுமி	நெருங்கி	அடியிணையே அடைநெஞ்சே!	
திகழ்	விளங்காநின்றதான		
சோலை	சோலைகளையுடைய		
திருநறையூர்,			
வளைகொண்ட	சங்கு வர்ணம்போன்ற		

வ்யா.—மூன்றாம்பாட்டு. (சுளைகொண்ட வித்யாதி) சுளைமிக்கிருந்துள்ள பலாப்பழயானது தேனொழுக, வாழைகளில் பருத்த பழங்களானவை நெருங்கி விளங்காநின்றுள்ள சோலையாலே சூழப்பட்ட திருநறையூர்.

(வளைகொண்ட வண்ணத்தன்) நம்பி மூத்தபிரானுக்குப் பின்பிறந்தவன். (மூவுலகித்யாதி) பூமிப்பரப்போடே கூட, தயிரையும் வெண்ணெயையும் அமுதுசெய்தவனுடைய திருவடிகளை அடை.

அரு.—மூன்றாம்பாட்டு. (சுளையித்யாதி) ஸர்வாத்மநா "நநமேயம்" என்பாரைத் தலையறுப்பானாயிருந்தவனென்றார் - கீழ்ப்பாட்டில்; அநுகூலர் விஷயத்திலே கரஸ்பர்சமுள்ள த்ரவ்யமல்லது செல்லாதானாயிருப்பானாகையாலே அவனை அடையென்கிறாரென்று ஸங்கதி.

"திளை" என்றதின் பலிதார்த்தம் (பருத்த) என்றது.

"அளை" என்றது - அளையப்பட்டது என்றாய், அதினர்த்தம் (தயிரையும்) என்றது. ... ... (௩)

மூ.—துன்ருெளித் துகில்படலம் துன்னி யெங்கும் மாளிகைமேல்
நின்ருர வான் மூடும் நீள்செல்வத் திருநறையூர்
மன்ருரக் குடமாடி வரையெடுத்து மழை தடுத்த
குன்ருரும் திரடோளன் குரைகழலே யடைநெஞ்சே. (ச

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
துன்று	நெருங்கி யிருக்கும்படி		திருநறையூர்,
ஒளி	வரிசையாகக் கட்டப்பட்ட	மன்று ஆர	வெளியிலமெங்கும்
துகில்படலம்	வஸ்த்ரங்களினுல் செய்த கொடிகளின் ஸமூஹமானவை	குடம்ஆடி	குடக்கூத்தாடியும்
மாளிகைமேல்	க்ருஹங்களின் மேலே	வரை எடுத்து	கோவர்த்தந மலையை யெடுத்து
எங்கும்	எல்லாவிடங்களிலும்	மழை தடுத்த	மழையைப் பரிஹரித்த
துன்னி	நிபிடமாய்	குன்று ஆரும்	மலையோடொத்ததா
ஆர நின்று	பரம்பியிருந்து	திரள்	திரண்டிருந்துள்ள
வான்	ஆகாசத்தை	தோளன்	புஜங்களை யுடையவனுமானவனுடைய
மூடும்	மறையாநின்றதாய்	குரை	சப்தியாநின்ற வீரக்கழலையுடைய
நீள்	அபரிச்சிந்நமான	கழல்	திருவடிகளை
செல்வம்	ஸம்பத்தை யுடையதான		அடைநெஞ்சே! (சு

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (துன்ருெளி) நெருங்கி ஒழுங்காயிரு
துள்ள துகில்களாலே சமைந்த கொடிகளானவை, மாளிகைகளெங்கு
மாகப் பரம்பி நெருங்கி, ஆகாசம் தோற்ருதபடி மறைக்கிற நிரவதி
ஸம்பத்தையுடைய திருநறையூர்.

(மன்ருரவித்யாதி) மன்றில் பரப்படையப் பாழ்தீரும்படி
குடக்கூத்தாடி. (வரையெடுத்து) இந்த்ரன் வர்ஷிப்பிக்க மலையை
யெடுத்து வர்ஷத்தைப் பரிஹரித்த. (குன்ருரும் திரடோளன்) மலை
யாலே மலையை யெடுத்தாப்போலே திரண்ட தோளையுடையவன்.

அரு. — நாலாம்பாட்டு. (துன்றித்யாதி) ஆஸ்ரித கரஸ்பர்சமுள்ள
த்ரவ்யமல்லது செல்லாதவனென்ருர் - கீழ்ப்பாட்டில்; அவ்வாஸ்ரிதரிலே
விரோதமுண்டாளுல் தான் மலையெடுத்தாகிலும் விரோதத்தைப் பரிஹரி
தவன்கிடாய், அடை, என்கிருரென்று ஸங்கதி.

"ஒளி" என்றதினர்த்தம் (ஒழுங்கு) என்றது. துகில்களுடைய, பட
லத்தாலே - ஸமூஹத்தாலே என்று உட்கொண்டு அருளிச்செய்கிரு

பெரியதிருமொழி, கூ-ப, கூ-தி, ரு-பா, அகில்குறடும். ககஎரு (துகில்களாலே) என்று.

ஆர்தல் - பொருந்துகலாய், குன்றோடொத்த என்று விவக்ஷித்துத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (மலையாலே யித்யாதி) ... ... (ச)

மூ.—அகில்குறடும் சந்தனமுமம் பொன்னுமணி முத்தும்
மிகக்கொணர்ந்து திரையுந்தும் வியன் பொன்னித்திருநறையூர்
பகல் கரந்த சுடராழிப் படையா னிவ்வுலகேழும்
புகக் கரந்த திருவயிற்றன் பொன்னடியே யடைநெஞ்சே. (ரு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
அகில்குறடும்	தேவதாருக்கட்டைக	கரந்த	மறைத்த
	ளையும் [யும்	சுடர்	உஜ்ஜ்வலமான
சந்தனமும்	சந்தநக் கட்டைகளை	ஆழி	சக்ரத்தை [ய்,
அம்பொன்	அழகிய ஸுவர்ணங்	படையான்	ஆயுதமாக வுடையனு
னும்	களையும் [யும்	இவ்வுலகு ஏ	இந்த ஸப்தலோகங்க
அணிமுத்தும்	அழகிய முத்துக்களை	ழும்	ளையும்
மிக கொணர்	அதிகமாகத் திரட்டிக்	புக	உள்ளே ப்ரவேசிக்
- ந்து	கொண்டுவந்து		கச் செய்து
திரை	அலைகளானவை	கரந்த	(ஒருவரு மறியாதப
உந்தும்	தள்ளாநின்ற,		டி) ஒளித்த
வியன்	ஆஶ்சர்யகரமான	திருவயிற்றன்	திருவுதரத்தை யுடை
பொன்னி	திருக்காவேரியை யு		யவனு மானவனு
	டைய		டைய
	திருநறையூர்,	பொன்	ஸுந்தரமான
பகல்	(பாரதயுத்தத்தில்)		அடியே அடைநெஞ்சே! (ரு)
	ஸூர்யனை		

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (அகிலித்யாதி) அகிற்குறடும், சந்தனமும், அம்பொன்னும், அழகிய முத்தையும், போ(ஜ்ய)க்தாக்களளவல்லாதபடி கனக்கக் கொடுவந்து தள்ளாநின்றுள்ள ஆஶ்சர்யமான பொன்னியை யுடைய திருநறையூர்.

(பகற்கரந்த சுடராழிப் படையான்) நிரவதிக தேஜஸ்ஸாலே தேஜః பதார்த்தத்தை மறைத்தானுய்த்து. ஆதித்யனுடைய தேஜஸ்ஸு கண்ணாலே முகக்கலாம்; திருவாழி யாழ்வானுடைய தேஜஸ்ஸு கண்கொண்டு முகக்கவொண்ணாதபடி யிருக்கையாலே இருண்டு காட்டிற்றாய்த்து. (இவ்வுலகேழும்) லோகங்களேழையும் வயிற்றிலே வைத்து, ப்ரளயம் தேடிவந்தால் "இங்குண்டோ" என்று பண்டையிலு மிளைத்துக்காட்டும் திருவயிற்றை யுடையவன். (பொன்னடியே

யடை) தன்னைப்பற்றினாரை உள்ளேயிட்டுத் தன்னை ப்ரளயத்துக்கு இலக்காக்கி நோக்குமவன் திருவடிகளிலே அடையப்பார். ... (ரு)

அரு— அஞ்சாம்பாட்டு. (அதிலித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டிலே - ஒரு ஊருக்காக வந்த வர்ஷப்ரளயத்தைப் போக்கினபடி சொல்லிற்று, இதில் - லோகத்துக்காகவந்த ப்ரளயத்துக்கு உட்படாதபடி வயிற்றிலே வைத்திருந்தவனென்கிறுரென்று ஸங்கதி.

"வியன்" என்றதினர்த்தம் (ஆச்சர்யமான) என்றது.

"பகல்" என்றதினர்த்தம் (ஆதித்யன்) என்றது. தேஜஃ பதார்த்தத்தைக்கொண்டு மறைக்கும்போது இருள்வருவானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறுர் (ஆதித்யனுடைய வித்யாதி). பொன் - ஸ்ப்ருஹணீயதையாய், அதுக்கு ஹேதுவை யருளிச்செய்கிறுர் (தன்னையித்யாதி). ... ... (ரு)

மூ.—பொன்முத்து மரிபுகிரும் புழைக்கைம் மா கரிக்கோடும்
மின்னத்தண்டிரை யுந்தும் வியன்பொன்னித் திருநறையூர்
மின்னொத்த நுண்மருங்குல் மெல்லியலைத் திருமார்பில்
மன்னத்தான் வைத்துகந்தான் மலரடியே யடைநெஞ்சே. (சு)

பதம்	உரை.
பொன்	பொன்னையும்
முத்தும்	முத்துகளையும்
அரி	ஸிம்ஹத்தினுடைய
உகிரும்	நகங்களையும்
புழை	த்வாரத்தையுடைய
கை	துதிக்கையை யுடைய
மா	பெரிய [தான
கரி	ஆனையினுடைய
கோடும்	கொம்புகளையும்,
மின்ன	(மேற்கே) மின்னல் கண்டவளவிலே
தண்	குளிர்ந்த ஜலத்தினுடைய
திரை	அலைகளானவை
உந்தும்	(திரட்டிக்கொண்டுவந்து) ஒதுக்காநின்ற
வியன்பொன்னித் திருநறையூர்,	

பதம்.	உரை.
மின் ஒத்த	மின்னோடுஸத்ருசமாய்
நுண்	அதிஸூக்ஷ்மமான [ய்
மருங்குல்	இடையையுடையளா
மெல் இயலை	ஸௌகுமார்யத்தை ஸ்வபாவமாக வுடையளான பெரியபிராட்டியை
திருமார்பில்	அழகிய மார்பிலே
மன்ன	பொருந்தும்படியாக
தான்	தானே [டு
வைத்து	ஸ்தாபித்துக்கொண்
உகந்தான்	ஸந்தோஷித்தவனுடைய
மலர்	புஷ்பம்போல் ஸுகுமாரமான
அடியே அடைநெஞ்சே! (சு)	

வ்யா.—ஆறும்பாட்டு. (பொன்முத்தும்) ஸிம்ஹங்கள் ஆனைகளோடேகூடப் பொருது அதின் மஸ்தகத்தைக் கிழித்து அது உதிர்த்த முத்துக்களையும், மலைகளிலுண்டான பொன்னையும், ஸிம்ஹங்களுடைய உகிரையும், ஆனைக்கொம்புகளையும், ஆற்றுத்தலையிலே மேற்கே மின்ன, தண் திரைகளானது - நீர்வரவானது, கொடுபோந்து தள்ளாநிற்குமாய்த்து.

(மின்னொத்தவித்யாதி) மின்போலே நுண்ணிய இடையையுடையளாய், ஸௌகுமார்யத்துக்குத் தானும் ஒப்பாகாதபடியிருக்கிற பெரிய பிராட்டியாரை, திருமார்வில். (மன்ன)நாம் சென்று திருவடிகளைக் கிட்டினால் அவன் நம்முடைய தோஷங்களைக் கணக்கிடுவானாகில் (க) "ந கஶ்சிந்நாபராத்யதி - நகஶ்சிந்நா பராத்யதி" என்று அத்தைப் பொறுப்பிக்கும் பிராட்டியை உகந்து எப்போதும் திருமார்விலே வைத்துக்கொண்டிருக்கிறவனுடைய ஸுகுமாரமான திருவடிகளை அடை. மதுப்பில் அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறது. ... யிருக்கு

ய [ங்க

அரு.—ஆறும்பாட்டு. (பொன்னித்யாதி) கீழெல்லாம் ஆபத்ஸ...)தைமிகளைச் சொல்லும் புடையாலே நாராயண சப்தார்த்தத்தை அரு தாராய், இதில் ஶ்ரீமத்பதார்த்தாநுஸந்தானம் செய்தருளுகிறு (அ ஸங்கதி.

முத்துக்களுக்கு ப்ரஸக்தி யருளிச்செய்கிறார் (ஸிம்ஹங்க ளி... ஊேமிக்கி "புழை" என்று - துளையாய், அப்படிப்பட்ட கையையுடைத்தா... மாவஸ்த் மஹத்தான, கரிஎன்று சப்தார்த்தம் திருவுள்ளம்பற்றி யருளிச்...லாம்படி (ஆனையித்யாதி). ... ... நறந்திருந்

மூ.—சீர்தழைத்த கதிர்ச்செந்நெல் செங்கமலத் திடையிடை,
பார்தழைத்துக் கரும்போங்கிப் பயன்விளைக்கும் திருநறையூர்மணிமா
கார்தழைத்த திருவுருவன் கண்ணபிரான் விண்ணவர்கோன் தியாதே
தார்தழைத்த துழாய்முடியன் தளிரடியே யடைநெஞ்சே, "இவனி
உல் செய்வ

பதம்	உரை.	பதம்.	
தழைத்த	ஸம்ருத்தமான	செங்கமலம்	செந்தாமரையா யிருக்
சீர்	அழகையுடைய [ன	இடை இடை	நடுநடுவே டைய மணி
கதிர்	கதிர்களை யுடையதா	யில்	நின்றான்.
செந்நெல்	செந்நெல் பயிரினுடையவும் (அதினிடையில் முளைத்த)	பார்	க்ரமமாக
		தழைத்து	வளராநின்ற
		கரும்பு	கரும்பான

(க) ஸ்மர... நித்தாராய்

(க) ரா-யு-ககக-சச,

ஓங்கி	உயரவெழுந்து	விண்ணவர்	தேவர்களுக்கு
பயன்	பலங்களை	கோன்	ஸ்வாமியாய்,
விளைக்கும்	கொடாநின்ற	தழைத்த	ஸம்ருத்தமான
திருக்கரையூர்,		தார்	புஷ்பதாரையுடைய
தழைத்த	(ஆகாசமெங்கும்)படிந்திருக்கிற	துழாய்	திருத்துழாய் சூடின
		முடியன்	திருவபிஷேகத்தை யுடையவனுமான
கார்	மேகம்போன்ற	கண்ணன்	க்ருஷ்ணனுடைய
திருவுருவன்	அழகிய ரூபத்தை யுடையனாய்,	தளிர்	தளிர்போன்ற
பிரான்	உபகாரகனாய்,		அடியே அடைநெஞ்சே! (எ)

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (சீர்தழைத்த கதிர்) அழகுமிக்க கதிரையுடைய செந்நெல் - வைத்த கண்மாறாதே கண்டுகொண்டிருக்கவேண்டிங் தர்சநீயமான கதிரையுடைய செந்நெல், அப்படியிருக்கிற (பார்தழைத்துக் கரும்போங்கி) முதல் தன்னிலே கரும்பத்திலே யாய்த்து செந்நெலை நடுவது; அதுக்குக் களையாக லே தாமரையெழும்; முன்பு வெட்டிப்போகட்ட கரும்பங் பழைய வாஸனை கொண்டெழும்; அது பலிக்க வேணுமெ பிலஸந்திபண்ணி க்ருஷிபண்ணின செந்நெலுக்கு முன்னே)த்தைக் கொடுக்கும்.

கார்தழைத்த இத்யாதி) கழுத்தே கட்டளையாக நீரைப்பரு ரசாவகாசம் இடமடையும்படியான வடிவை யுடைத்தாய் ரக்கொடுவந்து தோற்றுகிற மேகம்போன்ற வடிவழகையுடை (கண்ணபிரான்) உபகாரசீலனான க்ருஷ்ணன். (விண்ணவர் *அயர்வறு மமரர்களதிபதி. (தார்தழைத்த துழாய் முடி யவிபூதி நாயகனென்னுமிடந் தோற்ற வைத்த வளயத்தை யன். ... ... (எ)

—ஏழாம்பாட்டு. (சீரித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் - ஸ்ரீமத் பதார் அநுஸந்தித்தாராய்; * ச(ரு)ரண சப்தத்தாலே உபலக்ஷிதமான ஸலக்ஷண்யத்தை யநுஸந்தித்து, அப்படியாலே, நித்யரோடு ாடு வாசியற உஜ்ஜீவித்து, அத்தால் க்ருதார்த்தனாய்த் தனிமாலே மவனடியை அடையென்கிறாரென்று ஸங்கதி.

ழைத்த" என்றது - *செந்நெல் பதத்துக்கும் *கமலப்பதத்துக் ணமென்றருளிச்செய்கிறார் (அப்படி யித்யாதி). ... (எ)

மூ.—குலையார்ந்த பழுக்காயும் பசுங்காயும் பாளைமுத்தும்
தலையார்ந்த விளங்கமுகின் தடஞ்சோலைத் திருநறையூர்
மலையார்ந்த கோலஞ்சேர் மணிமாடம் மிகமன்னி
நிலையார நின்றான்றன் நீள்கழலே யடைநெஞ்சே. (அ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
குலை ஆர்ந்த	குலைகளிலே நிறைந்து	சோலை	சோலைகளை யுடைய
பழுக்காயும்	பழுத்திருந்துள்ள காய்களும்		திருநறையூர், [தான
		மலை ஆர்ந்த	மலைபோன்றதாய்,
பசுங்காயும்	பழுக்கப்போகிற காய்களும் [டான	கோலம்சேர்	அழகியதாய் [விலே
		மணிமாடம்	மணிமயமான கோயி
பாளை	பாளைகளிலே யுண்	மிக மன்னி	மிகவும் மனப்பொருத்
முத்தும்	முத்துக்களும்		தமுடையவனாய்
தலை	(இளம்) குலைகளும்(ஆகிய இவைகளினால்)	நிலை ஆர	நிலையையுடையனாக (ஸ்திரமாக)
ஆர்ந்த	நிறைந்திருக்கிற		
இளம் கமுகின்	இளம்பருவமான பாக்கு மரங்களை யுடையதாய்	நின்றான் தன்	எழுந்தருளி யிருக்குமவனுடைய [ங்க
		நீள்	போக்ய(ஸ்வரூப)தைமி
தடம்	விசாலமான	கழல்	திருவடிகளை
			அடைநெஞ்சே! (அ

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. (குலையார்ந்த வித்யாதி). குலைமிக்கிருந்துள்ள பழுக்காயும், (பசுங்காயும் பாளைமுத்தும்) ப்ரதமாவஸ்த்தையும் சரமாவஸ்த்தையும் ஒருகாலே கண்டு அநுபவிக்கலாம்படியிருக்குமாய்த்து. (தலையார்ந்த விளங்கமுகு) தலைநிறைந்திருந்துள்ள.

(மலையார்ந்த கோலம்) மலைபோலே தர்சநீயமான திருமணிமாடக் கோயிலினுள்ளே, அவதாரம்போலே தீர்த்தம் ப்ரஸாதியாதே நிலையார நின்றானாய்த்து. நிற்கிறபோதை அழகைக்கண்டு, "இவனிருத்தல் சாய்ந்தருளுதல் செய்து இவ்வழகை இழக்கவரில் செய்வதென்" என்று அநுக்குத் தானுக்கென்ன வேண்டும்படியா யிருக்கும். மலையொத்த ஓக்கத்தை யுடைத்தாய், அழகையுடைய மணிமாடங்கள் மிகவுடைய திருநறையூரிலே மன்னி நிலையாரநின்றான்.

அரு.—எட்டாம்பாட்டு. (குலையித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டிலே - (க) "ஸர்வ[illegible] ஏகம்வ்ரஜ - மாம் சரணம்வ்ரஜ" என்று நின்றநிலையை அநுஸந்தித்தாராய்

(க) கீ-கஅ அ-சுசு.

அதிலும் வ்யாவ்ருத்தமான நிலையென்று சரணத்வத்துக்கு உடலானபடியை அநுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

பசுங்காயும் பழுக்காயும் என்னவேண்டியிருக்க, "பழுக்காயும் பசுங்காயும்" என்பானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ப்ரதமேத்யாதி). (தலை) கீழ்ச்சொன்ன குலைகள்.

கீழே தாத்பர்ய மருளிச்செய்து, சப்தார்த்தம் காட்டுகிறார் (மலைபொத்த வித்யாதி). ... ... (௮)

மூ.—

மறையாரும் பெருவேள்விக் கொழும்புகைபோய் வளர்ந்தெங்கும்
நிறையார வான்மூடும் நீள்செல்வத் திருநறையூர்
பிறையாரும் சடையானும் பிரமனு முன் தொழுதேத்த
இறையாகி நின்றான்தன் னிணையடியே யடைநெஞ்சே. (௯)

பதம்.	உரை.
மறைஆரும்	வேதப்ரதிபாத்யமான
பெருவேள்வி	மஹாயஜ்ஞங்களிலுண்டான
கொழும்புகை	ஸம்ருத்தமான புகையானது
வளர்ந்துபோய்	மேலே கிளம்பிப்போய்
எங்கும்	எல்லாவிடங்களிலும்
நிறைஆர	நிறைந்திருந்து
வான்	ஆகாசத்தை
மூடும்	மறையாநின்றதாய்
நீள் செல்வம்	நிரவதிக ஸம்பத்தையுடையதான
திருநறையூர்,	
பிறைஆரும்	சந்த்ரகலையையுடைத்தான
சடையானும்	ஜடையையுடைய ருத்ரனும்
பிரமனும்	ப்ரஹ்மாவும்
முன்	முன்னேநின்று
தொழுது	ஆஸ்ரயித்து
ஏத்த	ஸ்தோத்ரம்பண்ண
இறையாகி	ஸர்வாதிகனாய்க்கொண்டு
நின்றான்தன்	நின்றவனுடைய
இணையடியே அடைநெஞ்சே! (௯)	

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (மறையாருமித்யாதி) வேதோக்தமான மஹாயஜ்ஞங்களை அநபி(ஸ)ஸம்ஹித ப(ஃ)லமாக அநுஷ்டியாநின்றுள்ள ப்ராஹ்மணருடைய ஹோமத்திலுண்டான கொழுவிய புகையானது பரப்புள்ள விடமெங்கும்போய், ஆகாசாவகாசத்தை மறைக்கையாலே ஆகாசம் தோற்றாதபடியிருக்கிற நிரவதிக ஸம்பத்தையுடைத்தான.

(பிறையாரும்) ஸாதகவேஷம் தோற்றும்படி ஜடையையும் போக(ஸ்ரீ)ப்ராதாந்யம் தோற்ற சந்த்ரனையும் தரித்துக்கொண்டிருக்கிற

ருத்ரனும், அவனுக்கு ஜநகனான சதுர்முகனும், ஸ்தோத்ராதிகளைப் பண்ணி ஆஶ்ரயிக்க. (இறையாகி நின்றான்) லோகத்துக்கு ஆஶ்ரயணீயரா யிருப்பார்க்கும் ஆஶ்ரயணீயனா யிருக்கையாலே ஸர்வாதிகன்; அவன் திருவடிகளையே ஆஶ்ரயிக்கப்பார். ... ... (௯)

அரு. — ஒன்பதாம்பாட்டு. (மறையித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் - "நிலையாநின்றான்" என்று அநுஸந்தித்தார்; அந்நிலையிலே வந்து, ஆஶ்ரயணீயரென்று ப்ரமிக்கத்தக்க ப்ரஹ்ம ருத்ரர்களும் வந்தாஶ்ரயியாநின்றார்களாகையாலே, வேறு ஆஶ்ரயணீயரில்லை யென்று நெஞ்சுக்கு அறுதியிடுகிறாரென்று ஸங்கதி.

எங்கும் நிறைந்து, ஆர - பொருந்த என்று சப்தார்த்தமாய், பலிதார்த்த மருளிச் செய்கிறார் (பரப்பித்யாதி). ... ... (௯)

மூ'—திண்களகமதிள் புடைசூழ் திருநறையூர் நின்றானை
வண்களக நிலவெறிக்கும் வயல்மங்கை நகராளன்
பண்களகம் பயின்ற சீர்ப்பாட லிவைபத்தும் வல்லார்
விண்களகத் திமையவராய் வீற்றிருந்து வாழ்வாரே. (௧0)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
திண்	த்ருடமாய்	ஆளன்	ஸ்வாமியான ஆழ்வார்
களகம்	சந்தநப்பூச்சை யுடைத்தான	பண்கள்	காநங்களில்
மதிள்	ப்ராகாரங்களினால்	அகம்	உள்ளேயிருக்கிற(ஸாரமான) காநத்தி
புடை	சுற்றும்	பயின்ற	அருளிச்செய்த [லே
சூழ்	சூழப்பட்ட	சீர்	அழகிய
திருநறையூர்	திருநறையூரில்	இவைபத்துப் பாடலும்	இப்பத்துப் பாசுரங்களையும்
நின்றானை	எழுந்தருளி யிருக்கும் ஸர்வேஶ்வரன் வி	வல்லார்	அப்யஸிக்குமவர்கள்
வண்	அழகிய [ஷயமாக	விண்கள்	ஸ்வர்க்காதி மேலுலகங்களில்
களகம்	ஹம்ஸங்களாகிற		
நிலவு	நிலாவினால்	அகத்து	ஶ்ரேஷ்டமான பரமபதத்தில் (போய்)
எறிக்கும்	ப்ரகாசியாநின்ற [ள		
வயல்	கழனிகளையுடைத்தா		
மங்கைநகர்	திருமங்கையென்னும் நகரத்துக்கு	இமையவராய்	நித்யஸூரிகளுடன் கலந்தவர்களாய்

வீற்றிருந்து வேறுபாடுதோற்ற விருந்து	வாழ்வார் பகவதநுபவம் பண்ணிஸேவிப்பர்கள்.

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (திண்களக மதிள்புடை) திண்ணிய தாய், சாந்திட்ட மதிள்களாலே சூழப்பட்டிருந்துள்ள திருநறையூரிலே நிற்கிற ஸர்வேஶ்வரனை. வஸ்துவின் சீர்மைக்குத்தக்க அரண் போரு மாய்த்து. அழகியதான அன்னங்களினுடைய ஸஞ்சாரத்தையாதல், அன்றிக்கே, செந்நெற்கதிர்களினுடைய ஒளியாதல். களகமென்று - அன்னத்துக்குப் பேராய், அவையாகிற நிலவையுடைத்தான வயலாலே சூழப்பட்ட திருமங்கையிலுள்ளார்க்கு நிர்வாஹகரான திருமங்கையாழ்வார். (பண்களகம்) பண்களினுடைய அகமான பண்ணிலே சொன்ன இப்பாடல் பத்தும் வல்லார், (விண்களகத்திமையவராய்) போக (ஞீX)பூமிகளில் ப்ரதாநமான பரமபதத்திலேபோய் நித்யஸூரிகளோடே ஒரு கோவையாய், அவனை நித்யாநுபவம் பண்ணப்பெறுவர்கள். ... ... (கO)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

அரு.—பத்தாம்பாட்டு. (திண்ணித்யாதி) "களகம்" என்றதினர்த்தம் (சாந்து) என்றது. "அகம்" என்று - உள்ளுக்குப்பேராய், பண்களில் ரஸமான பண்ணுடைய என்றாய், அருளிச்செய்கிறார் (பண்களினித்யாதி). விண்களில்- ஸ்வர்க்காதிகளில், அகம்- ஸாரமாய், அத்தால் ப்ரதாநவிடத்து என்றாய் அருளிச்செய்கிறார் (போகேத்யாதி)... ... ... (கO)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஆறாம்பத்தில் ஒன்பதாந்திருமொழி முடிந்தது.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஆரும்பத்துப்பத்தாந்திருமொழி

கிடந்த நம்பி ப்ரவேசம்.

வ்யா. — திருவுள்ளத்தைக்குறித்து "திருவடிகளிலே சரணம் புகு" என்றார்; சரணம்புகுகைக் கீடாக இங்கெல்லாம் சரண்யதை குறைவற்றதோவென்ன; "அவனுடைய திருநாமம் கேட்டறிவதில்லையோ?" என்கிறார். ஆஸ்ரித ஸாலபனாய், அதிமாநுஷசேஷ்டிதங்களை யுடையனாய், விரோதி நிரஸநசீலனாய், உபயவிபூதி யுக்தனாயிருக்கிற இருப்புக்கு வாசகமான †திருநாமத்தோடே, ஸ்ரிய:பதித்வத்தையும் சேர்த்து அநுபவிக்கிறார். ... ... *

அரு. — கிடந்த நம்பியின் ப்ரவேசம் —கீழ்த்திருமொழிக்கும் இதுக்கும் ஸங்கதியை யநுளிச்செய்கிறார் (திருவுள்ளத்தை யித்யாதி). அஜ்ஞரைப்போலேயும் அசக்தரைப்போலேயு மிருக்கும் இந்தத் திருநறையூர் நம்பியிடத்தில் சரண்யதை குறைவறச்சொல்லாநின்றீர், இதுக்கு ப்ரமாணமென்னென்னும் ப்ரஸ்நத்திலே, ப்ரதமத்திலே (க) "நான் கண்டுகொண்டேன் நாராயணாவென்னும் நாமம்" என்ற திருநாமத்தை மறந்தாயோ என்று அத்தை ஸ்மரிப்பிக்கிறாரென்று கருத்து. இத்திருமொழியில் ப்ரமேயத்தைச் சேரப் பிடித்தருளிச் செய்கிறார் (ஆஸ்ரிதேத்யாதி). ஒன்பதாம்பாட்டைக் கடாக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் (உபயேத்யாதி). ... *

மூ—கிடந்தநம்பி குடந்தைமேவிக் கேழலாயுலகை
இடந்தநம்பி யெங்கள் நம்பி யெறிஞராணழியக்
கடந்தநம்பி கடியாரிலங்கை யுலகை யீரடியால்
நடந்தநம்பி நாமம்சொல்லில் நமோநாராயணமே. ... (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
குடந்தை	திருக்குடந்தையிலே	உலகை	லோகங்களை
மேவி	பொருந்தி [கிற	இடந்த	(அண்டபித்தியில் நின்றும்) குத்தியெடுத்த
கிடந்த	பள்ளிகொண்டிருக்		
நம்பி	(அழகினால்) பூர்ணனாய்,	நம்பி	(ஸாமர்த்ய்த்தினால்) பூர்ணனாய்,
கேழலாய்	வராஹ ரூபியாய்க் கொண்டு		

† (பா) திருமந்த்ரத்தோடே. (க) க-க-க-

எங்கள்	ஸம்ஸாரிகளான எங்களுக்கு	நம்பி	(வீர்யத்திலை)பூர்ண
நம்பி	(குறையைத்தீர்க்கவல்ல)பூர்ணனாய்,	உலகை	லோகங்களை [னாய்,
எறிநர்	சத்ருக்களுடைய	ஈரடியால்	இரண்டடியாலே
அரண்	கோட்டையானது	நடந்த	அளந்துகொண்ட
அழிய	அழியும்படியாக	நம்பி	(அத்புதகர்மத்தால்) பூர்ணனான ஸர்வேஶ்வரனுடைய
கடியார்	க்ரூரமான ராக்ஷஸர்களுடைய	நாமம்	திருநாமத்தை
இலங்கை	லங்கையை	சொல்லில்	சொல்லப்புகில்(அது)
கடந்த	ஆக்ரமித்த (அழியச்செய்த)	நமோநாராயணமே	நமோ நாராயண மென்றிருக்கும். (க)

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (கிடந்தநம்பி யித்யாதி) பரமபதத்திற்காட்டிலும் திருப்பாற்கடலிற் காட்டிலும் திருக்குடந்தையிலே பொருந்திச் சாய்ந்தருளினபோதை அழகை, "நிற்றல் இருத்தல்செய்து இழக்கவரில் செய்வதென்?" என்று அஞ்சவேண்டாதபடி கண்வளர்ந்தருளுகிறபோதை அழகாலே பூர்ணனானவன்; அண்டபித்தியிலே சேர்ந்த பூமியை இடந்தெடுத்துக் கொண்டேறி, அதுக்கடியான ஸாமர்த்ட்யத்தால் குறைவற்றவன். (எங்கள்நம்பி) ஸம்ஸாரிகளாய்க் குறைவே நிரூபகமாம்படி யிருக்கிற நம்முடைய குறைவு தீர்க்கைக்கடியான பௌஷ்கல்யத்தை யுடையவன்.

(எறிநரித்யாதி) சத்ருக்களிட்ட அரணழியும்படி க்ரூரரான ராக்ஷஸர் திரண்ட லங்கையை யழியச்செய்து, அத்தால்வந்த வீர்யத்தால் குறைவற்றவன். பரப்புடைத்தான பூமியையடைய இரண்டடியாலே அளந்த அத்புதகர்மத்தால் குறைவற்றவன்; அவனுடைய பேர்சொல்லில், நமோநாராயணமே. ... ... (க)

அரு. — முதற்பாட்டு. (கிடந்தவித்யாதி) "குடந்தைமேவி - கிடந்த நம்பி" என்றதுவயித்துத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (ப்ரமேத்யாதி). (பௌஷ்கல்யத்தை) குணபௌஷ்கல்யத்தை.

"எறிநராணழிய - கடியாரிலங்கை - கடந்தநம்பி" என்றதுவயித்து அர்த்த மருளிச்செய்கிறார் (சத்ருக்க ளித்யாதி). ... ... (க)

மூ.—விடந்தானுடைய வரவம் வெருவச் செருவில் முனநாள் முன்
தடந்தாமரைநீர்ப் பொய்கைபுக்கு மிக்க தாடாளன்
இடந்தான் வையம் கேழலாகி யுலகை யீரடியால்
நடந்தானுடைய நாமம் சொல்லில் நமோநாராயணமே. (உ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
விடம்உடைய	விஷத்தையுடைய	தாளாளன்	திருவடிகளை யுடைய
அரவம்	காளியனென்னுஸர்பமானது		ன்ய், [கொண்டு
வெருவ	பயப்படும்படி,	கேழலாகி	மஹா வராஹமாய்க்
முனநாள்	முற் (க்ருஷ்ணாவதார) காலத்தில்	வையம்	லோகத்தை
செருவில்	யுத்தத்திலே [ன்னே,	இடந்தான்	(பாதாளத்தில் நின்றும்) குத்தியெடுத்தவனாய்
முன்	இடைப்பிள்ளைகள் மு	உலகை	(வாமநாவதாரத்தில்) லோகங்களை
தடம்	பரந்திருந்துள்ள	ஈரடியால்	இரண்டடியினாலே
தாமரை	தாமரைப் பூக்களையும்	நடந்தானுடைய	அளந்துகொண்டவனுமானவனுடைய
நீர்	ஜலத்தையு முடைத்தான		நாமம்சொல்லில் நமோநாராயணமே. (உ)
பொய்கை	மடுவிலே [துறத்தி)		
புக்கு	ப்ரவேசித்து (அவனைத்		
மிக்க	மேன்மைபெற்ற		

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (விடந்தானுடைய வித்யாதி) கீழ்ச் சொன்னவை திரியட்டும் பின்னாட்டினபடி. விஷத்தையுடைய காளியன் அஞ்சும்படியாக, யுத்தத்திலே முன்பொருநாளிலே, (க)* தன்னேராயிரம் பிள்ளைகளுக்குமுன்னே, பரப்புமாறப்பூத்த தாமரைகளையும், நினைத்த வகைகளெல்லாம் விநியோகம்கொள்ளலாம்படியான ஜலஸம்ருத்தியையுமுடைய பொய்கையிலே போய்ப்புக்கு அவனைத்துறத்தின ஏற்றத்தையுடையவன். (தாளாளன்) திருவடிகளையுடையவன்.

நீருக்கும் சேற்றுக்குமிருபாத வடிவைக்கொண்டு ப்ரளயங்கதை (X[illegible]) யானபூமியை எடுத்துக்கொண்டேறினான். லோகத்தை இரண்டடியாலே அளந்துகொண்டவனுடைய நாமம். ... (உ)

அரு.—இரண்டாம்பாட்டு. (விடந்தானித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டிற்சொன்ன விரோதி நிரஸநசீலதையை முகாந்தரேண உபபாதித்துக்கொண்டு, கீழ்ச் சொன்ன ஸாமர்த்த்யத்தையும் அத்புத கர்மத்தையும் மீள வநுஸந்திக்கிறார் ஈடுபாட்டாலே என்னும் ஸங்கதி தாமே தர்சிப்பிக்கிறார் (கீழித்யாதி). "முனநாள்" என்றத்தோடு "முன்" என்றது புநருக்தமாகாமை, புரப்ரதேசமாக்கி யருளிச்செய்கிறார் (தன்னேரித்யாதி). ... ... (உ)

(க) பெரி-திரு-ரு-க-க.

மூ—பூணுகனனுலும் தறுகண்வேழம் மறுக வளைமருப்பைப்
பேணுன்வாங்கி யமுதம்கொண்ட பெருமான்திருமார்வன்
பாணுவண்டு முரலும் கூந்தலாய்ச்சி தயிர்வெண்ணெய்
காணுதுண்டான் நாமம்சொல்லில் நமோநாராயணமே. (௩)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை
பூணு	(கட்டுக்கழியிலே சேர்க்கவும்) சேராத நாட்டுக்காண்டு	கொண்ட	(க்ஷீராப்தியில் நின்றும்) கடைந்தெடுத்தவனுமான
அனனுலும்	நெருப்பையுமிழாநின்ற (பெருமூச்சை யுடையதாய்),	பெருமான்	ஸர்வேஶ்வரனும்,
தறு	வட்டமான [ன	திருமார்வன்	பிராட்டியை மார்பிலே யுடையவனும்,
கண்	கண்களை யுடையதா	பாணு	பாட்டையுடைத்தான
வேழம்	குவலயாபீடமென்னும் யானையானது	வண்டு	வண்டுகளானவை
மறுக	வ்யாகுலப் படும்படியாக	முரலும்	சப்தியாநின்ற
பேணுன்	(அதை) மதியாதே	கூந்தல்	மயிர்முடியையுடைய
வளை	(அதினுடைய) வளைந்திருக்கிற	ஆய்ச்சி	யசோதை (சேமித்துவைத்த)
மருப்பை	கொம்பை	தயிர்	தயிரையும்
வாங்கி	பறித்தும்,	வெண்ணெய்	வெண்ணெயையும்
அமுதம்	அம்ருதத்தை	காணுது	(அவளை) மதியாமல்
		உண்டான்	அமுது செய்தவனுமானவனுடைய
		நாமம்சொல்லில் நமோநாராயணமே. (௩)	

வ்யா.—மூன்ரும்பாட்டு. (பூணுகனனுலும் தறுகண்) தறியோடே சேரக்கடவதன்றிக்கே, சேர்க்க நினைத்தார் பக்கலிலே நெருப்பை யுமிழும்படியாய், ஜாதிப்ரயுக்தமான வட்டணித்த கண்ணையுடைத்தா யிருக்கிற குவலயாபீடமானது கலங்கும்படி, அதினுடைய வளைந்த குவடுகளை, பெரிய பலத்தையுடையதொரு பதார்த்தமென்று பாராதே அநாதரித்து, வைத்தது வாங்குவாரைப்போலே பறித்தான்; அதுக்குமேலே, கடலைக்கடைந்து அம்ருதத்தை வாங்கி, அது புஜிக்கார்க்கு வாக்கடவ ப்ரீதி யனக்குண்டாம்படி யிருந்தான். அதுக்கடி யென்னென்னில்; ஸர்வேஶ்வரனுகையாலே. (திருமார்வன்) (௧)"பத்நீ

(௧) வி-பு-௧-௯-௧0௫.

ஷ°ம் ஸர்வதேவாநாம்-பஶ்யதாம் ஸர்வதேவாநாம்" என்கிறபடியே - பிராட்டியைத் திருமார்விலே யுடையனாயிருக்கிறவன்.

(பாலாவன்டித்யாதி) நிகூதாப(வ)லந்நாலே மறுபாகமத்தமாய், பாடும்போது பன்னிலே ஆராத்திவையாகின்றுள்ள வன்னங்களையுடைத்தான மயிர் முடியையுடைய. (ஆய்ச்சிதயிர்) யசோதைப்பிராட்டி வைத்ததயிரையும் வெண்ணெயையும் களவுகண்டு அமுதுசெய்யப் புக்கால், அவள் கண்டுபிடித்துக் கட்டுவது அடிப்பதாக நிற்குமிறே; அப்போது "வெண்ணெயைக் களவுகண்டோமென்றால் வருவதோரெளிவரவுண்டோ." என்றிருக்குமாய்த்து. ... ... (௩)

அரு — மூன்றாம்பாட்டு. (ப்ரணிதயாதி) முதற்பாட்டில் விவக்ஷிதமான விரோதி நிரஸநசீலதையும் அத்புத சாரித்ரத்தையும் ஆஶ்ரித ஸுலபத்வத்தையும் ப்ரகாராந்தரேண அநுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

அனுஸந்தை-ஷிவலிக்கையாய், அருளிச்செய்கிறார் (சேர்க்க வித்யாதி) பேறன் - பேறுந்த - மறியாத என்றாய், அருளிச்செய்கிறார் (பெரிய வித்யாதி). ஈத்த என்றைத, "கொண்ட" என்றதுக்குத் தாத்பர்யமருளிச் செய்கிறார் (அதுக்கித்யாதி). பெண்ணமுத மூண்டதும் ஒரு அத்புத சாரித்ரமென்று விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் (பஶ்யதாமித்யாதி).... (௩)

மூ.—கல்லார்மதிள்சூழ் கச்சிநகருள் நச்சிப் பாடகத்துள்
எல்லாவுலகும் வணங்கவிருந்த வம்மானிலங்கைக்கோன்
வல்லாளாகம் வில்லால் முனிந்தவெந்தை விபீடணற்கு
நல்லானுடைய நாமம் சொல்லில் நமோநாராயணமே. (௪)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கல்ஆர்	கல்லாலே கட்டப்பட்	அம்மான்	ஸர்வேஶ்வரனாய்,
மதிள்	ப்ராகாரங்கள் [ட	இலங்கை	லங்கைக்கு ராஜாவா
சூழ்	சூழ்ந்த [ஸத்தை)	கோன்	ன ராவணனுடைய
கச்சிநகருள்	காஞ்சீநகரத்தில் (வா		
நச்சி	ஆசைப்பட்டு	வல்ஆள்	அதி பலிஷ்டமான
எல்லாஉலகும்	ஸகல ப்ராணிகளும்	ஆகம்	சரீரத்தை
		வில்லால்	தநுஸ்ஸினாலே
வணங்க	ஆஶ்ரயிக்கும்படி	முனிந்த	கோபித்து அழித்த
பாடகத்துள்	(அங்கே) திருப்பாடகமென்னும் திவ்ய தேசத்தில்	எந்தை	என் ஸ்வாமியாய்,
		விபீடணற்கு	ஶ்ரீ விபீஷணாழ்வான் விஷயத்தில்
இருந்த	ழுந்தருளியிருக்கிற		

நல்லானுடைய ப்ரீதியாகிற நன்மையையுடையனவனுடைய	நாமம்சொல்லில் நமோநாராயணமே. (௪)

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு (கல்லார் மதிளித்யாதி) அராணநப்போருப்படியான மதிளையுடைத்தான திருக்கச்சியை ஆசைப்பட்டுத் திருப்பாடகத்திலே ஸர்வலோகமும் வந்து ஆஸ்ரயிக்கும்படி யிருக்கிற ஸர்வேஸ்வரன்.

(இலங்கையித்யாதி) "இவ்வூர்க்கு நான் நியாமகனல்லேனோ" என்று துர்மாநத்தையுடைய ராவணனுடைய வல்லாண்மையுடைய சரீரத்தை வில்லாலே வேண்டோமென்ற என்னையன். (விபீடணற்கு நல்லான்) தமையன் பக்கல் த்வேஷம் மிக்கிருக்குமாபோலேயாய்த்து இவன் பக்கல் ராக(X)ம்மிக்கிருக்கும்படி.,முதலிகளெல்லார்பக்கல் பண்ணும் பரிவை இவனொருவன் பக்கலிலும் பண்ணினவனுடையநாமம் சொல்லில். (நமோநாராயணமே) வாத்ஸல்யத்துக்கும் வாசகமிறே.

அநு. — நாலாம்பாட்டு. (கல்லாரித்யாதி) முதற்பாட்டில் சொன்ன ஆஸ்ரித ஸௌலப்யத்தை பங்க்யந்தரேண (भङ्ग्यन्तरेण) அருளிச்செய்து கொண்டு, அங்குச்சொன்ன விரோதி நிரஸநத்தை விசேஷித்தருளிச்செய்கிறாரென்று ஸங்கதி.

ராகம் மிக்கிருக்கும் ப்ரகாரமெங்ஙனே யென்ன; (க) "மித்ரபாவேந" என்கிற ஶ்லோகத்தை யுட்கொண்டருளிச் செய்கிறார் (முதலிகளித்யாதி). (க) "தோஷோ யத்யபி தஸ்ய ஸ்யாத்" - தோஷோயத்யபி தஸ்ய ஸ்யாத்" என்றது திருநாமத்தில் தோற்றிலிறே அவனுடைய நாம மென்னலாவது; அதெங்ஙனே யென்ன வருளிச்செய்கிறார் (வாத்ஸல்யத்துக்குமித்யாதி). ... ... (௪)

மூ.—குடையாவரையால் நிரைமுன்காத்த பெருமான் மருவாத
விடைதானேழும் வென்றான் கோவல்நின்றான் தென்னிலங்கை
அடையாவரக்கர் வீயப்பொருது மேவி வெங்கூற்றம்
நடையாவுண்ணக் கண்டான் நாமம் நமோநாராயணமே. (௫)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
முன்	முற்காலத்தில் [ட	நிரை	பசுக்கூட்டங்களை
குடையா	குடையாகக்கொண்	காத்த	ரக்ஷித்த
வரையால்	கோவர்த்தந மலையினால்	பெருமான்	ஸ்வாமியாய்;[சேராத
		மருவாத	(ஒன்றோடொன்று)

(க) ரா-யு-க௮-௩,

ஏழ்விடையும்	ஏழு ருஷபங்களையும்	பொருது	(அவர்களோடு) யுத்தம்பண்ணி,
வென்றான்	(கொன்று) ஜயித்தவனாய்,	வெம்கூற்றம்	க்ரூரஸ்வபாவனான ம்ருத்யுவானவன்
கோவல்	(இப்போது) திருக்கோவலூரில்	மேவி	(பயப்படாமல்) பொருந்தியிருந்து
நின்றான்	எழுந்தருளி யிருக்குமவனாய்,	நடையா	இதுவேயாத்ரையாக
தென் இலங்கை	தெற்கேயுள்ளலங்கையில்வஸிப்பவராய்	உண்ணக்கண்டான்	(அவ்வரக்கரை) புஜிக்கும்படி ஸங்கல்பித்தவனுமானவனுடைய
அடையா	தன்னை ஆஶ்ரயியாதவர்களான	நாமம் நமோநாராயணமே. (௫)	
அரக்கர்	ராக்ஷஸர்கள்		
வீய	நசிக்கும்படி		

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (குடையாவரை யித்யாதி) வரையைக்கொண்டு நிரையைக் காக்கிறான். மலையெடுத்தானாய் சுமையாயிருக்கை யன்றிக்கே, வர்ஷத்துக்கு ஒரு குடையெடுப்பாரோ பாதியாய்த்து. (பெருமான்) பசுக்களையும் இடையரையும்நோக்கி அவர்களுக்கு நிர்வாஹகனாய் நின்றநிலை. (மருவாத) அஸாதாரவேசத்தாலே ஒன்றோடொன்று பொருந்தாத ம்ருத்யுஸத்ருசமான ருஷபங்களேழையு மழியச்செய்தான். (கோவலித்யாதி) அதொரு காலவிசேஷத்திலேயாய், பிற்பட்டோம்! என்னவேண்டாதபடி திருக்கோவலூரிலே வந்து ஸந்நிஹிதனானான்.

(தென்னிலங்கை) லங்கையிலுள்ள ராக்ஷஸர் "ஒருவழியாலும் உன்னோடு பொருந்தோம்" என்ன; பின்னை, அவர்களை முடியும்படி பொருதானாய்த்து. (மேவிவெங்கூற்றம்) பண்டு ம்ருத்யு, ராக்ஷஸரைக் கிட்ட அஞ்சியாய்த்திருப்பது; இப்போது, பெருமாள்தோளை அண்டைகொண்டு அத்தாலே பொருந்தி புஜியாநிற்குமாய்த்து. (நடையா) இதுவே ஸ்வபாவமாம்படி பண்ணினவனுடைய நாமம் சொல்லில் நமோநாராயணமே. ... ... (௫)

அரு.—அஞ்சாம்பாட்டு. (குடையித்யாதி) முதற்பாட்டிற் சொன்ன ஸாமர்த்த்யத்தையும் ஸௌலப்யத்தையும் வேறொருபடியாலே அநுஸந்தியாநின்று கொண்டு, விரோதி நிரஸநத்தையே விடாமல் அநுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

விடையென்றதே "நான்" என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (ம்ருத்யுவித்யாதி).

அடையாதே யிருக்கிற அரக்கரென்றதுக்குக் கருத்தருளிச்செய்கிறார் (ஒரு வித்யாதி) .... (ரு)

மூ.—கானவெண்கும் குரங்கும் முசுவும் படையாவடலரக்கர்
மானமழித்துநின்ற வென்றியம்மா னெனக்கென்றும்
தேனும் பாலு மமுதுமாய திருமால் திருநாமம்
நானும் சொன்னேன் நமருமுரைமின் நமோநாராயணமே. (சு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கானம்	காட்டிலே வஸியாநின்ற	எனக்கு	எனக்கு
		என்றும்	ஸர்வகாலமும்
எண்கும்	கரடிகளையும்	தேனும்	தேன்போலவும்
குரங்கும்	குரங்குகளையும்	பாலும்	பால்போலவும்
முசுவும்	கோ(ல்)லாங்கூல மென்னும் குரங்குகளையும்	அமுதும்	அம்ருதம்போலவும்
		ஆய	போக்யபூதனானவனுமான
படையா	ஸேனையாகக்கொண்[டு	திருமால்	ஸ்ரீயःபதியினுடைய
அடல்	பலிஷ்டரான	திருநாமம்	திருநாமமான
அரக்கர்	ராக்ஷஸர்களுடைய	நமோநாராயணம்	நமோநாராயண மென்பதை [நானும்
மானம்	கர்வத்தை		
அழித்துநின்ற	அழியச்செய்த	நானும்	விஷயாந்தர ஸக்தனான
		சொன்னேன்	சொன்னேன்;
வென்றி	ஜயசீலனான	நமரும்	நம்முடையவர்களும்
அம்மான்	ஸ்வாமியாய்,	உரைமின்	சொல்லுங்கோள். (சு)

வ்யா.—ஆறும்பாட்டு. (கானவெண்கு மித்யாதி) இந்த்ராதிதேவதைகள் முதுகிட்டுப் போமதொழிய எதிர்நிற்கமாட்டாதபடி பண்ணும் மிடுக்கையுடையனான ராவணனுடைய தர்மாநத்தைப் போக்குமிடத்தில், இடக்கை வலக்கை வாசியறியாதே என்றும் காட்டிலே வர்த்திக்குமதொழியப் பூசல்கண்டறியாத, எண்கும் - கரடியும், குரங்கையும், முசுவையும் ஸேனையாகக்கொண்டு, திக்பாலாதிகளை அழியச்செய்த மிடுக்கையுடைய ராவணனுடைய தர்மாநத்தைப் போக்கின ஸர்வாதிகன்.

(எனக்கென்று மித்யாதி) எனக்கு ஸர்வவித போக்ய(பூத)முமான ஸ்ரீயःபதியுடைய திருநாமத்தை, மிது(ஞ)நமான வேஷமே

காணும் இவர்க்கு ரஸிப்பது; (க) "பிதஸ்ஸா வநே ச்ரேய: - ரமமாணா வநே த்ரய:" என்னுமாபோலே (நானுஞ் சொன்னேன்) இதர விஷயங்களினுடைய பேரையே சொல்லிப்போந்த நானும் என்று சொன்னேனன். †இனி இதுகண்டால் எல்லார்க்குஞ் சொல்லாகக் கடவதிறே; என்னோடு ஸம்பந்தமுடையாரெல்லாரும் இத்தையே சொல்லிப்போருங்கோள். (நமோநாராயணமே) நமக்கு வகுத்ததைச் சொல்லிப் போருங்கோள். ஆழ்வார்கள் கோஷ்டியில் இதொழிய வேறொரு திருநாமமுண்டாக நினைத்திருப்பாரில்லை; உண்டாகில், ஆயிரம் என்று திரளச் சொல்லுமித்தனை; (உ) "பேராயிரம் கொண்டதோர் பீடுடையன்" (ங) "தேவோநாம ஸஹஸ்ரவாந் - தேவோநாமஸஹஸ்ரவாந்", பல பசுவுடையன் என்னுமாபோலே. ச்ருதி வேறொரு திருநாம முண்டாகச்சொல்லுமன்றுப்த்து இவர்கள் வேறொரு திருநாமமுண்டாகச் சொல்லுவது. அந்தர்யாமி ப்ராஹ்மணத்தோடு காரணவாக்யங்களோடு வாசியற இத்தையிறே சொல்லுவது. இதொழிந்தவை ஜ்ஞாந சக்த்யாதிகளைப்போலே. இது ஜ்ஞாநாநந்தா(ந்தா) மலத்வாதிகளைபோலே ஸ்வரூப நிரூபகமாயிருக்கும். ... ... (கூ)

அரு. — ஆறும்பாட்டு. (கானமித்யாதி) முதற்பாட்டிற் சொன்ன விரோதி நிரஸநத்தை ஸப்ரகாரமாக அநுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

"கானம்" என்று விசேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (இந்த்ராதித்யாதி).

மிதுநமான வேஷத்தை ரஸித்தாருண்டோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ரமமாணா இத்யாதி). இருவரும் அந்யோந்யம்கண்டு ஆநந்தித்தாப் போலே; இருவர் சேர்த்தியையும் கண்டு ஆநந்தித்தாரென்று கருத்து. இப்படி யருளிச்செய்ததுக்கு பலிதார்த்த மருளிச்செய்கிறார் (இனி யித்யாதி). "நமரும்" என்ற ச(உ)காரம்- அநுக்த ஸமுச்சயமாக்கி, (எல்லாரும்) என்றது. "நாராயணமே" என்று இத்தை அவதா(தா)ரணமாகச் சொல்லுவானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஆழ்வார்களித்யாதி) "மாதவன்" இத்யாதிகளைச் சொன்னதுண்டாயிருக்க, இல்லையென்பானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (உண்டாகிலித்யாதி). அவற்றையும் பல விடங்களி லருளிச்செய்தாலும் அதெல்லா மொருசட்டும், இதொருதட்டு மாகச் சொன்னார்களென்று கருத்து. அப்படியிருக்கச் செய்தவிடமெங்

---

† (பா) இனி அதுகண்டால் எல்லார்க்கும் இடக்கடவதிறே.

(க) ரா-பா- க-டுக. (உ) தி-வாய்-க-டு-க.

(ங) பார-ஸபா-ரு அ-கக.

கே யென்ன (பேரித்யாதி); "பேராயிரம்" என்று சொல்லியிருக்கவும் உடனே "நாராயணன்" என்று விரும்பினாரிறே என்று கருத்து. *பேரா யிரத்தாலே *பீடுடையனுகைக்கு ப்ரமாணம் (தேவோநாமேத்யாதி). * நாமஸஹஸ்ரவானுகையாலே தேவனென்றுகருத்து. அதிசய ஹேது வானபடி எங்ஙனேயென்ன (பலவித்யாதி). ஆழ்வார்களிப்படி விரும்பு கைக்குக் காரணமென்னென்ன(ஶ்ருதியித்யாதி).ஶ்ருதிதானப்படி விரும் பிற்றே வென்ன (அந்தர்யாமி யித்யாதி). ஶ்ருதியும் ஆழ்வார்களும் விரும் புகைக்கு இதுக்கு ஏற்றமென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இதொழிந்த வை யித்யாதி).... ... ... (சு)

மூ.—நின்ற வரையும் கிடந்த கடலும் திசையு மிருநிலனும்
ஒன்றுமொழியா வண்ணமெண்ணி நின்றவம்மானார்
குன்று குடையாவெடுத்த வடிகளுடைய திருநாமம்
நன்றுகாண்மின் தொண்டீர்சொன்னேன் நமோநாராயணமே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
நின்ற	ஸ்த்திரமாகநின்ற	அம்மானார்	ஸர்வாதிகனாய்,
வரையும்	பர்வதங்களும் [ற	குன்று	மலையை
கிடந்த	ஒரேஇடத்தில் கிடக்கி	குடையா	குடையாக
கடலும்	ஸமுத்ரமும்	எடுத்த	உத்த(த்)ரித்த[டைய
திசையும்	திக்குக்களும்	அடிகளுடைய	ஸ்வாமியு மானவனு
இரு நிலனும்	பரந்தபூமியும் (ஆகிய		திருநாமம் நமோநாராயணம்,
ஒன்றும்	சிறிதேனும் [இவை)	தொண்டீர்	ஓ! பக்தஜநங்களே!
ஒழியாவண்	பாழாகாதபடி	நன்று	இனிதாக (உங்களுக்
ணம்	[மேலும்)		கு)
எண்ணி	ஸங்கல்பித்து (மேன்	சொன்னேன்	உரைத்தேன்இடி
நின்ற	(ஸ்ருஷ்டித்துக்கொ	காண்மின்	கோள். (எ)
	ண்டு) இருக்கிற		

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (நின்றவரை யித்யாதி) பூமிக்கு ஆணி யடித்தாப்போலே பேராதேநிற்கிற குலபர்வதங்களையும், ஈஶ்வரஸங் கல்பத்தளவும் செல்ல கரையை அதிக்ரமியாதே கிடந்தவிடத்திலே கிடக்கிறகடலும், பராபரவிபாகம் பண்ணுகைக் கீடாயிருக்கிற திக் குக்களும், ப்ராணிகளுக்கு ஸஞ்சார யோக்யதை யுடைத்தாம்படி பரப் புடைத்தான பூமியும், இப்படிப்பட்ட பதார்த்தங்கள் ஒன்றும் குறையவொண்ணாதென்று தன்ஸங்கல்பத்தாலே இவற்றை உண்டா க்கிக் கொண்டிற்கிற ஸர்வேஶ்வரன்.

(குன்றுகுடையா வித்யாதி) வர்ஷத்தாலே நோவுபடுகிற பசுக்க

ளுக்கும் இடையர்க்கும் ஒரு நோவு வாராதபடி மலையைக் குடையாகக்கொண்டு நோக்கின ஸ்வாமியுடைய திருநாமம். (நன்று காண்மின்) காரணபூதனானவன் பேர் சொல்லுகை ப்ராப்தமிறே. ப்ராப்தம் செய்யப் பார்த்திலிகோளாகில் இனியதுதான் வேணுமே. (தொண்டீர் சொன்னேன்) பகவத்விஷயத்தில் கைங்கர்ய ருசியுடையாரெல்லார்க்கும் சொன்னேன். இது செய்யாதார் கேளாதாராமித்தனை. (நமோநாராயணமே) ஸஹஸ்ராக்ஷரீமாலா மந்த்ரமாயிருக்கிறது மல்ல. ... ... (எ)

அரு. — ஏழாம்பாட்டு. (நின்ற வித்யாதி) முதற்பாட்டில் ப்ரஸ்துதமான ஆபத்ரக்ஷண ஸாமர்த்த்யத்தைப் பின்னாட்டி யநுஸந்திக்கிற இவர், இதுக்கு ஹேதுத்வேந காரணத்வத்தையு மநுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

(பராபரவிபாகம் பண்ணுகை) என்றது - மேற்கே நிற்கிறவன் பரனென்றும், கிழக்கே நிற்கிறவன் அபரனென்றும் பிரிக்கை யென்கை.

"நன்று" என்றது-இனியதென்றாய், அதுக்கு உபபத்தியுடனே கருத்தருளிச்செய்கிறார் (காரணேத்யாதி). "தொண்டீர்" என்று விசேஷிப்பானென், எல்லார்க்கும் சொல்லவொண்ணாதோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இதித்யாதி). கைங்கர்ய ருசியில்லாவிடில் திருநாமத்தைத் தாம் சொன்னாலும் கேளார்கள் என்று விசேஷித்தார் என்று கருத்து. (எ)

மூ.—கடுங்கால் மாரி கல்லேபொழிய அல்லேயெமக்கென்று
படுங்கால் நீயே சரணென்றாயரஞ்ச வஞ்சாமுன்
நெடுங்கால்குன்றம் குடையொன்றேந்தி நிரையைச் சிரமத்தால்
நடுங்காவண்ணம் காத்தான் நாமம் நமோநாராயணமே. (அ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கடு	க்ரூரமான	சரண்	(எங்களுக்கு) ரக்ஷகன்"
கால்	காற்றோடுகூடிய	என்று	என்று சொல்லி
மாரி	மேகமானது	அஞ்ச	(அம்மழைக்கு) பயப்பட,
கல்	கல்லை	அஞ்சாமுன்	அந்த பயம்கார்யகரமாவதற்கு முன்னமே
பொழிய	வர்ஷிக்க,	நெடும்கால்	பெரியனவாய் சுற்றுமுள்ள மலைகளோடு கூடிய
எமக்கு	"நமக்கு (இது)	குன்றம்	கோவர்த்தந மலையை
அல்லே	காளராத்ரியே யாயிருந்தது"		
என்று	என்று		
படுங்கால்	நெஞ்சில்பட்ட காலத்தில்		
ஆயர்	இடையர் (அப்பொழுது)		
நீயே	"ஸர்வரக்ஷகனான நீயே		

ஒன்றுகுடை	ஒரு (அபூர்வமான) குடையாக	நடுங்காவண்ணம்	நோவுபடாதபடி
ஏந்தி	தரித்து	காத்தான்	ரக்ஷித்தவனுடைய
நிரையை	பசுக்கூட்டங்களை		நாமம் நமோநாராயணமே. (அ
சிரமத்தால்	ஶ்ரமத்தினால்		

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. (கடுங்கால் மாரியித்யாதி) வெட்டிய காற்றையுடைத்தான மாரியானது கல்லை வர்ஷிக்க, (அல்லே எமக்கு "நமக்கு இது ப்ரளயத்தில் செல்லுகிற ராத்ரியாகாதே!" என்று அவர்கள் நெஞ்சிலே பட்டவளவிலே, "நாங்கள் எங்கள் கார்யத்துக்குக் கடவோமல்லோம், நீ எங்களுக்கு ரக்ஷகனாகவேணும்" என்று இடையரஞ்ச; அந்த அச்சத்தினுடைய கார்யம் பலிப்பதுக்கு முன்னே, நெடியகாலையுடைத்தான மலையைத்தரித்து-பர்யந்தபர்வதங்களையுடைத்தான மலையைத்தரித்து, பண்ணின உபகாரமறியாத பசுக்களை ஶ்ரமத்தாலே நோவுபடாதபடியாக ரக்ஷித்தான். தான் அறிந்த ஆபத்தும் விலக்காமையுமிறே வேண்டுவது ரக்ஷிக்கைக்கு; ஸ்வாபாவிக ஸம்பந்தத்தில் கண்ணழிவில்லையே. ... ... (அ)

அரு.—எட்டாம்பாட்டு. (கடுங்காலித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் ஆபத்ரக்ஷணமே பின்னாட்டிற்றென்று ஸங்கதி.

"படுங்கால்" என்றதுக்கு, நெஞ்சிலேஎன்று கூட்டி யருளிச்செய்கிறார் (நமக்கித்யாதி). கால்என்றது - காலத்திலென்றபடி. (க) "పాదాః ప్రత్యన్త పర్వతాః - பாதாஃ ப்ரத்யந்தபர்வதாஃ" என்றத்தை உட்கொண்டு "கால்" என்றத்தை விவரிக்கிறார் (பர்யந்தேத்யாதி). அவர்களைச் சிரமத்தால் காத்தானென்ன வேண்டியிருக்க, "நிரையை" என்பானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (தானித்யாதி). இத்தால் - அவர்கள் "சரண்" என்றத்தோடு, பசுக்கள் வெறுமனே யிருந்தத்தோடு வாசியற ரக்ஷித்தானென்கைக்காக இப்படி யருளிச்செய்கிறாரென்று கருத்து. இதுக்கு ஹேது வருளிச்செய்கிறார் (ஸ்வாபாவிகேத்யாதி). ... . (அ)

மூ.—பொங்கு புணரிக்கடல் சூழாடை நிலமாமகள் மலர்மா
மங்கை பிரமன் சிவனிந்திரன் வானவர் நாயகராய
எங்களடிகளிமையோர் தலைவருடைய திருநாமம்
நங்கள்வினைகள் தவிர வுரைமின் நமோநாராயணமே. (௯)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பொங்கு	கிளர்த்தியை யுடைய	கடல் சூழ்	ஸமுத்ரத்தினால் சூழப்பட்டவளாய்
புணரி	அலைகளையுடைத்தான		

(க) அமரகோ-௨-௩அ.

ஆடை	(அதையே) அரைநூல் மாலையாக உடையளான
நிலமாமகள்	பூமிப்பிராட்டிக்கும்
மலர்	கமலப்பூமேல் வஸிக்கிற
மாமங்கை	பெரியபிராட்டிக்கும்
பிரமன்	ப்ரஹ்மாவுக்கும்
சிவன்	ருத்ரனுக்கும்
இந்திரன்	இந்த்ரனுக்கும்
வானவர்	(மற்றுமுள்ள) தேவர்களுக்கும்
நாயகராய	நிர்வாஹகனாய்,
எங்கள்	எங்களுக்கு
அடிகள்	ஸ்வாமியாய்,
இமையோர்	நித்யஸூரிகளுக்கு
தலைவருடைய	ப்ரதாநனானவனுமானவனுடைய
	திருநாமம் நமோநாராயணம்,
நங்கள்	நம்முடைய
வினைகள்	பாபங்கள்
தவிர	தீரும்படியாக
உரைமின்	சொல்லுங்கோள். (கூ)

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (பொங்குபுணரி யித்யாதி) பலகாலும் இத்தை ஆதரியாநின்றீர், இதுக்கு அர்த்தமென்னென்ன;இன்னதென்கிறார். கிளர்ந்ததிரையை யுடைத்தாயிருக்கிற கடலாலே சூழப்பட்ட மேகலையை யுடையளாயிருக்கிற ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டி. (மலர் மா மங்கை) தாமரைப்பூவை இருப்பிடமாகவுடைய பெரியபிராட்டியார். (பிரமனித்யாதி)ப்ரஹ்மா ருத்ரன் இந்த்ரன் தொடக்கமான தேவர்களுக்கெல்லாம் நியாமகனாயுள்ளான்.

(எங்களுடையவடிகள்) (க)"அஸ்மத் ஸ்வாமிந் - அஸ்மத்ஸ்வாமிந்" என்னுமாபோலே. (இமையோரித்யாதி). கீழே - ப்ரஹ்மாதிகளைச் சொல்லிநிற்கையாலே, இமையோர் என்கிறவிடம் நித்யஸூரிகளாய், * அயர்வறுமமரர்களதிபதியுடைய திருநாமம். ஆக, உபயவிபூதியுக்தனென்றபடி. உபயவிபூதியோகத்தைச் சொல்லுகையிறே இதுக்கர்த்தம். ஆக, குறைவற்றாரோடு குறைவற்றாராக ப்ரமித்திருக்கிறாரோடு, குறைவாளரோடு வாசியற எல்லார்க்குமொக்க நிர்வாஹகனாயிருக்கை. (நங்கள் வினைகள்) நீங்கள் அநாதிகாலம் புத்திபூர்வகமாகப் பண்ணினபாபம் தீரும்படி சொல்லப் பாருங்கோள். எண்ணாயிரத்துத் திருவாய்க்குலத்தாழ்வான், நஞ்சீயரை, "ப்ரபத்தியாகிறது, புத்திபூர்வம் பண்ணினபாபத்துக்கும் பரிஹாரமாகவற்றோ? ப்ராமாதிகத்துக்கேயோ?" என்ன; "அதினுடைய ப்ரபாவத்தைப்பார்த்தால் புத்திபூர்வத்துக்கும் பரிஹாரமாகவற்று, ஜ்ஞாநம் நடையாடினவிடத்தில் அநுதாபமின்றிக்கேயிராதிறே, ஆகையாலே இவன்

(க) சரணாகதிகத்யம்.

பக்கல் ப்ராமாதிகமல்லது கூடாது, பூர்வாக(ஞு)த்தைப் போக்குகிற இது புத்திபூர்வத்துக்குப் பரிஹாரமாகாது என்னவொண்ணாதே அதில் புத்தி பூர்வமொழிய இல்லாமையாலே." (நமோநாராயணமே) வினையைப் பண்ணுவதானாலும் சொல்லவடுப்பது இது. ... (௯)

அரு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (பொங்கித்யாதி) "வினைகள்" என்று ஸாமாந்யமாயிருக்க, அநாதிபுத்தி பூர்வகங்களென்று ஒதுக்குவானென்னென்ன; ஸம்வாதமுகேந, முன்பெல்லாம் புத்தி பூர்வகங்களும் பின்பெல்லாம் ப்ராமாதிகங்களொழியக் கிடையாதே யென்றருளிச்செய்கிறார் (எண்ணாயிரத் தித்யாதி); ஜ்ஞாநம் பிறந்தவனுக்கு புத்தி பூர்வத்துக்கு ப்ரஸக்தியில்லை, ப்ரஸக்தமானாலும் அர்த்தாத் பூர்வ ப்ரபதநஸ்மரணம் வாராதிராது, வந்தால் அது நிய்ந்து ப்ராமாதிகமாயே விடும்; ஆகையாலே, ப்ராமாதிகங்கள் அஸ்லிஷ்டங்களாய்ப் போகையாலே, "வினைகள் தவிர" என்னும்போது - அநாதி புத்தி பூர்வகங்களைச் சொல்லுமென்றதாய்த்து. இப்போதும் புத்தி பூர்வகத்தைப் போக்குமென்றதுக்கு நியாமக மென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அதிலித்யாதி). (அதில்) பூர்வாக(ஞு)த்தில். (௯)

மூ.—வாவித்தடம் சூழ் மணிமுத்தாற்று நறையூர் நெடுமாலை
நாவில்பரவி நெஞ்சில்கொண்டு நம்பிநாமத்தைக்
காவித்தடங்கண் மடவார்கேள்வன் கலியனொலிமாலை
மேவிச்சொல்ல வல்லார்பாவம் நில்லா வீயுமே. ௧௦)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வாவி	குளங்களினாலும்	கண்	நேத்ரங்களை யுடையரான
தடம்	பொய்கைகளினாலும்	மடவார்	ஸ்த்ரீகளுக்கு [ருந்த
சூழ்	சூழப்பட்டதாய்,	கேள்வன்	(முன்பு) நாயகராயி
மணி	ரத்நங்களையும்	கலியன்	ஆழ்வார், [னுடைய
முத்து	முத்துக்களையுமுடைய	நம்பி	திருநறையூர் நம்பியி
ஆற்று	திருக்காவேரியை யுடையதான	நாமத்தை	திருநாமத்தை
நறையூர்	திருநறையூரி லெழுந்தருளியிருக்கிற	நாவில்	நாவினால்
நெடுமாலை	ஸர்வாதிகன் விஷயமாக,	பரவி	ஸ்துதித்தும்
காவி	கருநெய்தல்போன்ற	நெஞ்சில்	மநஸ்ஸினால்
தடம்	விசாலமான	கொண்டு	அநுஸந்தித்தும்
		ஒலி	அருளிச்செய்த
		மாலை	தமிழ்த் தொடையான இப்பத்துப் பாசுரங்களையும்

மேவி	(இதிலே) பொருந்தியிருந்து (அபிநிவேசத்துடன்)	பாவம்	பாபமானது
சொல்லவல்லார்	சொல்ல வல்லவர்களுடைய	நில்லா	நிலைநில்லாது;
		வீயும்	உருமாய்ந்துவிடும்.

(௧௦)

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (வாவித்தடம் சூழ்ந்யாதி) பொய்கைகளையும் அளவுபட்ட நீர்நிலங்களையு முடைத்தாயிருந்துள்ள திருநறையூரிலே வந்துநிற்கிற ஸர்வாதிகனான ஸர்வேஶ்வரனை, நம்பியுடைய திருநாமத்தை நாவாலேபாவி நெஞ்சாலேஅநுஸந்தித்து. (காவியித்யாதி) முன்பு எனக்கு ஏற்றமாக நினைத்திருப்பது இது; இப்போது எனக்குப்பிறந்த செவ்வியும் கண்டிகோளே. இப்போது மநோவாக்காயங்கள் மூன்றுக்கும் இதுவே விஷயமானபடி கண்டிகோளே. (மேவிச் சொல்ல வல்லார்) இதிலே பொருந்தி இத்தைச்சொல்லவல்லவர்களுடைய பாபம் இவர்கள் பக்கல் நில்லா. இவர்களைவிட்டுப்போய், பின்னையும்தான் நிற்கையன்றிக்கே நசிக்கும். (௧)"த்விஷந்த: பாபக்ருத்யாம் - த்விஷந்த: பாபக்ருத்யாம்" என்கைக்கு முதலில்லை. (௧௦)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

—oo—

அரு. — பத்தாம்பாட்டு. (காவியித்யாதி) (எனக்கேற்றம்) அவர்களுக்கு நாயகனென்கை. (செவ்வி) பகவதநுபவமே யாத்ரையாயிருக்கை. கண்டிகோளே என்கையாலே - காயிகம். ... ... (௧௦)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

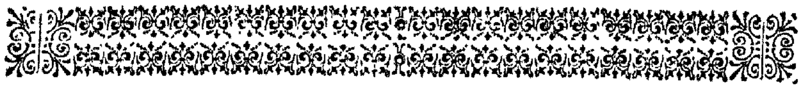
—oo—

ஆறும்பத்தில் பத்தாந்திருமொழி முடிந்தது.

ஆறும்பத்து ஸம்பூர்ணம்.

(௧) சாட்யாயந சாகை.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஏழாம்பத்து முதல் திருமொழி

கறவா ப்ரவேசம்.

வ்யா.—(கறவாவித்யாதி). கீழே ஸம்பந்த ஜ்ஞாநம்பிறக்கையாலே கைங்கர்யலாபத்துக்குக் கூப்பிட்டார்; நீரிங்ஙனேகிடந்து படுகிறதென், உமக்கு எல்லாம் பெறுகைக்கு உறுப்பாகவன்றோ நாமிவ்வோவிடங்களிலே நிற்கிறதென்று உகந்தருளின நிலங்களில் நிலையைக் காட்ட, இவரும் எல்லாம் பெற்றாராய், க்ருதார்த்தராகிறார்.

அரு.—கறவாமட நாகின்ப்ரவேசம்.—(கீழே) என்றது- (க)*பெடையடர்த்தவிலும் - *(உ) கிடந்தநம்பியிலும், என்றபடி. (கூப்பிட்டார்) என்றது - இத்திருமொழியில் முதலிரண்டு பாட்டால் கூப்பிட்டாரென்கை. (உகந்தருளின நிலங்களிலே) என்றதுக்கு முன்னே, மூன்றாம்பாட்டிலே என்று கூட்டுவது. ஆகக் கீழிரண்டு திருமொழிகளிலும், திருமந்த்ரத்தை யநுஸந்தித்துத் திருவடிகளிலே சரணம் புகுருகையாலே, கைங்கர்ய ப்ரார்த்தனை தலையெடுத்து, கூப்பிட்ட கூப்பீடுக்கு ஸமாதாநம்பண்ண, ஸமாஹிதராகிறாரென்று ஸங்கதி சொல்லிற்றாய்த்து. ... ... *

மூ.—கறவாமடநாகு தன் கன்றுள்ளினாற்போல்
மறவாதடியேனுன்னையே யழைக்கின்றேன்
நறவார்பொழில்சூழ் நறையூர்நின்றநம்பி
பிறவாமையெனைப்பணி யெந்தைபிரானே. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கறவா	பால்கறக்கப்பெறாத	நறவு ஆர்	தேன்மிக்கிருந்துள்ள
மடம்	ப(ஷ்)வ்யமான	பொழில்சூழ்	சோலைகள் சூழ்ந்த
நாகு	பசுவை [னது	நறையூர்	திருநறையூரில்
தன்கன்று	தன்னுடைய கன்றா	நின்ற	எழுந்தருளியிருக்கிற
உள்ளினாற் போல்	நினைக்குமாபோலே [னான்	நம்பி	கல்யாணகுண பூர்ணனே!
அடியேன்	உனக்கு சேஷபூதனா		
மறவாது	விஸ்ம்ருதியில்லாமல்	எந்தை	எனக்குப் பிதாவாய்
உன்னையே	ஸ்வாமியான உன்னையே எப்போதும் (சொல்லி)	பிரானே	உபகாரகனானவனே!
		எனை	என்னை
		பிறவாமை	(இனிஸம்ஸாரத்தில்) பிறவாதபடி
அழைக்கின்றேன்	கூப்பிடாநின்றேன்;	பணி	செய்தருளவேணும்.

(க) சா-க. (உ) சா-கo.

அவ.—அநுபவ விரோதியான ஸம்ஸார ஸம்பந்தத்தைக் கழித்தருள வேணுமென்கிறார். ... ... *

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (கறவாவித்யாதி) கறக்கப்பெறாத நாகினுடைய கன்று தன்தாயை நினைக்குமாபோலே. கறவாமடநாகானது, தன்கன்றையுள்ளினாப்போலே, என்று சொல்லநினைத்து, அர்த்தத்துக்குச் சேராமையாலே மிடிபட்டார் பிள்ளையமுதனார்; அதுதான் - அபக்ஷதர்மமாமிறே; ஆகையாலே, பட்டாருளிச்செய்யும்படி - கறவாமடநாகை, தன்கன்றுள்ளினாப்போலே என்று. கறக்கப்பெறாமையாலே, முலைக்கடுப்பால் வந்த நோவுண்டிறே அதுக்கு; அத்தாலே, அவனுடைய ஆற்றாமையெல்லாம் தோற்றுமிறே. (தன்கன்றுள்ளினாற்போல்) என்கையாலே, முலையுண்ணப் பெறாமையால் வந்த நாக்கொட்டுதல் தோற்றுமிறே; அத்தாலே, இத்தலையிலாற்றாமை யெல்லாம் தோற்றுமிறே. கறக்கப்பெறாத நாகினுடைய கன்று, தன்தாயை நினைக்குமாபோலே. (மறவாது) மறக்கைக்கு ஸம்பாவனையுள்ள ஸம்ஸாரத்தே யிருந்தே மறவாதே அநந்யார்ஹனான நான், ஸ்வாமியான உன்னையே சொல்லிக் கூப்பிடாநின்றேன்.

(நறவாரித்யாதி) தேன்மிக்கிருந்துள்ள பொழிலாலே சூழப்பட்ட நறையூரிலே வந்துநிற்கிற கல்யாணகுண பூர்ணனானவனே! (பிறவாமை) பிறக்கை மறப்போடே வ்யாப்தமாயாய்த் திருப்பது. அந்த மறப்பு வருகைக்கீடான பிறப்பு பிறவாமையை நான் பெறும்படி பண்ணி யருளவேணும். (எந்தைபிரானே) கடவ நீயே என்னுடைய விரோதியைப் போக்காவிட்டால், வேறுசிலர் கடவாருண்டோ? நீயே நினைத்துக் கார்யம் செய்யில் உளேனாய், இல்லையாகில் இல்லையாம்படி அநந்ய கதியாயிருக்கிற நான், ஸ்வாமியான உன்னையே நினைத்துக் கூப்பிடாநின்றேன். என்னுடைய விரோதியை நீயே போக்காவிட்டால், வேறுசிலர் போக்குவாருண்டோ? ... (க)

அரு. — முதற்பாட்டுக்கவதாரிகை யருளிச்செய்கிறார் (அநுபவேத்யாதி).

சப்தார்த்தத்தைக் காட்டுகிறார் (கறக்கவித்யாதி). (தாயை) என்றது - அர்த்தஸித்தார்த்தம். யதாஸ்ருதத்தில் விரோதத்தைக் காட்டிக்கொண்டு, உக்தார்த்தத்துக்கு ஸம்வாதம் காட்டுகிறார் (கறவா வித்யாதி வாக்ய சதுஷ்டயத்தாலே). (அபக்ஷதர்மம்) என்றது - ஆழ்வாருக்கு மெம்

பெருமானுக்கும் தாயாகையும் சன்றாகையும் கூடாதென்கை. இரண்டு தலைக்கும் ஆற்றாமை வேண்டுகையாலே, அதுக்கு உறுப்பாக, "கறவா" என்றும், "தன்" என்றும் விசேஷித்தா ரென்றருளிச்செய்கிறார் (கறக்க வித்யாதி வாக்ய சதுஷ்டயத்தாலே). "மறவாது" என்றதுக்கு நினைத்துக் கொண்டே என்று சப்தார்த்தம் ஸ்ப்புரிக்கும்படி, கீழ்ச்சொன்ன சப்தார்த்தந்தன்னை மீளவு மருளிச்செய்து அந்வயிக்கிறார் (கறக்கப் பெறுதவித்யாதி). நினைத்துக்கொண்டே என்று சொல்லவொண்ணாதோ? "மறவாது" என்றதுக்கு ப்ரயோஜந மென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (மறக்கைக்கித்யாதி).

பாட்டுக்கெல்லாம் தொகுத்த தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (நீயே யித்யாதி). ... ... (க)

மூ.—வற்று முது நீரொடு மால்வரை யேழும்
துற்றாக முன் துற்றிய தொல்புகழோனே
அற்றே னடியே னுன்னையே யழைக்கின்றேன்
பெற்றே னருள் தந்திடு மெந்தை பிரானே. (உ)

பதம்.	உரை.
வற்று	வடியாத
முதுநீரொடு	ஸமுத்ரத்தோடுகூட
மால்	பெரிய [ளையும்
வரைஏழும்	ஸப்தகுல பர்வதங்க
முன்	முன்னே
துற்றாக	ஒருபிடியாக
துற்றிய	(வாரி) விழுங்கின
தொல்	அநாதியான [னே
புகழோனே	கீர்த்தியை யுடையவ
எந்தைபிரானே!	

பதம்.	உரை.
அற்றேன்	உனக்கே அநந்யார் ஹனாய்த் தீர்ந்த,
அடியேன் உன்னையே அழைக்கின் றேன்,	
பெற்றேன்	இப்பெரும்பேற்றை லபித்தேன்,
அருள்	(தேவரீருடைய) க்ருபையை
தந்திடும்	(என்விஷயத்தில்) பண்ணியருள வேணும். (உ)

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (வற்றுமுது நீரித்யாதி) இதுதான் மிகையன்றோ, ப்ரளயங்கொண்ட பூமியை நீ எடுத்தது ஆர்கூப்பிட. நீ யறிந்த ஆபத்தும் விலக்காமையுமன்றோ வேண்டுவது உனக்கு ரக்ஷிக்கைக்கு. ப்ரளயம்கொண்ட பூமி ஆழ்ந்த வித்தனையல்லது, "என்னை எடுக்கவேணும்" என்றதோ? (வற்றுமுதுநீர்)வற்றாத ஜலத்தையுடைத்தான ஸமுத்ரஜலத்தோடே கூட குலபர்வதங்களேழையும், அதுக்காச்ரயமான பூமியையும், ஓரவதாந (ஒவ்வொரு)மாக அமுதுசெய்து, இப்

படி பழையதாக நீ ஆர்ஜித்தருணங்களை, நான் கூப்பிட அரைக்ஷணம் தாழ்த்து இழக்கவிறே புகுகிறாய்.

ப்ரளயத்தி லகப்பட்ட பூமியிற் காட்டில், இவர்க்குண்டான வாசி - அவன் பக்கலிலே வ்யவஸிதனுகையும், வ்வஸ்ய நந்ய ப்ரயோஜனு கையும், அநந்யகதிகளாகக் கூப்பிடுகையும். (பெற்றேன்) ஆபந்நனு போதாக என்னுடைய ரக்ஷணத்துக்கு, நான் நாலடி யிடந்தேடாதே உன்னையே சொல்லிக் கூப்பிடுகையாகிற இப்பேறுபெற்றேன். (அருள்தந்திடும்) இனி உன்னுடைய அருளுக்குத் தண்ணீர்த்துரும்பில்லையிறே. நாம் எல்லாம் செய்வோமாக விருக்கச்செய்தே, நீ ஒட்டுகிறிலை யென்னவேண்டாவே. நான் கைவாங்கினேன். அருள்தந்திடு எனக்கு என் குலநாதனே! ... ... (உ)

அ௩'—இரண்டாம்பாட்டு. (வற்றுவித்யாதி) ஸங்கதியைக்காட்டி யருளுகிறார் (இதுதானித்யாதி வாக்ய சதுஷ்டயத்தாலே). (இதுதான்) கீழில் பாட்டில் கூப்பிடுகைதான். "ஏழும்" என்ற ச(ஞ்)காரார்த்தம் (பூமியையும்) என்றது. "துற்று" என்றதினர்த்தம்- (அவதாநம்). (அவதாநமாக)- ஒருபிடியாக வென்றபடி.

இப்படி அவனுக்குத் தம்முடைய கூப்பீடு மிகையென்றிருந்தாராகில், மீளவும்"உன்னையே யழைக்கின்றேன்" என்கிற தென்னென்ன; அருளிச்செய்கிறார் (ப்ரளயத்திலித்யாதி). வாசிதானென்னென்ன(அவனித்யாதி). "அற்றேன்" என்றதினர்த்தம் (வ்யவஸிதனுகையும்) என்றது. ததேகோபாயத்வாத்யவஸாயத்தை யுடையனுகையு மென்றபடி. அத்யாஹ்ருதமான இப்பதத்துக்குத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (ஆபந்நனு வித்யாதி). "பெற்றேன்" என்றத்தை - ஸாதநமாக்கி அருள்தரச் சொல்லக்கூடுமோவென்ன; அருளுகிறார் (இனியித்யாதி). விவரணம் (நாமித்யாதி). (உ).

மூ.—தாரேன் பிறர்க்குன் னருளென்னிடை வைத்தாய்
ஆரேனதுவே பருகிக் களிக்கின்றேன்
காரேய் கடலே மலையே திருக்கோட்டி
ஊரே உகந்தாயை உகந்தேனடியேனே (௩)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
உன் அருள்	உன்னுடைய க்ருபையை	அடியேன்	அடியேனிடத்தில்லே
என்னிடை	என்விஷயத்தில்	உகந்து	ப்ரீதிபண்ணி (அதிரு
வைத்தாய்	பண்ணியருளினுய்,	காரேய்	மேகங்கள் படிந்திருக்கிற
பிறர்க்கு	அயலார்க்கு	கடலே	திருப்பாற்கடலையும்
தாரேன்	(அவ்வருளைக்) கொடுக்கமாட்டேன்,	மலையே	திருமலையையும்

திருக்கோட்டியூரே	திருக்கோட்டியூரையுமே	பருகி	அநுபவித்து
உகந்தாய்	(வாஸார்த்தமாக) ப்ரீதிபண்ணியருளினாய்;	ஆரேன்	த்ருப்தியடையாதவனாய்க்கொண்டு,
அதையே	அந்த அருளையே	களிக்கின்றேன்	(அவ்வருளையே பருகி) ஸந்தோஷியா நின்றேன். (௩)

வ்யா. — மூன்றும்பாட்டு. (தாரேன் பிறர்க்கித்யாதி) வேறொருவர்க்குக் கொடேன். தேவருடைய ப்ரஸாதத்தை வேறொருவர்க்கு விட்டுக்கொடேன். இவர்கொடாதே யொழிகையாவது என்னென்றால்,† விஷயஸௌசகமான உக்தியிருக்கிறபடி. உன்னுடைய கண்ணழிவற்ற க்ருபையை என்பக்கலிலே வைத்தாய். (ஆரேனதுவே பருகி) உன்னுடைய க்ருபையை புஜித்து பர்யாப்தனா யிருக்கையன்றிக்கே, மேன்மேலென அபிநிவிஷ்டனாய்க்கொண்டு உன்னுடைய க்ருபையை புஜித்து அத்தால் வந்த ஹர்ஷத்தாலே செருக்கி யமாதிகள் தலையிலே அடியிட்டுத் திரியும்படி யானேன்.

(காரேயித்யாதி) என்னை உகந்துவந்த உன்னை, நானுகந்து. மேகங்களாலே நெருங்கியிருந்துள்ள. (கடலே மலையே திருக்கோட்டியூரே யுகந்தாயை) ஸௌபரி, பலவடிவுகொண்டாப்போலே அநேகம் வடிவுகொண்டு, அவ்வோவிடங்கள்தோறும் இனி இதுக்கு அவ்வருகில்லை என்னும்படி வர்த்தியாநின்றான்.... ... ... (௩)

அரு.—மூன்றும்பாட்டு. (தாரேனித்யாதி) "அருள் தந்திடும்" என்னவே திருப்பாற்கடலுள் கிடந்ததும், திருமலையில் நின்றதும், திருக்கோட்டியூரில் வந்ததும் உமக்காக வன்றோவென்ன; அத்தால்வந்தஹர்ஷத்தாலே களித்து, இனி எமக்கொழிய பிறர்க்கிந்தவருளைக் கொடேனென்று ஹ்ருஷ்டராகிறார் என்று ஸங்கதி.

ப்ரயோஜநாந்தரபரரும் வந்து வணங்கும்படியான ஸர்வ ஸௌஹார்த்தாலே எங்குமிருக்க, இவர் கொடாதொழிகை யாவதென் என்னும் ப்ரஶ்நத்தை அநுவதித்துப் பரிஹரிக்கிறார் (இவரித்யாதி). (விஷயஸௌசகமான) என்றது - நானே விஷயமுன்னருளுக்கு; வேறு விஷயம் கிடையாதென்னு மர்த்தத்தைச் சொன்னபடியென்கை. "அதுவே பருகி ஆரேன்" என்றும், "அதுவே பருகிக் களிக்கின்றேன்" என்றும் உபயத்ர அந்வயித்தருளிச்செய்கிறார் (உன்னுடையவித்யாதி).

"உகந்து, உகந்தாயை" என்று, அடியேனுக்கு உகந்து வர்த்திக்கிறா

† (பா) ஹர்ஷஸௌசமான.

வென்று அந்வயித்துத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிருர் (என்னை யித்யாதி). "கடலே" "மலையே" "ஊரே" என்ற அவதா(ர)ணங்களுக்குக் கருத்தருளிச்செய்கிருர் (ஸௌபரிஇத்யாதி). ... ... (௩)

மூ —புள்வாய்பிளந்த புனிதா வென்றழைக்க
உள்ளே நின்றென்னுள்ளம் குளிருமொருவா
கள்வா கடல்மல்லைக் கிடந்த கரும்பே
வள்ளாலுன்னை யெங்ஙனம் நான் மறக்கேனே. (௪)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
புள வாய்	பக்ஷியாகிய ப(க)கா ஸுரனுடைய வாயை	கள்வா	அறியவொண்ணாத (ஸ்வபாவத்தையுடைய)வனே!
பிளந்த	கிழித்துப்பொகட்ட	கடல்மல்லை	திருக்கடல் மல்லையில்
புனிதா	பரிசுத்தனே!	கிடந்த	பள்ளிகொண்டிருக்கிற
என்று அழைக்க	என்று (நான்) கூப்பிடாநிற்க,	கரும்பே	போக்யபூதனே!
உள்ளேநின்று	என் ஹ்ருதயத்திலேயிருந்து	வள்ளால்	உதாரனே
என்உள்ளம்	என்மநஸ்ஸு	உன்னை	உன்னை
குளிரும்	குளிரும்(தாபமாறும்)படியா யிருக்கிற	நான்	நான்
ஒருவா	அத்விதீயனே!	எங்ஙனம்	எந்த உபாயத்தினுல்
		மறக்கேன்	மறக்க சக்தனுகிறேன்? (ஒருநாளும் மறவேன்). (௪)

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (புள்வாய்பிளந்த) பகாஸுரனுடைய வாயைக் கிழித்து, ஆஶ்ரிதவிரோதியை, ஆளிட்டு அந்திதொழாதே, தானே கைதொட்டுப் போக்கினுனென்னும் சுத்தியை யுடையனுயிருக்கிறபடி. (புள்வாய்பிளந்த புனிதா) என்ருய்த்து இவர் கூப்பிட்டது. பின்னை அவன் செய்ததென்னென்னில்; (உள்ளேநின்று) புறப்பட்டுவந்து தோற்ற இவர்க்குப் பற்ருதென்று பார்த்து, ஹ்ருதயத்திலேநின்று, கமர் பிளந்திடமெங்கும் வவ்வலிடும்படி பண்ணினுனுய்த்து.

(கள்வா) ஆஶ்ரிதவிஷயத்தில் இவன் செய்யுமவை பரிச்சேதிக்கப் போகாதாய்த்து. (கடல்மல்லைக்கிடந்த கரும்பே) திருக்கடல் மல்லையிலே வந்து சாய்ந்தருளின பரமரஸிகனே! "கரும்பே" என்கிறது - கைதொட்டு நெருக்குதலால் வரும் செவ்வியழிகை யின்றிக்

கே யிருக்கை, (வள்ளால்) (க) "𑌤𑌸𑍍𑌯𑍈𑌷 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌵𑌿𑌵𑍃𑌣𑍁𑌤𑍇 𑌤𑌨𑍂𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌂 - தஸ்யைஷ ஆத்மா விவ்ருணுதே தநூம் ஸ்வாம்" என்கிறபடியே, தன்னுடைய வடிவழகை முற்றூட்டாக ஸர்வஸ்வதாநம் பண்ணினபடி. (உன்னை எங்ஙனம் நான் மறக்கேனே) மஹோபகாரகனுயிருக்கிற உன்னை, உன்னாலே உபகாரம் கொண்டிருக்கிற நான், எத்தைச்சொல்லி மறப்பது. ... ... (௪)

அநு.—நாலாம்பாட்டு. (புள்ளித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில்-உகப்பு தலை மண்டையிட்டபடி சொல்லிற்று; அது தெருட்டி மறக்கத்தேட, மறவாதபடி உள்ளே புகுந்து வஸிக்கையாலே மறக்க விரகில்லை என்கிறார் என்று ஸங்கதி.

மேலுக்கவதாரிகை (புள்வாயித்யாதி) (புறப்பட்டு) புறம்பே யிருந்து என்றபடி.

(ரஸிகன்) என்றது - ரஸ: அஸ்யாஸ் தீதி என்கிற மதுப்பின் மேலே க(ட்)ப்ரத்யயமாய் ரஸவானென்றபடி. பாலே என்றுதே, "கரும்பே" என்றதுக்குத்தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (கரும்பித்யாதி). கைபட்டால் திரிஞ்சுபோமே பாலாகிலென்று கருத்து.... ... ... (௪)

மூ.—வில்லேர்நுதல் வேல் நெடுங்கண்ணியும் நீயும்
கல்லார் கடுங்கானம் திரிந்த களிறே
நல்லாய் நரநாரணனே யெங்கள்நம்பி
சொல்லாயுன்னை யான்வணங்கித் தொழுமாறே. (ரு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கல்ஆர்	கற்கள் நிறைந்ததாய்	திரிந்த	ஸஞ்சரித்த
கடும்	(துஷ்ட ம்ருகங்களி	களிறே	மத்தகஜமே!
	னுல்) அதிக்ரூரமா	நல்லாய்	ஆச்ரிதவாத்ஸல்யமா
	யிருக்கிற		கிற நன்மையுடை
கானம்	காட்டிலே,		யவனே!
வில்ஏர்	தநுஸ்ஸோடொத்த	நரநாரணனே	(ப்ரஜைகளுக்காக)
நுதல்	நெற்றியையும்		நரநாராயணுவதா
வேல்	வேல்போன்றதாய்		ரம் பண்ணினவ
நெடு	நீண்டுமிருக்கிற		னே!
கண்ணியும்	கண்களையுமுடைய	எங்கள்	எங்களுடைய குறை
	ளானபிராட்டியும்		தீரும்படியான)
நீயும்	அவளுக்கு வல்லபனு	நம்பி	பூர்ணனே! [ன்னை
	ன நீயுமாக	உன்னை	ஸர்வஸ்வாமியான உ

(க) கடோப-௩-உ-௨௩.

யான் வணங்கி	சேஷபூதனான நான் திருவடிகளிலே விழுந்து	தொழும்ஆறு ஆஶ்ரயிக்கும் ப்ரகாரத்தை சொல்லாய் அருளிச்செய்ய வேணும். (ரு)

வ்யா. — அஞ்சாம்பாட்டு. (வில்லேர்நுதலித்யாதி) வில்லோடொத்த நுதலையும், வேலோடொத்த கண்களையுமுடையளுமாய், உனக்குங்கூட ஆகர்ஷகமான ஸௌகுமார்யத்தை யுடைய பெரியபிராட்டியாரும், அவள்தானும் கூடத் துணுக்குத் துணுக்கென்னும்படியான ஸௌகுமார்யத்தையுடைய நீயும், துஷ்டஸத்வ ப்ரசுரமாய், ஸஞ்சார யோக்யதையில்லாத காட்டிலே, ஒருகளித்த ஆனை, பிடியோடேகூட ஸ்வைரமாக ஸஞ்சரிக்குமாபோலே, (க) * ஆள்பார்த்துழிதருவானாய்க்கொண்டு திரிந்தவன்.

(நல்லாய்) ப்ரஜைகள் விஷயத்தில், அவர்கள் தங்களில் காட்டிலும் வத்ஸலனாயிருக்குமவனே!. (நாராயணனே) ஸ்தநந்தய ப்ரஜைக்காகக் குடிநீர் குடிக்கும் தாயைப்போலே, இவர்களுக்காகத் தபஸ்ஸு பண்ணுமவனே! (எங்கள் நம்பி) குறைவாளரான எங்கள் குறையை †நிரப்புகைக்கீடான பௌஷ்கல்யத்தை யுடையவனே! (சொல்லாய்) "உன்னுடைய கைங்கர்யத்துக்கு விரோதிகளை நானே போக்கித்தருகிறேன், அஞ்சாதே கொள்," என்று (உ) "மாஶுச:- மாசுச:" என்றாப்போலே ஒருவார்த்தை யருளிச்செய்யவேணும். (ங) "ஸர்வபூதேப்ய: அபயம் ததாமி-ஸர்வபூதேப்ய: அபயம் ததாமி" என்றாப்போலே யிருப்பதொரு வார்த்தை அருளிச்செய்யவேணும். ... ... (ரு)

அநு. — அஞ்சாம்பாட்டு. (வில்லேரித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் மறக்க விரகில்லாதபடி அநுபவித்தபடி யருளிச்செய்தார்; அவ்வநுபவ ஜநித ப்ரீதியால் கைங்கர்யம் பண்ணும் விரகை எக்கருளிச் செய்யவேணுமென்று ப்ரார்த்திக்கிறாரிங்கென்று ஸங்கதி.

"கடும்" என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (துஷ்ட ஸத்வப்ரசுரமாய்) என்றது. "கல்லார்" என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (ஸஞ்சாரேத்யாதி).

(அவர்கள் தங்களில் காட்டில்) ப்ரஜைகளுடைய மாதாபிதாக்களைக் காட்டில் என்றபடி. (தபஸ்ஸாவது) ஶிஷ்யாசார்யக்ரம மநுஷ்டிக்கை.

மூ.—பனியேய் பரங்குன்றின் பவளத்திரளே
முனியே திருமூழிக்களத்து விளக்கே

(க) ச-திரு-சுO. (உ) கீ-கஅ-சுசு. (ங) ரா-யு-கஅ-ஙங.
† (பா) போக்குகைக்கீடான.

இனியாய தொண்டரோம் பருகின்னமுதாய
கனியே உன்னைக்கண்டு கொண்டுய்ந்தொழிந்தேனே. (௬)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பனியேய்	பனியினால்ப்ரசுரமாய்	விளக்கே	ஸ்வயம்ப்ரகாசனே!
பரம்	ஶ்ரேஷ்டமாயிருந்துள்ள	இனியாய	போக்யபூதனே!
குன்றின்	ஹிமவத் பர்வதத்திலுள்ள திருப்பிரிதியிலெழுந்தருளியிருக்கிற	தொண்டரோம்	அடிமைபூண்ட நாங்கள்
பவளம் திரளே	பவளக்கொடியின் திரள்போல் ஸுந்தரனானவனே!	பருகு	பாநம்பண்ணுகைக்கு யோக்யமாய்
முனியே	(ஆஶ்ரிதருடைய ஹிதத்தைச்)சிந்திக்குமவனே!	இன் அமுதாய	மதுரமான அம்ருதம் போன்றவனே!
திருமூழிக்களத்து	திருமூழிக்களமென்னும் திவ்யதேசத்திலெழுந்தருளியிருக்கிற	கனியே	பழுத்த பழம்போன்றவனே,
		உன்னை	[இப்படிப்பட்ட உன்னை
		கண்டுகொண்டு	ஸாக்ஷாத்கரித்து
		உய்ந்தொழிந்தேன்	உஜ்ஜீவிக்கப்பெற்றேன். (௬)

வ்யா.—ஆறும்பாட்டு. (பனியேய்பரங்குன்றித்யாதி) பனி மிக்கிருந்துள்ள ஹிமவானில் திருப்பிரிதியிலே, ஸர்வைஶ்ஸ்ப்ருஹணீயனாய்க்கொண்டு ஸந்நிஹிதனானவனே! (முனியே) இச்சேதநர் அறியாதிருக்கச் செய்தே எப்போதுமொக்க இவர்களுக்கு ஹிதத்தை அநுஸந்திக்குமவனே; (திருமூழிக்களத்து விளக்கே) திருமூழிக்களத்திலே வந்து உன்னுடைய ஸ்வரூப ரூப குணங்களுக்கு நீயே ப்ரகாசகனாய்க்கொண்டு நிற்கிறவனே!

(இனியாய்)இனிமைக்கு ப்ரகாசத்தைப் பண்ணுகையன்றிக்கே, இனிமை தானாயிருக்கை. (தொண்டரோம்பருகு) என்று, தேவர்கள் பருகும் அம்ருதம்போலன்றிக்கே,கைங்கர்ய ருசியுடையராயிருக்கும் ஶ்ரீவைஷ்ணவர்கள் பருகும் அம்ருதமாய்,அப்போதே எடுத்து நுகரலாம்படி கனிபோலே யிருக்கிறவனே! (உன்னைக் கண்டுகொண்டு) காணப்பெறுமையாலே (க) "ஶ்ரீஸ்ந்நேவ- அஸந்நேவ" என்கிறபடியே உருமாய்ந்த நான் கண்டு உஜ்ஜீவிக்கப் பெற்றேன். ... ... (௬)

(க) தை-ஆ-௬-க.

அரு.—ஆறும்பாட்டு. (பனிபித்யாதி) "சொல்லாய்" என்னுநின்றீர், வடதிசைக்கு ‡அளவான திருப்பிரிதி தொடக்கமாகவந்து நிற்க, (க) "ஸ்ரீரங்காக்ர இதஸ்ஸ்திதிஃ - ஸ்ரீரங்காக்ர இதஸ்ஸ்திதிஃ" என்னுமாபோலே பலவிடங்களி லிருப்பது அடிமைகொள்ளவே யன்றோவென்ன; அப்படியாமென்று சொல்லி ஹ்ருஷ்டராகிறார் என்று ஸங்கதி.

†பனியென்று சொல்லும்படியாய், ஸ்ரேஷ்டமான பர்வதமென்றருளிச்செய்கிறார் (பனியித்யாதி). (சேதநர்) என்றவநந்தரம் "ஹிதத்தை" என்று சேஷம். ... ... (கூ)

மூ.—கதியேலில்லை நின்னருளல்ல தெனக்கு
நிதியே திருநீர்மலை நித்திலத்தொத்தே
பதியே பரவித்தொழும் தொண்டர் தமக்குக்
கதியே உன்னைக்கண்டு கொண்டுய்ந்தொழிந்தேனே. (எ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
நின் அருள் அல்லது	உன்னுடைய க்ருபையொழிய	தொத்தே	மாலைபோன்றவனே!
எனக்கு	எனக்கு	பதியே	(ஆஸ்ரிதர்க்கு) இருப்பிடமானவனே!
கதியேல்	(வேறு) உபாயமோவென்றால்	பரவி	ஸ்தோத்ரம் பண்ணி
இல்லை	இடையாது;	தொழும்	ஆஸ்ரயியாநின்ற
நிதியே	நிதிபோல் அநுபாவ்யனானவனே!	தொண்டர் தமக்கு	அடியார்க்கு
திருநீர்மலை	திருநீர்மலையிலே	கதியே	ப்ராப்யனானவனே!
நித்திலம்	முத்தினுடைய	உன்னைக் கண்டுகொண்டு உய்ந்தொழிந்தேன்.	(எ)

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (கதியேலில்லை) கதியாகிலும் உன்னுடைய ப்ரஸாதமொழிய எனக்கு வேறொன்றில்லை. (கதி) என்றது - புகலென்றபடி. ப்ராப்யமாகிலும் உன் திருவடிகளை யொழிய வேறொன்றில்லை. நான் அநந்யகதி. (நிதியே) வைப்பானதநமே! (திருநீர்மலை) திருநீர்மலையிலே வந்து, முத்துமாலையை உடம்பிலே அள்ளி எறட்டுக்கொள்ளுமாபோலே குளிர உடம்பிலே எறட்டு அணைத்துக்கொள்ளலாம்படி யிருக்கிறவனே!

(பதியே) ஆஸ்ரிதர்க்கு வாஸஸ்த்தாநமாயுள்ளவனே! (பரவித்தொழும்) அடைவுகெட எத்தித்தொழும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு ப்ராப்யனாயுள்ளவனே! அன்றிக்கே, (பதியே பரவித்தொழுந் தொண்டர்)

(க) ‡ அளவான-எல்லையான.
† இவ்வரும்பதத்துக்கு "பனியே" என்று பாடமிருக்கலாம்

என்று, என்னோடு ஸகோத்ரிகளாய், (க) "நானுகந்த வூரெல்லாம்" என்கிறபடியே, உகந்தருளின நிலமெல்லாம் புக்கு அநுபவிக்குமவர்களுக்கு ப்ராப்யனாயுள்ளவனே! (உன்னைக்கண்டுகொண்டு) நீ உகந்தருளின நிலங்களிலே வந்து ஸந்நிஹிதனானையாலே, உன்னைக்கண்டு கொண்டு உஜ்ஜீவிக்கப்பெற்றேன். ... ... (எ)

அநு.—ஏழாம்பாட்டு. (கதியித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் பிறந்த போக்ய (த்வ)தாநுஸந்தாநத்தாலே யுண்டான உகப்பின்மிகுதியாலே, நீயே எனக்கு ப்ராப்யமும் ப்ராபகமுமாகப் பெற்றேன் என்று க்ருதார்த்ததாநுஸந்தாநம பண்ணுகிறாரென்று ஸங்கதி.

"கதி" பதத்துக்கு ப்ராபகத்வ விவக்ஷயா கீழருளிச்செய்து, ப்ராப்யத்வ விவக்ஷயா வருளிச்செய்கிறார் (ப்ராப்யேத்யாதி). "சித்திலம்" என்றது - பனிஸ்த்தலமென்றாய், அதினர்த்தம் (முத்து) என்றது. "தொத்து" என்றதினர்த்தம் (மாலை) என்றது.

பதியே-திருப்பதிகளையே, பரவித்தொழும் தொண்டரென்று, யோஜநாந்தரம் (அன்றிக்கே யித்யாதி). ... . (எ)

மூ.—அத்தாவரியே யென்றுன்னை யழைக்கப்
பித்தாவென்று பேசுகின்றார் பிறரென்னை
முத்தே மணி மாணிக்கமே முளைக்கின்ற
வித்தே உன்னை யெங்ஙனம் நான் விடுகேனே. (அ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
அத்தா	ஸ்வாமியே!	மணி	ப்லாக்க்யமான
அரியே	விரோதி நிரஸநசீல[னே!]	மாணிக்கமே	மாணிக்கம்போல் ஸுலபனே!
என்று	என்றுசொல்லி		
உன்னை	உன்னை	முளைக்கின்ற	(ப(ஃ)ல பர்யந்தமாம்படி) முளையாநின்ற
அழைக்க	(நான்) கூப்பிட,		
பிறர்	அயலார்		
என்னை	இப்படி கூப்பிடுகிறவென்னை	வித்தே	விதைபோன்றவனே!
		உன்னை	ஏவம்விதனான உன்னை
பித்தாஎன்று	பித்தனே (ப்ரா(ந்த)ந்தனே)! என்று	நான்	[நான்] உன் ஸ்வபாவமறிந்த
பேசுகின்றார்	சொல்லுகிறார்கள்;	எங்ஙனம்	எவ்விதமாக
முத்தே	முத்துப்போல்குளிர்ந்தவனே!	விடுகேன்	விட சக்தனாவேன்?

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. (அத்தாவரியே யித்யாதி) என்ஸ்வாமியே! என்னுடைய விரோதியைப் போக்கினவனே! என்று உன்னை

(க) திருநெ-கூ.

நான் சொல்லிக்கூப்பிட. (பித்தாவென்று) அத்தாவென்று அஸங்கத பாஷணம் பண்ணிக் கூப்பிடாநின்றான்; இவன் பித்தனாயிராநின்றான், என்னாநின்றார்கள், "இவர்கள் அஸங்கதபாஷணம் பண்ணாநின்றார்கள், பிச்சராயிராநின்றார்கள்" என்று நான் நினைத்திருக்கு மவர்கள் என்னை.

பிறரென்னைப் பேசாநின்றார்களென்று கைவிடலாம்படி யிருக் கிறாயல்லையே நீ. (முத்தே) முத்துப்போலே ஸ்ரமத்தைப் போக்கு மவனே! பெருவிலையனான மாணிக்கம்போலே யிருக்கிறவனே! ப (ஃ)லத்தோடு வ்யபிசரியாதவனே! உன்னை எத்தைச்சொல்லி நான் விடுவது. ... ... (அ)

அரு.—எட்டாம்பாட்டு. (அத்தாவித்யாதி) ஒருகால் சொன்னத்தை யே 'ஒன்பதின்கால்சொல்லிக்கொண்டு நீர் தேன்குடிக்கும் நரிபோலே கண்டு களித்திராநில் உம்மை இந்தநாளிலேயே †ஓரேதத்தைச் சொல்லி *ஆதரத்தைக்கட்ட ‡மட்டிலே விட்டோடவேண்டி வரும்; இதுக்கு இத் தனைகளிக்கவேணுமோ வென்ன; பேசினார்களாகிலும் விடும்படியாயோ உன்படி என்கிறாரென்று ஸங்கதி.

"மாத்ராதிகளிருக்க ஈஶ்வரனே ரக்ஷகனென்கிறாரிறே, பித்தர்" என்ப ரென்று விவக்ஷித்தருளிச் செய்கிறார் (அஸங்கதேத்யாதி). எம்பெருமானே ரக்ஷகன், மாத்ராதிகள் ரக்ஷகரல்ல ரென்கிற தமக்கு ப்ரதிகோடித்வ விவக்ஷயா "பிறர்" என்றதுக்கு அர்த்த மருளிச்செய்கிறார் (இவர்களித்யா தி). "என்னை" என்றதுக்கு "என்னாநின்றார்கள்" என்றத்தோடந்வயம். மேலுக்கவதாரிகை (பிறரித்யாதி). மணி-அழகாய், அழகான மாணிக்க மென்கிறார் (பெருவிலையனித்யாதி). முளையாதவித்து நிஷ்பலமாகை யாலே, முளைக்கின்ற வித்து ஸபலமாமென்று விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் (பலத்தோடித்யாதி). ... ... (அ)

மூ.— தூயாய் சுடர் மாமதிபோலுயிர்க் கெல்லாம்
தாயாயளிக்கின்ற தண்டாமரைக்கண்ணா
ஆயா வலைநீருலகேழு முன்னுண்ட
வாயா உன்னை எங்ஙனம் நான் மறக்கேனே. (௯)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தூயாய்	பரிசுத்தனே!	தாயாய்	மாதாவாய்நின்று [	கிற
சுடர்	(குளிர்ந்த) கிரணங்க ளையுடைய	அளிக்கின்ற	க்ருபைபண்ணியருளு
மா மதிபோல்	பூர்ணசந்த்ரன்போல்	தண்	குளிர்ந்த
உயிர்க்கெல்லாம்	ஸகலப்ராணிகளுக்கும்	தாமரைக்கண்ணா	செந்தாமரை போன்ற திருக்கண்களை யுடையவனே!

† ஏதம்-தோஷம். * ஆதரத்தைக் கட்டுதல்-துவக்கப்பண்ணுதல்.
‡ மட்டிலே-அவ்வளவிலே.

ஆயா	க்ருஷ்ணனாக அவதரித்தவனே!	உண்டவாயா	விழுங்கியவாயை யுடையவனே!
அலை	திரைக்கிளப்பத்தை யுடைய	உன்னை	இப்படி ஆபத்ஸகனான உன்னை
நீர்	ஸமுத்ரத்திலே சூழப்பட்ட	நான்	உபகாரமறிந்த நான்
		எங்ஙனம்	எவ்விதமாக
உலகுஏழும்	ஸப்தலோகங்களையும்	மறக்கேன்	மறக்கக்ஷமனாகிறேன்
முன்	ப்ரளயகாலத்தில்		(கூ)

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (தூயாயித்யாதி) (க) "ஸுஹ்ருதம் ஸர்வபூதாநாம் - ஸுஹ்ருதம் ஸர்வபூதாநாம்" என்கிறபடியே, ஸர்வபூத ஸுஹ்ருத்தாய் ஆநுகூல்யம் பண்ணினாரோடு, ப்ராதிகூல்யம் பண்ணினாரோடு வாசியற எல்லார்க்கு மொக்க நன்மையைப் பண்ணுகையால் வந்த பாவ(பாவ)சுத்தியையுடையவனே! ஸகலதாபங்களுமாறும்படி சீதமான கிரணங்களையுடைய பூர்ணசந்த்ரனைப்போலே,ஸர்வப்ராணிகளையும் தாயாய்க்கொண்டளிக்கின்ற குளிர்ந்த திருக்கண்களையுடையவனே! என்று திருக்கண்களுக்கு விசேஷணமாதல்; அன்றிக்கே, சுடர்மாமதிபோல் உயிர்க்கெல்லாம் தாயாய் அளிப்பாயுமாய் அவ்வாத்ஸல்யமெல்லாம் தோற்றும்படியிருக்கிற திருக்கண்களையுடையவனே! என்னுதல்.

(ஆயா) இப்படி யிருந்துவைத்து, உன்னுடைய விபூதிபூதரிலே, சிலர் "இவன் என்புத்ரன்" என்று அபி(பி)மாநிக்கலாம்படி க்ருஷ்ணனாய் வந்தவதரித்தவனே! (அலைநீருலகேழும்) ஆபத்து கரைபுரண்டால் வரையாதே எல்லாரையு மொக்க ரக்ஷிக்கும் ஸ்வபாவனானவனே! திரைக்கிளர்த்தியையுடைய கடல் சூழ்ந்தபூமியை அமுதுசெய்த திருப்பவளத்தை யுடையவனே! இப்படி ஆபத்ஸகனான உன்னை எங்ஙனே மறக்கும்படி. ... ... (கூ)

அரு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (தூயாயித்யாதி) ப்ரத்யக்ஷமாக மாதாபித்ராதிகள் ரக்ஷகரென்று கண்டார் பலர்கூடி ஏசத்துடங்கில்; ஶாஸ்த்ரகம்ய(கம்ய)னான என்னுடைய ரக்ஷகத்வத்தை மறக்கவேண்டிவரும் இவர்; ஆகையாலே விடவேண்டிவரும், ஆக உம்முடைய களிப்பு ப்ரயோஜநவத்தன்றேயென்ன; நீ ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் ஸர்வவிதோபகாரகனாய், சிலபாக்யாதி(பாக்யாதி)கர்க்குக் கண்ணுக்கும் விஷயமாக நிற்கிறாய், மாத்ராதி

(க) கீ-ரு-உகூ.

கலைக்காட்டில் அணித்தாய் உதவுகிறாய், ஆகையால் உன்னை ஒருகாலும் விட வேண்டாவென்கிறார் என்று ஸங்கதி.

"உயிர்க்கெல்லாம்" என்ற பதத்திலே நோக்காகத் தாய்மையை யருளிச்செய்கிறார் (ஸாஹ்ருதமித்யாதி).

தாத்பர்ய மருளிச்செய்து சப்தார்த்த மருளிச்செய்கிறார் (திரையித்யாதி). ... ... (கூ)

மூ. —வண்டார் பொழில்சூழ் நறையூர் நம்பிக்கென்றும்
தொண்டாய்க் கலியனொலிசெய் தமிழ்மாலை
தொண்டீரிவை பாடுமின்பாடி நின்றாட
உண்டே விசும்பு உந்தமக்கில்லை துயரே. (கo)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தொண்டீர்	பக்தஜநங்களே!	இவை	இப்பதுப் பாட்டையும்
வண்டு ஆர்	வண்டுகள் நிறைந்த		
பொழில்சூழ்	சோலைகள்சூழ்ந்த	பாடுமின்	பாடுங்கோள்; [ணி
நறையூர் நம்பிக்கு	திருநறையூர் நம்பிபிடத்தில்	பாடி நின்று	(அப்படி) கானம்பண்
		ஆட	நர்த்தநம்பண்ணவே,
என்றும்	எப்போதும்	உந்தமக்கு	உங்களுக்கு
தொண்டாய்	அடிமைபூண்ட	துயர்	துக்கம்
கலியன்	ஆழ்வார்	இல்லை	நசித்துவிடும்;
ஒலிசெய்	அருளிச்செய்த	விசும்பு	பரமபதமானது
தமிழ்மாலை	தமிழ்த்தொடையான	உண்டு	கிடைக்கும். (கo)

வ்யா. —பத்தாம்பாட்டு. (வண்டாரித்யாதி) மதுவெள்ளத்தாலே,வண்டுகளானவை பரிமளம்போலே படிகிற பொழில்களையுடைத்தான திருநறையூரிலே நிற்கிற கல்யாணகுண பரிபூர்ணனைக் கவிபாடிற்று. (தொண்டாயித்யாதி) அவன் திருவடிகளில் நித்யகைங்கர்யத்திலே அதிகரித்த திருமங்கையாழ்வார், ஒலியுடைத்தாம்படி யருளிச்செய்த தமிழ்த்தொடை. என்னைப்போலே நீங்களுமிவ்விஷயத்திலே ருசியையுடையீகோளாய் பாடுவதாடுவதாகவே, பரமபதம் தன்னடையே ஸித்திக்கும்படியாம். அதுக்கு விரோதியான பாபம் தன்னடையே போம். ... ... (கo)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

அரு'—பத்தாம்பாட்டு. (வண்டாரித்யாதி) உந்தமக்கு - விசும்புண்டே - துயரில்லை என்றந்வயம் திருவுள்ளம்பற்றி யருளிச்செய்கிறார் (என்னைப் போலே யித்யாதி). ... ... (கo)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஏழாம்பத்தில் முதல்திருமொழி முடிந்தது.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஏழாம்பத்து இரண்டாந்திருமொழி
புள்ளாய் ப்ரவேசம்.

வ்யா. —(புள்ளாய்) கீழ் ஸம்பந்தஜ்ஞாநம் விளைந்தபடி சொல்லிற்று; பின்பு தாம் நினைத்த பரிமாற்றம் பெறுமையாலே, (க) "பிறவாமை எனைப்பணி" என்று அபேக்ஷித்தார்; "நீரிப்பாடுபடுவதென்? உமக்காகவன்றோ நாம் உகந்தருளின இடங்களிலே வந்து நிற்கிறது" என்ன; எல்லாம் பெற்றாராய் ஸமாஹிதரானார். "இதுவே பேறுமிழவுமாகைக்கு நம்தலையால் ஏதேனுமுண்டோ?" என்று ஆராய்ந்து பார்த்தார், இத்தலையிலொன்றுமின்றிக்கே, அவன்*எதிர்சூழல் புக்குப் பண்ணின க்ருஷி இப்படி பலித்த பலமாயிருந்தது, (உ) "ஊனேராக்கை தன்னை யுழந்தோம்பி வைத்தமையால் யானே யெய்தப்பெற்றேன்" இத்த்யாஜ்யமான சரீரத்தைக்கொண்டே பேற்றுக்குடலாம்படி பண்ணியருளினான் என்கிறார். ... ... *

அரு. — (புள்ளாய்ப்ரவேசம்) "கீழ்" என்றது - (ங) "கிடந்த நம்பி" என்கிற திருமொழியிலே என்றபடி. (இதுவே பேறுமிழவும்) என்றது - பகவதநுபவமே பேறும், இதில்லாமையே இழவும் என்றபடி. (இப்படி பலித்தபலமாயிருந்தது) என்றதுக்கு, இத்திருமொழியில் உயிர்ப்பாட்டைக்காட்டி அதுக்குத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (ஊனேரித்யாதி).

மூ.—புள்ளாயேனமுமாய் புகுந்தென்னை யுள்ளங்கொண்ட
கள்வா வென்றலு மென்கண்கள்நீர்கள் சோர்தருமால்

(க) எ-க-க. (உ) எ-உ-கo. (ங) சு-கo-

உள்ளே நின்றுருகி நெஞ்சமுன்னை யுள்ளியக்கால்
நள்ளேனுன்னையல்லால் நறையூர் நின்ற நம்பியே. (க)

பதம்.	உரை	பதம்.	உரை.
நறையூர்	திருநறையூரென்னும் திவ்யதேசத்தில்	நீர்கள்	ஆநந்தபா(ஷ்ப)ஷ்பத்தை
நின்ற	எழுந்தருளியிருக்கிற	சோர்தரும்	பெருக்காநின்றன;
நம்பி	பூர்ணனே!	ஆல்	ஆஶ்சர்யம்!
புகுந்து	(என்னுள் அந்தர்யாமியாய்) ப்ரவேசித்து	நெஞ்சம்	(என்) மநஸ்ஸானது
புள்ளாய்	(ஹம்ஸ) பக்ஷியாயும்	உன்னை	என்னுடைய உஜ்ஜீவநத்தில் வ்யாபரித்த உன்னை
ஏனமுமாய்	வராஹமாயும் (அவதரித்த செயல்களைக்காட்டி)	உள்ளியக்கால்	அநுஸந்திக்கப் புக்கால்
என்	விஷயாந்தர ப்ரவணனை என்னுடைய	உள்ளேநின்று	(என்) ஹ்ருதயத்திலேயிருந்து
உள்ளத்தை	மநஸ்ஸை	உருகி	நீராகக் கருகி(ப்போகாநின்றது),
கொண்ட	தனக்கு வசமாக்கிக்கொண்ட	உன்னையல்லால்	(இனி, உன்னைத்தவிர வேறொரு விஷயங்களை)
கள்வா	வஞ்சகனே! [தம்		
என்றலும்	என்றுசொல்லும்போ	நள்ளேன்	ஆசைப்படேன்.
என் கண்கள்	என்னுடைய நேத்ரங்களானவை	"ஓ" என்பது - ப்ரீத்யதிசயத்யோதகமான அவ்யயம். (க)	

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (புள்ளாயித்யாதி) என்னுடைய துஃக்க நிவ்ருத்திக்கு நான் பட்டது பட அமையாதோ? நானும் பிறவாத பிறவிகளையன்றோ நீ வந்து பிறந்தது. அன்னமாயும் வராஹமாயுமான செயலைக் காட்டி, என்ஹ்ருதயத்தைக் கொண்டானுய்த்து. (க) "మనఏవ మనుష్యాణాం కారణం బన్ధమోక్షయోః - மநஏவ மநுஷ்யாணாம் காரணம் பந்தமோக்ஷயோ:" என்று பந்தஹேதுவானது தன்னையே மோக்ஷஹேதுவாம்படி பண்ணியருளினன். (கள்வாவித்யாதி) இவர், "நெஞ்சிலே புகுராநின்றானென்றறியில், ஒட்டார்" என்று தெரியாதபடியாகப் புகுந்தபடி. இவ்வுபகாரத்தை அநுஸந்தித்துப் பேசப்புக்கவாறே, கண்ணானது நீர் பாயாநின்றது. (என்கண்கள்) ஸ்த்ரீ

(க) வி-பு-ஈ-எ-உஅ.

களைநினைத்து அழுதுபோந்த என்னுடைய கண்கள்.

உன்னை அநுஸந்திக்கப் புக்கவாறே, நெஞ்சானது உள்ளேநின்றுருகி உடைகுலைப்படாநின்றது. (நள்ளேன்) இனி வேறே நூறாயிரம் இதரவிஷயங்கள் முகங்காட்டினாலும், அவற்றோடு செறியேன். (நறையூர்) நான் நோவுபடுகிற ஸம்ஸாரத்திலே, நீயே முற்பாடனாய் வந்து நின்ற பின்பு அவற்றோடு பொருந்துமோ? ப்ரீத்யதிசயத்தாலே "ஓ" என்கிறார். ... ... (க)

அநு.—முதற்பாட்டு. (புள்ளித்யாதி) (நான்பட்டது படவமையாதோ) என்றது - நான் மநுஷ்யனாய்ப்பிறந்து பட்டாப்போலே, நாட்டில் பிறந்து மாயங்கள் செய்து படாதன பட்டது போராதோ வென்றபடி. (நானும் பிறவாத) ஹேயனான நானும் பிறக்க விரும்பாத, ஜுகுப்ஸிதமான வென்கை. "உள்ளங்கொண்டகள்வா" என்று ஸம்போதிக்கைக் கடியான மாநஸாநுஸந்தாந விசேஷத்தை யருளிச்செய்கிறார் (அன்னமாயு மித்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே). (அருளினன்) என்றவநந்தரம், என்றநுஸந்திப்பது என்று கூட்டுவது. புள்ளாய் ஏனமுமாயுள்ள செயலைக் காட்டி உள்ளங்கொண்டானாகில், "கள்வா" என்பானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இவரித்யாதி). (புகுந்தபடி) என்றதுக்கு, (க) "யஸ்மாத்மா ந வேத- யமாத்மா ந வேத" என்று அந்தர்யாமியாய்ப் புகுந்ததைக் களவாகச் சொல்லுகிறாரென்று கருத்து.

அந்தர்யாமியாய்ப் புகுந்து-புள்ளாய் ஏனமுமாய் - என்னுள்ளங்கொண்ட கள்வா என்று சப்தார்த்தம்.

(உள்ளேநின்று உருகி நெஞ்சமுன்னை யுள்ளியக்கால்) [நெஞ்சம்-உள்ளே நின்றுருகி, அத்தால் உன்னையல்லால், மற்றொன்றை நள்ளேன்] என்றக்வயம் விவக்ஷித்துத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (உன்னையித்யாதி). நான் உள்ளே புகுரில் இரும்புபோல் வலியதான நெஞ்சு பதம்செய்து, அவ்வபதாநங்களைக் காட்டி ஆநந்தாஸ்ருக்களைப் ப்ரவஹிப்பித்து, நெஞ்சை எத்தனை உருக்கினாலும், பள்ளமடையான விஷயங்கள் ப்ரபலங்களாகையாலே தன்னடையே, செறியப்பண்ணுவோ வென்னும் பகவதபிப்ராயத்தாலே (நறையூர்நின்றநம்பி) என்கிறாரென்னுமிடம் தோற்ற வருளிச்செய்கிறார் (நானித்யாதி). ... ... (க)

மூ.—ஓடாவாளரியினுருவாய் மருவி யென்றன்
மாடே வந்தடியேன் மனங்கொள்ள வல்ல மைந்தா
பாடேன் தொண்டர் தம்மைக்கவிதைப் பனுவல் கொண்டு
நாடேனுன்னை யல்லால் நறையூர் நின்றநம்பியோ. (உ)

(க) ப்ரு-ஙி-எ-உஉ.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
நறையூர்நின்ற நம்பி!		மைந்தா	ஸமர்த்தனே!
ஓடா	(காட்டில்) நடையாடாத	பனுவல்	சாஸ்த்ர ஸித்தமான (லக்ஷணங்களை யுடைய)
ஆளரியின்	நரஸிம்ஹத்தினுடைய	கவிதைகொண்டு	கவிகளாலே
உருவாய்	வடிவையுடையனாய்க் கொண்டு	தொண்டர் தம்மை	விஷயாந்தர ப்ரவணரான நீசரை
என்றன்மாடே	என்னிடத்தில்	பாடேன்	(இனி) ஸ்தோத்ரம்பண்ணமாட்டேன்,
வந்து	ஸந்நிஹிதனாய்	உன்னையல்லால்	உன்னைத்தவிர (வேறொருவரை)க்கவிபாட)
மருவி	(என்னோடு) கலந்திருந்து	நாடேன்	(மநஸ்ஸில்) விசாரிக்கவும் மாட்டேன்.
அடியேன்	சேஷபூதனான என்னுடைய		
மனம்	மநஸ்ஸை		
கொள்ளவல்ல	ஸ்வாதீநமாக்கிக் கொள்ளத்தகுந்த		

வ்யா —இரண்டாம்பாட்டு. (ஓடாவித்யாதி) "புள்ளாயேனமுமாய்ப்புகுந்து" என்றார் கீழே, தாழ்ந்த ஜந்மத்திலே வேணுமாகில் பிறக்கிறாய்; நாட்டார் பிறக்கும் பிறவிகளைப் பிறக்கலாகாதோ?

நாட்டில் நடையாடாதபடியான நரஸிம்ஹரூபத்தையுடையையாய். (மருவி) நரஸிம்ஹவேஷபரிக்ரஹம் பண்ணினவன்று தொடங்கி, இவருடைய ஹ்ருதயத்திலேகாணும் கிட்டுவது. (என்றன்மாடே வந்து) நீ பராவஸ்தனானாயாகில், என்பாடு வந்து கிட்டலாமோ? (அடியேன்மனங் கொள்ளவல்லமைந்தா) ஸ்ரீ ப்ரஹ்லாதாழ்வான் நெஞ்சை உனக்காக்கிக் கொண்டாயென்கிறவிது - உனக்கொரு மிடுக்கோ? என்னைஉனக்காக்கிக்கொண்ட உனக்கு.

அதுசெய்தோமிறே, மேலே நீர் செய்யப்பார்த்ததென்னென்ன, (பாடேனித்யாதி) சாஸ்த்ரோக்தங்களான லக்ஷணங்களிலே குறைவற்றிருக்கிற கவிகளைக்கொண்டு நீசரைப் பாடுவது தவிர்ந்தேன். "கவிதைப்பனுவல்" என்றது - பனுவல் கவிதை என்றபடியாய், "பனுவல்" என்று - நூலாய், சாஸ்த்ரமென்றபடியாய், ஶாஸ்த்ரோக்தமான லக்ஷணங்களில் குறையற்ற கவியென்றபடி. (நாடேனுன்னையல்லால்) இவனைப் பாடுவோமோ என்று விசாரிக்குமதுவும் தவிர்ந்தேன். (நறையூர் நின்றநம்பியோ) நீ என்னுடைய ஸர்வேந்த்

தியங்களுக்கும் உன்னை விஷயமாக்கிவைக்க, நான்உன்னைவிட்டுப் புறம்பே கவிபாடுகைக்கு ப்ராப்தியுண்டோ? ... ... (உ)

அரு — இரண்டாம்பாட்டு. (ஓடாவித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டுக்கும் இப்பாட்டுக்கும் ஸங்கதி யென்னென்ன; தாமே யருளிச்செய்கிறார் (புள்ளாயித்யாதி). "ஆகாதோ" என்றவநந்தரம் (என்கிறார்) என்று சேஷம்.

(நாட்டில் நடையாடாத) என்றது - *நரங்கலந்த சிங்கமாய் இந்த நாட்டிலென்கை. "ஆளரி" என்று ஆஸ்சர்யத்துக்கு ஹேதுவாகத் தோற்றுகையாலே தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (நரஸிம்ஹேத்யாதி). (இட்டுவது) என்ற வநந்தரம், தேட்டமாயிருப்பது என்று சேஷம். "உனக்கொருமிடுக்கோ" என்றவிடத்தில் "உனக்கு" என்றதின் விவரணம் (என்னையுனக்காக்கி யித்யாதி).

மேலுக்கவதாரிகை (அதுசெய்தோமிறே யித்யாதி). (இவனை) என்றது - கீழ்ச்சொன்ன நீசனை யென்றபடி. ... ... (உ)

௩.—எம்மானுமெம்மனையு மென்னைப் பெற்றொழிந்ததற்பின்
அம்மானுமம்மனையு மடியேனுக்காகி நின்ற
நன்மான வொண் சுடரே நறையூர் நின்றநம்பீ உன்
மைம்மான வண்ணமல்லால் மகிழ்ந்தேத்தமாட்டேனே. (௩)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
	நறையூர்நின்ற நம்பி!	நின்ற	ஸந்நிஹிதனாய் நின்றவனே!
எம்மானும்	என்தகப்பனும்	நல்	விலக்ஷணமாய்
எம்மனையும்	என்தாயும்	மானம்	பேரளவுடைத்தாய்
என்னைபெற்று	என்னை ப்ரஸவித்து (உண்டாக்கி) பின்பு)	ஒள்	அழகியதான
ஒழிந்ததற்பின்	(போக (ஷ்ரீஜ) விரோதி யென்று) பொகட்டுப்போன வநந்தரம்,	சுடரே	தேஜஸ்ஸை யுடையவனே!
		உன்	உன்னுடைய
		மை மானம்	மையளவான (அஞ்சநம்போன்ற)
அடியேனுக்கு	ஸ்வதஸ்ஸித்தமான தாஸ்யத்தையுடைய எனக்கு	வண்ணமல்லால்	திருமேனியை யல்லது (மற்ற திருப்பதிகளை)
		மகிழ்ந்து	ப்ரீதிபண்ணி
அம்மானும்	தகப்பனும்	ஏத்தமாட்டேன்	ஸ்தோத்ரம்பண்ண மாட்டேன். (௩)
அம்மனையுமா	தாயுமாக		

ஜி

வ்யா.—மூன்றாம்பாட்டு. (எம்மானுமித்யாதி) நாட்டாருபகரிக்குமளவிலே உபகரித்தாயாகிலன்றோ உன்னை மறக்கலாவது? தாயளவிலே உபகரித்தான், தமப்பனளவிலே உபகரித்தான் என்னவொண்ணாதே, அவர்கள் கைவிட்டவளவிலே, முகங்காட்டின உன்னை.

மாதாபிதாக்கள் ராகாந்த(ரான்)ராய், ப்ரஜை[illegible]த்தப் பின்பு "யௌவநவிரோதி" என்று காற்கடைக்கொள்ளுமவர்கள், ஜந்மந்தோறும் பழகிப்போந்த வாஸநையாலே, "அம்மே" என்றும், "அப்பா" என்றுமிறே இவன் சொல்லிப்போருவது; அதில் "அம்மே" என்றபோதாகப் பெண் குரலாலே "ஏன்" என்னும்; "அப்பா" என்றபோதாக ஆண்குரலாலே "ஏன்" என்றும்; இவனறிந்த வழியாலேயாய்த்து முகங்கொடுப்பது. (அடியேனுக்கு) அந்த மாதாபிதாக்களளவல்லாதபடி ஸ்வதஸ்ஸித்தமான முறையையுடையவெனக்கு அம்மானுமம்மனையுமாகி நின்ற.

(நன்மான வொண் சுடரே) விலக்ஷணமாய் அளவிறந்த ஔஜ்ஜ்வல்ய சுடரையுடையவனே! அப்படியிருப்பது பரமபதத்திலேயன்றோவென்ன; திருநறையூரிலேவந்து ஸந்நிஹிதனான கல்யாணகுணபரிபூர்ணனே! (உன்னைமம்மானவண்ணம்) அஞ்ஜநம்போலே ஶ்யாமஸுந்தரமான வடிவையுடைய உன்னையல்லது புறம்பே சிலரை, எத்தனை வேணுமென்று ப்ரேரித்தாலும் ப்ரீதிபுரஸ்ஸரமாக ஏத்துமதில்லை. இப்போது புறம்பாக நினைக்கிறது, புறம்புற்றை திருப்பதிகளை. (மைம்மானவண்ணம்) மையளவான வண்ணம். மைபொத்தவண்ணம்.

அரு.—மூன்றாம்பாட்டு. (எம்மானுமித்யாதி) "தொண்டர் தம்மைப் பாடேன்" என்றீர், அவர்கள் உமக்கு விசேஷமாக உபகாரங்களைப் பண்ணினால் அவர்களை அதுக்காக ஏத்தவேண்டிவாராதோவென்ன; உபகாரங்களில் தலையான உபகாரங்களைப் பண்ணும் தாய் தமப்பனளவன்றியே, மஹோபகாரகனான உன்னை விட்டு, இனி மற்றொரு எம்பெருமான்களைத்தான் மகிழ்ந்தேத்துவனோவென்கிறாரென்று ஸங்க்ரஹம் உட்கொண்டு அத்தை ஸூசிப்பிக்கிறார் (நாட்டாரித்யாதி வாக்யத்தாலே). (உன்னை) என்றவநந்தரம், என்கிறார் என்று சேஷம்.

வாக்யதாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (மாதாபிதாக்களித்யாதி).

"மான" என்றதுக்கு, பேரளவுடைத்தான என்று சப்தார்த்தமாய், (அளவிறந்த) என்கிறது. ‡("புலற்றேன்" என்னாதே "நாடேன்") என்ற பதவாஸநை (ப்ரேரித்தாலும்) என்றது. தன்னையல்லது அறியாத இவரை அந்யவிஷயஸ்துதியிலே மூட்டுவனோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இப்போதித்யாதி.) ... ... (௩)

‡ குண்டலிதம் ஆலோசநீயம். தத்ஸ்தாநத்தில் "ஏத்தேன்" என்னாதே "மாட்டேன்" என்றிருக்கலாம்.

மூ.—சிறியாயோர் பிள்ளையுமா யுலகுண்டோ ராலிலைமேல்
உறைவாயென்னெஞ்சினுள்ளே யுறைவாயுறைந்ததுதான்
அறியாதிருந்தறியே னடியேனணி வண்டு கிண்டும்
நறைவாரும் பொழில்சூழ் நறையூர் நின்றநம்பியோ. (ச)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
அணி	அழகிய தான	ஓர்	ஒரு இளமைமிக்க
வண்டு	வண்டுகளானவை	ஆலிலைமேல்	வடதளத்தின் மேலே
கிண்டு	அமைந்திருக்கும்படி	உறைவாய்	பொருந்தி யிருக்குமவனே!
நறை	தேனானது	என்னெஞ்சினுள்ளே	என் ஹ்ருதயத்துக்குள்ளே
வாரும்	ப்ரவஹியாநின்ற	உறைவாய்	பொருந்தியிருக்குமவனே!
பொழில்	சோலைகளாலே	உறைந்ததுதான்	(இப்படி நீ) பொருந்தியிருப்பதை
சூழ்	சூழப்பட்ட	அறியாது	தெரிந்துகொள்ளாமல்
நறையூர் நின்றநம்பீ!		அடியேன்	நான்
சிறியாய்	இளம்பருவத்தையுடையனாய்	இருந்தறியேன்	இருந்திலேன். (ச)
ஓர்	அத்விதீயனாயிருக்கிற		
பிள்ளையுமாய்	பாலனுமாய்க்கொண்டு		
உலகு உண்டு	லோகங்களைவிழுங்கி		

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (சிறியாயோர் பிள்ளையித்யாதி). (க) "பாலனாயேழுலகுண்டு" என்கிறபடியே, யசோதாஸ்தநந்தயமும் நிரம்பின பருவமென்னும்படியான பருவத்தையுடையையாய், அப்பருவத்திலே ஸகலலோகங்களையும் வயிற்றிலே வைத்து, ஒரு பவனை ஆலந்தளிரிலே கண்வளர்ந்தருளின அகடிதகடநாஸாமர்த்த்யத்தையுடையையாய்! அப்படி சேராச்சேர்த்தியாக என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலே வந்து புகுந்து, அவ்வாலந்தளிரினளவன்றிக்கே, பரமபதத்திற்போலே இடம் பெறவிருந்து, என்னை உனக்காக்கிக்கொண்ட இம்மஹோபகாரத்தை அறியாதே, நான் க்ருதக்நனாயிருக்கிறேனல்லேன். அவ்விடையாட்டமு மறிந்தேயிருக்கிறேன்.

உனக்கொரு உறைவிடமில்லாமைதான் செய்தாயோ நீ. தர்ஶநீயமான வண்டுகளானவை மேன்மேலெனப் படிகைக்கு மேற்பட வேறொன்றில் கால் வாங்காதபடி மிக்க தேனையுடைத்தான பொழிலாலே சூழப்பட்ட திருநறையூரை வாஸஸ்த்தாநமாக உடையவனே!

(க) தி-வாய்-ச-உ-க.

உனக்கு அஸங்குசிதமாக வர்த்திக்கைக்கு ஒருஸ்த்தானமில்லையோ இத்தேசத்தையுடைய உனக்கு. ... ... (ச)

அநு.—நாலாம்பாட்டு. (சிறியாயித்யாதி) நான் ப்ரேரித்தாலும் இனி மறமொரு திருப்பதியையும் எத்தமாட்டேனென்கைக்கு ஹேதுவென்னென்ன; என்னெஞ்சினுள்ளே வந்து உறைகையால் அத்தை மறவாமையாலேஎன்று ஸங்கதியாகவுமாம்; அன்றிக்கே, நான்எத்தனை உபகார சீலனானாலும் என்னப்ரயோஜநம், நாட்டில் ஒருவரும் அத்தைநினைப்பாரில்லாதேயன்றோ இருக்கிறது; நீருமங்ஙனேயானாலோவென்ன; நீ என்னெஞ்சிலிருக்க, எனக்கு மறந்து க்ருதக்நனாக விரகுண்டோஎன்கிறாரென்று ஸங்கதியாகவுமாம்.

"பிள்ளை" என்ற பதத்தால்தானே சிறுமை தோற்றியிருக்க "சிறியாய்" என்றதுக்குத் தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (பாலனாயித்யாதி). "பிள்ளையும்" என்ற சகாரம் விரோதேயாய், உலகுண்கைக்கும் பிள்ளையாகைக்குமுண்டான சேராச்சேர்த்தியை, நெஞ்சினுள்ளே உறைகைக்கு த்ருஷ்டாந்தமென்னுமிடம் தோற்றவருளிச்செய்கிறார் (அப்படியித்யாதி). நெஞ்சிலென்னாதே, "உள்ளே" என்கையாலே பலித்தவர்த்தமருளிச்செய்கிறார் (அவ்வாலந்தளிரித்யாதி).

"அணிவண்டு" இத்யாதிக்குத்தாத்பர்யம் (உனக்கொருஇத்யாதி). கிண்டுகை-கெழுமுகையாய், படியும்படி, வாரும்-ப்ரவஹிக்குமென்று சப்தார்த்தமாய் பலிதார்த்தம் (மிக்கதேனை) என்றது. நறையூரை, "பொழில்சூழ்" என்று விசேஷித்ததுக்குத்தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (உனக்கித்யாதி). "உனக்கு" என்றது-ஸங்குசிதமானஎன் நெஞ்சிலிருந்த உனக்கென்றபடி.

மூ.—நீண்டாயை வானவர்கள் நினைந்தேத்திக் காண்பரிதால்
ஆண்டாயென்றாதரிக்கப்படுவாய்க்கு நானடிமை [டேன்
பூண்டேனென் னெஞ்சினுள்ளே புகுந்தாயைப் போகலொட்
நாண்டானுனக்கொழிந்தேன் நறையூர் நின்ற நம்பியோ. (ரு)

பதம்.	உரை.
நறையூர் நின்றநம்பீ!	
நீண்டாயை	அபரிச்சின்னனான உன்னை
வானவர்கள்	ப்ரஹ்மாதிதேவர்கள்
நினைந்து	த்யானித்து
ஏத்தி	ஸ்தோத்ரம்பண்ணி
காண்பது	ஸாக்ஷாத்கரிப்பது
அரிது	துர்லபம்;

பதம்.	உரை.
ஆல்	ஆச்சர்யம்;
ஆண்டாய் என்று	(எங்கள்) ஸ்வாமியே! என்று
ஆதரிக்கப்படுவாய்க்கு	(தேவதைகளால்) ப்ரீதிபண்ணப்படுமுன் விஷயத்தில்
நான்	நான்
அடிமைபூண்டேன்	சேஷவ்ருத்தியை வஹித்தேன்;

என் நெஞ்சி னுள்ளே	என் மநஸ்ஸில்	போகலொட்டேன்	புறம்பு போக ஸம்மதியேன்.
புகுந்தாயை	ப்ரவேசித்த உன்னை	நாண்தான்	லஜ்ஜையைத்தான்
		உனக்கு	உனக்காக
		ஒழிந்தேன்	விட்டுவிட்டேன். (ரு)

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (நீண்டாயை யித்யாதி) உன்னுடைய ஸ்வரூப ரூப குண விபூதிகளைச் சிலர் பேசவென்று புக்கால், எல்லாம் பேசித் தலைக்கட்டவொண்ணாதபடி அபரிச்சேத்யனாயுள்ள உன்னை, ப்ரஹ்மாதிகள் நெஞ்சாலேகூட அநுஸந்தித்து ஸ்தோத்ராதிகளைப்பண்ணி கண்ணாலே காணவேணுமென்று ஆசைப்பட்டால், காணவரியையாய்! (ஆண்டாய்) என்னையனே! என்று ஆதரிக்கப்படுகிற உனக்கு. ப்ரஹ்மாதிகளுடைய பாசுரமிருக்கிறபடி.

இப்படியிருக்கிற உனக்கு, (க) " அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி-அஹம் ஸாவம் கரிஷ்யாமி" என்று உன் திருவடிகளிலே ஸகலசேஷவ்ருத்திகளிலுமதிகரித்தேன். என்னையும் அடிமையிலே மூட்டுகைக்காக என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலே புகுந்த உன்னைப்போகவொட்டுவேனோ? "வந்தகார்யம் தலைக்கட்டினோமாகில் இனி வேறே ஓரிருப்பிடம் தேடிப்போக வமையாதோ" என்று போக நினைத்தான், நான்போகவொட்டுவேனோ? "அடியேன்" "அடியேன்" என்னாநின்றீர்; சேஷபூதராவார் சேஷி செய்தபடி செய்யக்கண்டிருக்குமவர்களன்றோ? "ஒட்டேன்" என்று நிர்ப்பந்திக்கை உம்முடைய ஸ்வரூபத்துக்குப் போருமோவென்ன; (நாண்டானுனக்கொழிந்தேன்) மடலெடுக்க நினைப்பார், "இது ஆம்" "இது ஆகாது" என்று கார்யம்பார்த்தோசெய்வது? (நறையூர் நின்றநம்பியோ) நீயோசால நாணுடையையாயிருக்கிறாய்? நீ முந்துற மடலெடுத்துப் பின்னையன்றோ மடலெடுப்பித்தது. அவன்மடலெடுக்கையாகிறது - முற்பாடனாய் வாகிற்கையிறே. ... ... (ரு)

அரு.— அஞ்சாம்பாட்டு. (நீண்டாயையித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் ஈச்வரனுடைய ஸங்கல்பத்தாலே அடிமையிலே ஒருப்படவே, இவராசை ப்ரவர்த்தகனாலடி போகப்புக்கவாறே வளைக்கிறாரென்றுஸங்கதி.

இன்னபடியால் நீண்டாயையென்னுமையால் அருளிச்செய்கிறார் (உன்னுடையவித்யாதி)-வானவர்கள், நீண்டாயை-நீண்டிருக்கிற உன்னை, நினைந்தேத்திக் காண்பது அரிது என்கை. அரிது - துர்க்கடம். (ஆல்) ஆஶ்சர்யம். வானவர்கள் ஆண்டாய் என்று ஆதரிக்கப்படுகிற உனக்கு நானடிமை

(க) ரா-அ-கக-உரு.

பூண்டேனென்று சப்தார்த்தமுட்கொண்டு தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (ப்ரஹ்மாதீத்யாதி). (காணவரியையாய்) என்றதுக்கு (இப்படியிருக்கிற) என்றவாக்யத்தோடு ஸம்பந்தம். "அடிமைபூண்டேன்" என்னவமைந்திருக்க, "நான்" என்று விசேஷித்தத்தாலே, வ்யதிரிக்தராலே ஆதரிக்கப்படுகையன்றோ தோற்றுகிறது; அதுக்கு கர்த்ருபதம் எங்கேயென்ன; கீழ் "வானவர்கள்" என்றபதத்தை இங்கே அநுஷங்கித்துக்கொள்வது என்று திருவுள்ளம்பற்றி யருளிச்செய்கிறார் (ப்ரஹ்மாதிகளித்யாதி).

இவர், "போகவொட்டேன்" என்கைக்கு அவன் இவரை விட்டுப் போக ப்ரஸங்கித்தானன்றேயென்ன வருளிச்செய்கிறார் (வந்தகார்யமித்யாதி). (வந்த கார்யம்) - அடிமையில் மூட்டுகை. ஆக அடிமையிலாசை வளர்க்கவேணுமென்று நாலடி போக ஒருப்பட்டானென்று கருத்து. (ஓட்டுவேனோ) என்கிறவநந்தரம், என்கிறார் என்று சேஷம். இரண்டாம்பாட்டு தொடங்கி முக்காலும் "அடியேன்" என்றத்தையெல்லாமநுவதிக்கிறாராய், "ஒட்டேன்" என்றதின்மேலே ப்ரணயத்தாலுண்டான சிவட்குத்தோற்ற, மேலுக்கவதாரிகையருளிச்செய்கிறார் (அடியேனித்யாதி). ஆனால், நாணற்றாரோடு உம்மைக் கூட்டுவோமே என்னும் சங்கையிலே. (நறையூர்நின்றநம்பீ) என்கிறாரென்று விவக்ஷித்துத் தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (நீயோவித்யாதி). ... ... (ரு)

மூ. —எந்தாதை தாதை யப்பாலெழுவர் பழவடிமை
வந்தாரென்னெஞ்சினுள்ளே வந்தாயைப் போகலொட்டேன்
அந்தோ வென்னாருயிரே யரசே யருளெனக்கு
நந்தாமைத் தந்த வெந்தாய் நறையூர் நின்ற நம்பியோ. (சா)

பதம்.	உரை.
என் ஆருயிரே	உ. எனக்கு ஸத்தாநிர்வாஹகனான ப்ராணனே!
அரசே	என்னையாளுமவனே!
எனக்கு	என்விஷயத்தில்
அருள்	க்ருபையை
நந்தாமை	நசியாமல் (விச்சேதியாமல்)
தந்த	கொடுத்த (பண்ணின)
எந்தாய்	என்ஸ்வாமியே!
	நறையூர் நின்றநம்பீ!
எந்தாதை	நானும் என்தகப்பனும்
தாதை	அவன் தகப்பனும்
அப்பால்	அவனுக்குமுன்புண்டான

பதம்.	உரை.
எழுவர்	ஸப்தபுருஷர்களும் (ஆகிய பத்துத்தலைமுறையாக)
பழவடிமை	பழைய (ஸ்வதஸ்ஸித்தமான) தாஸ்யத்தை
வந்தார்	(செய்துகொண்டு வந்தார்கள்)
என் நெஞ்சினுள்ளே	என்மநஸ்ஸில்
வந்தாயை	வந்துபுகுந்த உன்னை
போகலொட்டேன்	போகஸம்மதியேன்
அந்தோ	ஐயோ; (சா)

வ்யா.—ஆரும்பாட்டு. (எந்தாதை யித்யாதி). நான், என்னுடைய தமப்பன், அவனுடைய ஜநகன், இவர்களோடேகூட, அவ்வருகே எழுவர். (க) "सप्त सप्त च सप्त च-ஸப்த ஸப்தச ஸப்தச" என்னக்கடவதிறே. ஒருவனுக்குண்டான நன்மை அசல் காக்குமிடத்தில் (உ) * எழ்படிகால் செல்லுமிறே. இத்தால், குலமாக அநந்யார்ஹராகவென்றபடி. நானபேக்ஷியாதிருக்க, நீயே என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலே வந்து புகுந்த உன்னைப் போகவொட்டுவேனோ? கைப்பட்ட நிதியை உதறுவாருண்டோ?

(அந்தோவித்யாதி) இவர் "ஒட்டேன்" என்னச்செய்தே, பின்னையும் போவானாக நினைத்தான்; அய்யோ! இவ்வஸ்துவை இழந்தாய் கிடாய் என்கிறார். உன்னையொழிய ஜீவியாதபடி என் ஸத்தையை நிர்வஹித்துக்கொண்டு போருகிறவனே! (அரசே) என்னை வன்னிய மறுத்து ஆண்டவனே! (அருளெனக்கு நந்தாமைத்தந்தவெந்தாய்) "நீ போகாதேகொள்" என்று காலைக்கட்டி வளைக்கலாம்படி என்பக்கலிலே அருளைப்பண்ணின என்னப்பனே! திருநறையூரிலே வந்து நின்றருளி இவர்க்கு அருளிற்று. ... ... (கூ)

அரு.—ஆரும்பாட்டு. (எந்தாதையித்யாதி) திருநறையூரில் வந்தது நாணில்லாமையாலே என்றுநின்றீர்; நீர் நாணில்லாதவராகா நின்றீர், நாணற்றாரிருவரும் ஸ்வதந்த்ரராகில், நான் போகத்தட்டென்னென்ன; நீ என்குலநாதனான பின்பு, உன்னைப்போகவொட்டுவேனோவென்று காலைக் கட்டுகிறாரென்று ஸங்கதி.

(என்தாதை) என்னையாலே, அர்த்தஸித்தமாக (நான்) என்றுகூட்டுகிறார். (அவ்வருகே) என்றது-இவர்களுக்கவ்வருகான கொள்பாட்டனைச் சொல்லுகிறது. (எழுவர்) மூவர்க்கும்மேலெழுவர். ஆக. (ங) "दश पूर्वान्-தசபூர்வாந்" என்ற பதின்மரையும் சொல்லிற்றாய், இது உபலக்ஷணமாய் "दशावरान्-தசாவராந்" என்ற பதின்மரையும் சொல்லுமென்று விவக்ஷித்து, இதுக்குத்ருஷ்டாந்ததயா, கந்யாதாநபல (ஃல) தயா சொன்ன வசநத்தைக்காட்டுகிறார் (ஸப்தேத்யாதி). இவ்வர்த்தத்துக்கு நேரே பெரியாழ்வார் திவ்யஸூக்தியையும்ப்ரமாணமாகவருளிச்செய்கிறார் (ஒருவனுக்கித்யாதி). இப்படி இவ்வாழ்வாரருளிச்செய்ததும், கேசவன்தமரிற்படியே. ஸம்பந்தி ஸம்பந்திகளுங்கூட நம்மளவு "தசபூர்வாந் தசாவராந்" என்கிறபடியே உஜ்ஜீவித்தமை பலிதமென்னுமிடம் தோற்றவருளிச்செய்கிறார் (இத்தாவித்யாதி).

(க) பார- (உ) தி-டல்-கூ. (ங) போதாயந-

கீழ்ப்பாட்டிலும் "போகவொட்டேன்" என்று நிர்ப்பந்திக்கவே இவரைப் பாரதந்த்ர்யத்திலேதானே நிறுத்தவேணுமென்று இவர்வார்த்தையை, ஆணைக்குப்பாடுவாரைப்போலே அநாதரித்திருக்க, (அர்தோ) இத்யாதி யருளிச்செய்கிறரென்று தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (இவரித்யாதி). ... ... (௬)

மூ—மன்னஞ்ச வாயிரந்தோள் மழுவில் துணித்த மைந்தா
என்னெஞ்சத்துள்ளிருந் திங்கினிப்போய் பிறரொருவர்
வன்னெஞ்சம் புக்கிருக்கவொட்டேன் வளைத்துவைத்தேன்
நன்னெஞ்சவன்ன மன்னும் நறையூர் நின்ற நம்பியோ. (எ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
நல்	த (ஜ)யாபூர்ணமான	இருந்து	அநவரத வாஸம்பண்ணி,
நெஞ்சம்	மநஸ்ஸையுடையளாய்	இனி	இதுக்குமேலே
அன்னம்	ஹம்ஸம்போன்ற நடையழகையுடையளான பெரிய பிராட்டியார்	இங்கு போய்	இங்குநின்றும் புறம்பேசென்று
மன்னும்	நித்யவாஸம் பண்ணுகிற	பிறர்ஒருவர்	அயலாரான ஒருத்தருடைய
நறையூர் நின்றநம்பீ!		வல்	(உன் விஶ்லேஷத்தில் இளகாத) வன்மையையுடைய
மன்	ராஜாக்கள்	நெஞ்சம்	மநஸ்ஸை
அஞ்ச	பயப்படும்படி	புக்குஇருக்க	ப்ரவேசித்து அங்கேபொருந்தியிருக்கும்படி
ஆயிரம் தோள்	(கார்த்த வீர்யார்ஜுநனுடைய) ஆயிரம் புஜங்களையும்	ஒட்டேன்	ஸம்மதியேன்,
மழுவில்	பரசுவினாலே	வளைத்து வைத்தேன்	(நீ போகாதபடி)தடையிட்டுவைத்தேன். (எ)
துணித்த	வெட்டிப்பொகட்ட		
மைந்தா	பலிஷ்டனே!		
என் நெஞ்சத்துள்	(இதுவரையில்) என் மநஸ்ஸுக்குள்ளே		

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (மன்னஞ்சவித்யாதி)இவருடைய ஹ்ருதயத்திலே புகுந்திருந்த ஈஶ்வரன் போக்கைநினைத்தான், போகவொட்டேனென்றார், ஒட்டேனுவதென், நம்மோடே மலைந்துவிலக்கப்போமோ உமக்கு, இருபத்தொருபடிகால் க்ஷத்ரியவம்சத்தை அறுத்துப்பொகட்ட பெருமிடுக்கரல்லோமோ நாமென்ன; அதில் தட்டில்லை, ஆனாலும்அவ்வோப்ரக்ருதிகளுக்கு அநுரூபமாகவன்றோ நீபரிமாறுவதென்கிறார்.

ராஜலோகமடைய அஞ்சும்படி அவர்களுக்கடியான ஸஹஸ்ர பாஹுவர்ஜுநனுடைய தோள்களாயிரத்தையும் மழுவாலே துணித்த மிடுக்கனே! நீ துடங்கின கார்யத்துக்கு ஒரு ப்ரதிஹதி யுண்டா மென்றவனுமல்லேன், உன்னுடைய மிடுக்கை இசையாதவனுமல் லேன், ஆனாலும் அவ்வோருடைய ஸ்வபாவங்களையறிந்தன்றோ பரி மாறுவது. (என்நெஞ்சத்துள்ளிருந்து) உன்னையொழிய அறியாத படியிருக்கிற என்னுடைய நெஞ்சிலேவந்து புகுந்திருந்து, இனி இங்குநின்றும் போயிருக்கவுமாய், போகவுமாயிருப்பார் நெஞ்சில் போயிருக்கவொட்டேன்.

ஒட்டேனென்றாலும் நாம் தவிரோமென்றால், (வளைத்து வைத் தேன்) நீ போகில் நான் முடிவனென்கிறார். இத்தலை இழக்கவரு மளவிலே, இட்டஅடி பேர்க்கமாட்டான். நீர் வளைக்கிறது என்ன மிடுக்குக்கொண்டென்ன; (நன் நெஞ்சவன்னமன்னும் நறையூர் நின்றநம்பியோ) நீர் குற்றங்கண்டு கைவிடப்பார்க்குமன்றும் (க) "ந கஶ்சிந் நாபராத்யதி - நகஶ்சிந்நாபராத்யதி" என்னுமவளன்றோ அருகே இருக்கிறாள். ... ... (எ)

அரு.—ஏழாம்பாட்டு. (மன்னஞ்சவித்யாதி) ஸங்கதியருளிச்செய் கிறார் (இவருடையவித்யாதி).

(சப்தார்த்தம்) (ராஜலோக மித்யாதி). உட்கருத்தருளிச்செய்கிறார் (நீயித்யாதி). மேலுக்கவதாரிகைஎன்னவுமாம். (ஸ்வபாவம்) என்றது - அவனையொழியத் தரிக்கமாட்டாமை.

"அத்வேஷமே அமைந்திருக்க, நான் போகாதிருப்பேனோ" என்னும் பா(ஞ)வத்தாலே மேலுக்கவதாரிகையருளிச்செய்கிறார் (ஒட்டேனித்யாதி). (நல்நெஞ்சவன்னம்) நன்றான நெஞ்சையுடைய அன்னம்போன்ற நடை யழகையுடையளான பிராட்டி. "மன்னும்" என்னுமதுக்கு சப்தார்த்தமாக வருளிச்செய்கிறார் (நீர் இத்யாதி). ... ... (எ)

மூ.—எப்போதும் பொன்மலரிட்டிமையோர் தொழுது தங்கள்
கைப்போது கொண்டிறைஞ்சிக் கழல்மேல் வணங்க நின்றாய்
இப்போதென்னெஞ்சினுள்ளே புகுந்தாயைப் போகலொட்டேன்
நற்போது வண்டு கிண்டும் நறையூர்நின்ற நம்பியோ. (அ)

(க) ரா-யு-கக௬-௪௪.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
நல்	ஸௌந்தரமான	கைபோது கொண்டு	புஷ்பம்போன்ற கைகளாலே
போது	பூக்களிலே	இறைஞ்சி	அஞ்சலித்து
வண்டு	வண்டுகளானவை	கழல்மேல்	திருவடிகளில் (வீழ்ந்து)
கிண்டும்	படிந்திருக்கிற (போக்யமான)	வணங்க	ஆஶ்ரயிக்கும்படி
நறையூர் நின்ற நம்பீ!		நின்றாய்	எழுந்தருளியிருக்குமவனே!
எப்போதும்	ஸர்வகாலமும்	இப்போது	நான் உன்னுடைய போக்யதையை யறிந்த இப்போது;
பொன்	அழகிய		
மலர்	புஷ்பங்களை		
இட்டு	ஸமர்ப்பித்து		
இமையோர்	நித்யஸூரிகள்		
தொழுது	ஆஶ்ரயித்து,	என் நெஞ்சினுள்ளே புகுந்தாயைப் போகவொட்டேன். (அ)	
தங்கள்	தங்களுடைய		

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. (எப்போதுமித்யாதி) நாம் முன்பு வந்து புகுந்தது? ஒருகுறையுண்டாயோ? இப்போது போக நினைக்கைக்கு? (க) "ஸதா பஶ்யந்தி-ஸதாபஶ்யந்தி" என்கிறபடியே எப்போதுமொக்க ஸ்ப்ருஹணீயமான புஷ்பங்களைக்கொண்டு நித்யஸூரிகளானவர்கள் தொழுது, தங்கள் கைகளாகிற புஷ்பங்களைக்கொண்டு, அஞ்சலியைப் பண்ணிக்கொண்டு திருவடிகளிலே விழுந்து, ஆஶ்ரயிக்கும்படி யிருந்தாய்.

(இப்போதென் நெஞ்சினுள்ளே) உன்னுடைய இவ்வரவுக்கு பூர்வக்ஷணத்தில் எனக்கொரு ஸ்ம்ருதியில்லை. (புகுந்தாயை) என் பக்கல் ஓரபேக்ஷாமாத்ரமுங்கூட வின்றிக்கேயிருக்க, நீயே வந்து புகுந்து உன்னுடைய போக்ய(த்வ)தையை அறிவித்தபின்பு, இனி உன்னைப்போகவொட்டுவேனோ? (நற்போதுவண்டுகிண்டும்) விலக்ஷணமான புஷ்பங்களிலே வண்டுகளானவை (உ)"குடைந்துவண்டுண்ணும்"என்கிறபடியே, உள்ளேயுள்ளே அவகாஹிக்கு மத்தனைபோக்கி வேறொன்றில் போகவொண்ணாதபடி போக்யமான தேசத்தை வாஸஸ்தானமாக உடையவனே! அவ்வூரிலவகாஹித்தார்க்கு வேறேயுமோரிடம் தேடிப்போகலாம்படியோ - அவ்வூரில் போக்யதையிருப்பது.

அரு—எட்டாம்பாட்டு (எப்போதுமித்யாதி) நீர் பிராட்டி சலிகை கொண்டு வளைக்கைக்குக் காரணமென்? முற்கோலிவந்தோமென்றுதல்,

(க) ஸாம-உத்தர-கஅ-உ-ச. (உ) தி-வாய்-க-எ-சக.

நமக்கொரு குறை தீர்ந்தோமென்றுதல் உண்டாகில் சொல்லிக்காணு மென்ன; அதுக்கு உத்தரமருளிச்செய்கிருரென்று ஸங்கதி.

இப்பாட்டுக்கெல்லாம் தொகுத்த பாவம் (நாமித்யாதி). "நாம்" என்றது - பூஜ்யோக்தியாய், ஆழ்வாரே ஈஸ்வரனைப்பார்த்துச் சொல்லும் வார்த்தை. நான் முன்பாக வந்திருக்க, பின்பு நீ புகுந்ததுண்டாயோ நீ போக நினைக்க? உனக்கொரு குறையுண்டாய் என்றால் தீரப்பெற்றாயைத்தான் போகநினைக்கிருயோ? இரண்டுமில்லை, நீயே நான் நினையாதிருக்க வந்து புகுந்து, உன் போக்யதையையு மறிவிப்பித்தாய், நீயோ பரிபூர்ணன்; என்னுலொன்றும் வேண்டுவதில்லை, நான் போக்யதையாலே போகவொட்டாமை, பிராட்டியை அண்டைகொண்டு வளைத்தேனத்தனை யென்று கருத்து. (நினைக்கைக்கு) என்றவநந்தரம் "என்கிருர்" என்று சேஷம். சப்தார்த்தம் (ஸதேத்யாதி).

நம்பியுடைய போக்யதையிலே தாமவகாஹித்ததுக்கு த்ருஷ்டாந்தமாக வண்டை யருளிச்செய்தாரென்னுமிடம் தோற்றக் கருத்தருளிச்செய்கிருர் (அவ்வூரித்யாதி). ... ... (அ)

மூ.—ஊனேராக்கைதன்னை யுழந்தோம்பி வைத்தமையால்
யானுயென்றனக்காயடியேன் மனம் புகுந்த
தேனே தீன்கரும்பின் தெளிவே என் சிந்தைதன்னால்
நானே யெய்தப்பெற்றேன் நறையூர்நின்றநம்பியோ. (கூ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
யானுய்	எனக்கு அந்தராத்மாவாய்	நறையூர் நின்றநம்பீ!	
என்றனக்காய்	எனக்கு விதேயனுய்க்கொண்டு	ஊன் ஏர்	மாம்ஸப்ரசுரமான
அடியேன்	அடியேனுடைய	ஆக்கைதன்னை	சரீரத்தை
மனம்	மாநஸ்ஸிலே	உழந்து	ஸ்ரமப்பட்டு
புகுந்த	ப்ரவேசித்த	ஓம்பிவைத்தமையால்	வளர்த்து வைத்தபடியாலே
தேனே	தேன்போல் போக்யபூதனே!	என்	என்னுடைய
தீன்	மதுரமான [டைய	சிந்தைதன்னால்	மாநஸ்ஸினால்
கரும்பின்	கருப்பஞ்சாற்றினு	நானே	(வளர்த்த) நானே
தெளிவே	ஸாரம்போல் இனியனுனவனே!	எய்தப்பெற்றேன்	(உன்னை) ப்ராபிக்கப்பெற்றேன். (கூ)

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (ஊனேராக்கையித்யாதி) ஈஸ்வரன் அநேகாவதாரங்களைப் பண்ணி, ஸ்வயம் வரித்துக்கொடு வந்த ஸ்வீகாரத்தினுடைய பலம் பெற்றேனென்கிருர்.

மாம்ஸப்ரசுரமான சரீரத்தை,வழியல்லாவழியேத்ரவ்யார்ஜநம் பண்ணி, அதுகொண்டுஇத்தைப் பேணிவைத்த ப்ரயோஜநம் இன்று பெற்றேன். (யானாய்) "நாமும் நாமாய் இவருமிவராய் இவரோடே கலக்குமிடத்தில் இவராணையிட்டு விலக்குவர், ஆனபின்பு, இவர் என்கிற சொல்லுக்குள்ளே நம்மைஅடக்கிக் கலப்போம்" என்று பார்த்து, நானாகிற சொல்லுக்குள்ளே தன்னை அடக்கிக்கொடுவந்து புகுந்தான். (என்றனக்காய்) ஸர்வாதிகனான தன்னை எனக்காக ஒக்கி.

(அடியேன்) தன்னைத்தமக்காக்கித் தம்முடைய ஹ்ருதயத்திலே வந்து புகுந்து கலந்தபடியை அநுஸந்திக்க அநுஸந்திக்கத் தமக்கு இனிதாகாநின்றது. (தேனே) எனக்கு ஸர்வவிதபோக்யமு மாயுள்ள வனே! (என்சிந்தையித்யாதி) வேறேயொரு சரீரபரிக்ரஹம்பண்ணி அதுகொண்டு பெறவிருக்கையன்றிக்கே, ஊனேராக்கைதன்னைஉழந் தோம்பி வைத்தநான், இந்த சரீரந்தன்னையேகொண்டு ப்ராபிக்கப் பெற்றேன். அதுசெய்தபடிதானெங்ஙனே யென்ன,(நறையூர்நின்ற) நீ வர நிற்கையாலே நானே இப்பேறு பெற்றேன். ... (௯)

அரு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (ஊனேரித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் ஆழ்வார், ...ன்னுடைய போக்யதையிலே துவக்குண்டு, "வளைத்தேன்" என்கையா லே பரமப்ரீதராய், ஸ்வஸ்த்திரராயிருக்க, அந்த ஹர்ஷப்ரகர்ஷத்தாலே, இச்சரீரத்தோடே இப்பேறு பெற்றேனென்கிறார் என்னும் ஸங்கதியை, கீழெட்டு பாட்டையும் கடாக்ஷித்துக்கொண்டருளிச்செய்கிறார் (ஈஸ்வரனி த்யாதி).

"உழந்தோம்பி" என்றதுக்கு - ப்ரயாஸப்பட்டு வளர்த்து என்றர்த்த மாய்,"வைத்தமையால் நானேயெய்தப்பெற்றேன்"என்றத்தோடே அந்வ யித்து அருளிச்செய்கிறார் (வழியித்யாதி). "முதற்பாட்டில்,'புகுந்தென்னை யுள்ளங்கொண்ட கள்வா'என்ற அந்தர்யாமித்வத்தை அநுவதிக்கிறார் 'யா னாய்' என்று" என்று விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் (நாமும்) இத்யாதி. விவ ரணம் (இவரித்யாதி). "இவராய்" என்றது - இவரேயாய் என்றபடி. வரு கைக்குககாரண மென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் (இவரோடே யித் யாதி). "'புள்ளாயேனமுமாய்' இத்யாதிகளை யெல்லா மநுவதிக்கிறார் 'என்றனக்காய்' என்றத்தாலே" என்று விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் (ஸர் வாதிகனித்யாதி). (ஒக்கி) ஆக்கி.

"நெஞ்சில் புகுந்தபின்பு போக்யமாய், 'போகவொட்டேன்' என்கை க்கு மூலமான போக்யதையெல்லாமருளிச்செய்கிறார் (அடியே னித்யாதி) என்றத்தாலே" என்று விவக்ஷித்துத் தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (தன்னை யித்யாதி).

மூ.—நன்னீர் வயல் புடைசூழ் நறையூர் நின்ற நம்பியை
கன்னீர் மால்வரைத்தோள் கலிகன்றி மங்கையர்கோன்
சொன்னீர் சொல்மாலை சொல்லுவார்கள் சூழ் விசும்பில்
நன்னீர்மையால் மகிழ்ந்து நெடுங்காலம் வாழ்வாரே. (௰)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
நல்நீர்	அழகிய ஜலத்தை யுடைய	சொல்	கொண்டாட்டச் சொல்லையே உடைத்தாய்
வயல்	கழனிகளாலே	நீர்	ஸ்வபாவமாக உடைய
புடை	பர்யந்தங்களிலே	சொல்மாலை	சப்த ஸந்தர்ப்ப ரூபமான இப்பத்துப் பாசுரங்களை
சூழ்	சுற்றப்பட்ட	சொல்லுவார்கள்	அநுஸந்திக்குமவர்கள்,
நறையூர்	திருநறையூரென்னும் திவ்யதேசத்தில்	சூழ்	பரந்த (போக[illegible] ப்ரசுரமான)
நின்ற	எழுந்தருளியிருக்கிற	விசும்பில்	பரமபதத்தில்,
நம்பியை	பூர்ணன் விஷயமாக,	நல்	ஸ்வரூபாநுரூபமான
கல்	ஒலியாநின்ற	நீர்மையால்	ஸ்வபாவத்தாலே
நீர்	மலையருவிகளையுடைய	மகிழ்ந்து	ஆநந்தித்து
மால்	பெரிய	நெடு	அபரிச்சிந்நமான
வரை	மலையையொத்த	காலம்	காலத்தளவும்
தோள்	புஜங்களையுடையராய்	வாழ்வார்	ஸுகிப்பர்கள். (௧௰)
கலி	சத்ருக்களை		
கன்றி	கோபியாநின்றவராய்		
மங்கையர்	திருமங்கையிலுள்ளார்க்கு		
கோன்	ஸ்வாமியான ஆழ்வார் அருளிச்செய்ததாய்,		

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (நன்னீரித்யாதி) அழகிய ஜலஸம்ருத்தியை யுடைத்தான வயலானது பர்யந்தமெங்கும் சூழ்ந்திருக்கின்ற திருநறையூரை வாஸஸ்தாநமாக உடைய கல்யாணகுண பரிபூர்ணனையாய்த்துக் கவிபாடிற்று. (கன்னீர்மால்வரைத்தோள்) கல்லென்று-த்வநிக்குப்பேர். மிக்க த்வநிகளையுடைத்தான அருவிகளையுடைத்தாயிருக்கிற பெரிய மலைபோன்ற தோள்மிடுக்கையுடையராய், ப்ரதிபக்ஷநிரஸநஸ்வபாவரான திருமங்கையிலுள்ளார்க்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வார் கவிபாடினவர். (சொன்னீர் சொன்மாலை) இத்தை அநுஸந்தித்தார்க்கு, "இதொரு சப்தமே!" என்று கொண்டாடுமிதுவே ஸ்வபாவமாம்படியிருக்கிற சொல்தொடையைச் சொல்லுமவர்கள்

றைத்தைச் சொல்லுகையே போருமாய்த்துப்ரயோஜநம், அதுக்கு மேலே, போக(ஜோக்ய)பூமிகளில் மேலாயிருக்கிற பரமபதத்தேபோய், இவ்வாத்மாவினுடைய ஸ்வரூபாநுரூபமான முறையாலே நிரதிசய ஸ்வரூபாநந்திகளாய், பின்னை ஒருநாளும் புநராவ்ருத்தியில்லாத பேற்றைப்பெறுவர்கள். ... ... (கo)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

அரு — பத்தாம்பாட்டு. (நன்னீரித்யாதி) திருமங்கையிலுள்ளார்க்கு நிர்வாஹகராகைக்கு ஹேதுவாகத் தோளை வர்ணிக்கிறதுக்கு த்ருஷ்டாந்தமாக, மலைக்கு மிகவும் பெருமை சொல்லவேண்டி, அருவிகளின் மிகுதி சொல்லுகிறாரென்று திருவுள்ளம்பற்றி யருளிச்செய்கிறார் (மிக்கவித்யாதி). எல்லாராலும் சொல்லும்படியான நீர்மையையுடைய சொல்மாலையையென்று சப்தார்த்தமாயருளிச்செய்கிறார் (இதொருவித்யாதி). ... (கo)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஏழாம்பத்தில் இரண்டாந் முடிந்தது.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஏழாம்பத்து மூன்றாந்திருமொழி

சினவில் ப்ரவேசம்.

வ்யா. —(சினவில்) (க) "நானேயெய்தப்பெற்றேன்" என்றார் கீழ், அந்த பேறுதன்னையே பேசுகிறாரிதில்.

அரு —சினவில்ப்ரவேசம். (பேறுதன்னை) என்றவநந்தரம் "ப்ரீத்யதிசயத்தாலே தம்மிலேதாமே" என்று சேஷம். ... ... *

மூ.—சினவிற்செங்கணரக்கருயிர்மாளச்
செற்றவில்லியென்றுகற்றவர்தந்தம்
மனமுட்கொண்டென்றுமெப்போதும்
நின்றேத்தும் மாமுனியை மரமேழெய்த மைந்தனை

(க) எ-உ-கூ.

நனவிற் சென்றார்க்கும் நண்ணற் கரியானை
நானடியேன் நறையூர் நின்ற நம்பியைக்
கனவிற் கண்டேனின்று கண்டமையாலென்
கண்ணிணைகள் களிப்பக் களித்தேனே. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
சினம்	கோபத்துக்கு	எய்த	அடித்த
இல்	இருப்பிடமாய்,	மைந்தனை	மிடுக்கனாய்,
செம்கண்	சிவந்தகண்களையுடையரான	நனவில்	தெளிவிலே
அரக்கர்	ராக்ஷஸருடைய	சென்றார்க்கும்	நடக்குமவரான ஜ்ஞாநிகர்க்கும்
உயிர்	ப்ராணன்கள்	நண்ணற்கு	கிட்டுகைக்கு (ஸாக்ஷாத்கரிக்கைக்கு)
மாள	முடியும்படி	அரியானை	துர்லபனாய்,
செற்ற	சீறின	நறையூர் நின்ற	திருநறையூரிலே எழுந்தருளி யிருக்கும [வனை
வில்லி என்று	தநுஸ்ஸை யுடையவனே! என்று	நம்பியை	பூர்ணனை,
கற்றவர்	அறிவுடையார்	அடியேன்	சேஷபூதனான
தம்தம்	தங்கள்தங்களுடைய	நான்	நான்,
மனமுள்	மநஸ்ஸுக்குள்ளே	கனவில்	மாநஸாநுபவத்தில்
கொண்டு	த்யாநித்துக்கொண்டு	கண்டேன்	அநுபவித்தேன்,
என்றும்	ஸர்வகாலமும் [ம்	இன்று	இப்பொழுது
எப்போதும்	ஸர்வாவஸ்த்தையிலு	கண்டமையால்	பாஹ்ய ஸாக்ஷாத்காரம்பிறந்தபடியால்
நின்று	ஒருபடிப்பட்டிருந்து	என்கண் இணைகள்	என்னுடைய இரண்டுகண்களும்
ஏத்தும்	ஸ்தோத்ரம்பண்ணப் பட்டவனாய்,	களிப்ப	ஸந்தோஷிக்க (அதினால்)
மா	பெரிய	களித்தேன்	(நானும்) ஸந்தோஷிக்கப்பெற்றேன்.
முனியை	ஆஸ்ரித விஷயத்தில் ப்ரத்யுபகார சிந்தையை யுடையனாய், [ம்		
ஏழ்மரம்	மராமரங்களேழையு		

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (சினவிலித்யாதி) மிக்க சினத்தையுடையராய், சேதநர்விஷயமாக நிர்நிபந்தநமான த்வேஷத்தையுடையராய், அந்த த்வேஷப்ராசுர்யம் தோற்றும்படி யிருக்கிற கண்ணில் சிவப்பை யுடையராயிருக்கிற ராக்ஷஸருடையப்ராணன்கள் முடியும்படி பிடித்த

வில்வலிமை யுடையவனே! மாதாவானவள் "ப்ரஜை" என்று பாராதே, ஹிம்ஸிக்குமாபோலே; (க) "देवानां दानवानाञ्च सामान्यमधिदैवतम् - தேவாநாம் தாநவாநாஞ்ச ஸாமாந்யமதிதைவதம்" என்கிற பொதுவைப் பாராதே அழித்துவிட்டானாய்த்து. இவர்களிருக்கில் ஜகதுபஸம்ஹாரமாமென்று, விபூதி குடி கிடக்கைக்காக அழித்தானாய்த்து. (கற்றவரித்யாதி) அறிவுடையரான யோகிகளானவர்கள் தம் ஹ்ருதயத்திலேகொண்டு எல்லாக்காலத்திலும் எல்லா அவஸ்த்தையிலும் ஒருபடிப்பட நின்றேத்த, அவர்களுக்கு எல்லாம் செய்தும் பின்னையும் ஒன்றும் செய்யாதானாய், பெருந்தனிசுபட்டாப்போலே "இவர்களுக்குச் செய்யலாவதென்?" என்று இவற்றை அநுஸந்திக்குமவனை. (மாமேழித்யாதி) இப்படிப்பட்ட தன்படி அறியாதார்க்கும் மழுவேந்தி விஶ்வஸிப்பித்துக் கார்யம் செய்தமிடுக்கனை.

(நனவிலித்யாதி) "கனவில்"என்றதுக்கு எதிராய், ஜாகரூகாவஸ்த்தையைக் காட்டுகிறது. நனவு - தெளிவு. எத்தனையேனுமதிசயித ஜ்ஞாநராயிருப்பார்க்கும் நேர்கொடு நேர் சென்று கிட்டிக் காணவரியனாயிருக்கிறவனை. (நானடியேன்) இவர்களைப்போல ஸ்வயத்நத்தாலன்றிக்கே, அவன் காட்டின வழியாலே காணப்பெற்ற அடியேனான நான், திருநறையூரிலே நித்யவாஸம்பண்ணுகிற கல்யாணகுண பூர்ணனை. மநஸ்ஸு ஸஹகரிக்க, அத்தாலே கண்ணால் காணும் காட்சியன்றிக்கே, அந்த நெஞ்சுதானே முழுமிடறுசெய்து பூர்ணமாக நெறிபட அநுபவிக்கப் பெற்றேன். இன்றிப்படி காணப்பெறுகையாலே (கண்ணிணைகள் களிப்பக்களித்தேனே) "நெஞ்சே அநுபவித்து, கண்கள் அநுபவிக்கப் பெற்றதில்லை" என்கிற குறை கிடவாமை, கண்கள் கண்டநுபவிக்க, அவற்றுக்கு ஆஶ்ரயபூதனாயிருக்கிற நானும் (உ) "என் கண்கள் களிப்பக் களிதாகிய சிந்தையனாய்க் களிக்கின்றேன்" என்கிறபடியே, களிக்கப்பெற்றேன். ... ... (க)

அரு.—முதற்பாட்டு. (சினவிலித்யாதி) சினத்துக்கு இல் என்று பதபேதமாய், பலிதம் (மிக்கசினத்தை) என்று. விவரணம் (சேதநரித்யாதி). ஸர்வஸுஹ்ருத்தாயிருப்பான், ஒருவனுயிரை மாளப் பண்ணுவானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (மாதாவித்யாதி). (ஹிம்ஸிக்குமாபோலே) பீடித்து சிக்ஷிக்குமாபோலே ஆனால் இவர்களையும் சிக்ஷிக்கவொண்ணாதோ, கொல்லவேணுமோவென்ன; (இவர்களித்யாதி). எத்தும்படியிருக்

(க) ஜிதம்-க-உ. (உ) தி-வாய்-க௦-அ-ச.

ரும் மாமுனியை என்று சப்தார்த்தமாய் தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (அறிவுடையித்யாதி). (தனிசு) கடன். (இவற்றை) ஏத்தும்படிகளை.

"நனவு" என்றதுக்கு முக்யார்த்தத்தைச் சொல்லி, பலிதார்த்தப் (நனவு-தெளிவு) என்று. "கனவில்கண்டேன்" என்றதுக்கு அர்த்தமருளிச்செய்கிறார் (மநஸ்ஸித்யாதி). "என்சிந்தைதன்னால் நானே யெய்தப்பெற்றேன்" என்றத்தைப் பேசுகிறதாகையாலே; அது நிரந்தர மாநஸாநுபவமாகையாலே, "கனவு" என்றபதம் ஸ்வப்நத்தைச் சொன்னதன்றிக்கே, லக்ஷணயா மாநஸாநுபவத்தையே சொல்லுகிறதென்று திருவுள்ளம். (தெறிபட) என்றது - சக்ஷுர்விஷயமாக என்றபடி. ... ... (௧)

மூ.—தாயை நினைந்த கன்றேயொக்க வென்னையும்
தன்னையே நினைக்கச்செய்து தானெனக்
காய் நினைந்தருள் செய்யுமப்பனை
அன்றிவ் வையகமுண்டு மிழ்ந்திட்ட
வாயனை மகரக்குழைக்காதனை
மைந்தனை மதிட்கோவலிடைகழி
யாயினை அமரர்க்கரிபேற்றையென்
னன்பனையன்றியாதரியேனே. (௨)

பதம்.	உரை.
தாயை	(தன்) தாயை
நினைந்த	ஸ்மரியாநின்ற
கன்றேஒக்க	கன்றுபோலே,
என்னையும்	உபகாரம்பெற்ற என்னையும் [யே
தன்னையே	உபகாரகனை தன்னை
நினைக்கச்செய்து	த்யாநிக்கும்படி பண்ணி, (அதுக்குமேலே)
தான்	ஸர்வஜ்ஞனை தானே
எனக்காய்	அஜ்ஞனை எனக்காக (என்ஹிதத்தை)
நினைந்து	அநுஸந்தித்து
அருள்செய்யும்	க்ருபை பண்ணுகின்ற
அப்பனை	நிருபாதிக பந்துவாய்,
அன்று	அந்த ஆபத்காலத்தில்

பதம்.	உரை.
இவ்வையகம்	இந்தலோகத்தை
உண்டு	விழுங்கி, (பின்பு)
உமிழ்ந்திட்ட	வெளிப்புறப்படவிட்ட
வாயனை	திருப்பவளத்தை யுடையனாய்,
மகரக்குழை	மகர குண்டலங்களை யுடைய
காதனை	திருச்செவிகளை யுடையனாய்,
மைந்தனை	நித்யயுவாவாய், [ய
மதிள்	ப்ராகாரங்களை யுடை
கோவல்	திருக்கோவலூரில்
இடைகழி	திருவிடைகழியில்
ஆயினை	(முதலாழ்வார்கள் நடுவே) ஆன (நின்ற) வனாய்,

அமரர்க்கு	நித்யஸூரிகள் நடுவே	என் அன்பனை	என்னிடத்தில் ப்ரீதி யுக்தனானவனைத் தவிர வேறொருவனிடத்தில்
அரி	ஸிம்ஹம்போலவும்	அன்றி	
ஏற்றை	வ்ருஷபம் போலவும் மேனாணித்தவனாய்,	ஆதரியேன்	ப்ரீதி பண்ணமாட்டேன்.

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (தாயித்யாதி) தாயைநினைத்த கன்றைப் போலே, நானும் தன்னையே நினைக்கும்படிக் கிடாகப் பண்ணினான். அந்த கன்று தாயை நினைக்கிறது, வேறொரு கார்யத்துக்கன்றிறே, முன்னாள் முலைகொடுத்த உபகார ஸ்ம்ருதியாலேயிறே; அப்படியே நானும் உபகார ஸ்ம்ருதியாலே தன்னை நினைக்கும்படி பண்ணினான். (தானெனக்காய் நினைந்து) "எல்லாம் செய்தாலும் இவனுடைய நினைவுக்கு வைகல்யமுண்டாகக்கூடும், இவன் தலையில் இவ்வருந்தேவை யிடுகிறதென்" என்று (க) "अहं स्मरामि - அஹம் ஸ்மராமி" என்கிற படியே, நான் நினைக்கமாட்டாக்குறைதீர, எனக்காகத் தான்நினைத்து. (அருள்செய்யுமப்பனை) என்பக்கலொரு ஹேதுவின்றிக்கே யிருக்க, தன்னுடைய நிரவதிகமான ப்ரஸாதத்தை ஒருதலைத்து முழுக்கப் பண்ணின நிருபாதிக பந்துவை.

(அன்றிவ்வையகமுண்டுமிழ்ந்திட்டவாயனை) ஆபந்நரானவன்று, எல்லாரையுமொக்க வரையாதே நோக்கும் ஸ்வபாவனானவனை. வயிற்றிலே வைத்தும் புறப்படவிட்டும் நோக்கின திருப்பவளத்தையுடையவனை (மகரக்குழைக்காதனை) ப்ரளயத்திலே தள்ளிலும் விடவொண்ணாத வடிவழகையுடையவனை. (மைந்தனை) நித்யமான யௌவநத்தை யுடையவனை. (மதிள் கோவலிடைகழியாயனை) உகந்தார் நடுவே புகுந்து நெருக்குமவனை. (அமரர்க்கரியேற்றை) உகப்பார்திரளின்நடுவே புகுந்து நெருக்குமிதுவே ஸ்வபாவமாகவுடையவனை. இப்படி பூர்ணனாயிருந்துவைத்து, என்பக்கலிலே அன்பைப் பண்ணினவனை. (அன்றியாதரியேனே) அவன் என்பக்கலிலே அன்பைப்பண்ணி மேல்விழாநிற்க, நான் அவனையொழிய வேறுசிலரை ஆதரிப்பனோ? (உ)

அரு'—இரண்டாம்பாட்டு. (தாயித்யாதி) (உ) "ஊனேராக்கைதன்னை யுழந்தோம்பிவைத்த நாமேயன்றோ எய்தப்பெற்றோம்" என்று களித்தோம்; பூர்வவாஸநையாலே மீண்டு மற்றொன்றை ஆதரிக்கவேண்டிவரில் செய்வதென்னென்று தம்மிலே தாமே அதிசங்கைபண்ணி, "அது நம்மால் வந்ததாகிலன்றோ நாமதிசங்கைபண்ணுவது, அவனே நினைக்கப் பண்ணி

(க) வராஹசரமம்- (உ) எ-உ-௯.

ளுறையில் நானினி வேறொன்றை ஆதரியேன்'' என்று ஸமாஹிதராகிறார் என்று ஸங்கதி.

(உபகாரஸ்ம்ருதி) என்றது - ஸ்ருஷ்ட்யவதாராதிகளைப் பண்ணுகை. உகந்தார் - முதலாழ்வார்கள். அமரர்க்குநடுவே அரிபோலவும் ஏறுபோலவும் மேனணித்திருக்கிறவனை யென்றாய், கீழ்பதத்தைத்தக்கடாக்ஷித்துத் தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (உகப்பாரித்யாதி). ... ... (உ)

மூ.—வந்தநாள் வந்தென்னெஞ்சிடம் கொண்டான்
மற்றோர் நெஞ்சறியானடியேனுடைச்
சிந்தையாய் வந்து தென்புலர்க்கென்னைச்
சேர்கொடானிது சிக்கெனப்பெற்றேன்
கொந்துலாம் பொழில்சூழ் குடந்தைத்தலைக்
கோவினைக் குடமாடியகூத்தனை
எந்தையை யெந்தை தந்தைதம்மானை
எம்பிரானை யெத்தால் மறக்கேனே. (௩)

பதம்.	உரை.
வந்தநாள்	என்னை முதலிலே ஸ்வீகரிக்கைக்காகத் தானே வந்தநாளிலே
வந்து	என்னைக்கிட்டி
என்னெஞ்சு	என் மநஸ்ஸை
இடங்கொண்டான்	இருப்பிடமாக அங்கீகரித்தான்,
மற்றோர் நெஞ்சு	மற்றொருத்தருடைய நெஞ்சையும்
அறியான்	தனக்கிருப்பிடமாக அறிந்திலன்,
அடியேனுடை	என்னுடைய
சிந்தையாய்வந்து	மநோரதத்தை யுடையனாய் நான் ப்ரார்த்திக்க வேண்டிய நித்ய கைங்கர்யத்தைத் தானே கொடுக்கக்கருதி) வந்து
தென்புலர்க்கு	தென்திக்கிலுள்ள யமதூதர் கையில்

பதம்.	உரை.
என்னை	தானேவந்து ஸ்வீகரித்த என்னை
சேர்கொடான்	அகப்படும்படி பண்ணமாட்டான்,
இது	இத்தை
சிக்கென	த்ருடமாக
பெற்றேன்	லபித்தேன்; (ஆகையால்,)
கொந்து	பூங்கொத்துக்கள்
உலா	உலாவாநின்ற (நிறைந்திருக்கிற)
பொழில்	சோலைகளினாலே
சூழ்	வ்யாப்தமான
குடந்தைத்தலை	திருக்குடந்தையிலே பள்ளிகொண்டிருக்கிற
கோவினை	ஸ்வாமியாய்,
குடம் ஆடிய	குடக்கூத்தாடின
கூத்தனை	ஆச்சர்ய சேஷ்டிதங்களையுடையனாய்,
எந்தையை	எனக்குப்பிதாவாய்,

எந்தை	என்பிதாவுக்கு	எம்பிரானை	எனக்கு உபகாரகனானவனை
தந்தை	பிதாவானபாட்டனார் முதலான என்குலத்துக்கு	எத்தால்	எந்த காரணத்தைக் கொண்டு
தம்மானை	ஸ்வாமியாய்,	மறக்கேன்	மறப்பேன்? (௩)

வ்யா.—மூன்றும்பாட்டு. (வந்நாளித்யாதி) ப்ரதமஸ்வீகாரத்துக்கு முன்பு தாமிட்டது ஒரு பச்சையுண்டாய், அதுக்கு உபகரித்தானாகிலிறே இங்ஙனொன்னலாவது, அங்ஙனொன்றில்லாமையாலே, ப்ரதமஸ்வீகாரத்தை "வந்தாள்" என்னுமித்தனையாய்த்துச் சொல்லலாவது. (என்னெஞ்சிடங்கொண்டான்) (௧) "ஆவாஸந்த்வஹமிச்சாமி" என்கிறபடியே, என்னுடைய ஹ்ருதயத்தைத் தனக்கிடமாகக்கொண்டான். (மற்றோர் நெஞ்சறியான்) திருவடிதிருவநந்தாழ்வான்தொடக்கமானோர் பக்கலிலும்போவானாயிருக்கிறிலன். (௨) "அநந்தன்பாலும் கருடன்பாலுமைதுநொய்தாக வைத்து" என்றும், (௩) "இடவகைகளிகழ்ந்திட்டு" என்றும்; (௪) "கல்லும் கனைகடலும்வைகுந்தவானாடும் புல்லென்றொழிந்தனகொல்" என்றும் சொல்லுகிறபடியே, இவருடைய திருவுள்ளமொழிய வேறோரிடமுண்டாக நினைத்திருக்கிறிலன். பின்னை அவ்வோவிடங்களில் இவனில்லையோவென்னில்;ஸௌபரி, பலவடிவுகொண்டு, அநுபவித்தாப்போலே, "இதுக்கவ்வருகில்லை" என்னலாம்படி அவன் முகங்கொடுத்துக் கொண்டிருந்தபடி. (அடியேனுடையமித்யாதி) (௫) "வழுவிலா வடிமை செய்யவேண்டும்" என்கிற என்னுடைய மநோரதத்தைத் தானுடையனாய்க்கொண்டு வந்து, யமபடர்கையில் என்னைக் காட்டிக்கொடுப்பானாயிருக்கிறிலன். (இதுசிக்கெனப்பெற்றேன்)என்ஸங்கல்பமடியாக வந்ததாகிலிறே, இதுக்கு ஒரு குலைந்தலுள்ளது, அவனடியாக வருகையாலே ஒருநாளும் குலையாதபடி பெற்றேன்.

(கொந்துலாமித்யாதி) பூங்கொத்துக்களையுடைத்தாய், நித்யவஸந்தமாயிருந்துள்ள பொழிலாலே சூழப்பட்ட திருக்குடந்தையிலே சாய்ந்தருளி, தன்னுடைய சேஷித்வத்தை உதறிப்படுத்தவனை. (குடமாடிய) மன்றிலே குடக்கூத்தாடி வடிவழகை இடையர்க்கு முத்தூட்டாக்கினவனை. (எந்தையை) எனக்கு ஜநகனானவனை; என்

(௧) ரா-ஆர-௩-௩௩. (௨) பெரி-திரு-௫-௭-அ. (௩) பெரி-திரு-௫-௭-௧0. (௪) பெரியதிருவ-௬௮. (௫) தி-வாய்-௩-௩-௧.

னுடைய குலநாதனானவனை. (எம்பிரானை) தன்னுடைய ஸ்வரூப ரூப குணவிபூதிகளை எனக்குப்ரகாசிப்பித்த மஹோபகாரகனை,(எத்தால்ம றக்கேனே) பண்ணின உபகாரம்அளவுபட்டு மறக்கவோ? நானிட்ட பச்சையை நினைத்து ஆறியிருக்கவோ? எவ்வழியால் மறப்பது?. (௩)

அ௫.—மூன்றும்பாட்டு. (வந்தநாளித்யாதி) எம்பெருமான் அநாதியாக ஸ்ருஷ்ட்யவதாராதிகளைப்பண்ணி, தன்னைநினைக்கும்படி யத்நித்துக் கொண்டிருக்கச்செய்தேயும், அவனைநினையாதே வேறொன்றை ஆதரித்து, அத்தால் யமபடர்கையிலே அகப்பட்டுத் திரிந்தகாலேயே, "ஆதரியேன்" என்று நிர்ணயிக்கும் விரகு எங்ஙனேஎன்று விசாரித்து, தன்னைமறவாதபடி தானேவந்து போக்கின்றி நிற்கக்கண்டபின்பு, நமக்கு நிர்ணயிக்கக் குறையென்னென்று ஸமாஹிதராகிறுரென்று ஸங்கதி.

"வந்து - நெஞ்சிடம் கொண்டான்" என்னவமைந்திருக்க, "வந்தநாள்" என்றதுக்குத் தாத்பர்யமருளிச் செய்கிறுர் (ப்ரதமேத்யாதி). கேவலம் "வந்து" என்ருல், பச்சையிடவந்தான் என்ருகிலும் தோற்றுமென்று விசேஷிக்கிறுரென்று கருத்து. "கொண்டான்" என்றதுக்கு வாஸனை (ஆவாஸமித்யாதி). "ஓர்" என்றுநெஞ்சை விசேஷித்ததுக்குக் கருத்து (திருவடியித்யாதி).... .. ..௩

மூ.—உரங்களாலியன்ற மன்னர்மாளப்
பாரதத்தொரு தேரைவர்க்காய்ச்சென்று
இரங்கியூர்ந்தவர்க்கின்னருள்செய்யும்
எம்பிரானை வம்பார்புனல்காவிரி
அரங்கமாளி யென்னாளி விண்ணாளி
ஆழிசூழிலங்கை மலங்கச்சென்று
சரங்களாண்ட தண்டாமரைக் கண்ணனுக்
கன்றி என்மனம்தாழ்ந்து நில்லாதே. (௪)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
உரங்களாலே	மிடுக்கினாலே	இரங்கி	(அவர்கள்விஷயமாக) மனம்தளர்ந்து
இயன்ற	(ராஜ்யத்தை) நடத்தாநின்ற	ஒருதேர்	ஒருதேரை
மன்னர்	துர்யோதநாதி ராஜாக்கள்	ஊர்ந்து	நடத்தி
மாள	நசிக்கும்படியாக	அவர்க்கு	அந்த பஞ்சபாண்டவர் விஷயத்தில்
பாரதத்து	பாரதயுத்தத்தில்	இன்	இனிய (ஸ்வயம் ப்ரயோஜநமான)
ஐவர்க்காய்	பஞ்சபாண்டவர்களுக்காக		
சென்று	போய்,	அருள்	க்ருபையை

செய்யும்	பண்ணுகின்ற	மலங்க	வ்யாகுலப்படும்படி
எம்பிரானை	உபகாரகனாய்,	சென்று	கிட்டி
வம்பு	புதிதான	சரங்கள்	பாணங்களை
புனல்	ஜலத்தினாலே	ஆண்ட	ப்ரயோகித்த
ஆர்	நிறைந்த	தண்	குளிர்ந்த
காவிரி	திருக்காவேரியை யுடைய	தாமரை	தாமரைபோன்ற
அரங்கம்ஆளி	திருவரங்கத்தைப்பரிபாலநம்செய்யுமவனாய்,	கண்ணனுக்கு	கண்களையுடையவனை
		அன்றி	விட்டு மற்றொருவர் விஷயத்தில்
என்ஆளி	என்னை ஆளுமவனாய்,	என்மனம்	என் மாஸ்ஸானது
விண்ஆளி	பரமபதத்துக்கு நிர்வாஹகனாய்,	தாழ்ந்து	நைச்யத்தை வஹித்து (உருக்கமுற்று)
ஆழிசூழ்	ஸமுத்ரத்தினால் சுற்றப்பட்ட	நில்லாது	இருக்கமாட்டாது. ௪
இலங்கை	லங்காபுரியானது		

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (உரங்களாலித்யாதி) தர்மப்ரதாநராய் நடத்துகையன்றிக்கே, அஸுராவேசத்தாலே வந்த முன்கைமிடுக்கை யுடையராய், மிடுக்காலே நடத்திக்கொடுபோருகிற ராஜாக்களுண்டு-துர்யோதநாதிகள், அவர்கள் முடியும்படிக்கீடாக பாரதஸமரத்திலே, வந்த ப்ரதிபக்ஷத்துக்கெல்லாம், ஒருதேரை எதிராகவிட்டு, தான் பாண்டவர்களுக்காகத் தன்னை அழிவுக்கிட்டுச் சென்று, (இரங்கி) "அய்யோ! இவர்கள் பால்யத்திலே பித்ருஹீநரானார்கள், அரக்கு மாளிகையிலே அகப்பட்டார்கள், நீரிலேகழுவிலே அகப்பட்டார்கள்" என்று அவர்கள்பக்கல் க்ருபையைப்பண்ணி அவர்களுக்காகத் தேரைநடத்தி, அவர்களபேக்ஷிக்க அவர்களுக்கு ஒருகார்யம் செய்தானாயிருக்கையன்றிக்கே, தன்பேறாக அருளைப்பண்ணின, ஆஸ்ரித விஷயத்தில்பண்ணுமோரத்துக்கு எல்லைகாணவொண்ணாதபடி யிருக்கிற மஹோபகாரகனை.

(வம்பாரித்யாதி) ப்ரவாஹம் மாறாமையாலே நித்யாபூர்வமான ஜலஸம்ருத்தியை யுடைத்தாயிருக்கிற காவிரியையுடைய கோயிலை நிர்வாஹ்யமாக உடையவனை. (என்னாளி) எனக்கு நிர்வாஹகனை. (விண்ணாளி) நித்யவிபூதியுக்தனை. (ஆழிசூழிலங்கைமலங்கச்சென்று) கடல்சூழ்ந்த அரணையுடைத்தாயிருக்கிற லங்கை ஒருவர்கூறை எழுவருடுக்கும்படியாக எடுத்துவிட்டு அம்புகளை நடத்தின புண்டரீகாக்ஷனை ஸர்வேஶ்வரனுக்கல்லது. (என்மனம்தாழ்ந்து நில்லாதே)

ஆஸ்ரிதர்க்காக ஸாரத்யம்பண்ணியும், மார்விலே அம்பேற்றும் உபகரிக்குமவனுக்கல்லது, வேறுசிலர் விஷயமாக என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலே தாழ்ச்சி பிறவாது. ... ... (ச)

அரு —நாலாம்பாட்டு. (உரங்களித்யாதி) நான் மறக்கிறேனென்றலும், என் நெஞ்சானது அவனுக்கே தாழ்ந்திருக்குமென்கிறாரென்று ஸங்கதி.

“உரங்களால்” என்று விசேஷிப்பானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (தர்மேத்யாதி). “ஒரு” என்றதுக்குத் தாத்பர்யம்(வந்தவித்யாதி). (நீரிலே கழுவிலேயகப்பட்டார்கள் என்று க்ருபைபண்ணுகையாவது).- துர்யோதநன் தானும் பாண்டவர்களுமாக ஜலக்ரீடைக்கு உத்யோகித்து, அவ்வளவிலே ஜலத்திலே கூச்சுக்களை நட்டுவைக்க, இவர்களறியார்களென்று, க்ருஷ்ணன் அந்தக் கழுக்களைத் தப்புவித்தருளுகை. அருளுக்கு இனிமைதன்னை யருளிச்செய்கிறார் (அவர்களித்யாதி). “செய்யும்” என்று வர்த்தமாந நிர்தேசபலிதம் (ஆஸ்ரிதேத்யாதி).

வம்பு - நூதனமான, புனல்ஆர்ந்த அரங்கமென்றருளிச் செய்கிறார் (ப்ரவாஹமித்யாதி). மலங்குதல் - “அராஜகமாய்த்து” என்று கலங்குதலாய், அதினர்த்தம் (ஒருவரித்யாதி). ஒருவன் ஒருவன் கூறையைப் பறிக்க, அவன்கையில்நின்றும் மற்றொருவன் பறிக்க, இப்படி அராஜகமாய்ப்போகையென்கை (எம்பிரானை) என்றவிடத்தில்ஐகாரம் சாரிகையாய், எல்லாப்பதங்களும் “தாமரைக் கண்ணனுக்கு” என்றதுக்கு விசேஷணமென்று விவக்ஷித்துத் தாத்பர்யமருளிச் செய்கிறார் (ஆஸ்ரிதர்க்காகவித்யாதி). ... ... (ச)

மூ.—ஆங்குவெந்நரகத்தழுந்தும் போதஞ்சே
    லென்றடியேனை யங்கேவந்து
தாங்குதாமரையன்ன பொன்னாரடி
    யெம்பிரானை யும்பர்க் கணியாய்நின்ற
வேங்கடத்தரியைப் பரி கீறியை
    வெண்ணெயுண்டுரலினிடை யாப்புண்ட
தீங்கரும்பினைத் தேனை நன்பாலினை
    யன்றியென்மனம் சிந்தைசெய்யாதே. (ரு)

பதம்.	உரை.	பதம்	உரை.
ஆங்கு	அந்த பாதாளாதிகளிலேயுள்ள [வு	அழுந்தும்	மக்நனாய் (நோவுபடு
		போது	கிறகாலத்தில்), [து
வெம்நரகத்து	க்ரூரமான நரகங்களி	அங்கேவந்து	அந்தவிடங்களில் வந்

அஞ்சேலென்று	பயப்படவேண்டாமென்று
அடியேனை	உனக்கு சேஷபூதனான என்னை
தாங்கு	ரக்ஷிக்கின்றவனாய்
தாமரையன்ன	தாமரைப்பூவோடொத்ததாய்
பொன் ஆர்	ஸ்ப்ருஹணீயதை மிக்கிருந்துள்ளன
அடி	திருவடிகளையுடைய
எம்பிரானை	என் ஸ்வாமியாய்,
உம்பர்க்கு	நித்யஸூரிகளுக்கு
அணியாய் நின்ற	அலங்காரபூதனாயிருக்குமவனாய்,
வேங்கடத்து	திருவேங்கடமலையிலெழுந்தருளியிருக்கிற
அரியை	ஸிம்ஹமாய்,
பரி	குதிரையாய்வந்த கேசியை
கீறியை	வாயைக் கிழித்தவனாய்,
வெண்ணெய் உண்டு	வெண்ணெயை (களவிலே) அமுதுசெய்து
உரல் இடை	உரலின் நடுவிலே (உரலொடு தன் இடுப்பிலே)
ஆப்புண்ட	கட்டுண்டவனாய்,
தீங்கரும்பினை	இனிய கரும்பஞ்சாற்றோடொத்தவனாய்,
தேனை	தேன்போல் போக்யபூதனாய்,
நல்பாலினை அன்றி	மதுரமான பால்போன்றவனான புருஷோத்தமனைத் தவிர மற்றொருவரை
என்மனம்	என்னுடைய மனஸ்ஸானது
சிந்தைசெய்யாது	நினையாது. (௫)

வ்யா.— அஞ்சாம்பாட்டு. (ஆங்குவெந்நரகமித்யாதி) பாபம் பண்ணுகிற ஸமயத்திலே வந்துகிட்டி, அவற்றில்நின்றும் திரியவிடுவிக்கையன்றிக்கே, அவை செய்தற்று, அத்ருஷ்டரூபேண (து)ஃகாநுபவம்பண்ணும் துஃகாநுபவ பூமிகளிலே—கொடிதான நரகத்திலே நோவுபடுமளவிலே. (அஞ்சேலென்று) "இவன், தான் பண்ணின பாபத்துக்கு பலாநுபவம் தானே பண்ணுகிறானாகில், நமக்கென்?" என்றிருக்கையன்றிக்கே, "நாமுளோமாக நீ பாபங்களுக்குக் குடிமகனாகவேணுமோ? நீ அஞ்சாதேகொள்" என்று அங்கேசென்று. (தாங்கு) ரக்ஷிக்குமது, செவ்வித் தாமரைப்பூப்போலே ஸ்ப்ருஹணீயமானதிருவடிகளைக் கொண்டாய்த்து. விகாஸம் செவ்வி குளிர்ச்சி நாற்றம் இவற்றுக்குத் தாமரையை ஒருபோலியாகச் சொல்லலாம்படியாய், அவ்வளவல்லாதபடி அதிஸுகுமாரமாய், ஸ்ப்ருஹணீயமான திருவடிகளையுடைய என்னையனை.

(உம்பர்க்கணிபித்யாதி) திருமலையில் நிற்கிறநிலை, நித்யஸூரிகளுக்கு ஆபரணம்போலே யிருக்கிறதாய்த்து. (அரியை) உகப்பார்க்கு ஆபரணமாயிருக்குமாபோலே, உகவாதார்க்கு அப்ரதருஷ்யனாயிருக்குமாய்த்து. (பரிகீறியை) கேசியுடைய வாயைக்கிழித்தவனை.

(வெண்ணெயித்யாதி) ஆம்ரிதஸ்பர்சமுள்ள த்ரவ்யமொழியச் செல்லாமை பிறந்து, அது நேர்கொடு நேர்கிடையாமை, களவுகண்டு புஜிக்கப்புக்கு, அது தன்னை முடியச்செய்து தலைக்கட்டமாட்டாமை வாயது கையதாக அகப்பட்டு, உரலோடே சேர்த்துக்கட்டுண்டு, அடியுண்டு, அடிக்கிறுய்த்து, உடம்புவெளுத்துப் பயர்த்துப்,பேகணித்து, நின்றநிலையை அநுஸந்திக்க வநுஸந்திக்க இவர்க்கு இவ்விருப்புத்தானேயாய்த்துஸர்வவித போக்யமுமாயிருக்கிறது.(க)"ஸர்வரஸ:- ஸர்வரஸ:"என்கிறபடியே இனிதாகாநின்றது. (நன்பாலினை) இப்படி ஸர்வவித போக்யமுமாயிருக்கிறவனையொழிய என்னுடைய நெஞ்சு வேறுசிலரை அநவரதபாவனை பண்ணாது. ... ... (௫)

அநு —அஞ்சாம்பாட்டு. (ஆங்கித்யாதி) கீழ்ச்சொன்ன ஸாரதியின் படியை அனுஸந்தானங்கொண்ட ப்ரீத்யதிசயத்தாலே, மற்றும் சிலஅபதானங்களை அருளிச்செய்து, தன்நெஞ்சு நிரந்தராநுபவம் பண்ணும்படியை அநுஸந்திக்கிறுரென்று ஸங்கதி.

(உ)"ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி-ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி" என்றவனுடைய திருவடிகளாகையாலே பாபநிவர்த்தகத்வம் அவற்றுக்கேயாக விவக்ஷித்தருளிச் செய்கிறுரென்று தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறுர் (பாபமித்யாதி). (அத்ருஷ்டரூபேண) பகவந்நிக்ரஹரூபேண. திருவடிகள் *திண் கழலாகையாலே, தன்னைப் பற்றினுர்மேல் அநுக்ரஹத்தை உண்டாக்குமென்று கருத்து. ... ... (௬)

மூ. —எட்டனைப் பொழுதாகிலுமென்று
மென்மனத்தகலா திருக்கும் புகழ்
தட்டலர்த்த பொன்னே யலர்கோங்கின்
தாழ்பொழில் திருமாலிருஞ்சோலையங்
கட்டியைக் கரும்பீன்ற வின்சாற்றைக்
காதலால் மறைநான்கு முன்னேதிய
பட்டனைப் பரவைத்துயிலேற்றை யென்
பண்பனையன்றிப் பாடல்செய்யேனே. (௬)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
என்றும்	ஸர்வகாலமும்	என்மனத்து	என் மநஸ்ஸில் நின்று
எட்டனைப்	ஒருநொடிப்பொழுது	அகலாது	பிரியாமல் [ம்
பொழுதாகி	ங்கூட	இருக்கும்	எழுந்தருளியிருக்கை
லும்			யாலுண்டான

(க) சாந்தோ-௩-கச-௪. (உ) கீதை-கஅ-௬௬.

புகழ்	கீர்த்தியை யுடையனு[ய்,
தட்டு	மிகவும்
அலர்த்த	விகஸிப்பிக்கப் பட்டதாய்
பொன்னனைய	பொன்னேடொத்து ஸ்ப்ருஹணீயமான
அலர்	புஷ்பங்களை யுடையதான [டைய
கோங்கின்	கோங்கு மரங்களினு
தாழ்	தழைத்திருக்கிற
பொழில்	சோலைகளை யுடைத்தான
திருமாலிருஞ் சோலை	திருமாலிருஞ்சோலை மலையி லெழுந்தருளியிருக்கிறவனுய்,
அம்	மதுரமான
கட்டியை	கற்கண்டுபோல்போக்யபூதனுய்,
கரும்பு	கருப்புதண்டமானது
ஈன்ற	(தானே) பெருக்காநி[ன்ற
இன்	இனிதான
சாற்றை	ரஸம்போன்றவனுய்
காதலால்	ஆசையுடன்
மறைநான்குநாலுவேதங்களையும்	
முன்	பூர்வம் க்ருஷ்ணவதாரத்தில்
ஓதிய	அத்யயநம்பண்ணின
பட்டனை	பண்டிதனுய்,
பரவை	க்ஷீராப்தியில்
துயில்	கண்வளராநின்ற
ஏற்றை	ப்ரேஷ்டனுய்,
என்பன்பனை யன்றி	எனக்கு ஸுலபனுனவனையொழிய வேருருவனை
பாடல்செய்யேன்	பாடமாட்டேன். (௬)

வ்யா.—ஆரும்பாட்டு. (எட்டனை யித்யாதி) வ்யதிரிக்தர்பக்கலிலே அல்பமுத்கர்ஷங்கண்டு, நான் பேசுவதாக ஒருப்பட்டாலும் என்னுடைய வாகிந்த்ரியமானது அதுக்குட்படாது.

அத்யல்பகாலமும் என்றுமொக்க என்னுடைய நெஞ்சை அகலாதிருக்கையால் வந்த புகழையுடையனுய்; பிராட்டி (க) "அகலகில்லேனிறையும்" என்றுசொல்லவிருக்கிற இருப்பிற்காட்டிலும் ஏற்றமாக நினைத்திராநின்றுனுய்த்து. என்று மெட்டனைப்பொழுது மகலாதிருக்குமென்றபடி. (தட்டலர்த்த) இதழ் விரியாநிற்பதாய், பொன்போலேயிருக்கிற அலரையுடைத்தான கோங்கினுடைய வென்னுதல், இதழ் மிகும்படி அலரப்பண்ணப்பட்டு, பொன்போலே யிருக்கிற அலரையுடைத்தான கோங்கினுடைய தழைத்த பொழிலையுடைய திருமலையிலே அநுபவயோக்யமாய்க்கொண்டு நிற்கிறவனை.

கைதொட்டு நெருக்குகையால் வரும் செவ்விக் கேடின்றிக்கே, அக்கரும்பினுடைய ரஸாம்சமாயுள்ளவனை. (காதலாலித்யாதி) இதுக்கு முன்பு ஓத்துப்போகாதவன் அபிநிவிஷ்டனுய் ஓதுமாபோலே, ஸாங்

(க) தி-வாய்-௬-௧௦-௧௦.

தீபங்கியோடே ஸாதரமாக நாலுவேதத்தையும் அப்யஸித்த பண்டிதனை, இவ்வவதாரத்துக்கு நாற்றங்காலாய்க்கொண்டு, திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளின சீர்மையுடையவனை யல்லது பாடல் செய்யேன், ... (௬)

அரு.— ஆறும்பாட்டு. (எட்டனையித்யாதி) "பண்பனையன்றிப்பாடல் செய்யேனே" என்றதைக் கடாக்ஷித்து ஸங்கதியருளிச்செய்கிறார் (வ்யதிரிக்த ரீத்யாதி).

(வாகிந்த்ரியமானது) என்றவநந்தரம், "நெஞ்சைப்போலே" என்று சேஷம். (உட்படாது) என்றவநந்தரம், ஆகையாலே பாடல் செய்யேனென்று சேஷம்.

"எட்டனைப்பொழுதாகிலும்" என்றது - எள்ளத்தனையு மென்றபடியாய், அத்தையருளிச்செய்கிறார் (அத்யல்பகாலமுமித்யாதி). "எட்டனை," "என்றும்," என்னும் த்விருக்தியாலே, ஆதராதிசயம் தோற்றுமென்று, தாத்பர்யமருளிச் செய்கிறார் (பிராட்டியித்யாதி). "என்றும்," என்றது ஸ்தூலகாலமாகையாலே, ததந்தர்க்கதமான ஸூக்ஷ்மகாலம் பிறபடச்சொல்லவேண்டி அந்வயம் காட்டுகிறார் (என்றுமித்யாதி). அலர்ந்த என்கிறமெல்லொத்து "அலர்த்த" என்றுவல்லொத்தாய்க்கிடக்கிறதாய், அர்த்தமருளிச்செய்து, "அலர்த்த" என்கிறபடி தானே, ஸூர்ய கிரணங்களால் விகஸிப்பிக்கப்பட்ட என்னலாமென்றருளிச்செய்கிறார் (இதழ்மிகுமித்யாதி). "தட்டு" என்கிறபதம் அலரப்பண்ணுகையில் கர்த்தாவாக வேண்டுகையாலே சொல்லிற்று; "அலர்த்தப்பட்ட" என்னும்போது, அலருகை தளவிகாஸந்தானே யாகையாலே, "தட்டு" என்றபதம் மிகுதியைச் சொல்லுமென்று திருவுள்ளம்.

கரும்பின்சாற்றை என்றதே, "ஈன்ற" என்றதுக்குபாவம் (கைதொட்டித்யாதி). (ஒத்துப்போகாத) அத்யயநம் வாராத..... ... (௬)

மூ.— பண்ணினின்மொழி யாழ்நரம்பில்பெற்ற
பாலையாகி யிங்கே புகுந்தென்
கண்ணும்நெஞ்சும் வாயுமிடங்கொண்டான்
கொண்டபின் மறையோர்மனந்தன்னுள்
விண்ணுளார்பெருமானை யெம்மானை
வீங்குநீர் மகரந்திளைக்கும் கடல்
வண்ணன் மாமணி வண்ணனெம்மண்ணல்
வண்ணமேயன்றி வாயுரையாதே. (எ)

பதம்	உரை.	பதம்.	உரை.
பண்ணின்	காநங்களிலே	விண்ணுளார்	நித்யஸூரிகளுக்கு
இன்	ஸ்ராவ்யமான [ன	பெருமான்	ஸ்வாமியாய், [ஞய்
மொழி	சொல்லே யுடைத்தா	எம்மான்	எனக்கு நிர்வாஹக
யாழ்	வீணையினுடைய	வீங்கு	வ்ருத்தியடையாநின்ற
நரம்பில்	தந்திகளில்		
பெற்ற	உண்டான	நீர்	ஜலத்தை யுடையதாய்
பாலையாகி	பாலையென்னும் ராகம் போல் மிக இனிய ஞய்க்கொண்டு	மகரம்	மீன்களானவை [ற
		திளைக்கும்	துள்ளி விளையாடாநின்
		கடல்	ஸமுத்ரம் போன்ற
இங்கே	இந்த என்னெஞ்சில்	வண்ணன்	வர்ணத்தை யுடைய ஞய்,
புகுந்து	வந்து ப்ரவேசித்து		
என் கண்ணும்	என் கண்களையும்	மா	ஸ்லாக்யமான
நெஞ்சும்	மநஸ்ஸையும்	மணி	நீலமணியினுடைய
வாயும்	வாக்கையும்	வண்ணன்	வர்ண (ஸ்வபாவ) த்தையுடையஞய்,
இடம் கொண்டான்	இருப்பிடமாக அங்கீகரித்தான்;	எம் அண்ணல்	எனக்கு ஸ்வாமியானவனுடைய
கொண்டபின்	இப்படி அங்கிகரித்த பின்பு,	வண்ணமே	வர்ணத்தையொழிய
மறையோர்	வைதிகப்ராஹ்மணரு [டைய	அன்றி	வேறென்றை
மனம்	மாஸ்ஸை	வாய்	என்வாக்கானது
தன் உள்	தனக்கு வாஸஸ்த்தாநமாகவுடையஞய்,	உரையாதே	சொல்லாது. (எ)

வ்யா. —ஏழாம்பாட்டு. (பண்ணினின் மொழியாழித்யாதி) என்னுடைய மநோவாக் காயங்கள் அவனையல்லதறியா தென்கிறார்.

(பண்ணினித்யாதி) பண்வர்க்கத்திலே இனிய பேச்சையுடைய யாழ் நரம்பிலே யாழிலே பிறக்கப்பட்ட • பாலையாகிறபண்ணுய், அப்பண்போலே போக்யஞய்க்கொண்டு வந்து புகுந்து. (என்கண்ணும் நெஞ்சும் வாயுமிடங்கொண்டான்) கண்ணுக்கு வேறென்றைக் காணவொண்ணுதபடி தானே விஷயமாஞன்; வாக்குக்குவேறே சிலரைப் பேசுகைக்கு விஷயமல்லாதபடி தானே விஷயமாஞன்; நெஞ்சுக்கு வேறே சிலரை நினைக்க அவகாசமில்லாதபடி தானே விஷயமாஞன்; ஆக ஸர்வேந்த்ரியங்களுக்கும் தன்னையே விஷயமாக்கிஞன்.

(மறையோரித்யாதி) ப்ராஹ்மணருடைய ஹ்ருதயங்களைத் தனக்கு வாஸஸ்த்தாநமாக வுடையஞய், *அபர் வநுமமரர்களதிபதி

யாயுள்ளவனை. (எம்மானை) எனக்கு ஸ்வாமியாயுள்ளவனை. (வீங்கு நீரித்யாதி) ஸம்ருத்தமான ஜலத்தையுடைத்தாய், ஜலச (ர) ஸத்வங்கள் தன்னில்கூடி விளையாடாநிற்கிற கடல்போலேயிருக்கிற நிறத்தையுடையனாய், பெருவிலையனான நீலமணிபோலே யிருக்கிற நிறத்தையுடையனானவனை. இந்நிறத்தைக்காட்டி, என்னை அநந்யார்ஹனாக்கிக் கொண்டவனுடைய நிறத்தையொழிய என்னுடைய வாகிந்த்ரியமானது, வேறொன்றைப் பேசாது. ... ... (எ)

அ௫ —எழாம்பாட்டு. (பண்ணித்யாதி) ஸமுதாயேந கரணத்ரயத்துக்கும் அவனே விஷயமானானென்கிறாரென்று ஸங்கதி யருளிச்செய்கிறார் (என்னுடைய வித்யாதி).

லோகத்தில் மநோ வாக் காயங்களென்கிற ப்ரஸித்தியைப்பற்ற, "கண்" பதம் காயலாக்ஷணிகமென்றுகருத்து. இத்தால்பலித்தவர்த்தத்தை யருளிச்செய்கிறார் (ஆகவித்யாதி). (பேசாது) என்றவநந்தரம், "கண்ணானது காணாது, நெஞ்சானது நினையாது" என்றுகூட்டுவது. "கொண்டபின்" என்று மூன்றுக்கும் தானே விஷயமாக்குகையை ஹேதுவாக வருளிச் செய்கையாலே இங்ஙனிறே கூட்டவடுப்பது. ... . (எ)

மூ.—இனியெப்பாவம் வந்தெய்தும் சொல்லீர்
எமக்கிம்மைமையேயருள் பெற்றமையாலடும
துனியைத்தீர்த்தின்பமே தருகின்றதோர்
தோற்றத்தொன்னெறியை வையந்தொழப்படும்
முனியை வானவரால் வணங்கப்படும்
முத்தினைப் பத்தர்தாம் நுகர்கின்றதோர்
கனியைக் காதல் செய்தென்னுள்ளங்கொண்ட
கள்வனை யின்று கண்டுகொண்டேனே. (அ)

பதம்.	உரை.
இம்மையே	இந்த லோக(ஜந்ம)த்திலேயே
அருள்	(எம்பெருமானுடைய) க்ருபையை
பெற்றமையால்	ப்ராபித்தபடியாலே,
இனி	இதுக்குமேலே
எமக்கு	நம்மை

பதம்.	உரை.
எப்பாவம்	(பூர்வோத்தராகங்களில்) எவ்விதமான பாவம்
வந்து எய்தும்	வந்து கிட்டப்பெறும்?
சொல்லீர்	சொல்லுங்கோள்;
அடும்	(ஆத்மாவை) உருமாயப் பண்ணுகின்றதாய்

துனியை	ப்ராப்தி ப்ரதிபந்தகமான கர்மங்களை	வணங்கப்படும்	ஆஶ்ரயிக்கப்படுமவனாய்,
தீர்த்து	போக்கி	முத்தினை	முத்துப்போல் குளிர்ந்த(ஶ்ரமஹரமான) வடிவையுடையனாய்
இன்பம்	ஸுகத்தையே		
தருகின்றது	கொடாநின்றவனாய்,	பத்தர்தாம்	முமுக்ஷுக்களான உபாஸகராலே
ஓர்	அத்விதீயமாய்		
தோற்றம்	அழகியதாய்	நுகர்கின்றது	புஜிக்க (அநுபவிக்க)ப்படாநின்றுள்ள
தொல்	பழையதான		
நெறியை	உபாயபூதனாய்,	ஓர்	அத்விதீய மதுரமான
வையம்	லோகத்தாராலே	கனியை	பழம் போன்றவனாய்,
தொழப்படும்	ஆஶ்ரயிக்கப்படாநின்றவனாய்	காதல் செய்து	ஆசையுற்று
		என் உள்ளம்	என் மநஸ்ஸை
முனியை	(அவ்வவர்களுக்கு அளிக்கவல்ல ப்ரயோஜநத்தை) மநநம்பண்ணுமவனாய்,	கொண்ட	அபஹரித்த
		கள்வனை	சோரனானவனை
		இன்று	இப்பொழுது
வானவரால்	நித்யஸூரிகளாலே	கண்டு கொண்டேன்	ஸாக்ஷாத்கரித்தேன். (அ)

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. (இனியெப்பாவமித்யாதி) அவனுடைய நிக்ரஹபலமான பாபங்கள் என்னைக்கிட்டவற்றோ? (க) "अवश्यमनुभोक्तव्यम्- அவஶ்யமநுபோக்தவ்யம்" என்கிற வசநத்தைக்கொண்டு, அநுபவித்தாலல்லது நசியேனென்றுகொண்டு சிலவை நிற்றல், ப்ராரப்தங்காண் என்றுசிலவை நிற்றல்செய்யவற்றோ? "இனி" என்கிறது எத்தைக்கொண்டென்ன; (இம்மையேயருள் பெற்றமையால்) இஹலோகத்திலே பகவத்ப்ரஸாதத்தைப் பெற்றபடியாலே, இனியெப்பாவம் வந்தெய்தும் சொல்லீர். (அடுத்துனியை) (உ) "अच्छेद्योऽयमदाह्योऽयम्-அச்சேத்யோய மதாஹ்யோயம்" என்று சொல்லப்படுகிற ஆத்மவஸ்துவை, (௩) "असन्नेव- அஸந்நேவ" என்னலாம்படி முடிக்கிற துனி உண்டு - ப்ராப்திப்ரதிபந்தகமான கர்மங்கள், அவற்றை ஸவாஸநமாகப் போக்கி, (ச) "एष ह्येवानन्दयाति - ஏஷஹ்யே வாநந்தயாதி" என்கிறபடியே, நிரதிசயாநந்தியாம்படி பண்ணுகிற, (தோற்றத்தொன்னெறியை) தோற்றம்-அழகு. தொன்மை-பெருமை. அழகிய மஹாபத(த்)ம் என்பர். இதரோபாய பரிக்ரஹம் பண்ணின

(க)

(உ) கீ-உ-உச.

(௩) தை-ஆ-சு-க.

(ச) தை-ஆ-எ-க.

ர்க்கும் தன்னையே பற்றவேண்டும்படியாய், தன்னைப் பற்றினார்க்கு வேறொன்றைப்பற்றவேண்டாதபடி ப்ரதாநமாய், நிலைநின்ற உபாயமாயுள்ளவனை. (க)"அறஞ்சுவராகி நின்ற" இப்போதாக எடுக்கவேண்டா, பண்டே எடுத்து நிற்கிறதாய்த்து. (உ) "ஸநாதநம்- ஸநாதநம்" என்கிறபடியே. அத்தையிறே அவன் (௩) "மாம்-மாம்" என்றது.

(வையம்தொழப்படும்) பூமியிலுள்ளார், இருந்ததே குடியாக ஆஶ்ரயிக்கப்படுமவனாய், சேதநருடைய ஸ்வரூபபேதத்தோபாதியும் போருமிறே ருசிபேதமும்; அவ்வோ ருசிக்கநுகுணமான பேறுகளைப் பண்ணுகைக்கு மநநம் பண்ணிக்கொண்டிருக்குமவனை, ஒன்றிலோரபேக்ஷையில்லாத நித்யஸூரிகளாலே ஆஶ்ரயிக்கப்படுமவனாய், அவர்களுடைய ஶ்ரமத்தைப்போக்குமவனை. (பத்தர்தாம்) ஸம்ஸாரத்தில் முமுக்ஷுக்களுண்டு - தன்பக்கல் ருசியுடையராயிருப்பார், அவர்களுக்குக் கண்டபோதே அநுபவிக்கலாம்படி பக்வபல(ஃல)மாயுள்ளவனை. அவையொன்றுமின்றிக்கே யிருக்கிற என்பக்கலிலே தான் ஆசையுடையனாய், என்னை ஸர்வஸ்வாபஹாரம் பண்ணினவனை நான் அநாதிகாலம்பண்ணிப்போந்த ஆத்மாபஹாரத்தை அரைக்ஷணத்திலே பண்ணினவனை, இன்று நினைவின்றிக்கேயிருக்கக் காணப்பெற்றேன். ... ... (அ)

அரு. —எட்டாம்பாட்டு. (இனியித்யாதி) ஆழ்வீர்! இங்ஙனே நீர் மிகவும் களியாநின்றீர், இந்த்ரிய ஸமுதாயாத்மகமான சரீரம், கர்மாதீநமாய் வந்ததன்றோ, கர்மாநுகுணமாக அவைபோய்விடாவோ வென்ன; பாப்மாவது-பகவந்நிக்ரஹரூபேண இருப்பதொன்றன்றோ? அநுக்ரஹம்பெற்றால், அவையுண்டோவென்று மடிபிடிக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

(அவஶ்யமநுபோக்தவ்யம் - அவஶ்யமநுபோக்தவ்யம்) என்றது - ப்ராரப்தேதரபூர்வ பாபமானவற்றில் கழியுண்ணுதகொடுவினைகளை. ஃஉத்தோபாயத்துக்கு அழகு ஏதென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இதரேத்யாதி). தொன்மைக்கு ப்ரமாணங்களருளிச் செய்கிறார் (அறவித்யாதி). ... (அ)

மூ.—என்செய்கேனடியேனுரையீரிதற்கென்று
மென்மனத்தே யிருக்கும்புகழ்
தஞ்சையாளியைப் பொன்பெயரோன்
நெஞ்சமன்றிடந்தவனைத் தழுவேலபுரை

(க) திருமா-கூ. (உ) பார-ஆர-அஅ. (௩) ஸ்ரீ-கஅ-கூகூ.

விஞ்சவாளரக்கன்நகர் பாழ்படச்
சூழ்கடல்சிறைவைத்திமையோர் தொழும்
பொன்செய்மால்வரையை மணிக்குன்றினை
யன்றியென்மனம்போற்றி யென்னுதே. (கூ)

பதம்.	உரை.
அடியேன்	பரதந்த்ரனான நான்
இதற்கு	அவன் பண்ணின இந்த உபகாரத்துக்கு
என் செய்கேன்	என்ன ப்ரத்யுபகாரம் பண்ணுவேன்?
உரையீர்	சொல்லுங்கள்;
என்றும்	ஸர்வகாலமும்
என் மனத்தே	என் ஹ்ருதயத்திலேயே
இருக்கும்	வாஸம் பண்ணுகையாலுண்டான
புகழ்	கீர்த்தியை யடைந்தவனாய்,
தஞ்சை ஆளியை	தஞ்சைமாமணிக்கோயிலுக்கு நிர்வாஹகனாய்,
பொன் பெயரோன்	ஹிரண்யனுடைய
நெஞ்சம்	மார்பை
அன்று	அக்காலத்திலே
இடந்தவனை	கிழித்துப்பொகட்டவனாய்,
தழலே புரை	நெருப்புபோல் கிட்டவொண்ணாதவனாய்,
விஞ்ச	அதிசயித பராக்ரமத்தையுடையனாய்
வாள்	வாளாயுதத்தையுடையனான
அரக்கன்	ராவணாஸுரனுடைய
நகர்	பட்டணமானது
பாழ்பட	(ஊர்) பாழாகப்போம்படி
சூழ்	(அவ்வூரை) சுற்றிக்கொண்டிருக்கிற
கடல்	ஸமுத்ரத்தை
சிறைவைத்து	அணைகட்டினவனாய்
இமையோர்	தேவர்களால்
தொழும்	ஆஶ்ரயிக்கப்படுமவனாய்,
பொன் செய்	ஸ்ப்ருஹணீயமாய்,
மால்	பெரிதான
வரையை	பர்வதம் போன்றவனாய்,
மணி	நீலமணி மயமான
குன்றினை யன்றி	மலைபோலே குளிர்ந்த வடிவையுடையனானவனையொழியவேறொருவனை
என்மனம்	என் நெஞ்சானது
போற்றி என்னாது	வாழக்கடவாய்என்று மங்களாசாஸநம் பண்ணமாட்டாது.

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (என்செய்கேன்)உபகாரம் பண்ணுமவிருக்கப் பெறுகிறதில்லை, உபகரிக்கலாவதொன்றும் காண்கிறிலேன், எத்தைச்செய்வேன்? (அடியேன்) எனக்கென்ன ஒரு கைம்முதலில்லாதபடி ஸ்வரூபமே பிடித்து பரதந்த்ரனான நான் எத்தைச்செய்வேன். (உரையீர்) மத்யஸ்த்தராய் கரைமேலே நிற்கிற நீங்கள் இதுக்

கொரு போக்கடி சொல்லவல்லிகோள். (என்றும்) என்றுமொக்க என்னுடையஹ்ருதயத்தை விடாதிருக்கையாலேவந்த புகழையுடையனாய். இங்கு புகுருகைக்குடலாகத் தஞ்சாவூரிலே நின்றவனை. (பொன்பெயரோனித்யாதி). எனக்குப் பண்டே உபகரித்து நின்றவனை. (தழலேயித்யாதி) சிலராய் வந்து கிட்டவொண்ணாதபடி நெருப்பை உமிழாநிற்பானாய், அநபிபவநீயனாய், அவஸரப்ரதீக்ஷனாய், ஒளியையுடைத்தாயிருப்பதொரு வாளை தேவதைபக்கலிலே பெற்றுடையனாயிருக்கிற ராக்ஷஸனுடைய நகரியானது பாழ்படும்படி லங்கைக்கு அகழான கடலை அணைசெய்தவனை.

இமையோருண்டு - ப்ரஹ்மாதிகள், எங்கள் குடியிருப்புப் பெற்றோமென்று (க) "𑌭𑌵𑌾𑌨𑍍𑌨𑌾𑌰𑌾𑌯𑌣𑍋 𑌦𑍇𑌵𑌃 - பவாந்நாராயணோதேவ:" என்றாப்போலே ஸ்தோத்ரம்பண்ண, அத்தாலே புகர்பெற்ற வடிவையுடையனாய் நின்றவனை. "இவர்கள் கார்யம்செய்து தலைக்கட்டப்பெற்றோமிறே" என்று, அத்தாலே குளிர்ந்த நிறத்தையுடையனாய் நின்றபடி. இப்படிப்பட்ட இவனையல்லது "போற்றி" என்று என்னுடைய ஹ்ருதயமானது மங்களாசாஸநம் பண்ணாது. (உ) * பாழாளாகப்படை பொருதானுக்கல்லது என்னுடைய ஹ்ருதயமானது பல்லாண்டு பாடாது. நித்யஸூரிகள் பெறும்பேற்றைப்பெற்றேன் ஸம்ஸாரியானநான், பரதந்த்ரனாயிருக்கையாலே, ப்ரத்யுபகாரம் பண்ணலாவது காண்கிறிலேன், எத்தைச்செய்வேன். சொல்லிகோளென்கிறார். ... ... (கூ)

அநு.— ஒன்பதாம்பாட்டு. (என்செய்கேனித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில், அவனநுக்ரஹித்தானகையாலே, நிக்ரஹரூபமான பாபம் வந்தெய்தாது என்னாநின்றீர், உம்மை இப்படி அநுக்ரஹிக்கைக்கு, உம்மால் பெறப்புகுகிற உபகாரமென்னென்ன; நான் அவன்பண்ணின உபகாரங்களை அநுஸந்தித்து உபகாரஸ்ம்ருதியாலே ப்ரத்யுபகாரம் பண்ணத் தேடினாலும் பண்ணவிரகுண்டோவென்கிறாரென்று ஸங்கதி.

"அடியேன், இதற்கு - அவன்பண்ணின அநுக்ரஹ விசேஷத்துக்கு, என்செய்கேன்" என்றந்வயம் திருவுள்ளம்பற்றித் தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (உபகாரமித்யாதி). ப்ரஹ்லாதனுக்கு உபகரித்ததே தம்மதாக வருளிச்செய்கிறார் (எனக்கித்யாதி). சிறைவைக்கை - போகவொட்டாமல் தடுக்கை; அத்தால் பலிதம் (அணைசெய்தவனை) என்றது.

(க) ரா-யு-கஉ0-கரு.
(உ) தி-பல்-ரு.

"மணிக்குன்றினை" என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (இவர்களித்யாதி). பாட்டுக்கெல்லாம் தொகுத்தபாவம் (நித்யஸூரிகளித்யாதி).

மூ.—தோடுவிண்டலர் பூம்பொழில் மங்கையர்
தோன்றல் வாள்கலியன் திருவாலி
நாடன் நன்னறையூர்நின்ற நம்பிதன்
நல்ல மாமலர்ச்சேவடி சென்னிச்
சூடியும் தொழுதெழுந்தாடியும்
தொண்டர்கட்கவன்சொன்ன சொன்மாலை
பாடல்பத்திவை பாடுமின் தொண்டீர்
பாட நும்மிடைப் பாவம் நில்லாவே. (௧0)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தோடு	இதழ்களானவை	சே	அழகியதான (ஆஶ்ரி தாநாஶ்ரிதவிபாக .மற ஸர்வஸுலபமா
விண்டு	ஸந்திபந்தங்கள் விட்டு	அடி	திருவடிகளை [ன)
அலர்	விகஸியாநின்ற	சென்னி	தம் திருமுடியில்
பூ	புஷ்பங்களையுடைத் தான	சூடியும்	தரித்துக்கொண்டும்
பொழில்	சோலைகள் சூழ்ந்த	தொழுதும்	ஆஶ்ரயித்தும்
மங்கையர்	திருமங்கையிலுள்ளார்	எழுந்து	எழுந்திருந்து
தோன்றல்	ப்ரதாநராய், [க்கு	ஆடியும்	நர்த்தநம்பண்ணியும்
வாள்	வாளாலே	தொண்டர் கட்கு	ஆஶ்ரிதர் உஜ்ஜீவிக் கைக்காக
கலியன்	சத்ருக்களை நிரஸிக்கு மவராய்,	சொன்ன	அருளிச்செய்த
திருவாலிநாடன்	திருவாலிநாட்டுக்கு நிர் வாஹகரான	சொல்மாலை	சப்தஸந்தர்ப்ப விசே ஷமான
அவன்	அந்த ஆழ்வார்,	இவை பத்து பாடல்	இந்த பத்துப்பாட்டுக் களையும்
நல்	விலக்ஷணமான	தொண்டீர்	பகவத்விஷயத்தில் ரு சியுடையவர்களே
நறையூர்	திருநறையூரிலே	பாடுமின்	காநம்பண்ணுங்கோ
நின்ற	எழுந்தருளியிருக்கிற	பாட	காநம்பண்ணவே [ள்,
நம்பிதன்	ஸகல கல்யாணகுண பூர்ணனுடைய	நும்மிடை	உங்களிடத்தில்
நல்ல	அழகியதாய்	பாவம்	பாபமானது
மா	பெரிதான	நில்லா	தங்காது. (௧0)
மலர்	புஷ்பம்போல்அதிஸு குமாரமாய்		

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (தோடுவிண்டலரித்யாதி) இதழ் விண்டலருகிற பூவையுடைத்தான பொழிலாலே சூழப்பட்ட திருமங்கையிலுள்ளார்க்கு ப்ரதாநராயுள்ள ஆழ்வார். (வாள்கலியன்) பகவத்ப்ராப்திக்கு ப்ரபத்திபோலேயாய்த்து, ப்ரதிபக்ஷநிரஸநத்துக்குக் கையில்வாள். (திருவாலிநாடன்) இதுவே போருமாய்த்து ஏற்றம். (நன்னறையூர்) திருநறையூரிலே வந்து நிற்கையாலே கல்யாணகுணங்களால் பரிபூர்ணனானவன்.

நிரதிசயபோக்யமாய், குணைகுணநிரூபணம்பண்ணத் திருவடிகளைத் திருமுடிக்கு வளையமாக வைத்தும். (தொழுதும்) (க) "நம: பூர்ஸ்தாத்-நம: புரஸ்தாத்" என்கிறபடியே தொழுதும், தொழப்பெற்ற ஹர்ஷத்தாலே நிச்சரீரமிருந்தவிடத்திலிராதே ஆடியும். (தொண்டர்கட்கு) தாமறிந்ததாக அநுபவித்து விடுகையன்றிக்கே, பின்புள்ளார்க்கும் அநுபவயோக்யமாம்படி (உ) "தொண்டர்க்கமுதுண்ண" என்கிறபடியே ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கெல்லாம் விருந்திட்டாராய்த்து. (பாடல்பத்து) அதுதான் ஸபாதலக்ஷக்ரந்தமாய், புக்கவிடமும் புறப்பட்டவிடமும் தெரியாதேயிருக்கையன்றிக்கே பாடல்பத்தும், பகவத்விஷயத்தில் ருசியுடையாரித்தைப் பாடப்பாருங்கோள். (பாடநும்மிடையித்யாதி) கரும்பு தின்னக் கூலியிறே, பாடுகைதானே ப்ரயோஜநமாகப் போந்திருக்க, அதுக்குமேலே ப்ராப்திப்ரதிபந்தகமான பாபங்கள், "நமக்கு இவ்விடம் ஆஸ்ரயமல்ல" என்று, தன்னடையே விட்டுப்போம். ... ... (௧௦)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

அரு —பத்தாம்பாட்டு. (தோடித்யாதி) "தோன்றல்" என்றதினர்த்தம் (ப்ரதாநராயுள்ள) என்றது.

"சேவடி" செவ்வையானவடி என்று அருளிச்செயகிறார் (குணைகுணேத்யாதி). (வளையமாகவைத்து) தரித்து என்றபடி. ... ... (௧௦)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஏழாம்பத்தில் மூன்றாந்திருமொழி முடிந்தது.

(க) கீதை-௧௧-௪௦. (உ) தி-வாய்-௩-௪-௩.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஏழாம்பத்து நாலாம்திருமொழி

கண்சோரப்ரவேசம்.

வ்யா. —(கண்சோரவெங்குருதி) இது திருமங்கையாழ்வாருடைய (க) நெடுமாற்கடிமை. பாகவத சேஷத்வத்தைச் சொல்லுகிற திருமொழியாய்த்து. பெரியநம்பி, ஜந்ம வ்ருத்தாதிகளால் குறையநின்றாரொருவர் திருநாட்டுக்கு நடந்தாராய், அவரை அநுகமநம் பண்ணி, தீர்த்தமாடாதே வந்தெழுந்தருளியிருக்க, இத்தை எம்பெருமானார் கேட்டருளி, பெரியநம்பிபாடே வந்து, "மர்யாதை கிடக்கக் கார்யம் செய்யவேண்டாவோ?" என்ன; (க) "பயிலும் சுடரொளி (உ) *நெடுமாற்கடிமை, கடலோசையோபாதியோ? சிறிது குறையவாகிலும் ஆசரிக்கவேண்டாவோ?" என்றருளிச்செய்தார். பிள்ளை அழகியமணவாளரரையர், கரையேபோகாநிற்க, "உள்ளேமாமதலைப் பிரானைத்திருவடிதொழுதுபோனாலோ" என்ன; "ஆர்தான் † திருமங்கையாழ்வாருடைய பசைந்தவளையத்திலே கால்வைக்கவல்லார்" என்றருளிச்செய்தார்.

திருநறையூரிலே புக்கு, நம்பியழகை அநுஸந்தித்து, அங்கு நின்றும் போந்து, திருச்சேறையிலே வந்து, மாமதலைப்பிரானுடைய மௌக்த்யத்தை யநுஸந்தித்து, அம்மௌக்த்யத்துக்குப் போலியான க்ருஷ்ணாவதாரத்தை அநுஸந்தித்து, அவ்வழியாலே அவதாரங்களெல்லாவற்றையு மநுஸந்தித்து, அவையெல்லாவற்றுக்கு மடியாகத் திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளுகிறபடியை அநுஸந்தித்து, இப்படி அவன் படிகளை அநுஸந்தித்து, (௩) "[illegible] குணைர்தாஸ்யமுபாகதஃ" என்று தோற்று எழுதிக்கொடுத்திருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் நமக்கு உத்தேஸ்யரென்று இங்ஙனே பாகவத சேஷத்வத்தை அநுஸந்தித்துப் பேசியநுபவிக்கிறார். இத்தால், [illegible] யார்ஹ சேஷத்வத்தைச் சொல்லிற்றாகிறது. அதாகிறது - ததீய சேஷத்வ பர்யந்தமாகையிறே. ஒன்றிரண்டெக்ஷேபம்சென்றால் மீளாதிறே.

(க) தி-வாய்-௩-எ. (உ) தி-வாய்-அ-கO. (௩) ரா-கி-௪-கஉ.

† (பா) திருமங்கையாழ்வார்வசைத்த.

அரு.—கண்சோர வெங்குருதிப்ரவேசம்—கீழ் (க)*நண்ணாதவாளவுணரிலே பாகவதசேஷத்வத்தைஅநுஸந்தித்தாரேயென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இதுஇத்யாதி). ஆழ்வார் (உ) * பயிலுஞ்சுடரொளி அருளிச்செய்தாற்போலே, அங்கேயுமநுஸந்தித்தாரேயாகிலும், (௩) "நெடுமாற்கடிமை போலே இங்கேயுமநுஸந்தித்தாரென்று கருத்து. ஆழ்வார்தாம் இருகால் மட்டு அநுஸந்திப்பானென்? இவர்தாமவரைப்போலே இருகால்மட்டு அநுஸந்திப்பானென்? ப்ரமேயபேதம் வேண்டாவோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (பாகவதேத்யாதி). * பயிலுஞ்சுடரொளியில், பாகவதவிஷயத்தில்சேஷித்வாநுஸந்தானம்பண்ணி, *நெடுமாற்கடிமையில், போக்யத்வாநுஸந்தானம்பண்ணினவோபாதி, இவரும் கீழே * நண்ணாதவாளவுணரிலே போக்யத்வேந அநுஸந்தித்தாராகையாலே இங்கே சேஷித்வாநுஸந்தானம் பண்ணுகிறாரென்று கருத்து, * நெடுமாற்கடிமையென்று, இருகால்மட்டு அருளிச்செய்தமாத்ரத்துக்கு த்ருஷ்டாந்தம். பாகவத சேஷத்வமுத்தேஸ்யமென்னுமதுக்கு ஸம்வாதம் (பெரியநம்பி யித்யாதி). (சிறிது குறையவாகிலும்) என்றது-(௪) "அவரெங்கள் குலதெய்வமே" என்று குலதெய்வத்தோடொக்க பூஜிக்கவேண்டியிருக்கும்; ஸ்பர்சமாத்ரமாகிலும் வேண்டாவோவென்கை. இவர்தாம் பாகவத சேஷத்வத்திலே உற்றிருப்பரென்னுமதுக்கு ஜ்ஞாபகமேதென்ன வருளிச்செய்கிறார் (பிள்ளையித்யாதி).

கீழ்த்திருமொழிகளோடு இதுக்கு ஸங்கதிகதநமுகத்தாலே ப்ரமேயத்தை யருளிச்செய்கிறார் (திருநறையூரிலித்யாதி). பலிதார்த்தமருளிச்செய்கிறார் (இத்தாலித்யாதி). ஸ்வரூபப்ரகாசகமான ப்ரணவத்தில் உகாரார்த்தம் சேர்ந்திருக்கிறதென்று கருத்து. ... ... *

மூ.—

கண்சோர வெங்குருதி வந்திழிய வெந்தழல்போல் கூந்தலாளை
மண்சேர முலையுண்ட மாமதலாய் வானவர்தம்கோவே யென்று
விண்சேருமிளந்திங்களகடுரிஞ்சு மணிமாடமல்கு செல்வத் [லாரே.
தண்சேறை யெம்பெருமான் தாள்தொழுவார் காண்மினென்தலைமே

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வெம்	க்ரூரமான பார்வையையுடைய	குருதி	ரக்தமானது
கண்	கண்ணானது	வந்து	வெள்ளமிட்டுக் கொண்டுவந்து
சோர	சுழலமிட்டுத் தளரும்படியாகவும்	இழிய	சரீரத்தில் நின்றும் தரையில் குதிக்கும்படியாகவும்
வெம்	உஷ்ணமான		

(க) உ-கா. (உ) தி-வாய்-௩-எ. (௩) தி-வாய்-அ-கO. (௪) உ-௩-௪.

வெம்	வெப்பத்தை யுடைத்தான
தழல்போல்	நெருப்புப்போலே சிவந்திருக்கிற
கூந்தலாளை	மயிரையுடைய பூதனையை
மண்சேர	(ப்ரேதமாய்) பூமியிலே விழும்படி
முலைஉண்ட	ஸ்தநபாநம் பண்ணி
மா	அத்யந்தம் [ன
மதலாய்	இளம்பருவத்தை யுடையனானவனே !
வானவர்தம்	நித்யஸூரிகளுக்கு
கோவே	ஸ்வாமியே! [ண்ணி,
என்று	என்று ஸ்தோத்ரம்ப
விண்சேரும்	ஆகாசத்தையடைந்திருக்கிற
இளந்திங்கள்	பாலசந்த்ரனுடைய

அகடு	கீழ்வயிற்றை
உரிஞ்சு	பிளவாநின்ற
மணிமாடம்	ரத்நமயமான க்ருஹங்களாலே
மல்கும்	ஸம்ருத்தமான [ய்
செல்வம்	ஸம்பத்தையுடையதா
தண்	குளிர்ந்து ப்ரமஹரமான
சேறை	திருச்சேறையிலெழுந்தருளியிருக்கிற
எம்பெருமான்	ஸ்வாமியினுடைய
தாள்	திருவடிகளை
தொழுவார்	ஆஶ்ரயிக்குமவர்கள்
என்தலைமேலார் காண்மின்	என்சிரஸ்ஸில் திருவடிகளை வைத்து உலாவுமவர் காணுங்கோள். (க)

வ்யா. —முதற்பாட்டு. (கண்சோரவித்யாதி) பூதனையானவள், யசோதைப்பிராட்டி வடிவைக்கொடுவந்து கிட்ட, அவளை முடித்தானுய்த்து. க்ரூரமாக நோக்கிக்கொடுவந்த கண்கள்சோர. (வெங்குருதி) முலைப்பால்வழியே உதிரவெள்ளமானது கொழித்திழிய.(வெந்தழல்) ப்ராணன் போனவாறே, ஆக்கனுன ஒப்பனையும் போமிறே. நெருப்புப்போலே சிவந்த மயிர்முடியையுடையளான பூதனை பிணமாய் பூமியிலே விழச்செய்தேயும், பின்னையும் முலை யுண்ணும்படி யாய்த்து மௌக்த்யம். (வானவரித்யாதி) பூதனை, தாய்வடிவைக் கொண்டுவந்து முலை கொடுக்க, பேயென்று பாராதே முலையுண்டவன்றுனுனொன்னில்; நித்யஸூரிகள் பரிய விருக்கிறவனுய்த்து.

ஸ்வர்க்கத்திலே ஸுகப்ரதானனாய் வர்த்திக்கிற சந்த்ரனுடைய கீழ் வயிற்றைப் போழும்படியான ஓக்கத்தையுடைத்தாய், மணிமயமான மாடங்களால் வந்த நிரவதிக ஸம்பத்தையுடைத்தாயிருக்கிற திருச்சேறையிலேயிருக்கிற ஸ்வாமி. (தாள் தொழுவாரித்யாதி) “திருத்துழாய் போலேயும் கௌஸ்துபம் போலேயும் உம்முடைய ஸ்பர்சம் நமக்கினிதாயிராநின்றது; உம்முடைய தலையைக்கொடுவாரும் நம்மு

டைய காலைவைக்க" என்ன; இங்கு உமக்கொழிபாது, வருத்தவர்கள் காலுக்கு இடம் போருமித்தனை. ... ... (க)

அரு.—முதற்பாட்டு. (கண்சோரவித்யாதி) வெந்தழல்போல் கூந்தலாளைப் பிள்ளைகண்டால் அஞ்சு மொழியமுலையுண்ணக்கூடுமோவென்னவருளிச்செய்கிறார் (பூதனை யித்யாதி). மேலில்பதங்களில் "வெம்" என்றபதத்தை இங்கும் அநுஷங்கித்துத் தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (க்ரூரமித்யாதி). (ஆக்கனை) ஆக்கப்பட்ட."மதலை" என்று-பிள்ளையாய், மௌக்த்யம்தோற்ற,"மா" என்று அத்தைவிசேஷிக்கைக்குக் கருத்தென்னென்னவருளிச்செய்கிறார் (நெருப்பித்யாதி).

"உரிஞ்சு" என்றதினர்த்தம்(போழும்படியான) என்றது. மறுபாடுருவும்படியென்கை. "காண்மின்" என்று நிஷ்கர்ஷித்துச் சொல்லுகைக்கு உட்கருத்தையருளிச்செய்கிறார் (திருத்துழாயித்யாதி). "இத்தனை" என்றவநந்தரம், "என்றுசொல்லுவன்கிடீகோள்" என்றுசேஷம். ... ... (க)

மூ.—

அம்புருவ வரி நெடுங்கணலர்மகளை வரையகலத்தமர்ந்து மல்லல்
கொம்புருவவிளங்கனிமேலிளங்கன்றுகொண்டெறிந்தகூத்தர்போலாம்
வம்பலரும் தண்சோலை வண்சேறை வானுந்து கோயில்மேய [றாரே.
எம்பெருமான்தாள்தொழுவாரெப்பொழுதுமென்மனத்தே யிருக்கின்

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
அம்புருவ	அழகியபுருவத்தையும்	எறிந்த	வீசிப்போகட்ட
வரி	ரேகைகளையுடையதா	கூத்தர்	நடையழகை யுடைய
நெடு	நீண்டிருக்கிற [ய்	வம்பு	பரிமளமானது [ளுய்,
கண்	கண்களையு முடைய	அலரும்	பரம்பாநின்ற
	ளாய்,	தண்சோலை	குளிர்ந்த சோலைகளை
அலர்மகளை	தாமரைப்பூவிலவதரி		யுடைய [யில்
	த்தவளான பிராட்	வண்சேறை	அழகிய திருச்சேறை
வரை	மலைபோன்ற [டியை	வான்உந்து	ஆகாசத்தைத் தள்ளா
அகலத்து	திருமார்வில்		நின்ற (உயர்த்தி
அமர்ந்து	பொருந்தச்செய்து,		யையுடைய)
மல்லல்	தழைத்திருக்கிற	கோயில்	திவ்யாலயத்தில்
கொம்பு	கிளைகளை	மேய	நித்யவாஸம்பண்ணுகி
உருவ	வடிவாகவுடைய		ன்றவனை
விளங்கனிமே	(அஸாராவிஷ்ட மா	எம்பெருமான்தாள் தொழுவார்,	
ல்	ன) விளாமரத்தின்	எப்பொழுது	ஸர்வகாலமும்
	பழத்தின்மேலே	ம்	[யே
இளம்கன்று	இளம்பருவமான வத்	என்மனத்தே	என் ஹ்ருதயத்திலே
கொண்டு	ஸாஸுரனைக்குறுந்	இருக்கின்றார்	வாஸம்செய்கிறார்கள்.
	தடியாகக்கொண்டு		

வ்யா. —இரண்டாம்பாட்டு. (அம்புருவவித்யாதி). அழகிய புருவத்தையுடையளாய், செவ்வரியையும், கருவரியையுமுடைத்தாய், ஈஶ்வரனுக்குக் காலமெல்லாமநுபவியா நின்றாலும் உண்டறுக்க வொண்ணாதபடியான பரந்த திருக்கண்களையுடையளாய், தாமரைப் பூவை இருப்பிடமாகவுடையளாயிருக்கிற பிராட்டியை, மலைபோலே யிருக்கிற திருமார்விலேவைத்து. (மல்லல் கொம்புருவவித்யாதி) இப் படி பிராட்டிக்கு இருப்பிடமென்று பாராதே, தழைத்த கொம்பு களை யுடைத்தாயிருக்கிற விளவாகிற அஸுரனை, கன்றாய் வந்த அஸுரனைக்கொண்டு, இலக்கைக்குறித்து எறிகைக்காக இட்ட நாலடி யும் நடைச்சக்ரவத்துப் பிடிக்கவேண்டும்படியா யிருந்ததாய்த்து. மல்லல் - பெருமை.

(வம்பலருமித்யாதி) நித்யவஸந்தமாய், ப்ரமஹரமானபொழிலை புடைத்தாயிருக்கிற திருச்சேறையிலே, ஸ்பர்த்தையாலே ஆகாசத் தைத் தள்ளுகிறாப்போலேயிருக்கிற கோயிலிலே வந்து நித்யவாஸம் பண்ணுகிறவனுடைய திருவடிகளைத் தொழுவார். (எப்பொழுதுமென் மனத்தேயிருக்கின்றாரே) (க) "ஸதத: கீர்த்தயந்த: - நிதித்யாஸிதவ்ய:" என்கிற விஷயத்துக்கு இடங்காண்கிறிலேன். ... ... (உ)

அரு. —இரண்டாம்பாட்டு. (அம்புருவவித்யாதி) தலைமேலே அவர்க ளாகிலும், உம்முடையநெஞ்சு, பகவத்விஷயத்தையன்றிச்சிந்தியாதென்று நின்றீரே, அங்கே அவனே புகுந்தாலோவென்ன; அங்குமவனுக்கு இடம் காணேனென்கிறாரென்று ஸங்கதி.

"அமர்ந்து" என்றதை அமர்த்திஎன்றாக்கி யருளிச்செய்கிறார் (அழகிய வித்யாதி). "எப்பொழுதும்" என்றதுக்குத் தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (நிதித்யாஸிதவ்ய இத்யாதி). ... ... (உ)

மூ. —
மீதோடிவாளெயிறுமின்னிலக முன்விலகுமுருவினாளைக்
காதோடு கொடிமூக்கன்றுடனறுத்த கைத்தலத்தா வென்று நின்று
தாதோடு வண்டலம்பும் தண்சேறையெம்பெருமான் தாளையேத்திப்
போதோடு புனல்தூவும்புண்ணியரே விண்ணவரில் பொலிகின்றாரே.

(க) ப்ரு உ-ச-ரு-௫.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மீதுஓடி	ஊர்த்வமுகமாகவளர்ந்து	கைத்தலத்தா	திருக்கைகளையுடையவனே!
வாள்	ஒளியை யுடைத்தாயிருக்கிற	என்று	என்று இவ்வண்ணமாக,
எயிறு	கோரைப்பல்லானது	நின்று	ஒருபடிப்பட்டுநின்று,
மின்இலக	மின்னல்போலே ப்ரகாசியாநிற்க,	தாதோடு	பூந்தாதுகளோடே (கூடியிருக்கிற)
முன்	எதிரில்(நிற்கப்போகாமல் அங்கு)நின்றும்	வண்டு	வண்டுகளானவை
		அலம்பும்	சப்தியாநின்ற
விலகும்	ஒதுங்கிப் போகவேண்டும்படியான	தண்சேறைஎம்பெருமான்	
		தாளை	திருவடிகளை
உருவினளை	(பயங்கர) ரூபத்தையுடைய சூர்ப்பணகையை	ஏத்தி	ஸ்தோத்ரம் பண்ணி,
		போதோடு	புஷ்பங்களோடேகூட
		புனல்	ஜலத்தை [ட
காதோடு	செவியுடன்கூட	தூவும்	பரிமாறுநின்ற
கொடிமூக்கு	கொடிபோன்ற நாஸிகையை [ல்	புண்ணியர்	பாக்யசாலிகள்
அன்று	அந்தராமாவதாரத்தி	விண்ணவரில்	நித்யஸூரிகளிற்காட்டிலும்
உடன்	அந்த க்ஷணத்திலேயே	பொலிகின்றார்	ஸம்ருத்தராகிறார்கள் (அதிசயித்திருக்கிறார்கள்). (௩)
அறுத்த	சே(ஞ்)தித்துவிட்ட		

வ்யா. —மூன்றாம்பாட்டு. (மீதோடியித்யாதி) மேலெங்கும் பரந்து, ஒளியையுடைத்தாயிருக்கிற எயிறானது ஒளிவிட, (மின்னிலக) மின்போலேவிளங்க, (முன்விலகும்) மின்னிமெனதிர் விழிக்க வொண்ணாதாப்போலே துணுக்கென்னவேண்டும்படியான வடிவை யுடையவளை, அன்றிக்கே, (மீதித்யாதி) மேலேபரந்து, ஒளியையுடைய எயிறானது மின்போலே விளங்க, (முன்விலகும்) முன்னே ஸஞ்சரிக்கிற வடிவையுடையவளை என்றுமாம். (காதோடு கொடிமூக்கு) பிராட்டியோடு போலியாகப் ‡பண்ணிக்கொடுவந்த அவயவங்களைப்போக்கின திருக்கைகளையுடையவனே! (க) "𑌰𑌾𑌮𑌸𑍍𑌯 𑌦𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑍋 𑌬𑌾𑌹𑍁𑌃- ராமஸ்ய தக்ஷிணோ பாஹு:" என்னக்கடவதிறே.

(தாதோடித்யாதி) தாதோடே வண்டுகளானவை மதுபானம் பண்ணி அறையாநின்றுள்ள திருச்சேறையிலே எழுந்தருளியிருக்

(க) ரா-ஆர-௬௪-௧௩. ‡ (பா) பேணிக்கொண்டுவந்த.

இறைவன் திருவடிகளை ஏத்தி. (போதோடு புனல்தூவும்புண்ணியரே) புஷ்பங்களோடேகூட ஜலத்தைக் கொண்டு ஆஶ்ரயிக்கிற பாக்யாதி கரே. (க) * சூட்டுநன்மாலைகள் தூயனவேந்தி ஆஶ்ரயிக்கிற நித்ய ஸூரிகளில் ஸம்ருத்தராகிறார்- அங்கேயிருந்து ஆஶ்ரயிக்கிறவர்கள், இங்கே யிருந்தபடியே ஆஶ்ரயிக்கிறவர்களோடு ஒவ்வாரிறே. ... (௩)

அரு. —மூன்றாம்பாட்டு. (ஸ்ரீதோடியித்யாதி) ஆழ்வீர்! நீரிவ்விபூதியி லிருக்கும் ஶ்ரீவைஷ்ணவர்களை உமக்கு ஸேவ்யராகவும், ஸாத்யராகவும் அருளிச்செய்யாநின்றீர்; ப்ரக்ருதிமண்டலத்திலிருப்பார் அத்தனை ஶ்லாக்யரோ? அஸ்ப்ருஷ்டஸம்ஸாரகந்த(ஈ)ரானவரன்றோ உத்தேஶ்யர் என்ன வருளிச்செய்கிறாரென்று ஸங்கதி.

"முன்விலகும்" என்றதுக்கு முன் நிற்கவொண்ணாதே விலகவேண்டும் படியான வடிவையுடையவனென்றும், முன்னே ஸஞ்சரிக்கிற வடிவை யுடையவனென்றும் இரண்டர்த்த மருளிச்செய்கிறார் (மின்னித்யாதி). முற்பட்டயோஜனையில், விரூபையாய்வருகையாலே பிற்காலிக்கவேண்டும் படியான வடிவுடையவனென்று அவளுடைய ஸ்வாபாவிக வேஷத் தைச் சொன்னாராய், இரண்டாம்யோஜனையில், காமரூபிணியாகையாலே அபிரூபையாய் ஏறிட்டுக்கொண்ட வடிவையுடையவனென்றாகையால் இத்தைப்பற்ற வருளிச்செய்கிறார் (பிராட்டியித்யாதி). இளையபெருமா ளன்றோ மூக்கரிந்ததென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ராமஸ்ய இத்யாதி).

(அறையாநின்றாள்) சப்தியாநின்றாள். ... ... (௩)

மூ.—

தேராளும் வாளரக்கன்தென்னிலங்கை வெஞ்சமத்துப்பொன்றிவீழப்
போராளும்சிலையதனால்பொருகணைகள்போக்குவித்தாயென்றுநாளும்
தாராளும் வரைமார்பன் தண்சேறை யெம்பெருமானும்பராளும்
பேராளன்பேரோதும்பெரியோரை யொருகாலும்பிரிகிலேனே. (ச)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தேர் ஆளும்	தேர்களை நடத்தவல்லனாய்	வெம் சமத்து	க்ரூரமானயுத்தத்தில்
வாள்	வாளாயுதத்தை யுடையனை	பொன்றிவீழ	சிதிலமாய் அழிந்து போம்படியாக,
அரக்கன்	ராவணேஶ்வரனுடைய	போர் ஆளும்	யுத்தத்தை நடத்த வல்ல
தென் இலங்கை	ஶ்லாக்யமான லங்கையானது	சிலையதனால்	தநுஸ்ஸினாலே

(க) தி-வி-உக.

பொரு	(தானே) சண்டை செய்யாநின்ற	உம்பர் ஆளும்	மேலுலகங்களைப்பரி பாலநம் பண்ணுகிற
கணைகள்	பாணங்களை	பேராளன்	பெருமையுடைய (ஸர்வாதிக) னை
போக்கு வித்தாய்	ப்ரயோகித்தவனே!		தண்சேறை எம்பெருமான்
என்று	என்றுசொல்லி,	பேர்	திருநாமங்களை
நாளும்	திநந்தோறும்,	ஓதும்	கீர்த்தியாநின்ற
தார் ஆளும்	திருத்துழாய் மாலையையுடைய	பெரியோரை	மஹாத்மாக்களை
		ஒருகாலும்	ஒருக்ஷணமும்
வரைமார்வன்	மலைபோன்றதிருமார்வையுடையனாய்,	பிரிகிலேன்	பிரியமாட்டேன். (௪)

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (தோராளுமித்யாதி) ஆனை குதிரை காலாளுக்கு அவதியில்லாமையாலே, தேருக்கேயாய்த்து மெய்க்காட்டுப்பட்டோலை கொள்ளுவது. (வாளரக்கன்) அவையும் மிகையாம்படி, ப்ரதிபக்ஷநிரஸநத்துக்குக் கையில் வாளேயமையும். (தென்னிலங்கை) தேவதைகளுக்கு ப்ரவேசிக்க வரிதான ஊரைப் பூசலிலே சிதிலமாய்ப்போம்படி பண்ணி. (போராளுமித்யாதி) யுத்தத்தைநடத்தாநின்றுள்ள வில்லாலே. (பொருகணைகள் போக்குவித்தாய்) (௧) "ஶிலீமுகாஸ்து- தீப்தபாவகஸங்காஶா:" என்கிறபடியே, தொடுத்துவிடுகிறபோது அம்பாய், எதிரிகள்மேலே நெருப்பை எரித்துக்கொடுபோய் தைக்கிற அம்பை நடத்தினவனே! என்று.

(தாராளுமித்யாதி) (௨) "தாழுமருவிபோல் தார்கிடப்பச்சூழும்" என்கிறபடியே, ஜகத்ரக்ஷணத்துக்குத் தனிமாலையிட்டுக்கொண்டிருக்கிறவன். (தண்சேறை) ரக்ஷணத்துக்குப் பாங்கான கலவிருக்கையை யுடையவன். (உம்பரித்யாதி) உபரிதந லோகங்களை நடத்துகிற ஸர்வாதிகன். (பேரோதும்) வாயாலே திருநாமம்சொல்லாவிடில் தரியாத ஸ்வபாவத்தை யுடையராய்க்கொண்டு ஸங்கீர்த்தநம் பண்ணுகிற பெரியோருண்டு - அவன்றனுமகப்பட (௩) "மஹாத்மாந: - மஹாத்மாந:" என்னும்படியிருக்கிற மஹாப்ரபாவர்களை. (ஒருகாலும் பிரிகிலேனே) க்ஷணகாலம் பிரிய, காலமெல்லாமிடைவிடாமலநுபவிக்கலாமென்னிலும் பிரிய க்ஷமனல்லேன். ... ...(௪)

அரு.— நாலாம்பாட்டு. (தோராளுமித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் (௪) "விண்ணுளாரிலும் சீரியர்" என்று அநுஸந்தித்தார்; அந்த ஏற்றத்தால் இவர்களி

(௧) ரா-யு-௧௩-௨௨. (௨) ௩-திரு-௫௯. (௩) கீ-௯-௧௩. (௪) தி-வி-எ௯.

டத்தில் தமக்குப் பிறந்த பரமபக்தியைப் பேசுகிறுரென்று ஸங்கதி.

"தென்" என்றது-ப்ரைஷ்ட்ட்யமாய் அருளிச்செய்கிறுர் (தேவதைகளுக்கித்யாதி).

(தாழுமருவி) தாழ்ந்துவருமருவி. "ஓதும்" என்ற வர்த்தமாநார்த்த மருளிச்செய்கிறுர் (வாயாலேயித்யாதி). ... ... (௪)

மூ. —

வந்திக்கும் மற்றவர்க்கும் மாசுடம்பில் வல்லமணர்தமக்குமல்லேன்
முந்திச்சென்றரியுருவாயிரணியனை முரணழித்த முதல்வற்கல்லால்
சந்தப்பூ மலர்ச்சோலைத் தண்சேறை யெம்பெருமான்தாளை நாளும்
சிந்திப்பார்க்கென்னுள்ளம் தேனூறி யெப்பொழுதும் தித்திக்குமே,

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
அரிஉருவாய்	நரஸிம்ஹமாய்க்கொ[ண்டு	மற்றவர்க்கும்	ஜைநவ்யதிரிக்தரான பௌத்தர்க்கும்
முந்தி	முன்னே	அல்லேன்	கூட்டனல்லேன்;
சென்று	போய்	சந்தப்பூ	சந்தநபுஷ்பங்களான
இரணியனை	ஹிரண்யாஸுரனு[டைய	மலர்	விகஸியாநின்ற[வை
முரண்	பலத்தை	சோலை	பொழில்கள்சூழ்ந்த
அழித்த	அழியச்செய்த		தண்சேறைஎம்பெருமான்தாளை,
முதல்வற்கு அல்லால்	ஜகத்காரணபூதனுக் கொழிய,	நாளும்	தினந்தோறும்
வல்	வலிந்து வாதம் பண்ணுகின்றவர்களாய்	சிந்திப்பார்க்கு	த்யாநம் பண்ணுமவர்கள் விஷயத்தில்
உடம்பில்	சரீரத்தில்[வான	என் உள்ளம்	என்மநஸ்ஸானது
மாசு	அழுக்கையுடையவர்க	தேன்ஊறி	தேனிலே நனைந்து (தேன்வெள்ளமிடாநின்றுகொண்டு)
அமணர்தமக்கும்	ஜைநர்க்கும்,	எப்பொழுதும்	ஸர்வகாலமும் [து.
வந்திக்கும்	தங்கள்தேவதைகளை வந்தநம் பண்ணுகின்ற	தித்திக்கும்	மதுரமாயிராநின்ற

வ்யா. —அஞ்சாம்பாட்டு, (வந்திக்குமித்யாதி) பௌத்தர்களுக்கும், "வந்தே" என்றுப்போலே சொல்லுவர்கள்போலே காணும். (மாசுடம்பில்) அழுக்குக்கழற்றுதிருக்குமிதுதானே தர்மமென்றிருக்கிற அமணர்க்கும் கூட்டல்லேன். (முந்தியித்யாதி) சிறுக்கனுடைய ப்ரதிஜ்ஞாஸமகாலத்திலே முன்னேசென்று, ஹிரண்யனுடைய மிடுக்கைப்போக்கின ஜகத்காரணபூதனை ஸர்வேச்வரனுக்கல்லது, பாஹ்யகுத்ருஷ்டிகளுக்குக் கூட்டல்லேன்.

(சந்தவித்யாதி) நீர்தாம் இதறிந்தபடி யெங்ஙனேயென்ன; ஸ்ரீவை ஷ்ணவர்களென்றவாறே, என்னுடைய ஹ்ருதயத்துக்கு இனிதாயிரா நின்றதே; அப்படியிருக்கும்போது, நான் அவனுக்கு அநந்யார்ஹ னுனேனுகவேண்டாவோ? பாஹ்ய குத்ருஷ்டிகள் பக்கலிலே ருசி யுடையராயிருப்பார்க்கு, பாகவதர்கள் பக்கலிலே ருசியுண்டாமோ? (சந்தப்பூவித்யாதி) சந்தநப்பூமலரையுடைத்தான சோலையையுடைத் தாய், ஸ்ரமஹரமாயிருக்கிற திருச்சேறையில் நாயனுருடைய திரு வடிகளை, நாள்தோறும் போக(ஓ்ய) ரூபமாக அநுஸந்திப்பார்க்கு, என்னுடைய ஹ்ருதயமானது தேனூறி எப்பொழுது மினிதாகாநின் றது; இது - வெறுமனேயோ?. ... ...(ரு)

அரு.—அஞ்சாம்பாட்டு. (வந்திக்குமித்யாதி) "ஒருகாலும் பிரிகி லேன்" என்று மிகவுமாதரியாநின்றீர்; பாஹ்ய குத்ருஷ்டிகளும் சிலவித் தாந்தங்களைப் பண்ணிக்கொண்டு, ஸ்வமதநிஷ்டரைக் கொண்டாடிக்கொ ண்டு இராநின்றுர்களே என்ன; நீங்கள் நரஸிம்ஹத்தின் வாசியறிந்து விஸ் வஸித்து, ததீயரே உத்தேஸ்யரென்கிற ப்ரதிபத்தியைப் பண்ணுதிருந்தி கோளாகில், நான் அங்ஙனிருப்பனல்லேனென்று - ஸ்வவ்யாவ்ருத்தியைப் பேசுகிருரென்று ஸங்கதி.

அமணர்க்கு மற்றவர்-பௌத்தரென்று விவக்ஷித்து, அவர்கள் தங்கள் தேவதைகளை வந்திக்கிருராகையாலே இப்படி விசேஷிக்கைக்கு உட்கரு த்தை யருளிச்செய்கிருர் (வந்தேயித்யாதி). "தமக்கும்" என்ற சகாரம், அநுக்தஸமுச்சயமாக்கி யருளிச்செய்கிருர் (குத்ருஷ்டி) என்று.

நாங்களும் நரஸிம்ஹாவதாரபதாந ஸ்ரவணம் பண்ணியிருந்தாலும், எங்களுக்கு அவனையல்லது அறியாமை பிறந்ததில்லை, நீர் இவ்விசேஷமறி ந்தது எவ்வழியாலே என்னும் ப்ரஸ்நத்தை அநுவதித்துக்கொண்டு தாத் பர்யத்தை யருளிச்செய்கிருர் (நீர்தாமித்யாதி). ... ...(கூ)

கூ.—

பண்டேனமாயுலகை யன்றிடந்த பண்பாளாவென்று நின்று [ன்
தொண்டானேன் திருவடியே துணையல்லால் துணையிலேன் சொல்லுகின்றே
வண்டேந்து மலர்ப்புறவில் வண்சேறை யெம்பெருமானடியார் தம்மைக்
கண்டேனுக்கிதுகாணீரென்னெஞ்சும் கண்ணிணையும் களிக்குமாறே. (கூ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பண்டு	பூர்வம் [கொண்டு,	உலகை	அண்டபித்தியிலொட்
ஏனமாய்	மஹா வராஹமாய்க்		டிக்கிடந்தஜகத்தை
அன்று	அப்போது	இடந்த	குத்தியெடுத்த

பண்பாளா	ஸுசீலனே!
என்று நின்று	என்று ஸ்த்திரசித்தனாய்ச்சொல்லி
தொண்டு ஆனேன்	(தேவரீர்க்கு) அடிமைப்பட்டேன்,
திருவடியே	(தேவரீர்) திருவடிகளே
துணை	(எனக்கு) ரக்ஷகம்,
அல்லால்	அதையொழிய
துணை இலேன்	வேறு ரக்ஷகவஸ்துவை யுடையனல்லேன்;
சொல்லுகின்றேன்	(இதை) உறுதியாகச் சொல்லுகிறேன்;
வண்டு	வண்டுகளை
ஏந்தும்	தரியாநின்ற
மலர்	பூக்களையுடைத்தான
புறவில்	பர்யந்த ப்ரதேசங்களையுடைய
வண்	அழகியதான
சேறை எம்பெருமான்	
அடியார்தம்மை	அடியார்களை
கண்டேனுக்கு	பார்த்தஎனக்கு,
இது	இவ்விதமாக
கண்இணையும்	இரண்டுகண்களும்
என்நெஞ்சும்	என் மநஸ்ஸும்
களிக்கும்ஆறு	ஸந்தோஷிக்கும் ப்ரகாரத்தை
காணீர்	பாருங்கள். (௬)

வ்யா.—ஆறும்பாட்டு. (பண்டேனமாயித்யாதி) முன்பு வராஹகல்பத்தினுடைய ஆதியிலே மஹாவராஹமாய், அண்டபித்தியிலே சேர்ந்த பூமியை எடுத்துக்கொண்டு ஏறின நீர்மையையுடையவனே! என்று மாறாதே சொல்லி, அந்நீர்மையிலே தோற்று, தேவர் திருவடிகளுக்கு அடிமையானேன். (திருவடியே துணை) தேவர் திருவடிகளே எனக்குத்தஞ்சம்; வேறோரபாஸ்ரயத்தை யுடையேனல்லேன். (சொல்லுகின்றேன்) இது சபதம்பண்ணித்தரலாம்.

இப்படி நீர் அத்யவஸித்துச்சொல்லுகிறது என்கொண்டென்ன; (வண்டேந்துமித்யாதி) வண்டுகள் மாறாத பசுமலரையுடைத்தான பர்யந்தத்தையுடைத்தான வண்சேறை யெம்பெருமானடியார்தம்மைக் கண்டமாத்ரத்திலே கண்டிகோளே என்னுடைய நெஞ்சும் கண்ணிணையும் களிக்கிறபடி; ஆனபின்பு, அத்யவஸிக்கையில் ஒருகுறையுண்டோ? ... ... (௬)

அரு.— ஆறும்பாட்டு. (பண்டித்யாதி) ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை நினைத்த மட்டிலே தேவர்திருவுள்ளம் எப்பொழுதும் தேனூறி தித்திக்கைக்கு மூலமென்னென்ன; எம்பெருமானுடைய ஆபத்ரக்ஷணாதி சேஷ்டிதங்களிலகப்பட்டு, அவன் திருவடியே துணையென்றிருந்தபடியால் என்கிறாரென்று ஸங்கதி.

"ஏனம்பண்டு" என்றநவயித்து, க்ரமேண அர்த்தமருளிச்செய்கிறார் (முன்பித்யாதி). "சொல்லுகின்றேன்" என்றதுக்கு, இப்படி எம்பெருமா

ஞேடே சொல்லுகின்றேனென்று அர்த்தம் திருவுள்ளம்பற்றி, ஸம்ஸோ தாக்களைக் குறித்தருளிச்செய்யும் பா(ஞா)வத்தை யருளிச்செய்கிறார்(இது வித்யாதி). "ஆம்" என்றவநந்தரம், "ஏ" என்று சேஷம். இவ்வளவால், இழ்ப்பாட்டில் எப்பொழுதும் தேனூறுகைக்கு மூலம் சொல்லிற்றுய்த்து.

மூ.—

பைவிரியும் வரியரவில் படுகடலுள் துயிலமர்ந்த பண்பாவென்றும்
மைவிரியும்மணிவரைபோல்மாயவனேயென்றென்றும்வண்டார்நீலம்
செய்விரியும்தண்சேறை யெம்பெருமான்திருவடியைச் சிந்தித்தேற்கென்
ஐயறிவுங்கொண்டானுக்காளானார்க்காளாமென்னன்புதானே. (எ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பை	படங்கள்	வண்டு	வண்டுகள்
விரியும்	விகஸியாநின்ற	ஆர்	நிறைந்திருக்கிற
வரி	மச்சங்களையுடைய	நீலம்	கருநெய்தல்கள்
அரவில்	திருவநந்தாழ்வான் மேலே,	செய்	கழனிகளிலே
		விரியும்	மலராநின்ற [டியை
படு	ரத்நங்களுண்டாகாநின்ற	தண்சேறை யெம்பெருமான் திருவ	
கடலுள்	திருப்பாற்கடலிலே	சிந்தித்தேற்கு	த்யாநம்பண்ணுகின்ற
துயில்அமர்ந்த	கண்வளராநின்ற	என்	என்னுடைய
பண்பா	ஸௌலப்யனே!	ஐஅறிவும்	பஞ்சேந்த்ரியங்களாலுண்டான ஐந்துவிதமான ஜ்ஞானங்களையும்
என்றும்	என்றுசொல்லியும்,		
மைவிரியும்	இருள்பரம்பாநின்ற		
மணிவரை போல்	இந்த்ரநீலமணிமயமான பர்வதம்போன்ற திருமேனியை யுடைய	கொண்டானுக்கு	தன்விஷயமாக்கிக் கொண்டவனுக்கு
		ஆள்ஆனார்க்கு	அடிமைப்பட்ட பாகவதர்விஷயத்தில்
மாயவனே	ஆஸ்சர்யபூதனே!		
என்றும்	என்றுசொல்லியும்,	என் அன்பு	என்னுடைய ப்ரீதியானது
என்று	இப்படி பலகாலும் சொல்லி,	ஆள்ஆகும்	அடிமைப்படும். (எ)

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (பைவிரியுமித்யாதி) "பை" என்று ப(ஃ)ணம். நிரந்தரபகவதநுபவத்தாலே விகஸிதமான பணங்களை யுடையனாய், ஸர்வேஸ்வரனுக்கு வைத்த கண் மாறாதே கண்டுகொண் டிருக்கவேண்டும்படி தர்ஸநீயமான வரிகளையுடையனாய்,சைத்யஸௌ ரப்ய மார்த்தவங்களை ப்ரக்ருதியாகவுடையனாயிருக்கிற திருவநந்தாழ் வான்மேலே. (படுகடலுள்) படுகடலிலே-ரத்நாதிகள்படுகிறகடலிலே

யென்னுதல்; ஆழத்தையுடைத்தான கடலிலேயென்னுதல். (துயில மர்ந்தபண்பாவென்றும்)வீசிவில்லிட்டெழுப்பினுலும்எழுப்பவொண் ணாதபடி கண்வளர்ந்தருளுகிற நீர்மையை யுடையவனே! என்றும், (மைவிரியுமித்யாதி) மைபரம்பாநின்றுள்ள அஞ்ஜநகிரிபோலே யிரு க்கிற வடிவையுடைய ஆஶ்சர்யபூதனே! யென்றும்.

(வண்டாரித்யாதி) வண்டுகள் மாறுத நீலபானது செய்களில், பரப்புமாற மலர்ந்து கிடக்குமாய்த்து. (தண்சேறையெம்பெருமான்) ஶ்ரமஹரமான திருச்சேறையிலே நிற்கிற நாயனாருடைய ஶ்லாக்ய மான வடிவழகை அநுஸந்தித்தேதற்கு. (என்னையறிவுங்கொண்டானு க்கு) ஶ்ரோத்ராதிகளைந்தாலுமுண்டான வெளிச்சிறப்பைத் தன்பக்க லிலே ஆக்கிக்கொண்டான். அதுதனக்குத் தான் விஷயமானுனெ ன்றபடி. ஐயறிவுங்கொண்டானுக்காளான வளவிலே நிற்கிறதில்லை; அவனுக்காளானாரளவிலே ஆளாகாநின்றது என்னன்பானது. (எ)

அரு.— ஏழாம்பாட்டு. (பைவிரியித்யாதி) பாகவதரைக் கண்டமாத்ர த்திலே களிக்கும்படியிருக்கையாலே அவனுக்குத் தாம் தொண்டானமை யை அநுஸந்தித்தார் கீழிற்பாட்டில்; இதில், அவனுக்குத்தொண்டானத்தா லுண்டான ப்ரீதி, பிடறி பிடித்துத்தள்ள, ஆளானார்க்காளானமையை அநு ஸந்திக்கிறரென்று ஸங்கதி. அதாவது, தண்சேறையெம்பெருமான் திரு வடியைச் சிந்திக்கை - அவர்களுக்கு முகமலர்த்திக் குறுப்பாயிருக்கை. இங்ஙனன்றாகில், அவனையறிவுங் கொண்டிருக்க, வேறு ஆளாகை கூடா திறே.

(வீசிவில்லிடுகை)ஊன்றித்தனியிடுகை. (அநுஸந்தித்தேதற்கு) என்றவ நந்தரம், "இழுக்கு என்?" என்று மூல வ்யாக்க்யாநங்களில் கூட்டிக் கொள்வது. ... ... (எ)

மூ.—

உண்ணாது வெங்கூற்றமோவாத பாவங்கள் சேரா மேலை [னைப்
விண்ணோரும் மண்ணோரும் வந்திறைஞ்சும் மென்தளிர்போலடியி
பண்ணாரவண்டியம்பும் பைம்பொழில்சூழ் தண்சேறையம்மான்றன்னைக்
கண்ணாரக்கண்டுருகி கையாரத் தொழுவாரைக் கருதுங்காலே, (அ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மேலை	ப்ரக்ருதிமண்டலத்து க்கு மேலேயுள்ள	மண்ணோரும்	பூமியோடு கூடிய லீ லாவிபூதியிலுள்ள வர்களும்
விண்ணோரும்	பரமபதவாஸிகளா ன நித்ய ஸூரிக ளும்	வந்து	கிட்டி [ன
		இறைஞ்சும்	ஆஶ்ரயிக்கும்படியா

மெல்	ம்ருதுவான	தொழுவாரை	ஆஶ்ரயிக்கும் பாகவதர்களை
தளிர்போல்	பல்லவம் போன்ற (ஸௌகுமாரமான)	கருதுங்கால்	நினைக்குமளவில், (அவர்களை),
அடியினானை	திருவடிகளை யுடையனாய்,	வெம்	க்ரூரமான செயலையுடைய
பண்ஆர	காநம்பொருந்தியிருக்கும்படி	கூற்றம்	யமதேவதை யானது,
வண்டு	வண்டுகளானவை	உண்ணாது	புஜியாது (உபத்ரவித்து நசிப்பிக்கமாட்டாது);
இயம்பும்	பாடாநின்ற	ஓவாத	இடைவிடாமல் பாதி(பா்தி)க்கிற
பைபொழில்	பரந்தசோலைகளாலே	பாவங்கள்	பாபங்களானவை
சூழ்	வ்யாப்தமான	சேரா	(தங்களுடைய ப(ஃ)லாநுபவம்செய்விக்கைக்காக) கிட்டமாட்டா. (அ)
தண்சேறை	அம்மான்தன்னை,		
கண்ஆர	கண்கள்நிறையும்படி		
கண்டு	ஸேவித்து		
உருகி	மனம்நெகிழ்ந்து		
கைஆர	கைகள் நிறையும்படி (கைகளின் குறை தீரும்படி)		

வ்யா॰ —எட்டாம்பாட்டு. (உண்ணாதித்யாதி) பாகவதர்களை நெஞ்சாலே நினைக்க, ம்ருத்யுவால்வரும் பயம் போம், பாபங்களுடைய நலிவால்வரும் பயத்துக்கு அஞ்சவேண்டாவென்கிறது. (உண்ணாது வெங்கூற்றம்) க்ரூரமான செயலையுடைய ம்ருத்யு, தன்னுடைய ஆஸ்யத்திலே விழுந்தாலும் கிழிழிச்ச பயப்படும். (ஓவாதபாவங்கள் சேரா) ஒருக்ஷணகாலமும்இடைவிடாதே நெருங்கப்பண்ணின பாபங்கள், ப(ஃ)லாநுபவத்துக்காக வந்து கிட்டா. இவை இப்படிவந்து கிட்டாமைக்கடி யென்னென்னில்; உபயவிபூதியுக்தனான ஸர்வேஶ்வரனைத் தங்கள்ஸர்வகரணங்களாலு மநுபவிக்குமவர்கள் பக்கலிலே யன்றோ இவர்கள் ப்ரவணராய்த்து; உபயவிபூதியிலுள்ளாரும் வந்து ஆஶ்ரயிக்கிற ஸௌகுமாரமான திருவடிகளையுடையவனை.

(பண்ணாரவித்யாதி) பண் பேராதபடி, வண்டுகள் த்வநியாநின்றுள்ள பரந்த பொழிலையுடைய தண்சேறையம்மான்தன்னை, கண்களினுடைய விடாய் தீரக்கண்டு, அந்த ப்ரீதியாலே இறைஞ்சி. உருகி, என்றுபாடமாகவுமாம். கைகளின் விடாய் தீரும்படி தொழுவாரை நினைக்குங்கால், உண்ணாதுவெங்கூற்றம், ஓவாதபாவங்கள்சேரா. (அ)

அரு. —எட்டாம்பாட்டு. (உண்ணாதித்யாதி) பாகவதமுகவிகாஸமே ப்ரயோஜநமாகஎம்பெருமானை நினைத்திருக்கவொட்டுமோ? விரோதிகனத்திருக்கும் தேசமன்றோவென்ன வருளிச்செய்கிறார்என்று ஸங்கதி திருவுள்ளம்பற்றி தொகுத்துத் தாத்பர்யமருளிச் செய்கிறார் (பாகவதர்களித்யாதி).

கிட்டாது என்றதே, "உண்ணாது" என்றதுக்குக் கருத்தருளிச்செய்கிறார் (தன்னுடையவித்யாதி). "ஓவாத" என்றுவைத்து "சேரா" என்கிறதென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஒருவித்யாதி). ப்ராத்ருசங்கா... பூர்வகமாக வ்யாக்யாதா,தாமேபரிஹரிக்கிறவழியாலே தாத்பர்ய... செய்கிறார் (இவையித்யாதி). வாக்யார்த்தமருளிச்செய்கிறார் (உபயவிபூ... யிலுள்ளாருமித்யாதி).

"ஆர" என்றதின் தாத்பர்யம் (பேராத) என்றது; பொருந்தி யிருக்கிறபடி. ... ... (அ)

மூ.—

கள்ளத்தேன்பொய்யகத்தேனாதலால்போதொருகால்கவலையென்னும்
வெள்ளத்தேற்கென்கொலோ விளைவயலுள் கருநீலங்களைஞர் தாளால்
தள்ளத்தேன் மணநாறும் தண்சேறை யெம்பெருமான்தாளை நாளும்
உள்ளத்தே வைப்பாருக்கிது காணீரென்னுள்ளமுருகுமாறே. (கூ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
விளை	பயிரையுடைத்தான	காணீர்	பாருங்கள்,
வயலுள்	கழனிகளில் (முளைத்திருக்கிற)	இது	இந்த மஹாப (ஃ)லமானது
கருநீலம்	கரிநெய்தலை	கள்ளத்தேன்	ஆத்மாபஹாரியாகிற சோரனாயும்
களைஞர்	களைபிடுங்குகிற உழவர்	பொய்யகத்தேன் ஆதலால்	வஞ்சகமான நெஞ்சையுடையனாயுமானபடியால்
தாளால்	(தங்கள்) கால்களாலே	போது ஒரு கால்	ஒரு நொடிப்பொழுதும் (இடைவிடாமல்)
தள்ள	ஓதுக்கித்தள்ள,	கவலைஎன்னும்	துக்கமென்கிற
தேன்	(அதில் நின்றுமொழுகின)தேனினுடைய	வெள்ளத்தேற்கு	மஹா ஸமுத்ரத்தில் அழுந்திக்கிடக்கிற எனக்கு
மணம்நாறும்	பரிமளம் வீசாநின்ற	என்கொலோ	எவ்விதமாகக்கிடைத்ததோ? அறிகிலேன்
தண்சேறை	எம்பெருமான்தாளை		
நாளும்	ப்ரதிதிநமும்		
உள்ளத்தே	மநஸ்ஸிலே		
வைப்பாருக்கு	இருத்தி த்யாநம் பண்ணும் பாகவதர் விஷயத்தில்		
என் உள்ளம்	என் மநஸ்ஸு		
உருகுமாறு	(ஸ்நேஹித்து) சிதிலமாகும்ப்ரகாரத்தை		

வ்யா. —ஒன்பதாம்பாட்டு. (கள்ளத்தேனித்யாதி) எனக்கு இது தானுண்டானபடி எங்ஙனேயென்கிறார்.

(கள்ளத்தேன்) (க) "[illegible]-சோரேணாத்மாபஹாரிணா" என்கிறபடியே, அநாதிகாலம் ஆத்மாபஹாரம் பண்ணிப் போந்தேன், அதுதன்னையும் தெரியாதபடி (உ) "உன்னையும் வஞ்சிக்கும்" என்கிறபடியே, என்னந்தராத்மா அறிகிறதென்று மறைத்துப் போந்தேன். இப்படி செய்கையாலே ஒருக்ஷணமுமிடைவிடாதே, பிறப்பாகிற ஸாகரத்திலே அழுந்திப்போந்தேன், துக்கஸாகரமென்றுஞ்சொல்லுவர்கள். (என்கொலோ) இப்படியிருக்கிறவெனக்கு இப்பேறுண்டானபடி எங்ஙனேயோ! ஆத்மஸமர்பணம் பண்ணி மெய்யான ஸ்நேஹத்தையுடையராய், அவனை அநவரதபா([illegible]) வனை பண்ணிக்கொண்டு போருவார் பெறும்பேற்றை, நான்பெற்றபடி எங்ஙனேயோ!

(விளைவயலித்யாதி) விளைவயலிலே களையாக முளைத்த நீலத்தைக் க்ர்ஷகரானவர்கள் காலாலே தள்ள, அவ்வளைவாலே நிரம்பியிருக்கிற தேன் வெள்ளமிட்டு, அதினுடையபரிமளமேயாயிருக்கிற தண்சேறை யெம்பெருமான் திருவடிகளை என்று மொக்கஹ்ருதயத்திலே வைக்குமவர்களுக்கு, என்னுடையஹ்ருதயம் அழிகிறபடிகண்டிகோளே; இப்பேறு எனக்கு வந்தபடி எங்ஙனேயோ! (கூ)

அரு. —ஒன்பதாம்பாட்டு. (கள்ளத்தேனித்யாதி) "உண்ணாது" இத்யாதிப்படியே, ஸஜாதீயதாபுத்தி பண்ணி அபசாரப்படும்படியாயிருக்கிற இப்பாகவதவிஷயத்திலே உமக்கு இப்படிநிரவதிகமான ப்ரேமம்விளைந்ததுக்கு அடி சொல்லிக்காணீரென்ன; அடி தேடித்தம்மிடத்திலொன்றும் காணாமே தாமே ஆஸ்சர்யப்படுகிறாரென்றுஸங்கதி. அன்றிக்கே, பாகவதர்களை நினைக்க, விரோதிகழியு மென்றுநின்றீர் நீர், நினைக்கவொட்டாதேயிருக்கும் விரோதி போகாமையன்றோ நாங்களிப்படி பாகவதரை நினைத்தால் நெஞ்சுருகாமலிருப்பது; அது உமக்குப் போய் இதுண்டானவழியென்னென்ன; "எம்பெருமானுண்டாக்கினான்" என்னில்; எங்களுக்கு உண்டாக்கவொண்ணாதோ வென்பர்கள், என்றானுண்டாய்த்து என்ன மாட்டார் ஸத்ருசஹேது உண்டாகக் காண்கிறிலராகையாலே, எங்ஙனேயோவென்று பூர்வவ்ருத்தத்தையும் சொல்லிக்கொண்டு விஸ்மயப்படுகிறாரென்றாகவுமாம்; இந்தஸங்கதிகளை ஸ்புரிப்பிக்கிறார் (எனக்கித்யாதி).

(க) பார.உத்யோ-ருக-ஙஉ: (உ) தி-வாய்-ஙி-க-ரு.

அநாதிகாலம் இப்படியிருந்தீரேயாகிலும், இப்போது இசைந்து கவி பாடினீரே யென்ன; "கள்ளத்தேன் பொய்யகத்தேன்" என்கிறாரென்று விவக்ஷித்து, அந்த அபஹாரத்தை மெய்யாக்கிவிட்டேனென்று அர்த்தமா யருளிச்செய்கிறார் (அதுதன்னையித்யாதி) "கவலை" என்னதுக்கு, மறப்பென்று அர்த்தமருளிச்செய்து, அர்த்தாந்தரமருளிச்செய்கிறார் (துக்கேத்யாதி). ... ... (௯)

மூ.—

பூமாண்சேர்கருங்குழலார்போல்நடந்துவயல்நின்றபெடையோடன்னம்
தேமாவினின்னிழலில் கண்டுயிலும் தண்சேறையம்மான்தன்னை
வாமான்றேர்பரகாலன் கலிகன்றி யொலிமாலைகொண்டு தொண்டீர்
தூமாண் சேர் பொன்னடிமேல் சூட்டுமின் நும் துணைக்கையால்
தொழுது நின்றே. (௰)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பதம்.	உரை.
அன்னம்	ஹம்ஸமானது,
பூ	புஷ்பங்களிலுண்டான
மாண்	அழகோடு
சேர்	கூடியிருக்கிற
கருங்குழலார்போல்	இருண்டமயிர் முடியையுடைய ஸ்த்ரீகளைப்போலே
வயல் நின்ற	கழனிகளிலே ஸஞ்சரிக்கிற
பெடையோடும்	பேடையோடுகூட
நடந்து	உலாவி (பின்பு)
தேமாவின்	தேமாமரத்தினுடைய
இன்நிழலில்	(இனிய குளிர்ந்த) நிழலில்
கண் துயிலும்	உறங்காநின்ற
தண்சேறை அம்மான் தன்னை	குளிர்ந்த (ப்ரமஹாரமான) திருச்சேறையிலெம்பெருமான் விஷயமாக,
வா	(ஓடி) வாராநின்ற.
மா	குதிரைகள் கட்டின
தேர்	தேரையுடையராய்க்கொண்டு
பரகாலன்	சத்ருக்களை வெல்லுமவரான
கலிகன்றி	ஆழ்வார்
ஒலி	அருளிச்செய்த
மாலை	சப்தஸந்தர்ப்பரூபமான இப்பத்துப்பாசுரத்தையும்
கொண்டு	ஸம்பாதித்து (அநுஸந்தித்து)க்கொண்டு
தொண்டீர்	ஓ பக்தஜநங்களே!
தூ	பரிசுத்தமாய்
மாண்சேர்	அழகுபொருந்தியதாய்
பொன்	ஸ்ப்ருஹணீயமான
அடிமேல்	(அவன்) திருவடிகள் மேலே;
நும்	உங்களுடைய
துணைகையால்	ஒன்றோடொன்று சேர்ந்த (அஞ்ஜலிபந்தமான) கைகளினால்
தொழுது நின்று	ஆஶ்ரயித்துக் கொண்டிருந்து
சூட்டுமின்	சூட்டுங்கள்(தரியுங்கள்.)

வ்யா. —பத்தாம்பாட்டு. (பூமாண்சேரித்யாதி) பூக்களையுடைத் தாகையாலவந்த அழகையுடைத்தாய், இருட்சியையுடைத்தான குழலை யுடைய ஸ்த்ரீகள்போலே நடக்கவேணுமென்றுகணிசித்த அன்னங்க ளானவை, தனியேநடக்கில் வாயாதென்று பார்த்து, வயலில்நின்ற பெடையோடொக்க நடக்குமாய்த்து. அப்படி செய்தவிடத்திலும் வாயாமையாலே லஜ்ஜித்து, தேமாவினுடைய இனியநிழலிலே போய் உறங்காநிற்கும். (வாமான்றேரித்யாதி) தாவிவருகிற மாவையுடைய தேரை, அர்ஜுநனுடைய தேரைநடத்தி ப்ரதிபக்ஷத்தை யழிக்கும் க்ருஷ்ணனைபபோலே, நடத்தி சத்ருக்களை அழியச்செய்கிற ஆழ்வார், ஒலியையுடைத்தாம்படி அருளிச்செய்த தமிழ்த் தொடையைக்கொண் டு, பகவத்விஷயத்தில் ருசியுடையீர், ஹேயப்ரத்யநீகமாய், தர்சநீய மாயிருந்துள்ளதிருவடிகளிலே சூட்டுங்கோள். அதுசெய்யும்போது, அஞ்ஜலியைப் பண்ணுநின்ற கையையுடையராய்க்கொண்டு தொழுது இம்மாலையைச் சூட்டுங்கோள். ... ... (கo)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

அரு' —பத்தாம்பாட்டு. (பூமாணித்யாதி) மாண்பு - அழகு. காயாம் பூவால்வந்த அழகும், அதுக்குப் பரபாக(ஸூ)மான கருங்குழலுமாய் கே சவனுக்குத் தகுதியான ஸ்த்ரீகளையிட்டுத் திருப்பதிக்குச் சிறப்புசொல்லு கை 'மாமதலைப்பிராஜை க்ருஷ்ணனுக்கு உகப்பாகையாலே அன்னங்களை ... (ஸ்ரூ சரித்ததுக்குத் தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (பூக்களையித்யாதி). ... வாயாமையாலே) என்றது - பும்ஸ்த்வத்தாலமர்ந்த கமநமே பின்னுட் டு கையா ... "மா" என்று-குதிரையாய், "மாத்தேர்" என்கிறத்தை ... "மான்றேர்" என்றாய், குந்தமென்றத்தை "குன்றம்" ... போபாதி "மான்றேர்" என்று கிடக்கிறதென்று திருவுள்ளம்பற்றி யருளிச்செய்கிறார் (தாவியித்யாதி). தேரால்பரகாலனுடைமையை ஸத்ருஷ் டாந்த மருளிச்செய்கிறார் (அர்ஜுநேத்யாதி). ... ... (கo)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஏழாம்பத்தில் நாலாந்திருமொழி முடிந்தது.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஏழாம்பத்து அஞ்சாந்திருமொழி

தந்தைகால் ப்ரவேசம்.

வ்யா. —கீழே பாகவதசேஷத்வத்தை யநுஸந்தித்தார், அது பகவத் விஷயத்துக்குஉத்தம்ப(ஷ்)கமாயிருக்குமிறே,ஆகையாலே, அபேக்ஷைபிறந்தது; பிறந்த அபேக்ஷைதான், "வரில்பொகடேன், கெடில் தேடேன்" என்று ஆறியிருக்குமளவன்றிக்கே, "இப்போதே பெற வேணும்" என்னுமளவாயிருந்தது; அப்போதேபெறாமையால்பிறந்த ஆற்றாமை,ஒருபிராட்டிதசையைப்பிறப்பிக்க, அத்தாலேஅவனோடே காதாசித்கமாக ஸம்ஶ்லேஷத்தை யுடையளாயிருப்பாளொருத்தி, நம் மோடேநித்யஸம்ஶ்லேஷத்தைப் பிறப்பிக்கைக்காகதிருவழுந்தூரிலே வந்து ஸந்நிஹிதனானென்று ✠ (அவள் பாசுரத்தாலேஅங்குத்தைப் படிகளை) அநுஸந்திக்கிறார். ... ... *

அரு. — தந்தை காலின்ப்ரவேசம். — கீழ்த்திருமொழியில் பாகவத சேஷத்வத்தில் எல்லையளவும் போகையாலே, அவர்களுக்கு உகப்பாக பகவத் விஷயத்தில் அறிவு மிழந்திருந்தபடி சொல்லிற்று, அத்தாலே மீளவும் பகவத்விஷயத்திலே போந்தாரென்று ஸங்கதி யருளிச்செய்கிறார் (கீழேயித்யாதி). (பிராட்டிதசையைப் பிறப்பிக்க) என்றது-(க) "மாலைப் புகுந்து" (உ) "என்னைம் புலனும்" என்கிற பாட்டுக்களைப்பற்ற. ... *

மூ. —தந்தைகாலில் பெருவிலங்கு தாளவிழ நள்ளிருட்கண்வந்த
எந்தை பெருமானார் மருவிநின்ற ஊர்போலும்
முந்தி வானம் மழைபொழியும் மூவாவுருவில் மறையாளர்
அந்தி மூன்றுமனலோம்பும் அணியார் வீதி யழுந்தூரே. (க)

பதம்.	உரை.	பத.	உரை.
வானம்	மேகமானது	உருவில்	வடிவையுடையராய்
முந்தி	(யாகத்துக்கு) முன்னமே (அதின் ப(ஃ)லமாக) [யாக	மறையாளர்	வேதங்களுக்கு நிர்வாஹகரான ப்ராஹ்மணோத்தமர்
மழைபொழியும்	மழைபெய்யும்படியாக,	அந்தி மூன்றும்	மூன்று ஸந்த்யாகாலங்களிலும்
மூவா	மூத்தலில்லாதயௌவநப் பருவமுடைய	அனல் ஓம்பும்	அக்நியிலே ஹோமம் பண்ணுகின்ற

✠ குண்டலிதம் ப்ராசீநகோசோஸ்தி.

(க) பெ-தி-ஏ-ரு-எ. (உ) பெ-தி-எ-தி-கூ.

அணி ஆர்	அழகு மிக்க	நள்	நெருங்கியிருக்கிற
வீதி	வீதிகளையுடைத்தான	இருள் கண்	அந்தகாரத்திலே
அழுந்தூர்	திருவழுந்தூரென்னும் திவ்யதேசமானது,	வந்த	க்ஷீராப்தியில் நின்றும்வந்து திருவவதரித்தருளினராய்
தந்தை	தகப்பனாரான வஸுதேவனுடைய	எந்தை	நான் என்தகப்பன் என்குலத்துக்கு
காலில்	காலிலே	பெருமானார்	ஸ்வாமியானவர்
பெருவிலங்கு	நெடுநாளாகப் பூட்டப்பட்ட விலங்கினுடைய	மருவி	விருப்பத்துடன்
		நின்ற	நித்யவாஸம் பண்ணுநின்ற
தாள்	பூட்டானது	ஊர்போலும்	பரமபதம்போலே நித்யாதரணீயமாயிருந்தது. (க)
அவிழ	தானேவிட்டுப்போம்படியாக,		

வ்யா. —முதற்பாட்டு. (தந்தை காலித்யாதி) ஆபத்திலேவந்து உதவி, அவற்றைப்போக்கும் ஸ்வபாவனாய்த்து. ஸ்ரீவஸுதேவர் காலிலுண்டான பெருவிலங்குண்டு - எட்டுகர்ப்ப (X8ஞ)த்துக்கு அவ்வருகே இட்ட விலங்கு; அதுதன்னடையே விட்டுப்போம்படியாக. இவன் வந்தவதரித்த வநந்தரம், திருவாய்ப்பாடியேறக்கொண்டுபோக வல்லாரானாரிறே. (நல்லிருட்கண்) கம்ஸன் காவலாகவைத்த துஷ்ப்ரக்ருதிகள் கண்படாதபடி செறிந்த இருளிலேவந்து தோன்றின என்னுடைய குலநாதனானவர். (வந்த) ஸ்ரீவஸுதேவர்க்கன்றியே, தமக்கோதான் வந்து உதவிற்று. (மருவிநின்ற) அவ்வவதாரம்போலே தீர்த்தம் ப்ரஸாதியாதே, அந்தவஸுதேவர் போல்வாரெல்லார்க்கும் உதவுகைக்காக வந்து நித்யவாஸம் பண்ணுகிற தேசம்போலும். அவன்நின்றதேசமிறே உத்தேஶ்யமாவது. ப்ராப்யபூதனான அவன் வந்துநிற்கையாலே, நமக்கு ப்ராப்யபூமிதான் போலேயிருந்தது என்று ஆதராதிசயந்தோற்றச்சொல்லுகிறது. இதுவே அல்லாதபாட்டுக்களிலவற்றுக்கும் பொருள்.

(முந்திவானமித்யாதி) வானமானது முந்தி மழையைப்பொழியுமாய்த்து. இவர்களுடைய அபிஸந்தியொழியவேயும், அவாந்தரபலங்கள் முற்பட்டிருக்குமாய்த்து. (மூவாவுருவில் மறையாளர்) அங்குள்ளாரடங்கலும் தருணாக்நிஹோத்ரிகளாய்த்து இருப்பது. ஶாஸ்த்ரோக்தமான க்ரமத்திலே உபநயநாதி ஸம்ஸ்காரமேதுடங்கி, ப்ரு

ப்தமான காலத்திலே யாகாதிகளைப்பண்ணியிருப்பார் சிலராய்த்து. (அந்தி மூன்று மனலோம்பும்) ஒரு ப(ஃ)லாபிஸந்தியைப் பண்ணிச் செய்கிறார்களன்றே; நித்யாநுஷ்டாநத்துக்குக் கொள்ளுவதொரு ப(ஃ)லமில்லையிறே; ஆகையாலே இதுவே யாத்ரையாய், தர்ஶநீயமான வீதியையுடைத்தான தேசம். ... ... (க)

அநு.—முதற்பாட்டு. (தந்தையித்யாதி) விலங்குக்குப்பெருமை நாளினுடைய நெடுமைப்பற்ற என்றருளிச்செய்கிறார் (ஸ்ரீவஸுதேவரித்யாதி). பிறந்தபின்பும், விலங்கோடே யிருந்தாரோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இவன் வந்தித்யாதி). அவனிருக்கிறவூரைச் சொல்லுவானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அவனித்யாதி). ஆனால் "போலும்" என்பானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ப்ராப்யேத்யாதி).

அனலோம்புகைக்கு மழைபொழிகையோ ப(ஃ)லமென்னவருளிச்செய்கிறார் (இவர்களுடைய வித்யாதி). "மூர்த்தி" என்று விசேஷித்தத்தாலே பலித்தவர்த்தமென்னவுமாம். மூவாமை-பால்யமாய், அப்படிப்பட்ட பருவமுடையவரென்று விசேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் அங்குள்ளாரித்யாதி). அந்திகளிலே ப்ராதர்மத்ய ஸாயம் ஸந்த்யைகளில் மூன்றிலும், ஓம்பும்-ஹோமம்பண்ணாநிற்பர்களென்று சப்தார்த்தமாய், தாத்பர்யமருளிச் செய்கிறார் (ஒருப(ஃ)லாபிஸந்தியை யித்யாதி). "யாத்ரையாய்" என்றவநந்தரம், "இருப்பர்கள்" என்றசேஷம். .. ... (க)

மூ.—பாரித்தெழுந்த படைமன்னர் தம்மை மாளப் பாரதத்துத்
தேரில் பாகனாயூர்ந்த தேவதேவனூர்போலும்
நீரில் பணைத்த நெடு வாளைக்கஞ்சிப்போன குருகினங்கள்
ஆரல் கவுளோடருகணையு மணியார் வயல்சூழழுந்தூரே. (உ)

பதம்.	உரை.
நீரில்	ஜலத்தில்
பணைத்த	ஸந்தோஷாதி சயத்தினால் அபிவ்ருத்த (அபிவ்ருத்த) மாகாநின்ற (துள்ளி விளையாடாநின்ற)
நெடு	பெரிய
வாளைக்கு	மத்ஸ்யத்துக்கு
அஞ்சி	பயந்து
போன	ஓடிப்போன
குருகு இனங்கள்	குருகென்றும் பறவைக்கணங்கள்

பதம்.	உரை.
ஆரல்	ஆரலென்னும் சிறு மீனை
கவுளோடு	கதுப்பிலேகொண்டு
அருகு	(பின்னும்) அப்பெரிய மீனின் ஸமீபத்திலே
அணையும்	வந்து சேராநின்றதாய்
அணி ஆர்	அழகுமிக்கிருந்துள்ள
வயல் சூழ்	கழனிகளாலே சூழப்பட்டதான

அழுந்தூர்,

பாரித்து	(க்ருஷ்ணனை ஜயிக்க வேணுமென்று) மநோரதித்து	பாரதத்து	பாரதயுத்தத்திலே
		தேரில்	(அர்ஜுநனுடைய) ரதத்திலே
எழுந்த	உத்யோகித்து வந்த	பாகனாய்	ஸாரதியாய் நின்று
படை	ஆயுதங்களை யுடையரான	ஊர்ந்த	தேரை நடத்தின
மன்னர்தம்மை	துர்யோதநாதி ராஜாக்களை	தேவதேவன்	நித்யஸூரிகளில் தலைவனை ஸர்வேச்வரனுடைய
மாள	நசிப்பிக்கைக்காக		ஊர்போலும். (௨)

வ்யா. —இரண்டாம்பாட்டு. (பாரித்தித்யாதி) "இன்று ஸாரதியைப் பிடிக்கக்கடவோம்" என்றுஒருப்பட்டுவந்த. வெறுங்கையோடே க்ருஹத்திலே போய்ப்புக்கவாறே பொய்யாஸநமிட்டு வஞ்சிக்கத் தேடினார்களிறே. (படைமன்னர் தம்மைமாள) ஸாயுதரான ராஜாக்கள் ஆயுதத்தைப் பிடிந்துக்கொண்டு முடிந்து தேர்காலிலே துகையுண்டுகிடக்க. (தம்மைமாள) அவகர்ள் தாங்கள் கோலிவந்தத்தை, அவர்கள் தங்களோடேபோக்கி. (தேரில் பாகனாயூர்ந்த) தேரிலே ரதியாய்நின்று ஊர்ந்தானாகில், அத்தால்வரும் விஜயமும் தம்தலையிலே கிடக்குமிறே. ப்ரதிபக்ஷமழியவும் வேணும், அர்ஜுநன் தலையிலே விஜயம் கிடக்கவும்வேணுமென்று, அதுக்காக ஸாரதியாய்க்கொண்டு தேரைநடத்ினனாய்த்து. ஆழ்வானுக்கு மூலம்வாசித்துப் போந்தார் சிலரிலே, ஒருவருக்கு க்ரந்தம்பார்க்கவேண்டி, ஆழ்வானோடே திருமுடிக்குறையிலே யிருந்து பாராநிற்கச்செய்தே, அரயன்வந்தானாய், அவ்வளவிலே, அவர்கையில் க்ரந்தத்தை, ஆழ்வான் தான் வாங்கிப் படித்துக் கொண்டிருந்தானாம். (தேவதேவனூர்போலும்) தன்னை யாராக நினைத்தான்; அவ்ப்ருஷ்ட ஸம்ஸாரகந்த (ர்க்கும் அவ்வரு காயிருக்கிறதான், ஸம்ஸாரிகளிலே ஒருவனுக்குத் தாழ்வுசெய்வதே.

(நீரில்பணைத்த நெடுவாளைக்கஞ்சிப்போன குருகினங்கள்) குருகுகளானவை, திரள் திரளாக மத்ஸ்ய(மத்ஸ்ய) க்ரஹணத்துக்காக நீர் நிலங்களில்வந்து இழிந்து, தனக்கு வாய்க்கடங்குவது ஒன்றைக்ரஹித்து, தன்கதுப்பிலே யிருக்கச்செய்தே, வேறேபொரு பெரிய மத்ஸ்யம்யாத்ருச்சிகயாகத் தன்செருக்குக்குப் போக்குவிட்டு, மேலே எழப் பாயும், அத்தால் வந்தஹர்ஷத்தாலே பணைத்துக்கொடுக்கும், அத்தைக் கண்ட இது தன்சாபலத்தாலே "ஆமிஷம்" என்று கணிசித்து வந்து

கிட்டும், இதின் வடிவில் பெருமையைக்கண்டு, "இது நீர்நிலையிலே கிடக்கிறதொன்று, பறக்கவும்மாட்டாதே யிருக்கிறதொன்று" என்றறியமாட்டாதே வெருவிபோடினது, பின்னையு மிதனருகே வந்து கிட்டா நிற்கும். (அணியார் வயல்சூழழுந்தூரே) பாரத ஸமரத்தில் பீஷ்மாதிகள் " அதிரதர் மஹாரதர் என்றிங்ஙனே ஆண்பிள்ளைகளாகப் பேர்பெற்று ஜீவித்திருந்தோம், இப்போதாகப் பூசல் கோழைகளாக வொண்ணாது" என்று ஸாரதிபக்கலிலே வந்துகிட்டுவது, "தேர்காலிலே உழக்குண்டுபோக வொண்ணாது" என்று அகலுவதாய்க்கொண்டு அவர்கள் படுவுற்றைப் படாநின்றன வாய்த்துக்குருகினங்களும். (௨)

அரு.—இரண்டாம்பாட்டு.(பாரித்தித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில், வந்தவதரித்தமையை அநுஸந்தித்தார் ; அவ்வவதாரத்துக்கு ப்ரதாநப்ரயோஜநமான பூபா(பூ⁰பா⁰)ராவதரணப்ரகாரத்தை அநுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

ரதியையொழிய, ஸாரதியையோ எதிர்ப்பதென்ன வருளிச் செய்கிறார் (வெறுங்கையித்யாதி). தூதுவந்தபோது அப்படி பாரித்துவர, பூசல் தலையில் சொல்லவேணுமோவென்று கருத்து. தன் விஜயத்தைப் பிறர் தலையில் ஏறிட்டபடி கண்டவிடமுண்டோ வென்ன வருளிச் செய்கிறார் (ஆழ்வானித்யாதி). (மூலம் வாசித்து) படிப்பித்து என்றபடி.

ஆரல் - சிறுமீனாய், அத்தை கவுளோடேகதுப்பிலே கொண்டு என்று சப்தார்த்தமாய், தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (குருகித்யாதி). திருப்பதியை இப்படி வர்ணித்தது த்ருஷ்டாந்ததயா என்னுமிடம் தோற்ற உட்கருத்தை யருளிச்செய்கிறார் (பாரதேத்யாதி). (௨)

மூ. —

செம்பொன் மதிள்சூழ்தென்னிலங்கைக்கிறைவன்சிரங்களையிரண்டும்
உம்பர் வாளிக்கிலக்காக வுதிர்த்த வுரவோனூர்போலும்
கொம்பிலார்ந்த மாதவிமேல் கோதிமேய்ந்த வண்டினங்கள்
அம்பராவும்கண் மடவாரைம்பாலணையு மழுந்தூரே. (௩)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கொம்பில்	இளைகளினாலே	அம்புஅராவும்	பாணம்போலே (காமிகளை) பாதி (பா⁰தி⁴) யாநின்ற
ஆர்ந்த	நிறைந்திருக்கிற	கண்	கண்களையுடையரான
மாதவிமேல்	குருக்கத்தி மரத்தின் மேலே [ளைக்)கிறி	மடவார்	ஸ்த்ரீகளுடைய
கோதி	மூக்காலே (தளிர்க	ஐம்பால்	ஐந்து குணங்களையுடைய மயிர் முடிகளில்
மேய்ந்த	இரைதேடாநின்ற		
வண்டு இனங்கள்	வண்டுக்கூட்டங்கள்,		

அணையும்	(சென்று) சேராநின்ற அழுந்தூர்,	ஐ இரண்டு சிரங்களையும்	பத்துத் தலைகளையும்
செம்பொன்	சிவந்த பொன்போலே அழகியதான	உம்பர்வாளிக்கு	ப்ரஹ்மாஸ்த்ரத்துக்கு
மதிள்சூழ்	ப்ராகாரங்களாலே சூழப்பட்டு	இலக்காக	லக்ஷ்யமாகப்பண்ணி
தென்	தர்சநீயமாயிருக்கிற	உதிர்த்த	அறுத்து விழவிட்ட
இலங்கைக்கு	லங்காநகரத்துக்கு	உரவோன்	பலிஷ்டரான சக்ரவர்த்தித் திருமகனுடைய
இறைவன்	ஸ்வாமியான ராவணனுடைய		ஊர்போலும். (௩)

வ்யா.—மூன்றாம்பாட்டு. (செம்பொனித்யாதி) "அரணையுடைத்தான ஊரிலேயன்றோ விருக்கிறது, அவ்வூருக்குக் கடவோம் நாமன்றோ" என்று துர்மாநம் பண்ணியிருக்கிற ராவணனுடைய தலைகள் பத்தையும், ப்ரஹ்மாஸ்த்ரத்துக்கிலக்காக்கி உதிர்த்துப் பொகட்ட உரவோனூர்போலும். இந்த்ராதிகளுடைய வஜ்ரத்துக்கு அழியாத பையல்தலைகளை, மனிச்சுக்கு ஏகாந்தமான மிடுக்காலே அழித்தானூர்த்து.

(கொம்பிலார்ந்த வித்யாதி) கொம்புகள் செறிந்திருந்துள்ள குருக்கத்தியின்மேலே, (கோதிமேய்ந்த வண்டினங்கள்) தன்செருக்காலே தளிரையும் பூக்களையும் கோதி, அவற்றில் நின்றும் மதுபாநம் பண்ணின வண்டினங்கள், "அதிற்காட்டில் போக்யதையும் இருட்சியுமாயிருப்பதொரு ப்ரதேசம் தேடிப்போய், இராத்தங்கவேணும்" என்று பார்த்து, (அம்பராவுமித்யாதி) அம்பை இளைப்பிக்கிற கண்ணையுடையராய், ஆத்மகுணோபேதைகளாயிருந்துள்ள ஸ்த்ரீகளுடைய மயிர் முடியிலேபோய் சேராநிற்கும். "ஐம்பால்" என்று அஞ்சு வகையாக மயிர்முடியைச் சொல்லுகிறது. ... ... (௩)

அரு —மூன்றாம்பாட்டு. (செம்பொனித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில், மஹாபாரத வ்ருத்தாந்தத்தை அநுஸந்தித்தாராய், அதிலும் ஶ்ரேஷ்டமான ஶ்ரீ ராமாயணத்தில் வ்ருத்தாந்தத்தை அநுஸந்திக்கிறார் இதில் என்று ஸங்கதி; அன்றிக்கே, ஸாரதியாய்வென்றபடி சொன்னவளவிலே ரதியாய் வென்றபடியும் ஸ்ம்ருதமாய் அருளிச்செய்கிறாரென்று ஸங்கதியாகவுமாம்.

‡ "உம்பர்வாளிக்கு" என்று விசேஷித்ததுக்குக்கருத்தென்னென்னவருளிச் செய்கிறார். (இந்த்ராதீத்யாதி). குண்டிதமான என்றத்தைக்

‡ இங்கு மூன்றுபங்க்திகள் அசங்கிதங்கள். கோசாந்தரங்களைக்கொண்டு பரிஷ்கரிக்கவேணும்.

கொண்டே என்றது ரதத்தின் கார்யமென்று கருத்து.

மேலுக்கவதாரிகை(அதிலித்யாதி).(ஐந்துவகை)என்றது-கந்த(ரஸ)ம், மது, மார்தவம், ஸ்நிக்ததை, இருட்சி, ஆகிற ஐந்துவகையென்கை. (ங)

மூ.—

வெள்ளத்துள்ளோராலிலைமேல் மேவி யடியேன் மனம் புகுந்தென்
உள்ளத்துள்ளும் கண்ணுள்ளும் நின்றார் நின்ற வூர்போலும்
புள்ளுப் பிள்ளைக்கிரைதேடிப் போன காதற்பெடையோடும்
அள்ளற்செறுவில் கயல் நாடுமணியார் வயல் சூழழுந்தூரே. (ச)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
காதல்,	ப்ரேமம் மிக்கிருந்துள்ள	ஆலிலைமேல்	வடதளத்தின்மேலே
பெடையோடும்	பேடையோடு கூட (ச்சேர்ந்து)	மேவி	பொருந்தியிருந்து, (பின்பு) [டைய
பிள்ளைக்கு	குட்டிக்காக	அடியேன்	தாஸபூதனை என்னு
இரைதேடி	ஆஹாரத்தை ஆராய்ந்துகொண்டு	மனம்	மநஸ்ஸிலே
		புகுந்து	ப்ரவேசித்து
போன	போகாநின்ற	என் உள்ளத்துள்ளும்	என் ஹ்ருதயத்திலும்
புள்ளு	பக்ஷியானது,		
அள்ளல்	சேற்றையுடைத்தான	கண்ணுள்ளும்	கண்களிலும் (விஷயமாய்க்கொண்டு)
செறுவில்	விளைநிலங்களிலே		
கயல்	மீன்களை	நின்றார்	(எப்போதும்) எழுந்தருளியிருக்குமவர் [நின்ற
நாடும்	தேடாநின்ற		
அணிஆர்வயல்சூழ் அழுந்தூர்,			
வெள்ளத்துள்	ப்ரளயார்ணவத்தில்	நின்ற	நித்யவாஸம் பண்ணு
ஓர்	ஒரு		ஊர்போலும்.

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (வெள்ளத்துளித்யாதி) ப்ரளயத்திலே ஒருபவனுை ஆலந்தளிரிலே கண்வளர்ந்தருளி. (அடியேன் மனம் புகுந்து) "இவன் ப்ரளயத்திலே கண்வளர்ந்தருளாநின்றான், பரிகைக்கு ஒரு யசோதாதிகளுமின்றிக்கே இராநின்றது, என்வருகிறதோ?" என்று ஆராய்ச்சி பிறக்கும்படி பண்ணி, அதுண்டானவாறே, அதுவே ஹேதுவாக ஹ்ருதயத்திலே வந்துபுகுந்து, "மாநஸாநுபவமேயாய் கண்ணுக்கு விஷயமாகப் பெற்றிலோம்" என்கிற விஷாதம் கிடவாதபடி கண்ணுக்கும் தானேவிஷயமாய், ஹ்ருதயமும் வேறொன்றிலே போகாதபடி தானே விஷயமானவன். (நின்றவூர்போலும்)

கண்ணுக்கு விஷயமாக்கிக்கொண்டு வந்துநிற்கிற தேசப்போலும்.

(புள்ளுப்பிள்ளைக்கித்யாதி) குட்டிக்கு இரைதேடிப்போகிற புள்ளானது, தனியேபோகாதே காதலைபிட்டு நிரூபிக்க வேண்டும்பெடையோடேபோய். (அள்ளல் செறுவில் கயல்நாடும்) சேறென்றால் இருக்கக்கடவவை, அங்குள்ள போக்யதையின் மிகுதியாலே அத்தை மதியாதே ஸஞ்சரியாநிற்கும். இத்தால் சொல்லிற்றாய்த்து - ப்ரளயமென்றுபாராதே ஜகத்ரக்ஷணத்துக்காக மஹாவராஹமானது இறங்குமாபோலே யிராநின்றதாய்த்து. ... ... (ச)

அரு.— நாலாம்பாட்டு. (வெள்ளத்துள்ளித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டிலே "உரவோன்" என்று மிடுக்கை அநுஸந்தித்தார்; இது பருவம் நிரம்பி விஸ்வாமித்ராதிகளாலே ஸுசிக்ஷித வித்யாஸம்பத்தையுமுடைத்தாயிருந்ததென்று திருவுள்ளம்பற்றி, முக்த(ஸ்)சுவாய் ப்ரளயத்தில் இளந்தளிரிலிருந்த மிடுக்கைச்சிந்திக்க, அந்த பாவநா ப்ரகர்ஷத்தாலே, ப்ரத்யக்ஷ ஸமாநாகாரமாயநுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

அள்ளல்-சேறுடைத்தான. செறுவில்-விளைநிலத்தில் என்று சப்தார்த்தமாய் தாத்பர்யமருளிச் செய்கிறார் (சேறென்றாலித்யாதி). (ச)

மூ.—பகலுமிரவுந்தானேயாய்ப் பாரும் விண்ணும் தானேயாய்
நிகரில் சுடராயிருளாகி நின்றார் நின்ற ஊர்போலும்
துகிலின் கொடியும் தேர்த்துகளும் துன்னி மாதர்கூந்தல்வாய்
அகிலின் புகையால் முகிலேய்க்குமணியார் வீதி யழுந்தூரே (ரு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
துகிலின்	வஸ்த்ரங்களினால் கட்டப்பட்டதாய்	முகில்ஏய்க்கும்	மேகத்தோடொத்திருக்கிற
துன்னி	நெருங்கி யிருந்துள்ள		அணியார்வீதி அழுந்தூர்,
கொடியும்	த்வஜங்களும்	பகலும்	பகலையும்
தேர்	தேர்நடத்தும்போதுண்டான	இரவும்	ராத்ரியையும்
துகளும்	தூ (தூ)ளியும் (இவற்றோடுகூடின)	தானேயாய்	தனக்கு விபூதியாகவுடையனாய்,
மாதர்	ஸ்த்ரீகளுடைய	பாரும்	பூமியையும்
கூந்தல்வாய்	மயிர்முடிகளிலே (பரிமளத்துக்காக இடாநின்ற)	விண்ணும்	ஆகாசத்தையும்
		தானேயாய்	தனக்கு விபூதியாகவுடையனாய்,
அகிலின் புகையால்	அகில்கட்டையின் தூபத்தினால்	நிகர் இல்	ஒப்பில்லாத

சுடராய் தேஜஃபதார்த்தங்களை ; ஆகி யும் விபூதியாக வுடைய ஞய்க்கொண்டு
இருள் அந்தகாரத்தையும் நின்றூர் நின்ற ஊர்போலும். (ரு)

வ்யா. —அஞ்சாம்பாட்டு. (பகலுமிரவு மித்யாதி) "பகல்" என்றும், "இரவு" என்றும் சொல்லப்படுகிற இவற்றைத்தனக்கு விபூதியாகவுடையனுய். (பாரும் விண்ணும் தானேயாய்) பூம்யந்தரிக்ஷங்களைத் தனக்கு விபூதியாகவுடையனுய். (நிகரில் சுடராயிருளாகி நின்றூர்) தமஃ ப்ரகாசங்களை விபூதியாகவுடையனுய், இப்படி ஜகதாகாரனைவன், அஸாதாரணவிக்ரஹத்தைக் கண்டு அநுபவிக்கலாம்படி வந்துநிற்கிற ஊர்போலும்.

(துகிலின் கொடியித்யாதி) நெருங்கக் கட்டின துகில்களாலுண்டானகொடியும், தேர்கள் ஒன்றோடொன்று தாக்கிக்கிளப்பப்பட்ட தூளியும், மிகுதியையுடைத்தாய், அவ்வூரில் ஸ்த்ரீகளுடைய குழலுக்கு வாசங்கொளுத்துகைக்காக அகிலைப்புகைப்பர்கள்; அதுமேகம்போலேயாய், வர்ஷாவைக்காட்டாநின்றது. வர்ஷாவில் வந்தால் , ஒரு காற்றும் தூளியும் மேகமும் மூன்றும் கூடியிறேயிருப்பது ; அதில் கட்டின கொடிகளால் வந்த காற்றுண்டாயிருந்தது. தேர்காலாலே கிளப்பப்பட்ட தூளியுண்டாயிருந்தது;அவர்கள் குழலுக்குப் புகைக்கிற அகில் புகையானது மேகமாயிருந்தது; ஆக இம்மூன்றும் கூடி நித்ய வர்ஷாவைக் காட்டாநின்றது; ருதுவிசேஷங்கள்தோறு முண்டான பதார்த்தங்களை அநுபவிக்க வொட்டுகிறனவில்லை. ... (ரு)

அரு.—அஞ்சாம்பாட்டு. (பகலுமித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில், வடதளசாயியின்படியை அநுஸந்தித்து அஞ்சின இவரை "நீர் அஞ்சவேண்டாகாணும், எனக்கிதெல்லாம் விபூதிகாணும்" என்ன, அநுஸந்திக்கிறரென்று ஸங்கதி.

"துன்னி" என்ற பதம் நெருங்கி என்றபடி. அத்தை, துகில், தேர், புகை இம்மூன்றுக்கும் விசேஷணமாக்கி யருளிச்செய்கிறர் (நெருங்கவித்யாதி). "முகில்" என்ற பதம், வர்ஷாகாலபர மென்றருளிச் செய்கிறர் (வர்ஷாவில்) என்று. "எய்க்கை" ஸத்ருசமாகையாய், அத்தை உபபாதிக்கிறர் (அதில் கட்டினவித்யாதி). (ரு)

௬. —ஏடிலங்கு தாமரைபோல் செவ்வாய் முறுவல் செய்தருளி
மாடுவந்தென்மனம் புகுந்து நின்றூர் நின்ற ஊர்போலும்
நீடு மாடத்தனிச்சூலம் போழ்கக் கொண்டல் துளிதூவ
ஆடலரவத்தார்ப்போவா அணிபார் வீதியழுந்தூரே. (௬)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
நீடு	உயர்ந்திருக்கிற	எடுஇலங்கு	இதழ்களினால் (நிறைந்து) விளங்காநின்ற
மாடம்	க்ருஹங்களிலுண்டான	தாமரைபோல்	தாமரஸபுஷ்பம்போலே இராநின்ற
தனி	அத்விதீயமான	செவ்வாய்	சிவந்த திருப்பவளத்தினால்
சூலம்	சிகரமானது	முறுவல்செய்தருளி	(முதலிலே) மந்தஸ்மிதம் பண்ணி
போழ்க	(மேகத்தின் வயிற்றை)க்கீண்டுபிளக்க	மாடுவந்து	(அநந்தரம் என்) ஸமீபத்திலே வந்து
கொண்டல்	(அதினால்) மேகமானது	என்மனம்	(பின்பு) என்ஹ்ருதயத்தில்
துளிதூவ	(மழை)த்துளிகளை இறையாநிற்பதாய்,	புகுந்து	ப்ரவேசித்து
ஆடல்	ஆடாநின்ற ஸ்த்ரீகளுடைய	நின்றார்	அங்கே ஸ்த்தாவரமாயெழுந்தருளியிருக்கிறவர்
அரவத்து	ஆரவாரத்தினாலுண்டான		
ஆர்ப்பு	பேரொலியானது		
ஓவா	இடைவிடாமலிருக்கிற		
அணியார்வீதி அழுந்தூர்		நின்றவூர்போலும். (௬)	

வ்யா. — ஆறும்பாட்டு. (எடிலங்கித்யாதி) இதழ் விளங்கா நின்றுள்ள தாமரைபோலே ஸ்மிதம்பண்ணியருளி, என்னைப் பெறுகையில் வந்த அலப்யலாபம் தன்னதென்னுமிடம் தோற்ற ஸ்மிதம் பண்ணி, அத்தாலே தான் செய்தது விலக்காதபடியான தசையை எனக்குப் பிறப்பித்து, என்னருகேவந்து நின்று, அதுஸாத்மித்தவாறே ஹ்ருதயத்திலே வந்து புகுந்து, "இனி இவர்க்கொரு போக்கில்லை" என்று தோற்ற நிற்கிறவர், கண்ணுக்கிலக்காம்படி வந்து நிற்கிறதேசம் போலும்.

(நீடுமாடமித்யாதி) ஓங்கின மாடங்களிலுண்டான தனிச்சூலமானது, மேகங்களினுடைய கீழ்வயிற்றைப்போழ, அவைவர்ஷத்தை யுண்டாக்கும். இத்தால் மாடங்களினுடைய ஓக்கம் சொன்னபடி. (ஆடலரவத்தார்ப்போவா) ஸ்த்ரீகள் ஆடுகிறபோதை ஆரவாரத்தாலுண்டான கோஷம் மாறாதே செல்லுகிற. (அணியார்வீதி) அது மாறாமையால் வந்த அழகையுடைய வீதியென்றபடி. ... ... (௬)

அரு.— ஆறும்பாட்டு. (எடிலங்கித்யாதி). கீழ்ப்பாட்டில், இவர் அச்சம் தீரும்படி ஜகதாகாரதையைக்காட்டி, அத்தாலிப்போது ஸத்தைபெற்

றுப்போலே இருந்த இவரைப்பெற்ற ஹர்ஷத்தாலே, தான் ஹர்ஷம் தோற்றக்கிட்டவந்து நின்றபடியை அநுஸந்திக்கிறுரென்று ஸங்கதி.
(தனிச்சூலமானது) அத்விதீயமான மகுடமானது. (கூ)

மூ. —
மாலைப்புகுந்து மலரணைமேல் வைகியடியேன் மனம்புகுந்தென்
நீலக்கண்கள் பனிமல்க நின்றுர் நின்ற ஊர்போலும்
வேலைக்கடல்போல் நெடுவீதி விண்டோய் சுதை வெண்மணிமாடத்து
ஆலைப்புகையாலழல் கதிரை மறைக்கும் வீதி யழுந்தூரே. (எ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வேலை	கரையையுடைத்தான	மலர் அணை மேல்	பூம்படுக்கையில்
கடல் போல்	ஸமுத்ரம்போலே கம்பீரமாயும்	வைகி	தங்கி
நெடு	நீண்டுமிருக்கிற	அடியேன்	(பின்பு) என்னுடைய
வீதி	வீதிகளிலேயுண்டாய்	மனம்	ஹ்ருதயத்தில்
விண்	ஆகாசத்திலேசென்று	புகுந்து	ப்ரவேசித்து(அநந்தரம் பிரிவை ப்ரஸங்கித்தவளவிலே)
தோய்	படிந்திருப்பதாய்,		
சுதை	சுண்ணும்பிட்டு		
வெண்	வெளுத்திருப்பதாய்	என்	என்னுடைய
மணி	மணிமயமாயிருக்கிற	நீலம்	கருநெய்தல் போன்ற
மாடத்து	க்ருஹங்களிலே	கண்கள்	கண்களில்நின்றும்
அழல்	உஷ்ணமாயிருக்கிற	பனி	நீரானது
கதிரை	(ஸூர்ய)கிரணங்களை	மல்க	பெருகாநிற்க
ஆலைப்புகையால்	கரும்பாலையில் நின்று முண்டான தூமத்திருல்	நின்றுர்	(அதைக்கண்டு அப்புறம் போகமாட்டாமல்) இங்கே யெழுந்தருளி யிருக்குமவர்
மறைக்கும்	மறையாநின்ற		
வீதி அழுந்தூர்		நின்றவூர்போலும். (எ)	
மாலை	ஸாயங்காலத்தில்		
புகுந்து	ப்ரவேசித்து		

வ்யா. —ஏழாம்பாட்டு. (மாலைப்புகுந்து) போக (஭ோ) யோக்யமான காலத்திலேவந்து புகுந்து பூம்படுக்கையிலேதங்கி, அநந்தரம் அங்கு நின்றும்போந்து. (அடியேன்மனம் புகுந்து) அநந்யார்ஹையான என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலே வந்துபுகுந்து, பிரிவைப்ரஸங்கித்து, என்னுடைய கண்ணும் கண்ணீருமான ஆற்றுமையைக்கண்டு பின்னைகால்வாங்கிப் போகமாட்டாதே நின்றவர் நித்யவாஸம் பண்ணுகிற தேசம்போலும்.

(வேலைபித்யாதி) கரையையுடைத்தான கடல் போலேயாய்த்து திருவீதிகளுடையபெருமையிருக்கும்படி. (விண்டோய்சுதை)ஸ்வர்க்கத்தளவும் ஓங்கியிருப்பதாய், சாந்திட்டு, அத்தாலே வெளுத்திருப்பதாய், மணிமயமான மாடத்திலுண்டான ஆதித்யனுடைய உஷ்ணமான கிரணங்களை, ஆலையிலுண்டான புகையானது வந்து வீதியை மறைபாநிற்கும். இத்தால் ஊருக்கும் வயலுக்குமுண்டான அண்ணிமை சொல்லுகிறது. ... ... (எ)

அரு.—ஏழாம்பாட்டு. (மாலைபித்யாதி)கீழ்ப்பாட்டில் ஸ்மிதம்பண்ணிக்கொண்டு கிட்டிநின்றபடியை அநுஸந்தித்தார், கிட்டிவந்தவர் படுக்கை ஏறி அநுபவித்து, அது ஸாத்மிக்கைக்காகப் பிரிவை ப்ரஸங்கித்திருக்கும்படியை அநுஸந்திக்கிறுரென்று ஸங்கதி.

(உண்டான) என்றது - ஔந்நத்யத்தாலே மாடத்திலே ஸஞ்சரிக்கிறவென்றபடி. புகையானது கிரணங்களையும் வீதியையும் மறைக்குமென்று ச(ஶ)காராத்யாஹார பூர்வகம் அந்வயித்துக்கொள்வது. ... ... (எ)

மூ.—வஞ்சி மருங்குலிடை நோவ மணந்துநின்ற கனவகத்தென்
நெஞ்சு நிறையக் கைகூப்பி நின்றுர் நின்ற ஊர்போலும்
பஞ்சியன்ன மெல்லடி நற்பாவைமார்க ளாடகத்தின்
அஞ்சிலம்பி ஞர்ப்போவா அணியார் வீதி யழுந்தூரே. (அ)

பதம்.	உரை.
பஞ்சியன்ன	பஞ்சுபோலே
மெல் அடி	ம்ருதுவான பாதங்களையுடைய
நல்பாவைமார்கள்	விலக்ஷணரான ஸ்த்ரீகள் பூண்ட
ஆடகத்தின்	ஸௌவர்ணத்தினுல் செய்யப்பட்ட
அம் சிலம்பின்	அழகிய தண்டைச்சிலம்பினுடைய
ஆர்ப்பு	பேரொலியானது
ஓவா	இடைவிடாமலிருக்கிற
அணியார்வீதி அழுந்தூர்,	
வஞ்சிமருங்குல்	வஞ்சிக்கொடியோடொத்த
இடை	(என்) மத்யப்ரதேசமானது [யாக
நோவ	தளர்ந்துமெலியும்படி
மணந்துநின்ற	(என்னேடு) சேர்ந்திருக்கிற
கனவகத்து	ஸ்வப்நகல்பமான ஸம்ஶ்லேஷதசையில்,
என் நெஞ்சு	என்மநஸ்ஸிலே
நிறைய	ஒரு குறையும் தோற்றுதபடி பரிபூர்ணமாக
கைகூப்பி	(தான் செய்த அபராதத்தை சமிப்பிக்கைக்காக) அஞ்சலி பண்ணிக்கொண்டு

நின்றுர் நின்ற ஊர்போலும். (அ)

வ்யா. —எட்டாம்பாட்டு. (வஞ்சிமருங்குல்) வஞ்சியின் படியை யுடைத்தான இடையானது நோவக்கலந்துநின்ற ஸ்வப்நகல்பமான ஸம்ச்லேஷத்தில். (என்னெஞ்சமித்யாதி) "இன்ன பரிமாற்றம் பெற்றி லோம்" என்கிற அத்ருப்தி நெஞ்சில் கிடவாதபடியாக வாய்த்து, நெஞ்சிலே குறைவறப் புகுந்து நின்றபடி.

(பஞ்சியன்ன) செம்பஞ்சுபோலே ம்ருதுவான காலையுடைய ராய், நிருபாதிகமான ஸ்த்ரீத்வத்தை யுடையரானவர்களுடைய பொன்னாலே சமைக்கப்பட்ட அழகிய சிலம்பிலுண்டான ஆரவார மானது மாறாதேயிருக்கிற. ... ... (அ)

அரு. —எட்டாம்பாட்டு. (வஞ்சியித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டிலே, பிரிவை ப்ர ஸங்கிக்கக் கண்ணும் கண்ணீருமாயிருந்தபடியை அநுஸந்தித்தார்; அங்கு மிங்கும் தங்கித்தங்கி வருவாரைப்போலே தானே ஸ்ருஷ்டனாய் வந்த இவன், பிரிவை ப்ரஸங்கிப்பானென்னென்னும் ப்ரஸ்தாத்திலே, அதுதான் என்னிடையாட்டத்தின் குற்றங்காண் என்கிறாரென்று ஸங்கதி.

இடை நோவ மணந்த குற்றம்தீரக் கைகூப்பினான், அதுவெல்லா மென்னெஞ்சிலே நிரந்தரத்யாந விஷயமாய்த்து என்னும் தாத்பர்யத்தை யருளிச் செய்கிறார் (இன்ன பரிமாற்றமித்யாதி). (இன்ன பரிமாற்றம்) தாழ்ந்த பரிமாற்றம். (அ)

மூ. —என்னைம்புலனுமெழிலுங்கொண்டிங்கேநெருனலெழுந்தருளிப்
பொன்னங்கலைகள் மெலிவெய்தப் போன புனிதரூர்போலும்
மன்னுமுதுநீரரவிந்தமலர்மேல் வரிவண்டிசைபாட
அன்னம் பெடையோடுடனாடு மணியார் வயல்சூழழுந்தூரே.

பதம்.	உரை.
மன்னும்	மத்ஸ்யாதிகள் நெருங்கி வர்த்திக்கிற
முதுநீர்	பழையதான தடாகத்திலே யுண்டான
அரவிந்தமலர் மேல்	தாமரைப் பூவின்மேலே
வரிவண்டு	ரேகைகளை யுடைய வண்டுகளானவை
இசைபாட	காநம்பண்ணாநிற்கச் செய்தே

பதம்.	உரை.
அன்னம்	ஹம்ஸபக்ஷியானது
பெடையோடு	(தன்)பேடையோடு
உடன்	கூடின தாய்க்கொண்டு
ஆடும்	நர்த்தநம் பண்ணாநின்ற
	அணியார் வயல்சூழழுந்தூர்,
நெருனல்	நென்னேற்று நானிருக்குமிவ்விடத்தில்
இங்கே	
எழுந்தருளி	வந்து
என் ஐம்புலனும்	என்னுடைய பஞ்சேந்த்ரிய ஐக்யஜ்ஞாநத்தையும்

எழிலும்	அழகையும் [ண்டு	மெலிவுஎய்த	தளர்ந்து விழும்படி
கொண்டு	அபஹரித்துக்கொ		யாக [ன
பொன்	ஸ்ப்ருஹணீயமாய்	போன	விஶ்லேஷித்துப்போ
அம்	அழகியதான	புனிதர்	பரிசுத்தருடைய
கலைகள்	(என்) வஸ்த்ரங்களும்		ஊர்போலும். (௯)

வ்யா. —ஒன்பதாம்பாட்டு. (என்னைம்புலனுமித்யாதி) என்னு டைய ஶ்ரோத்ராதிகளால் வந்த வெளிச்சிறப்பையும், ஸமுதாய சோபையையும் கொண்டு, நினைவின்றிக்கேயிருக்க, இங்கே நேற்றெ ழுந்தருளி அரையில் பரியட்டமானது தொங்காதபடிக்கீடாகப் பண் ணிப்போன புனிதரூர்போலும். இத்தலையிலுள்ளத்தை ஸர்வஸ்வாப ஹாரம்பண்ணி, தன்பக்கலுள்ளதொன்றும் தொங்காதபடி பண்ணிப் போன சுத்தியையுடையவர் வர்த்திக்கிற தேசம்போலும்.

(மன்னுமுதுநீர்) ஜலசரஸத்வங்கள் மன்னியிருக்கிற. (முதுநீர்) பழையதாய் மாறாத ஜலத்தையுடைய பொய்கைகளிலுண்டான தாம ரைப் பூக்களின்மேலேமதுபானம் பண்ணின தர்ஶநீயமான நிறத்தை யுடைத்தான வண்டினங்களானவை, செருக்குக்குப் போக்குவிட்டு இசைபாட, அதினுடைய பாட்டுக்குச்சேர அன்னமானது, பேடை யோடொக்க ஆடாநிற்கும். ... ... (௯)

அரு.—ஒன்பதாம் பாட்டு. (என்னித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில், இடை நோவ மணந்தபடி சொல்லிற்று; அந்த ஸம்ஶ்லேஷம் ஸாத்மிக்கவேணு மென்று நாலடிபேரவே, தமக்குப் பிரிந்துபிறந்த க்லேசத்தாலே அல்பம் வெறுப்பு தோற்ற, அவன் ஸங்கிஹித தேசத்தைக் கொண்டாடுகிறாரென்று ஸங்கதி.

(சுத்தியையுடைய) என்றது-தான், என்னுடைய விஶ்லேஷத்தாலே நிறம் முதலானவற்றை இழவாதே வீதராகரைப்போலே பவித்ரதை தோற்றவிருக்கிறானென்னும் வெறுப்புக்கு ஸூசகமென்று திருவுள்ளம். (௯)

மூ.—நெல்லிற்குவளை கண்காட்ட நீரிற்குமுதம் வாய்காட்ட
அல்லிக்கமலமுகம் காட்டும் கழனியழுந்தூர் நின்றானை
வல்லிப்பொதும்பில் குயில்கூவும் மங்கைவேந்தன் பரகாலன்
சொல்லிற்பொலிந்ததமிழ்மாலைசொல்லப்பாவம்நில்லாவே. (க0)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
நெல்லில்	நெற்பயிரின் நடுவே முளைத்த	வல்லி	கொடிகளுடைய
		பொதும்பில்	புதறுகளிலே
குவளை	கருநெய்தலானது	குயில்	கோகிலங்களானவை
கண்	(அவ்வூர்பெண்களுடைய) கண்களை	கூவும்	கூவாநின்ற
		மங்கை	திருமங்கைக்கு
காட்ட	தர்சிபிக்க,	வேந்தன்	ராஜாவாய்
நீரில்	ஜலத்திலே முளைத்த	பரகாலன்	சத்ருக்களுக்குக் காலன்போலே இராநின்ற ஆழ்வாருடைய
குமுதம்	அரக்காம்பலானது		
வாய்காட்ட	(அவர்களுடைய) வாயை தர்சிப்பிக்க,		
அல்லி	இதழை யுடைத்தான	சொல்லில்	நல்ல சப்தங்களினால்
கமலம்	தாமரைப்பூவானது	பொலிந்த	நிறைந்திருக்கிற
முகம்	(அவர்கள்) முகத்தை	தமிழ்	தமிழ்பாஷையி லுண்டான
காட்டும்	ப்ரகாசிப்பியாநின்ற (அவர்கள் முகம் போலே விளங்காநின்ற) [த்தான	மாலை	சப்த ஸந்தர்ப்ப ரூபமான இப்பத்துப் பாட்டையும்
கழனி	விளைநிலங்களை யுடை	சொல்ல	அப்யஸிக்கவே
அழுந்தூர்	திருவழுந்தூரிலே	பாவம்	பாவங்களானவை
நின்றானை	எழுந்தருளி யிருக்குமவன் விஷயமாக,	நில்லா	(அவர்களிடத்தில்) தங்கமாட்டாது. (க௦)

வ்யா,—பத்தாம்பாட்டு.(நெல்லிலித்யாதி) நெல்லுக்குக்களையாக முளைத்த குவளைகளானவை, அவ்வூரில் ஸ்த்ரீகளுடைய கண்ணைக் காட்டி நீர் நிலங்களிலுண்டான அரக்காம்பலானவை, அவர்களுடைய அதரத்தைக்காட்ட. (அல்லிக்கமலம்) மிக்க இதளையுடைத்தான தாமரைப் பூக்களானவை, அவர்களுடைய முகத்தைக்காட்டாநின்றுள்ள. (கழனியழுந்தூர் நின்றானை) வயலுக்கும் ஊருக்கும் வாசிதெரிவிக்க வொண்ணுதாய்த்து.

(வல்லிப்பொதும்பிலித்யாதி) பூங்கொடிகளானவை நெருக்கியிருக்கிற முழஞ்சுகளிலே, குயில்களானவை, முக்தர் ஸாமகாநம் பண்ணுமாபோலே கூவாநிற்கிற திருமங்கையிலுள்ளார்க்கு ராஜாவாயுள்ளார், ப்ரதிபக்ஷநிரஸந சீலராயுள்ளார். (சொல்லில் பொலிந்த) சொல்களால் ஸம்ருத்தமாயுள்ள தமிழ்த்தொடையைவாயாலே சொல்ல (பாவம் நில்லாவே) பாபத்தை யுண்டாக்குவதானுலும்தவிர வொண்

றுதனைச்சொல்லப் பாவங்கள் தன்னடையேபோம். ... ... (௧௦)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

அரு.—பத்தாம்பாட்டு. (நெல்லில் குவளையித்யாதி). "மாலை" என்றத்தால் தோற்றின போக்ய([illegible])தையைப்பற்ற தாத்பர்ய மருளிச் செய்கிறார் (பாபத்தையித்யாதி). (௧௦)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஏழாம்பத்தில் அஞ்சாந்திருமொழி முடிந்தது.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஏழாம்பத்து ஆறாந்திருமொழி

சிங்கமதாய்ப்ரவேசம்.

வ்யா.—(சிங்கமதாயித்யாதி) "போனபுனிதர்" என்று இன்னாதானார்; "நாம் எங்கேனும்போனோமோ? உமக்காகவன்றோ இவ்வோவிடங்களில் வந்துநிற்கிறது" என்று உகந்தருளின கோயில்களில் நிலையைக்காட்டினான்; "இனித்தான் சிறுக்கனுடையப்ரதிஜ்ஞாஸமகாலத்திலேவந்து உதவினவனென்று நம்மை யறிந்திலீரோ? உமக்கு நினைத்த வகையெல்லாம் பரிமாறுகைக்காக இங்கேவந்து நின்றோம்; உம்முடைய விரோதியைப்போக்கி, உம்மை அடிமைகொள்ளுகைக்காக வந்து நின்றோம்" என்று திருவழுந்தூரிலே நிற்கிற நிலையைக்காட்டக் கண்டு த்ருப்தராயநுபவிக்கிறார். (க) "தேவ ஶேஷாய யஸ்ய ப்ரஸாதாய ச ஜாயதே- தஸ்யைவ கோபாய யதஃ ப்ரஸாதாயச ஜாயதே" என்கிறபடியே, இந்நிலைதானே இவர்க்கு இழவுக்குமுடலாய் பேற்றுக்கு முடலாயாய்த்திருப்பது. ஆகையாலே தமக்கு இப்போது ஸமாதாநமாய் விட்டது. ... ... *

அரு.—சிங்கமதாயின் ப்ரவேசம். கீழ்த்திருமொழியில் "போனபுனிதர்" என்றவர் இங்கே "கண்டுகொண்டேன்" என்று களிக்கக் காரணமென்னென்ன; அவன் ஆஶ்ரிதன்சொல்வழியே செய்வானென்மையை அறிவிப்பிக்க ஸந்துஷ்டராகிறாரென்று ஸங்கதி யருளிச் செய்கிறார் (போனபுனிதரித்யாதி.) ... ...(*)

(க) வி-பு-௨-௯-௪௮:

மூ.—சிங்கமதாயவுணன் திறலாகம் முன்கீண்டுகந்து
சங்கமிடத்தானைத் தழலாழி வலத்தானைச்
செங்கமலத்தயனனையார் தென்னழுந்தையில் மன்னிநின்ற
அங்கமலக்கண்ணனை யடியேன் கண்டுகொண்டேனே. (௧)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
சிங்கமதாய்	நரஸிம்ஹரூபியாய்க் கொண்டு [டைய	கமலத்து	திருநாபிகமலத்தில் பிறந்த
அவுணன்	ஹிரண்யாஸுரனு	அயன் அனையார்	ப்ரஹ்மாவோடொத்த ப்ராஹ்மணர்கள் (வர்த்திக்கிற)
திறல்	பலிஷ்டமான		
ஆகம்	சரீரத்தை		
முன்	ப்ரஹ்லாதன் ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணின காலத்தில்	தென்	ஸுந்தரமான
		அழுந்தையில்	திருவழுந்தூரிலே
		மன்னி	பொருந்தி
கீண்டு	கிழித்துப் பொகட்டு	நின்ற	நித்யவாஸம் பண்ணு நிறவனுய், [ன்ற
உகந்த	ஸந்தோஷித்தவனுய்,		
சங்கம்	ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தை	அம்கமலம்	அழகியகமலமலர்போ
இடத்தானை	இடது திருக்கையிலுடையவனுய்,	கண்ணன்தன்னை	திருக்கண்களையுடையவனை
தழல்	ஜ்வலியாநின்ற	அடியேன்	அநந்யார்ஹ சேஷபூதனை நான்
ஆழி	ஸ்ரீஸுதர்சநத்தை		
வலத்தானை	வலது திருக்கையிலேந்தினவனுய்,	கண்டுகொண்டேன்	காணப்பெற்றேன். (௧)
செம்	அழகியதான		

வ்யா. —முதற்பாட்டு (சிங்கமதாய்) நரஸிம்ஹவேஷத்தையுடையனுய், அவுணனுண்டு - ஹிரண்யன், அவனுடைய மிடுக்கையுடைத்தான சரீரத்தை, சிறுக்கனுடைய ப்ரதிஜ்ஞைக்கு முற்பாடனுய்க் கொண்டுவந்து கிழித்து, அவனுடைய விரோதிபோகப்பெற்றத்தால் வந்தஉகப்புந்தன்னதானபடி. விரோதியைப்போக்குவானும் தானுய், அத்தால் உகப்பானும் தானுயிருக்கிறபடி. சிறுப்ரஜை பால்குடித்தால் உகப்பாள்தாயிறே. (சங்கமிடத்தானை) கையில் திவ்யாயுதம்கொண்டு கார்யங்கொள்ள அறிந்திலனுய்த்து.

(செங்கமலமித்யாதி) ஸ்ருஷ்டிகார்யத்துக்குக்கடவனுன ப்ரஹ்மாவோடொத்திருக்கிற ப்ராஹ்மணராதான திருவழுந்தூரிலே நித்யவாஸம்பண்ணுகிற புண்டரீகாக்ஷனை ஸர்வேஶ்வரனை. (அடியேன் கண்டுகொண்டேனே) அவ்வூரிலுள்ளாருடைய ஜந்மமுமின்றிக்கே,

ஶ்ரீப்ரஹ்லாதாழ்வானுடைய படியுமின்றிக்கே யிருக்கிற நான் கண்டநுபவிக்கப்பெற்றேன். .... (க)

அரு. — முதற்பாட்டு. (சிங்கமித்யாதி) (முற்பாடனைக்கொண்டு) என்றது-முற்பாடனென்னலாம் படியாய்க்கொண்டு என்றபடி. இத்தால் ஸமஸமய ஸமுத்பூதத்வத்தைச் சொன்னபடி. விவரணம் (விரோதியை யித்யாதி). "இடத்தானை" என்றும் "வலத்தானை" என்றும் சொல்லுவானென்? "சங்குசக்கரத்தான்" என்றாப்போலே சொன்னால் அர்த்தஸித்தமன்றோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (கையிலித்யாதி). கார்யங்கொள்ள வறியாமையால், அவையிருந்த விடந்தன்னிலே யிருந்தன வென்னுமது தோற்றவருளிச் செய்தபடி.

(ப்ரஹ்லாதாழ்வானுடைய படியாவது) பக்த்யதிசயம். (க)

மூ. —கோவானார் மடியக் கொலையார் மழுக்கொண்டருளும்
மூவா வானவனை முழுநீர் வண்ணனை யடியார்க்கு
ஆவாவென்றிரங்கித் தென்னழுந்தையில் மன்னிநின்ற
தேவாதிதேவனை யான் கண்டுகொண்டு திளைத்தேனே. (உ)

பதம்.	உரை.
கோவானார்	ராஜாக்களென்று பேர் பெற்றவர்களெல்லாரும்
மடிய	முடியும்படியாக
கொலைஆர்	ஸம்ஹார க்ரியையை ஸ்வபாவமாக உடைத்தான [தை
மழு	மழுவென்னு மாயுதத்
கொண்டருளும்	(கையில்) ஏந்தினவனாய்,
மூவா	கிழத்தனம் (முதலான விகாரங்கள்) இல்லாத
வானவனை	பரமபதநாதனாய்,
முழுநீர்	நிறைந்தஜலத்தை யுடைத்தான ஸமுத்ரத்தினுடைய

பதம்.	உரை.
வண்ணனை	வர்ணத்தை யுடையவனாய்,
அடியார்க்கு	அநந்யார்ஹசேஷபூதரானவர் விஷயத்தில் [று
ஆ ஆ என்று இரங்கி	ஐயோ! ஐயோ! என் க்ருபைபண்ணி
தென்அழுந்தையில் மன்னிநின்ற	
தேவாதிதேவனை	நித்யஸூரி நிர்வாஹகனானவனை,
யான்	நான்
கண்டுகொண்டு	கண்ணாலே ஸேவித்[து
திளைத்தேன்	கலக்கமற்று களித்தேன். (உ)

வ்யா. — இரண்டாம்பாட்டு. (கோவானார்மடிய) ஓரோப்ரதேசங்களுக்கு நிர்வாஹகராய், க்ஷத்ரியரென்று பேர் பெற்றாரெல்லா

ரும் முடியும்படிக்கிடாக. (கொலையார் மழுக்கொண்டருளும்) இருபத்தொருபடிகால் க்ஷத்ரியகுலத்தை அறுத்துப்பொகடச்செய்தேயும், வேறோராயுதம் வேண்டாதபடியிருக்கிற மழுவைக் கொண்டருளின ஏகரூபமான விக்ரஹத்தையுடையவனை. (முழுநீர்வண்ணனை) ஜலராசியான கடல்போன்ற நிறத்தையுடையவனை.

(அடியார்க்காவாவென்றிரங்கி) அஸாதாரண பரிகரத்துக்கு ஐயோவென்று க்ருபையைப்பண்ணி திருவழுந்தூரிலே வந்துநிற்கிற. (தேவாதி தேவனை) *அயர்வறுமமரர்களதிபதியை, நான் கண்ணாலே காணப்பெற்று க்லேசப(டு)மடையத் தீர்ந்து களிக்கப்பெற்றேன். (௨)

அரு.—இரண்டாம்பாட்டு. (கோவாணரிந்யாதி) கீழே துஷ்ப்ரக்ருதியான ஓர் அவுணனை நிரஸித்தமையை யருளிச்செய்தார்; அவ்வளவன்றியே மூவெழுகாலும் துஷ்டசிக்ஷை பண்ணினபடியை அருளிச்செய்கிறாரென்று ஸங்கதி.

(மூவாவானவன்) மூப்பில்லாத வைகுண்ட்டநாத னென்றாய், ப்லிதார்த்தம் (ஏகரூபமான வித்யாதி). ... ... (௨)

௩.—உடையானை யொலிநீருலகங்கள் படைத்தானை
விடையானோட வன்று விறலாழி விசைத்தானை
அடையார் தென்னிலங்கை யழித்தானை யணியழுந்தூர்
உடையானை யடியேனடைந்துய்ந்து போனேனே. (௩)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
உடையானை	ஸர்வஸ்வாமியாய்	விசைத்தானை	சலிப்பித்தவனாய்
ஒலிநீர்	கோ(ஷ)ஷியாநின்றஜலத்தையுடைத்தான ஸமுத்ரத்தினால் சூழப்பட்ட	அடையார்	சத்ருக்கள் நிறைந்திருக்கிற
உலகங்கள்	லோகங்களை	தென்இலங்கை	தென்திசையிலுள்ள லங்கையை
படைத்தானை	ஸ்ருஷ்டித்தவனாய்	அழித்தானை	நாசம் செய்தவனாய்
விடையான்	எருதை (வாஹநமாக) உடையனான ருத்ரன்	அணி	பூமிக்கு ஆபரணமாயிருக்கிற
ஓட	தோற்று ஓடும்படி	அழுந்தூர்	திருவழுந்தூரை
அன்று	அந்த பா(ணா)ஸுரயுத்த ஸமயத்தில்	உடையானை	இருப்பிடமாகஉடையனானவனை
விறல்	மிடுக்கையுடைய	அடியேன்	நான்
ஆழி	ஸ்ரீஸுதர்சநத்தை	அடைந்து	ஆஸ்ரயித்து
		உய்ந்துபோனேன்	உஜ்ஜீவித்தேன். (௩)

வ்யா・—மூன்றாம்பாட்டு. (உடையானையித்யாதி) ஸ்வவ்யதிரிக்த ஸமஸ்த சேதநர்க்கும் நிருபாதிக சேஷியாயுள்ளவனை. (ஒலிநீருலகங்கள் படைத்தானை) ஸர்வமும் உபஸம்ஹ்ருதமாய்க்கிடக்க, கடல்சூழ்ந்தபூமியை ஸ்ருஷ்டித்தகாரணபூதனை. (விடையானித்யாதி) நாட்டுக்கு ரக்ஷகராக நிறுத்தினவர்கள் தாங்களே, அஸுரர்களோடேகூட பாத (பாத) கராய்வருமன்றும் நோக்குமவனை. ருத்ரன்கெட்டோட, இவன்பண்ணின வ்யாபாரமென்னென்னில்; மிடுக்கை யுடைய திருவாழியை விதிர்த்தானித்தனை. (விடையானோடே)அவன்றான் (௧) "ஸர்வம் ஸமாயாத:- பாரவஶ்யம் ஸமாயாத:" என்று பரவசனாய்க்கிடந்தும், தெளிந்தும், (௨) "க்ருஷ்ண க்ருஷ்ண மஹாபாஹோ! - க்ருஷ்ண க்ருஷ்ண மஹாபாஹோ!" என்னுமிறே சொல்லுவது.

(அடையாரித்யாதி) ப்ராதிகூல்யமேயாய், அதிலே நிலைநின்றாரை அழியச்செய்யுமவனை. (அணியழுந்தூருடையானை) நித்யவிபூதியுக்தனை ஸம்பத்துக்குமேலே யொன்றாகாணும், திருவழுந்தூருக்குக்கடவனானது. கீழே உபயவிபூதியோகத்தையும்சொல்லி, அணியழுந்தூருடையானென்னும்போது, அதுக்குமேலே ஒருஸம்பத்தாக வேணுமிறே இது. (அடியேனித்யாதி) அநந்யகதியான நான் கிட்டப்பெற்று, (௩) "அஸந்நேவ- அஸந்நேவ" என்னும் நிலைதவிர்ந்து உஜ்ஜீவித்து க்ருதார்த்தனாகப் பெற்றேன். ... ... (௩)

அரு.—மூன்றாம்பாட்டு. (உடையானையித்யாதி) கீழே ஆஶ்ரித விரோதிகளை அழியச்செய்தபடி சொல்லிற்று; அவ்விரோதிகளுக்கு ஸஹாயபூதரையும் பின்னிடப்பண்ணி விஜயியாயிருக்கும் படியையநுபவித்து ஹ்ருஷ்டராகிறாரிங்கென்று ஸங்கதி.

(வருமன்றும்) என்ற வநந்தரம், "அவர்களை யோட்டி பூமியை" என்று சேஷம்.

(கீழே) என்றது—"உடையானை" என்ற பதத்திலேயென்றபடி.(௩)

மூ. —குன்றால் மாரிதடுத்தவனைக் குலவேழமன்று
பொன்றாமை யதனுக்கருள் செய்த போரேற்றை
அன்றாவின் நறுநெய்யமர்ந்துண்ண வணியழுந்தூர்
நின்றானை யடியேன் கண்டுகொண்டு நிறைந்தேனே. (௪)

(௧) (௨) வி-பு-ரு-௩௩-௪. (௩) தை-ஆ-௬-௧.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
குன்றால்	கோவர்த்தநபர்வதத்திறைல்	அன்று	அந்த க்ருஷ்ணாவதாரத்தில்
மாரி	கல்மழையை	ஆவின்	பசுவினுடைய
தடுத்தவனை	பரிஹரித்தவனாய்,	நறு நெய்	புதிதான (அப்பொழுதுகாய்ச்சிவைத்த) நெய்யை
குலம்	நல்லஜாதியிற் பிறந்த	அமர்ந்து	மனம்பொருந்தி (ஆஸக்தியுக்தனாய்)
வேழம்	ஸ்ரீகஜேந்த்ரமானது	உண்ண	அமுது செய்தவனாய்,
பொன்றாமை	முடிந்து போகாதபடி		
அன்று	அக்காலத்தில்		
அதனுக்கு	அவ்யானைக்கு		
அருள்செய்த	க்ருபை பண்ணி யருளினவனாய்,		
போர் ஏற்றை	யுத்தத்தில் செருக்கனானவனாய்,		

அணி அழுந்தூர்நின்றானை, அடியேன் கண்டுகொண்டு நிறைந்தேன் பூர்ணனானேன். (௪)

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (குன்றால் மாரிதடுத்தவனை) தலைக்காவலாகவைத்த இந்த்ரன் தான் பாத(ாக்ஷ)கனாக, நோக்கினபடி சொல்லுகிறது.

அவன் பசிக்ராஹத்தாலே வர்ஷத்தைப்பண்ண, அதுக்கு எதிராகக்கிடந்ததொரு மலையையெடுத்துப் பரிஹரித்தவனே. (குலவேழமித்யாதி) நல்ல ஆகரத்திலேபிறந்து, மதமுதிதமாய், செருக்கி, மூலையடியேதிரிகிற யானையானது, விழுக்காடறியாதே பொய்கையிலே வந்து புகுந்து முதலையின்கையிலே அகப்பட்டு, அது முடிந்துபோகாமே, அதின்பக்கலிலே நிர்ஹேதுக க்ருபையைப்பண்ணின. (போரேற்றை) அவ்வவஸ்த்தையை அறிந்து பரிஹரிக்கவல்ல ஆண்புலியை.

(அன்றாவின் நறுநெய்யமர்ந்துண்ண வணியழுந்தூர் நின்றானை) அன்று பசுவின்நெய்யை அமர்ந்து அமுதுசெய்த திருவழுந்தூர் நின்றானை. திருவாய்ப்பாடியிலே நின்றபடியாய்த்து இங்குநிற்கிறது. (அடியேனித்யாதி) கண்ணாலே காணப்பெற்று, அபூர்ணனான நான் பூர்ணனாகப்பெற்றேன். ... ... (௪)

அரு.—நாலாம்பாட்டு. (குன்றாலித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில், ருத்ரன்தான் எதிர்க்க வென்றபடி சொல்லிற்று; இதில் இந்த்ரன் தானே எதிரிட அவனை வென்றபடி சொல்லுகிறது என்று ஸங்கதி. இத்தைஸ்புரிப்பிக்கிறார் (தலைக்காவலித்யாதி). இத்தால்தானே அதிகாரி புருஷர்களாக வைத்தவர்களே ஆஸ்ரித விரோதிகளானார்களாகில் அவர்களையும் வெல்ல

வல்லானென்னும் மஹாகுணம் சொல்லிற்றாய்த் தென்று திருவுள்ளம்.

பாத(ஜாஷ்)களுல் தலையறுக்க வொண்ணுதோ வென்ன வருளிச் செய்கிறார் (அவனித்யாதி). (அதுக்கு) அவ்வளவான குற்றத்துக்கு.

"உண்ண" என்றதை, "உண்ட" என்றாக்கி அர்த்தமருளிச்செய் கிறார் (அன்றித்யாதி). ... ... (ச)

மூ. —கஞ்சனைக் காய்ந்தானைக் கண்ணமங்கையுள் நின்றானை
வஞ்சகப்பேய் முலையூடுயிர் வாய்மடுத்துண்டானைச்
செஞ்சொல் நான்மறையோர் தென்னழுந்தையில் மன்னிநின்ற
அஞ்சனக்குன்றந்தன்னை யடியேன் கண்டுகொண்டேனே. (ரு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கஞ்சனை	கம்ஸனை	உண்டானை	(முலையை) அமுது செய்தவனாய்,
காய்ந்தானை	கோபித்தவனாய்	செம்சொல்	(மெய்ப்பொருளான) அழகையுடைய சொற்கள் நிறைந்த
கண்ணமங்கையுள்	திருக்கண்ணமங்கையென்னும் திவ்ய தேசத்தில்	நால்மறையோ	நாலு வேதங்களையு மத்யயநம் பண்ணின ப்ராஹ்மண ருடைய
நின்றானை	எழுந்தருளியிருக்குமவனாய், [ளான	தென் அழுந்தையில் மன்னி நின்ற,	
வஞ்சகம்	கபடத்தையுடைய	அஞ்சனக்குன்று	மைமலைபோன்றவடி
பேய்	பூதனையுடைய	நம் தன்னை	வழகை யுடைய வனை
முலையூடு	முலைவழியே	அடியேன் கண்டுகொண்டேனே (ரு)	
உயிர்	(அவள்) ப்ராணனையும் [ண்டு		
வாய்மடுத்து	வாயிலே யிட்டுக்கொ		

வ்யா. —அஞ்சாம்பாட்டு. (கஞ்சனைக்காய்ந்தானை) கம்ஸனுடைய நினைவை அவன்றன்னோடேபோம்படி முனிந்தவனை. (கண்ணமங்கையுள் நின்றானை) இன்னுமிங்ஙனே யிருந்துள்ள விரோதிகளைப் போக்கி ரக்ஷிக்கைக்காகத் திருக்கண்ணமங்கையிலே நின்றானை. (வஞ்சக மித்யாதி) வஞ்சகத்தை யுடையளான பூதனையுடைய முலைவழியிலே ப்ராணன்களும் வற்றிவரும்படி முலையை அமுதுசெய்தவனை.

(செஞ்சொல்நான்மறையோர்) யதாபூதவாதியானவேதம் கைவந்திருக்கிற ப்ராஹ்மணரதான திருவழுந்தூரிலே நிற்கிற ஸ்ரமஹரமான வடிவையுடையனைக்கொண்டு, தாபத்ரயம் போம்படி நின்ற

வனை, தாபத்ரயத்தாலும் தப்தனாயிருக்கிற நான்கண்டு, என்னுடைய தாபத்ரயங்கள் தீரப்பெற்றேன். ... ... (ரு)

அரு.—அஞ்சாம்பாட்டு. (கஞ்சனையித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டிலே, பசியாலே பாத(ஶ்ரீ)கனானவனை உபாயமென்றபடி சொல்லிற்று. அங்ஙனன்றிக்கே நேராகச் சலத்தோடிருப்பாரைத் தானும் ச(ஃ)லமுடையனாய், வஞ்சனை செய்வாரைத் தானும் வஞ்சகம்பண்ணிக் கொல்லுவானென்று சொல்லக் கணிசிக்கிறாரிங்கென்று ஸங்கதி.

நிர்ஹேதுகமாகக் காய்கை தூர்க்குணமாகையாலே, காய்ந்த கஞ்சனைக் காய்ந்தானை யென்றநுஷங்கித்து அருளிச் செய்கிறார். (கம்ஸனுடைய வித்யாதி). ... ... (ஞ)

கூ.—பெரியானை யமரர் தலைவற்கும் பிரமனுக்கும்
உரியானை உகந்தானவனுக்கு முணர்வதனுக்
கரியானை அழுந்தூர் மறையோர்களடிபணியும்
கரியானை அடியேன் கண்டுகொண்டு களித்தேனே. (கூ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பெரியானை	ஸர்வாதிகனாய்,	அழுந்தூர்	திருவழுந்தூரிலுள்ள
அமரர்தலைவற்கும்	தேவர்களுக்குநிர்வாஹகனான இந்த்ரனுக்கும்	மறையோர்கள்	ப்ராஹ்மணோத்தமர்கள்
பிரமனுக்கும்	ப்ரஹ்மாவுக்கும்	அடிபணியும்	திருவடிகளிலே(விழுந்து) ஆஶ்ரயிக்கும்படியானவனாய்,
யானைஉரி	யானைத்தோலை		
உகந்தானவனுக்கும்	உகந்(துஉடுத்)தருத்ரனுக்கும்	கரியானை	நீலவர்ணத்தையுடையனானவனை
உணர்வதனுக்கு	அறிகைக்கும்கூட	அடியேன் கண்டு கொண்டு	
அரியானை	துர்லபனாய்,	களித்தேன்	ஸந்தோஷிக்கப்பெற்றேன். (க)

வ்யா.—ஆறும்பாட்டு. (பெரியானை) ஸர்வஸ்மாத்பரனானவனை. (அமரர்தலைவற்கும்) தேவர்களுக்கெல்லாம் நிர்வாஹகனாயிருக்கிற இந்த்ரனுக்கும். (பிரமனுக்கும்) ப்ரஹ்மாவுக்கும். (உரியானையுகந்தானவனுக்கும்) யானையுரியை உகந்த ருத்ரனுக்கும். (உணர்வதனுக்கரியானை) இவர்களுக்கு நெஞ்சால் நினைக்கவுங்கூட அரியனாயிருந்துள்ளவனை.

(அழுந்தூரித்யாதி) திருவழுந்தூரிலுண்டான ப்ராஹ்மணரானவர்கள் திருவடிகளிலே ஆஶ்ரயிக்கும்படியாகநிற்கிற ஶ்யாமளரூபமான

வடிவையுடையவனை, (அடியேன் கண்டுகொண்டுகளித்தேனே) அநந்யார்ஹனான நான் கண்டுகொண்டு களிக்கப்பெற்றேன். ... ... (கு)

அநு.—ஆறும்பாட்டு. (பெரியானையித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் காய்ந்தவரைக் காயுமவனும் வஞ்சிப்பாரை வஞ்சிக்கு மவனுமிருக்குமென்றார்; அப்படியே தங்களைப் பெரியோராக எண்ணியிருப்பார்க்குத் தான் மிகவும் பெரியோனாய், அவர்களுக்கரியனா யிருப்பானென்றநுஸந்தித்து, இப்படிப்பட்டவனுக்கு அடியேனாய்க்களித்தேனென்கிறாரென்று ஸங்கதி.

(ஆனையுரிவை) என்றது-ஆனையுடைய, உரிவை-தோலையென்றபடி. (கு)

மூ. —திருவாழ் மார்வன்றன்னைத் திசைமண்ணீரெரிமுதலா
உருவாய்நின்றவனை யொலிசேரும் மாருதத்தை
அருவாய்நின்றவனைத் தென்னழுந்தையில் மன்னிநின்ற
கருவார்கற்பகத்தைக் கண்டுகொண்டு களித்தேனே. (எ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
திரு	பெரிய பிராட்டியார்	ஒலிசேரும்	சப்தகுணத்தோடு
வாழ்	நித்யவாஸம் பண்ணுநின்ற	மாருதத்தை	கூடியவாயு(முதலான வ்யக்தபஞ்சபூதங்களையும் சரீரமாக உடையவனாய்)
மார்வன் தன்னை	திருமார்பையுடையவனாய்,	அருவாய்நின்றவனை	(அவற்றுக்கு) அந்தராத்மாவாய்க்கொண்டு) அரூபியாயிருக்குமவனாய்,
திசை	திக்குக்களுக்கும்	தென் அழுந்தையில் மன்னிநின்ற,	
மண்	பூமி	கருஆர்	கர்ப்பத்தை (வேர்ப்பற்றை) உடைத்தான
நீர்	ஜலம்	கற்பகத்தை	கல்பவ்ருக்ஷம் போன்றவனானவனை
எரி	அக்நி (கால் ஆகாசம் ஆகிய இவற்றுக்கு)	கண்டுகொண்டு களித்தேன். (எ)	
முதலாய்	காரணபூதனாய்க்கொண்டு		
உருவாய்	(இப்பஞ்சபூதங்களையும்) சரீரமாக உடையனாய்க்கொண்டு		
நின்றவனை	எழுந்தருளி யிருக்குமவனாய்,		

வ்யா. —ஏழாம்பாட்டு. (திருவாழ்மார்வனித்யாதி) ஸ்வவ்யதிரிக்தருடைய ஐஶ்வர்யத்துக்கு நிதாநபூதையான பிராட்டி (க) "அகலகில்லேன்" என்றுவிரும்பி வர்த்திக்கும்படியான மார்வுபடைத்தவனை. (உ) "ఈశేశితవ్య వైషమ్య నిమ్నోన్నత మిదంజగత్ । నమశ్శ్రీరఙ్గనాయక్యై

(க) தி-வாய்-சு. கO-கO. (உ) ர-ஸ்த-க-எ.

ஸூ॒ஷ்டி) விசித்ர த்ருச்ய-சேதநாசேதநாத்மக ப்ரபஞ்சஸ்ருஷ்டி-நமஸ்ஸ்ரீரங்க நாயக்யை யத்ப்ரூவிப்ரமபேதத:'' என்னக்கடவதிறே. ''திசை'' திக்குக்கள். (மண்ணிதியாதி) காரணமான பூதபஞ்சகத்துக்கும் நிர்வாஹகனாய், அவற்றைத்தனக்கு சரீரதயா சேஷமாகவுடையவனை. (ஒலிசேரும்மாருதத்தை) தனக்கடைத்தஸ்பர்சத்தையும், ஆகாச குணமான சப்தத்தையும் உடைத்தாயிருக்கிற காற்றைத்தனக்கு ப்ரகாரமாகவுடையனானவனை.

இப்படிகாரணமான பதார்த்தங்களைக்கொண்டு தேவாதிகார்யங்களையடைய உண்டாக்கி (க) ''அனுப்ரவிச்ய - ததநுப்ரவிச்ய'' என்கிறபடியே ஜீவத்வாரா அவற்றிலே அநுப்ரவேசித்து பின்னை அவற்றைச் சொல்லும் சொல்லு தன்னளவும் வரும்படி இவற்றுக்கடங்க காரணபூதனாய் நிற்கிறவனை. திருவழுந்தூரிலே நித்யவாஸம் பண்ணுகிற. (கருவார் கற்பகத்தை) அடியுடைத்தான கல்பகமாய்த்து. ஸ்வர்க்கத்திலே நிராலம்பநமாக நிற்கிறதன்றிக்கே, பூமியிலே வேர்ப்பற்றுண்டானகற்பகத்தைக் கண்டுகொண்டு, என்ஸர்வாபேக்ஷிதங்களும்பெற்று க்ருதக்ருத்யனானேன். ... ... (எ)

அரு.—ஏழாம்பாட்டு. (திருவாழித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் சொன்ன பெரியோனானமைக்கு ஹேதுக்களை அருளிச்செய்கிறாரென்று ஸங்கதி.

எல்லாருடைய ஐஸ்வர்யத்துக்கு நிதானமென்கைக்கு ப்ரமாணமருளுகிறார் (ஈபேதயாதி). ''மண்ணிசெரி'' என்று காற்றுக்கும் ஆகாசத்துக்கு முபலக்ஷணமென்று திருவுள்ளம்பற்றி, இவற்றுக்கு முதலாகையால், நிர்வாஹகனாகையால், இவற்றை, உருவாய் திருமேனியாக வுடையனாய் நின்றவனை என்று சப்தார்த்தமாய் தாத்பர்யமருளுகிறார் (காரணமானவித்யாதி). இத்தால் காரணபூதங்களைச்சொல்லிற்று. ''ஒலிசேர்'' என்று விசேஷித்தத்தால் ஸூசிதமான ஆகாசத்தையும் மாருதத்தையும் சொன்னது வ்யக்தகுணங்களான பூதபஞ்சகத்துக்கு முபலக்ஷணமென்று திருவுள்ளம்பற்றி தாத்பர்யமருளிச் செய்கிறார் (தனக்கித்யாதி).

அருவாய்நிற்கை அரூபியாய் நிற்கையாய், ஜீவத்வாரா அநுப்ரவேசிக்கிறத்தைச் சொல்லுகிறதென்கிறார் (இப்படியித்யாதி). ''கரு'' என்று கர்ப்பமாய், அத்தாலே (வேர்ப்பற்று) என்றபடி. கருவில் பொருந்தின கற்பகமென்று விசேஷித்ததுக்குக் கருத்தருளிச் செய்கிறார் (ஸ்வர்க்கேத்யாதி). ... ... (எ)

(க) தை-ஆ-௬.

மூ.—நிலையாளாக வென்னை யுகந்தானை நிலமகள்தன்
முலையாள் வித்தகனை முது நான்மறை வீதிதொறும் [நின்ற
அலையாரும் கடல்போல் முழங்கும் தென்னழுந்தையில்மன்னி
கலையார் சொற்பொருளைக் கண்டுகொண்டு களித்தேனே. (௮)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
என்னை	என்னை	வீதிதொறும்	வீதிகள்தோறும்
நிலஆளாக	நித்யகைங்கர்ய நிரதனாகப்(பண்ணி)	அலை ஆரும்	அலைகளினால் பூர்ணமான
உகந்தானை	ஸந்தோஷித்தவனாய்,	கடல்போல்	ஸமுத்ரம்போலே
நிலமகள்தன்	பூமிப் பிராட்டியினுடைய	முழங்கும்	கோ(ஷ)ஷியாநின்ற
			தென்அழுந்தையில் மன்னிநின்ற
முலைஆள்	முலையை ஆளவல்ல	கலைஆர்	சாஸ்த்ரங்களிலேயுண்டான
வித்தகனை	ஆஸ்சர்யபூதனாய்,	சொல்	வசநங்களுக்கு [னை
முது	பழையதான (அநாதியான) [வை	பொருளை	ப்ரதிபாத்யனாயுள்ளவ
நால்மறை	நாலு வேதங்களான		கண்டுகொண்டு களித்தேன். (௮)

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. (நிலையாளாகவென்னையுகந்தானை) (௧) "ஜீஹ்வே ஜதாமி தே- தேஹீமே ததாமிதே" என்னும்படி ஏற்றுக்கொண்டுபோகாமே, நித்யகைங்கர்யத்திலே என்னை அந்வயிக்கும்படி உகந்தானை. தபஸ்ஸாலும் ஸமாதியாலும் பெறுவதொன்றல்ல காணும், அவனுகப்பாலேபெறில் பெறுமித்தனையல்லது, பெறவரியது காணும். (நிலமகளித்யாதி) ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டியுடைய திருமுலைத்தடத்துக்கு, ஆனைக்குக் குதிரை வைக்கவல்ல ஆஸ்சர்யபூதனை.

(முதுநான்மறை) முதுநான்மறையுண்டு - பாஸிபூத்தவேதம், அது திருவீதிகள்தோறும், திரைக்கிளப்பத்தையுடைய கடல் போலே கோஷியாநின்றுள்ள, தென்னழுந்தையில் மன்னிநின்ற. (கலையார் சொற்பொருளை) ஸகலகலைகளாலும், புருஷார்த்தமாக ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டவனைக் கண்டுகொண்டு, என் ஸர்வாபேக்ஷிதங்களும் பெற்று ஹ்ருஷ்டனானேன். ... ... (௮)

அரு.—எட்டாம்பாட்டு. (நிலையித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டிலே, ஸ்ரிய:பதித்வத்தையும், ஸர்வாந்தர்யாமித்வத்தையும், பெருமைக்கிடாக அநுஸந்தித்தார்; அவ்விரண்டாலும் தம்மை ஆட்கொள்ளவல்லானானமையாலே, அவனேப்ராபகனென்று களிக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

---

(௧)

செய்தானை என்னாதே, "உகந்தானை" என்றதுக்குக் கருத்தென்னென்னவருளிச் செய்கிறார் (தபஸ்ஸாது மித்யாதி). நிலமகள்முலை என்னாதே "தன்" என்றத்தாலே ஸூசிதமான அம்சத்தை அருளிச்செய்கிறார் (ஆனைக்கித்யாதி). இத்தாலே போக்ய (ஸ்ரீ) ப்ரகர்ஷம் சொன்னபடி.

"நிலையாளாக" இத்யாதியால் ப்ராபகத்வம் ஸித்தமாகையாலே "சொற்பொருள்" என்றதுக்கு ப்ராப்யத்வவிவக்ஷயா வருளிச்செய்கிறார் (ஸகலேத்யாதி). ... ... (அ)

மூ. —பேரானைக் குடந்தைப்பெருமானை இலங்கொளிசேர்
வாரார் வனமுலையாள் மலர்மங்கை நாயகனை
ஆராவின்னமுதைத் தென்னழுந்தையில் மன்னிநின்ற
காரார் கருமுகிலைக் கண்டுகொண்டு களித்தேனே. (கூ)

பதம்.	உரை.
பேரானை	திருப்பேர்நகரிலே ஸந்நிஹிதனாய்,
குடந்தைப்பெருமானை	திருக்குடந்தையிலெழுந்தருளியிருக்கிற ஸர்வசேஷியாய்,
இலங்கு	விளங்காநின்ற
ஒளிசேர்	காந்தியோடு கூடின
வார் ஆர்	கச்சையுடைத்தாய்
வனமுலையாள்	அழகிய ஸ்தநங்களையுடையளான
மலர்மங்கை	கமலவாஸிநியான பெரிய பிராட்டியார்க்கு
நாயகனை	வல்லபனாய்,
ஆரா	அநுபவிக்க அநுபவிக்க த்ருப்தி பிறவாதபடி
இன்	போக்யமான
அமுதை	அம்ருதம்போன்றவனாய்
தென் அழுந்தையில் மன்னிநின்ற,	
கார் ஆர்	மழைகாலத்திலே
கருமுகிலை	இருண்ட மேகம்போல் ப்ரமஹரமானவனை
கண்டு கொண்டு களித்தேன். (கூ)	

வ்யா. —ஒன்பதாம்பாட்டு. (பேரானை) திருப்பேரிலே ஸந்நிஹிதனானவனை. (குடந்தைப்பெருமானை) திருக்குடந்தையிலேவந்து, கண்வளர்ந்து தன்னுடைய சேஷித்வத்தை உதறிப்படுத்தவனை. (இலங்கொளியித்யாதி) நித்யமான யௌவநத்தையுடைய பெரியபிராட்டியாருக்கு வல்லபனானவனை.

(ஆராவின்னமுதை) அவ்விருவருமானசேர்த்தி இவர்க்குஇனிதாயிருக்கிறபடி. (தென்னழுந்தையித்யாதி) திருவழுந்தூரிலே நித்யவாஸம்பண்ணுகிற கார்காலத்தில் மேகம்போலே ப்ரமஹரமான

வடிவழகையுடையவனை, (கண்டுகொண்டு களித்தேனே) கண்கள் குளிரக்காணப் பெற்று ஹ்ருஷ்டனானேன். ... ... (கூ)

அரு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (பேராளையித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில், நித்ய கைங்கர்யங்கொள்ள வந்தானென்று அநுஸந்தித்தார்; அக்கைங்கர்யத்துக்கு விஷயம் இருவருமாகையாலே, அச்சேர்த்தியில் தமக்குப் பிறந்த நிரதிசய போக்ய(ஸௌக்ய)த்தையை அநுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி. அன்றிக்கே, கீழே ப்ராப்யமென்றார்; ப்ராப்யனானபடி தான் பல இடங்களிலேயும் வந்திருந்தமையாலே என்று, அத்தை உபபாதிக்கிறாரென்றுமாம்.

"உதறிப்படுக்கை" ப்ரகாசிப்பிக்கை. ... ... (கூ)

மூ. —திறல் முருகனனையார் தென்னழுந்தையில் மன்னிநின்ற
அறமுதல்வனவனை யணியாலியர்கோன் மருவார்
கறைநெடுவேல் வலவன் கலிகன்றி சொல் ஐயிரண்டும்
முறை வழுவாமை வல்லார் முழுதாள்வர் வானுலகே. (கo)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
திறல்	பலத்தில்	கோன்	ஸ்வாமியாய்,
முருகன் அனையார்	ஸுப்ரஹ்மண்யனோடொத்தவர்கள் நித்யவாஸம் பண்ணுகிற	மருவார்	சத்ருக்களுடைய
		கறை	ரக்தக்கறையையுடையதாய்
		நெடு	நீண்டிருக்கிற
தென்	ஸுந்தரமான	வேல்	வேலாயுதத்தை
அழுந்தையில்	திருவழுந்தூரில்	வலவன்	ஆள வல்லவரான
மன்னிநின்ற	பொருந்தி நித்யவாஸம் பண்ணுகின்றவனாய்,	கலி கன்றி	ஆழ்வாரருளிச்செய்த
		சொல்	ஸ்ரீஸூக்தியான
		ஐ இரண்டும்	பத்துப் பாசுரங்களையும்
அறம் முதல்வனவனை	ஸகல தர்மங்களுக்கும் காரணபூதனாயுள்ளவன் விஷயமாக,	முறைவழுவாமை	க்ரமம் தப்பாமல்
		வல்லார்	சொல்ல வல்லவர்கள்
அணி	ஸம்ஸாரத்துக்கு ஆபரண பூதமான	வான் உலகு	பரமபதத்தை
		முழுது	ஸம்பூர்ணமாக
ஆலியர்	திருவாலியிலுள்ளார்க்கு	ஆள்வர்	பரிபாலநம் பண்ணப்பெறுவர்கள். (கo)

வ்யா. —பத்தாம்பாட்டு. (திறல் முருகனித்யாதி) மிடுக்கில் வந்தால், தேவஸேநாபதியான ஸுப்ரஹ்மண்யனில் குறைந்தாரில்லை

யாய்த்து அவ்வூரிலுள்ளாரில். (அறமுதல்வனவனை) தர்மத்திலுடைய வேர்ப்பற்றானவனை. ஸ்வஜநரக்ஷணம், ஜீவலோகரக்ஷணம், ஆஸ்ரித ரக்ஷணம், என்று சொல்லப்படுகிற தர்மங்களுக்கு வேர்ப்பற்றானவனை.

(அணியாலியரித்யாதி) ஸம்ஸாரத்துக்கு ஆபரணமான திருவாலி யிலுள்ளார்க்கு நியாமகராயுள்ளார். (மருவாரித்யாதி) சத்ருநிரஸநத் தால்வந்த கறைகழற்ற அவஸரமில்லாதபடியிருப்பதாய், நெடியதான வேலைக்கையிலேயுடையரான ஆழ்வார் ஒலியையுடைத்தாம்படி அருளிச்செய்த இப்பத்தையும், அடைவில் தப்பாதபடி அநுஸந்திக்க வல்லவர்கள், (க) "ஆண்மின்கள் வானகம்" என்கிறபடியே த்ரிபாத் விபூதியடையத் தாங்களிட்ட வழக்காகப் பெறுவார்கள். ... ... (௧௦)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

அரு.—பத்தாம்பாட்டு. (திறலித்யாதி) முருகனை, "திறல்" என்று விசேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (மிடுக்கித்யாதி). ... (௧௦)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஏழாம்பத்தில் ஆறாந்திருமொழி முடிந்தது.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஏழாம்பத்து ஏழாந்திருமொழி
திருவுக்கும் ப்ரவேசம்.

வ்யா. —(திருவுக்கும் திருவாகிய வித்யாதி) "அடியேன் கண்டு கொண்டு களித்தேன்" என்றார்கீழ்; அதுதானேயாய் நிற்கப்பெறாதே, பாத (பாத) கமான இந்த்ரியங்கள் விடாதே அணித்தாய்நின்று நலிகிறபடியை அநுஸந்தித்து அஞ்சி, நம்மாழ்வார் (உ) *உண்ணிலா வியில்பட்ட க்லேசத்தை யடையப்பட்டு, இதுக்குப்போக்கடி அவன் திருவடிகளிலே விழுந்து சரணம்புகுகைக்கு மேற்பட இல்லையென்று அத்யவஸித்து, புருஷகாரபூதையான பிராட்டிமுன்னாகத்தம்மு டைய அநந்யகதித்வத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு சரணம்புகுகிறார். *

(க) தி-வாய்-௧௦-௯-௯. (உ) தி-வாய்-எ-க.

அரு.—திருவுக்கும் திருவின் ப்ரவேசம். கீழே ஸகலேந்த்ரியங்களும் பகவத் விஷயத்திலே ப்ரவணங்களாகப் பெற்றமையாலே மிகவும் களித்த இவர்க்கு, இந்த்ரியங்களுக்கு பயப்பட்டுச் சரணம் புகுகிற ப்ரஸக்தி ஏதென்னும் சங்கையிலே, "ஆராவின்னமுதை" என்று அபரிச்சிந்ந போக்யதையை அநுபவித்தவராகையாலே, யதா(கா)மநோரதம் பரிபூர்ணமாக அநுபவிக்கக்கோலி, அது பெறுமையாலே, இதுக்கு மூலம்-கர்மக்ருதமான இந்த்ரியங்களன்றோ ; இன்னும் பூர்வவாஸநாப(ப)லத்தாலே கொடுபோய் விஷயங்களிலே மூட்டில் செய்வதென்னென்று அதிசங்கையாலே மிகவுமஞ்சி, சரணம் புகுகிறாரென்று ஸங்கதியையருளிச் செய்கிறார் (அடியேனித்யாதி). ... ... *

மூ.—திருவுக்கும் திருவாகிய செல்வா
தெய்வத்துக்கரசே செய்யகண்ணா
உருவச்செஞ்சுடராழி வல்லானே
உலகுண்டவொருவா திருமார்பா
ஒருவற்காற்றி யுய்யும்வகை யென்றால்
உடனின்றைவரென்னுள் புகுந்தொழியா
தருவித் தின்றிட வஞ்சி நின்னடைந்தேன்
அழுந்தூர்மேல்திசைநின்ற வம்மானே. (க)

பதம்	உரை.	பதம்.	உரை.
திருவாகிய	(எல்லாருக்கும்) ஸம்பத்கரையான	ஒருவா	அத்விதீயனே!
திருவுக்கும்	பிராட்டிக்கும்	திருமார்பா	பிராட்டியை திருமார்பிலே யுடையவனே!
செல்வா	ஸம்பத்ரூபனே!	அழுந்தூர்	திருவழுந்தூரில்
தெய்வத்துக்கு	நித்யஸூரிகளுக்கு	மேல்திசை	மேல்பாகத்தில்
அரசே	அதிபதியே!	நின்ற	எழுந்தருளியிருக்கிற
செய்யகண்ணா	சிவந்து அழகிய திருக்கண்களை யுடையவனே! [யதாய்	அம்மானே	ஸ்வாமியானவனே!
உருவம்	அழகிய வடிவையுடை	ஒருவற்கு	ஒரு இந்த்ரியத்துக்கு
செஞ்சுடர்	நிரவதிக தேஜோரூபமான	ஆற்றி	அபேக்ஷித்ததைப் பண்ணி
ஆழிவல்லானே	திருவாழியைகையிலே யுடையவனே!	உய்யும்வகை	உஜ்ஜீவிக்கும்வகை
உலகுண்ட	ஸமஸ்த லோகங்களையும் விழுங்கிய	என்றால்	என்றால்,
		ஐவர்	பஞ்சேந்த்ரியங்கள்
		உடன்நின்று	ஸமீபத்திலிருந்து
		என்னுள்புகுந்து	என்பக்கலிலே வந்து புகுந்து

ஒழியாது	ஒருக்ஷணமும் கால் வாங்காமல்	அஞ்சி	(அவற்றுக்கு) அஞ்சி
அருவி	அலைத்து	நின்	உன் (திருவடிகளிலே)
தின்றிட	நெருக்க [வந்து	அடைந்தேன்	சரணம்புகுந்தேன்.(க)

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (திருவுக்கும் திருவாகிய செல்வா) ஸ்வவ்ய திரிக்தருடைய ஸம்பத்துக்கு நிதாநபூ(ஃபூ)தையான பிராட்டிக்கு ஸம், பத்தானவனே! (தெய்வத்துக்கரசே) * அயர்வறுமமரர்களதிபதியே! புண்டரீகாக்ஷனை ஸர்வேஶ்வரனே! விரோதி நிரஸநத்துக்குப் பரிகரமாய், அழகிய வடிவையுடைத்தாய், நிரவதிக தேஜோரூபமான திருவாழியை கையிலேயுடைய ஸர்வேஶ்வரனே! லக்ஷ்மீபதியென்னுதல், நித்யஸூரிகளுக்கெல்லாம் நிர்வாஹகனென்னுதல், கைசலியாமல் திருவாழியைப் பிடிக்கவல்லவனென்னுதல், இவையிறேஸர்வாதிகத்வத்துக்கு லக்ஷணம். (உலகுண்டஒருவா) குணாகுணநிரூபணம் பண்ணாதே, தளர்ந்தார் தாவளமானவனே! (திருமார்வா) உன்னைத் தளர்ந்தார் தாவளமாக்குமவளைத் திருமார்விலே யுடையவனே!

(ஒருவற்கித்யாதி) ஏகவிஷயத்தில் சேஷத்வம் குலைந்ததுகிடாய். ஒருவற்கு ஆடல்கொடுத்து உஜ்ஜீவிக்கும்படியாயிருக்கிறதில்லை. (உடனின்று) ரக்ஷகனை உன்னிற்காட்டிலும் பாத (பா்த) கவர்க்கம் அணித்தாய்நின்று நலியாநின்றன. (க) "உண்ணிலாவிய" என்னுமா போலே, ஒருவரிருவரன்றிக்கே சேதநஸமாதியாலே நலியாநின்றுள்ள ஐந்திந்த்ரியங்கள் என்பக்கலிலே வந்துபுகுந்து என்னைநெருக்கி, ஒருக்ஷணமும் கால்வாங்குகிறனவில்லை. (அருவித்தின்றிட) "என்னுடைய விஷயத்தைக்காட்டு, என்னுடைய விஷயத்தைக்காட்டு" என்று, இவைதனித்தனியே, அலைத்துநெருக்க அவற்றுக்கு அஞ்சி வந்து, ஸர்வஸ்வாமியான உன் திருவடிகளிலே, சரணம் புகுந்தேன். (அழுந்தூர் மேல்திசைநின்ற வம்மானே) ரக்ஷணத்தில் அதிகரித்த உனக்கு அத்தைமுடிய நடத்தவேண்டாவோ? (க)

அரு —முதற்பாட்டு. (திருவித்யாதி) திருவாகிய-எல்லார்க்கும் ஸம்பத்கரையான, திருவுக்கும், "செல்வா" ஸம்பத்ரூபனே என்று அர்த்த விலக்ஷணமாவருளிச் செய்கிறார் (ஸ்வவ்யதிரிக்தேத்யாதி). "உருவம்" என்றது - உருவையுடைத்தான என்றது. அத்தால் வடிவாதல், அழகாதலாகலாமென்று யோஜநாத்வயத்தையும் தந்த்ரேணவருளிச் செய்கிறார் (விரோ

(க) தி-வாய்-எ-க.

திஇத்யாதி). (நிர்வாஹகனென்னுதல்) என்ற வநந்தரம் "புண்டரீகாக்ஷ னென்னுதல்" என்று சேஷம். ஸர்வேஶ்வரத்வத்துக்கு உபயுக்தமாக ஶ்ரியஃபதித்வத்தைக் கீழருளிச்செய்தாராய், புருஷகாரத்வம் தோற்ற இங்கே அநுஸந்திக்கிற ரென்னுமிடம் தோற்ற பா(ஞு)வமருளிச்செய்கிறார் (உன்னையித்யாதி).

மேலே "ஐவர்" என்கிறத்தைக் கடாக்ஷித்து வாக்யதாத்பர்யமருளிச் செய்கிறார் (ஏகேத்யாதி). (ஏகவிஷயத்தில்) நீயாகிற ஒருவிஷயத்தில். சப்தார்த்தம் (ஒருவற்கித்யாதி). "ஒருவற்கு" ஓரிந்த்ரியத்துக்கு "ஆற்றி" அபேக்ஷிதத்தைக் கொடுத்து, ஆறப்பண்ணி, இதினர்த்தம் (ஆடல்கொடுத்து) என்றது. (உஜ்ஜீவிக்கும்படி) ப்ராப்தவிஷயத்திலே மூட்டும்படி. (அணித்தாய்) என்றதுக்கு, கர்மவஶ்யனுகையாலே, கர்மக்ருதங்களானவை சேர்ந்திருக்குமென்று கருத்து; அன்றிக்கே, நீ இந்த அவஸரம் பார்த்துப் புகுந்தாய்; இவை ஸஹஜங்களென்றுகவுமாம். ... (க)

மூ.—பந்தார் மெல்விரல் நல்வளைத்தோளி
பாவைபூமகள் தன்னெடுமுடனே
வந்தாயென்மனத்தே மன்னிநின்றாய்
மால்வண்ணு மழைபோலொளிவண்ணு
சந்தோகா பௌழியா தைத்திரியா
சாமவேதியனே நெடுமாலே
அந்தோ நின்னடியன்றி மற்றறியேன்
அழுந்தூர் மேல்திசை நின்றவம்மானே. (உ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பந்து ஆர்	(எப்போதும்) பந்தையுடைத்தாய்	என்மனத்தே மன்னி	என் ஹ்ருதயத்திலே பொருந்தி
மெல்	ம்ருதுவான [ய்	நின்றாய்	எழுந்தருளி யிருக்குமவனே!
விரல்	விரற்களையுடையளா		
நல்வளை	அழகிய வளைகளையுடையளாய், [ய்	மால் வண்ணு	கறுத்ததிரு நிறத்தையுடையவனே
தோளி	புஜங்களையுடையளா	மழைபோல்	மேகத்தோடொத்த (குளிர்ந்த)
பாவை	(நிருபாதிக) ஸ்த்ரீத்வத்தை யுடையளுமான	ஒளி	காந்தியையும்
		வண்ணு	வர்ணத்தையு முடையவனே!
பூமகள்தன்னெடும்	பெரிய பிராட்டியாரோடு [ண்டே	சந்தோகா	சாந்தோக்யோபநிஷத்தர்த்தத்தையறிந்தவனே!
உடனே வந்தாய்	கூடினவளுய்க் கொ ரழுந்தருளினவனே!		

பௌழியா	ப்ருஹதாரண்ய கோபநிஷத்தர்த்தத்தை யறிந்தவனே!	மாலே	ஸர்வாதிகனே!
தைத்திரியா	தைத்திரீ யோபநிஷத்தர்த்தத்தை யறிந்தவனே!		அழுந்தூர்மேல் திசைநின்ற அம்மானே.
சாமவேதியனே	ஸாமவேதார்த்தமறிந்தவனே!	நின்	உன்னுடைய
நெடு	(அவ்வேதங்களில்ப்ரதிபாதிக்கப்பட்ட) மேன்மையையுடைய	அடியன்றி	திருவடிகளையொழிய
		மற்று	வேறொரு புகலை
		அறியேன்	அறியமாட்டேன்
		அந்தோ	ஐயோ!(என்றுஅவன் தம் நெஞ்சில் வந்தமைக்கு ஆஶ்சர்யப்படுகிறார்). (உ)

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (பந்தாரித்யாதி) ஸர்வேஶ்வரனோடு கலக்கும்போது மகப்பட, ஒருக்ஷணமும் விடாதே, பந்தையுடையளாய், அப்பந்துமுட்படப் பொறுத விரல்களையுடையளுமாய். (நல்வளைத்தோளி) தர்ஶநீயமானவளைகளை யுடைய திருத்தோள்களை யுடையளுமாய், நிருபாதிகமான ஸ்த்ரீத்வத்தையுடையளாய், தாமரைப்பூவை இருப்பிடமாகவுடையபெரியபிராட்டியாரோடுகூடவந்தாய். (க) "அரவிந்தப்பாவையும் தானும்" என்கிறபடியே ஸபரிகரனாய்க் கொண்டாய்த்து வந்துபுகுந்தது. (என்மனத்தே மன்னிநின்றாய்) இவ்வரவாலே நெஞ்சை நெகிழப்பண்ணி விலக்காமையுண்டானவாறே, (உ) "ஆவாஸ ந்த்வஹமிச்சாமி- ஆவாஸந்த்வஹமிச்சாமி" என்கிறபடியேவந்து புகுந்தானாய்த்து. (மால்வண்ணா) கறுத்த திருநிறத்தை யுடையவனே! (மழைபோலொளிவண்ணா) கறுத்திருக்கையன்றிக்கே, மேகம்போலே குளிர்ந்த வடிவையுடையவனே.

(சந்தோகாவித்யாதி) ஆர்த்தரக்ஷணத்துக்கிடான ஸர்வஜ்ஞத்வத்தை யுடையவனே. இத்தால் வேதார்த்ததத்வஜ்ஞாந முடையவனே என்றபடி. (நெடுமாலே) அவ்வேதங்களாலேசொல்லப்படுகிற ஆதிக்யத்தையுடைய ஸர்வாதிகனே. (அந்தோவித்யாதி) வேறேயும் சிலரக்ஷகருண்டாய், "அவர்கள் ரக்ஷிக்கிறார்கள்" என்று உனக்கு ஆறியிருக்க வொண்ணாதுகிடாய்; அநந்யகதியான நான் உன்திருவடிகளொழிய வேறொரு புகலுடையேனல்லேன். (அழுந்தூர் மேல்திசை

(க) பெரி-திரு- யி-உ-கம. (உ) ரா-ஆ-நி-ஙங.

நின்ற வம்மானே) அநந்யகதிகளை நோக்குகைக்கன்றோ தேவரீர் இங்கே வந்து நிற்கிறது. ... ... (௨)

அநு.—இரண்டாம்பாட்டு. (பந்தாரித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டிலே, ஆஶ்ரயண ஸௌகர்யா பாதக குணங்களை அநுஸந்தித்து, உத்தமபி(ஷ்டை)கையான பிராட்டியை முன்னிட்டுச் சரணம் புக்கார்; இதில், கார்யாபாதக குணங்களை அநுஸந்தித்து, தம்முடைய ஆகிஞ்சந்யத்தை இருவருமான சேர்த்தியிலே விண்ணப்பம் செய்கிறாரென்று ஸங்கதி.

நெடுமையால் ஆதிக்யம் சொல்லி "மால்" என்றும் பெருமையைச் சொன்னால், புநருக்தமன்றோ வென்னவருளிச் செய்கிறார் (அவ்வேதங்களாலே யித்யாதி). ... ... (௨)

மூ.—நெய்யாராழியும் சங்குமேந்தும்
நீண்டதோளுடையாயடியேனைச்
செய்யாதவுலகத்திடைச்செய்தாய்
சிறுமைக்கும் பெருமைக்குமுள்புகுந்து
பொய்யாலவரென் மெய்குடியேறிப்
போற்றிவாழ்வதற்கஞ்சி நின்னடைந்தேனை
ஐயாநின்னடியன்றி மற்றறியேன்
அழுந்தூர் மேல்திசைநின்றவம்மானே. (௩)

பதம்.	உரை.
ஐயா	நிருபாதிக பந்துவே!
அழுந்தூர்மேல் திசைநின்ற அம்மானே!	
நெய் ஆர்	கூர்மை மிக்கிருந்துள்ள
ஆழியும்	ஸுதர்சநத்தையும்
சங்கமும்	ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தையும்
ஏந்தும்	தரியாநின்ற
நீண்ட	தீர்க்கமான
தோள்	புஜங்களை
உடையாய்	உடையவனே!
உலகத்திடை	(இந்த)லோகத்திலே
செய்யாத	(மற்றொருவர் விஷயத்தில்)பண்ணப்படாத (உன்விஷயமான ருசி விஶ்வாஸாதிகளை)
செய்தாய்	உண்டு பண்ணினவனே!
சிறுமைக்கும்	க்ஷுத்ரவிஷயங்களை அநுபவிக்கைக்கும்
பெருமைக்கும்	பெரியவிஷயங்களை அநுபவிக்கைக்குமாக
பொய்யால்	வஞ்சனையினாலே (நானுமறியாதபடி)
உள்புகுந்து	என்னுள்ளே ப்ரவேசித்து
என் மெய்	என்னுடைய சரீரத்திலே
குடியேறி	(ஸ்வஸ்தாநத்திற்போய்) நித்ய வாஸம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கிற

ஐவர்	பஞ்சேந்த்ரியங்களை	அஞ்சி	பயந்து
போற்றி	ஸ்துதிபண்ணி அநுவர்த்தித்து	நின்	உன் திருவடிகளை
வாழ்வதற்கு	வாழ்கைக்கு	அடைந்தேன்	(புகலாகப்) பற்றினேன். (௩)

வ்யா. —மூன்றும்பாட்டு. (நெய்யாரித்யாதி) கடைந்து பற்றற நெய்யிட்டிருக்கிற திவ்யாயுதங்களையுடையவனே. நெய்-கூர்மை, ஆர்தல்-மிகுதி, கூர்மை மிக்கதிருவாழி. அவற்றுக்குத் தகுதியான திருத்தோள்களையுடையவனே! (அடியேனை) தேவர்க்கு யோக்யனாயிருக்கிற என்னை. (உலகத்திடைச்செய்யாதவற்றைச் செய்தாய்) லோகத்திலே செய்யாதவற்றையெல்லாம் செய்தாய். உன் திருவடிகளில் கைங்கர்யத்தை நினையாத லோகத்திலே வைத்தாய்.

(சிறுமைக்கும் பெருமைக்கு முள்புகுந்து) க்ஷுத்ரவிஷயங்களை லபிக்கைக்கும், கிட்டவரிய விஷயங்களை லபிக்கைக்குமாக க்ருத்ரிமரூபத்தாலே "நான்" என்கிற சொல்லுக்குள்ளே அடங்கும்படி என் சரீரத்திலேவந்து குடிபுகுந்தனவாய்த்து. (போற்றிவாழ்வதற்கஞ்சி) அவற்றை ஆராதித்துப் பின்சென்று வர்த்திக்குமதற்கஞ்சி. (நின்னடைந்தேன்) நிருபாதிகசேஷியான உன்னைக்கிட்டினேன். (ஐயா) நிருபாதிக பந்துவே! உன்திருவடிகளையொழிய வேறொரு புகலுடையேனல்லேன். (அழுந்தூர்மேல்) நிருபாதிக பந்த (பந்த) ம்தோற்றவந்து நிற்கிறவனே. ... ... (௩)

அரு.—மூன்றும்பாட்டு. (நெய்யாரித்யாதி) கீழ், கார்யபாதககுணங்களில் ஸர்வஜ்ஞதையை அநுஸந்தித்தார்; அவற்றில் சக்திமத்வத்தையும் ப்ராப்தியையு மநுஸந்திக்கிறாரிங்கு என்று ஸங்கதி.

அர்த்தாந்தரம் (நெய்யித்யாதி). அந்வயம் காட்டுகிறார் (உலகத்திடையித்யாதி). செய்யாதவற்றைச் செய்கையாவது என்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (உன்னித்யாதி). (லோகத்திலே) என்றவநந்தரம், "கைங்கர்ய ருசியுண்டாக்கி இந்த்ரியங்களுக் கஞ்சும்படி." என்று சேஷம்.

(குடியேறி) என்ற வநந்தரம், "வர்த்திக்கிற" என்று மூலத்தில் அத்யாஹாரம் திருவுள்ளம்பற்றியருளிச் செய்கிறார் (க்ஷுத்ரேத்யாதி) (௩)

மூ.—பரனேபஞ்சவன் பௌழியன் சோழன்
பார்மன்னர் மன்னர்தாம் பணிந்தேத்தும்
வரனே மாதவனே மதுசூதா மற்றோர்
நற்றுணை நின்னலாலிலேன்காண்

நரனே நாரணனே திருநறையூர் நம்பீ
எம்பெருமா னும்பராளும்
அரனே ஆதிவராஹமுன்னானாய்
அழுந்தூர்மேல் திசைநின்றவம்மானே. (௪)

பதம்.	உரை.
பரனே	ஸர்வாதிகனே!
பஞ்சவன்	பஞ்சவனென்றும்
பௌழியன்	பௌழியனென்றும்,
சோழன்	சோழனென்றும் ப்ரஸித்தராய்
மன்னர்	ஸகலைஸ்வர்யஸம்பூர்ணராய்
பார்	(அவ்வவ) தேசங்களுக்கு [கள்,
மன்னர்	ராஜாக்களாயுள்ளவர்
தாம்	தாங்களே (தங்களுடைய அபீஷ்டஸித்திக்காக)
பணிந்து	ஆஸ்ரயித்து
ஏத்தும்	ஸ்தோத்ரம்பண்ணும்படியாக எழுந்தருளியிருக்கிற
வரனே	ஆஸ்ரயணீயனே!
மாதவனே	ஸ்ரிய:பதியே
மதுசூதா	மதுவென்னும் அஸுரனை நிரஸித்தவனே!
நரனேநாரணனே	(ஆஸ்ரிதரைப் பெறுகைக்காக) நரனும் நாராயணனுமவதரித்தவனே!
திருநறையூர்	திருநறையூரிலேஎழுந்தருளியிருக்கிற
நம்பி	பூர்ணனே!
எம்பெருமான்	எனக்கு நிருபாதிகசேஷியானவனே!
உம்பர்	தேவதைகளை
ஆளும்	(தனக்குக் கீழ்ப்படுத்தி) பரிபாலநம் பண்ணவல்லனான
அரனே	ருத்ரனுக்கு அந்தர்யாமியாயுள்ளவனே!
முன்	ஆதிகாலத்தில்
ஆதிவராஹமானாய்	ஜகத்காரணபூதமான மஹாவராஹமாயவதரித்தவனே,
அழுந்தூர்மேல் திசைநின்ற அம்மானே!	
நின்அலால்	உன்னையொழிய
நல்	பரார்த்ததைக ப்ரயோஜநமான
மற்றுஓர்	வேறொரு
துணை	ரக்ஷகனை
இலேன்	உடையேனல்லேன்.

வ்யா. —நாலாம்பாட்டு. (பரனே) ஸர்வஸ்மாத்பரனானவனே, (பஞ்சவனித்யாதி) “பஞ்சவன்” என்றும் “பவுழியன்” என்றும் சோழர்கள்பேர், ஒரோராஜ்யங்களுக்குக் கடவராய், ஐஸ்வர்யப்ரதாநராயிருக்கிற ராஜாக்கள், தந்தாமுடைய அபிமதார்த்தமாக வந்தாஸ்ரயித்து, அவைபெற்றுப்போம்படிக்கீடாக நிற்கிறபரனே! அவர்களுக்கு

ஆஶ்ரயணீயனாயுள்ளவனே. (மாதவனே) அவர்களுடைய அபிமதங்களைத் தலைக்கட்டிக் கொடுப்பிக்கும் புருஷகாரத்தையுடையவனே. (மதுசூதா) அவர்களுடைய விரோதியைப் போக்குமைக்கிடான விரோதி நிரஸநசீலனானவனே. (மற்றோர் நற்றுணை, தன்னை அழிய மாறியும் அடைந்தாரை நோக்கும் துணை உன்னையொழிய வேறொருவரை யுடையேனல்லேன்.

(நரனே நாரணனே) ஆஶ்ரிதார்த்தமாக அவர்கள் உன்னைப் பெறுகைக்குப் பண்ணும் தபஸ்ஸை, நீ அவர்களைப் பெறுகைக்காகப் பண்ணுமவனே. (திருநறையூர் நம்பி) திருநறையூரிலே வந்து நிற்கிற கல்யாணகுண பரிபூர்ணனே. (எம்பெருமான்) அங்கே பிராட்டியும் நீயுமாய் நிற்கிற நிலையைக்காட்டி என்னை அநந்யார்ஹனாக்கினவனே. (உம்பராளுமரனே) மேலுண்டான தேவதைகளை நிர்வஹிக்கிற ருத்ரனுக்கு அந்தராத்மாவாய்நின்று அவர்களை நிர்வஹிக்கிறவனே. (க) "రుద్రం సమాశ్రితా దేవా రుద్రో బ్రహ్మాణమాశ్రితః । బ్రహ్మా మామాశ్రితో రాజన్ నాహం కంచిదుపాశ్రితః - ருத்ரம் ஸமாஶ்ரிதா தேவா ருத்ரோ ப்ரஹ்மாணமாஶ்ரிதஃ। ப்ரஹ்மா மாமாஶ்ரிதோ ராஜந் நாஹம் கஞ்சிதுபாஶ்ரிதஃ" என்னாநின்றதிறே. (ஆதிவராஹ முன்னாய்) ஒருவனுக்குள்ளீடாய் நின்று ரக்ஷிக்கையன்றிக்கே, வாராஹ கல்பத்தினுடைய ஆதியிலே மஹாவராஹமாய்வந்து அவதரித்து கண்ணுக்கிலக்காய் நின்று நோக்கினவனே. (அழுந்தூர்மேல்) அது தன்னைப் பழங்கதையாக்கி, இப்போது திருவழுந்தூரிலே வந்து நிற்கிறவனே. ... ... (ச)

அரு. —நாலாம்பாட்டு. (பரனித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில், தம்மை லோகத்தாரில் வ்யாவ்ருத்தராக வைத்த உபகாரஸ்ம்ருதி பண்ணியருளினார்; அவ்வுபகாரஸ்ம்ருதியடியாக வாயார ஏத்தியருளுகிறாரென்று ஸங்கதி.

"நரனே" என்றத்தையும் "வராஹம்" என்றத்தையும் கடாக்ஷித்து (தன்னை யழிய மாறி) என்றது.

அரனை "உம்பராளும்" என்று விசேஷித்ததுக்கு ப்ரமாணம் (ருத்ரமித்யாதி). (ச)

(க) பாரத-ஆஶ்வமேதிக பர்வம்.

மூ.—விண்டான் விண்புக வெஞ்சமத்தரியாய்
பரியோன் மார்வகம் பற்றிப்பிளந்து
பண்டானுய்ய வோர்மால்வரையேந்தும்
பண்பாளா பரனே பவித்திரனே
கண்டேன் நான் கலியுகத்ததன் தன்மைக்
கருமமாவது மென்றனக்கறிந்தேன்
அண்டா நின்னடியன்றி மற்றறியேன்
அழுந்தூர் மேல்திசைநின்ற வம்மானே. (ரு)

பதம்.	உரை.
விண்டான்	தன்னோடு சேராத சத்ருவான ஹிரண்யன் (உயிர்மாண்டு)
விண்புக	வீரஸ்வர்க்கத்தில்ப்ரவேசிக்கும்படியாக
வெஞ்சமத்து	க்ரூரமான யுத்தத்திலே
அரியாய்	நரஸிம்ஹரூபியாய்க் [கொண்டு]
பரியோன்	பருத்திருக்கிற ஹிரண்யனுடைய
மார்வகம்	மார்வை [த்து
பற்றி	(நகங்களாலே) பிடி-
பிளந்து	கிழித்துப் பொகட்டவனே,
பண்டு	க்ருஷ்ணாவதாரத்தில்,
ஆன்	பசுக்கள்
உய்ய	பிழைக்கும்படி
மால்	பெரிய
ஓர்வரை	ஒருமலையை

பதம்.	உரை.
ஏந்தும்	(குடையாக) தரியாநின்ற
பண்பாளா	ஸௌலப்யத்தையுடையவனே!
பரனே	மற்றரக்ஷகரெல்லாரிலுமுயர்ந்தவனே!
பவித்திரனே	(ஆஸ்ரிதரை) பரிசுத்தராக்கவல்லவனே
அண்டா	அண்டாதிபதியே!
அழுந்தூர்மேல் திசைநின்ற அம்மானே!	
நான்	நான்
கலியுகத்ததன்	கலியுகத்தினுடைய
தன்மை	ஸ்வபாவத்தை
கண்டேன்	அறிந்தேன்,
என்றனக்கு	எனக்கு
கருமமாவதும்	ஹிதரூபமான கர்மத்தையும்
அறிந்தேன்	நிஸ்சயித்துக் கொண்டேன், (அதாவதேதென்னில்)
நின் அடியன்றி மற்றறியேன். (ரு)	

வ்யா. —அஞ்சாம்பாட்டு. (விண்டானித்யாதி) ஹிரண்யாஸுரனானவன், வீரஸ்வர்க்கத்துக்கு ஏறிப்போம்படியாக. (வெஞ்சமத்து) கொடிய யுத்தத்திலே நரஸிம்ஹவேஷத்தையுடையனாய், அஹங்கார மமகாரங்களாலே தடித்த வடிவையுடையனானவனுடைய மார்வைச் சென்று பற்றி, இரண்டு பிளவாம்படிபண்ணி. (பண்டானுய்ய) இத் தால், அது சிறுக்கனறியச் செய்ததொரு செயலிறே; அங்ஙன் உப

காரஸ்ம்ருதியு மில்லாத பசுக்களுக்கும் இடையர்க்கும் உதவினபடியைச் சொல்லுகிறது. முன்பு பசுக்களும் இடையரும் பிழைக்கும் படிகைக்கெட்டிற்றொரு பெருமலையை எடுத்து ரக்ஷித்த நீர்மையை யுடையவனே. (பரனே) இப்ப்ரஜாரக்ஷண தர்மத்தில் உனக்கவ்வரு கொருவருமில்லாதபடி இருக்கிறவனே. (பவித்திரனே) அசுத்தரை யும் சுத்தராக்கும் சுத்தியை யுடையவனே.

(கண்டேன் நான்கலியுகத்ததன்தன்மை) இக்கலியுகத்தினுடைய ஸ்வபாவத்தை நானழகிதாகக் கண்டேன். உன்பக்கத்திலே வைமுக்ய(ஃ)த்தை யுண்டாக்கி விஷயப்ராவண்யத்தைப் பிறப்பித்து முடிக்கும் ஸம்ஸாரஸ்வபாவத்தை நானழகிதாகஅறிந்தேன். (கருமமாவது மென்றனக் கறிந்தேன்) எனக்கு ஹிதமாவதுவும் உன்திருவடிகளை ஆஶ்ரயிக்குமதுவே என்றறிந்தேன். (அண்டா) அண்டத்துக்கு நிர்வாஹகனானவனே! அன்றிக்கே இடையர்க்கு நிர்வாஹகனானவனே, என்றுமாம். (அழுந்தூரித்யாதி) ஶ்ரீப்ரஹ்லாதனுக்கும் இடையர்க்கும் பசுக்களுக்கும் உதவினபடியே பிற்பாடர்க்கும் உதவுகைக்காக வன்றோ இங்கு வந்து நிற்கிறது. ... ... (௫)

அ௫.—அஞ்சாம்பாட்டு. (விண்டானித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில், வாயாரப் புகழ்ந்து, ராஜாக்களுக்குக் கொடுத்துக்கொண்டிருக்கிற படியைச் சொல்லி, நீயே கதி என்றார்; எம்பெருமான், நீரிங்ஙனே நம்மைக்கொண்டாடுவது, அநந்யகதித்வத்தைப் பலகாலும் சொல்லுவது, ஆக இப்படி படுகைக்கு மூலமென்னென்று கேட்க அருளிச்செய்கிறாரென்று ஸங்கதி.

"சமரம்" என்றத்தைக்கடைக்குறைத்தலாய், "சமம்" என்றுக்கியருளிச் செய்கிறார் (கொடிய வித்யாதி). "ஆனுய்ய" என்றதுக்குத் தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (இத்தாலித்யாதி). சப்தார்த்தம் (முன்பித்யாதி).

கீழ்வாக்யவிவரணம் (உன்பக்கலித்யாதி). ... ... (௫)

மூ.—தோயாவின் தயிர் நெய்யமுதுண்ண
சொன்னார் சொல்லி நகும் பரிசே பெற்ற
தாயாலாப்புண்டிருந்தழுதேங்கும்
தாடாளா தரையோர்க்கும் விண்ணோர்க்கும்
சேயாய் கிரேத திரேத துவாபார
கலியுகமிவை நான்குமுனாய்
ஆயா நின்னடியன்றி மற்றறியேன்
அழுந்தூர்மேல்திசைநின்ற வம்மானே. (சு

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
சொன்னார்	வாய்வந்தபடி சொல்லவல்லவர்கள்	எங்கும்	வாய்விடமாட்டாதே விக்கிவிக்கி அழாநின்ற
சொல்லி	நவநீத சௌர்யத்தை வெளிப்படையாகச்சொல்லி	தாடாளா	பெரியோனே!
நகும்	பரிஹஸியாநின்ற	தரையோர்க்கும்	பூமியிலுள்ளார்க்கும்
பரிசே	ப்ரகாரமும் (மதிக்கவற்றோ? என்று பழிக்கஞ்சாதே)	விண்ணோர்க்கும்	மேலுலகத்திலுள்ளார்க்கும்
தோயா	நன்றாகத்தோயாதே	சேயாய்	கிட்டவரியனே
இன்தயிர்	மதுரமான தயிரையும்	முன்	முன்னமே
நெய்	நெய்யையும்	கிரேததிரேத துவாபரகலி யுகம்	க்ருதயுகம் த்ரேதாயுகம் த்வாபரயுகம் கலியுகம் என்று சொல்லப்படுகிற
அமுதுண்ண	அமுது செய்யாநிற்க (அப்பொழுது)	இவைநான்கும் ஆனாய்	இந்நாலு யுகங்களுக்கும் நிர்வாஹகனானவனே!
பெற்றதாயால்	பெற்றதாய்போல் ப்ரியகரையான யசோதையினால்	ஆயா	இடையனான க்ருஷ்ணனே!
ஆப்புண்டு	கட்டுண்டு		
இருந்து	போகமாட்டாதே நின்று		
அழுது	அழுது (அதிலும்)		

அழுந்தூர் மேல் திசைநின்ற அம்மானே!
நின் அடியன்றி மற்று அறியேன். (அ)

வ்யா. —ஆறும்பாட்டு. (தோயாவின்தயிரித்யாதி) அறத் தோயாத இனிய தயிரையும், நெய்யையும் பொருந்தி அமுதுசெய்ய. (சொன்னாரித்யாதி) வாய்க்குப் போந்தார் போந்தபடி சொல்லுகிற பழிக்கஞ்சாதே, "மழலைத்தயிரும் நெய்யும் புஜித்தோமாகில், இதுக்கு வருவதொன்றுண்டோ?" என்றும், "ஒன்றையிட்டுப்பழிசொல்லுகிறார்களன்றே" என்றும் நாட்டார் சொல்லுகிற பழிக்கு லஜ்ஜியாதே இருந்தானுய்த்து. (பெற்ற தாயாலாப்புண்டு) யசோதைப் பிராட்டியாலே கட்டுண்டு. (அழுது)ப்ரதிக்ரியை அற்றுப் போகமாட்டாதே நின்ற வேண்டப்பாட்டை யுடையவனே.

(தரையோர்)பூம்யந்தரிக்ஷங்களிலுள்ளார் ஸ்வயத்நத்தாலேகாணப்பார்க்குமன்று அவர்களுக்கு தூரஸ்தனானவனே! நீரிங்ஙனே பதறுகிறதென்? காலம்வந்து கார்யம செய்யவேண்டாவோவென்ன; (கிரே

ததிரோத) (க) "நேஶ க்ருத்யம் ஸ்ய-கலௌ க்ருதயுகம் தஸ்ய" என்னவொண்ணாதோ உனக்கு, காலம் நீ இட்டவழக்கன்றோ? உன் திருவடிகளையொழிய வேறொன்றை யறியேன். (அழுந்தூர்மேல்) அந்த க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் பிறபாடர்க்கும் இழவாமைக்கன்றோ நீ இங்கு வந்து நிற்கிறது. ... ... (கூ)

அரு.—ஆறும்பாட்டு. (தோயாவித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டிலே, "கலியுகத்தன் தன்மையறிந்தேன்" என்றுநின்றீர், உமக்குறுப்பாக, இனி கலியுகத்தை அழிக்கச் சொல்லுகிறீரோவென்ன அருளிச் செய்கிறரென்று ஸங்கதி.

† கலியுகத்தை உண்டாக்கமாட்டாயோ என்று கருத்து. [சொன்னார் சொல்லி நரம்பரிசே தோயா வின்தயிர் நெய்யமுதுண்ண பெற்ற தாயா லாப்புண்டு] என்றந்வயமாய் தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (மழலையித்யாதி). "தரையோர்" என்கிற விடத்தில் "த்ரா" என்கிற சப்தம் "தரை" என்றாய் பூமியைச் சொல்லுகிறதென்று அருளிச்செய்கிறார் (பூம்யந்தரிக்ஷேத்யாதி). ... ... (சூ)

மூ.—கறுத்துக் கஞ்சனை யஞ்ச முனிந்தாய்
 கார்வண்ணா கடல்போலொளிவண்ணா
இறுத்திட்டான் விடையேழும் முன் வென்றாய்
 எந்தாயந்தர மேழுமுனாய்
பொறுத்துக்கொண்டிருந்தால் பொறுக்கொணாப்
 போகமே நுகர்வான் புகுந்தைவர்
அறுத்துத்தின்றிடவஞ்சி நின்னடைந்தேன்
 அழுந்தூர்மேற்றிசை நின்ற வம்மானே. ... (எ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கஞ்சனை	கம்ஸனை	ஒளி	நீலமானகாந்தியையும்
கறுத்து	கோபித்து	வண்ணா	ரக்ஷகத்வஸ்வபா(வா)வத்தையு முடையவனே!
அஞ்ச	அவன் பயப்படும்படி		
முனிந்தாய்	(அவனை நிரஸித்தருளினவனே!		
கார்வண்ணா	மேகம்போல் குளிர்ந்த வடிவையுடையவனே!	விடை	பலிஷ்டமான [யும்
		ஆன் ஏழும்	ஏழு வ்ருஷபங்களை
		முன்	க்ருஷ்ணாவதாரத்தில்
கடல்போல்	ஸமுத்ரம் போன்ற	இறுத்திட்டு	(உடலை) முறித்து

(க) விஷ்ணுதர்ம-கசே-இஎ. ["கலியுகத்தில் க்ருதயுகத்தை உண்டாக்கமாட்டாயோ" என்று இருக்கலாம்.

வென்றாய்	(கொன்று) ஜயித்தவனே!	பொறுக்கொணு	ஸஹிக்கப்போகாமல்; [யே
எந்தாய்	என்ஸ்வாமியே! [ரும்	போகமே	விஷயபோகங்களை
அந்தரம்ஏழும்	மேலுலகங்களேழுக்	நுகர்வான்	அநுபவிப்பிக்கைக்காக
முன்	ஆதிகாலம் தொடங்கி		
ஆனாய்	நிர்வாஹகனானவனே! அழுந்தூர் மேல் திசைநின்ற அம்மானே,	புகுந்து	என்னுள்ப்ரவேசித்து
		அறுத்து	பாதி(ஃ)த்து
ஐவர்	பஞ்சேந்த்ரியங்களும் (பண்ணும்)	தின்றிட	(ஸ்வரூபத்தை) அழியப் பண்ணாநிற்க,
பொறுத்துக்கொண்டிருந்தால்	(உபத்ரவங்களை) ஸஹித்துக்கொண்டிருக்கப்பார்த்தாலும்	அஞ்சி	(அதற்கு) பயந்து
		நின்	அடைந்தேன். (௭)

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (கறுத்துக்கஞ்சனை) எல்லாரும் ரக்ஷை பெற்று ஜீவிக்கவேணு மென்றிருக்கிற இவன் பக்கலிலே அபிஸந்தியைப் பண்ணினுனைத்து கம்ஸன்; அவன்பண்ணின அபிஸந்தி அவன்றன்னோடே போம்படிகோபித்து, கம்ஸனானவன் பீ(ஃ)தனும்படி முனிந்தாய், சீறினாய். (கார்வண்ணா) கண்டார்க்கு ஶ்ரமஹரமானவடிவையுடையவனே. (கடல்போலொளிவண்ணா) கடல்போலே ஸர்வபதார்த்தங்களுக்கும் ரக்ஷகனுமாய் அத்தோடொத்த நிறத்தை யுடையவனே! (இறுத்திட்டான் விடையேழு முன்வென்றாய்) அஸாராவேசத்தாலே ம்ருத்யுபோலே வந்த ருஷபங்களேழினுடைய கொம்பையும் முறித்து அவற்றை ஜயித்தாய் (எந்தாய்) அச்செயலைக்காட்டி என்னை எழுதிக்கொண்டாய். (அந்தரமேழு முனாய்) உபரிதநலோகங்களேழையு முடையனானவனே.

(பொறுத்துக்கொண்டிருந்தால்) இவற்றால்வந்த நலிவை ஆறறியிருப்போமென்றால் ஆற்றவொண்ணாதபடியாக போக(ஃ)ங்களை புஜிக்கவேணுமென்று ஐவர்நெருக்கி புஜிப்பிக்க, அவர்களுக்கஞ்சி, உன் திருவடிகளிலே சரணம் புகுந்தேன். ... ... (௭)

அரு—ஏழாம்பாட்டு. (கறுத்தித்யாதி) காலம் நீ இட்டவழக்கன்றோ என்று, உம்மைப்பெரிய இதயுகத்தின்படியே என்னையேயினைந்து உகக்கப் பண்ணச் சொல்லாநின்றீர், இதுக்கு நான் செய்யவேண்டுவதென், இந்த்ரியங்களை விஷயங்களில் நின்றும் மீட்டு, என்னையே நீர்உகக்கலாகாதோ வென்ன; அவை என்னால் அடக்கவரிது, உன்னாலடக்கவேணு மென்கிறாரென்று ஸங்கதி.

(ஒளியையும் வண்ணத்தையுமுடையவனே) என்றவற்றை வ்யுத்க்ரமேண வருளிச்செய்கிறார் (கடல்போலேயித்யாதி). ... ... (எ)

நெடியானே கடியார்கலி நம்பீ
நின்னையே நினைந்திங்கிருப்பேனைக்
கடியார் காளையரைவர் புகுந்து
காவல் செய்தவக்காவலைப் பிழைத்துக்
குடிபோந்துன்னடிக்கீழ் வந்து புகுந்தேன்
கூறைசோறிவை தந்தெனக்கருளி
அடியேனைப்பணியாண்டு கொளெந்தாய்
அழுந்தூர் மேல்திசைநின்ற வம்மானே. (அ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
நெடியானே	ஸர்வாதிகனே!	அக்காவலை	அந்தகடினமானசிறையை
கடி	(பூமிக்கு) அரணாகச் சமைந்திருக்கிற	பிழைத்து	தப்பி வந்து.
ஆர் கலி	ஸமுத்ரத்தில் (கண் வளர்ந்தருளுகிற)	உன் அடிக்கீழ்	உன்திருவடிகளின் கீழே
நம்பி	பூர்ணனே!	குடிபோந்து	குடியிருக்கக்கருதி
எந்தாய்	என்ஸ்வாமியே!	வந்து	கிட்டி
அழுந்தூர்மேல் திசை நின்ற அம்மானே!		புகுந்தேன்	அந்தர்ப்பவித்தேன்,
நின்னையே	உன்னையே	எனக்கு	(விஷயாந்தரங்களைவிட்டுவந்த) எனக்கு
நினைந்து	த்யாநித்துக்கொண்டு	கூறை	வஸ்த்ரமும்
இங்கு	இந்தலீலா விபூதியில்	சோறு	அந்நமுமாயுள்ள களை
இருப்பேனை	இருக்கிற என்னை,	இவை	இந்த உன் திருவடி.
கடி ஆர்	பலத்தையுடைத்தாய்	அருளி	க்ருபைபண்ணி
காளையர்	(பரபீடநத்தில் பின் வாங்காத) இளம்பருவத்தை யுடையதான	தந்து	கொடுத்து,
ஐவர்	பஞ்சேந்த்ரியங்களும்	அடியேனை	ஸ்வதஸ்ஸித்தமான தாஸ்யத்தையுடைய என்னை
புகுந்து	என்னுள்ப்ரவேசித்து	பணி ஆண்டு கொள்	நித்ய கைங்கர்யத்தை பண்ணுவித்துக் கொண்டருளவேணும். (அ)
காவல்செய்த	(என்னை உன்னிடத்தில் போகாதபடி) சிறைவைத்த		

வ்யா. —எட்டாம்பாட்டு. (நெடியானே) ஸர்வாதிகனான ஸர்வேஶ்வரனே. (கடியார் கலிநம்பி) பரிமளத்தை யுடைத்தாய், அரண்

பெற்றிருக்கிற, ஆர்கலியுண்டு - கடல், அதிலே சாய்ந்தருளின கல்யாணகுண பரிபூர்ணனே. (நின்னையே நினைந்திங்கிருப்பேனை) பரமபதத்தேயிருந்து, அங்குள்ளார் நினைக்கும் நினைவை இங்கேயிருந்து உன்னையே நினைந்திருக்கிற என்னை, நெஞ்சில் நன்மையின்றிக்கே பிறரை நலியநலிய இளகிப்பதியாநின்ற பருவத்தையுடைய ஐவர் வந்துபுகுந்து சிறைசெய்கிற. (அக்காவலைப் பிழைத்துக் குடிபோந்துன்னடிக்கீழ் வந்து புகுந்தேன்) (க) "பரித்யக்தா மயா லங்கா மித்ராணி ச தநாநி ச। பவத்கதம் மே ராஜ்யம் ச ஜீவிதம் ச ஸுகாநி ச" -த்யக்த்வா புத்ராம்ஶ்ச தாராம்ஶ்ச ராகவம் சரணங்கத:" என்கிறபடியே, அவற்றைத்தப்பி உன் திருவடிகளிலே சரணம் புகுந்தேன்.

(கூறைசோறிவைதந்தெனக்கருளி) எனக்குக் கூறையும் சோறுமாயிருக்கிற இத்திருவடிகளைத் தந்தருளி. (உ) "தோட்டமில்லவள்" என்கிறபடியேயும், (ங) "எல்லாங்கண்ணன்" என்றும் சொல்லுகிறபடியே கூறைசோறாக நினைத்திருப்பது இவையாய்த்து இவர். (அடியேனைப் பணியாண்டு கொளெந்தாய்) வகுத்த ஸ்வாமியான நீ ராஜபுத்ரனாய்ப் பிறந்து முடியிழந்து போவாரைப்போலேயாகாமே அடியேனாயிருக்கிற என்னை நித்யகைங்கர்யத்தைக் கொண்டருளவேணும். (அழுந்தூரித்யாதி) ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வானுக்கு வந்து புகுரலாம்படி கடற்கரை வெளியிலே வந்து நின்றாப்போலே, எனக்கு உறவுமுறையார் கைவிட்டவன்று வந்து கிட்டலாம்படியன்றோ தேவரீர் இங்கே வந்து நிற்கிறது. ... ... (அ)

அரு.—எட்டாம்பாட்டு. (நெடியானே இத்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில், "பொறுத்துக்கொண்டிருந்தால் பொறுக்கொணாப்போகமே நுகர்வான்" என்று அதுக்கஞ்சினேனென்றீர், "லோகத்திலே மஹாயோகிகளுமித்தனை அஞ்சினாரைக்கண்டதில்லையே, சரகாகிலும் நின்று நினைத்தன்றோ இருப்பது; ஆகையாலே அவர்ஜநீயமான அவற்றுக்குச் செய்துகொண்டுஆறியிரும்" என்று எம்பெருமானுக்குக் கருத்தாக அருளிச்செய்கிறாரென்று ஸங்கதி.

"கடி" என்று பரிமளமும், காடி(கு)ந்யமும். அந்வயக்ரமேணவருளிச் செய்கிறார் (பரிமளத்தை இத்யாதி).

"இவை" என்றதினர்த்தம் (இத்திருவடிகளை) என்றபடி ... (அ)

(க) ரா-யு-கஎ-கஙி. (உ) பெரி-திரு-தி-க-தி. (ங) தி-வாய்-சு-எ-க

மூ.— கோவாயைவரென்மெய் குடியேறிக்
கூறைசோறிவைதாவென்று குமைத்துப்
போவார் நானவரைப் பொறுக்ககிலேன்
புநிதா புட்கொடியாய் நெடுமாலே
தீவாய் நாகணையில் துயில்வானே
திருமாலே இனிச் செய்வதொன்றறியேன்
ஆவாவென்றடியேற் கிறைபிரங்காய்
அழுந்தூர் மேல் திசைநின்ற வம்மானே. (கூ)

பதம்.	உரை.
புநிதா	பரிசுத்தனே !
புட்கொடியாய்	பெரியதிருவடியை த்வஜமாக வுடையவனே !
நெடுமாலே	(ஆஶ்ரித ரிடத்தில்) அத்யந்த வ்யாமோஹ முடையவனே !
தீ வாய்	அனலையுமிழா நின்ற வாயையுடைய
நாகு அணையில்	திருவநந்தாழ்வானாகிற படுக்கையில்
துயில்வானே	கண்வளர்ந்தருளுமவனே !
திருமாலே	ஶ்ரிய:பதியே !
அழுந்தூர் மேல் திசைநின்ற அம்மானே !	
ஐவர்	பஞ்சேந்த்ரியங்களும்
கோவாய்	(எனக்கு) நிர்வாஹகங்களாய்க் கொண்டு (என்னை அடிமை கொண்டு)
என்மெய்	என்சரீரத்தில்
குடியேறி	குடியாக ஏறிவந்து
இவை	இந்த ஹேயங்களான

பதம்.	உரை.
கூறை	வஸ்த்ரத்தையும்
சோறு	அந்நத்தையும்
தா என்று	கொடு என்று
குமைத்து	(என்னை) அடர்ந்துக் கொண்டிருந்து
போகார்	இங்குநின்றும் போகின்றனவில்லை.
நான்	உனக்கடியேனான நான்,
அவரை	அவ்விந்த்ரியங்கள் செய்யும் உபத்ரவங்களை
பொறுக்ககிலேன்	ஸஹிக்கமாட்டுகிறிலேன் ;
இனி	உன்னையே புகலாக அடைந்தபின்பு
செய்வது	என் ஹிதத்துக்காகச் செய்ய வேண்டிய
ஒன்று	(மற்று) ஒரு க்ருத்யத்தை யும் [யால்)
அறியேன்	அறிகிலேன், (ஆகை
அடியேற்கு	என்விஷயத்தில்
ஆ ஆ என்று	ஐயோ ஐயோ என்று
இறை	சிறிது
இரங்காய்	க்ருபைபண்ணியருள்.

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (கோவாயித்யாதி) நீ சேஷியாமது தவிர்ந்து, இவை எனக்கு நியாமகமாய்க்கொண்டுவந்து என் சரீரத்

திலே நுழைபுருந்தது. (கூறைசோறிவை) நான் கூறையும் சோறு மாக நினைத்திருந்தவையொழிய வேறே சிலவற்றைத்தாவென்று என்னை நெருக்கி ஒருக்ஷணமும் கால்வாங்குகிறிலர்கள்; நான் அவர்களுடைய நலிவைப்பொறுக்கமாட்டுகிறிலேன். (புனிதா) என்விரோதியைப்போக்கி ரக்ஷிக்குமது உன்பேறாக நினைத்திருக்கும் சுத்தியோகத்தையுடையவனே! (புட்கொடியாய்)†இவை எல்லாவற்றுக்கும் கொடிகட்டியிருக்கிறவனே! (நெடுமாலே) ஆஸ்ரிதர்பக்கல் மிக்கவ்யாமோஹத்தையுடையவனே!

(தீவாய் நாகணையில் துயில்வானே) ஆஸ்ரித ஸம்ஸ்லேஷைக ஸ்வபாவனே! உனக்கு என்வருகிறதோ என்றஞ்சவேண்டாதபடி சத்ருக்கள்மேலே நெருப்பை உமிழுகிறதிருவநந்தாழ்வான்மேலே சாய்ந்தருளினவனே! (திருமாலே) அப்படுக்கையிலே சாய்வது இருவருமான சேர்த்திபோலேயாய்த்து. (இனிச்செய்வதொன்றறியேன்) இனி நான் என்னுடைய ஹிதவிஷயமாகச் செய்வதொன்றறியேன். "அப்போதைக்கு அய்யோ" என்று அநந்யகதியான என்பக்கலிலே க்ருபை பண்ணியருளவேணும். (அழுந்தூர்மேல்) க்ருபை பண்ணுகைக்கு வந்து நிற்கிறவிடமன்றோ இவ்விடம். ... ... (௯)

அரு—ஒன்பதாம்பாட்டு. (கோவாயித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டிலே, தமக்கடுத்த கூறைசோறிவை தரவேணுமென்று, தம் அபீஷ்டத்தை ப்ரார்த்தித்தார், இதில் இந்த்ரியங்கள் தங்களுக்கு அடுத்தவற்றைத்தரச்சொல்லி பாதி (பாதி)க்கிறன, அந்த பாதை (பாதை)யை நீக்கியருளவேணுமென்று அநிஷ்டநிவ்ருத்தியை ப்ரார்த்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

"கோவாய்" என்று இப்போது சொல்லுகைக்கு வேறுகோவுண்டோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (நீ சேஷியித்யாதி). நீரும் "கூறைசோறிவை தந்தெனக்கருளி" என்றேநின்றீரே, இவை அவற்றை ப்ரார்த்தித்தால் "ஸமமத்து" என்று சொல்லுவானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (நான் கூறையுமித்யாதி).

பலிதார்த்தத்தை அருளிச் செய்து விசேஷண ப்ரயோஜநகத(த்)தைக் காட்டுகைக்காக சப்தார்த்தமருளிச் செய்கிறார் (உனக்கென்வருகிறதோ வித்யாதி). "நான் அவரைப்பொறுக்கறிலேன்" என்றுநின்றீர், நீர்தானே அவற்றைப் போக்கவிரகு பார்த்துக்கொள்ளவொண்ணாதோ வென்ன (இனிச்செய்வதொன்றறியேன்) என்கிறாரென்று மதுக்குத் தாத்பர்யமருளிச் செய்கிறார் (இனிநானித்யாதி). ... ... (௯)

† (பா) ரக்ஷணத்துக்கு.

ரூ.— அன்னமன்னு பைம்பூம்பொழில்சூழ்ந்த
அழுந்தூர் மேல் திசைநின்ற வம்மானைக்
கன்னிமன்னு திண்டோள் கலிகன்றி
ஆலிநாடன் மங்கைக்குலவேந்தன்
சொன்னவிந்தமிழ் நன்மணிக்கோவை
தூயமாலை யிவை பத்தும்வல்லார்
மன்னி மன்னவராயுலகாண்டு மான
வெண்குடைக்கீழ் மகிழ்வாரே. (௪௦)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

—ooo—

பதம்.	உரை.
அன்னம்	ஹம்ஸங்களானவை
மன்னு	நித்யவாஸம் பண்ணு நிற்பதாய்
பை	பரந்த
பூ	பூக்களை யுடைத்தான
பொழில்	சோலைகளாலே
சூழ்ந்த	வ்யாப்தமாயிருக்கிற
அழுந்தூர்	திருவழுந்தூரில்
மேல்திசை	மேல்புறத்தில்
நின்ற	எழுந்தருளியிருக்கிற
அம்மானை	ஸ்வாமிவிஷயமாக [து
கன்னி	அழிவில்லாமை யான
மன்னு	பொருந்தியிருக்கிற(எப்போது மழிவில்லாத)
திண்	பலத்தையுடைய
தோள்	புஜங்களை யுடைய,
ஆலிநாடன்	திருவாலி நாட்டுக்கு நிர்வாஹகராய்,
மங்கை	திருமங்கையிலுள்ளார்க்கு
குலவேந்தன்	குலக்ரமமாக வந்த ராஜாவான
கலிகன்றி	ஆழ்வார் [டதாய்,
சொன்ன	அருளிச் செய்யப்பட்

பதம்.	உரை.
இன்தமிழ்	அழகிய தமிழ்பாஷையிலுள்ளதாய்,
நல்	நிர்த்துஷ்டமான
மணி	ரதநங்களுடைய
கோவை	மாலைபோலே அதிஸ்லாக்யமாய்,
தூய	கவியில் தோஷமற்று பரிசுத்தமா யிருப்பதாய்
மாலை	சப்தஸந்தர்ப்பரூபமா யிருக்கிற
இவைபத்தும்	இப்பத்துப்பாசுரங்களையும் [கள்
வல்லார்	அப்யஸிக்க வல்லவர்
மன்னவராய்	ராஜாக்களாய்க் கொண்டு
மன்னி	சி (ஃ) ரகால மிருந்து
உலகுஆண்டு	லோகங்களைப் பரிபாலநம்பண்ணி
மானம்	பெரியதாய்
வெண்குடைக்கீழ்	வெளுத்து (புதிதாய் இருக்கிற) குடையின் கீழிருந்து
மகிழ்வார்	ஆநந்திப்பார்கள்(௧o)

வ்யா. — பத்தாம்பாட்டு. (அன்னமன்னு மித்யாதி) அன்னங்கள் நித்யவாஸம்பண்ணுகிற பரந்தபூவையுடைத்தான பொழிலாலே சூழப்பட்ட; அன்னங்கள் ஒன்றோடொன்று ஊடுகையால், உடம்போடுடம்பு அணையாதபடி கிடக்கைக்குவேண்டும் பரப்பு போந்திருக்குமாய்த்து பூவின்பெருமை. (அழுந்தூர் மேல்திசைநின்ற வம்மானை) திருவழுந்தூரில் மேல்பார்ஶ்வத்திலே நின்ற ஸர்வாதிகனை ஸர்வேஶ்வரனை. (மன்னுமன்னு திண்டோள்) ஒருநாளுமழியாத மிடுக்கையுடைத்தானதோள்களையுடைய ஆழ்வார், திருவாலிநாட்டுக்கு நிர்வாஹகராயுள்ளார், திருமங்கையிலுள்ளார்க்குப் பழையதாக ராஜாக்களாயுள்ளார். (சொன்னவின்தமிழ்) சொன்ன இனியதமிழான இந்தநல்லரத்நமாலையை லக்ஷணங்களில் குறைவற்றிருக்கிற இப்பத்தையும் அப்யஸிக்க வல்லவர்கள். (மன்னரிமன்னவராய்) சிரகாலம் ராஜாக்களாய், லோகங்களையடைய நிர்வஹித்துப் பெரிய முத்தின் குடைக்கீழேயிருந்து நிரவதிகப்ரீதியுக்தராகப் பெறுவர். இந்த்ரியவஶ்யதையை அநுஸந்தித்து அருளினவர், இத்தை பலமாகச் சொல்லுவானென்னென்னில்; "இவர்க்கு அந்த ஐஶ்வர்யம், பாகவத சேஷயாக்குகைக்கு உடலாகையாலே, அதுவும் புருஷார்த்தத்திலே புக்குப்போய்த்து காண்" என்று பட்டர் அருளிச்செய்தாராம். ... ... (க0)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

அரு. — பத்தாம்பாட்டு. (அன்னமித்யாதி) பூவை (பரந்த) என்று விசேஷித்ததுக்குக் கருத்தருளிச்செய்கிறார் (அன்னமித்யாதி). "மான" என்ற இனாத்தம் (பெரிய, என்றது. ... ... (க0)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஏழாம்பத்து ஏழாந்திருமொழி முடிந்தது.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஏழாம்பத்து எட்டாந்திருமொழி

செங்கமலம் ப்ரவேசம்.

வ்யா. — (செங்கமலத் திருமகளும்) இந்த்ரிய வஶ்யதைக்கஞ்சி கூப்பிட்டார், நீர் இங்ஙனே கிடந்து கூப்பிடுகிறதென், பேரளவுடைய ப்ரஹ்மாதிகள் தங்கள் ஆபத்தை அறிவிப்பிக்கும்போது அக்கரையி

லேநின்று கூப்பிடுமதொழிய அவர்களுக்கும் கிட்ட வொண்ணாதபடியிருக்கக்கடவதாம், உமக்குப்பட்டகுறை அறிவிக்கலாம்படி பண்ணினோமாய் நின்றோமே, இவ்வளவும்வாநின்ற நாம், இனிமேலுள்ளகார்யஞ்செய்யுநோமென்று உமக்குஆறியிருக்கக்குறையுண்டோ? உம்முடைய ஸர்வாபேக்ஷி தங்களும் செய்கைக்கன்றோ நாமிங்குவந்து நிற்கிறதென்று, அக்குற்றை நிலைமைக்காட்டிக்கொடுக்க, அத்தை அநுஸந்தித்து த்ருப்தராய், பிறரைப்பார்த்து, "இவனல்லது ஆஸ்ரயணீயனில்லை, ஆனபின்பு எல்லாருமவனை ஆஸ்ரயித்து உஜ்ஜீவித்துப்போகப் பாருங்கோள்" என்கிறார். ... ... *

அநு.—செங்கமலத்திருமகளும் ப்ரவேசம். கீழ்த்திருமொழியில், அதிசங்கையாலே குறைப்பட்டிருந்த இவ்வாழ்வார் இத்திருமொழியிலே பரோபதேசத்திலே புகுருகைக்கு ஸங்கதியென்னென்ன வருளிச் செய்கிறார் (இந்த்ரியேத்யாதி). (பட்டகுறை) என்றது. அநாதியாக இந்த்ரியங்களி லகப்பட்ட குறை யென்கை. ... ... *

மூ.— செங்கமலத்திருமகளும் புவியும் செம்பொன்
திருவடியி னிணைவருட முனிவரேத்த
வங்கமலி தடங்கடலுளநந்தனென்னும்
வரியரவினணைத் துயின்ற மாயோன்காண்மின்
எங்குமலிநிறை புகழ்நால் வேதமைந்து
வேள்விகளும் கேள்விகளுமியன்றதன்மை
அங்கமலத்தயனனையார் பயிலும் செல்வத்
தணியழுந்தூர் நின்றுகந்த வமரர்கோவே. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
எங்கும்	எல்லா வாக்யங்களிலும்	இயன்ற	அதிசயித்திருக்கிற
மலி	(ப்ராமாண்யம்) மிக்கிருப்பதாய்,	நன்மை	ஸ்வபாவத்தையுடையராய்,
நிறைபுகழ்	(அத்தால்), பூர்ணமான யஶஸ்ஸையுடையதான	அங்கமலத்து	அழகிய திருநாபி கமலத்தைப் பிறப்பிடமாகவுடைய
நால்வேதம்	நாலு வேதங்களாலும்	அயன் அனையார்	ப்ரஹ்மாவோடொத்திருக்கிற ப்ராஹ்மணர்கள்
ஐந்து வேள்வி	பஞ்சமஹாயஜ்ஞங்களாலும்		
கேள்விகளும்	(மற்றும்) கேட்டறிய வேண்டும் இதிஹாஸ புராணாதி முகவானவற்றிலும்	பயிலும்	நித்யவாஸம் பண்ணுகையிலுண்டான
		செல்வத்து	ஸம்பத்தை யுடைத்தாய்

அணி	லீலாவிபூதிக்கு ஆபரணமாயிருக்கிற
அழுந்தூர்	திருவழுந்தூரில்
உகந்து நின்ற	உகப்புடனே எழுந்தருளி யிருக்கிறவனாய்
அமரர்கோ	நித்யஸூரிகள் தலைவனான எம்பெருமானானவன்,
செம் கமலம்	அழகிய தாமரைப்பூவை இருப்பிடமாகவுடைய
திருமகளும்	பெரிய பிராட்டியாரும்
புவியும்	ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டியும்
செம்பொன்	ஸௌந்தரமாய் ஸ்ப்ருஹணீயமா யிருக்கிற
திருவடியின் இணை	திருவடிகளிரண்டையும்
வருட	பிடியாநிற்க,
முனிவர்	ஸநகாதிருஷிகள்
ஏத்த	ஸ்தோத்ரம் பண்ணாநிற்க,
வங்கம்	மரக்கலங்கள்
மலி	நிறைந்திருக்கிற
தடம்	விசாலமான
கடலுள்	ஸமுத்ரத்தில்
அநந்தன் என்னும்	அநந்தனென்று ப்ரஸித்தனாய்
வரி	ரேகைகளையுடையனை
அரவின் அணை	திருவநந்தாழ்வானாகிற படுக்கையின் மேலே
துயின்ற	கண்வளரா நின்ற
மாயோன் காண்மின்	ஸர்வேஶ்வரன் கிடீர். (க)

வ்யா. —முதற்பாட்டு. (செங்கமலத்திருமகளும்) ஆஶ்ரிதருடைய ஸர்வாபராதங்களையும்பொறுப்பிக்கும் பெரியபிராட்டியாரும். (புவியும்) அப்பொறைக்கு உவாத்தான ஸ்ரீபூமிப் பிராட்டியும், ஸ்ப்ருஹணீயமாய் ஒன்றுக்கொன்று ஒப்பான திருவடிகளை வருட; ஸநகாதிகள் நின்று ஸ்துதிக்க. (வங்கமலிதடங்கடலுள்) மரக்கலங்களால் மிக்கிருக்கிற பெரியகடலிலே. (அநந்தனென்னும்.) திருவநந்தாழ்வானென்று ப்ரஸித்தனாயிருக்கிறவன் மேலே. ஸர்வேஶ்வரனையும் "அநந்தன்" என்னக்கடவதிறே-த்ரிவித பரிச்சேதராஹித்யத்தாலே; அநந்தன் தன்னையும் விளாய்க்குலைக்கொள்ளவல்லனாயிருக்கையாலே அநந்தனென்று ப்ரஸித்தியை யுடையனான. (வரியரவினணைத்துயின்ற மாயோன் காண்மின்) குன்றிச்சூடுபோலே ஸர்வேஶ்வரனுக்கு வைத்த கண்மாறாதே கண்டுகொண்டிருக்கவேண்டும்படி தர்ஶநீயமான வரிகளையுடையனாய், ஶைத்ய ஸௌரப்யாதிகளை ப்ரக்ருதியாகவுடைய திருவநந்தாழ்வான்மேலே கண்வளர்ந்தருளின ஸர்வேஶ்வரன் கிடீர் இங்குவந்து நிற்கிறவன்.

(எங்குமலிநிறைபுகழ்த்பாதி) வேதப்ராமாண்யம் ப்ராதேஶிகமாயிருக்கையன்றிக்கே, எங்குமொக்க மிகுகையால்வந்த நிறைந்த புக

ழையுடைத்தான நாலுவகைப்பட்ட வேதம், பஞ்சமஹாயஜ்ஞும், மற்றும் ஶ்ரவணத்தாலே அறியவேண்டியவற்றுளும் வந்த இயற்றியை ஸ்வபாவமாகவுடையராய், (அந்தமலத்தபனனையர்) தனித்தனியே ப்ரஹ்மாவைப்போலே ஸ்ருஷ்டிக்க க்ஷமராயிருக்கிற ப்ராஹ்மணர் நித்யவாஸம் பண்ணுகையால் வந்த நிரவதிக ஸம்பத்தையுடைய திருவழுந்தூரிலே வந்துநின்றருளின இதுதான் தனக்கு அபிமதமாக்கொண்டு நிற்கிறவன் * அயர்வறுமமரர்களதிபதியான ஸர்வேஶ்வரன் கிடீகோள்; அவனை ஆஶ்ரயித்து உஜ்ஜீவித்துப்போகப் பாருங்கோள் என்கிறார். ... ... (க)

அரு —முதற்பாட்டு. (செங்கமலமித்யாதி) செம்மையுடைய கமலத்திருமகளென்று சப்தார்த்தமாக்கி தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (ஆஶ்ரிதருடைய வித்யாதி). த்ரிவித பரிச்சேதராஹித்ய மிவனுக்குண்டோ? “ அநந்தன் ” என்னும் ப்ரஸித்தி வருகைக்கு என்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஸர்வேஶ்வரனையு மித்யாதி). “ வரி ” என்று விசேஷித்ததுக்கு உட்கருத்தருளிச் செய்கிறார் (அன்றிச்சூடித்யாதி). (குன்றிச்சூடு) து(X)ஞ்சாபீட(X)ம். (ப்ராதேசிகமாயிருக்கையன்றிக்கே) என்றது-சிலவாக்யங்களில் ப்ராமாண்யமுண்டாய், சிலவாக்யங்களில் ப்ராமாண்யமின்றிக்கே யிருக்கையன்றிக்கே என்கை. அங்கங்களைத் திருவுள்ளம்பற்றி யருளிச்செய்கிறார் (மற்று மித்யாதி). “ இயற்றி ” என்றது-அதிசயமென்றபடி. “ அமரர்கோவே-காண்மின் ” என்றந்வயித்து அருளிச்செய்கிறார் (அயர்வித்யாதி). (க)

மூ.— முன்னிவ்வுலகேழுமிருள்மண்டியுண்ண
முனிவரொடு தானவர்கள் திசைப்பவந்து
பன்னுகலைநால்வேதப் பொருளையெல்லாம்
பரிமுகமாயருளிய வெம்பரமன் காண்மின்
செந்நெல்மலிகதிர்க் கவரிவீசச்சங்க
மவைமுரலச் செங்கமல மலரையேறி
அன்னமலிபெடையோடு மமரும் செல்வத்
தணியழுந்தூர் நின்றுகந்த வமரர்கோவே. (உ)

பதம்.	உரை	பதம்.	உரை.
செம்நெல்	ஶ்லாக்யமான நெல் பயிரினுடைய	அவை	அங்கே ஸஞ்சரிக்கிற
மலி கதிர்	ஸம்ருத்தமான கதிர்களானவை	சங்கம்	சங்குகளானவை
கவரி வீச	சாமரங்கள் (போல்) வீசாநிற்க,	முரல	முழங்காநிற்க,
		செம்	ஸுந்தரமான [மே
		கமல மலரை	தாமரைப்பூவின் மே

ஏறி — ஏறி
அன்னம் — ஹம்ஸமானது
மலி — போக (ஷ்ரீX) ப்ரசுரமான [கூட
பெடையோடும் — (தன்) பேடையோடு
அமரும் — பொருந்திகண்வளரா [நின்ற
செல்வத்து — அணியழுந்தூர் நின்றுகந்தஅமரர்கோவே!
முன் — முற்காலத்தில்
இவ்வேழுலகும் — இந்தஸப்தலோகங்களையும் [னது
இருள் — அஜ்ஞாநாந்தகாரமா
மண்டி — அடர்ந்திருந்து
உண்ண — புஜிக்கையில் (தன்வசமாக்கிக் கொண்டு கபளீகரிக்கையில்)
முனிவரொடு — ஸநகாதி ருஷிகளுடன் கூட
தாநவர்கள் — ராக்ஷஸர்களும்
திகைப்ப — ப்ரமப்பட்டு நிற்க (அவ்வளவில்)
வந்து — (தான் பரமபதத்தில் நின்றும்) வந்து,
பன்னு — விஸ்த்ருதமாயுள்ள
கலை — சாஸ்த்ரங்களையுடைத்தான [டைய
நால் வேதம் — நாலு வேதங்களினு
பொருளை எல்லாம் — அர்த்தங்களையெல்லாம் [ண்டு
பரிமுகமாய் — ஹயக்ரீவனாய்க் கொ
அருளிய — உபதேசித்தருளின
எம்பரமன்காண் — நம்முடைய ஸர்வேச்வரன் கண்டீர். (உ)

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (முன்னிவ்வுலகேழு மிருள்மண்டியுண்ண) பண்டு இவ்வுலகங்களேழையும் அந்தகாரமானது தான்கண்டபடியே பரந்து புஜிக்க. (முனிவரோடு தாநவர்கள் திகைப்ப) ஸாத்விகரோடு அஸாத்விகரோடு வாசியற அறிவுகெட்டுக் கலங்க வந்தவதரித்து, பரம்பின கலைகளையுடைத்தான நாலுவகைப்பட்ட வேதங்களினுடைய அர்த்தத்தையெல்லாம் ஹயக்ரீவமூர்த்தியாய் அருளிச்செய்த ஸர்வஸ்மாத்பரன் கிடீர்.

(செங்நெல்மலிகதிர்க் கவரிவீச) செந்நெலினுடைய கனத்த கதிரானது கவரி வீச. (சங்கமவையுறால) அங்கே ஊருகிற சங்கங்களானவை த்வநிக்க. (செங்கமலமலரையேறி) செவ்விபெற அலர்ந்த தாமரைப்பூவைப்படுக்கையாகக்கொண்டு அதின்மேலேறி. (அன்னமலிபெடையோடுமமரும் செல்வத்து) அன்னமானது அப்பூம்படுக்கையிலே போக (ஷ்ரீX) ஸ்ரோதஸ்ஸில் தன்னை விஞ்சின பெடையோடொக்கச் சாய்கிற நிரவதிக ஸம்பத்தையுடைய. அங்குத்தை திர்யக்குகளுடைப்பட போக (ஷ்ரீX) ப்ரதாநமாயாய்த்திருப்பது. (உ)

அநு.—இரண்டாம்பாட்டு. (முன்னித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில், திருப்பாற் கடலில் கிடந்தான் இவரென்றார்; அங்கு நின்றும்போந்து வேதப்ரதா(ந)நம் பண்ணின மஹோபகாரகன் இவர் என்று உபபாதிக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

(அந்தகாரமானது) என்றது - அஜ்ஞாநாந்தகாரமானது என்றபடி. இங்ஙனன்றாகில், வேதப்ரதாநத்தால் பாஹ்யாந்தகாரம் போகாதிறே. (கலங்க) என்ற வநந்தரம், "அதுதீர" என்று சேஷம்.

சங்கங்களை "அவை" என்று விசேஷிக்கையாலே செந்நெலிலே வர்த்திக்கிறவை என்று விவக்ஷித்து, ஜந்துக்களாகையாலே கூப்பிடும் என்று அத்தை கா(ர்ய)நஸ்த்தானேயாக்கி யருளிச்செய்கிறார் (அங்கேயொரு கிற வித்யாதி). "அன்னம்" என்பதும் "பெடையோடும்" என்பதும் ஜாத்யேகவசநமாய், பல அன்னங்கள் பலபேடைகளோடு அமரும்என்று விவக்ஷித்து அத்தை அருளிச்செய்கிறார் (அங்குத்தை திர்யக்குக்களுமித்யாதி). ... ... (௨)

மூ. —

குலத்தலைய மதவேழம் பொய்கைபுக்குக்
கோள்முதலை பிடிக்கவதற் கனுங்கிநின்று
நிலத்திகழும் மலர்ச்சுடரேய் சோதியென்ன
நெஞ்சிடர் தீர்த்தருளிய வென் நிமலன்காண்மின்
மலைத்திகழ் சந்தகில் கநகமணியுங்கொண்டு
வந்துந்திவயல்கள் தோறும் மடைகள்பாய
அலைத்துவரும் பொன்னிவளம் பெருகும்செல்வத்
தணியழுந்தூர் நின்றுகந்த வமரர்கோவே. (௩)

பதம்.	உரை.
மலை	ஸஹ்யபர்வதத்தில்
திகழ்	விளங்காநின்ற
சந்து	சந்தநமரங்களையும்
அகில்	அகில்கட்டைகளையும்
கனகம்	ஸுவர்ணங்களையும்
மணியும்	ரத்நங்களையும்
கொண்டுவந்து	திரட்டிக்கொண்டு வந்து
உந்தி	தள்ளி
வயல்கள்தோறும்	கழனிகளெங்கும்
மடைகள்	மடைகளிலே

பதம்.	உரை.
பாய	பாயும்படியாக
அலைத்துவரும்	அலையெறிந்துகொண்டு வாராநின்ற
பொன்னி	திருக்காவேரியானது
வளம்	ஸம்ருத்தமாக
பெருகும்	ப்ரவஹியாநிற்கையி னுண்டான
செல்வத்து அணியழுந்தூர் நின்றுகந்த அமரர்கோ,	
குலம்	நல்லஜாதியில் பிறந்த (யானைகளுக்குள்ளே)

தலைய	ச்ரேஷ்டமானதும்	சுடர்	தேஜோரூபியான சந்த்ரனோடு
மதம்	கொழுப்புடையதுமான	ஏய்	ஒத்திருக்கிற
வேழம்	ச்ரீகஜேந்த்ரமானது	சோதி	(குளிர்ந்த) தேஜஸ்ஸையுடையவனே!
பொய்கை	மடுவிலே	என்ன	என்றுகூப்பிட, (அங்கே எழுந்தருளி)
புக்கு	ப்ரவேசித்து (நிற்கையில், அங்கு)	நெஞ்சு	(அதின்)மநஸ்ஸிலுண்டான
கோள்	மிடுக்கையுடைத்தான	இடர்	து:க்கத்தை
முதலை	முதலையானது	தீர்த்தருளிய	போக்கியருளினவனாய்
பிடிக்க	(தன்காலைப்)பற்றி இழுக்க	என்	(அதை) எனக்கு ப்ரகாசிப்பித்தவனாய்,
அதற்கு	அந்தமுதலைக்கு	நிமலன்கண்டீர்	(அத்தால்) பரிசுத்தனானவன் கிடீர். (௩)
அனுங்கின்று	பயப்பட்டிருந்து,		
நிலை	சந்த்ரிகையை		
திகழும்	சுற்றும்விளங்கப்பண்ணுகின்ற		
மலர்	விகாஸத்தையுடைத்தான		

வ்யா. —மூன்றாம்பாட்டு. (குலத்தலையமதவேழம்) நல்ல ஆகரத்திலேபிறந்து தான் ஆனைகளுக்கெல்லாம் ப்ரதா(நா)நமாய், மதமுதிதமாய், மூலையடியே*திரிகிற ஆனை விழுக்காடறியாதே தன்னிலமல்லாத வேற்றுநிலத்திலே புக்கு கொடிதானமுதலையின்கையிலே அகப்பட்ட தாய்த்து. (கோள்முதலைபிடிக்க) சாபோபஹதமாய் அதுக்குப் பரிஹாரமாக "எப்போதோ இது நம்கையிலே வந்தகப்படுவது" என்றிருக்கிற முதலையின்கையிலே புக்குப் பிடிபட. (அதற்கனுங்கின்று) அதற்கு வெருவி, முதலையினுடைய வ்யாபாரமேயாய் தன்னுடைய வ்யாபாரமற்றுநின்று. (நிலைத்திகழு மலர்ச்சுடரேய் சோதியென்ன) நிலாவை பரப்பாநின்ற விகாஸத்தையுடைய சுடருண்டு சந்த்ரன், அவனோடொத்த தண்ணளியை யுடையையாய்க்கொண்டு வந்து தோற்றவேணுமென்ன; (நெஞ்சிடர் தீர்த்தருளிய என்நிமலன் காண்மின்) அதினுடைய கையில் பூ ச்செவ்வியாறாதபடி தன் திருவடிகளிலே இடுவித்துக்கொண்டு அதினுடைய ஹ்ருதயத்தில் வ்யஸநத்தைப்போக்கி யருளுகையாலே, ஆச்ரிதருடைய விரோதியைப் போக்கி, அவர்களுடைய அபேக்ஷிதஸம்விதாநம்பண்ணும் ஸ்வபா(வ)வனென்கிற சுத்தியை எனக்குப்ரகாசிப்பித்தவன் கிடீர்.

(மலைத்திகழ் சந்தகில் கநகமணியுங்கொண்டு) ஸஹ்யபர்வதத்திலே விளங்காநின்ற சந்தநத்தையும், அகிலையும், பொன்னையும், ரத்ந

ங்களையும் வாரிக்கொண்டுபோந்து. (வந்துந்தியித்யாதி) பா(ஞ)ரம் பொறுக்கமாட்டாமை சுமை பொகடுவாரைப்போலே தள்ளி, வயலென்று பேர்பெற்ற விடமெங்கும் மடைகள்தோறும் வந்து பாயாநிற்கு மாய்த்துப் பொன்னியானது. இப்படி அலைத்துக்கொண்டு பெருகி வாராநின்ற காவிரியால் வந்த நிரவதிக ஸம்பத்தையுடைய. அவன் தான் ஆர்த்தரிருந்தவிடமெங்கும் வந்து ரக்ஷிக்குமாபோலே, இந்த ஆற்றுவரவும் அபேக்ஷிதமான இடமெங்கும் வந்து பாயாநிற்கு மாய்த்து. ... ... (௩)

அ௫.—மூன்றாம்பாட்டு. (குலவித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில், அஜ்ஞானம் போம்படி வேதப்ரதானம் பண்ணினபடி சொல்லிற்று, இதில், அந்தவேதத்தில் ப்ரதிபாத்யமான கைங்கர்யத்தை விரோதிநிவ்ருத்தி பூர்வகமாகத் தானே கொண்டருளுமவனென்னுமதுக் குறுப்பாக, ஸ்ரீகஜேந்த்ரரக்ஷணத்தை உபதேசிக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

"குல" என்றது-க்ருஹவாசியாய் அருளிச்செய்கிறார் (ஆகாத்திலே) என்று. "பிடிக்க" என்கையாலே ஏற்கவே பிடிக்கக் கோலினமை தோற்றுகையாலே பலிதார்த்தமருளிச் செய்கிறார் (சாபோபஹதமாயித்யாதி). கொடுமையின்படிதன்னை எல்லைநிலத்தளவு மருளிச்செய்தாரென்னவுமாம்.

யாட்டுக்கெல்லாம்தொகுத்து பாவமருளிச்செய்கிறார்(அவன்தானித்யாதி)

மூ. — சிலம்புமுதல் கலனணிந்தோர் செங்கற்குன்றம்
திகழ்ந்ததெனத் திருவுருவம் பன்றியாகி
இலங்குபுவி மடந்தைதனை யிடந்துபுல்கி
எயிற்றிடைவைத்தருளிய வெம்மீசன் காண்மின்
புலம்புசிறை வண்டொலிப்பப் பூகம்தொக்கப்
பொழில்கள்தொறும் குயில்கூவ மயில்களால
அலம்புதிரைப் புனல்புடைசூழ்ந் தழகார்செல்வத்
தணியழுந்தூர் நின்றுகந்த வமரர்கோவே. (ச)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
புலம்பு	அழகிதாக விளங்காநின்ற	பொழில்கள் தொறும்	சோலைகளெங்கும்
சிறை	இறகுகளையுடைய	குயில்	கோகிலங்களானவை
வண்டு	வண்டுகளானவை	கூவ	கூவாநிற்பதாய்,
ஒலிப்ப	த்வநியாநிற்பதாய்,	மயில்கள்	மயில்களானவை
பூகம்	பாக்குமரங்கள்	ஆல	கூத்தாடாநிற்பதாய்,
தொக்க	திரண்டிருக்கிற	அலம்பு	அலையாநின்ற

திரை	அலைகளையுடைத்தான	திருவுருவம்	அழகியவடிவை யுடைய
புனல்	ஜலமானது [ளிலே	பன்றியாகி	மஹாவராஹமாயவதரித்து,
புடை	பர்யந்தப்ரதேசங்க	இலங்கு	விளங்காநின்ற
சூழ்ந்து	வ்யாப்தமாய்க் கொண்டு	புவி மடந்தை தனை	ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டியை
அழகு ஆர்	அழகுமிக்கிருக்கிற	இடந்து	(அண்டபித்தியில்நின்றும்) குத்தியெடுத்து [லேஷித்து
செல்வத்தணியழுந்தூர் நின்றுகந்த அமரர்கோ,		புல்கி	(அவளுடன்) ஸம்ஶ்
ஓர்	அத்விதீயமாய்	எயிறு இடை	தந்தத்தினிடையிலே
செம் கல்	சிவந்த ரத்நங்களையுடைத்தான	வைத்தருளிய	வைத்துக்கொண்டு (ஏறி) அருளினவனாய் [லாம்
குன்றம்	மேருபர்வதமானது	எம்	(அதினால்) நமக்செல்
திகழ்ந்தது என	விளங்குவதுபோலிராநின்றதாய்,	ஈசன் காண்மின்	நிர்வாஹகனான ஸர்வேஶ்வரன்கிடீர்.(ச)
சிலம்புமுதல்	தண்டைச்சிலம்பு முதலான		
கலன்	ஆபரணங்களை [இற		
அணிந்து	சாத்திக்கொண்டிருக்		

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (சிலம்புமுதல் கலனணிந்து) சிலம்பு தொடக்கமான ஆபரணங்கள் பலவற்றையுமணிந்து ஒரு மேருவானது நின்று விளங்குமாபோலே, வராஹவேஷத்தையுடையனாய். (இலங்கு புவி) அண்டபி(பி)த்தியிலே புக்குச் சேர்ந்த பூமியை இடந்தெடுத்துக் கொண்டேறி, அந்தபூமிக்கும் அபிமாநிநியான ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டியை அணைத்து, அந்தபூமிதன்னைத் திருவெயிற்றிலே ஒருநீலமணியழுத்தினபோலே வைத்தருளின அச்செயலைக்காட்டி, என்னை எழுதிக்கொண்டவன் கிடீர்.

(புலம்புசிறை வண்டொலிப்ப) அழகிய சிறகையுடைத்தான வண்டுகள் மதுபாநமத்தமாய் த்வநிக்க, (பூகந்தொக்கப் பொழில்கள்தொறும் குயில்கள்கூவ) கமுகுகள்திரண்ட சோலைகள்தோறும் குயில்களானவை, முக்தர் ஸாமகாநம்பண்ணுமாபோலேகூவ, (மயில்களால) அதினுடைய பாட்டுக்கீடாக மயில்கள் ஆலிக்க, (அலம்பு திரைப்புனல் புடைசூழ்ந்தழகார் செல்வத்து) அலைத்துக்கொண்டுவருகிற திரைகளையுடைத்தான ஜலமானது பர்யந்தமெங்கும் சூழ்கையாலவந்த நிரவதிக ஸம்பத்தையுடைத்தாய் ஸம்ஸாரவிபூதிக்கு ஆபர

ணைப்போலேயிருக்கிற திருவழுந்தூரிலே. ... ... (ச)

அநு — காலாம்பாட்டு. (சிலம்பித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில், "நிலத்திகழு மலர்ச்சுடரேய் சோதி" என்று பெருமிடறு செய்து கூப்பிட வந்து உபகரித்தவனைனீர்; ஸம்ஸார ப்ரளயங்கொண்டிருக்கிற எங்களுக்கு அவன் கூப்பிடக்கூடுமோ வென்னு மதிசங்கையிலே, ப்ரளயத்திலகப்பட்டுக் கூப்பிடவறியாத பூமியை யெடுத்தாப்போலே நம்மையு மெடுக்க வல்லவன் கிடீர் என்று வராஹவ்ருத்தாந்தத்தை யருளிச்செய்கிறுரென்று ஸங்கதி.

"செம்" சிவந்த "கல்" ரத்னங்களையுடைய "குன்றம்" மேருவானது திகழ்ந்ததென்னும்படியாக. "சிலம்பு முதல் கலனணிந்து" இவ்வாபரண சோபையாலே மூட்டாக்கிட்டபடியாலே விளங்காநின்றுள்ள திருவுருவமுடைய வராஹமென்று விவக்ஷித்து அருளிச்செய்கிறுர் (சிலம்பித்யாதி). "செங்கட்குன்றம்" என்று பாடமானபோது குன்றுக்கே விசேஷணமாய், அபூ(பூ)தோபமையாக வ்யாக்யாநாந்தரமுண்டு, "குன்று" நீலாசலமென்று கருத்து. ... ... (ச)

மூ. — சினமேவு மடலரியி னுருவமாகித்
திறல்மேவு மிரணியன தாகங்கீண்டு
மனமேவும் வஞ்சனையால் வந்தபேய்ச்சி
மாளவுயிர் வவ்விய வெம்மாயோன்காண்மின்
இனமேவும் வரிவளைக்கை யேந்தும்கோவை
ஏய்வாய மரதகம்போல் கிளியினின்சொல்
அனமேவுநடைமடவார் பயிலும் செல்வத்
தணியழுந்தூர் நின்றுகந்தவமரர்கோவே. (ரு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
இனம் மேவும்	வரிசைவரிசையாகப் பொருந்தியிருப்ப	கிளியின்	கிளிகளினுடைய
வரி	அழகியதான [தாய்	இன்சொல்	மதுரமான சொல்லையுடையவர்களாய்,
வளைகை	வளைகளையுடைத்தான கைகளாலே	அனம் மேவும்	ஹம்ஸத்தோடு பொருந்தியிருக்கிற (ஸத்ருசமான)
ஏந்தும்	தாங்கப்பட்ட,		
கோவைஏய்	கோவைப் பழத்தோடொத்த	நடை	நடையழகையுமுடையவர்களான
வாய	அதரத்தையுடைத்தாய்,	மடவார்	ஸ்த்ரீகள்
மரதகம்போல்	மரகதப்பச்சை போன்ற வர்ணத்தையுடைத்தான	பயிலும்	நித்யவாஸம் பண்ணுகின்ற

செல்வத்தணியழுந்தூர்	நின்றுகந்த அமரர்க்கோ,
மேவும்சினம்	அதிசயிதமானகோபத்தையும்
அடல்	மிடுக்கையுமுடைய
அரியின்உருவமாகி	நரஸிம்ஹவேஷத்தையுடையனாய்க்கொண்டு,
திறல்மேவும்	ப(ப)லம் மிக்கிருந்துள்ள
இரணியனது	ஹிரண்யனுடைய
ஆகம்	சரீரத்தை
கீண்டு	பிளந்தவனும்
மனம் மேவும்	மநஸ்ஸிலே பொருந்தியிருக்கிற
வஞ்சனையால்	கபடத்தினாலே
வந்த	(கொல்ல) வந்த
பேய்ச்சி	பூதனையானவள்
மாள	முடியும்படியாக
உயிர்	அவளுடைய ப்ராணனைக்கொண்டு
வவ்விய	க்ர(X)ஸித்தவனைக்
எம்	(அவ்வாஸ்சர்யத்தை) எனக்கு(ப்ரகாசிப்பித்தவனுமான)
மாயோன்கண்மின்	ஆஸ்சர்யபூ(பூ)தன் கிடீர். (௫)

வ்யா. —அஞ்சாம்பாட்டு. (சினமேவு மடலரியினுருவமாகி) சிறுக்கன் பக்கலிலே அவன் மிகைத்துவரப்புக்கவாறே அதுகண்டு பொறுக்கமாட்டாமை, சினத்தையிட்டுவகுத்தாப்போலேயாய், கிட்டவொண்ணாத நரஸிம்ஹவேஷத்தையுடையனாய். (திறல்மேவுமிரணியனதாகங்கீண்டு) நரஸிம்ஹத்துக்கும் பிற்காலியாத மிடுக்கையுடைய ஹிரண்யனுடைய உடலைக்கீண்டு. (மனமேவுமித்யாதி) இவனுடைய பருவத்தைக்கண்டால் "கெட்டேன், இவனை அழியச்செய்கையாவதென்" என்று நெஞ்சிலிரக்கம் பிறக்கையன்றிக்கே நெஞ்சிலே பொருந்தியிருக்கிற வஞ்சநத்தையுடையளாய்க்கொண்டு வந்த பூதனை முடியும்படி அவளுடைய முலைவழியே அவளுடைய ப்ராணன்களும் வற்றிவரும்படி முலையை அமுதுசெய்த ஆஸ்சர்யபூ(பூ)தன் கிடீர் இங்குவந்து நிற்கிறவன்.

(இனமேவுமித்யாதி) தர்ஸநீயமான வளையையுடைத்தான கைகளாலே ஏந்தப்பட்டு, இவர்கள் தங்களோடொத்துக் கோவைபோன்ற அதரத்தையுடைத்தாய், மரகதம்போன்ற நிறத்தையுடைத்தாயிருக்கிற கிளியினுடைய பேச்சுபோலே இனிதானபேச்சையுடையராய், கற்பிக்கிறவர்கள்பேச்சும் கிளியின் பேச்சும் வாசிதெரியாது அன்னம்போன்ற நடையுடைய ஸ்த்ரீகள் நெருங்கி வர்த்திக்கையால் வந்த நிரவதிக ஸம்பத்தையுடைய. ... ... (௬)

அரு —அஞ்சாம்பாட்டு. (சினமேவுமித்யாதி)கீழ்ப்பாட்டுக்களில், அநுகூலனான ஸ்ரீ கஜேந்த்ர ரக்ஷணம்பண்ணி மஹிஷியான பூமிக்கு விரோதியான முறையாலே பூமியை உத்த(த்)ரித்தானென்றீரேயாகிலும், தாங்கள் அங்ஙனநுகூலிக்கவும் பெறாதே ஒரு ப்ரத்யாஸத்தியு மின்றிக்கே, விரோதியும் கனத்திருக்க ரக்ஷிக்கும்படி எங்ஙனேயென்ன; விரோதிநிரஸநசீலனென்கிறாரிங்கென்று ஸங்கதி.

இரண்டு பேச்சுக்கும் இனிமை ஒத்திருக்குமோவென்னவருளிச்செய்கிறார் (கற்பிக்கிற வித்யாதி). ... ... (இ)

மூ. —
வானவர் தம்துயர்தீரவந்துதோன்றி
மாணுருவாய் மூவடிமாவலியை வேண்டித்
தானமரவேழுலகு மளந்தவென்றித்
தனிமுதல்சக்கரப் படையென்தலைவன்காண்மின்
தேனமரும் பொழில் தழுவுமெழில்கொள்வீதிச்
செழுமாட மாளிகைகள் கூடந்தோறும்
ஆனதொல் சீர்மறையாளர் பயிலும்செல்வத்
தணியழுந்தூர் நின்றுகந்த வமரர்கோவே. (௬)

பதம்.	உரை	பதம்.	உரை.
தேன்	மதுவானது [நின்ற	வானவர்தம்	தேவர்களுடைய
அமரும்	மாறாதே ப்ரவஹியா	துயர்தீர	துக்கம் போம்படியாக
பொழில்	சோலைகளாலே	தான்	(ஸர்வ வ்யாபியாய் அவாப்த ஸமஸ்த காமனான) தான்
தழுவும்	சுற்றப்பட்டு	மாணுருவாய்	வாமந வேஷத்தையுடையனாய்க் கொண்டு
எழில்கொள்	அழகுமிக்கிருந்துள்ள	வந்துதோன்றி	வந்தவதரித்து
வீதி	வீதிகளிலும்	மாவலியை	மஹாபலியினிடத்தில்
செழு	அழகிய	மூவடி	மூன்றடியை
மாடம்	மண்டபங்களிலும்	வேண்டி	யாசித்து (அதுபெற்றவாறே),
மாளிகைகள்	அரண்மனைகளிலும்	ஏழுலகும்	ஸப்தலோகங்களையும்
கூடந்தோறும்	க்ருஹங்களிலும் [ராய்	அமர	(தன் திருவடிக்கீழ்) அடங்கும்படியாக
ஆன	ஆத்மகுண ஸம்பந்ந	அளந்த	ஆக்ரமித்தவனாய்,
தொல்சீர்	பழையதான (அழிவற்ற) கீர்த்தியையுடையராய்		
மறையாளர்	வேதாத்யயநபரரான ப்ராஹ்மணர்கள்		
பயிலும்	நெருங்கி வர்த்திக்கிற		
செல்வத்தணியழுந்தூர் நின்றுகந்த	அமரர்கோ,		

வென்றி	ஜயசீலமாய்,	சக்கரம்	ஸுதர்சநத்தை
தனி	அத்விதீயமாய்	படை	ஆயுதமாகவுடையனாய்
முதல்	(ஆயுதங்களில்) ப்ரதா(நமான)	என் தலைவன்	எனக்குஸ்வாமியானை
		காண்மின்	ஸர்வேஶ்வரன்கேளீர்.

வ்யா. —ஆறும்பாட்டு. (வானவர்தம் துயர்தீர) அநந்ய ப்ரயோஜனராய் அவனையல்லதறியாதே (௧) *தொடைபொத்தனபாழிக் கூடையும் பொலிந்து தோன்றுமவர்களுக்காகவன்றிக்கே, கார்யஞ்செய்து தலைக்கட்டின வந்தரம்,நான்ஈஶ்வரனென்னும்தேவர்களுக்கு அஸுரர்களால் வந்த துக்கம் போம்படி வந்தவதரித்து. (மாணுருவாய்) "அவன்பக்கலிலே பெருவிடில் ஜீவிக்கைஅரிது" என்று தோற்றும் இரப்பிலே தகணேறின வடிவையுடையனாய், தனக்கில்லாததை மூவடியாய், அதுடையான் மஹாபலியாய், அவன்கையிலே தான் நீரேற்றுப்பெற்று, அந்த திருவடிகளின்கீழே ஏழுவகைப்பட்ட லோகங்களுமடங்கும்படிக்கீடாக வளர்ந்து. (வென்றித்தனிமுதல் சக்கரப்படை) வெற்றியை யுடைத்தாய், அத்விதீயமாய் ஆயுதங்களுக் கெல்லாம ப்ரதா(நமா)யிருக்கிற திருவாழியைப் பரிகரமாகவுடையனை என் ஸ்வாமியைக்கிடிகோள். (௨)"త్రివిక్రమ క్రమాక్రాంత త్రైలోక్యస్ఫురదాయుధః-த்ரிவிக்ரம க்ரமாக்ராந்தத்ரைலோக்யஸ்ஸ்புரதாயுதஃ" என்கிறபடியே யிருக்கிற திவ்யாயுதங்களையுடையவன். (௩)"జితం భగవతా జగ-ஜிதம் பகவதா ஜகத்".

(தேனமரும் பொழில் தழுவுமெழில் கொள்வீதி) தேன்மாறாத பொழிலாலே தழுவப்பட்ட அழகையுடைத்தான வீதி. (செழுமாடமித்யாதி) அழகிய மாடங்கள், மாளிகைகள், கூடங்கள், மண்டபங்கள், மற்றுமவகாசமுள்ள இடமெங்கும். (ஆனதொல்சீர்) வித்யாவிநயங்களால் ஸம்பந்நரா † (ய்,பழையதான சீரையுமுடையரா)யிருக்கிற ப்ராஹ்மணர் நெருங்குகையால் வர்த்திரவஹிஃஸம்பத்தை யுடைய. ... ... (௩)

அரு. —ஆறும்பாட்டு. (வானவரித்யாதி)கீழ்ப்பாட்டில் விரோதி நிரஸநசீலனென்றீர்; அவன் விரோதி நிரஸநசீலனேயாகிலும், எங்களுக்கு ப்ரயோஜநாந்தரங்களில் நசை அநுவர்த்திக்கையாலே எங்களைக்கைக்கொள்ளுமோவென்ன; ப்ரயோஜநாந்தரபரர்க்குங்கூட தன்னை இரப்பாளனுக்கிக்கார்யம் செய்யும்படியான ஸுசீலன்கிடிகோளென்கிறரென்று ஸங்கதி

(௧) தி-பள்-௧௦. (௨) வி-டு-௫-௫-௪௭. (௩) † குண்டலிதம் க்வாசித்கம்.

"வானவர்" என்னவமைந்திருக்க "தம்" என்றத்தாலே அவர்கள் தூரபிமாநம் தோற்றுமென்று விலக்ஷித்து வ்யாவர்த்த்யகதநபூர்வகம் தாத்பர்யமருளிச் செய்கிறார் (அநந்யேத்யாதி). வானவரென்று, வான்-ப்ராப்யமாகத் தோற்றுகையாலும், அதுபெறுகைக்கு ஸாதநமும் தாமே அநுஷ்டிக்க வல்லாரென்று முன்பிருக்கிற ஸ்வாதந்த்ர்யம் "தம்" என்றத்தாலும் ஸூசிதமாகையாலும், அநந்யப்ரயோஜநராய் அநந்ய ஸாதநரானவர்களை வ்யாவர்த்திக்கிறதென்று திருவுள்ளம். மாணாய் என்னாதே, "மாணுருவாய்" என்றத்தாலே, இரப்பிலே தகணேறினமைதோற்றுமென்று அருளிச்செய்கிறார் (அவனித்யாதி). "தான் மாணுருவாய் மூவடி மாவலியையவேண்டி" என்றந்வயித்து, தானே தன்னிலே ஸர்வஸ்வாமித்வம் தோற்றியிருக்கையாலே வேண்டக்கூடுமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (தனக்கித்யாதி). மாணுருவானபோது சக்கரப்படையுண்டோவென்ன; "அளந்தபோது உண்டு"என்றுப்ரமாணமருளிச்செய்கிறார் (த்ரிவிக்ரம இத்யாதி). திருவடிகளின்கீழே அடங்கும்படி அளக்கக்கூடுமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஜிதமித்யாதி). ... ... (௯)

மூ. — பந்தணைந்த மெல்விரலாள் சீதைக்காகிப்
பகலவன் மீதியங்காத விலங்கைவேந்தன்
அந்தமில்திண் கரம்சிரங்கள் புரண்டுவீழ
அடுகணையாலெய்து கந்தவம்மான் காண்மின்
செந்தமிழும் வடகலையும் திகழ்ந்தநாவர்
திசைமுகனேயனையவர்கள் செம்மைமிக்க
அந்தணர்தமாகுதியின் புகையார் செல்வத்
தணியழுந்தூர் நின்றுகந்த வமரர்கோவே. (௰)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
செம்தமிழும்	அழகிய (ஸ்வார்த்தத்தை எளிதில் ப்ரகாசிப்பிக்க வல்ல) த்ராவிடவேதமும்	மிக்கசெம்மை	அதிசயிதமான வைலக்ஷண்யத்தையுடையரான
வடகலையும்	ஸம்ஸ்க்ருத வேதமும்	அந்தணர்தம்	ப்ராஹ்மணருடைய
திகழ்ந்த	விளங்காநின்ற [ளாய்	ஆகுதியின்	(யஜ்ஞத்தில்) ஆஹுதியிலேயுண்டான
நாவர்	நாவையுடையவர்க	புகை ஆர்	தூமம் நிறைந்திருக்கிற
திசைமுகனே	ப்ரஹ்மாவோடொத்த(ப்ரபாவமுடைய)	செல்வத்தணியழுந்தூர் நின்றுகந்த	
அனையவர்கள்	வர்களாய்,	அமரர்கோ,	[கிற
		பந்து அணைந்த	பந்தோடு கூடியிருக

மெல்	ம்ருதுவான [ன	திண்	பலிஷ்டமான
விரலாள்	விரல்களை யுடையளா	கரம்	கைகளும்
சீதைக்காகி	ஸீதை நிமித்தமாக,	சிரங்கள்	தலைகளும் [க
பகலவன்	ஸூர்யன்	புரண்டுவீழ	அறுந்துவிழும்படியா
மீது	மேலே	அடுகணையால்	கொல்லவல்லபாணத்தினால்
இயங்காத	ஸஞ்சரிக்கப்போகாத (உயர்ந்த அரணை		
இலங்கை	லங்கைக்கு [யுடைய)	எய்து உகந்த	அடித்து (க்கொன்று) ஸந்தோஷித்த
வேந்தன்	ராஜாவான ராவண னுடைய [ணிறந்த)	அம்மான்காண்	ஸர்வேஶ்வரன் கிடீர்
அந்தம் இல்	அவதியில்லாத (என்	மின்	(௭)

வ்யா. —ஏழாம்பாட்டு. (பந்தணைந்த) ஸர்வேஶ்வரன் ஸந்நிதியிலும் பந்துகொண்டுபோதுபோக்க வேண்டும்படியாய், அந்த பந்து தொடவும் பொறுதபடியான விரலையுடைய பெரியபிராட்டியாரோடுண்டான ஸம்ஶ்லேஷத்துக்காக. பிரிவுக்கு ஹேதுபூ(ஞூ)தனாய், சந்த்ராதித்யர்கள் மேலே ஸஞ்சரிக்கப்பெறாத அரணையுடைத்தாயிருக்கிற லங்கைக்கு நிர்வாஹகனான ராவணனுடைய. (அந்தமிலித்யாதி) அறுக்கவறுக்க முளைக்கையாலே அவதியின்றிக்கே யிருப்பதாய், திண்ணியதாயுமிருக்கிற தோள்களும் தலைகளும் தெறித்துப்போய் விழ, ஒரு கொலைஅம்பாலே எய்து அவனையழித்து, "விரோதிபோகப் பெற்றோம், ஆஶ்ரிதரும் குடியிருப்புப் பெற்றார்கள்" என்று அவர்களுக்குக்கடவ உகப்பைத்தானுகந்த ஸர்வேஶ்வரன்கிடீர்.

(செந்தமிழித்யாதி) (செந்தமிழும்) அர்த்தத்தை நேராகக்காட்டவல்ல தமிழும். (வடகலையும்) ஸம்ஸ்க்ருதமும், இவையடைய விளங்குகிற நாவையுடையருமாய். (திசைமுகனே யனையவர்கள்) தனித்தனியே சதுர்முகனைப்போலே ஸ்ருஷ்டிக்ஷமராயிருக்கிற ப்ராஹ்மணர்வர்த்திக்கிற. (செம்மையித்யாதி) இப்படி வைலக்ஷண்யம் விஞ்சியிருந்துள்ள ப்ராஹ்மணருடைய ஹோமதூமத்தையும் அழகிய செல்வத்தையுமுடைய அணியழுந்தூர். ... ... (௭)

அநு.—ஏழாம்பாட்டு. (பந்தணைந்தவித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில், ப்ரயோஜநாந்தர பரரிடத்தில் தன்னை இரப்பாளனாக்கியும் கார்யம் செய்யுமவன் என்றுநின்றீர்; இப்படி அவன் செய்யவேண்டுவானென்னென்னில், அவன் பிராட்டியிடத்தில்அபி(பீ)நிவிஷ்டனாய் கார்யம் செய்யுமாபோலே சேதநரெல்லாரிடத்திலும் அபிநிவிஷ்டனாயிருப்பன் கிடீரென்று உபதேசிக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

ஸர்வேஶ்வரனுக்கு வ்யாமோஹத்தை யுண்டாக்குகைக்கு உபயுக்த மான மௌக்த்ய(மௌக்த்ய)மும், மார்த்தவமும் ஸூசிதமாகிற தென்றருளிச்செய் கிறார் (ஸர்வேஶ்வரனித்யாதி).

"ஆர்" என்று பொருந்துதலாய், இவர்களுக்குப் பொருந்தினதென் றாய், அத்தால்பலிதம் (அழகிய) என்றது. ... ... (எ)

மூ. — கும்பமிகு மதவேழம் குலையக் கொம்பு
பறித்து மழவிடை யடர்த்துக் குரவைகோத்து
வம்பவிழும் மலர்க்குழலாளாய்ச் சிவைத்த
தயிர் வெண்ணெயுண்டுகந்த மாயோன் காண்மின்
செம்பவளமரகத நன்முத்தம்காட்டத்
திகழ்பூகம் கதலிபலவளம் மிக்கெங்கும்
அம்பொன்மதிள் பொழில்சூழ்ந்தழகார்செல்வத்
தணியழுந்தூர் நின்றுகந்த வமரர்கோவே. (அ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
செம்பவளம்	(பாக்குமரங்களில் பழங்கள்) சிவந்த பவழத்தையும்	புடை	பர்யந்தங்களிலே
		சூழ்ந்து	சுற்றப்பட்டு
		அழகு ஆர்	அழகுமிக்கிருக்கிற
மரகதம்	(அவற்றின் காய்கள்) மரதகப் பச்சையையும்	செல்வத்தணியழுந்தூர் நின்றுகந்த அமரர் கோ,	[யும்
		மிகு கும்பம்	பொரு.த்தமஸ்தகத்தை
நல்முத்தம்	(பூக்கள்) நல்ல முத்துக்களையும்	மதம்	மதத்தையுமுடைய
		வேழம்	குவலயா பீடமானது
காட்ட	தர்சிப்பிக்கவற்றுன	குலைய	அழியும்படியாக
பூகம்	கமுகுகளாலே	கொம்பு	(அதின்)தந்தங்களை
திகழ்	விளங்காநின்றதாய்,	பறித்து	பிடுங்கியும்,
பல	அநேகமான	மழம்	இளம்பருவமான
கதலி	வாழைகளுடைய	விடை	எருதுகளை
வளம்	ஸம்ருத்தியானது	அடர்த்து	நெருக்கியும்,
எங்கும்	எல்லாவிடங்களிலும்	குரவை	ராஸக்ரீடையிலே
மிக்கு	அதிசயித்திருப்பதாய்,	கோத்து	(பெண்களோடு) கை கோத்தும்,
அம்பொன்	மிகவும் ஸ்ப்ருஹணீய மான [தான		
		வம்பு	பரிமளமானது
மதிள்	ப்ராகாரத்தையுடைத்	அவிழும்	பரவாநின்ற
பொழில்	சோலைகளாலே	மலர்	பூக்களுடைய [ளான
		குழலாள்	மயிர்முடியையுடைய

ஆய்ச்சி	யசோதைப்பிராட்டி	உண்டு	அமுதுசெய்தும்
வைத்த	சேமித்துவைத்த	உகந்த	ஸந்தோஷித்த
தயிர்	தயிரையும்	மாயோன்கா	ஆஶ்சர்யபூ(ஃபூ)தன்
வெண்ணெய்	நவநீதத்தையும்	ண்மின்	இடர். (அ)

வ்யா,—எட்டாம்பாட்டு. (கும்பமிகு மதவேழம்) ஆனைகளோடும் மலைகளோடும் பொருது புண்பட்ட மஸ்தகத்தையுடைத்தாய், மதமுதிதமாயிருக்கிற குவலயாபீடமானது குட்டிச்சுவர்போலே தளர்ந்துவிழும்படி அதினுடையகொம்பை அநாயாஸேந பறித்து. (மழுவிடையடர்த்து) பருவத்தால் இளைதாய், "காட்டுக்காட்டு" என்று ம்ருத்யுஶத்ருஶமாயிருக்கிற வ்ருஷபங்களேழையும் அழியச்செய்து. (குரவைகோத்து) பெண்களுடைய குரவைக்கூத்திலே தன்னையுமொருவனாக விட்டுக்கோத்து. (வம்பவிழுமித்யாதி) விரோதிவர்க்கத்தைத்தானே கைதொட்டுப்போக்கினவன். அநுகூலஸ்பர்சமுள்ள த்ரவ்யமொழியச் செல்லாமையாலே, பரிமள ப்ரசுரமான பூவையுடைத்தான குழலையுடைய யசோதைப் பிராட்டி வைத்த தயிரையும் வெண்ணெயையும் அமுதுசெய்து, அத்தாலே பெறுப்பேறு பெற்றானாகவிருக்கிற ஆஶ்சர்யபூ(ஃபூ)தன் கிடீர்.

(செம்பவள மரதகநன்முத்தம் காட்ட) அங்குண்டான கமுகுகளில் பாளைகள் முத்தைக்காட்ட, பசுங்காயானது மரகதத்தைக் காட்ட, பழுங்காயானது பவளத்தைக்காட்ட, ஆக இப்படி மூன்றும் ஒருகாலே கண்டநுபவிக்கலாம்படி யிருப்பதாய், வாழைகளினுடைய மிகுதியால் வந்த அழகு குறைவற்று எங்குமொக்க ஸ்ப்ருஹணீயமாய், அரணாகப்போரும்படியான மதிளாலே சூழப்பட்ட பொழிலையுடைத்தாயிருக்கிற திருவழுந்தூர். ... ... (அ

அரு.—எட்டாம்பாட்டு. (கும்பமித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில், சொன்ன பிராட்டியிடத்தில் போலே சேதநரிடத்தில் அபிநிவிஷ்டனாயிருக்கைக்கு மூலமென்னென்ன, ஆஶ்ரித கரஸ்பர்சமுள்ள த்ரவ்யத்தாலல்லது செல்லாதபடியானஸ்வபா(ஃபா)வன்கிடீரென்கிறாரென்று ஸங்கதி.

கும்பத்துக்கு மிகுதி யுத்த(த்த)வடுக்க ளென்று விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் (ஆனையித்யாதி). (காட்டுக்காட்டு) என்று (பருவத்தால் இளைதாய் என்று அந்வயித்துக்கொள்வது.

"பல-கதலி" என்று அந்வயம் திருவுள்ளம்பற்றி யருளிச் செய்கிறார் (வாழைகளினுடைய மிகுதியாலே) என்று ... ... (அ

மூ. — ஊடேறு கஞ்சனொடு மல்லும் வில்லும்
ஒண்கரியுமுருள் சகடுமுடையச்செற்ற
நீடேறுபெருவலித் தோளுடையவென்றி
நிலவுபுகழ் நேமியங்கை நெடியோன்காண்மின்
சேடேறு பொழில்தழுவு மெழில்கொள்வீதித்
திருவிழவில் மணியணிந்த திண்ணைதோறும்
ஆடேறு மலர்க் குழலார் பயிலும் செல்வத்
தணியழுந்தூர் நின்றுகந்த வமரர்கோவே. (கூ)

பதம்.	உரை.
சேடுஏறு	இளமையேறி(மிக்கு) இருக்கிற
பொழில்	சோலைகளாலே
தழுவும்	சுற்றும்வ்யாப்தமாய்க் கொண்டு [ருக்கிற
எழில்கொள்	அழகை யுடைத்தாயி
வீதி	திருவீதிகளில்
திருவிழவில்	உத்ஸவங்களிலே
மணி	ரத்நங்களாலே
அணிந்த	அலங்கரிக்கப்பட்ட
திண்ணைதோறும்	திண்ணைகளெங்கும்,
ஆடுஏறு	பரிமளம்ஏறி (மிக்கு) இருக்கிற
மலர்	புஷ்பங்களினலலங்கரிக்கப்பட்ட
குழலார்	மயிர்முடியையுடைய பெண்கள்
பயிலும்	நெருங்கி வர்த்திக்கிற
செல்வத்தணியழுந்தூர் நின்றுகந்த அமரர் கோ,	
ஊடு ஏறு	(மஞ்சத்தினுடைய) மத்யத்திலே ஏறியிருக்கிற

பதம்.	உரை.
கஞ்சனொடு	கம்ஸனோடுகூட
மல்லும்	சாணூராதிமல்லவர்க்கமும்
வில்லும்	தநுஸ்ஸும் [மான)
ஒள்	அழகிய (பலிஷ்டட
கரியும்	குவலயாபீடமும்
உருள்	உருண்டு வாராநின்ற
சகடும்	சகடாஸுரனும்
உடைய	நெருக்குண்ணும்படி
செற்ற	(அவர்களை) அழித்தவனாய்
நீடுஏறு	மென்மேலும் அதிசயித்து வாராநின்ற
பெருவலி	மிக்கபலத்தையுடைய
தோள்உடைய	புஜங்களையுடையனாய்
வென்றி	ஜயமானது
நிலவு	(எப்போதும்) வர்த்தியாநிற்கையாலுண்டான
புகழ்	கீர்த்தியையுடைய
நேமி	திருவாழியை
அம்கை	அழகிய திருக்கையிலேந்தினவனை
நெடியோன்	ஸர்வாதிகன்கிடீர் (கூ)

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (ஊடேறு கஞ்சனொடு) தன் பயத்தாலே உயரமஞ்சத்திலே போயேறி நிற்கிற கம்ஸனோடேகூட அவன் தனக்கு அரணாகநிறுத்தின மல்லவர்க்கமும். (வில்லும்) வில்விழவுக்

கென்று இட்டுவைத்த வில்லும். (ஓண்கரியும்) ஆனைவிழ்தென்று மாதுலனுப் கண்ணனைர விழவிட்டிருப்பதாகக் கோலின குவலயாபீடமும். (உருள்சகடும்) அஸுராவேசத்தாலே தொட்டில் பருவத்திலே மேலே வந்து விழக்கோலின சகடமும். (உடைபச்செற்ற) இவற்றையெல்லா மொருகாலே அழியச் செய்தாப்போலே தோற்றுகிறதாய்த்து இவர்க்கு அநுஸந்தாநத்தில் வைசத்ய(ஶத்ஃ)த்தாலே. (நீடேறு பெருவலித் தோளுடையவித்யாதி) நாள்செல்ல நாள்செல்ல மிடுக்கேறிவாராநிற்பதான தோளையுடையனுப், விஜயமானது எப்போது மொக்கவர்த்தியாநின்ற புகழையுடைத்தான திருவாழியைக் கையிலேயுடைய ஸர்வாதிகன் கிடீர்.

(சேடேறு பொழில்) இளமைமிக்குவருகிற பொழிலாலே தழுவப்பட்டு, அத்தாலே எழில்மிக்கிருக்கிற திருவீதியில் திருநாள்களில் ரத்நங்களாலே அழுத்தப்பட்ட திண்ணைகள்தோறும், ஆடுகைக்காக ஏறின புஷ்பாதிகளாலே அலங்க்ருதமான குழலையுடைய ஸ்த்ரீகளுடைய நெருக்கத்தால்வந்த நிரவதிக ஸம்பத்தையுடைய திருவழுந்தூரிலே. "ஆடு" என்று - பரிமளம். பரிமளம்மிக்க மலர்க்குழல். (கூ)

அந —ஒன்பதாம்பாட்டு. (ஊடேறித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் ஆஶ்ரிதஸ்பர்சமுள்ள த்ரவ்யத்தாலல்லது செல்லாதபடியான வ்யாமோஹம் சொல்லிற்று; அந்த வ்யாமோஹகார்யமான ஆஶ்ரிதவிரோதி நிரஸநம் பண்ணினமையைப் பலபடி உபதேசித்து நேமியைப்போலேஉங்களையும் கைவிடானென்கிறுரென்று ஸங்கதி.

"ஊடு" என்று மத்ய(ஃ)மாய், மஞ்சத்தின் மத்யமாக்கி யருளிச்செய்கிறுர் (தன்னித்யாதி). ... ... (கூ)

மூ. — பன்றியாய் மீனுகி யரியாய்பாரைப்
படைத்துக்காத்துண்டு மிழ்ந்த பரமன்றன்னை
அன்றமரர்க்கதிபதியு மயனும்சேயும்
அடிபணியவணியழுந்தூர் நின்றகோவை
கன்றிநெடுவேல் வலவனுலிநாடன்
கலிகன்றி யொலிசெய்த வின்பப்பாடல்
ஒன்றினெடு நான்குமோரைந்தும் வல்லார்
ஒலிகடல் சூழுலகாளும்பர்தாமே. (கo)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பதம்.	உரை.
பன்றியாய்	மஹாவராஹமாயும்
மீனாய்	மத்ஸ்யமாயும்
அரியாய்	நரஸிம்ஹமாயும் அவ
பாரை	பூமியை [தரித்து
படைத்து	ஸ்ருஷ்டித்து
காத்து	ரக்ஷித்து
உண்டு	(ப்ரளயத்தில்) அமுது செய்து
உமிழ்ந்த	(ஸ்ருஷ்டி காலத்தில்) வெளிப் படுத்தின
பரமன்தன்னை	ஸர்வாதிகனாய்,
அன்று	அக்காலத்தில்
அமரர்க்கு	தேவர்களுக்கு
அதிபதியும்	ராஜாவான இந்த்ர
அயனும்	ப்ரஹ்மாவும் [னும்
சேயும்	ருத்ரனும்
அடிபணிய	திருவடிகளிலே விழுந்தாச்ரயிக்கும் படியாக,
அணி	ஸம்ஸாரத்துக்கு ஆபரணமாயுள்ள
அழுந்தூர்	திருவழுந்தூரில்
நின்ற	உகப்புடனெழுந்தருளியிருக்கிற

பதம்.	உரை
கோவை	நித்யஸூரிகளுக்கு(நிர்வாஹகனை) ஸர்வேச்வரன் விஷயமாக,
கன்றி	கறையையுடைத்தாய்
நெடு	தீர்க்கமாயுள்ள
வேல்	வேலாயுதத்தை
வலவன்	பிடிக்கவல்லராய்,
ஆலிநாடன்	திருவாலி நாட்டுக்கு நிர்வாஹகரான
கலிகன்றி	ஆழ்வார்
ஒலிசெய்த	ஒலியுடைத்தாம்படி [ய் அருளிச் செய்தா
இன்பம்	மதுரமாய், [டின
ஒன்றொடு	ஒருபாசுரத்தோடு கூ
நான்கும்	நாலுபாசுரங்களும்
ஓர் ஐந்தும்	(அதன்பின்) ஒரு ஐந்து பாசுரங்களும்
பாடல்	(ஆகியபத்து) பாசுரங்களும் [கள்,
வல்லார்	அப்யஸிக்க வல்லவர்
ஒலி	கோ(ஷ)ஷியாநின்ற
கடல்சூழ்	ஸமுத்ரத்தாலே சூழ
உலகு	லோகங்களை [ப்பட்ட
ஆளும்	பரிபாலநம் பண்ண வல்லரான
உம்பர்தாம்	தேவதைகளாவர்கள்

வ்யா. —பத்தாம்பாட்டு. (பன்றியாயித்யாதி) ஆச்ரிதரக்ஷணம் ஒரு தலையானால் தன்னைப்பேணுமையும் ரக்ஷிக்குமவனாய்த்து. (பாரையித்யாதி). பூமியை ஸ்ருஷ்டித்து, பன்றியா யித்யாதிகளாலே (காத்து) அத்தை ரக்ஷித்துத் திரியவும் ப்ரளயம்வர, வயிற்றிலேவைத்துத், திரிய வெளிநாடுகாணப் புறப்படவிட்டு, இப்படி ஸர்வவித ரக்ஷணங்களையும் பண்ணுமிடத்தில் தன்னை எண்ணினால் பின்னை ஒருவரையும் எண்ணவொண்ணாதிருக்கிற ஸர்வாதிகனை. (அன்றமரர்க்கித்யாதி) அபிமாநிகளான ப்ரஹ்மாதிகளும்வந்து

ஆஶ்ரயித்து. தந்தாமுடைய அபிமதங்கள் பெற்றுப் போம்படியாக வந்துநிற்கிற இடமாய்த்து. தேவர்களுக்கெல்லாம் நியாமகனாயிருக்கிற இந்த்ரனும், இவ்வருகுள்ளாரிற் காட்டில் விஜாதீயமான ஜந்மத்தையுடைய ப்ரஹ்மாவும், அவன்மகனான ருத்ரனும். (அடிபணிய) திருவடிகளிலே விழுந்து ஆஶ்ரயிக்க, திருவழுந்தூரிலே நின்றருளின ஸர்வாதிகனானவனை. (கன்றிநெடுவேலித்யாதி) சத்ருநிரஸநம்பண்ணிக் கறைகழற்ற அவஸரமின்றிக்கே யிருப்பதாய், (க) "ஸஹூதநஃ-மஹாத்தநுஃ" என்னுமாபோலே, ஒருவரால்நியமித்துஆளவொண்ணாதபடி செடிதாயிருந்துள்ள வேலைக்கையிலேயுடையாராய் திருவாலிநாட்டையுடையாராயிருந்துள்ள ஆழ்வார், ஒலியையுடைத்தாம்படி அருளிச்செய்த இனிய பாடலான இப்பத்தையும் வல்லார். "ஒன்றினொடு நான்குமோரைந்தும்" என்று தாம்சேர்த்து அநுபவித்த ப்ரகாரமிருக்கிறபடி. இவற்றை அப்யஸிக்க வல்லார்க்கு, ப்ரஹ்மாதிகளுடைய பதமுண்டாக முன்னாந்தட்டில்லை. "திருமங்கையாழ்வார்தாம் பாகவத சேஷத்வமாக்குகைக்கு உடலாயிருக்கையாலே ஐஶ்வர்யத்தையும் ஆதரித்தருளினார்" என்றருளிச்செய்வர். (கo)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

அரு. —பத்தாம்பாட்டு. (பன்றியாயித்யாதி). (தாம்சேர்த்தநுபவித்த ப்ரகாரம்) என்றது - முதற்பாட்டில், அநந்தாவதாரகந்தமான க்ஷீரார்ணவசாயியை ஒருபாட்டிலும், அங்கு நின்றும் திர்யக்காய் அவதரித்தபடியை "முன்னிவ்வுலகு" என்கிற இரண்டாம்பாட்டிலும், "சிலம்புமுதல்" என்கிற நாலாம்பாட்டிலும், "சினமேவும்" என்கிற அஞ்சாம்பாட்டிலும், "பன்றியாய்" என்கிற பத்தாம்பாட்டிலுமாக நாலுபாட்டிலும், ஒருப்ரகாரமாகவும், மற்றை அஞ்சுபாட்டிலும் கஜேந்த்ரரக்ஷணார்த்தமாகவும் வாமந ராம க்ருஷ்ண ரூபேணவும் வந்த வவற்றுக்கு ஒருசேர்த்தியும் திருவுள்ளத்திலொட்டி அநுபவித்தமை தோற்ற இங்ஙனருளிச்செய்தாரென்றபடி. ... ... (கo)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஏழாம்பத்தில் எட்டாந்திருமொழி முடிந்தது.

(க) ரா-யு-௧௦௦-௧௧.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஏழாம்பத்து ஒன்பதாந்திருமொழி

கள்ளம்மனம் ப்ரவேசம்.

வ்யா.—இத்திருமொழியிலே, அவனே இடிகோள் ஆஶ்ரயணீய னென்றார்; ஆனால்நீர் எங்களைச் செய்யச்சொல்லுகிற தென்னென்ன; பாஹ்யகுத்ருஷ்டிகளுடைய வார்த்தையைக்கேட்டு அநர்த்தப்பட்டுப் போகாதே ஆஶ்ரயணீயனானவன் திருவடிகளை ஆஶ்ரயித்து உஜ்ஜீவித்துப்போகப் பாருங்கோளென்கிறார். ... ... *

அரு.—கள்ளம் மனம்ப்ரவேசம். (நீரெங்களைச் செய்யச் சொல்லுகிற தென்னென்ன) என்றது-எங்களுக்கும் வேறுசிலர் உபதேசிக்கக்கேட்டவையுண்டாயிருக்க நீரெங்களைச் செய்யச் சொல்லுகிற தென்னென்ன என்றபடி.. *

மூ. — கள்ளம்மனம் விள்ளும்வகை கருதிக்கழல் தொழுவீர்
வெள்ளம் முதுபரவைத்திரை விரியக்கரையெங்கும்
தெள்ளும் மணிதிகழும் சிறுபுலியூர்ச் சலசயனத்
துள்ளும் எனதுள்ளத்துள்ளு முறைவாரையுள்ளீரே. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கள்ளம்	ஆத்மாபஹார மாகிற க்ருத்ரிமத்தை யு	மணி	ரத்நங்களானவை
மனம்	மநஸ்ஸானது [டைய	திகழும்	விளங்காநின்ற
விள்ளும்வகை	(அவ்வாத்மாபஹாரத்தில் நின்றும்) வேறுபடும் ப்ரகாரத்	சிறுபுலியூர்	சிறுபுலியூ ரென்னும் திருநாமத்தை யுடைத்தாய்
கருதி	ஆசைப்பட்டு [தை	சலசயனத்து உள்ளும்	ஜலசாயியான எம்பெருமான் பள்ளிகொண்டிருக்கிற சலசயநமென்றும் திவ்யதேசத்தினுள்ளும்
கழல்	(ஸர்வேஶ்வரன்) திருவடிகளை		
தொழுவீர்	ஆஶ்ரயிக்க வேண்டியிருக்கிறவர்களே!		
முது	அநாதியான [ன		
பரவை	ஸமுத்ரத்தி லுண்டா	எனது	என்னுடைய
திரை	அலைகளினு லுண்டா	உள்ளத்துள்ளும்	ஹ்ருதயத்தி லுள்ளும்
வெள்ளம்	ப்ரவாஹமானது [ன		
கரை எங்கும்	திரங்களிலே	உறைவாரை	நித்யவாஸம்பண்ணும் ஸர்வேஶ்வரனை
விரிய	பரவாநிற்க,		
தெள்ளும்	(அவ்வலைகளினாலே) கொழிக்கப்பட்ட	உள்ளீர்	த்யாநியுங்கோள் .(க)

வ்யா. —முதற்பாட்டு. (கள்ளம்மனம் விள்ளும் வகைக்கருதி) (௧) "யதா ஹி சோர: ஸ ததா ஹி புத்த:- யதாஹி சோரஸ் ஸததாஹி புத்த:" என்கிறபடியே, வேதார்த்தாபலாபம் பண்ணுவார் - சோரரிறே; அதுக்குமேலே அவனுடையதான ஆத்மாபஹாரம் பண்ணிப்போரு கிறார் சிலரிறே. க்ருத்ரிமத்தைப்பண்ணி வர்த்திக்கிறஹ்ருதயம், அதில்நின்றும் வேறுபடும் ப்ரகாரத்தை மனோரதித்து, அவன் திருவடிகளை ஆஸ்ரயிக்க வேண்டியிருப்பீர்! (வெள்ளம் முதுபரவைத் திரைவிரிய) பழையதானகடல்திரைகளாலுண்டான வெள்ளமானது கரையெங்கும் போந்தேற.

(தெள்ளும் மணிதிகழும்) நினைவின்றிக்கேயிருக்கக் கடலேறி வடிந்தபடியாலே அங்குண்டான ரத்நாதிகள் விளங்காநின்றுள்ள. (சிறுபுலியூர்ச் சலசயனத்துள்ளுமென துள்ளத் துள்ளுமுறை வாரையுள்ளீரே) உகந்தருளின நிலங்களும் இவர் திருவுள்ளமும் ஒக்கவாய்த்து அவன் விரும்பியிருப்பது. இப்படியிருக்கையாலே ஆஸ்ரயிப்பார்க்கு ஆஸ்ரயணீயஸ்த்தானம்இவைஇரண்டுமாய்த்து. "சல சயனன்" என்றது - ஜலசயநனென்றபடியாய், அது அவனுக்குத் திருநாமமாய், ஜலசயநன் வர்த்திக்கிறவிடம் சலசயநமென்று ஊருக் குப்பேராகிறது, ... (௧)

அரு.— முதற்பாட்டு. (கள்ளமித்யாதி) மனத்துக்கு கள்ளமாவது - பௌத்தாதி மதத்தைப் பற்றி வர்த்திக்கை என்று விவக்ஷித்து, அவர்கள் கள்ளரே ரென்னவருளிச்செய்கிறார் (யதாஹிசோர இத்யாதி). (சிலரிறே) என்றது-குத்ருஷ்டிகளை. சப்தார்த்தம் (க்ருத்ரிமத்தையித்யாதி). (க்ருத்ரிமத்தை) என்றது-வேதாபஹாரத்தையும், ஆத்மாபஹாரத்தையும். [முதுபரவைத்திரை-வெள்ளம்-கரைஎங்கும்-விரிய] என்றந்வயித்தருளிச் செய்கிறார் (பழையதானவித்யாதி).

கரையெங்கும் விரிய மணிதிகழும் என்னவமைந்திருக்க "தெள்ளும்" என்று விசேஷித்ததுக்குக் கருத்தருளிச் செய்கிறார் (நினைவித்யாதி). "நினைவு" என்றது-ரத்நஸம்பாதநார்த்தமான நினைவு என்றபடி. ஈடுபாடாகத் தாத்பர்ய மருளிச் செய்கிறார் (உகந்தருளின வித்யாதி). ஆறும்பாட்டில் "சலசயநம் தொழும்" என்று பகவத்பரமாகவிருக்கவேண்டியிருக்க இங்கு திவ்யதேசத்துக்குப் பேரானபடி எங்ஙனே யென்ன வருளிச் செய்கிறார் (சலசயனனென்றித்யாதி). மன்னக்களுழறி, சலசயநனென்று திருநாமமாய்த் தென்று திருவுள்ளம். (௧)

(௧)

மூ. — தெருவில்திரி சிறுநோன்பியர் செஞ்சோற்றொடுகஞ்சி
மருவிப் பிரிந்தவர் வாய்மொழி மதியாது வந்தடைவீர்
திருவில்பொலி மறையோர் சிறுபுலியூர்ச் சலசயனத்து
உருவக் குறளடிக ளடியுணர்மி னுணர்வீரே. (உ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தெருவில்	வீதிகள்தோறும்	மதியாது	ஆதரியாமல்
திரி	ஸஞ்சரிப்பவராய்,	வந்து	அவர்களைவிட்டுவந்து
சிறு	அதிக்ஷுத்ரமான	அடைவீர்	ஆஶ்ரயிக்கப் பார்க்கி
நோன்பியர்	வ்ரதத்தையுடைய		றவர்களே!
	ராய், [அழகிதான	திருவில்	ஸம்பத்தினால்
செம்	(தயிர்முதலியவற்றால்)	பொலி	ஸம்ருத்தரான
சோற்றொடு	சோற்றோடுகூட	மறையோர்	ப்ராஹ்மணர்வர்த்திக்
கஞ்சி	(குடிக்க வேண்டும்)		கிற
	கஞ்சியை (அந்நா	சிறுபுலியூர்ச்சலசயனத்து, [வ	
	ஸத்தை) [து	உருவ	அழகியவடிவையுடை
மருவி	ஆசைப்பட்டு (புஜித்	குறள்	வாமநனை
பிரிந்தவர்	ஸாத்விகர்களிடத்தில்	அடிகள்	ஸ்வாமியினுடைய
	நின்றும் வேறு ப	அடி	திருவடிகளை
	ட்ட ஜைநாதிகள்	உணர்வீர்	த்யாகிக்கப் பார்த்தீர்க
வாய்மொழி	வாயினால் சொல்லப்		ளாகில்
	பட்ட சொல்லை	உணர்மின்	த்யாகியுங்கோள். (உ.)

வ்யா. —இரண்டாம்பாட்டு. (தெருவில்திரி சிறுநோன்பியர்) அஸதஸ்ய வேஷத்தையுடையராய்க்கொண்டு தெருவுகளிலே ஸஞ்சரிக்கிற அவைதிகமான வ்ருத்தத்தையுடையராய். (செஞ்சோற்றொடு கஞ்சி மருவிப்பிரிந்தவர் வாய்மொழி மதியாது வந்தடைவீர்) (க) "தண்டயிரினால்த் திரளைமிடற்றிடை நெருக்குவான்" என்றும், மனந்திரியாக்கஞ்சி என்றுமுண்டு அவர்கள்புஜித்து வாஸனைபண்ணிப் போருவது. ஆக இப்படி அவைதிகமான அநுஷ்டாநத்தையுடையராய், வைதிகமர்யாதையை அகன்று திரிகிறவர்களுடைய வாயில் வார்த்தையை அநாதரித்து வந்தாஶ்ரயிப்பீர்!

(திருவில்பொலி மறையோர்) ஐஶ்வர்யம் குறைவற்றிருக்கிற ப்ராஹ்மணர்வர்த்திக்கிற. (சிறுபுலியூர்ச் சலசயனத்து) அழகியதாய், கண்டார்க்குமேல் விழவேண்டும்படியான வடிவையுடைய ஸ்ரீவாமநனை ஸர்வேஸ்வரனுடைய திருவடிகளை ஸ்மரியுங்கோள், அதனைக்

(க) உ-க-எ.

திக்கப்பார்க்கிறீங்கள். (உணர்வீர்) அநுஸந்தாநத்தை யுடையீர்! "தெருவில் திரிசிறுநோன்பியர் செஞ்சோற்றொடுகஞ்சிமருவிப்பிரிந்தவருடைய வாயில் வார்த்தையை அநாதரியுங்கோள். திருவில் பொலிமறையோர் சிறுபுலியூர்ச்சலசயனத்தை வந்தாஶ்ரயிக்கப் பாருங்கோள். உருவக்குறளடிகளடியைஉணருங்கோள்." என்றுக்ரியை. (உ)

அரு.—இரண்டாம்பாட்டு. (தெருவிலித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில், பௌத்தா(ர்ஹ)திமதத்தைக் கள்ளமாகச் சொல்லுகிறபடி யென்னென்ன, அவர்கள் கள்ளத்தை வெளியிடுகிறாரென்று ஸங்கதி.

சிறுமை-நிகர்ஷமாய், அருளிச்செய்கிறார் (அவைதிகமான) என்று. அதாவது-ஹ்ப்ர(ப்ரூ)மணம், வ்ரதார்த்தமாகத் தரையில் புரளுகை முதலானவை. சோற்றுக்குச் செம்மையாவது-நன்மையாய், தயிர்த்திரளை என்று விவக்ஷித்தருளிச் செய்கிறார் (தண்டயிரித்யாதி). (மணந்திரியாக்கஞ்சி) என்றது மநஸ்ஸு கலங்காதே, தா(ரூ)ரணார்த்தமாகக் குடிக்கும் கஞ்சி.

கீழே ஒருக்ரியையாக வருளிச்செய்து, மூன்றுக்ரியையாக்கி அருளிச் செய்கிறார் (உணர்வீரித்யாதி). "மதியாது" என்றது-மதியாதிருங்கோள் என்றுயருளிச் செய்கிறார் (அநாதரியுங்கோள்) என்று. ... ... (உ)

மூ. — பறையும் வினைதொழுதுய்மின் நீர்பணியும் சிறுதொண்டீர்
அறையும்புனலொருபால் வயலொருபால் பொழிலொருபால்
சிறைவண்டினமறையும் சிறுபுலியூர்ச் சலசயனத்
துறையு மிறையடியல்ல தொன்றிறையு மறியேனே. (ங)

பதம்.	உரை.
வினை	பாபங்களானவை
பறையும்	பறந்துபோம்,
நீர்	நீங்கள்
தொழுது	(அவனை) ஆஶ்ரயித்து
உய்மின்	உஜ்ஜீவியுங்கள், [லே
சிறு	க்ஷுத்ர விஷயங்களி
தொண்டீர்	சபலரானவர்களே! (அதைவிட்டு)
பணியும்	(அவனை) ஆஶ்ரயிக்கப்பாருங்கள்;
ஒரு பால்	ஒருபக்கம்
புனல்	ஜலமானது
அறையும்	அலையெறியுமதாய்,
ஒருபால்	ஒருபக்கம் [ய்
வயல்	கழனிகளை யுடையதா
ஒருபால்	ஒருபக்கம் [தாய்
பொழில்	சோலைகளையுடைய
சிறை	இறகுகளையுடைய
வண்டு இனம்	வண்டுக்கூட்டங்கள்
அறையும்	(எங்கும்)சப்தியாநிற்பதான
சிறுபுலியூர்ச்சலசயனத்து	[ற
உறையும்	பொருந்தி வர்த்திக்கி
இறை	ஸ்வாமியினுடைய
அடியல்லது	திருவடிகளையொழிய
ஒன்று	வேறொன்றை
இறையும்	சிறிதும்
அறியேன்	அறியமாட்டேன். (ங)

வ்யா. —மூன்றாம்பாட்டு. கண்டிகோளே நாமிருக்கிறபடி, நீங்களும் இப்படியேயிருக்கப் பாருங்கோளென்கிறார்.

(பறையும்வினை) அநாதிகாலம்பண்ணின பாபங்களடங்கலும் பறந்துபோம். தொழுது உஜ்ஜீவியுங்கோள். (பணியும் சிறுதொண்டீர்) அப்ராப்த விஷயங்களிலே தொண்டுபட்டிருக்கிற நீங்கள் விழுந்தாஶ்ரயியுங்கோள். அங்ஙனன்றிக்கே, அந்தரங்க கிங்கராராக வேண்டியிருப்பீர் ! (பணிமின்) ஆஶ்ரயியுங்கோளென்னுமாம்.

(அறையுமித்யாதி) அவ்வூர்தான், ஓரருகு நீர் வெள்ளமறையாநிற்கும், ஓரருகு பொழிலாயிருக்கும், ஓரருகு வயலாயிருக்கும். இவை மூன்றிடத்திலுமொக்க அறையாநின்றுள்ள சிறகையுடைத்தான வண்டுகளினுடைய ஸமூஹமானது அறைகிற சிறுபுலியூர்ச்சலசயனத்திலே நித்யவாஸம்பண்ணுகிற ஸர்வேஶ்வரனுடைய திருவடிகளையொழிய வேறொன்றை த்யாஜ்யதயாவாகிலும் அறிவதொன்றில்லை.(ங)

அரு.—மூன்றாம்பாட்டு. (பறையுமித்யாதி) கள்ளமனத்தைவிட்டு இருந்தவருண்டோ வென்னும் சங்கையிலே அருளிச்செய்கிறார் என்றுஸங்கதி திருவுள்ளம்பற்றிஅவதாரிகையருளிச்செய்கிறா (கண்டிகோளேயித்யாதி).

சிறுமை-நிகர்ஷமாய், தாத்பர்யமருளிச் செய்கிறார் (அப்ராப்தேத்யாதி). சிறுமை-ஸூக்ஷ்மதையாய், அந்தரங்க கைங்கர்யம் செய்யவேண்டியிருப்பீர் என்று அர்த்தாந்தரம் (அங்ஙனன்றிக்கேயித்யாதி).

(அறையாநிற்கும்) அலேமோதா நிற்கும். "சிறை" என்று விசேஷித்ததுக்குக் கருத்தருளிச் செய்கிறார் (அறையாநின்றுள்ள) என்றது. அடித்துக்கொள்ளாநின்றுள்ள என்றபடி. (அறைகிற) என்றது - பாடுகிற என்றபடி. (இறையும்) அல்பாகாரத்தையும் என்று விவக்ஷித்தருளிச் செய்கிறார் (த்யாஜ்யதயாவாகிலும்) என்று. ... ... (ங)

மூ. — வானார் மதிபொதியும் சடைமழுவாளியொடொருபால்
தானாகிய தலைவனவனமரர்க்கதிபதியாம்
தேனார் பொழில்தழுவும் சிறுபுலியூர்ச் சலசயனத்
தானாயனதடியல்ல தொன்றறியேனடியேனே. (ச)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
ஒருபால்	(திருமேனியின்) ஏக தேசத்தில் (வர்த்திக்குமவனாய்),	ஆர்	நிறைந்திருக்கிற
		மதி	சந்த்ரனையவன்
		பொதியும்	அடங்கியிருக்கிற
வான்	ஆகாசத்திலே	சடை	ஜடையையுடையனாய்,

மழுவாளியொடு	மழுவை யுடையனை ருத்ரனோடுகூட	தேன் ஆர்	தேன் மிக்கிருந்துள்ள
அமரர்க்கு அதிபதி	தேவேந்த்ரனும்	பொழில்	சோலைகளாலே
தான் ஆகிய	தான் என்கிற சொல்லுக்குள்ளே அடங்கும்படி அவர்களை விபூதியாக வுடையனை	தழுவும்	வ்யாப்தமான
		சிறுபுலியூர்ச்சலசயனத்து	
		ஆனாயனது	எழுந்தருளியிருக்கும் க்ருஷ்ணனுடைய
தலைவனும்	ஸர்வாதிகனாய்,	அடியல்லது	திருவடிகளையொழிய
அவன்	அப்படி ஸௌசீலனாக ப்ரஸித்தனாய்,	ஒன்று	மற்றொன்றையும்
		அடியேன்	தாஸபூதனான நான்
		அறியேன்	(ரக்ஷகமாக) அறியமாட்டேன். (ச)

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (வானோர்மதி) "தம்மை அவர்கள் ஆப்தராக நினைத்திருந்தபடியாலே தாம் சொல்லிற்றுக்கேட்பர்கள்" என்று பார்த்து, தம்படியை அவர்களுக்கு அறிவித்து "நீங்களும் என்னைப் போலே அவனைக்கொண்டு உங்கள் விரோதிகளைப்போக்கிக் கொள்ளப் பாருங்கோள்" என்கிறார்.

(வானோர்மதி) பரந்த ஆகாசத்துக்கெல்லாம் தானே போரும்படியிருக்கிற சந்த்ரனை தன்னுடையிலேகதேசத்திலே யடக்கி, தமப்பன், பிறரென்றுபாராதே கொல்லுகைக்குப் பரிகரமான மழுவையுடைய ருத்ரனுக்கு தன் திருமேனியிலே இடங்கொடுத்துக்கொடுநிற்கிற சீலத்தையுடையஸர்வாதிகன். (அவனமரர்க்கதிபதியாம்) தேவர்களுக்குநிர்வாஹகனான இந்த்ரனும், தானென்கிற சொல்லுக்குள்ளே அடங்கும்படி யிருக்கிறவன்.

(தேனார்பொழிலித்யாதி) தேன்மாறாத பொழிலாலே அணையப்பட்டிருந்துள்ள. (சிறுபுலியூர்ச் சலசயனத்தானாயன்) க்ருஷ்ணாவதாரம் தீர்த்தம் ப்ரஸாதித்ததென்று வெறுக்கவேண்டாதபடி பிற்பாடர்க்கும் அநுபவிக்கலாம்படி, அவ்வவதாரத்தின்படியே வந்து சாய்ந்தவன். அவன் திருவடிகளல்லது வேறொன்றையுமறியேன்; அதுக்கடி அவனுக்கே சேஷபூதனானகையாலே. ... ... (ச)

அரு.—நாலாம்பாட்டு. (வானோரித்யாதி) உம்மைப்போலே நாங்கள் வேறொன்றையு மறியாதிருந்தபோது, உம்மைப்போலே எங்களையுமங்கீகரித்து விரோதியைப் போக்குவனோவென்ன; இவர்கள் ஸ்வீகாரஸாபேக்ஷத்தாலும், தம்முடைய வைலக்ஷண்யாநுஸந்தானத்தாலும் பிறந்த

ஆப்தராஜ்ஞாநத்தைக்கண்டு, அவனுடைய ஸௌசீல்யத்தை உபதேசித்து, என்னைப்போலே உங்களையும் அங்கீகரிப்பன், ஆனபின்பு அவனடியாக விரோதியைப் போக்கிக்கொள்ளப் பாருங்கோளென்கிறாரென்று இரண்டு பாட்டுக்கும் ஏகதாத்பர்யமாக அவதாரிகை அருளிச்செய்கிறார் (தம்மை அவர்களித்யாதி). (அவனைக்கொண்டு) என்றது - ஸௌசீலனை அவனைக் கொண்டு என்றபடி.

[வானோரித்யாதி, தலைவன்-அமரர்க்கதிபதியாம்; அவன், தேனோரித்யாதி, ஆனயன் ; அவனடியல்ல தொன்றறியேனடியேனே] என்றங்வயித்துக் கொள்வது. ... ...(௪)

மூ. — நந்தா நெடுநரகத்திடை நணுகாவகை நாளும்
எந்தா யெனவிமையோர் தொழுதேத்து மிடமெறிநீர்ச்
செந்தாமரை மலரும் சிறுபுலியூர்ச் சலசயனத்து
அந்தாமரை யடியா யுனதடியேற் கருள்புரியே. (௫)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
இமையோர்	தேவர்கள்	தாமரைஅடி	தாமரை மலர்போன்
நாளும்	திநந்தோறும்	யாய்	ற திருவடிகளை யு
எந்தாய்என	என்ஸ்வாமியே! என்		டையவனே!
	று சொல்லி	நந்தா	நசியாததாய்
தொழுது	ஆஸ்ரயித்து [நின்ற	நெடு	தீர்க்கமாயுள்ள
ஏத்தும்	ஸ்தோத்ரம் பண்ணு	நரகத்திடை	நரகத்தோடொத்த
இடம்	தேசமாய்,		ஸம்ஸாரத்தின் நடு
எறிநீர்	அலைமோதாநின்ற நீர்		வே [(பிறவாதபடி)
	நிலைகளிலே [ணது	நணுகாவகை	(இனி) கிட்டாதபடி
செந்தாமரை	செந்தாமரைப் பூவா	உனது அடி	உன்னுடையதாஸபூத
மலரும்	விகஸியாநின்ற	யேற்கு	னை என்விஷயத்
சிறுபுலியூர்ச் சலசயனத்து			தில்
அம்	அழகிய	அருள்புரி	க்ருபைபண்ணாய்.(௫)

வ்யா. —அஞ்சாம்பாட்டு. (நந்தா நெடுநரகத்திடை) ஒருகாலும் விட்டுப்பற்றக்கடவதல்லாத நெடுநரகமான ஸம்ஸாரத்துக்குள்ளே போய்ப்புகாதபடி. (நாளுமித்யாதி) ப்ரஹ்மாதிகள் காலமெல்லாம் நின்று "என்னையனே" என்று தொழுது ஸ்தோத்ரம் பண்ணுகிற தேசம்,

(எறிநீரித்யாதி) மிக்கஜலத்தையுடைத்தான பொய்கைகளிலே, அந்த நீர்ச்செறிவாலே தாமரைகள் போய்அலருகிற சிறுபுலியூர்ச்சல

சயனத்திலே. (அந்தாமரையடியாய்) செவ்விப்பூப்போலே யிருக்கிற திருவடிகளையுடையவனே! (உனதடியேற்கருள்புரியே) அல்லாதார் செய்தபடிசெய்ய; அநந்யகதியான என்பக்கலிலே உன்னுடைய் கண்ணழிவற்ற க்ருபையைப் பண்ணியருளவேணும். ... ... (ரு)

அரு. —அஞ்சாம்பாட்டு. (நந்தா நெடுநரகமித்யாதி) கீழ்நாலுபாட்டிலும் பரோபதேசம்பண்ண திருந்தினபேரும் திருந்தாத பேருமாயிருக்கையாலே ஸம்ஸாரத்திலே அவர்கள்படுகிறபாட்டை உபதேசிக்கக்கோலி, அது தமக்கு பயாவஹமாயிருக்கையாலே சடக்கென பரோபதேசத்தை விட்டு மேலஞ்சுபாட்டாலே எம்பெருமானைச்சரணம்புகுருகையை அர்த்திக்கிறரென்று ஸங்கதி.

[இமையோர் - நாளும்] என்றந்வயித்து அருளிச்செய்கிறார் (ப்ரஹ்மாதிகளித்யாதி).

"அம்" என்று அழகாய், பலிதம் (செவ்விப்பூப்போலே யித்யாதி). கீழ்ஸங்கதி தன்னை ஸ்ப்புரிப்பிக்கிறார் (அல்லாதாரித்யாதி). ... ... (ரு)

ரூ. — முழுநீலமு மலராம்பலு மரவிந்தமும் விரவிக்
கழுநீரொடு மடவாரவர் கண்வாய் முகமலரும்
செழுநீர் வயல்தழுவும் சிறுபுலியூர்ச் சலசயனம்
தொழுநீர்மை யதுடையாரடி தொழுவார் துயரிலரே. (சு)

பதம்.	உரை.
முழுநீலமும்	(வர்ணாந்தரம் கலசாமல்) முழுக்க நீலவர்ணமா யிருக்கிற பூவும்
அலர்	விகஸியாநின்ற
ஆம்பலும்	அரக்காம்பலும்
அரவிந்தமும்	தாமரைப்பூவும்
கழுநீரொடு	செங்கழுநீரும்
விரவி	சேர்ந்து [ளுடைய
மடவாரவர்	(அங்குள்ள) பெண்க
கண்	கண்கள்போலவும்
வாய்	அதரம்போலவும்
முகம்	முகம்போலவும்
அலரும்	விகஸியாநின்ற,
செழு	ஸம்ருத்தமான
நீர்	ஜலமானது
வயல்	கழனிகளை [கிற
தழுவும்	சூழ்ந்து கொண்டிருக்
சிறுபுலியூர்	சிறுபுலியூரி லெழுந்தருளியிருக்கிற
சலசயனம்	ஜலசயநனென்கிற எம்பெருமானை
தொழுமது	ஆஶ்ரயிக்கையையே
நீர்மையுடையார்	ஸ்வபாவமாகஉடையயவர்களுடைய
அடி	ஸ்ரீபாதங்களை
தொழுவார்	ஆஶ்ரயிக்குமவர்கள்
துயர் இலர்	துக்கத்தை யடையார்கள். (சு)

வ்யா. —ஆறும்பாட்டு. (முழுநீலமும்) எங்குமொக்கக் கறுத்திருக்கிற நீலமும், அரக்காம்பலும், தாமரையும், செங்கழுநீரும்

இவைதன்னிலேகூடி அங்குண்டான ஸ்த்ரீகளுடைய கண்ணையும் வாயையும் முகத்தையும் காட்டாநிற்கிற.

(செழுநீர் வயல்தழுவும்) அழகிய ஜலமானது, வயலை அணைந்திருக்கிற சிறுபுலியூர்ச்சலசயனத்தைத்தொழுகையே ஸ்வபா(ஃவ)வமாகவுடையாருடைய திருவடிகளைத் தொழுவார்க்கு துக்கங்களில்லை. அவைதன்னடையே விட்டுப்போம். ... ... (௬)

அரு.—ஆரும்பாட்டு. (முழுநீலமித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டிலே "அருள்புரியே" என்னச்செய்தேயும் சடக்கென அருள்புரியக்காணுமையாலே, அவனை விட்டு அடியாரளவும் போய் தேறிநிற்கிருரென்று ஸங்கதி.

"விரவி" என்றதினர்த்தம் "கூடி" என்றது.

"சிறுபுலியூர்ச் சலசயனத்தை" என்றது – மன்னக்கருழறி வருகையாலே சிறுபுலியூர்ச் சலசயநனை யென்றபடி. அவனையன்றிக்கே அவனைத் தொழுவாரையிறே இங்குத்தாம்பற்றுகிறது; ஆகையாலே இங்ஙனே நிர்வஹிக்க வடுப்பது. ... ... (௬)

மூ. — சேயோங்கு தண்திருமாலிருஞ்சோலைமலை யுறையும்
மாயாவெனக்குரையா யிதுமறைநான்கினுளாயோ
தீயோம்புகை மறையோர் சிறுபுலியூர்ச் சலசயனத்
தாயோ வுனதடியார் மனத்தாயோ வறியேனே. (எ)

பதம்.	உரை.
சேய் ஓங்கு	மிகவும் உந்நதமாய்
தண்	குளிர்ந்திருக்கிற
திருமாலிருஞ் சோலைமலை	திருமாலிருஞ் சோலை மலையிலே
உறையும்	பொருந்தி வர்த்திக்கிற
மாயா	ஆஸ்சர்யபூ(ஃபூ)தனே
நான்குமறையின்	நாலு வேதங்களினுடைய
உளாயோ	(உள்ளே) இருக்கிறுயோ?
தீ	த்ரேதாக்நிகளை
ஓம்புகை	ஹோமத்திஞல் வளர்க்கையையேஸ்வபா(ஃவ)வமாக வுடைய

பதம்.	உரை.
மறையோர்	ப்ராஹ்மணர்கள் வர்த்திக்கிற
சிறுபுலியூர்ச் சலசயனத்து	
ஆயோ	இருக்கிறுயோ?
உனது	உனக்கு
அடியார்	சேஷபூதரான பாகவதர்களுடைய
மனத்தாயோ	ஹ்ருதயத்திலே வஸிக்கிறுயோ?
அறியேன்	அறிகிலேன்;
இது	இந்த ப்ரஶ்நத்திற்கு உத்தரத்தை
எனக்கு	எனக்கு
உரையாய்	அருளிச் செய்ய வேணும். (எ)

வ்யா. —ஏழாம்பாட்டு. (சேயோங்கித்யாதி) "சேய்" என்று க்ஷேத்ரபாலகனுக்குப்பேராய், அவனவ்விடத்துக்காவலாகச் சொல்லிப்போருவதொன்றுண்டு அதாகிறது. அன்றிக்கே "சேய்" என்று தூரத்துக்கு வாசகமாயிருக்கையாலே மிகவும் ஓங்கினதிருமலையிலே நிற்கிற ஆஶ்சர்யபூ(பூ)தனே. (எனக்குரையாயிது) எனக்கு இத்தையருளிச்செய்யவேணும். (மறைநான்கினுளாயோ) எங்குமொக்க உன்னையே சொல்லாநின்றுள்ள வேதங்கள் நாலிலுமுள்ளாயோ?

எப்போதுமொக்க அக்நிகார்யத்தில் அவஹிதராய்ப்போருகிற ப்ராஹ்மணருடைய சிறுபுலியூர்ச் சலசயநத்திலுள்ளாயோ? உன் திருவடிகளிலே அஸாதாரணராயிருப்பார் ஹ்ருதயங்களிலே உள்ளாயோ? அடியேன் அறிகிறேனில்லை, எனக்கிது தெரியஅருளிச்செய்யவேணும்; இத்தால் சொல்லிற்றாய்த்து ஸௌபரி பலவடிவுகொண்டாப்போலே இவ்வோ இடங்கள்தோறும், இனி அவ்வருகில்லை என்னும்படி குறைவற வர்த்திக்கிறபடியைக் காட்டிக்கொடுத்தான். (எ)

அரு.—ஏழாம்பாட்டு. (சேயோங்கித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் எம்பெருமானை விட்டு அவனடியாரைப்பற்றித் தேறியிருந்தார்; அத்தைக் கண்டு உகந்து குறைவற எங்குமிருக்கும்படிகளைக்காட்டக்கண்டு உகந்து ஆஶ்சர்யபடுகிறாரிங்கென்று ஸங்கதி.

"சேய்" என்று ருத்ரபுத்ராதிகளுக்கு ப்பேராகையால், க்ஷேத்ரபாலகனும் ருத்ரபுத்ரனாகையாலே சொல்லுகிறதென்றருளிச் செய்கிறார் (சேயென்றித்யாதி).

சாஸ்த்ரைக ஸமதிகம்யங்களான அப்ராக்ருத திவ்யமங்கள விக்ரஹங்களையும், கண்ணால் கண்டநுபவிக்கலாம்படியான அர்ச்சாரூபங்களையும், நெஞ்சாலே அநுபவிக்கலாம்படி அந்தர்யாமியாயிருக்கும் வடிவுகளையும், ஒருகாலே காட்டினபடியாலே கண்டு ஆஶ்சர்யப்படுகிறாரென்று பாட்டுக்குத் தொகுத்த தாத்பர்யத்தை யருளிச்செய்கிறார் (இத்தாலித்யாதி). (எ)

மூ. — மையார்வரிநீல மலர்க்கண்ணார்மனம் விட்டிட்டு
உய்வானுனகழலே தொழுதெழுவேன் கிளிமடவார்
செவ்வாய்மொழி பயிலும் சிறுபுலியூர்ச்சலசயனத்து
ஐவாயரவணைமேலுறை யமலா வருளாயே. (அ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கிளி	கிளிகளானவை	பயிலும்	அப்யஸியாநின்ற
மடவார்	ஸ்த்ரீகளுடைய [டான		சிறுபுலியூர்ச் சலசயனத்து
செவ்வாய்	சிவந்தவாயிலே யுண்	ஐவாய்	ஐந்து வாய்களை
மொழி	சொற்களை		யுடைய

அரவுஅணைமேல்	திருவநந்தாழ்வானுகிற படுக்கையின் மேலே
உறை	பொருந்தி கண்வளர்ந்தருளுகிற
அமலா	பரிசுத்தனே!
மைஆர்	அஞ்ஜநத்தினால் நிறைந்த (அலங்கரிக்கப்பட்டதாய்),
வரி	ரேகைகளுடையதாய்
நீலமலர்	கருநெய்தல் போன்றதான
கண்ணார்	கண்களையுடைய ஸ்த்ரீகள் விஷயத்தில்
மனம்விட்டிட்டு	மாஸ்ஸை (ஆசையை) விட்டு
உய்வான்	உஜ்ஜீவிக்கைக்காக
உனகழலே	உன் திருவடிகளையே
தொழுதுஎழுவேன்	ஆஶ்ரயித்துஉஜ்ஜீவிப்பேன்;
அருளாய்	(அப்படி) க்ருபை பண்ணவேணும். (அ)

வ்யா. —எட்டாம்பாட்டு. (மையார் வரிநீலம்) அஞ்ஜநத்தாலே குறைவறஅலங்க்ருதமாய், செவ்வரிகருவரிகளையுடைத்தாய், நீலமலர் போலேயிருக்கிற கண்களையுடைய ஸ்த்ரீகளை மநோரதித்திருக்குமிருப்பைவிட்டு உஜ்ஜீவிக்கைக்காக உன் திருவடிகளை. (தொழுதெழுவேன்) ஆஶ்ரயிப்பேன்.

(கிளிமட்வார் செவ்வாய் மொழிபயிலும்) கிளிபோலேயிருக்கிற ஸ்த்ரீகளுடைய அக்கிளிபோன்ற பேச்சுநெருங்கியிருக்கிற சிறுபுலியூர்ச் சலசயனத்திலே அநுபவஜநிதப்ரீதிக்குப் போக்குவிடுகைக்குப் பலவாய்த்தலைகளையுடையனாய், சைத்யாதிகளை ப்ரக்ருதியாகவுடைய திருவநந்தாழ்வான்மேலே சாய்ந்தருளி ப்ரயோஜநநிரபேக்ஷமாக ரக்ஷணத்திலே ஒருப்பட்டிருக்கிறவனே! என்பக்கலிலே உன்னுடைய க்ருபையைப்பண்ணியருளவேணும். கிளியானது மடவாருடைய சிவந்தவாயில் பேச்சை அப்யஸிக்கிறதென்னுமாம். கிளிமடவார் செவ்வாய்மொழி பயிலும் சிறுபுலியூர்ச் சலசயனத்து வாயரவணைமேலுறையமலா - மையார்வரி நீலமலர்க்கண்ணார் மனம் விட்டிட்டுய்வானுனகழலே தொழுதெழுவேன்; அருளாய். செவ்வாய் - நேராயிருக்கிற. ... ... (அ)

அரு.—எட்டாம்பாட்டு. (மையாரித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில்பலவடிவைக் காட்டினபடியாலேகண்டு ஆஶ்சர்யப்பட்டார்; இப்பாட்டில் இப்படி அநுபவத்துக்கு விச்சித்தி வரும்படியிருக்கும் நிலத்தில் தாமிருந்தபடியாலே அது நித்யமாகச் செல்லுகைக்காக ப்ராப்யபா(த)ஸங்களில் நசையற்று சரணம்புக்கு க்ருபையை ப்ரார்த்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

"அமலா" என்றதின் தாத்பர்யம் (ப்ரயோஜநேத்யாதி). முந்தின அர்த்தத்தில் சப்த(ஸ)நிர்வாஹத்தைக்காட்டுகிறார் (செவ்வாயித்யாதி). (அ)

மூ. — கருமா முகிலுருவா கனலுருவா புனலுருவா
பெருமால் வரையுருவா பிறவுருவா நினதுருவா
திருமாமகள் மருவும் சிறுபுலியூர்ச் சலசயனத்து
அருமா கடலமுதே யுனதடியே சரணமே. (௯)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கரு மா	(ஆஶ்ரிதர்க்கு) நீலவர்ணமாய்ப் பெருத்திருக்கிற	நினது உருவா	உனக்கு அஸாதாரணமாயுள்ள விக்ரஹத்தையுடையவனே!
முகில் உருவா	மேகம்போன்ற வடிவையுடையவனே	திருமாமகள்	பெரிய பிராட்டியார்
கனல் உருவா	(அநாஶ்ரிதர்க்கு) அக்நி போன்ற வடிவையுடையவனே!	மருவும்	நித்யவாஸம் பண்ணுகின்ற
புனல் உருவா	ஜலம் போல் ஸர்வஸுலபமான வடிவையுடையவனே!	சிறுபுலியூர்ச் சலசயனத்து	
பெருமால்	மிகவும் பெருத்திருக்கிற	அரு	பெறுதற்கரிதாய்
வரை உருவா	மலைபோன்ற (அபரிச்சிந்நமான) வடிவையுடையவனே!	மாகடல்	பெரிய க்ஷீராப்தியிலேயுண்டான
பிற உருவா	மற்றுமுண்டான வடிவையுடையவனே!	அமுதே	அம்ருதம்போலே நிரதிசய போக்யபூதனானவனே!
		உனது அடியே	உன் திருவடிகளே
		சரணம்	(எனக்கு) ப்ராப்யமாயிருக்கும். (௯)

வ்யா. — ஒன்பதாம்பாட்டு. (கருமாமுகிலித்யாதி) ஆஶ்ரிதர்க்கு க்கண்ட காட்சியிலே ஸகலதாபமும் போம்படி ப்ரமஹாரமான பெரியமேகம்போன்ற வடிவையுடையவனே. (கனலுருவா) அநாஶ்ரிதர்க்குக் கிட்டவொண்ணாதபடி அநபிபவநீயமான வடிவையுடையவனே. (புனலுருவா) ஸர்வஸுலபமான வடிவையுடையவனே. (பெருமால் வரையுருவா) அபரிச்சேத்யமான வடிவையுடையவனே. (பிறவுருவா) இன்னமும் சொல்லிச்சொல்லாத வடிவுகளையுடையவனே! (நினதுருவா) இப்படி ஜகதாகாரமான வடிவுகளொழிய, அஸாதாரணமான வடிவுகளையுடையவனே.

(திருமாமகள் மருவும்) பெரியபிராட்டியார் நித்யவாஸம்பண்ணுகிற. (அருமாகடலமுதே) பெரிய கடலைக்கடைந்து அருமைப் பட்டுவாங்கின அம்ருதம்போலே நிரதிசய போக்யனுமாய்க்கொண்டு

பெரியபிராட்டியாரோடுங்கூட சிறுபுலியூர்ச் சலசயனத்திலே சாய்ந்தருளினவனே! (உனதடியே சரணமே) ஸ்ரியஃபதியான உன் திருவடிகளொழிய எனக்கு வேறுபுகலில்லை-ப்ராப்யமில்லையென்கை. (கூ)

அரு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (கருமாமுகிலித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் ப்ராப்யாபாஸங்களை விட்டு சரணம்புகுந்தார்; அவன் காட்டின வடிவுகளையெல்லாம் அநுஸந்தித்துப்பிறந்த போக்யதாதிசயத்தைப்பேசி, ப்ராப்யத்தை நிஷ்கர்ஷிக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

காட்சியிலே ப்ரமஹரதை மேகத்துக்கும் புனலுக்கும் ஒத்திருக்குமாகையாலே பௌநருக்த்யம் வாராமைக்காகத் தாத்பர்யமருளிச் செய்கிறார் (ஸர்வஸாலபேத்யாதி). "பெரு" என்றும், "மால்" என்றும் மீமிசைச் சொல்லாக வருளிச்செய்ததும் போராதே, "வரை" என்று த்ருஷ்டாந்த மிடுகையால் பலித்தவர்த்தமருளிச் செய்கிறார் (அபரிச்சேத்யமான வித்யாதி).

சரணபதம்-க்ருஹபரமாய், ப்ராப்யத்தைக் காட்டுமென்றருளிச் செய்கிறார் (ப்ராப்யமில்லை) என்று. ... ... (கூ)

மூ. — சீரார் நெடுமறுகில் சிறுபுலியூர்ச் சலசயனத்து
ஏரார் முகில்வண்ணன்றன்னை யிமையோர் பெருமானைக்
காரார்வயல் மங்கைக்கிறை கலியனொலிமாலை
பாராரிவை பரவித்தொழப் பாவம்பயிலாவே. (க0)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

—○○:※:○○—

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
சீர் ஆர்	ஐஸ்வர்யத்தை யுடைத்தாய்	ஏர் ஆர்	அழகுமிக்க
நெடு	நீண்டிருந்துள்ள	முகில்வண்ணன் தன்னை	மேகம்போன்ற வடிவையுடையனாய்,
மறுகில்	திருவீதிகளை யுடைத்தான	இமையோர் பெருமானை	நித்ய ஸூரிகளுக்குத் தலைவனாயுள்ள ஸர்வேஶ்வரன் விஷயமாக,
சிறுபுலியூர்	சிறுபுலியூ ரென்னும் திருநாமத்தை யுடைத்தாய்,	கார் ஆர்	கருமைமிக்க
சலசயனத்து	ஜலசாயியானஎம்பெருமான் கண்வளர்ந்தருளுகிற சலசயனமென்னும் திவ்யதேசத்தி லெழுந்தருளியிருக்கிற	வயல்	கழனிகளையுடைய
		மங்கைக்கு	திருமங்கையிலுள்ளார்க்கு
		இறை	ஸ்வாமியான
		கலியன்	ஆழ்வார்
		ஒலி	அருளிச்செய்த

இவை மாலை	இந்த சப்தஸந்தர்ப்ப ரூபமான பாசுரங்களை	பரவி	சொல்லி [வே
		தொழ	(அவனை) ஆஶ்ரயிக்க
		பாவம்	பாபமானது
பாரார்	பூமியி லுள்ளவர்கள்	பயிலா	கிட்டமாட்டாது. (௧௦)

வ்யா. —பத்தாம்பாட்டு. (சீராரித்யாதி) ஐஶ்வர்யத்தையுடையக் கோள்சொல்லித்தாராநின்ற பெரியதிருவீதிகளையுடைய சிறுபுலியூர்ச் சலசயனத்திலே அழகிய வடிவையுடைத்தான மேகம்போன்ற வடிவை யுடையனுப்க்கொண்டு கண்வளர்ந்தருளுகிறவனை. (இமையோர்பெருமானை) அங்குகண்வளர்ந்தருளுகிறவன் தானுரென்னில்; அயர்வறுமமரர்களதிபதியாய்த்து.

(காரார்வயல் மங்கைக்கிறை) நிரந்தரமேக ஸஞ்சாரத்தை யுடைத்தென்னுதல்; இருள்மிக்கிருந்துள்ள வயலையுடைத்தான திருமங்கைக்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வார், ஒலியையுடைத்தாம்படி அருளிச்செய்தமாலை. (பாராரிவை பாவித்தொழ பாவம்பயிலாவே) பாவம் வருகைக்கு யோக்யமான தேசத்திலே யிருக்கச்செய்தேயும் இவற்றை வாயாலேசொல்லி ஆஶ்ரயிக்க பாபங்கள் தானே "நமக்கிவ்விடமிருப்பல்ல" என்று விட்டுப்போம். ... ... (௧௦)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

அரு —பத்தாம்பாட்டு. (சீராரித்யாதி) "முறுகு" என்றதினர்த்தம் (திருவீதி) என்றது.

"பாரார்" என்று விசேஷித்ததுக்குக் கருத்தருளிச்செய்கிறார் (பாவமித்யாதி). ... ... (௧௦)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஏழாம்பத்தில் ஒன்பதாந்திருமொழி முடிந்தது.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பெரியதிருமொழி ஏழாம்பத்து பத்தாந் திருமொழி
பெரும்புறக்கடல் ப்ரவேசம்.

வ்யா. —(பெரும்புறக்கடலித்யாதி) அவனல்லது ஆஶ்ரயணீயனில்லையென்று பிறர்க்கு உபதேசிக்கப் புக்கவர் "அருளாய்" என்றும், "உனதடியே சரணுமே" என்றும், தம்முடைய அபேக்ஷையின் மிகுதியைச் சொல்லித் தலைக்கட்டினர். இவர்க்கு இனிச்செய்யலா

வதென்னென்று பார்த்து வேறே ஓராஸநமாகவிருந்து தன்னுடைய ஸ்வரூப ரூப குணவிபூதிகளையடையக் காட்டிக்கொடுத்து "நம்மை யொழிந்த வஸ்துக்களுடைய நமக்கு உபமாநமாயிருத்தல், ப்ரகாரமா யிருத்தல் செய்யும்படியிருக்கிறநாம், உமக்குக்கண்ணாலே கண்டநுப விக்கலாம்படி வந்துநின்றோமாகில், நீர் என்பெறுதிராய்த்தான்கிடந் து கூப்பிடுகிறது, இனிமேலுள்ள கார்யமும் நாமேசெய்வுதோங் காணும்" என்று ஸமாதாநம்பண்ண, அப்படியே அநுஸந்தித்து த்ருப்தராகிறார். (க) [ఆరురోహ రథం హృష్టశ్శత్రుఘ్నసహితో బలీ- ஆருரோஹ ரதம் ஹ்ருஷ்டஶ் ஶத்ருக்நஸஹிதோ பலீ] பெரிய ஆசையுடனே வந்த ஸ்ரீபரதாழ்வானுக்கு நினைத்து வந்தகார்யத்தில் செய்ததொன்றுமில்லை; ஆகிலும் மீண்டுபோகிறபோது ஹ்ருஷ்டனாய்ப் போனானிறே; அப்படியேயாய்த்து இவர் விஷயத்தில் ஸமாதாநம் பண்ணினபடியும். ... ... *

அநு.—பெரும்புறக்கடல் ப்ரவேசம். கீழ்த்திருமொழியில் "அருள் புரியே" என்றும், "அருளாயே" என்றும், ப்ரார்த்தித்தவர், பரமப்ராப்யத்தைப் பெறாதே, இத்திருமொழியில், "கண்டுகொண்டேனே" என்று ஹ்ருஷ்டராகக்கூடுமோவென்ன ஸங்கதியருளிச்செய்கிறார் (அவனல்லதித்யாதி). (என்பெறுதிராய்) எத்தைப்பெறாதவராய் என்றபடி. இவருடைய அபேக்ஷிதம் செய்யாமல், வேறொன்றால் ஸமாதாநம் பண்ணினால் த்ருப்தராகக்கூடுமோ வென்னவருளிச்செய்கிறார் (ஆருரோஹேத்யாதி).*

மூ. — பெரும்புறக்கடலை யடலேற்றினைப்
பெண்ணையாணை யெண்ணில்முநிவர்க்கருள்
தரும்தவத்தை முத்தின் திரட்கோவையைப்
பத்தராவியை நித்திலத்தொத்தினை
அரும்பினையலரை அடியேன்மனத்
தாசையை அமுதம்பொதியின்சுவைக்
கரும்பினைக்கனியைச் சென்றுநாடிக்
கண்ணமங்கையுள்கண்டுகொண்டேனே. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
புறம்	எல்லா ஸமுத்ரத்துக்கும் வெளியிலே யிருக்கிற	ஏற்றினை	ருஷபம்போல் மேனாணித்தவனாய்,
பெரும் கடலை	அபரிச்சிந்நமான ஸமுத்ரம்போன்றவனாய்	பெண்ணை	ஸ்த்ரீபோல் ஆஶ்ரித பரதந்த்ரனாய்,
அடல்	மிடுக்கையுடைய	ஆணை	புருஷன்போல் ஸ்வதந்த்ரனாய்,

(க) ரா - அயோ-ககஙு-க.

எண் இல்	அஸங்க்யாதமான தபஸ்ஸையுடைய
முனிவர்க்கு	யோகிகளுக்கு
அருள்தரும்	தபஸ்ஸின் பலத்தைக் கொடாநின்ற
தவத்தை	தபோரூபியாய் (ஸர்வஜ்ஞனாய்),
திரள்	திரண்டிருக்கிற
முத்தின்கோவையை	முத்துமாலைபோல் இனியவனாய்
பத்தர்	பக்தஜநங்களுக்கு
ஆவியை	ப்ராணன்போல் தாரகனாய்,
நித்திலம்	முத்தினுடைய [னாய்,
தொத்தினை	குவியல்போல் ரக்ஷக
அரும்பினை	அரும்புபோல் கௌமாராவஸ்த்தையையுடையனாய்,
அலரை	மலர்ந்தபுஷ்பம்போல் யௌவநாவஸ்த்தையையுடையனாய்,
அடியேன்	தாஸபூதனான என்னுடைய
மனத்து	மநஸ்ஸிலுண்டான
ஆசையை	ஆசைக்கு விஷயமானவனாய்,
அமுதின்	அம்ருதத்தினுடைய
பொதி	திணிப்பாலே (அம்ருதத்தைநீராகப் பாச்சினாப்போலே) [க்கிற
இன்சுவை	நிரதிசயமதுரமாயிரு
கரும்பினை	கருப்பஞ்சாறுபோல் போக்யபூதனாய்,
கனியை	பழம்போலே அப்போதே அநுபவிக்கலாம்படியிருக்கிறவனான ஸர்வேஸ்வரனை [ய்
நாடிச்சென்று	தேடிக்கொண்டுபோ
கண்ணமங்கையுள்	திருக்கண்ணமங்கையென்னும் திவ்யதேசத்தில்
கண்டுகொண்டேன்	ஸாக்ஷாத்கரித்தேன்.

வ்யா. —முதற்பாட்டு. (பெரும்புறக்கடலே) ஸர்வபதார்த்தங்களையும் தன்னுள்ளே அடக்கிநோக்கும் கடல்போலே அபரிச்சேத்யனாயுள்ளவனை. எல்லாக்கடலுக்கும் புறம்பாய், தான்பெருத்திருக்கிற கடல்போன்றிருக்கிறவனை. (அடலேற்றினை) ஸ்வவ்யதிரிக்த ஸமஸ்தவஸ்துக்களையும் தன்னுள்ளே இட்டுநோக்கும்படி, இவற்றையுடையனாகையால் வந்த மேனாணிப்பையுடையவனை. (பெண்ணை) அப்படியிருந்தால் ஒருவர்க்கும் கிட்டவொண்ணாதபடியாயிருக்குமோவென்னில்; பாதந்த்ரனாயிருக்கு மிருப்பைச்சொல்லுகிறது. வெறும் பாரதந்த்ர்யமே யாயிருக்குமித்தனையோவென்னில், (ஆணை) நிரங்குசமான ஸ்வாதந்த்ர்யத்தையுடையவனை. (எண்ணில் முனிவர்க்கருள் தரும்தவத்தை) எண்ணிறந்த தபஸ்ஸையுடைய யோகிகளுக்கு, அந்த தபஃ ப (ஃ) லத்தைக்கொடுக்கும் தபஸ்ஸானவனை. (முத்தின்

திரள்கோவையை) கண்டபோதே ஶ்ரமமெல்லாம் ஆறும்படி உடம்பிலே ஏறிட்டுக்கொண்டநுபவிக்கலாம்படி முத்தினுடைய திரண்ட மாலேபோலே யிருக்கிறவனை. (பத்தராவியை) தன்பக்கல் பரிவையுடையார்க்குத் தன்னையொழிய ஜீவிக்கை அரிதாம்படியிருக்கிறவனை. (நித்திலத்தொத்தினை) மேன்மேலென நமக்குண்டென்று தேறியிருக்கலாம்படி முத்துக்குவைபோன்றிருக்கிறவனை. நித்திலம் - முத்தும், அழகும். ஸௌந்தர்யத்தொத்தை.

(அரும்பினையலரை) இரண்டவஸ்த்தையும் ஒருகாலே சூழ்த்துக் கொடுக்கலாம்படியிருக்கிறவனை. (க) "யுவா குமார:- யுவா குமார:". (அடியேன் மனத்தாசையை) நான் நித்யாநுபவம் பண்ணாநிற்கச் செய்தேயும், இதுக்குமுன்பு அநுபவித்தறியாத தொன்றில் போலே பிறக்கிற ஆசையானவனை. (அமுதம் பொதியின் சுவைக்கரும்பினை) அம்ருதத்தை நீராகப்பாய்ச்சி வளர்த்தாப்போலே நிரதிசய போக்ய பூதமான கரும்புபோலே இனியனாயிருக்கிறவனை. (கனியை) அப்போதே நுகரலாம்படி பக்வபலமாயிருக்கிறவனை. (சென்று நாடிக் கண்ணமங்கையுள் கண்டுகொண்டேனே) பசித்தவிடத்தே ஸாங்க போஜநம்பண்ணப் பெறுவாரைப்போலே அபேக்ஷைபிறந்த விடத்தே கண்டநுபவிக்கப் பெற்றேன். ... ... (க)

அரு.—முதற்பாட்டு. தாத்பர்ய மருளிச்செய்து சப்தார்த்தம்காட்டுகிறார் (எல்லாக்கடலுக்குமித்யாதி). (எல்லாக்கடலுக்கும்) ஸப்தஸாகரத்துக்கும். அபூ(ஸூ)தோபமை என்று திருவுள்ளம். (முத்துக்குவை) முத்துக்குவியல். கீழ்முத்துமாலையைச் சொன்னது ப்ராப்யத்வாபிப்ராயேண; இங்கு முத்துக்குவியலைச் சொன்னது ப்ராபகத்வாபிப்ராயேண; வித்து ஜீவிக்கையாயிருக்கையாலே ரக்ஷகமாமென்றபடி.

(சூழ்த்துக்கொடுக்கலாம்படி) என்றது - வ்யாபித்திருக்கலாம்படி என்றபடி. "இன்சுவை" என்று விசேஷித்ததின் கருத்து (நிரதிசய போக்யபூதமான) என்றது. ... ... (க)

மூ. — மெய்ந்நலத்தவத்தைத் திவத்தைத்தரும்
மெய்யை பொய்யினைக் கையிலோர் சங்குடை
மைந்நிறக்கடலைக் கடல்வண்ணனைமாலை
ஆலிலைப்பள்ளிகொள் மாயனை

(க) ருக்வே-அஷ்ட-உ-அ-உரு.

நென்னலைப் பகலை யிற்றைநாளினை
நாளையாய்வரும் திங்களை யாண்டினைக்
கன்னலைக் கரும்பினிடைத் தேறலைக்
கண்ணமங்கையுள்கண்டு கொண்டேனே. (உ)

பதம்.	உரை.
மெய்	யதார்த்தமாய் (ஸ்வரூபாநுரூபமாய்)
நலம்	அழகியதான (ப்ரீதிரூபாபந்நமான)
தவத்தை	பக்தியோகரூபமான தபஸ்ஸுக்கு விஷயபூதனாய்,
திவத்தை	பரமபதத்தை
தரும்	கொடாநின்ற
மெய்யை	விஸ்வஸநீயமான ப்ரபத்திக்கு விஷயபூதனாய்,
பொய்யினை	(அநாஸ்ரிதர்க்கு ஒரு ப்ரகாரத்தாலும்) இல்லாதவனாய் (காணப் படாதவனாய்),
கையில்	திருக்கையிலேந்தின
ஓர் சங்குஉடை	ஒரு (அஸத்ருசமான) ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தையுடைத்தாய்
மை நிறம்	அஞ்ஜநத்தின் வர்ணத்தையுடைத்தான
கடலை	(விஜாதீயமான) ஸமுத்ரம் போன்றவனாய்,
கடல்வண்ணனை	ஸமுத்ரத்தின் (ரக்ஷகத்வ) ஸ்வபாவத்தையுடையனாய்,
மாலை	ஸர்வாதிகனாய்,
ஆலிலை	ஆலந்தளிரில்
பள்ளிகொள்	(ப்ரளயகாலத்தில்) கண்வளர்ந்தருளுகிற

பதம்.	உரை.
மாயனை	ஆஸ்சர்யபூதனாய்,
நென்னலைபகலை	நேற்றுப்பகலிலே அநுபவிக்கப் பட்டவன் போல் அநுபூதஸ்மரணமாத்ரத்திலே ஸுகப்ரதனாய்,
இற்றைநாளினை	இன்றையதினம் அநுபவிக்கப்படுமவன் போல் தத்கால ஸுகஜநகனாய்,
நாளையாய்	நாளையதினத்தில் அநுபவிக்கப்படுமவன் போல் பவிஷ்யத்காலத்தில் ஆநந்தஜநகனாய்,
வரும்	(இப்படிஅநேக நாள்கள் கூடி) வாராநின்ற
திங்களை	மாஸங்கள் தோறும்,
ஆண்டினை	(அப்படியே அநேக மாஸங்கள் கூடின) வர்ஷங்கள்தோறும் ஆநந்திப்பிக்குமவனாய்,
கன்னலை	சர்க்கரைபோல் இனியனாய்,
கரும்பினிடை	கருப்பந்தடியிலே யுண்டான
தேறலை	ரஸம்போல் அப்போதே அநுபவிக்கலாம்படி யிருக்குமவனானவனை

கண்ணமங்கையுள் கண்டுகொண்டேன். (உ)

வ்யா. —இரண்டாம்பாட்டு. (மெய்ந்நலத்தவத்தை) ஸ்வரூபாநுரூபமாய், ஸ்நேஹரூபமாயிருக்கிற அபிமதஸாதநமான ப(க்)க்தியை. (திவத்தைத்தரும் மெய்யை) ப்ரபத்தியை. (பொய்யினை) இவ்விரண்டு மில்லாதார்க்குத் தன்படிகளொன்று மறியவொண்ணாதிருக்குமவனை. (கையிலேயாழியாதி) கீழ்ச்சொன்ன இரண்டுமுடையார்க்குக் காட்டிக்கொடுக்கும் வடிவையுடையவனை. கண்டத்தை எல்லாமடைய உள்ளேயிட்டுநோக்கும்கடல்போலன்றியே, ஓர்சங்குடைமைநிறக்கடலை. (கடல்வண்ணனை) ஸர்வபதார்த்தங்களையும் தன்னுள்ளே அடக்கி, சிறியதைப் பெரியது நலியாதபடி தன்திரைகளாகிற கையாலே நோக்கும் கடல்போலே யிருக்கும் ஸ்வபா(வ)வத்தை யுடையவனை. (மாலை) ஸர்வாதிகனை. (ஆலிலேயித்யாதி) அகடிதக(டி)டநா ஸாமர்த்யத்தை யுடையவனை. ஒருசிறுவடிவாலே ஸகல லோகங்களையு மடக்கி ஒருபவனுனை ஆலந்தளிரிலே கண்வளர்ந்தருளின ஆஸ்சர்ய பூ(பூ)தனை.

(நென்னலைப்பகலை) அபிமதலாபமுண்டான பிற்றைநாளில் நிர்வ்ருதி போலே "நேற்றைப் பகலிலே அநுபவமிருந்தபடி என்" என்று ஸ்மரித்துத் தரிக்கலாம்படி யிருக்கிறவனை. (இற்றைநாளினை) அநுபூ(பூ)யமான நாளானவனை. (நாளையாய்வருமதிங்களை) இவ்வநுபவத்துக்கு விச்சேதம் பிறவாமே, நாளையாயும் வரப்புகாநின்றதென்று அநுஸந்திக்கலாம்படியிருக்கிற நாளையாய், அதுதான் ஒருநாளுமேயாய்ப் போகாமே அப்படி என்றுமொக்கச் சொல்லலாம்படியான நாள்களையுடைய மாஸமானவனை. (ஆண்டினை) அப்படிப்பட்ட மாஸங்களையுடைய ஆண்டானவனை. இனி அவ்வாண்டுதன்னை அப்படியே இரட்டித்துக் கொள்ளுமதற்னை. (கன்னலை) நிரதிசயபோக்ய(பூ)தனானவனை. (கருடபினிடைத்தேறலை) நெருக்கிக்கார்யங்கொள்ள வேண்டாதே, அப்போதே பருகலாம்படியிருக்கிற கரும்பில் ரஸார்சமானவனை. கண்ணமங்கையுள். ... ... (உ)

அ. —இரண்டாம்பாட்டு. (மெய்ந்நலமித்யாதி) "சென்று நாடிக் கண்ணமங்கையுள் கண்டுகொண்டேனே" என்று நின்றீர் ; எவ்வழியாலே உமக்குக்காட்டக்கண்டுகொண்டீரென்ன; "ப(க்)த்திப்ரபத்திகளுக்கெல்லாம் அவனே நிர்வாஹகனுகையாலே அவ்வழியாலே" என்று நின்று கொண்டு நிரதிசயபோக்யதாப்ரகாரத்தைப்பேசி அநுபவிக்கிறு ரென்று ஸங்கதி.

(அபிமதஸாதகமான) என்றது-போஜநத்துக்கு க்ஷுத்து போலே ப்ராப்யத்துக்கு அவஶ்யாபேக்ஷிதமான என்றபடி. இங்ஙனன்றாகில், ஸ்வரூபவிருத்தமான ப(க்)தி ஸ்வரூபாநுரூபமாகாதிறே. (ப்ரபத்தியை) என்றது-ப்ரபத்தவ்யனனவனை யென்றபடி. "ஓர் சங்கு" என்று விசேஷிக்கையாலே, பலசங்குடைய கடலை வ்யாவர்த்திக்கிறது. பலிதார்த்தமருளிச்செய்து சப்தார்த்தமருளிச் செய்கிறார் (ஒரு சிறுவித்யாதி).

ஆண்டொழிய பின்னையும் காலமில்லையோ வென்ன வருளிச் செய்கிறார் (இனியித்யாதி). (இரட்டிக்கை)மேலுமிப்படிபெருக்கிக்கொள்ளுகை. எல்லாக்காலத்துக்கும் இப்படி நிர்வாஹகனென்கை. ... ... (௨)

மூ. — எங்களுக்கருள் செய்கின்றவீசனை
வாசவார்குழலாள் மலைமங்கைதன்
பங்கனைப்பங்கில் வைத்துகந்தான்றன்னைப்
பான்மையைப் பனிமாமதியந்தவழ்
மங்குலைச்சுடரை வடமாமலையுச்சியை
நச்சிநாம் வணங்கப்படும்
கங்குலைப் பகலைச் சென்றுநாடிக்
கண்ணமங்கையுள் கண்டுகொண்டேனே. (௩)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
எங்களுக்கு	அநந்யகதிகளான எங்கள்விஷயத்தில்	பான்மையை	(இப்படிப்பட்ட நீர்மையை) ஸ்வபா(வ)வமாக வுடையனாய்,
அருள்செய்கின்ற	க்ருபைபண்ணுகின்ற	பனி	குளிர்ந்தும்
ஈசனை	ஸர்வேஶ்வரனாய்,	மா	பரந்துமிருக்கிற
வாசம் வார்	பரிமளம்வீசாநின்ற	மதி	சந்த்ரனுடைய
குழலாள்	மயிர்முடியை யுடையளாய்	அம்தவழ்	அழகியஸஞ்சாரத்தையுடைத்தாயிருக்கிற
மலைமங்கை	இமயமலைக்குப்பெண்ணான பார்வதியை	மங்குலை	ஆகாசத்துக்கு நிர்வாஹகனாய்
தன்பங்கனை	தன்னுடைய பார்ஶ்வத்திலே யுடையனான ருத்ரனை	சுடரை	ஸூர்யனுக்கு அந்தர்யாமியாய்,
		வட	வடதிசையிலுள்ள
பங்கில்	தன் திருமேனியிலோர் பாகத்தில்	மா	பெரிய
		மலை	திருவேங்கடமலையினுடைய
வைத்து	இருத்தி	உச்சியை	சிகரத்திலே (எழுந்தருளியிருக்குமவனாய்)
உகந்தான்தன்னை	ஸந்தோஷித்தவனாய்,		

நச்சி	ஆசைப்பட்டு	பகலை	பகற்காலத்துக்குக்கட
நாம்	நம்மாலே		வனானவனை
வணங்கப்படு ம்	ஆம்ரயிக்கப்படா நின்ற [னுய்,	சென்றுநாடி கண்ணமங்கையுள்	
கங்குலை	ராத்ரிக்கு நிர்வாஹக	கண்டுகொண்டேன்.	(ங)

வ்யா. —மூன்றாம்பாட்டு. (எங்களுக்கருள் செய்கின்றவீசனை) அநந்யகதிகளான எங்கள் பக்கலிலே நிர்ஹேதுகக்ருபையைப் பண்ணு கிற ஸர்வேஶ்வரனை. (வாசவார்த்யாதி) எங்களைப்போலன்றியே, தானுமொருஸ்த்ரீயுமாய், ஈஶ்வராபிமாநம் கொண்டாடியிருக்கிற ருத்ரனை, தன் திருமேனியில் ஒருபார்ஶ்வத்திலேவைத்து அதுதன் னைத் தன்பேறாகவைத்து உகந்திருக்கிறசீலத்தையுடையவனை. (பான் மையை) இஶ்ஶீலந்தான் புழுக்குறித்து எழுத்தாமாபோலே ஒருகா லுண்டாய்ப்போமதன்றியே இதுவே ஸ்வபா(வ)வமாம்படி யிருக் கிறவனை.

(பனிமாமதியந்தவழ்மங்குலை) குளிர்ந்து நிறைந்திருக்கிற சந்த்ரனுடைய ஸஞ்சாரத்தையுடைய ஆகாசமானவனை. (சுடரை) நீர்க்களிப்பை அறுக்கைக்கீடான கிரணங்களையுடைய ஆதித்யனை. (வடமாமலையுச்சியை) *இப்படி ஸாதாரணமான வடிவேயன்றியே அஸாதாரணமான விக்ரஹத்தோடே அததிருமலையிலேகதேசமாய் நிற்கிறவனை. (நச்சிநாம் வணங்கப்படும் கங்குலை) நசையை யுடை யோமாய்க்கொண்டு நம்மாலேஆஶ்ரயிக்கப்படுகிற போக(ர்ய)யோக் யமான காலமானவனை. (பகலை) அதுக்குறுப்பாக த்ரவ்யார்ஜநத்துக் கீடான காலமானவனை. சென்றுநாடி. ... ... (ங)

அரு.—மூன்றாம்பாட்டு. (எங்களுக்கித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில், "மெய்ந் நலத்தவத்தை" என்றும், "திவத்தைத்தரும்மெய்யை" என்றும் இவ்வி ரண்டும் வ்யாஜமாக்கி ரக்ஷிப்பானென்றீர்; உமக்கிரண்டு கோடியிலும் வைத்துக்கொண்டு எத்தாலே ரக்ஷித்தானென்ன; தன்னுடையநிர்ஹேதுக க்ருபையாலே என்றத்தை அநுஸந்தித்து அவன் சீலாதிகளையும் அநுபவி க்கிறாரென்று ஸங்கதி.

(ஸாதாரணம்) என்றது-ஜீவனுக்கும்தனக்கும்பொதுவானஎன்றபடி.

மூ. — பேய்முலைத்தலை நஞ்சுண்டபிள்ளையைத்
தெள்ளியார் வணங்கப்படும் தேவனை
மாயனை மதிள்கோவலிடைகழி
மைந்தனைஅன்றி யந்தணர் சிந்தையு

ஈசனையிலங்குஞ் சுடர்ச்சோதியை
எந்தையை யெனக்கெய்ப்பினில் வைப்பினைக்
காசினைமணியைச் சென்றுநாடிக்
கண்ணமங்கையுள் கண்டுகொண்டேனே. (௪)

பதம்.	உரை	பதம்.	உரை.
பேய்	பூதனையினுடைய	அந்தணர்	ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களுடைய
முலைத்தலம்	முலையின் ஸ்த்தலத்திலே யுண்டான	சிந்தையுள்	மநஸ்ஸிலே (இருந்து)
நஞ்சு	விஷத்தை	ஈசனை	(அவர்களை) நியமிக்க வல்லனாய்,
உண்ட	அமுதுசெய்த	இலங்கும்	(அவர்கள் தோஷம் தட்டாதபடி) விளங்காநின்ற
பிள்ளையை	பாலனாய்,	சுடர்	உஜ்ஜ்வலமான
தெள்ளியார்	ஜ்ஞாநாதிகராலே	சோதியை	தேஜோரூபியாய்,
வணங்கப்படும்	ஆஸ்ரயிக்கப்படாநின்றவனாய்,	எந்தையை	எனக்கு ஸ்வாமியாய்
தேவனை	(அத்தாலே) திப்யமானனாய்,	எனக்கு	எனக்கு
மதிள்	ப்ராகாரங்களினால் சூழப்பட்ட	எய்ப்பினில்	தளர்த்திமேலிடும் காலத்தில்
கோவல்	திருக்கோவலூரிலே	வைப்பினை	நிதிபோல் ரக்ஷகனாய்,
இடைகழி	திருவிடைகழியிலே (முதலாழ்வார்களுடனெழுந்தருளியிருக்கிற)	காசினை	ஸுவர்ணம் போல் ஸ்ப்ருஹணீயனாய்,
மைந்தனை	யுவாவாய்	மணியை	ரத்னம்போல் அதிஸ்லாக்யனாயுள்ளவனை
அன்றி	அதுக்குமேலே	சென்றுநாடி கண்ணமங்கையுள் கண்டுகொண்டேன். (௪)	

வ்யா. — நாலாம்பாட்டு. (பேய்முலையித்யாதி) பூதனையுடைய முலை ஸ்த்தலத்திலுண்டான விஷத்தை அமுதுசெய்து, விழுக்காடறியாத முக்த[illegible]னை. (தெள்ளியார் வணங்கப்படுந்தேவனை) இப்படி முக்த[illegible]ரன்றியே அறிவுடையராயிருப்பாராலே ஆஸ்ரயிக்கப் படுவானாய், அத்தாலே திப்யமானனானவனை. (மாயனை) ஆஸ்சர்ய பூதனை. (மதிட்கோவலிடைகழிமைந்தனை) இடமில்லாதிடத்தே ஆஸ்ரிதரோடே புகுந்து நெருக்கின நித்ய யௌவந ஸ்வபாவனை. (அன்றி யந்தணர் சிந்தையுளீசனை) அதுக்குமேலே ஆஸ்ரிதருடைய ஹ்ருதயத்திலே புகுந்து, அவர்களைத் தன்வழியே நியமித்துக்கொண்டிருக்கிறவனை.

(இலங்கும் சுடர்ச்சோதியை) இவர்களுடைய சரீரத்திலும், ஆத்மாவிலும்வர்த்தியாநிற்கச்செய்தே அவற்றைப்பற்றிவருட்தோஷங்கள் தன்பக்கலிலே தட்டாதபடியிருக்கிறவனை. (எந்தையை) இஸ்ஸ்வபா(ஸூ)வத்தைக்காட்டி என்னையெழுதிக்கொண்டவனை. (எனக்கெய்ப்பினில் வைப்பினை) எனக்குக் கைம்முதலில்லாதவன்று அழித்துக் கெடுத்துஜீவிக்கலாம்படியானநிதியானவனை. (காசினை)பொன்போலே ஸ்ப்ருஹணீயனானவனை. (மணியை) அப்பொன்னை அழித்தும் ஸ்வீகரிக்கக்கடவரத்நம்போலே ஸ்லாக்யனானவனை. சென்றுநாடி. (௪)

அரு.—அவதாரிகை. (பேய்முலையித்யாதி) இப்படி நிர்ஹேதுகமாகக் கடாக்ஷித்தது உம்மைத்தானேயோ? மற்று யாரையாகிலும் இப்படி கடாக்ஷித்ததுண்டோவென்ன; முதலாழ்வார்களையும் கடாக்ஷித்தானென்னக்கோலி ஆயனாருடைய பின்னைச் சேவகம் தொடங்கி அநுபவிக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

(அதுக்கு மேலே) என்றது-முதலாழ்வார்களைக் கடாக்ஷித்ததுக்கு மேலேயென்றபடி. "அந்தணர்" என்ற பதம் - திருமழிசைப்பிரான், பட்டர்பிரான், தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் இவர்களைச் சொல்லிற்றாய், இவர்களைச்சொன்னது உபலக்ஷணமாக்கி,மாறன், குலசேகரன், பாணன் என்கிற மூவரையும் திருவுள்ளம்பற்றி (ஆஸ்ரிதருடைய) என்றருளிச்செய்தது.

(இஸ்ஸ்வபாவத்தை)என்றது--ஆழ்வார்கள் ஒன்பதுதிருநாமங்களையும் மயர்வறமதிநலமருளிக் கடாக்ஷித்த ஸ்வபா(ஸூ)வத்தையென்றபடி. (௪)

மூ. — ஏற்றினையிமயத்துளெம்மீசனை
இம்மையைமறுமைக்கு மருந்தினை
ஆற்றலையண்டத்தப் புறத்துய்த்திடு
மையனைக் கையிலாழியொன்றேந்திய
கூற்றினைக் குருமாமணிக்குன்றினை
நின்றவூர்நின்ற நித்திலத்தொத்தினைக்
காற்றினைப் புனலைச் சென்றுநாடிக்
கண்ணமங்கையுள்கண்டுகொண்டேனே. (ரு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
ஏற்றினை	ருஷபம்போல் செருக்கனாய்,	எம்ஈசனை	நம்முடைய ஸ்வாமியாய்,
இமயத்துள்	ஹிமவானில் (திருப்பிரிதியில்) எழுந்தருளியிருக்கிற	இம்மையை மறுமைக்கு	ஐஹிகபலப்ரதனாய் ஆமுஷ்மிக பலங்களுக்கு

மருந்தினை	ஔஷதம்போல் ஸாதநபூதனாய்	குரு	ச்லாக்யமாய்
ஆற்றலை	மிடுக்கனாய்,	மா மணி	நீலமணிமயமான
அண்டத்து	அண்டத்துக்கு வெளி	குன்றினை	மலைபோல் அதிஸுந்தரனாய்
அப்புறத்து	யிலே (பரமபதத்தளவும்)	நின்றவூர்	திருநின்றவூரில்
உய்த்திடும்	(ஆச்ரிதரை) நடத்தவல்லவனானை	நின்ற	எழுந்தருளியிருக்கிற
ஐயனை	நிருபாதிக பந்துவாய்	நித்திலம் தொத்தினை	முத்துக்குவியல் போல்குளிர்ந்தவடிவை யுடையனாய்,
கையில்	திருக்கையில்		
ஒன்று ஆழி	அத்விதீயமான ஸுதர்சநாழ்வானை	காற்றினை	காற்றுபோல் ஸுகநாய்
ஏந்திய	தரித்துக்கொண்டு	புனலை	ஜலம்போல் தாரகனாயுள்ளவனை
கூற்றினை	ம்ருத்யு போலே (அநாச்ரிதர்க்கு) பயங்கரனாய்,		

சென்றுநாடிக்கண்ணமங்கையுள் கண்டுகொண்டேன். (௫)

வ்யா. —அஞ்சாம்பாட்டு. (ஏற்றினை) ஸ்வாநந்தாநுபவத்தால் வந்த செருக்கையுடையவனை. (இமயத்துளெம்மீசனை) ஹிமவானில் திருப்பிரிதியிலிருக்கு மிருப்பைக்காட்டி என்னை வசீகரித்தவனை. (இம்மையை மறுமைக்கு மருந்தினை) ஐஹிகமாயும் ஆமுஷ்மிகமாயுமுள்ள ப(ல)ங்களுக்கு ஸாதநபூதனானவனை. (ஆற்றலை) ஒருவஸ்துவே எல்லாவற்றையும் தரவற்றோவென்னில்; அக்கண்ணழிவுசொல்லவொண்ணாதபடி ஸர்வசக்தியுக்தனானவனை. (அண்டத்தப் புறத்துய்த்திடுமையனை) இஸ்ஸர்வசக்தித்வங்கொண்டு கொள்ளவிருக்கிற கார்யமென்னென்னில்; இவற்றைப்பரமபதத்தளவும்செல்லநடத்துகை. அதுதானவனுக்கு வேண்டுகிறதென்னென்னில்; (ஐயனை) நிருபாதிக பந்து(பந்து)வாகை.

(கையிலாழியொன்றேந்திய கூற்றினை) ஆதிவாஹிகர் கையிலே காட்டிக்கொடுத்துக் கொடுபோகாநின்றால், ஆரேனும் சிலர்விலக்கினருண்டாகில் இருதுண்டமாக்குகைக் கீடான பரிகரத்தையுடையனாய், சத்ருக்களுக்கு ம்ருத்யுபோலேயானவனை. (குருமாமணிக்குன்றினை) ச்லாக்யமானநீலரத்ந பர்வதம்போன்ற வடிவையுடையவனை. அங்கேகொடுபோனால் காட்சிகொடுக்கும்படியான வடிவிருக்கிறபடி. (நின்றவூர்நின்றநித்திலத்தொத்தினை) அவ்வளவும்போகப்பற்றாதார்க்குக் காட்சிகொடுக்கைக்காக திருநின்றவூரிலேநிற்கிற முத்துத்திரள்

போலே ஶ்ரமஹரமான வடிவையுடையவனை. (காற்றினை) ஸ்வஸ்பர்ஶத்தால் வரும் ஸுகமாயிருக்கிறவனை. (புனலை) தா (ஹ°) ரகனானவனை. சென்றுநாடி. ... ... (ரு)

அரு —அஞ்சாம்பாட்டு- (ஏற்றினையித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் தம்மை விஷயீகரித்தமையை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக அநுஸந்தித்தார். இப்படி ஆழ்வார்களையெல்லாம் விஷயீகரித்துப்பெற்ற மேன்மையிப்புக்களெல்லாம் தோற்ற எழுந்தருளியிருக்கும் திருப்பிரிதி தொடங்கி அநுபவித்து ஶ்ருஷ்டரான வளவிலே அவனுடைய ஐஹிகாமுஷ்மிகாதி ப(ஃ)லப்ரதத்வம், மோக்ஷப்ரதத்வம் முதலானவற்றையு மநுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

"மருந்து" என்பது நீர்க்குமதா கையாலே உபயவித ப(ஃ)லஸாதநபூதனென்ற போதே அவை இல்லாமையால் வரும் துக்கத்தைப்போக்குமவனென்று மென்று திருவுள்ளம்பற்றியருளிச் செய்கிறார் (ஐஹிகமாயுமித்யாதி). "இம்மையை" என்கிற விடத்தில் ஐகாரம் அவ்யயம்.

(அவ்வளவும் போக) சரீராவஸாந ஸமநந்தரத்தளவும் செல்ல. (பற்றுளார்க்கு) பொறுக்கமாட்டாதார்க்கு. ... ... (ரு)

மூ. — துப்பனைத்துரங்கம் படச்சீறியதோன்றலைச்
சுடர்வான்கலன் பெய்ததோர்
செப்பினைத் திருமங்கைமணாளனைத்
தேவனைத் திகழும் பவளத்தொளி
யொப்பனை யுலகேழினை யூழியை
ஆழியேந்திய கையனை யந்தணர்
கற்பினைக் கழுநீர்மலரும் வயல்
கண்ணமங்கையுள் கண்டுகொண்டேனே. (கூ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
துப்பனை	ஸமர்த்த (பலிஷ்டட) னாய்,	பெய்தது	இட்டுவைக்கும் படியான
துரங்கம்	கேசியென்னு மஸுரனானவன்	ஓர்	விலக்ஷணமான
		செப்பினை	செப்பு (பாத்ரம்)போன்றவனாய்,
பட	அழியும்படியாக		
சீறிய	(அவனை) கோபித்தரு	திருமங்கை	பெரிய பிராட்டியார்க்
தோன்றலை	ஸ்வாதந்த்ரனாய், [ளினை	மணாளனை	வல்லபனாய், [க்கு
சுடர்	உஜ்ஜ்வலமாய்	தேவனை	(அதனால்) விளங்குமவனாய்,
வான்	பெருவிலையனான		
கலன்	ஆபரணங்களை	திகழும்	ஒளிவிடாநின்ற

பவளத்து	பவழத்தினுடைய	கையனை	திருக்கையையுடைய
ஒளி ஒப்பனை	காந்தியோடொத்தவ (ஸ்ப்ருஹணீய)னாய்,	அந்தணர்	ப்ராஹ்மணராலே
உலகுஏழினை	ஸப்தலோகங்களுக்கு நிர்வாஹகனாய்,	கற்பினை	ஓதப்படுமவனானவனை
ஊழியை	காலத்துக்கு நிர்வாஹகனாய்,	கழுநீர்	செங்கழுநீர்ப் பூவா[னது
ஆழி ஏந்திய	திருவாழியைத்தரியாநின்ற [வனாய்,	மலரும்	அலராநின்ற
		வயல்	கழனிகளையுடைய
		கண்ணமங்கையுள் கண்டுகொண்டேன். (௬)	

வ்யா.—ஆறும்பாட்டு. (துப்பனை) தான்நினைத்ததை செய்து தலைக்கட்டுகைக்கீடான ஸாமர்த்த்யத்தையுடையவனை. (தூங்கம்படச் சிறியதோன்றலை) கேசியுடைய வாய்கிழியும்படி சிறியமுக்த(ஹ்)னை. (சுடர்வான்கலன் பெய்ததோர் செப்பினை) ஒளியையுடைத்தாய், பெருவிலையனாயிருந்துள்ள ஆபரணங்களை இட்டுவைக்கும் செப்பானவனை. "சுடர்வான்கலன்" ஆகிறது தானேதென்னில்; (திருமங்கைமணாளனைத் தேவனை) பிராட்டியும் தானுமான சேர்த்தியிலே யுண்டான ஒத்துமஞ்சளும், செம்பஞ்சிக்குழம்பும், மாளிகைச்சாந்தின் நாற்றமுமாய்க்கொண்டு திருமேனியில் புகர்தோன்றநின்றநிலை.

(திகழும் பவளத்தொளியொப்பனை) ஸர்வஸ்ப்ருஹணீயனானவனை. (உலகேழினை) போக்ய (भोग्य) போகோ (भोग) பகரண போக (भोग) ஸ்தாநங்களாயுள்ளவனை. (ஊழியை) காலமே சேஷித்தவன்று காலமாய்நின்றவனை. (ஆழியேந்தியகையனை) நித்யமான திவ்யாயுதங்களை ஏந்தும் திருக்கையை யுடையவனை. நித்யமான திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தையுடையவனை யென்றபடி. (அந்தணர் கற்பினை) ப்ராஹ்மணருடைய மர்யாதைபோலே யிருக்கிற ஸங்கல்பத்தையுடையவனை, ப்ராஹ்மணராலே அத்யயநம் பண்ணப்படுகிறவனை யென்றுமாம். (கழுநீர்மலரும் வயல்) செங்கழுநீர் தொடக்கமான புஷ்பங்கள் அலராநின்றவயலையுடைத்தான. ... ... (௬)

அரு —ஆறும்பாட்டு. (துப்பனையித்யாதி) கீழ்ச்சொன்ன ப(ஃ)லப்ரதத்வோபயுக்தமான ஸாமர்த்த்யத்தையும், தத்கார்யமான விரோதிநிரஸநத்தையும், அதுக்குடலான ச்ரிய:பதித்வத்தையும், இவையெல்லாமநுஸந்திக்கிறரென்று ஸங்கதி.

"தோன்றல்" என்றது-அழகுக்குவாசகமாகையாலே,(மூர்த்த(ர்)னை) என்றது; ஸுந்தரனையென்றபடி.

"ஏர்நிய" என்றது- ஏந்துமென்றாய், அத்தால் பலித்தது (நித்யமான) என்றது. (மர்யாதைபோலே) என்றது-சாபாநுக்ரஹஸங்கல்பம்போலே யென்கை. "கற்பினை" என்றதுக்கு - கற்கப்படுமவனை யென்றர்த்தாந்தர மருளிச்செய்கிறார் (ப்ராஹ்மணராலேயித்யாதி). ... ... (சு)

மூ. — திருத்தனைத் திசைநான்முகன் தந்தையைத்
தேவதேவனை மூவரில்முன்னிய
விருத்தனை விளங்குஞ் சுடர்ச்சோதியை
விண்ணை மண்ணினைக் கண்ணுதல்கூடிய
அருத்தனை யரியைப் பரிகீறிய
அப்பனை யப்பிலா ரழலாய்நின்ற
கருத்தனைக் களிவண்டறையும்பொழில்
கண்ணமங்கையுள் கண்டுகொண்டேனே. (எ)

பதம்.	உரை.
திருத்தனை	(ஆநந்தத்தினால்) த்ருப்தனாய், (பரிபூர்ணனாய்),
திசை	திக்கிலுள்ளவர்களுக்கு நிர்வாஹகனான,
நான்முகன்	ப்ரஹ்மாவுக்கு
தந்தையை	பிதாவாய்,
தேவதேவனை	தேவர்களாலே ஆச்ரயிக்கப்படும் தேவனாய்,
மூவரில்	ப்ரஹ்ம விஷ்ணுருத்ரரான மூவர்களுக்குள் (மற்ற இருவர்க்கும்)
முன்னிய	ப்ரதா(நா)னனான
விருத்தனை	நாயகனாய் (நியாமகனாய்)
விளங்கும்	ப்ரகாசியாநின்ற
சுடர்	உஜ்ஜ்வலமான
சோதியை	தேஜோமயமான திவ்யவிக்ரஹத்தை யுடையனாய்,

பதம்.	உரை.
விண்ணை	ஸ்வர்க்கத்துக்கு நியாமகனாய்
மண்ணினை	பூமிக்கு நியாமகனாய்,
கண்ணுதல்	நெற்றிக் கண்ணனான ருத்ரனானவன்
கூடிய	சேர்ந்திருக்கிற
அருத்தனை	அர்த்த (அர்த்) பாக (பா)த்தை யுடையவனாய், [கனாய்,
அரியை	ஸிம்ஹம்போல் மிடுக்
பரிகீறிய	கேசியைக் கிழித்துப் பொகட்ட
அப்பனை	உபகாரகனாய்;
அப்பில்ஆர்	ஜலத்திலே இருக்கிற
அழலாய்நின்ற	படபாக்நி போல்(எல்லா பதார்த்தங்களுக்கும் லயஸ்தாநமா) யிருக்கிற

கருத்தனை	ஸர்வஸ்வாமியாயுள்ள ஸர்வேஶ்வரனை,	அறையும்	சப்தியாநின்ற
களி	மதித்திருக்கிற	பொழில்	சோலைகளையுடைய
வண்டு	வண்டுகளானவை	கண்ணமங்கையுள் கண்டுகொண்டேன்.	(௭)

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (திருத்தனை) ஸ்வாநந்தா(ந்தா)நுபவத்தாலே நித்யத்ருப்தனானவனை. (திசைநான்முகன் தந்தையை) இவ்வருகுள்ளாரில்காட்டில் அதிகனாயிருக்கிறசதுர்முகனுக்கு ஜநகனானவனை. (தேவதேவனை) அவனொருவனுக்குமன்றிக்கே, தேவர்களானவரெல்லாராலும் ஆஶ்ரயிக்கப்படுமவனை. (மூவரில்முன்னியவிருத்தனை) மூவருமான நிலையில் மற்றை இருவர்க்குத் தானே நியாமகனாய், தானானநிலையில் வந்தால் சேஷித்வத்தால்வந்த உறைப்புத்தோற்ற விருக்கிறவனை. (விருத்தனை) தலைமகனை. (விளங்கும் சுடர்ச்சோதியை) த்ரிமூர்த்தி மத்யஸ்தனான நிலையொழிய அஸாதாரணமான திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தை யுடையனானவனை. (விண்ணை) போக (भोग) பூமியான ஸ்வர்க்காதிகளானவனை. (மண்ணினை) அதுக்கு ஸாதநாநுஷ்டாநம்பண்ணும் கர்மபூமியானவனை.

(கண்ணுதல்கூடிய வருத்தனை) லலாடநேத்ரனான ருத்ரனை யுடைத்தான அர்த்த (र्ध) பாக(भाग)த்தை யுடையவனை. (அருத்தன்) அர்த்த (र्ध) பாகன். (அரியை) விரோதிகளைப் போக்குமவனை. (பரிதிய வப்பனை) விரோதிநிரஸநத்தை சீலமாகவுடைய உபகாரகனை. (அப்பிலாரழலாய்நின்ற கருத்தனை) படபா(बडबा)முகாக்நி ஜலாம்ஶமடையத் தன்பக்கலிலே வந்து சுவறும்படியிருக்குமாபோலே ஸர்வபதார்த்தங்களும் தன்பக்கலிலேவந்து லயிக்கும்படியிருக்கிறசக்தியை யுடையவனை. களிவண்டறையும். ... ... (௭)

அரு.—ஏழாம்பாட்டு. (திருத்தனையித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் ஸர்வப(ஃ)லப்ரதத்வோபயுக்தமான ஸர்வசக்தித்வத்தை யநுஸந்தித்தார்; அதுக்குறுப்பாக விரோதிநிரஸநத்தைப் பலபடியாக அநுஸந்திக்கக்கோலி நிரபேக்ஷதையை யநுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

(தலைமகனை) நாயகனை. மூவரிலித்யாதியான பதங்களில் குணங்களெல்லாம் ஸர்வஸமாஶ்ரயணீயத்வத்துக்குறுப்பாக வநுஸந்திக்கிறாரென்று திருவுள்ளம். ... ... (௭)

வெஞ்சினக்களிற்றை விளங்காய்வீழக்
கன்றுவீசிய வீசனைபேய்மகள் துஞ்ச
நஞ்சு சுவைத்துண்டதோன்றலைத்
தோன்றல்வாளரக்கன் கெடத்தோன்றிய
நஞ்சினை யமுதத்தினை நாதனை
நச்சுவாருச்சிமேல் நிற்குநம்பியைக்
கஞ்சனைத்துஞ்ச வஞ்சித்த வஞ்சனைக்
கண்ணமங்கையுள் கண்டுகொண்டேனே. (அ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வெம்சினம்	அதிக்ரூரமான கோபத்தையுடைய	கெட	முடியும்படி
களிற்றை	யானைபோல் அழகியனாய்,	தோன்றிய	திருவவதரித்த
விளங்காய்	விளாம்பழமான அஸுரனானவன்	நஞ்சினை	விஷம்போன்றவனாய்
வீழ	[வி]ழுந்து முடியும்படி	அமுதத்தினை	(ஆஸ்ரிதர்க்கு) அம்ருதம்போல் போக்யபூதனாய்,
கன்று	கன்றாய்வந்த அஸுரனை	நாதனை	ஸர்வசேஷியாய்,
வீசிய	தூக்கியெறிந்த	நச்சுவார்	(தன்னை) ஆசைப்படுமவர்களுடைய
ஈசனை	ஸ்வாமியாய்,	உச்சிமேல்	சிரஸ்ஸில்
பேய்மகள்	பூதனையானவள்	நிற்கும்	எழுந்தருளியிருக்கிற
துஞ்ச	முடியும்படி	நம்பியை	பூர்ணனாய்,
நஞ்சு	(அவள்முலையிலுள்ள) விஷத்தை	கஞ்சனை	கம்ஸனை
சுவைத்து	உறிஞ்சி	துஞ்ச	(அவன்) முடியும்படி
உண்ட	அமுதுசெய்த	வஞ்சித்த	மோசம் செய்த (கொன்ற)
தோன்றலை	பாலகனாய்,	வஞ்சனை	க்ருத்ரிமனாயுள்ளவனை
தோன்றல்	(சத்ருவாக)ப்ரஸித்தனான		கண்ணமங்கையுள் கண்டுகொண்டேன். (அ)
வாள் அரக்கன்	வாளாயுதத்தையுடைய ராவணாஸுரன்		

வ்யா. —எட்டாம்பாட்டு. (வெஞ்சினக்களிற்றை) வெவ்விய சினத்தையுடையமதஹஸ்திபோலே தர்ஷணீயனானவனை. (விளங்காயித்யாதி) கன்றாயும் விளாவாயும் வந்த அஸுரர்களிருவரையும் தன்னைக்கொண்டு தன்னையே மாய்ந்துத்தர தான்வினைத்தது தலைக்கட்டவல்லவனை. (பேய்மகளித்யாதி) பூதனைமுடியும்படி அவளுடைய விஷத்தை போக்யமாகக் கொண்டமுதுசெய்த முக்தனை. (தோன்றலித்

யாதி) சத்ருவாக ஸர்வலோகங்களிலும் ப்ரஸித்தனாய் ஸாயுதனுமா யிருக்கிற ராவணன்முடியும்படி தோன்றின ம்ருத்யுவை.

(அமுதத்தினை) அவ்விருப்புத்தானே அநுகூலர்க்கு போக்யமா யிருக்கிறவனை. (நாதனை) நிருபாதிகசேஷியை. (நச்சுவாருச்சிமேல் நிற்கும் நம்பியை) தன் பக்கலாசையுடையார் தலைமேலே நிற்குமவனாய், அதுதான் பெறுப்பேறாக நினைத்து பூர்ணனாயிருக்கிறவனை. (கஞ்சனையித்யாதி) கம்ஸனுடைய து:ரபிஸந்தியை அவன்தன்னோடே போக்கி உகவாதாரோடு செவ்வையழியப் பரிமாறுமவனை. கண்ண மங்கையுள். ... ... (௮)

௮௫.—எட்டாம்பாட்டு. (வெஞ்சினக்களிறித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் ஸர்வஸமாச்ரயணீயத்வத்தை யநுஸந்தித்தார்; அதுக்குறுப்பாக விரோதி நிரஸநத்தைப் பலபடியாக அநுஸந்திக்கக்கோலி அப்ரதிஹததத்வத்தை யநுஸந்திக்கிறுரென்று ஸங்கதி.

(நிருபாதிகசேஷியை) என்றது – விரோதிநிரஸநத்துக்கு உறுப்பான ப்ராப்தியைச் சொல்லுகிறது. (தன்பக்கலாசையுடையார்தலைமேலே) என்றது- விரோதிநிரஸநத்துக்காக த்தன்னிடத்தில் ஆசைப்பட்டவருடைய ஆசையின் தலைமேலென்றபடி. இத்தால் ஆற்றாமையுடைய ஸமகாலமே வந்துநிற்கிறவனென்று விரோதிநிரஸநத்தில் விளம்பராஹித்யம் ஸூசிதமாயிற்று. ... ... (௮)

மூ. — பண்ணினைப்பண்ணில் நின்றதோர் பான்மையைப்
பாலுள் நெய்யினைமாலுருவாய் நின்ற
விண்ணினைவிளங்கும் சுடர்ச்சோதியை
வேள்வியை விளக்கினொளிதன்னை
மண்ணினைமலையை யலைநீரினைமாலை
மாமதியை மறையோர்தங்கள்
கண்ணினைக் கண்களாரளவும்நின்று
கண்ணமங்கையுள் கண்டுகொண்டேனே. (௯)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பண்ணினை	பாட்டுப்போலினியனாய்	பான்மையை	ஸ்வபாவம் போலே நிரதிசய போக்யபூதனாய்,
பண்ணில்	(அந்த)காநத்திலே		
நின்றது	ஸாரபூதமா யிருக்கிற	பாலுள்	பால்போலவும் அதினுள்ளேயிருக்கிற
ஓர்	அதிவிலக்ஷணமான		

நெய்யினை	நெய்போலுமிருக்குமவனாய்,
மாலுருவாய் நின்ற	அதிவிசாலமான ஸ்வரூபத்தை யுடைத்தாயிருக்கிற
விண்ணினை	பரமபதத்துக்கு நிர்வாஹகனாய்
விளங்கும் சுடர்	மிகவுமுஜ்ஜ்வலமாய்
சோதியை	தேஜோமயமான விக்ரஹத்தை யுடையவனாய்,
வேள்வியை	யாகங்களுக்கு நிர்வாஹகனாய்
விளக்கினொளி தன்னை	தீபத்தின் தேஜஸ்ஸு போலே ஸ்வயம் ப்ரகாசனாய்,
மண்ணினை	பூமிபோல் ஸர்வாதாரபூதனாய்,
மலையை	மலைபோல் அவிசால்யனாய்;
அலை நீரினை	அலைமோதாநின்ற ஜலம்போலே இஷ்ட விஶ்லேஷகாரிஹனாய்,
மாலை	ஆஶ்ரிதவ்யாமுக்தனாய்
மாமதியை	பெரிய ஜ்ஞானத்தைக் கொடுக்குமவனாய்,
மறையோர் தங்கள் கண்ணினை	வேதாத்யயநசீலரான ப்ராஹ்மணர்க்கு நேத்ரம்போல் அர்த்தப்ரகாசகனாயிருக்குமவனை,
கண்கள் ஆரளவும் நின்று	கண்கள் (விடாய் தீர்ந்து) நிறையுமளவும் ஒருபடிப்பட்டிருந்து

கண்ணமங்கையுள் கண்டுகொண்டேன். (கூ)

வ்யா. — ஒன்பதாம்பாட்டு. (பண்ணினை) (க) "[illegible] யஆத்யஸ் ஸ்வாதூநாம்" என்கிறபடியே, பண்போலினியனானவனை. (பண்ணில்நின்றதோர்பான்மையை) இன்னாரினையாரென்றன்றியே, எல்லாரையுமொக்க வருத்தக்கடவதாயிருக்கிற அந்த பண்ணினிசைபோலே நிரதிசயபோக்யனானவனை. (பாலுள் நெய்யினை) ஸாராம்சத்தோடு ருஜீஷாம்சத்தோடு வாசியற இரண்டிலுமுண்டான உபாதேயாம்சமானவனை. (மாலுருவாய்நின்ற விண்ணினை) "த்ரிபாத்விபூதி" என்னலாம்படியான பரப்பையுடைய நித்யவிபூதியுக்தனானவனை. (விளங்கும் சுடர்ச்சோதியை) அங்கே நிரவதிகதேஜோரூபமான திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தையுடையனாய் நிற்கிறவனை. (வேள்வியை) அத்தேசத்தை ப்ராபிக்கைக்கு ஸாதநமான கர்மங்களாய் நிற்கிறவனை. (விளக்கினொளிதன்னை) ஸ்வாயத்தமான தேஜஸ்ஸையுடையவனை.

(மண்ணினை) செய்தார் செய்தகுற்றங்களையடைய மறக்குமவனாய் குற்றம் செய்வார்க்கு தன்னைப்பற்றி நிற்கும்படி இடம்கொடுக்கு

(க)

மவனை. (மலையை) இப்படிப்பட்ட தன்ஸ்வபாவத்தை ஒருவரால் சலிப்பிக்க அரிதாம்படியிருக்கிறவனை. (அலைநீரினை) நினைத்திட மெங்கும் ஏற்றிப்பாய்ச்சிக்கொள்ளலாம்படி யிருக்கிறவனை. (மாலை) ஆஶ்ரிதர்பக்கல் வ்யாமோஹமே வடிவாயிருக்கிறவனை. (மாமதியை) (க) "ப்ரீதிபூர்வகம் த³- ததாமி புத்தியோகம் தம்" என்கிறபடியே தன்னைப்ராபிக்கைக்கீடான புத்தியோகத்தைக் கொடுக்குமவனை. (மறையோர் தங்கள் கண்ணினை) வேதத்தை எங்குமொக்க அதிகரித்திருப்பார்க்கு, தன்னையொழிய பதார்த்ததர்ஶநம் பண்ணவொண்ணாதபடி அவர்களுக்கு "த்ருஷ்டிபூதனாயுள்ளவனை. (கண்களாரளவும் நின்று) காணப்பெறாமையால் உறுவினைகண்களினுறுவுதல் தீரும்படி நின்று கண்டநுபவிக்கப் பெற்றேன். ... ... (௯)

அந.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (பண்ணினையித்யாதி) விரோதிநிரஸநத்துக்காக ஒப்பனையை நச்சுகிறதென்; அவ்வளவன்று, நிரதிசய போக்யனாயிருக்குமவனென்று கொண்டு ஸர்வப்ரகார வைலக்ஷண்யத்தை அநுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

"ஓர்" என்றதத்தால் பலித்த வைலக்ஷண்யத்தை யருளிச்செய்கிறார் (இன்னாரித்யாதி). (வருத்த) என்றது-ஈடுபடுத்த என்றபடி. "பண்ணினைப்பண்ணில் நின்றதோர் பான்மையை" என்று உபக்ரமிக்கையாலே "பாலின்நெய்யினை" என்று பாலில் நெய்யினை யென்று விவக்ஷிதமென்று திருவுள்ளம் பற்றி, "பண்ணினை" என்றும், "பாலி நெய்யினை" என்றுமிவற்றையுமருளிச்செய்வானென், ஸாராம்சமான பண்ணிலிசையையும் பாலில் நெய்யையுமருளிச்செய்தால் அமையாதோ என்னுமதிசங்கையைப் பரிஹரிக்கிறார் (ஸாராம் சத்தோடித்யாதி). உத்கர்ஷாபகர்ஷங்கள் பரஸ்பரமுண்டாகிலும், எல்லாவற்றிலு முண்டான போக்யதாமாத்ரம் சொல்ல வேண்டுவதாகையாலே அங்ஙனருளிச் செய்தாரென்று கருத்து. பண் போலன்றிறே பாலும்நெய்யுமிருப்பது, அஸாராம்சமும் விஶ்ரமமாயிறே யிருப்பது, இவற்றோடே அபேத வ்யபதேசம் கூடுமோவென்ன வருளிச் செய்கிறாராகவுமாம்; இப்போது (வாசியற) என்றது. "வாசியற்றிருக்கிற" என்றாய், விவேகிக்கவொண்ணாதபடி ஒன்றாயிருக்கிற யென்றபடி. (இரண்டிலும்) பால்நெய் இரண்டிலு மென்றபடி. "மால்" என்று பெருமையாய், பேருருவுடைத்தாய் நின்ற நித்யமான விண்ணினை யென்றர்த்தமருளிச் செய்கிறார் (த்ரிபாத்விபூதீத்யாதி). "சுடர்ச்சோதி" என்றதத்தால் விக்ரஹத்தினுடைய தேஜோரூபத்வம் சொன்னபடியாலே, விக்ரஹத்தில் ப்ரபை(யை)யைச்சொல்லிறதாக்கியருளிச் செய்கிறார் (வ்யாயத்தேத்யாதி).

(க) கீ-௧௦-௧௦.

"மா" என்று விசேஷித்ததுக்குக் கருத்தருளிச் செய்கிறார் (ததாமி இத்யாதி). ... ... (கூ)

மூ. — கண்ணமங்கையுள் கண்டுகொண்டேனென்று
காதலால் கலிகன்றியுரைசெய்த
வண்ணவொண்டமிழொன்பதோடொன்றிவை
வல்லராயுரைப்பார் மதியந்தவழ்
விண்ணில் விண்ணவராய் மகிழ்வெய்துவர்
மெய்மைசொல்லில் வெண்சங்கமொன்றேந்திய
கண்ணா! நின்றனக்கும் குறிப்பாகில்
கற்கலாம் கவியின் பொருள்தானே. (கo)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கண்ணமங்கையுள்	திருக்கண்ணமங்கையில்	அவ்விண்ணில்	அழகிய (போகப்ரசுரமான) ஸ்வர்க்கத்தில் போய்
கண்டுகொண்டேனென்று	காணப்பெற்றேனென்று	விண்ணவராய்	தேவர்களாயிருந்து
கலிகன்றி	ஆழ்வார்	மகிழ்வு எய்துவர்	ஸந்தோஷிப்பர்கள்;
காதலால்	ப்ரீதியுடன்	மெய்ம்மை சொல்லில்	இதினுடைய உண்மையான பலத்தைச் சொல்லப்புகில்
உரைசெய்த	அருளிச் செய்தருளிய,	வெண்சங்கம் ஒன்று	வெண்மையாய் அத்விதீயமாயிருக்கிற பரீ பாஞ்சஜந்யத்தை
வண்ணம்	காநத்தின் ஸ்வபாவமான இசையையுடைத்தாய்,	ஏந்திய	தரியாநின்ற
ஒண்தமிழ்	அழகிய தமிழ்பாஷையிலேயுண்டான	கண்ணா	ஸர்வநாதிகனே!
ஒன்பதோடு ஒன்று	ஒன்பது பாசுரங்களோடுகூடிய ஒரு பாசுரமான [ளையும்	குறிப்பாகில்	திருவுள்ளமானால்
இவை	இப்பத்துப்பாசுரங்க	கவியின்பொருள்	இப்பாசுரங்களினர்த்தங்களை [கும்கூட
வல்லராய்	அப்யஸிக்க ஸமர்த்தராய்க்கொண்டு	நின்றனக்கும்	ஸர்வஜ்ஞனான உனக்
உரைப்பார்	அநுஸந்திக்குமவர்கள்	கற்கலாம்	அப்யஸிக்கத் தகுந்தாயிருக்கும். (கo)
மதி தவழ்	சந்த்ரன் ஸஞ்சரியாநின்ற		

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (கண்ணமங்கையுள் கண்டுகொண்டேனென்று) ஒருதேச விசேஷத்திலேபோய் காணும் வஸ்துவை ஸம்ஸாரத்திலே திருக்கண்ணமங்கையிலே காணப்பெற்றேனென்று, (காதலால் கலிகன்றியுரைசெய்த) அபிநிவேசத்தாலே ஆழ்வாரருளிச்

செய்த. (வண்ண வொண்டமிழொன்பதோடொன்றிவை) இசையை யுடைத்தாய் அழகிதாயிருக்கிற இவைபத்தையும். (வல்லராயுரைப் பார்) அநுஸந்திப்பார்க்கு அடைவுபடச் சொல்லுகையாலுண்டான அருமையாலே வல்லராய் என்கிறார்.

(மதியந்தவழ் விண்ணில் விண்ணவராய் மகிழ்வெய்துவர்) உயர்ந்தலோகங்களில் போக (பூமி) பூமிகளெல்லாம் புக்கு அங்குண்டான போக(பூமி)ங்களை புஜிப்பர்கள். (மெய்ம்மைசொல்லில்) அர்த்ததத்வமிருந்தபடி சொல்லில். (வெண்சங்கமித்யாதி) ஐஶ்வர்யஸூசகமான ஶ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தைக் கையிலேயுடைய ஸர்வாதிகனே! உனக்கு இதிலே ஆதரமுண்டாகில் எனக்கு சிஷ்யனாய் உனக்கும் அதிகரிக்க வேண்டும்படியாயிற்று இதினுள்ளீட்டின் கனமிருக்கிறபடி. (குறிப்பாகில்) திருவுள்ளமாகில். (கற்கலாம்) ஸ்வதஸ்ஸர்வஜ்ஞனாய் இருமாந்திருந்தால் போகாது; என்னோடே அதிகரிக்கில் அறியலாம். ஒரு வஸிஷ்டனோடே ஸாந்தீபநியோடே தாழ்நின்று அதிகரிக்கக் கடவ அவனுக்குத் திருமங்கையாழ்வாரோடே அதிகரிக்கைத் தாழ்வோ?. (க0)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

அரு.—பத்தாம்பாட்டு. (கண்ணமங்கையித்யாதி) "கண்டேன்" என்றுமித "கண்டுகொண்டேன்" என்று ஒருகால் சொன்னப்போலே ஒன்பதின்கால் சொன்னதால் கரைபுரண்ட காதலாய் தோற்றுகையாலே இப்படியாகைக்கு ஹேதுவென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஒருநேச விசேஷேத்யாதி). (க) "ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நாய தவாஸ்மீதி ச யாசதே" என்னக்கடவ வஸ்துவை, இங்கேகண்டால் காதல்விளையக்குறையில்லை யென்றுகருத்து.(அநுஸந்திப்பார்க்கு) என்றவநந்தரம் "போக்யதாதிசயத்தாலே" என்றுகூட்டுவது.

பிரதிசயபோக்யபூதனை எம்பெருமானுடைய போக்யதாப்ரகாஶத்தை ப்ரதிபாதிக்கிற இத்திருமொழிக்கு க்ஷுத்ரமான ஸ்வர்க்காதி போகங்களை பலமாகச் சொல்லக்கூடுமோ வென்னும் சங்கையிலே "மெய்ம்மைசொல்லிலித்யாதி அருளிச்செய்கிறார்" என்று திருவுள்ளம்பற்றியருளிச் செய்கிறார் (அர்த்ததத்வமித்யாதி). (அர்த்ததத்வம்) புருஷார்த்த தத்வம் லோகத்திலிந்தஸாரத்தை அறியத்தக்காரில்லாமையாலே, எம்பெருமானையே முன்னிட்டு இத்திருமொழியின் பொருளின் போக்ய(பூமி)த்தை உணக்கும்கற்கும்படியிருக்குமென்கிற வழியாலே எல்லார்க்குமித்திருமொழியைக்கற்கை பரமபுருஷார்த்தமென்று பலம் சொல்லிற்றாயிற்று என்று திருவுள்ளம். ... ... (க0)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

பெரியதிருமொழி ஏழாம்பத்தில் பத்தாந்திருமொழி முற்றிற்று.

(க) ஸரம-உத்தர-கஅ-உ-ருஃ